

Захоплений Вічним Євангелієм

*«І побачив я нишого Ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язику, і народові»
(Об'яв. 14:6)*

Від укладачів

Дорогі читачі, ми представляємо вам для щоденного вивчення у 2024 році ранкові читання на кожен день під назвою «Захоплений Вічним Євангелієм». Ми бажаємо, щоб Вічне Євангеліє Христа захопило ваше серце. Настав час для кожного з нас, побачити Бога Таким, Яким Він є насправді, і оцінити красу та широту Його люблячого серця.

Під час перекладу цього матеріалу використовували тексти Святого Письма із перекладу І. Огієнка. У тих випадках, де була необхідність використання іншого перекладу для яскравішого підкреслення сенсу, відповідна інформація вказана: (*пер. з англ.*).

Добір, складання, адаптація, богословська експертиза і переклад матеріалу: група «Вісники».

Зміст

СІЧЕНЬ.....	5
ЛЮТИЙ.....	65
БЕРЕЗЕНЬ.....	109
КВІТЕНЬ.....	157
ТРАВЕНЬ.....	207
ЧЕРВЕНЬ.....	269
ЛИПЕНЬ.....	329
СЕРПЕНЬ.....	397
ВЕРЕСЕНЬ.....	459
ЖОВТЕНЬ.....	501
ЛИСТОПАД.....	555
ГРУДЕНЬ.....	611

СІЧЕНЬ

Виправдання вірою

«...а що не від віри, те гріх» (Рим. 14:23).

Віра від Бога, а не від себе (Еф. 2:8); тому все, що не від Бога, є гріх.

Усе, що від Бога, є праведність: віра є дар Божий, і все, що від віри, є праведність, як і все, «що не від віри, те гріх».

Ісус Христос є автором і звершувачем віри (Євр. 11:2), а Слово Боже – це канал, яким вона приходить, і засіб, за допомогою якого вона діє. Бо «віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). Де немає слова Божого, там не може бути віри.

Слово Боже – це найсуттєвіша і наймогутніша річ у всесвіті. Воно є засобом, за допомогою якого було створено все суще. Воно несе в собі творчу силу. Бо «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо... бо сказав Він і сталось, наказав і з'явилося» (Псал. 33:6, 9). І, коли цей світ був створений і темрява вкрила все обличчя його, «сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло» (Бут. 1:3).

Таким чином, Слово Боже самовиконується і саме по собі виконує волю Божу в кожному, хто приймає його, оскільки воно є істинним Словом Божим. «...приймавши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але як правдиво то є Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1 Сол. 2:13). **Таким чином, прийняти Слово Боже, віддати йому серце, щоб воно діяло в житті – це справжня віра, це істинна віра.** Це та віра, завдяки якій люди можуть бути виправдані, можуть бути зроблені праведними.

Бо за цією вірою воля Божа, виражена в Його власному Слові, виконується в житті творчим словом Того, Хто його сказав. Це і є робота віри. Це праведність – праве діло Боже, яке звершується по вірі. Таким чином, «бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13). Таким чином, характер, праведність Бога проявляється в житті, звільняючи від влади гріха і спасаючи душу в праведності.

Це виправдання тільки вірою. Це виправдання вірою, без справ. **Бо віра, будучи даром Божим, що приходить через Слово Боже і сама творить у людині діла Божі, не потребує ніяких справ грішної людини, щоб зробити її доброю й угодною Богові. Віра сама творить у людині те, що добре, і сама по собі достатня, щоб наповнити все життя Божою добротою, і не потребує недосконалих зусиль грішної людини, щоб зробити його гідним. Ця віра породжує добрі діла, а не залежить від «добрих діл», які робить людина.** Вона не виражається словами «віра і діла», але «віра, що діє», «бо у Христі Ісусі нічого не дає ні обрізання, ні необрізання, але віра, що діє любов'ю» (Гал. 5:6, *пер. з англ.*). «Бачиш, як віра діє?» (Як. 2:22, *пер. з англ.*). «Невпинно

пам'ятаючи, творіть діла віри»; «і діла віри з силою» (1 Сол. 1:3; 2 Сол. 1:11, *пер. з англ.*). І: «оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6:29). Це «віру Божу», яку Ісус вмовляє нас мати (Мр. 11:23); яка була виявлена в Ньому; і яка за Його благодаттю є безкоштовним даром для кожної душі на землі. (А.Т. Джоунс. *The Present Truth*. 21 червня 1894 р.).

Безмежна благодать, вільна для всіх

«А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7).

Міра дару Христового – це «вся повнота Божества тілесно». Це вірно, як щодо міри дару, який Бог дав, віддавши Христа, так і щодо міри дару, який дав Сам Христос. Бо дар, який дав Бог, – це Його Єдинородний Син, і в «Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно», і це та міра благодаті, яка дана кожному з нас, а з цього випливає, що кожному з нас дана благодать без міри, просто безмежна благодать.

З погляду міри дару, який дає нам Сам Христос, це одне й те саме; бо «Він віддав Себе за нас»; Він віддав Себе за наші гріхи, і в цьому Він віддав Себе нам. А оскільки в Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно і оскільки Він віддав Себе, то міра дару Христа з Його власного боку також є лише мірою повноти Божества тілесно. Звідси випливає, що і з цього погляду міра благодаті, яка дається кожному з нас, є лише міра повноти Божества, тобто просто безмірна.

Таким чином, як би це не розглядалося, прості слова Господа свідчать, що кожному з нас Він дав благодать у міру повноти Божества тілесно, тобто безмежну, безмірну благодать – усю благодать, яку Він має.

І ця безмежна благодать дана вільно «кожному з нас». Саме нам. Тобі і мені, таким, якими ми є. І це добре. Нам потрібно саме стільки благодаті, щоб зробити нас такими, якими нас хоче бачити Господь. І Він такий добрий, що дає нам усе це безплатно, щоб ми справді були такими, якими Він хоче нас бачити.

Господь хоче, щоб кожен із нас був спасений і саме в повноті спасіння. І тому Він дав кожному з нас повноту благодаті, бо саме благодать приносить спасіння. Бо написано: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тит. 2:11). Таким чином, Господь хоче, щоб усі спаслися, і тому Він дав усю Свою благодать, яка приносить спасіння всім. Уся благодать Божа дається вільно кожному, приносячи спасіння всім. Чи приймуть її всі або хтось один – інше питання. Бог дав усе це, навіть якщо люди можуть відкинути.

Господь хоче, щоб ми були досконалими; так і написано: «Отже, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний». Бажаючи, щоб ми були досконалими, Він дав нам, кожному, всю благодать, яку має, приносячи повноту Свого спасіння, щоб кожна людина була представленою досконалою у Христі Ісусі. Мета цього дару Його безмежної благодаті в тому, щоб ми уподібнилися до Ісуса, Який є образом Божим. Так і написано: «Кожному ж із нас дана благодать у міру дару Христового... до звершення святих... доки всі прийдемо в єдність віри і пізнання Сина Божого, в чоловіка досконалого, в міру повного зросту Христового».

Ви хочете бути схожими на Ісуса? Тоді прийміть благодать, яку Він так повно і так вільно дав. **Прийміть її тією мірою, якою Він дав їй, а не тією, якою, на вашу думку, ви її заслуговуєте.** Віддайте себе їй, щоб вона могла діяти у вас і для вас у тій чудовій меті, для якої вона дана, і вона буде діяти. Вона зробить вас подібними до Ісуса. Вона виконає мету і бажання Того, Хто дав її. Віддайте себе Богові. «А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божої благодаті не брали надармо» (2 Кор. 6:1). (А. Т. Джоунс. The Present Truth, 10 травня, 1894 р.).

Спасительна віра (ч. 1)

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

«А про праведність, що від віри, говорить так: Не кажи в своїм серці: Хто виїде на небо? цебто звести додолу Христа, або: Хто зійде в безодню? цебто вивести з мертвих Христа. Але що каже ще? Близько тебе слово, в устах твоїх і в серці твоїм, цебто слово віри, що його проповідуємо. Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:6-9).

Чи можемо ми прийняти ці слова, особливо твердження в останньому вірші, як буквально істину? Чи не опинимося ми в небезпеці, якщо зробимо це? Чи не потрібно для спасіння щось більше, ніж віра в Христа? На перше з цих запитань ми відповідаємо «так», а на два останніх – «ні» і звертаємося до Писання за підтвердженням. Таке просте твердження не може бути іншим, окрім як буквально істинним, і на нього може покластися грішник, що тремтить.

Як приклад доказу, візьмемо випадок із тюремником в Филипах. Павла і Силу, після того, як їх нелюдяно побили, віддали на його піклування. Незважаючи на розірвані спini і закуті в кайдани ноги, вони півночі молилися і співали хвалу Богові, і раптом землетрус потряс темницю, і всі двері відчинилися. Тюремник затремтів не тільки від природного страху, викликаного відчуттям, що земля під ним хитається, а й від страху перед римським правосуддям, якщо ув'язнені, які перебувають у його віданні, втечуть. Але в цьому землетрусі він відчув передчуття великого суду, про який проповідували апостоли; і, тремтячи під вантажем своєї провини, він упав ниць перед Павлом і Силою, кажучи: «Пани *мої!* Що мені робити, щоб врятуватися?» Добре запам'ятайте відповідь; адже тут була душа у важкому стані, і те, що було достатньо для нього, має бути посланням для всіх зведених. На болісний заклик тюремника Павло відповів: «Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений» (Дії 16:30, 31). Це в точності узгоджується зі словами, які ми цитували з послання Павла до римлян.

Але хтось скаже: «Віра хороша і необхідна, але її недостатньо». Якщо це так, то Павло приховав щось, що було корисно для тюремника, а цього ми не можемо навіть допустити. «Але хіба нам не належить робити якусь ще роботу? Хіба ми не повинні виконувати заповіді Божі?» Безумовно. Той самий апостол заявляє, щоб ми «дбали про добрі діла пильнувати» (Тит. 3:8), а діла, яких вимагає Бог, – це діла послуху Його законів; але ми, як і раніше, стверджуємо, що віра є достатньою для спасіння. Як же так? Нехай дадуть відповідь слова самого Спасителя.

Одного разу юдеї сказали Ісусові: «Що ми маємо почати, щоб робити діла Божі» Це якраз те, що ми хочемо знати. **Запам'ятайте відповідь: «Ісус відповів і сказав їм: Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6:28-29). Якби ці слова можна було написати золотими літерами і постійно тримати перед очима кожного християнина, який веде боротьбу.** Удаваний парадокс прояснюється. Діла необхідні, але віри цілком достатньо, тому що **віра робить діла. Віра охоплює все, і без віри немає нічого** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth, 31 липня 1890 р.).

Спасительна віра (ч. 2)

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

Проблема в тому, що люди загалом мають неправильне уявлення про віру. Вони думають, що це просто згода і що це тільки пасивна річ, до якої потрібно додати активні справи. **Але віра активна, і це не тільки найсуттєвіша, а й єдина реальна основа.** Закон – це праведність Божа (Іс. 51:6, 7), до якої нам наказано прагнути (Мт. 6:33), але його не можна дотримати інакше, як вірою, бо єдина праведність, що встоїть на Суді, – це «що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Фил. 3:9).

Прочитайте слова Павла в Посланні до римлян 3:31: «Тож чи не скасовуємо ми Закона вірою? Зовсім ні, але зміцнюємо Закона». Скасування Божого закону людиною не означає його скасування, бо це неможливо. Він непохитний, як престол Божий. Що б люди не говорили про закон, як би не зневажали його, він залишається незмінним. Єдиний спосіб, яким люди можуть зробити закон Божий недійсним, це зробити його нечинним у своїх серцях своїм непослухом. Так, у Чис. 30:15 говориться, що клятва, яка була порушена, стала недійсною. Тому, коли апостол каже, що ми не скасовуємо закон вірою, він має на увазі, що віра і непослух несумісні. **Скільки б порушник закону не сповідував віру, сам факт того, що він порушує закон, показує, що в нього немає віри.** Наявність віри проявляється в утвердженні закону в серці, так що людина не грішить проти Бога. Нехай ніхто не називає віру малозначною.

Але хіба апостол Яків не говорить, що віра сама по собі не може врятувати людину і що віра без діл мертва? Давайте ретельніше поглянемо на його слова. Багато хто з чесними намірами перекутив їх до мертвого законництва. Вони справді кажуть, що віра без діл мертва, і це повністю узгоджується з тим, що ми щойно процитували і написали. Бо якщо віра без діл мертва, то відсутність діл показує відсутність віри; бо мертва не має існування. **Якщо в людини є віра, то діла обов'язково з'являться, і вона не буде хвалитися ні тим, ні іншим, тому що вірою хвалитися неможливо** (Рим. 3:27). **Хваляться тільки ті, хто цілковито сподівається на мертві діла або чие сповідання віри є порожнім глузуванням.**

Тоді як щодо Як. 2:14, де говориться: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?» Відповідь, яка неминуче мається на увазі, звичайно ж, полягає в тому, що не може. Чому? Тому що в нього її немає. Що користі, якщо людина каже, що в неї є віра, якщо своїми нечестивими ділами вона показує, що в неї її немає? Чи повинні ми засуджувати силу віри тільки тому, що вона нічого не робить для того, хто сповідує її

помилково? Павло говорить про тих, хто сповідує, що знає Бога, але заперечує Його своїми ділами (Тит. 1:16). Людина, до якої звертається Яків, належить до цього класу. Той факт, що вона не має добрих діл – плоду Духа, – показує, що вона не має віри, незважаючи на її гучне сповідання, і тому, звісно, віра не може врятувати її, **бо віра не має сили врятувати людину, яка нею не володіє** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 31 липня 1890 р.).

Один впливає на тисячу

«Один женеться за тисячею». **Якщо ви християнин, Господь має намір, щоб ви мали більший вплив на добро, ніж тисяча інших людей на зло.** Він має намір, щоб ви мали більший вплив на тисячу мирських людей і грішників, ніж тисяча таких людей може впливати на вас. Яке розчарування для Господа, яка прикрість для ангелів і яке задоволення для сатани, коли людина, яка сповідує християнство, носить ім'я Господнє і стоїть під знаменом Сильного Ізраїлевого, **піддається впливу світських людей і грішників, бо їх багато, а він один!**

Коли це відбувається, це показує, що серце не віддане Господу. Це показує, що в серці справді є любов до світу і готовність до спілкування з гріхом; і ім'я Господа зневажається, і Той, хто несе прапор, ганьбиться християнським сповіданням таких людей. І якщо ви виправдовуєте себе, не маючи справжньої християнської вірності тим, що ви один, тоді як довкола багато грішників, то ось у чому річ насправді: **в глибині душі ви не віддані Господу і співчуваєте ворогові.**

Відкиньте все це. Встаньте як істинний і вірний воїн. Присвятить своє серце Господу, щоб бути вірним Йому, хоча жодна душа на землі не є такою. **Тоді, хоча ви всього лише один, ви матимете більший вплив на тисячу, ніж тисяча може мати на вас.** Пам'ятайте, що: «не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот». «Подяка Богові, Який завжди приводить нас до перемоги у Христі та виявляє пахощі Його пізнання через нас на всякому місці» (*пер. з англ.*), (А.Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 9 листопада 1897 р.).

Заповіді Божі

«І підійшов ось один, і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне? Він же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді» (Мт. 19:16-17). Юнак був здивований, що йому кажуть дотримуватися заповідей, бо сам він був настільки впевнений, що ніколи ні в чому не помилявся, що, на його думку, всі повинні були визнати цей факт, і тому він запитав: «Які?» Це рівнозначно тому, щоб сказати: «Які саме? А Ісус відказав: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво. Шануй батька та матір, і: Люби свого ближнього, як самого себе» (вірші 18, 19).

Відповідь юнака про те, що він усього цього дотримувався, ми поки залишимо і просто розглянемо самі заповіді. Простежимо їх від моменту, коли вони були дані на горі Синай.

«І промовив Господь до Мойсея: Вийди до Мене на гору, і будь там. І дам тобі кам'яні таблиці, і закона та заповідь, що Я написав для навчання їх» (Вих. 24:12). «І дав Він Мойсеєві, коли закінчив говорити з ним на Сінайській горі, дві таблиці свідoctва, таблиці кам'яні, писані Божим перстом» (Вих. 31:18).

«І повернувся, і зійшов Мойсей із гори, а в руці його дві таблиці свідoctва, писані з обох їхніх сторін, звідси й звідти вони були писані. А таблиці Божа робота вони, а письмо Боже письмо воно, вирізьблене на таблицях» (Вих. 32:15, 16).

Після цього Мойсей повторив заповіді перед народом, як записано в п'ятому розділі Повторення Закону, вірші 6-21, і на закінчення сказав: «Слова ці Господь промовляв до всього вашого зібрання, на горі з середини огню, хмари та мряки, сильним голосом. І більш не говорив, і написав їх на двох камінних таблицях, і дав їх мені» (Повт. 5:22).

Ще пізніше ми маємо запис про відступництво синів Ізраїлевих, коли Мойсей розбив кам'яні скрижалі, і тоді ми читаємо таку розповідь: «Того часу сказав був до мене Господь: Витеші собі дві камінні таблиці, як перші, та й вийде до Мене на гору, і зроби собі дерев'яного ковчега. А Я напишу на тих таблицях слова, що були на перших таблицях, які ти побив, і покладеш їх у ковчезі. І зробив я ковчега з акаційного дерева, і витесав я дві камінні таблиці, як перші, та й зійшов на гору, а обидві таблиці в руці моїй. І Він написав на тих таблицях, як перше письмо, Десять Заповідей, що Господь говорив був до вас на горі з середини огню в день зборів. І Господь дав їх мені. І обернувся я, та й зійшов із гори, і поклав ті таблиці, що зробив, до ковчегу. І були вони там, як наказав був Господь» (Повт. 10:1-5).

Ці десять заповідей записані в книзі Вихід 20:2-17 у тому вигляді, в якому Господь виголосив їх з гори. Ми дізналися, що це все, що Він говорив, і що це Його закон. Саме їх процитував Господь, коли сказав юнакові, що якщо він хоче

увійти в життя, то повинен дотримуватися заповідей. Саме про них говорить Соломон, коли каже: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!» (Еккл. 12:13).

Саме про ці заповіді ми читаємо в Псалмах: «Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста, вона очі просвітлює. Страх Господа чистий, він навіки стоїть. Присуди Господа правда, вони справедливі всі разом, дорожчі вони понад золото і понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий» (Пс. 19:8-10).

Порушення цих заповідей є гріхом, бо «кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх то беззаконня» (1 Ів. 3:4). Апостол Павло говорив: «Що ж скажемо? Чи Закон то гріх? Зовсім ні! Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон, бо я не знав би пожадливого, коли б Закон не наказував: Не пожадай» (Рим. 7:7). «Гріх бо був у світі й до Закону, але гріх не ставиться в провину, коли немає Закону» (Рим. 5:13).

Немає гріха, який би він не засуджував, і немає добра, яке б він не наказував. Псалмоспівець каже: «Я бачив кінець усього досконалого, але Твоя заповідь вельми широка!» (Псал. 119:96). Вона настільки широка, що помічає навіть думки і наміри серця. Адже коли нам кажуть, що боятися Бога і дотримуватися Його заповідей – це весь обов'язок людини, то одразу ж впливають слова: «Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Еккл. 12:14). Кожна таємна справа буде оцінюватися за заповідями Божими. Це і показує їхню широту.

Спаситель у Нагірній проповіді проілюстрував широту заповідей. Він сказав: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати...» (Мт. 5:17-20).

Фарисеї були дуже скрупульозними виконавцями закону. Тобто вони сповідували себе такими. Але їхнє дотримання було тільки зовнішнім. Вони не робили нічого поганого, що могла б помітити людина; але вони без вагань робили будь-яке зло, якщо ніхто не міг виявити його. Спаситель сказав про них: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви, назовні здаєтеся людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:27, 28).

Тому, коли Христос сказав: «Бо, кажу вам, якщо праведність ваша не перевершить праведності книжників і фарисеїв, то ви не ввійдете в Царство Небесне», Він мав на увазі, що праведність тільки зовнішня нічого не варта. Ті ж, хто виконує заповіді Божі, «матимуть право на древо життя і ввійдуть через браму до міста Божого, Нового Єрусалим» (Об'яв. 22:14). Але ті, хто тільки зовні здаються праведними, у жодному разі не зможуть туди увійти. Це показує, що дотримання заповідей – справа серця і життя, а не просто форма.

Потім Спаситель перейшов до демонстрації того, як заповіді можуть бути порушені. Він процитував заповідь «не вбивай» і показав, що вона може бути порушена такою, здавалося б, дрібницею, як гнівне слово. Він процитував сьому заповідь «не чини перелюбу» і показав, що для її порушення достатньо одного недоброго погляду. І так далі з іншими (див. Мт. 5:21-47). **Усе це показує, що Десять заповідей – це весь обов’язок людини, уся істина Божа, що вони перебувають у вічності, що саме за ними вирішуватиметься справа кожної людини на суді, що вони настільки широкі у своїх вимогах, що достатньо одного слова чи погляду, щоб їх порушити.** Бог бажає істини у внутрішньому світі людини (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 26 січня 1893 р.).

Служителі благодаті

Можливо, що значна частина так званої роботи для Господа, що здійснюється в наші дні, походить від неправильного уявлення про роботу ангелів Божих, «служителів Його, що виконують Його благовоління». Про їхню діяльність сказано таке: «Чи не всі вони суть духи-служителі, що посилаються на служіння для тих, котрі успадкують спасіння?» (Євр. 1:14, *пер. з англ.*). У чому ж полягає їхня робота? Здійснювати служіння заради спадкоємців спасіння. Скільки з них зайняті в цій роботі? Усі. Тоді виходить, що не залишилося нікого, хто б займався вишукуванням зла і донесенням про нього Господу, що, як прийнято вважати, становить більшу частину їхніх занять. Але хіба Бог не звертає уваги на зло, що відбувається? Звичайно, Він знає про нього і карає за нього, але звідки Він це знає, нас не стосується. **Оскільки Він – Бог, то знання всього суцього є частиною Його існування. Але ми можемо бути впевнені, що Бог не сидить на небі й не спостерігає за справами людськими, як шпигун, і не посилає ангелів «у нетрі».** Його думки – це думки про світ, а ангели – служителі Його благодаті. Нехай про це пам'ятають усі, хто хоче бути працівником разом із Богом та ангелами (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 26 січня 1893 р.).

«Утішайте, втішайте народа Мого»

«Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог!» (Іс. 40:1). Це слово Господа, сказане пророком Ісаєю. Господь знає наші випробування, наші скорботи, наші біди і в Своїм великім жалю посилає розраду. «Бо нещастя виходить не з пороху, а горе росте не з землі, бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору легіти...» (Йов. 5:6, 7). Біда – це спільна доля всіх людей. Хто в цьому світі вільний від неї? Ніхто. І Господь, знаючи наше становище, пам'ятаючи, що ми прах, каже: «Утішайте, втішайте народа Мого».

Павло, розмірковуючи про це, вигукує: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих» (2 Кор. 1:3, 4). **Біблія — це досконале сховище всіх потреб людського досвіду**, і біда так само універсальна, як і рід людський. Соломон, розглядаючи утиски, вчинені під сонцем, сказав: «І знов я побачив всі утиски, що чинились під сонцем, і сльоза ось утискуваних, та немає для них потішителя, і насилля з руки, що їх гноблять, і немає для них потішителя...» (Еккл. 4:1). Досить погано бути пригнобленим, але бути пригнобленим і не мати втішителя – це жахливо. Вірно, що пригноблених багато, але не менш вірно і те, що їх не повинно бути, бо всі пригноблені, всі, хто страждає, всі стурбовані, можуть чинити, як у давнину: «Покличу Бога, і Богові віддам діло моє», і Він, «Бог усякої втіхи», «утішить усіх скорботних». Його ніжні милості над усіма Його ділами.

Фактом є те, що Господь у Своєму Слові не велів нам робити щось, не сказавши нам, як це зробити. Так і в цьому випадку. Він не тільки сказав нам: «Втішайте народ Мій», але Він говорить нам, як втішати його. Ми звернемо увагу на кілька прикладів.

В Ів. в розділах з 13 до 18 записана остання розмова Ісуса з учнями перед Його розп'яттям. Він збирався залишити їх, щоб знову вирушити до Отця, і в Ів. 13:33 Він сказав: «Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прийти не можете, те й вам говорю Я тепер». Це дуже важлива заява: «Куди Я йду, туди ви прийти не можете». Але не тільки це, Господь відсилає нас до чогось іще: «як сказав Я юдеям... те й вам говорю Я тепер». Тому, щоб зрозуміти повний зміст цих слів: «Куди Я йду, туди ви прийти не можете», ми повинні з'ясувати, що саме Він сказав юдеям. Єдине місце, де Він говорив ці слова юдеям, – Ів. 8:21: «І сказав Він їм знову: Я відходжу, ви ж шукати Мене будете, і помрете в гріху своїм. Куди Я йду, туди ви прийти не можете...». Саме на це Він посилається в Ів. 13:33: «як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прийти не можете, те й вам говорю

Я тепер». Тож, щодо звернення Господа, то з Його власних слів випливає, **що Його учні не мають переваги перед людьми, які помирають у своїх гріхах.**

Коли Ісус сказав це Своїм учням, вони стривожилися. Хіба можливо, щоб вони, які залишили все і пішли за Ним; щоб вони, яких Він обрав зі світу; щоб вони, яких Він полюбив до кінця; хіба можливо, щоб вони після всього їхнього досвіду спілкування з Ним і Його любові до них тепер опинилися на рівні тих, хто помирає в гріхах? Чому вони не повинні бути стурбовані? Одного разу Він запитав їх: «Чи підете і ви?», і Петро відповів: «Господи, до кого нам іти? Ти маєш слова життя вічного»; і тепер, після того, як вони довірилися Йому у вічному житті, їм сказали, що коли Він піде, вони не зможуть піти туди, куди пішов Він. Цього було достатньо, щоб стурбувати їх.

Але Ісус не дозволяє їм довго мучитися. Він втішив їх. Він сказав: «Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Ів. 14:1-3). Це позбавило їх усіх проблем у цьому питанні, це було справді втіхою. І, зауважте, це власне слово Господа. Це втішне послання Христа Своїм учням. І ця звістка розради така: хоча «куди Я йду, туди ви прибути не можете», як не можуть прийти люди, що помирають у своїх гріхах, але «знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви». І це слово «щоб» показує, що тільки через Його пришествя знову Його діти можуть бути там, де Він.

Чому ж Спаситель, який так ніжно любив Своїх учнів, повинен був збуджувати в їхніх серцях цю тривогу? Вони були з Ним, коли Він говорив юдеям: «помрете в гріху своїм. Куди Я йду, туди ви прибути не можете...». Вони розуміли всю силу цього страшного вироку. Навіщо ж Йому вкидати їх у страх і занепокоєння, кажучи їм те ж саме, та ще й зі словами: «Як Я сказав юдеям», так категорично, щоб вони не могли зрозуміти Його неправильно? Чому це було зроблено? Продовження ясно показує, що це було зроблено для того, щоб справити на них таке враження, яке вони ніколи не зможуть забути; і в такий спосіб незабутньо закріпити в їхній свідомості істину про те, що без Його Другого пришествя немає абсолютно жодної надії будь-коли опинитися там, де Він є; і в такий спосіб поставити їх перед однією подією як завершенням усіх їхніх сподівань, і ця подія – Другий прихід Господа. У цьому втіха Самого Христа (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 18 серпня 1887 р.).

Віра Ісуса (ч. 1)

У питанні про обов'язок дотримуватися заповідей Божих і віру в Ісуса Христа не слід розуміти, що ці два поняття можна хоч на мить розділити. Заповіді не можуть бути дотримані прийнятно для Бога інакше, як через віру в Ісуса Христа; а віра в Ісуса Христа нічого не значить – вона мертва – якщо вона не проявляється, не стає досконалою в добрих справах. А ці добрі справи полягають у дотриманні заповідей Божих. Христос дотримувався заповідей Божих: «Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові Його» (Ів. 15:10). Через Його послух багато хто має стати праведним. «Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними» (Рим. 5:19). Але вони стають праведними тільки через віру в Нього, у такий спосіб маючи «праведність Божу, що від віри Ісуса Христа для всіх і на всіх віруючих, бо немає відмінності, бо всі згрішили й позбавлені слави Божої» (Рим. 3:22, 23, *пер. з англ.*).

Усі згрішили, а «гріх є порушення закону». Оскільки всі переступили закон, ніхто не може досягти праведності через закон. У законі Божому є праведність; насправді слово говорить: «Усі заповіді Твої – праведність»; але в ньому немає праведності для порушника. Якщо праведність приходить до того, хто порушив закон, вона повинна виходити з якогось джерела, крім закону. А оскільки всі у світі порушили закон, то, отже, до кого б не прийшла праведність в усьому світі, вона повинна прийти з іншого джерела, а не із закону, і це джерело – Христос Ісус Господь. Це великий аргумент Рим. 3:19-23: «Але ми знаємо, що закон, якщо що говорить, говорить до тих, хто перебуває під законом, так що загороджуються всі уста, і весь світ стає винуватим перед Богом, бо ділами закону не виправдається перед Ним жодна плоть, бо законом пізнається гріх. Але нині, незалежно від закону, з'явилася правда Божа, про яку свідчать закон і пророки, правда Божа через віру в Ісуса Христа у всіх і на всіх віруючих, бо немає відмінності, бо всі згрішили і позбавлені слави Божої».

Тоді виникає запитання: «Хіба ми скасовуємо закон через віру? Боже упаси! Та ми утверджуємо закон» (*пер. з англ.*). **Зауважте, що, хоча Павло сказав, що ця праведність Божа не від закону, а по вірі Христовій, вона «засвідчена законом і пророками». Це праведність, яка узгоджується із законом; це праведність, про яку закон може свідчити; це праведність, у якій закон у своїй досконалій праведності не може знайти недоліків. І це праведність Христа, яку Він здійснив для нас Своїм досконалим послухом заповідям Божим, і причасниками якої ми стаємо через віру в Нього, бо «послухом одного багато хто зробиться праведним». Таким чином, ми стаємо дітьми Божими через віру**

в Христа; через віру в Нього в нас сповнюється праведність закону, і ми не скасовуємо, а утверджуємо закон Божий вірою в Христа.

Далі це показано в Посланні до римлян 8:3, 4: «Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом».

Чого не міг зробити закон?

1. Закон був призначений для життя (Рим. 7:10: «заповідь, що для життя»), але він не міг дати життя, тому що всі згрішили, переступили закон, а відплата за гріх – смерть.

2. Закон був призначений для виправдання (Рим. 2:13: «але виконавці Закону виправдані будуть»), але він виправдає тільки виконавців закону, а серед усіх дітей Адама не було жодного виконавця закону; всі згрішили і позбавлені слави Божої.

3. Закон був встановлений для праведності (Рим. 10:5) «Мойсей бо пише про праведність, що від Закону, що людина, яка його виконує, буде ним жити»), але він може вважати праведними лише слухняних, а весь світ винен у непослуху перед Богом. **Тому через нездатність людини, через її неправильні вчинки, закон не міг служити їй життям, не міг виправдати її, не міг прийняти її як праведника.** Що стосується людини, то мета закону була повністю порушена.

Але зауважте, те, що закон не міг зробити, бо був немічний через гріховну плоть, Бог послав Свого Сина в подобі гріховної плоті. **Те, що не міг зробити закон, робить Христос.** Закон не міг дати життя, тому що за порушення закону всі понесли покарання у вигляді смерті; закон не міг дати виправдання, тому що за невиконання закону всі потрапили під його осуд; закон не міг дати праведність, тому що всі згрішили. **Але замість цієї смерті Христос дає життя; замість цього осуду Христос дає виправдання; замість цього гріха Христос дає праведність.** І для чого? Щоб відтепер закон ми зневажали? Ні, неправда! Але «щоб праведність закону сповнилася в нас, що ходять не по плоті, а по Духу». «Не думайте, що Я прийшов зруйнувати закон або пророків; Я прийшов не зруйнувати, але виконати», – сказав святий Син Божий. І тому «Христос є кінець [мета] закону для праведності всякого віруючого» (Рим. 10:4, *пер. з англ.*). Бо від Бога Христос Ісус «став для нас премудрістю, і праведністю, і освяченням, і спокутою, щоб, як написано: хто хвалиться, той хвалиться в Господі» (1 Кор. 1:30, 31, *пер. з англ.*), (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 5 квітня 1887 р.).

Віра Ісуса (ч. 2)

Писання говорить, що «закон духовний» (Рим. 7:14), а «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:7, 8). Як же нам догодити Богові? Як нам стати підвладними закону Божому? Спаситель каже: «Народжене від плоті є плоть», і ми раніше прочитали в Посланні до римлян, що це «гріховна плоть», тому ті, хто в плоті, не можуть догодити Богові. Але Спаситель каже далі: «Народжене від Духа є дух». Тому цілком очевидно, що якщо ми не народимося від Духа, то не зможемо догодити Богові, не зможемо підкоритися закону Божому, який духовний і вимагає духовного служіння. Про це ж точно говорить Спаситель: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже» (Ів. 3:5).

Ми знаємо, що дехто скаже, що Царство Боже, про яке тут говориться, – це Царство слави, і що нове народження, народження від Духа, відбувається тільки після воскресіння, і тоді ми входимо в Царство Боже. Але такий погляд абсолютно неправильний. Якщо людина не народиться від Духа, вона все одно залишиться в плоті. А Писання говорить: «Ті, що в плоті, не можуть догодити Богові». А людина, яка не догоджає Богові, ніколи не побачить Царства Божого. «Не дивуйся, що Я сказав тобі: тобі треба народитися згори». «Воістину, воістину кажу тобі: хто не народиться згори, той не може побачити Царства Божого». Царство Боже, чи то благодать, чи то слава, є «праведність, і мир, і радість у Дусі Святім» (Рим. 14:17). Якщо людина не народиться згори, вона не зможе побачити праведність Божу й увійти в неї; вона не зможе побачити мир Божий, який перевершує усіляке розуміння, і якщо вона не народиться від Духа Божого, як вона може побачити або увійти в цю «радість у Святому Дусі»? Якщо людина не буде народжена згори – народжена від Духа – до своєї смерті, вона ніколи не побачить воскресіння до життя. Це показано в Посланні до Римлян 8:11: «А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас». **Отже, безсумнівно, що, якщо Дух Христа не живе в нас, ми не можемо бути воскресені з мертвих до життя. Але якщо в нас не живе Його Дух, то ми ще в плоті. А якщо ми в плоті, то не можемо догодити Богові. А якщо ми не догоджаємо Богові, то ніколи не побачимо Царства Божого ні тут, ні в майбутньому.**

І знову: ми є дітьми першого Адама за народженням; і якщо ми коли-небудь станемо дітьми останнього Адама, то це має відбутися через нове народження. Перший Адам був тілесним і ми його діти за природним народженням; останній Адам – духовний, і якщо ми станемо Його дітьми, то це

має відбутися за духовним народженням. Перший Адам був від землі, земний, і ми його діти за земним народженням; другий Адам – Господь з небес, згори, і якщо ми хочемо бути Його дітьми, то це має бути небесне народження, народження згори. Бо «який земний, такі й земні». Земна людина «тілесна» по плоті, але «тілесна людина не приймає речей, що від Духа Божого», «бо вони розуміються тільки духовно», а «ті, хто живуть по плоті, не можуть догодити Богові». Такий закон первородства, яке ми отримуємо від першого Адама.

Але «який небесний, такі й небесні». Небесний духовний; він «Дух життєдайний»; духовна людина приймає речі Духа Божого, бо вони духовно помітні для неї; вона може догоджати Богові, бо вже не за тілом живе, а за Духом, бо Дух Божий живе в ній; вона підпорядкована і може бути підпорядкована закону Божому, бо **тілесний розум знищено, і вона має розум Христа**, небесний. Таким є право народження другого Адама, того, хто згори. І всі привілеї, благословення і радості цього права народження стають нашими, коли ми народжуємося згори. «Не дивуйся, що Я сказав тобі, що тобі треба народитися згори». «Воістину, воістину кажу тобі, якщо хто не народиться згори, той не може побачити Царства Божого».

Таким чином, ми в найкоротших рисах змалювали віру Ісуса, яку необхідно зберігати і за допомогою якої тільки й можна виконувати заповіді Божі. Той, хто дотримується її (віри Ісуса), житиме життям праведника, як написано: «Праведний житиме вірою». Тоді він зможе сказати разом із великим апостолом: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:19, 20). І коли земний курс людини завершиться, вона зможе сказати разом із великим апостолом та улюбленими учнями: «Я змагався добрим змагом... віру зберіг», «ця є перемога, що перемогла світ, віра наша» (2 Тим. 4:7, *пер. з англ.*; 1 Ів. 5:4).

Ми дякуємо Богові за звістку, що закликає всіх людей «дотримуватися заповідей Божих і віри Ісуса» (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 5 квітня 1887 р.).

Людська природа та її обмеження

Нехай кожен порівняє дві картини, змальовані Павлом: одну в Посланні до римлян 1:28-31 – беззаконня стародавнього язичництва, іншу в Другому посланні до Тимофія 3:1-8 – беззаконня останніх днів, навіть серед тих, хто має «вигляд благочестя», і він побачить, що вони абсолютно однакові. Людська природа, нічим не стримувана, однакова в усі віки. Чи то за часів Христа, чи то за дві тисячі років до, чи то за дві тисячі років після; чи проявлялася вона в мешканцях Ханаану, чи то в мешканцях Сполучених Штатів – вона завжди одна й та сама. Саме з цієї причини Біблія підходить усім людям, де б вони не знаходилися на землі. Це книга не для одного племені, не для одного класу, не для однієї нації, але для всього людства. І така книга – єдина у світі. **Причина цього в тому, що книга була дана Тим, Хто знає людську природу в самій її суті.**

Бог створив людину праведною. Але вона відхилилася від світлого шляху, який Бог намітив перед нею; вона згрішила і продала себе, щоб творити зло; і піднесені сили, якими Господь наділив її, щоб вона діяла на шляху праведності, продала злу; її «шлях злий», і її «сила неправда». Якщо коли-небудь людину буде піднято зі свого занепаłego стану, якщо коли-небудь її згаслі сили буде відновлено, необхідно, щоб схильність кожної здібності було приборкано, повернуто в правильне русло і навчено слідувати йому. Біблія відповідає цій потребі; вона відповідає їй у кожній своїй частині й задовольняє її повною мірою. Тому це саме по собі є доказом того, що Творець людини є Автором Біблії.

Людська природа скрізь однакова, і єдине, що відрізняє одну людину від іншої, – це ступінь стриманості, яку кожен визнає у своєму випадку. Якщо в людині визнаються всі вимоги закону Божого, то вона буде людиною, придатною для суспільства і спілкування з ангелами. Якщо ж, навпаки, жодна з них не визнається, то вона буде людиною, придатною тільки для товариства і спілкування з демонами. На багатьох людей і в багатьох відношеннях ці обмеження діють несвідомо, як у випадку з невіруючою людиною, що заперечує авторитет чи існування Бога і зневажає Його Слово. **Однак принципи цього слова настільки вкоренилися в суспільстві, членом якого така людина є, що вона підкоряється їм, хоч і думає, що кидає їм виклик; але пересадить її в той стан суспільства, за який вона виступає, де ці принципи не визнаються і не застосовуються, і вона з такою ж легкістю піде шляхом беззаконня, як і найжорстокіший язичник, котрий колись жив у землі Ханаанській.**

Знову ж таки, багато хто стримуватиме себе від вчинення зла через страх покарання; але приборіть перспективу покарання або переконайте їх, що його не буде, і вони підуть на все, що дозволять обставини. Генріх VIII, хоча він не зважав на Бога, поки боявся Папи, не наважувався розлучитися зі своєю дружиною, але

коли він переборов цю стриманість, він відрубав голови трьом дружинам, і тільки дотепна промова четвертої дружини врятувала їй життя.

Є й інший шлях, яким люди досягають такого ж стану жорстокості. Це не заперечення існування Бога, а **перетворення себе на зберігачів того, що вони вирішили визначити як Його волю, а відтак на єдиних виразників і виконавців цієї волі.** Оскільки в кожному окремому випадку тільки їхня власна воля підноситься до верховенства, а отже, має тільки людський авторитет, єдиним способом її виконання є людське законодавство; і тоді замість того, щоб бути просто виконавцями, вони роблять себе катами, втілюючи в життя свою довільну волю. Роблячи свою власну волю верховною, а себе єдиними тлумачами цієї волі, навіть якщо вони стверджують, що це воля Божа, вони точно так само ставлять себе поза межами обмежень, як і ті люди, які прямо заперечують Бога. Обидва класи доходять до однієї й тієї самої точки, і обидва скоюють одні й ті самі величезні злочини, один з яких ілюструють страшні оргії за часів Терору, а інший – жахливі муки інквізиції.

Писання підтверджує все, про що говорять ці висновки. На початку ми наводили Рим. 1:28-31, як опис давнього язичництва і 2 Тим. 3:1-8, як опис останніх днів сучасного християнства, і знайшли їх абсолютно однаковими. Саме опираючись Божій істині, люди послаблюють її обмеження і віддаються під владу сатани. В останні дні тільки ті, хто «не прийняв любові істини, щоб спастися», в яких сатана діє «з усякою силою, і знаменнями, і неправдивими чудесами», тільки ті, «котрі не вірять істині», а «мають насолоду від неправди», перебувають у такій омані, що «вірять брехні».

Від початку світу Бог не залишив жодного народу без свідчення (Дії 14:16, 17). Тодішньою «справжньою істиною» Він свідчив різним епохам. У послуху цій істині та в любові до неї лежить спасіння людей у кожному відповідному столітті. В останні дні Бог посилає звістку, яка звучатиме до кінця світу і тому є Його останньою звісткою. Це звістка третього ангела: «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру!» (див. Об'яв. 14:9-16). Заповіді Божі – це істина (див. Псал. 119:151).

Віра Ісуса – це віра Того, Хто є істина (Ів. 14:6). Обидва разом охоплюють усе Слово Боже, яке є істина (Ів. 17:17), і стримують людей. «Не роби» – ключова нота Божих заповідей. «Якщо хто хоче йти за Мною, відкинь себе», – вигукує Ісус. Тому Третя ангельська звістка, викладаючи «заповіді Божі та віру Ісуса», являє собою стислий виклад усіх тих обмежень, які необхідні для перевірки та перетворення тенденцій людської природи і для того, щоб вести людину «правильним шляхом» до добра і Бога. І коли серце свідомо відкидає звістку третього ангела, воно тим самим ставить себе поза цими обмеженнями і готове бути полоненим сатаною з його волі; і тоді він з усією силою діє в тих, хто гине, «тому що вони не прийняли любові істини, щоб спастися». Згідно з Третьою ангельською звісткою, жнива землі будуть дозрівати для добра чи зла, для слави чи ганьби, щоб бути зібраними в житницю Божу, або зв'язаними в пучки для спалення (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 18 червня 1887 р.).

Репутація

Тільки характер прийнятний для Бога. Ніякий блиск репутації не може засліпити Його. Він вимагає істини у внутрішньому світі. «Бог дивиться на серце». І тут люди роблять велику помилку, як ні в чому іншому. **Тисячі людей, коли їх закликають підкорятися істині Божій, ставлять на перше місце свою репутацію й те, що вони вважають своїм впливом, і поступаються своєю вірністю Богові — своїм характером.** Христос «зробив Себе безславним»; так само вчинив і той, хто був образом Христа: він «24 відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду» (Євр. 11:24-26).

Народ Божий завжди піддавався ганьбі; істина Божа завжди була непопулярна, і люди часто мають можливість найближче слідувати за Христом, якщо, подібно до Нього, зроблять себе такими, що «не заслуговують на славу». Часто нам доводиться втрачати репутацію перед людьми, щоб удосконалити характер перед Богом (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 16 липня 1887 р.).

Дух Христа, що проявився в Його роботі щодо порятунку людини (ч. 1)

Ісус – приклад усього істинного життя. Ісус є прикладом у всьому в істинному служінні Богові. Тому розумом ми повинні служити закону Божому. Тому так говорить Писання: «Нехай буде у вас той розум, який був і в Христі Ісусі» (Фил. 2:5, *пер. з англ.*). **І якщо ми дозволимо цьому розуму бути в нас, то він неодмінно буде в нас; і якщо він буде в нас, то він неодмінно робитиме в нас те саме, що робив у Христі;** і так неодмінно те, що з'явилося в Ньому, з'явиться в нас.

Що ж зробив у Ньому цей розум? «Він, будши образом Божим, не вважав розкраданням бути рівним Богові» (Фил. 2:6, *пер. з англ.*). Ідея, передана в слові «розкрадання» (*англ. пер.: грабіж*), може стати зрозумілішою, якщо звернути увагу на різні переклади: «не вважав це річчю, яку слід щиро бажати», «не прагнув серйозно», «не розглядав як об'єкт пильного бажання», «не думав, що це річ, яку можна схопити», «не прагнув схопити», «не прагнув запекло», «не прагнув затято», «не думав про узурпацію».

Йдеться про те, що хоча Ісус був Богом, хоча Він був сьйвом Його слави і вираженим образом Його Особистості і хоча Він справді дорівнював Богові, Він не думав, що бути рівним Богові – це те, за що потрібно хапатися і жадібно триматися, як грабіжник хапається і тримає річ, на яку він зазіхнув.

Отже, думка, виражена в цих віршах, така: «Нехай буде у вас той розум, який був і в Христі Ісусі, Який, будучи в образі Божому, не вважав за потрібне вхопитися за нього, насильно прагнути його й утримувати його з нетерплячим бажанням, не узурпував і не думав про те, щоб бути рівним Богові». Але Він уже дорівнював Богові. Він уже був тим, чиї «ходіння були здавна, від днів вічних». Він уже був тим, хто створив усе, «що на небі і що на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи панування, чи начальства, чи влади». Він дійсно вже був Богом, рівним Богу. Що ж змусило Його розум попрямувати цим руслом і подумати, що це не те, за що треба вхопитися, до чого треба прагнути і що треба жадібно втримувати, бути рівним Богові, іншими словами, – бути Тим, Ким Він справді був за вічним і невід'ємним правом? Щось викликало це; і коли ми виявимо це, у нас буде ключ до всієї ситуації.

Із суті справи очевидно, що з боку когось виникла боротьба, суперечка про те, хто має бути рівним Богові. Очевидно, що з боку когось проявився розум, схильність, щире бажання, прагнення і роздуми узурпувати таке становище – становище рівності з Богом. Хто це був? У кому проявився такий розум? Це було не в Христі Ісусі, бо розум, який був у Ньому, нічого подібного не думав. Тоді в кому ж він проявився? А! У тому помазаному херувимі, який покривав і який

згрішив; бо Писання говорить: «Ти помазаний Херувим хоронитель, і Я дав тебе на святу гору Божу, ти ходив посеред огнистого каміння. Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення, аж поки не знайшлася на тобі несправедливість. Через велику торгівлю твою твоє нутро переповнилось насиллям, і ти прогрішив. Тому Я зневажив тебе, щоб не був ти на Божій горі, і погубив тебе, хоронителю Херувиме, з середини огнистого каміння. Стало високим твоє серце через красу твою, ти занапастив свою мудрість через свою красу. Кинув Я тебе на землю, дав тебе перед царями, щоб дивились на тебе» (Єз. 28:14-17).

Бувши «досконалим за красою» (*пер. з англ.*), він почав дивитися на себе, шанувати і прославляти за цю досконалу красу, замість того щоб прославляти Того, Хто дав її. Він почав приписувати собі честь і заслуги і думати, що йому не надали належної переваги і що місце, яке він посідав, було не таким, яке личить посідати такій славній істоті. Тоді він сказав у серці своєму: «Я піднесу престол мій вище за зірки Божі. І сяду на горі зборів у стороні півночі... Я буду подібний до Всевишнього» (Іс. 14:13, 14, *пер. з англ.*).

Ось той, хто думав, що бути рівним Богові – це те, за що потрібно вхопитися, що потрібно жадібно схопити й утримати, як грабіжник хапає свою здобич. Ось той, хто думав про узурпацію права бути рівним Богу. І любов до себе, звеличування себе було початком усього цього. Його власне «я» піднеслося до престолу Всевишнього і зробило всіх підвладними собі, а не Богові

За це його вигнали як осквернителя з гори Божої. Потім він прийшов у цей світ і вселив його мешканцям отруту самоті. «І сказав змії дружині: «чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?»» (Бут. 3:1).

«І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, З але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти» (вірші 2, 3). «І сказав змії до жінки: Умерти не вмрете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло. І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв» (вірші 4-6).

Таким чином, сатана вселив людині почуття самопіднесення, власне прагнення бути рівним Богові. **Таким чином, саме егоїстичне бажання бути рівним Богу спонукало людину до гріха на землі. І в такий спосіб у людство був вселений розум сатани, той самий розум, який дозволяв думати, що бути рівним Богові – це те, за що потрібно вхопитися і жадібно утримувати, той самий розум, який дозволяв думати про узурпацію права бути рівним Богові, той самий розум, який дав право людині ставити себе на місце Бога.**

Тоді проявився розум, який був у Христі Ісусі. Той, Чие походження було з давніх-давен, від днів вічності; Той, Хто створив усі світи і все, що в них; Той, Хто був сыйвом слави Свого Батька та явним образом Його Особистості; Той, Хто

був по праву рівний Богові, – Він, високий та височезний, не визнав за потрібне схопитися за щось, жадібно схопити та ревно утримувати, щоб бути рівним Богові; але спустошив Себе (Фил. 2:5, 6) та віддав Себе за загибле людство. Тому сатані одразу ж було сказано наступне: «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут 3:15). І в цьому слові до сатани була дана обіцянка людині – звільнити її від рабства сатани, яке є рабством самої себе, у славу свободу синів Божих (А. Т. Джоунс The Present Truth. 11 лютого 1892 р.).

Дух Христа, що проявився в Його роботі щодо порятунку людини (ч. 2)

Обман людини призвів до того, що вона поставила себе на місце Бога, а розум і слово сатани стали на місце розуму і Слова Божого. Це призвело до спотворення уявлень людини про Бога і прийняття ідей і пропозицій сатани як за істинні уявлення про Бога. Це призвело до того, що Бог постав в абсолютно хибному світлі в оцінці людини. Це призвело до того, що люди стали дивитися на Бога як на суворого господаря, деспотичного правителя і суворого, безпристрасного, немилосердного суддю. Знову і знову Господь викладав Своє Слово з точністю до навпаки. Мойсею Він оголосив Себе «милостивим і благодатним, довготерплячим і щедрим на доброту й істину, що зберігає милість тисячам, прощає беззаконня, злочини і гріхи». У Своєму Законі Він описав Свій характер як «ЛЮБОВ». Однак, незважаючи на все це, людство все ще дотримується спотворених уявлень про Бога.

Потім, коли прийде повнота часу, Отець відкриє людству Себе Таким, Який Він є насправді, і Своє ставлення до світу грішників. І для того, щоб це могло бути зроблено в усій повноті й досконалості, Ісус спустошив Себе, і «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерти, і то смерти хресної...» (Фил. 2:6-8). «Слово стало плоттю і мешкало серед нас (і ми бачили славу Його, славу Єдинородного від Отця), сповнену благодаті та істини» (Ів. 1:14, *пер. з англ.*).

Він настільки повністю спустошив Себе від усього, що міг сказати з досконалою істиною: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6:38). «Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене» (Ів. 5:30). «Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить» (вірш 19). «Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Ів. 14:10). «Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене» (Ів. 7:16). «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе», «а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити» (Ів. 14:10; 12:49). Він прийшов не за свавіллям, не говорив Своїх власних слів і не робив Своїх власних справ. Воля Отця була виконана в Ньому, слова Отця були вимовлені Ним і справи Отця були здійснені в Ньому. Іншими словами, Він спустошив Себе, щоб Отець міг з'явитися в Ньому. І коли Він спустошив Себе, Отець дійсно

з'явився в Ньому. Отже, «в Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно». Він був «Бог, явлений у плоті», «Бог з нами».

Але Він зробив усе це, щоб люди могли пізнати Отця Таким, Який Він є насправді. Тому Він каже, що ніхто не знає «Отця, крім Сина, і того, кому Син відкриє Його». «Хто бачив Мене, той бачив Отця». Це Ісус Христос, Син Божий, Спаситель світу.

Чим Отець був для Сина і в Сині в цьому світі, тим Він бажає бути для кожної людини в цьому світі. І так само безумовно, як будь-яка людина спустошить себе від себе, як це зробив Христос, так само безумовно Отець буде для неї та в ній тим, чим Він був для Сина та в Сині.

Слово Христа до кожної людини таке: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе» (Лк. 9:23).

Весь гріх – від егоїзму, а егоїзм – від сатани. Уся праведність – від Христа, а Христос – від Бога.

Отже, нехай буде у вас той самий розум, який був і в Христі Ісусі, «Який відкинув Себе», щоб Отець з'явився людям, і щоб люди спаслися. Нехай буде це у вас. Наскільки ви дозволите цьому розуму бути у вас, настільки він буде у вас. І як у Ньому це привело Його до спустошення Себе, так і у вас це призведе до спустошення всього себе. І так само точно, як ви спустошені від себе, так само точно ви будете «наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:19), (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 11 лютого 1892 р.).

Єдиний приклад для наслідування

Ісус Христос – єдиний приклад для наслідування. Кожній людині Він велить: «Йди за Мною. Візьміть ярмо Моє на себе, і навчіться від Мене», «Я є двері», «хто входить у вівчарню не дверима, а іншим шляхом, той злодій і розбійник». «Мною якщо хто ввійде, той спасеться». Господь Ісус – єдина людина, яку коли-небудь бачив цей світ і яка повною мірою виконала всі вимоги досконалого закону Божого. **Він став плоттю, і Він у плоті, у формі та природі людини, стояв на кожному місці і зустрічав кожну спокусу, яку коли-небудь може зустріти будь-яка людина.** На кожному місці і в усьому Він відповідав усім вимогам досконалого закону Божого. Він робив це від дитинства до розквіту мужності і ніколи не зазнавав поразки. «Він був випробовуваний у всьому, як і ми, але не мав гріха». Тож, оскільки Він – єдина людина, яку коли-небудь бачив цей світ, що повністю відповідала всім досконалим вимогам закону Божого, з цього випливає, що Він – єдина людина, яку світ коли-небудь бачив або коли-небудь побачить, яка може бути прикладом для людей, або чий приклад гідний того, щоб його наслідували люди.

Тому, коли проповідники і лідери богословської думки де-небудь представляють перед людьми будь-який інший приклад, навіть якщо це приклад апостолів, і намагаються спонукати людей слідувати будь-якому іншому прикладу, навіть якщо він пропонується, як апостольський, така поведінка є гріхом проти Бога і зрадою Господа нашого Ісуса Христа. І те, що в наші дні є люди, зокрема й протестанти, які чинять саме так, лише показує, як далеко відійшли від Христа сучасні релігійні вчителі. **Настав час сказати їм і всім людям, що Закон Божий – це єдине досконале правило людського обов'язку; що Господь Ісус Христос – це єдиний досконалий приклад, який було реалізовано в цьому світі відповідно до цього правила; і що всі люди, які хочуть правильно розв'язати проблему людської долі, повинні розв'язувати її відповідно до умов цього правила, як це показано в цьому прикладі та згідно з ним.** Хто намагається розв'язати цю проблему за якимось іншим правилом або згідно з якимось іншим прикладом, той зазнає цілковитої невдачі в правильному розв'язанні; і хто вчить людей намагатися розв'язати її за якимось іншим правилом або згідно з якимось іншим прикладом, навіть якщо це буде «приклад апостолів», той діє й вчить зрадницькій змові з Господом Ісусом Христом.

Який же приклад Христа щодо дотримання першого дня тижня? У цьому немає жодного прикладу. Він ніколи не дотримувався його. Але де немає прикладу Христа, там не може бути і прикладу апостолів. Тому немає і не може бути ніякого прикладу апостолів щодо дотримання першого дня тижня.

Який же приклад Христа щодо дотримання сьомого дня? Він дотримувався першого сьомого дня, який коли-небудь бачив світ, коли Він завершив Свою велику роботу творіння. Коли Він прийшов у світ, усі знають, що Він дотримувався його доти, доки жив у цьому світі. І «хто каже, що перебуває в Ньому, той повинен і сам так ходити, як Він ходив». Тому ті, хто ходить так, як ходив Він, повинні дотримуватися сьомого дня. Його ноги привели Його до місця поклоніння сьомого дня, бо «такий був звичай Його» (Лк. 4:16, *пер. з англ.*), і Він навчав народ, як дотримуватися сьомого дня, суботи Господньої (Мт. 12:1-12). І Він залишив «нам приклад, щоб ви йшли по стопах Його». І всі, хто йде по Його стопах, будуть спрямовані по цих стопах, щоб дотримуватися сьомого дня і не відхиляти свої ноги від суботи, бо такий Його приклад.

Павло сказав: «Тож благаю я вас: будьте наслідувачами мене!» (1 Кор. 4:16). Чи був Павло послідовником Христа в питанні про сьомий день? Давайте подивимося: «І прибув Він до Назарету, де був вихований. І звичаєм Своім Він прийшов дня суботнього до синагоги, і встав, щоб читати» (Лк. 4:16). А про Павла той самий автор говорить: «...то прийшли до Солуня, де була синагога юдейська. І Павло, за звичаєм своїм, до них увійшов, і з ними змагавсь три суботі з Писання» (Дії 17:1, 2). Павло слідував за Христом у своєму «звичаї» дотримуватися дня суботнього – сьомого дня. Тому, якщо будь-хто буде коритися слову Божому через Павла і буде послідовником Павла, як він слідував за Христом, це повинно бути його звичаєм ходити до дому Божого і поклонятися Богові в сьомий день.

Для дотримання сьомого дня в нас є заповідь Божа і приклад Бога живого (Вих. 20:8-11; Бут. 2:3), а також Господа Ісуса Христа як на небесах, так і на землі, як Творця і Відкупителя. І немає ні наказу, ні прикладу для дотримання будь-якого іншого дня. Чи будеш ти коритися Божій заповіді і слідувати Божественному прикладу в Божественних речах? Або ж ти будеш коритися людському велінню і слідувати людським прикладам у людських речах, очікуючи за це Божественної нагороди? Відповідайте зараз так, як ви очікуєте відповідати на Божому суді. (А.Т. Джоунс The Present Truth. 14 липня 1892 р.).

Посвята

Посвята – це постійне визнання того, що ми належимо Господу, а не собі. **Той, хто засвоїв це, живе в постійній живій присутності Божій, визнаючи цей великий факт, посвячений, це і є посвята.**

Це нелегко зробити самому так, як це встановив Господь. Люди самі ускладнюють собі завдання, вважаючи його тим, чим воно не є, і намагаючись виконати його не так, як наказав Господь, тим самим вони втрачають його. І, по правді кажучи, діючи не так, як встановив Господь, вони не можуть зробити нічого іншого, окрім як упустити це.

То чи є фактом те, що ми належимо Господу? Звичайно є, бо написано: «дорого куплені ви» (1 Кор. 6:20). А ціна – «дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петр. 1:19). Бо Він «дав Себе за нас» (Тит. 2:14).

Цю ціну було заплачено за кожну душу на землі і за кожного, хто коли-небудь був або буде; бо «Він помер за всіх». Він помер за всіх; заплатив чудову ціну за всіх; віддав Себе за всіх, купив таким чином, і заплатив ціну за всіх, безсумнівно факт, що всі належать Йому. Тому написано: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони» (1 Кор. 6:19, 20).

Він не тільки віддав Себе за нас, але за все, що є в нас, так, навіть за наші гріхи. Бо знову написано, що Він «що за наші гріхи дав Самого Себе» (Гал. 1:4). І Він зробив це, «щоб позбавити нас від світу цього лукавого»; щоб «очистити Собі народ особливий, ревнитель добрих справ»; щоб представити нас «невинними перед обличчям слави Своєї з радістю великою» (Юди 24, *пер. з англ.*); одним словом, «щоб привести нас до Бога» (1 Петр. 3:18).

Він так полюбив нас, що хоче врятувати нас. Але Він не може врятувати нас у наших гріхах. Він врятує нас від наших гріхів. **А оскільки вся наша сутність – це гріх і тільки гріх, то, щоб отримати нас, щоб купити нас, Йому довелося купити і наші гріхи.** Тому, коли Він віддав Себе за нас, Він віддав Себе і за наші гріхи. **І як ми належимо Йому, бо Він купив нас такою великою ціною, так і наші гріхи належать Йому, бо Він купив їх такою ж великою ціною.**

То чи дозволите ви Йому взяти гріхи, які Він купив? Чи ви будете триматися за них самі? Чи дозволите ви Йому мати те, що належить Йому? Чи дозволите ви Йому робити те, що Він хоче, зі Своєю власністю? І що Він зробить із цими гріхами? О, Він пробачить їх! (1 Ів. 1:9). Він зробить їх білими як сніг (Іс. 1:18). Він відпустить їх (Євр. 9:26). Він ввергне їх у безодню морську (Міх. 7:19). Він віддалить їх від нас, як схід від заходу (Псал. 103:12). Він кине їх усіх за Свою спину (Іс. 38:17). І, коли всі вони будуть відкинуті за Його спину,

Він і Його власний трон стоятимуть між нами і ними як запорука того, що ми вільні від них; а веселка навколо трону буде знаком – знаком вічної угоди, що наші гріхи і беззаконня більше не згадуватимуться (Євр. 8:12).

Таким чином, коли він віддав Себе за наші гріхи, Він віддав Себе нам. Коли Він віддав Себе за нас, Він віддав Себе нам. **Тому, коли ми дозволяємо Йому взяти наші гріхи, ми отримуємо Його взамін.** Коли ми дозволяємо Йому отримати Своє, ми отримуємо Його. Чи зробите ви цей обмін зараз? Чи віддасте перевагу ви мати Його, а не свої гріхи? Тоді дозвольте Йому забрати їх. Здійсніть благословенний обмін сьогодні. Чи віддасте ви перевагу Його шляху перед своїм шляхом? Чи віддасте ви перевагу Його життю над своїм життям? Чи краще вам мати Його вдачу, ніж вашу вдачу? Чи віддасте перевагу ви мати Його характер, а не свій? Чи віддасте ви перевагу мати Його, а не себе? Віддали б перевагу ви? «Звичайно, хотів би», – скажете ви. Тоді дозвольте Йому володіти вами зараз; зробіть благословенну капітуляцію і обміняйтеся з Ним зараз і на віки віків.

Це і є посвята. А отже, це щоденне, щогодинне, постійне визнання в подяці та вдячності, що ми належимо Йому. Тому щодня присвячуйте себе Богові вранці. Зробіть це своєю найпершою справою. Нехай вашою молитвою буде: «Прийми мене, Господи, як цілком Твого. Я кладу всі свої плани до ніг Твоїх. Використовуй мене сьогодні в служінні Твоєму. Залишся зі мною, і нехай уся моя робота здійсниться в Тобі». Це щоденна справа. Щоранку присвячуйте себе Богу на цей день. Віддайте Йому всі свої плани, щоб Він здійснив їх або відмовився від них, як покаже Його провидіння. Скажіть: «Я – викуплене володіння Ісуса Христа, і щогодини я повинен присвячувати себе служінню Йому». Так день за днем ви можете віддавати своє життя в руки Бога, і в такий спосіб ваше життя буде все більше й більше повторювати життя Христа. Це і є посвята. І це не тягар, а жива, вічна радість.

Тому «вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашим» (Рим. 6:11). Віддавайте себе Богові, як ожилі з мертвих, і члени ваші Богові на знаряддя праведності. Бо гріх не повинен панувати над вами. «Гріх не буде панувати над вами» – чи варта ця обіцянка чогось для вас, брати? Вона варта всього, чого вартий Бог для того, хто вважає себе мертвим для гріха і живим для Бога через Ісуса Христа, і хто віддає себе Богові, а свої члени – Богові як знаряддя для використання Богом. Цій людині Бог проголосив: «Гріх не матиме над тобою влади». Спасибі Господу за цю благословенну обіцянку свободи від гріха і всієї його влади. І цю обітницю Він зробить фактом у житті та досвіді кожного, хто визнає це і поступиться Богові. Ви робите розрахунок, Він зробить це фактом. Ви поступаєтеся Йому, і Він використовує вас. Ви віддасте Йому свої члени, і Він буде використовувати їх тільки як знаряддя праведності. Отже, «гріх не буде панувати над вами», бо Бог сильніший за гріх. (А.Т. Джоунс. The Present Truth. 26 січня 1893 р.).

Реальна присутність

Перед тим як Господь Ісус Христос пішов зі світу, Він сказав Своїм учням: «Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!» (Ів. 14:18).

Коли Він збирався піднятися на небо з Оливної гори, Він знову сказав Своїм учням: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте», «ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мр. 16:15, Мт. 28:20).

Таким чином, присутність Христа зі Своїм народом – це безсумнівний факт. Він не тільки з ними в зовнішньому й окремому сенсі, а й з ними у внутрішньому й істотному сенсі єдності з ними. **Він перебуває з ними Своєю присутністю в них.** Так і написано: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм» (2 Кор. 6:16).

Але ім'я Його – Еммануїл, що означає «Бог з нами». «Бог був у Христі, примиривши світ із Собою». Тому присутність Христа зі Своїм народом – це також присутність Бога. Це присутність і Отця, і Сина, бо Вони «єдиносущі». І тому Він сказав: «Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Ів. 14:23).

Оселя – це місце проживання. Ми прийдемо до Нього і зробимо Його місцем нашого проживання. «15 Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ймення: Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених» (Іс. 57:15). «Присутність Моя перебуватиме з тобою» (Вих. 33:14, *пер. з англ.*). І оскільки Бог реальний і Христос реальний, то і Їхня присутність реальна. **Їхня присутність із віруючим в Ісуса – це реальна присутність. Це і є справжня реальна присутність.**

Як же воно проявляється? Ось відповідь на це запитання: «Зміцнюючись силою Духа Його у внутрішній людині, щоб Христос мешкав у серцях ваших... щоб ви сповнилися всією повнотою Божою» (Єф. 3:16, 17, 19, *пер. з англ.*). «Бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9). **Таким чином, Христос перебуває зі Своїм народом за допомогою Свого Духа.** Саме завдяки присутності Святого Духа в серці віруючого реальна присутність Христа проявляється для тих і в тих, хто належить Йому. Бо «якщо ж хто Духа Христового не має, той і не Його» (Рим. 8:9).

Більш повно про це йдеться в останній бесіді Спасителя з учнями (Ів. 14:16-23) перед Його смертю. Він каже: «Не залишу вас без утіхи; прийду до вас» (*пер. з англ.*). Оскільки Він не залишить Своїх дітей без розради, Він дає їм Утішителя. Він дає їм Утішителя, бо Він прийде до них. Отже, саме через «Утішителя, Який є Дух Святий», Христос мешкає зі Своїм народом, і Його реальна присутність проявляється для них і в них. Тому Він каже: «І Я благаю Отця, і дасть вам іншого

Утішителя, щоб перебував з вами навіки, Духа істини, Якого світ не може прийняти, бо не бачить Його та не знає Його, а ви знаєте Його, бо Він з вами перебуває, і в вас буде. Не залишу вас сиротами; прийду до вас. Ще трохи, і світ уже не побачить Мене; а ви побачите Мене, бо Я живу, і ви будете жити. Того дня пізнаєте ви, що Я в Отці Моєму, і ви в Мені, і Я в вас» (Ів. 14:16-20). **Того дня, коли дитя Боже отримує Святого Духа, воно знає, що Христос живе в ньому; воно знає реальну присутність Христа з ним і в ньому.**

Цей Дух істини, Утішитель, Який є Святий Дух, Який приносить присутність Христа, світ не може прийняти, «бо не бачить Його і не знає Його». А світ не бачить Його, бо не вірить. **Замість того, щоб вірити, щоб бачити, світ хоче бачити, щоб вірити.** Через те, що світ не бачить Духа Божого, тому й не може прийняти Його і не може пізнати Його. Але тим, хто вірить і, отже, приймає Його, Ісус каже: «Ви знаєте Його, бо Він з вами перебуває, і в вас буде». Обітницю Духа отримано «через віру», і тоді ми знаємо Його. Таким чином, буквально вірно, що вірою ми пізнаємо Бога і справи Божі.

Таким є істинне вчення про реальну присутність Христа з тими, хто належить Йому, і про Його прояв до них і в них. Одним словом, це і є Євангеліє. Без цього немає Євангелія Христа. Господь сам визначив Євангеліє так: це Христос у віруючих, надія слави. І ось воно: «якщо тільки пробуєте в вірі тверді та сталі, і не відпадаєте від надії Євангелії, що ви чули її... якій я, Павло, став служителем... за Божим зарядженням, що для вас мені дане, щоб виконати Слово Боже, Таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим, що їм Бог захотів показати, яке багатство слави цієї таємниці між поганями, а вона Христос у вас, надія слави» (Кол. 1:23-28). **Христос у людях, надія слави; Бог, явлений у плоті; це, і тільки це є Євангеліє Христа.** І тому Павло говорить нам, що «покликав благодаттю Своєю, виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганями» (Гал. 1:15, 16.). Не тільки йому відкрилося, але відкрилося в ньому, і відкрилося йому, будучи відкритим у ньому. **Він повинен був проповідувати Христа в людях, надію слави; але він не міг цього робити, якщо не знав Христа в собі, надію слави.** Недостатньо було проповідувати про це – він повинен був проповідувати це насправді. Не проповідувати про Нього, а проповідувати Його.

Отже, «бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій. А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич сили була Божа, а не від нас... завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову, щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове» (2 Кор. 4:6, 7, 10). «Законом я помер для закону, щоб жити для Бога. Я співраспявся Христу, і вже не я живу, але живе в мені Христос. А що нині живу в плоті, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і віддав Себе за мене» (Гал. 2:19, 20).

Такою є доктрина Писання, справжня доктрина реальної присутності Христа з Його народом і в Його народі. **Це присутність Самого Христа у вірянні за допомогою творчої сили й осяяння Духа Божого.** Це і є таємниця Божа. (А.Т. Джоунс. The Present Truth. 12 липня 1894 р.).

Мертвий формалізм

Це вічна правда, що єдиний спосіб, у який ми можемо бути відокремленими від цього світу або від людей цього світу, – це присутність Бога, який постійно перебуває з нами. «Так відокремимося ми від усіх людей, які на обличчі землі».

Саме тут знаходиться той момент, коли мертвий формалізм входить і займає місце живої віри. Люди хочуть бути Господніми; вони хочуть служити Господу; вони хочуть потрапити на небеса; і, знаючи, що для цього потрібно відокремитися від світу, вони «намагаються відмовитися від світу». **Але замість того, щоб знайти живу присутність Господа через віру, яка сама по собі зробить все, що потрібно, і все, чого може справедливо бажати серце, вони намагаються відокремитися від світу і від того, що є у світі.** Вони сподіваються зробити це, сповідуючи релігію, приєднуючись до церкви, практикуючи форми релігії і «роблячи все можливе», щоб дотримуватися заповідей і коритися Писанню. **Не маючи живої присутності Христа в серці, щоб самим виконувати волю Божу і творити Божі справи, вони сподіваються заповнити нестачу, практикуючи форми релігії.** Але все це лише форма благочестя без сили, і ніколи не може принести мир розуму і спокій серцю.

Сповідання релігії без живої присутності та сили Христа в серці та прояву в житті – це лише мертвий формалізм. Неважливо, що це сповідання християнства як такого і практика всіх форм служіння і поклоніння, які відносяться до християнства; **якщо Сам Христос не є живою присутністю і силою в серці й житті, яка дає життя всім формам служіння і поклоніння, в яких ми беремо участь, тоді все це просто зовнішнє служіння простих форм і тому є лише мертвим формалізмом.**

Навіть форми християнства ніколи не можуть дати життя тому, хто їх спостерігає. Ні, життя можна знайти тільки в Самому Христі живою вірою. І якщо живою вірою ми знайшли Того, Хто один є життя, то Він стає життям для нас і для всіх форм також. **Тоді всяке служіння, всі форми служіння Христу – це завжди насолода.** Але **практикувати форми служіння Богові, сподіваючись отримати життя, а не тому, що в нас є життя Боже, – це виснажлива й марна процедура та безплідне заняття.** (А.Т. Джоунс. The Present Truth. 7 березня 1895 р.).

Протидія Євангелію (ч. 1)

Коли ухвалюється законодавство щодо питань релігії, виникає необхідність застосування сили, бо закон без покарання – це не закон. **Законодавство в питаннях релігії гріховне не тільки тому, що сила абсолютно чужа духу Євангелія, а й тому, що воно прямо спрямоване на зниження релігійного стандарту.**

Таким чином, коли людям навіюють думку, що держава має право видавати закони з питань релігії, примушувати до їхнього дотримання і карати за непослух, тоді релігія зводиться до суто людського рівня. Держава вчить, що в релігії немає нічого більшого, ніж вона може нав'язати. Але вона не може прочитати серце людини, і тому поширюється ідея, що релігія складається тільки із зовнішніх форм. «Усе, що не від віри, є гріх» (Рим. 14:23, *пер. з англ.*). **Немає такої сили ні на землі, ні на небі, яка могла б змусити людину вірити. Віра діє з любові; але те, що відбувається з примусу, не є любов; тому те, що не від любові, є гріх.** І тому те служіння, до якого примушують, є гріхом. Тому, коли уряд ухвалює і проводить у життя закони, що стосуються питань релігії, він просто використовує свою владу для примусу людей до гріха. Тому **релігійне законодавство прямо протилежне Євангелію.**

Апостол Павло пише про тих, хто останніми днями матиме «вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайсь від таких» (2 Тим. 3:5). Євангеліє – це сила Бога. Але коли в сповідувані християни звертаються до уряду з проханням забезпечити дотримання деяких речей, які є цілком релігійними; коли служителі просять ухвалити закони про неділі, щоби мати можливість «чесно грати один день на тиждень», вони тим самим визнають, що Євангеліє, яке вони проповідують, не має сили Божої. Форма є, але, звертаючись до людської сили, вони заперечують силу Божу; бо ніхто, хто усвідомлює силу Божу, яка підтримує його звістку, і хто сам знає, що це за сила, не образить Бога, просячи людську силу на додаток до сили Божої.

І знову ми читаємо, що є один законодавець і один суддя, а саме Бог, і що той, **хто судить іншого, насправді сидить у суді над законом і судить закон.** Але релігійне законодавство вимагає людського суду над законом Божим. **Для людей включати Божі закони в людські кодекси означає узурпувати місце Бога як законодавця, а отже, і Його місце судді.** Але саме це характерно для «людини гріха». Це вершина відступництва, бо апостол сказав, що відступництво, яке відбувалося в його час, досягне кульмінації в людині гріха, «беззаконник, призначений на погібіль, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Сол. 2:3, 4). Ця людина гріха – те саме, що й «маленький ріг» четвертого звіра

з пророцтва Даниїла, який описаний таким чином: «І він буде говорити слова проти Всевишнього, і пригнобить святих Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права, і вони віддані будуть у його руку аж до одного часу, і часів і половини часу» (Дан. 7:25).

Римсько-католицька церква – це результат спроби побудувати християнство за допомогою держави. Релігійне законодавство, запитане і прийняте церквою, створило папство. Тому щоразу, коли будь-хто з людей, нехай навіть тих, хто сповідує протестантизм, просить ухвалити законодавство на користь релігії, неважливо, якою мірою, вони просто йдуть слідами папства. Ні, вони роблять більше, ніж просто йдуть по стопах папства; вони приєднуються до нього і стають його частиною, тому що релігійне законодавство є самою суттю папства. (Е. Дж. Ваггонер. *American Sentinel*. 13 квітня 1893 р.).

Протидія Євангелію (ч. 2)

Саме законодавство про недільний день стало основою Римсько-католицької церкви. Саме це є гордістю католицької церкви і показує її силу.

У «Простій розмові про сучасний протестантизм», перекладеній з французької магістром Сегюром, ми знаходимо такі слова: «Варто пам'ятати, що це дотримання суботи, в якому, зрештою, полягає єдине протестантське богослужіння, не лише не має підґрунтя в Біблії, а й перебуває в кричущому суперечливій суперечності з її літерою, що велить відпочивати в суботу, яка є днем спокою. Саме католицька церква владою Ісуса Христа перенесла цей відпочинок на неділю в пам'ять про воскресіння нашого Господа. **Таким чином, дотримання неділі протестантами – це данина поваги, яку вони, всупереч собі, віддають авторитету церкви.**»

Можна було б прочитувати будь-який історичний матеріал, якби у нас було достатньо місця, щоб показати, що **прийняття неділі замість сьомого дня як суботи є відмітною ознакою Римсько-католицької церкви.** Тому, коли протестанти, які сповідують, не тільки слідуєть цій практиці особисто, а й стають в один ряд з нею і примушують дотримуватися її законом, вони ототожнюють себе з папством.

А тепер прочитаємо попередження проти того, щоб робити подібне, і проти того, щоб якимось чином визнавати такі закони, коли вони приймаються. Той, хто прочитає весь чотирнадцятий розділ Одкровення, побачить, що він присвячений часу до другого пришествя Господа. У ньому представлено останнє проголошення Євангелія в таких словах: «І побачив я іншого Ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичу, і народові. І він говорив гучним голосом: Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела! А інший, другий Ангол летів слідом і казав: Упав, упав Вавилон, город великий, бо лютим вином розпусти своєї він напоїв усі народи! А інший, третій Ангол летів услід за ним, гучним голосом кажучи: Коли хто вклоняється звірині та образу її, і приймає знамено на чолі своїм чи на руці своїй, то той питиме з вина Божого гніву, вина незмішаного в чаші гніву Його, і буде мучений в огні й сірці перед Анголами святими та перед Агнцем. А дим їхніх мук підійматиметься вічні віки. І не мають спокою день і ніч усі ті, хто вклоняється звірині та образу її, і приймає знамено ймення його. Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру!» (Об'яв. 14:6-12).

Це застереження проти поклоніння звірові або образу його, яке являє собою союз усіх протестантів, що сповідують, з цивільною владою, є проголошенням Євангелія, тому що, як ми вже сказали раніше, **релігійне законодавство**

є смертельним ворогом Євангелія. Це заперечення Христа, як сили Божої. Це заперечення Бога, як Творця небес і землі і як Творця, який тією ж силою створює людей у Христі для виконання Його волі. Тому, де б не відбувався рух до того, **щоб держава допомагала церкві в її роботі**, голоси всіх, хто хоче, щоб Євангеліє Христа збереглося у своїй чистоті, **повинні бути підняті в протесті й застереженні**. Таким є послання для цих днів. Воно повинно представити Христа як силу Божу і праведність Божу по вірі в Ісуса Христа, як єдину праведність, що вкриє людей від гніву Божого. Хто почує це, скаже: «У Господі праведність і сила моя», «у Господі виправдається і прославиться все насіння Ізраїля». (Е. Дж. Вагонер. American Sentinel. 13 квітня 1893 р.).

Справжня теократія

Досить часто прийнято говорити про Ізраїль як про теократію. Це справді те, чим він був задуманий Богом і чим він мав бути, але чим у найпрямішому сенсі він ніколи не був. Найменше Ізраїль був теократією, коли народ вимагав земного царя, «щоб і ми були, як усі язичники» (1 Цар. 8:5, *пер. з англ.*), тим самим він відкидав Бога, як свого Царя. Дивно, що люди посилаються на те, що Ізраїль робив у прямому протиріччі з бажаннями Бога, як на якусь підставу для подібних дій з боку церкви зараз, посилаючись на те, що вони відкинули Бога, як на доказ того, що вони керувалися Його владою.

Слово «теократія» являє собою поєднання двох грецьких слів і означає буквально «правління Бога». Справжня теократія, отже, це орган, у якому Бог є єдиним і абсолютним правителем. Такий уряд рідко зустрічався на цій землі і ніколи не досягав великих масштабів. Справжня теократія існувала, коли Адам був уперше створений і поміщений в Едем, коли «побачив Бог усе, що вчинив. І ото, вельми добре воно!» (Бут. 1:31). Бог створив Адама з праху земного і поставив його над справами рук Своїх. Він став владикою (Бут. 1:26). Таким чином, йому була дана всяка влада. Але у своєму найкращому стані, коли він був увінчаний славою і честю, Адам був усього лише прахом, який мав у собі не більше сили, ніж прах, по якому він ходив. Тому могутня сила, що проявилася в ньому, була зовсім не його власною силою, а силою Божою, що діяла в ньому. Бог був абсолютним Владикою, але Йому було до вподоби, поки справа стосувалася цієї землі, явити Свою силу через людину. Таким чином, **поки Адам був вірний Богові, на землі існувала досконала теократія.**

Відтоді такої теократії ніколи не існувало, бо падіння людини означало визнання сатани богом цього світу. Але індивідуально вона існувала у своїй досконалості у Христі, другому Адамі, у серці якого був закон Божий і в якому мешкала вся повнота Божества тілесно. Коли Христос оновить землю і відновить усе, як на початку, і на всій землі буде тільки одне служіння і один Пастир, один цар, це буде досконала теократія. Воля Божа буде виконуватися на всій землі, як нині на небі.

Але зараз настав час підготовки. Христос зараз збирає народ, у якому буде відтворено Його характер, у чиїх серцях Він мешкатиме за вірою, щоб кожен із них, як і Він Сам, міг «наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:17-19). Ці зібрані складають Церкву Христа, яка, як ціле, є «повнота Того, Хто «все всім наповняє!» (Еф. 1:22, 23). Отже, хоча справжня теократія перебуває насамперед у серці окремих людей, які день у день щиро кажуть своєму Небесному Отцеві: «Твоє є Царство», тоді множина віруючих – церква, – коли вони цілковито об'єднані в єдиному розумі Святим Духом, становлять єдину істинну теократію,

яка коли-небудь існувала на цій землі. Відступницька церква намагається укласти союз зі світом, взяти на себе царську владу, показати теократичну форму правління, але це насправді лише підробка, яка не має Божественної сили, в той час як істинні послідовники Бога, нечисленні, розпорошені по всьому світу й невідомі народам, являють собою приклад справжньої теократії.

Божий народ перебуває у світі для того, щоб показати перевагу Того, Хто покликав його з темряви. Але це вони можуть робити тільки тоді, коли визнають Бога верховним. **Церква – це царство, в якому править тільки Бог, і її єдиний закон – Божий закон любові.** Тільки голос Бога вона чує і слідує йому, і тільки голос Бога говорить через неї. (Е. Дж. Ваггонер. American Sentinel. 29 липня 1897 р.).

Субота – знамення хреста

Ісус каже: «Прийдіть до Мене всі, хто трудиться та обтяжений, і Я дам вам спокій» (Мт. 11:28, *пер. з англ.*). **Він дає спокій, тому що в Ньому справи Божі досконалі.** «Ми – Його творіння, створені у Христі Ісусі на добрі справи». Якщо хто у Христі, той нове створіння». У Ньому «ми маємо відкуплення наше, прощення гріхів... бо в Ньому все створено». Відкуплення через Христа є не що інше, як творіння – нове творіння. Перед самим розп'яттям Христос сказав Отцю: «довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Ів. 17:4). І коли Він висів на хресті, Він вигукнув: «Звершилось!... І, голову схиливши, віддав Свого духа...» (Ів. 19:30). Таким чином, **Він вказав, що на хресті знаходяться всі досконалі, закінчені справи нового творіння.**

Субота була дана як знак досконалого творіння; тому вона є знаком тих досконалих справ, які були відновлені хрестом Христа. Інакше кажучи, оскільки субота є знаком досконалого творіння, а хрестом Христа здійснено нове творіння, **субота має бути знаком хреста.**

Порядунок – це не вимога, а дар нам; і субота – це знак рятівної сили Христа: Він рятує силою, якою творить. Відпочинок – це не тягар, це задоволення. Неможливо уявити собі нічого більш чудового, ніж відпочинок з усвідомленням того, що роботу зроблено, і зроблено добре, і це привілей народу Божого: «Тебе, Господи, славити будуть усі Твої творива, а святі Твої Тебе благословлятимуть, про славу Царства Твого звіщатимуть, про могутність Твою говоритимуть, щоб людським синам об'явити про могутність Його та про славу величчя Царства Його!» (Псал. 145:10-12). «Рід родові буде хвалити діла Твої, і будуть могутність Твою виявляти!» (вірш 4).

Субота – це запорука і запевнення для нас у тому, що сила, яка створила світ, зробила для нас добрі діла у Христі і що ці діла – наші, якщо ми віримо. Це спокій, приготований для нас від заснування світу. (Е. Дж. Ваггонер. American Sentinel. 2 грудня 1897 р.).

Піст і молитва (ч. 1)

Коли Ісус був на землі, Він навчав Своїх учнів молитися, і Біблія рясніє настановами з цього приводу, як прямими вказівками, так і ілюстраціями; проте з усіх тих, хто сповідує молитву, порівняно небагато хто правильно розуміє, що таке справжня молитва до Бога. Чи можна дивуватися, що питання посту, пов'язане з молитвою, загалом розуміється неправильно? Біблія, однак, дає нам настільки ж чіткі вказівки, нехай і в меншій кількості, з цього питання, як і з інших.

У пророцтві Йоїла ми знаходимо прямий наказ постити, і це з особливим посиленням на останні дні – час перед настанням «великого і страшного дня Господнього». «Оголосіть святий піст, скличте збори, позбирайте старших, всіх мешканців землі до дому Господа, вашого Бога, і кличте до Господа» (Йоїл. 1:14). І знову: «Засурміть на Сіоні в сурму, оголосіть святий піст, скличте зібрання! Зберіте народ, оголосіть святі збори, старців згромадьте, позбирайте дітей та грудних немовлят, нехай вийде з кімнати своєї також молодий, молода ж з-під свого накриття...» (Йоїл. 2:15-18).

Христос також вказав, що Його народ повинен часто постити в дні між Його вознесінням і поверненням на цю землю. Коли учні Івана запитали Його: «Чому ми і фарисеї постимо часто, а учні Твої не постять?» Він відповів: «Чи можуть постити сини чертога шлюбного, доки наречений з ними? Але прийдуть дні, коли відніметься від них наречений, і тоді будуть постити в ті дні» (Мт. 9:14, 15, пер. з англ.).

Із прикладів, записаних у Старому Завіті, ми дізнаємося, що до посту вдавалися за часів великого збентеження й лиха, у крайній нужді, коли бажали особливої допомоги й благословень від Господа. Коли Естер збиралася постати перед царем Артаксерксом, щоб просити порятунку для свого народу від загибелі, призначеної йому, вона сказала Мардохеєві: «Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постять за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину...» (Ест. 4:16). Ми всі знаємо успішні результати цього.

До посту вдався Ездра коли прямував до Єрусалима, щоб відновити місто і поклоніння Богові. На нього чекала важка й небезпечна подорож: «І проголосив я там піст, над річкою Агавою, щоб упокоритися нам перед лицем нашого Бога... І постили ми, і просили нашого Бога про це, і Він дав нам ублагати Себе» (Езд. 8:21-23).

Що ж таке піст? Піст сам по собі, чи то релігійний акт, чи інша дія, є повною стриманістю від їжі та пиття. На випадок із Даниїлом (Дан. 10:2, 3) іноді посилаються як на свідок того, що приймання їжі певною мірою сумісне

з постом; але уважний читач помітить: Даниїл не каже, що він постив, а що він «скорботнів три повні тижні», протягом яких він «не їв хліба приємного». Людина може сумувати і без посту, що Даниїл і робив. Щоразу, коли в Біблії описуються випадки посту, ми бачимо, що під час посту не приймалося ні їжі, ні пиття. Поститися під час їжі та пиття так само неможливо, як не спати і спати в один і той самий час або бігати і сидіти на місці. Найтриваліший період утримання від їжі припадає на ніч, коли ми спимо. Коли настає ранок, ми порушуємо піст, приймаючи їжу, і робимо це, навіть якщо наш сніданок дуже легкий. О дев'ятій годині дня Корнелій сказав: «Четвертого дня аж до цієї години я постив» (Дії 10:30). Якщо ми замінимо це словами: «Четвертого дня я їв дуже мало до теперішньої години», то це зробить всю історію безглуздою. **Також безглуздо, коли папа Римський або єпископи наказують, скільки можна їсти під час так званого посту.** Кожна людина повинна сама вирішувати, чи буде вона постити, чи ні, а також у який час і як довго; але ні в кого не може бути вибору їсти чи не їсти під час посту, тому що, щойно щось з'їдено, піст припиняється.

У чому користь посту? Для чого він потрібен? Піст пов'язаний з молитвою, з прочитаних нами місць Писання очевидно, що він призначений для отримання особливої допомоги і сили від Господа, для виконання якоїсь необхідної справи або подолання якоїсь особливо сильної спокуси. На це вказує опис Господом прийняттого посту, де Він каже: «Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати?» (Іс. 58:6).

Але хоча піст означає особливу серйозність і наполегливість у молитві, його не слід розглядати як покаєння або як здобуття прихильності Бога шляхом умертвіння тіла. Бог не радіє людським стражданням, і ми не можемо купити Його прихильність навіть жертвою свого життя. Він дарує Свою благодать безплатно, тому що Він є любов і милість; і на доказ Своєї прихильності Він віддав Себе за нас. Християнська молитва не схожа на язичницьку. Язичники думають, що їх почують за те, що вони багато говорять (Мт. 6:7), і у своїй наполегливості вони наносять собі рани і страждання (див. 1 Цар. 18:28). Божі слуги так не чинять, бо знають, що Бог – їхній Батько, ніжний і люблячий, що Він знає, що ми потребуємо, перш ніж ми попросимо Його, і що Він уже багато забезпечив нас усім необхідним (див. Мт. 6:8; Рим. 8:32; Еф. 1:3; 2 Петр. 1:2, 3).

Тому істинна молитва – це просто вимога Божих обітниць з подякою (Фил. 4:6); віра демонструє реальність цих обітниць. **Оскільки піст означає особливу увагу до молитви, він, звісно ж, означає особливу довіру до Божого Слова і винятково сильне розуміння Його обітниць і залежність від них. Піст з молитвою вказує на таку повну залежність від Слова Божого, що ми на певний час покладасмося на нього, а не на звичайні засоби підтримки життя** (Е. Дж. Вагонер. The Advent Review and Sabbath Herald. 20 жовтня 1896 р.).

Піст і молитва (ч. 2)

Про те, що Боже Слово дійсно є їжею, ясно сказано в Писанні. Ісус сказав, що ми повинні їсти Його Плоть: «Бо тіло Моє то правдиво пожива» (Ів. 6:55). Потім Він показав, що ми приймаємо Його плоть через слово, яке Він говорить (вірш 63). Тому, оскільки Його Плоть є їжею, Його слова також є справжньою їжею.

Єремія сказав: «Знайшов я слова Твої, і їв їх, і слово Твоє було для мене радістю і веселістю серця мого» (Єр. 15:16, *пер. з англ.*). Мойсей сказав дітям Ізраїлю, що Бог допустив голод, а потім нагодував їх манною, «щоб вони дізналися, що не хлібом єдиним жива людина, а всяким словом, що виходить уст Господніх, жива людина» (Повт. 8:3, *пер. з англ.*). Ці слова мають особливе значення у зв'язку з постом, тому що Христос процитував їх, коли диявол спокушав Його порушити піст, коли спокушував Його перетворити каміння на хліб (Мт. 4:3, 4).

Це не просто фігура мови, але реальність. Це буквальний факт, що люди живуть за Словом Божим, незалежно від того, усвідомлюють вони це чи ні. Словом Господа все виникло (Псал. 33:6), і цим же словом вони підтримуються досі (Євр. 11:3). Безсумнівно, ми живемо завдяки їжі, яку їмо. Але все життя, яке є в зростаючих рослинах, що вживаються в їжу, походить від слова, що говорить: «Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм» і т. д. (Бут. 1:3, 1:11). Хоча Бог постановив, що зазвичай ми отримуємо життя від Його слова через зерна і плоди, які це слово змушує землю приносити, звісно ж, можна жити безпосередньо від слова, як і від зерна, що отримує свою цілющу силу тільки від Господа. Коли Даниїл був геть позбавлений фізичних сил, він одразу ж отримав повну силу від слів, вимовлених ангелом Божим (Дан. 10:17, 18).

Багато хто вважає, що піст потрібен лише для того, щоб зробити розум яснішим. Він справді на деякий час чинить такий вплив на тих, чий розум затьмарився від переїдання, але не на тих, хто звик харчуватися тільки за потребою. Наша сила мозку, так само як і наша м'язова сила, походить від їжі, яку ми їмо. Якщо у звичайних умовах ми надзвичайно довго обходимося без їжі, ми стаємо слабкими тілом, і наша розумова сила відповідно слабшає. **Мозку, що працює, потрібно більше харчування, ніж тому, хто вправляє тільки м'язи.** Природний ефект голодування полягає в зниженні розумової здібності, а також в ослабленні тіла.

Чи означає це, що піст – лише свого роду покаяння, зміна тіла? Ні в якому разі. Замість того, щоб бути тягарем, він є засобом зняття важкого тягаря (Іс. 58:6); замість того, щоб бути сумною справою, він є справою вибору і радості, бо Ісус сказав, що коли ми постимо, то не маємо бути з сумним обличчям, а маємо

помазати голову, що вказує на радість (Мт. 6:17). Тому в безпосередньому зв'язку з умовлянням постити ми також читаємо: «А ви, сїонські сїни, радійте та тіштеся Господом, Богом своїм, бо вам їжі Він дасть на спасіння, і найперше зішле вам дощу, дощу раннього й пізнього» (Йоїл. 2:23). Божий народ повинен постійно радіти про Нього (Фил. 4:4; 1 Сол. 5:16), і особливо у зв'язку з близьким пришестям Христа (Лк. 21:28); і все ж часом він повинен постити. Чи постимо ми, тому що перебуваємо в біді? Нам заповідано радіти і веселитися в скорботах (Ів. 16:33). Чи постимо ми, тому що бажаємо позбутися спокусу? Умовляння говорить: «Браття мої, вважайте радістю, коли впадаєте в різні спокуси» (Як. 1:2, *пер. з англ.*). Немає кращого часу, коли людина має таку гарну причину для радості, як коли вона сумує за своїми гріхами; бо скорбота за гріхами має на увазі їхнє визнання, а «коли ж сповідуємо гріхи наші, то Він вірний та праведний, що простив би нам гріхи наші, та й очистив би нас від усякої несправедливості» (1 Ів. 1:9, *пер. з англ.*).

Але як ми можемо радіти, коли і розумові, і фізичні сили майже виснажені постом? Це питання виникає через неправильне розуміння того, що таке прийнятний піст. Прийнятний піст – це не умертвіння тіла, бо Бог не радіє цьому; але це входження в найтісніший зв'язок зі Словом Божим. Вірно, що природним результатом тривалого утримання від їжі є виснаження сил тіла і розуму; але піст для Господа не схожий на вимушений піст, коли людина весь час жадає їжі. **Навпаки, прийнятний піст – це такий піст, у якому ми приймаємо живе Слово замість звичайної їжі й отримуємо від нього таку підтримку, що до певного часу не усвідомлюємо відсутності звичайної їжі.** Зверніть особливу увагу на той факт, що коли Ісус постив сорок днів і сорок ночей, «то вкінці зголоднів» (*Синод. пер.: зажадав*) (Лк. 4:2). Природно, Він повинен був зголодніти під час цього посту в боротьбі з дияволом; але замість цього **Його розум був зайнятий Словом Божим, яке на цей час було їжею для тіла і душі.**

Той, хто під час посту відчуває постійне бажання поїсти і зусиллям волі чинить опір голоду, бо вирішив утримуватися впродовж певного часу, нехай постить мало або взагалі не постить. Його піст не свідчить про безроздільну віру в Слово Боже. Замість того щоб думати тільки про Бога і Його всемогутнє Слово, він думає здебільшого про себе.

Кожен, хто постить, повинен мати перед собою якусь певну мету. Це само собою зрозуміло, бо піст нерозривно пов'язаний із молитвою, а **молитва, яка не має певної мети, – лише порожні слова.** Той, хто поститься, повинен бажати особливої благодаті для подолання або допомоги в якийсь особливий час потреби. **Тоді, коли його впевненість у живому Слові Божому стає настільки яскравою та сильною, що він сприймає його як реальність, якою воно є, і живе протягом певного часу на ньому, а не на звичайній їжі,** він знає, що в нього є бажання його серця. Бог, Який Своїм Словом підтримує фізичні потреби, набагато більшою мірою забезпечить і важливіші духовні потреби. Постом ми

показуємо, що Слово Боже справді є нашим життям, і це, звичайно, означає, що ми повністю віддаємо себе йому. Ми показуємо нашу залежність від Слова Божого і нашу впевненість у ньому в усьому, що стосується вічного життя і благочестя, приймаючи його на час абсолютно для підтримання наших фізичних потреб, дозволяючи йому посісти місце звичайної їжі й отримуючи від Слова рівну або більшу силу, ніж від звичайної їжі. Таким чином, розум дійсно стає яснішим через піст.

Ефект не закінчується з настанням посту, але відтоді ми усвідомлюємо й визнаємо повніше, ніж будь-коли раніше, що, навіть приймаючи повсякденну їжу, ми живемо тільки Словом Божим, яке діє у всіх віруючих. **Це визнання нашої залежності від Бога – знання того, що Він не тільки дає нам їжу, а й здатний підтримати нас Своїм Словом, коли їжі бракує,** – безпосередньо призводить до того, що ми віддаємо свій хліб голодним, що характеризує справжній піст (Іс. 58:7). Отримуючи дар, ми служимо тим самим іншим, «як добрі управителі різноманітної благодаті Божої» (1 Петр. 4:10, *пер. з англ.*).

Нехай наше сприйняття Слова Божого і наша впевненість у ньому будуть настільки великими, щоб ми могли постити в душі й істині, і в такий спосіб випробувати повноту обітниць: «Тоді світло твоє засяє, як ранок, і здоров'я твое підбадьориться швидко, і праведність твоя буде йти перед тобою, і слава Господня буде за спиною твого тилу. І буде Господь постійно водити тебе, і насичуватиме душу твою в посуху, і насичуватиме кістки твої, і будеш ти, як сад, що поливається, і як джерело води, води якого не вичерпуються» (Іс. 58:8-11, *пер. з англ.*). (Е.Дж. Ваггонер. *The Advent Review and Sabbath Herald*. 20 жовтня 1896 р.).

Ясла і хрест

Сотні років люди говорили про Нього, історію Його життя проголошували на тисячах кафедр і повторювали в мільйонах осель; і все ж вона не застаріла. Вона так само свіжа й нова, як і тоді, коли її вперше розповіли, не тільки тому, що потреби людини зараз такі самі, як і тоді, і тому, що дехто ніколи не чув звістки про порятунок із Божого Святого Слова, а й тому, що хоч би якою знайомою вона була для нас, ми завжди знаходимо в ній більші глибини й висоти, ніж будь-коли мріяли. Наш інтелект і розуміння розширюються в міру нашого зростання; але історія Ісуса і Його любові, яку ми чули, коли були маленькими дітьми, розгортається і розширюється швидше, ніж наш розум, тож дотепер її треба розповісти нам просто, як маленькій дитині.

Ясла і хрест – це одкровення вічного, нескінченного Бога, з Яким ми ніколи не перестаємо бути дітьми. Навіть до похилого віку й сивого волосся Він носить нас на руках і заспокоює Своїм тихим-тихим голосом, втішаючи нас, як втішає мати. Сивочолий мудрець для Бога – всього лише немовля, яке лепече; і той, хто хоче досягти успіху в науці, повинен прийти, як нетямуща дитина, і уважно слухати голос Того, у Котрому сховано «всі скарби премудрості і знання».

«Так говорить Господь: Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь!» (Єр. 9:23, 24). Однак «нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу» (Гал. 6:14). Ми повинні славитися тільки в пізнанні Бога і тільки в хресті. Отже, ми бачимо, що **хрест – це те, що, відкриваючи Його славу, вчить нас пізнавати Бога**; а оскільки під час народження Христа було проголошено: «Слава на висоті Богів», **очевидно, що ясла були ідентичні хресту, який є одкровенням слави Божої для людини**.

Що свідчить про те, що навіть світ, який сповідує християнство, ще не пізнав повного сенсу історії про народження Христа? Те, що християни нерідко впадають у зневіру через свою слабкість і труднощі, з якими їм доводиться боротися. У народженні Христа Бог показав нам, що для зневіри немає жодних підстав. Якщо ми правильно прочитаємо цю історію, ми дізнаємося, навіть не посилаючись на Послання до римлян 8:35-37, що в скорботах, і в скруті, і в гоніннях, і в голоді, і в наготі, і в небезпеці, і в мечі – «в цьому всьому ми перемаємо Тим, Хто нас полюбив».

У Христі зустрічаються всі крайнощі – висота і глибина, довжина і ширина. **Нескінченна сила в абсолютній безпорадності; вічна слава в соромі й ганьбі;**

досконалий мир у бурхливих конфліктах; денна зірка й сонце праведності та опівнічна п'ятьма гріха; **життя, яке б'є з ями тління**, – все це проявляється в Ньому й надихає вірянина живою надією та мужністю.

Жоден цар, що скаче з помпою на чолі звитязних легіонів, ніколи не мав таких глашатаїв, що сповіщали про прихід Князя світу; але, коли пастухи й волхви шукали Його, вони знайшли лише крихітне, безпомічне немовля, яке не усвідомлювало того обожнювання. Немовля, що спочиває в яслах або на руках у матері, безтурботне, не знаючи про земну метушню і підступи, спрямовані на позбавлення його життя, **являє собою мир, який Бог дає Своїм довірливим дітям на цій землі.** «Улюблені Господа житимуть у безпеці в Нього». **Як Ісус був у безпеці від убивці Ірода, так у безпеці від гріха, що підкрадається до дверей, і від усіх напастей перебувають ті, хто покладає на Нього своє уповання.** «Він – наш світ», і тому ми можемо спочивати в мирі, не знаючи і не піклуючись про те, які небезпеки можуть загрожувати нам, які біди і труднощі підстерігають нас.

Ісус Христос у яслах із худобою як Своїми супутниками був такою самою «силою Божою і премудрістю Божою», якою Він буде, коли прийде у славі Отця, супроводжуваний усіма святими ангелами. Тоді у Нього були ті самі ангели, і Він був одкровенням тієї самої слави для всіх, хто мав духовний зір. Слово стало плоттю і мешкало серед нас, (і ми бачили славу Його, славу, як Єдинородного від Отця), сповнену благодаті та істини (див. Ів. 1).

Що може бути слабкішим за безпорадне немовля, ще більш безпорадне від того, що воно було зв'язане пеленами? І все ж це було мірою тієї сили, яку Він мав у Собі, коли здійснював наймогутніші чудеса. Ослаблений постом, Він протистояв спокусам диявола; і тією ж силою Він виганяв бісів. Він сказав: «Я нічого не можу творити Сам від Себе»; справи творила «повнота Божества тілесно», що мешкала в Ньому, а не Його людська плоть. Його ім'я – «з нами Бог», і Він «вчора, і сьогодні, і навіки Той самий»; і тому слабкість нашої плоті не є перешкодою для прояву Його сили в нас. Сила, яка «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Еф. 3:20), це сила, що діє в нас. Біда в тому, що ми не розплющуємо очі, щоб дізнатися, яким є «багатство слави спадщини Його у святих».

«Це було істинне Світло, яке висвітлює кожну людину, що приходить у світ». «Бо Бог, який повелів світлу засяяти з темряви, засяяв у серцях наших, щоб дати світло пізнання слави Божої в особі Ісуса Христа». Навіщо ходити в темряві, коли Христос – «з нами Бог», і «в Ньому немає ніякої темряви»? «Ніч світить, як день; темрява і світло – обидва однакові» для Нього. З ясел у Віфлеємі засяяли промені, які наповнять землю славою Господа; і ця прийдешня слава прискорюватиметься в міру того, **як ясла множитимуться повторенням таємниці народження Христа у всіх, хто прийме Його.** (Е. Дж. Ваггонер. The Advent Review and Sabbath Herald. 6 січня 1903 р.).

Що таке Євангеліє?

Апостол Павло кількома словами відповідає на це запитання в Посланні до римлян 1:16, 17: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо вона сила Бога на спасіння кожному, хто вірує... Правда бо Бога з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою». Але, хоча питання поставлено в таких небагатьох словах, відповідь охоплює так багато, що знадобиться ціла вічність, щоб розкрити всю глибину його значення.

У наведеному вище тексті **викладено два моменти для нашого розгляду: порятунок від гріха і сила Бога, проявлена для здійснення цього спасіння.**

Апостол каже, що Євангеліє є силою Божою до спасіння, бо в ньому відкривається праведність Бога. Це показує, що саме одкровення праведності Божої приносить спасіння. Говориться виключно про спасіння від гріха, це видно з того факту, що спасає саме одкровення про праведність Бога. Оскільки неправедність є гріх (1 Ів. 5:17), а гріх є порушенням закону (1 Ів. 3:14), то очевидно, що праведність є слухняність закону Бога. Про це свідчить і наступний текст: «даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21). «Вірно і всякого прийняття гідне слово, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників» (1 Тим. 1:15).

Оскільки гріх – це порушення закону, очевидно, що врятувати людину від гріха або від порушення закону – це те саме, що зробити і зберегти її слухняною закону. Тому Євангеліє – це одкровення сили Бога творити праведність у людині – проявляти праведність у її житті. Євангеліє, таким чином, проголошує досконалий закон Божий і передбачає не що інше, як досконалий послух йому. Не слід забувати, що для прояву праведних дій у житті людей потрібна не менша сила, ніж сила Бога. Людська сила абсолютно недостатня. Це легко зрозуміти, коли ми дізнаємося, що таке праведність, яка повинна проявитися в житті. У тексті говориться, що це «праведність Бога». Праведність Бога викладена в Його законі (Іс. 51:6, 7). Хто ж може чинити за праведністю Божою? Тобто хто може робити вчинки, які праведні, як ті, що робить Бог? Очевидно, тільки Сам Бог. Закон Божий викладає Божий шлях (Псал. 119:1, 2). Але Господь каже: «Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:9). Тому зусилля людини виконати заповіді Бога мають бути настільки меншими, наскільки земля менша за Господа і небеса.

Людина впала; робота Євангелія полягає в тому, щоб підняти її і поставити на місце по праву руку від Бога. Але чи може людина піднести себе з землі на небо? Людина може так само легко підняти себе своїми власними діями на висоту вимоги заповідей Бога, як підняти себе з землі на сонце, підклавши руки під

підшовши своїх ніг. Але кожен знає, що, коли людина намагається підняти себе, підклавши руки під свої ноги, вона лише утримує себе внизу, і що важче вона тисне вгору, то сильніше тисне вниз. Такими є всі зусилля людини зробити себе такою, якою вимагає Закон Божий. Людина тільки посилює свою провину, бо «вся праведність наша – як брудне ганчір'я» (Іс. 64:6, *пер. з англ.*). Те, що людина робить сама, походить від себе, тобто це егоїзм, а егоїзму немає місця в плані спасіння. Те, що від себе, – від сатани; це цілком зло (див. Мр. 7:21-23). Євангеліє пропонує врятувати людину від самої себе; тому той, хто пропонує повністю або частково виконати роботу, яку вимагає Бог, робить усе можливе, щоб перешкодити плану Бога. Багато хто робить це через невігластво, але результат один і той самий. Саме тому, що юдеї не знали про праведність Бога, вони намагалися встановити свою власну праведність (Рим. 10:1-3). Хто усвідомлює нескінченну глибину, висоту і широту характеру Бога, укладеного в Його законі, той легко побачить, що ніщо, крім сили Бога, не може справити цей характер у людині. Тільки Сам Бог може творити справи. Для людини припустити, що вона сама здатна творити праведні діла Божі, значить, зробити себе рівною Богові; а це і є сама «таємниця беззаконня». (Е. Дж. Ваггонер. *The bible echo*. 1 травня 1893 р.).

Засуджені та виправдані

Послух досконалому закону має породжувати досконалий характер, а досконалість – це все, що можна вимагати від будь-якої людини.

Але Павло каже, «Бо жадне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним, Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20).

Чому ніяка плоть не може виправдатися перед Богом справами закону? Останній пункт вірша дає відповідь: «Бо законом пізнається гріх». Чому ж той факт, що закон дає пізнання гріха, унеможливує виправдання через нього? Павло каже: «Бо ми вже довели, що як Юдеї, так і Елліни, всі під гріхом». Цей доказ він навів у першому і другому розділах. Як написано: «Немає праведного жодного; немає того, хто розуміє, немає того, хто шукає Бога. Усі зійшли зі шляху, усі разом стали непридатними; немає того, хто робить добро, немає жодного» (Рим. 3:10-12, *пер. з англ.*). Після деякої конкретизації цього питання апостол каже: «Але ми знаємо, що закон, якщо що говорить, говорить до тих, хто перебуває під законом, тож загороджуються всілякі уста, і весь світ стає винним перед Богом» (вірш 19). Потім слідує висновок: «Бо ділами закону не виправдається перед Ним ніяка плоть; бо законом пізнається гріх» (вірш 20).

Тепер ми бачимо силу висновків Павла. Оскільки закон дає нам знання про гріх, вказуючи на нього, він засуджує весь світ, бо немає людини, яка б не згрішила; весь світ винен перед Богом. І це достатня причина, чому ніхто не може бути виправданий законом. Закон, що виправдовує злочинця, – поганий закон; але закон Божий «святий, і праведний, і добрий»; він не виправдає грішника.

Давайте проілюструємо це на зрозумілому всім прикладі. Ось людина, яку затримали за пограбування магазину. Її привели до суду для розгляду. Чи стане вона перед суддею і заявить, що їй не потрібен адвокат, і що все, чого вона хоче, – це простого правосуддя, а потім зажадає, щоб їй зачитали закон, і заявить, що готова ґрунтувати свою справу тільки на ньому? Звичайно ні, якщо тільки він не хоче жити у в'язниці. Він знає, що закон не виправдовує жодної людини в скоєнні грабінки, і тому він буде всіляко намагатися обійти його. Але закон Божий неможливо обійти, і тому весь світ засуджений. Ніхто не може ігнорувати, що якби закон виправдовував грішників, то гріх перестав би бути гріхом; крадіжка, вбивство і перелюбство стали б законними діями, і анархія запанувала б і утвердилася на всій землі.

Однак, якщо невинну людину звинувачують у злочині, вона може з усією впевненістю апелювати до закону. Вона не бажає, щоб хтось відхилив закон від його істинного значення. Вона хоче, щоб її дії були зіставлені з простим прочитанням закону. І коли цей закон прочитаний, він виправдовує його, тому що він не робив нічого, крім того, що він схвалює. На цих двох прикладах ми бачимо,

як діє хороший закон: він засуджує винного і виправдовує того, хто неухильно виконує його вимоги. Що саме так відбувається з Божим законом, видно зі слів нашого Спасителя: «Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходять до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:20, 21).

Цілком очевидно, що за жодних обставин хороший закон не може виправдати злочин. Людина може сказати: «Це перший раз, коли я порушив закон». Але суддя відповідає: «Ти не повинен був порушувати його і цього першого разу. Досконалий послух – ось чого вимагає закон. Або якщо вона заявить про свою рішучість згодом завжди суворо дотримуватися закону, це не виправдає її гріх, бо вона ніколи не зможе зробити більше за свій обов'язок і тим самим загладити минуле нехтування законом. В який би бік вона не повернула, закон стоїть на її шляху, засуджуючи її. Чи скажемо ми тепер, що закон, який засуджує гріх, не заслуговує на повагу і має бути скасований? Ні в якому разі; ніхто, крім закоренілого відступника, не бажав би такого. Той факт, що він засуджує грішника, свідчить про те, що це добрий закон, і любителі права будуть радіти його збереженню.

Отже, ситуація така: дотримання заповідей – це весь обов'язок людини; тільки дотримуючись їх, ми можемо мати вічне життя. Але жодна людина не дотримувалася їх, і жодна людина не може похвалитися досконалістю в цьому відношенні. «Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Отже питання, як же може хтось спастися? Як ми можемо стати виправданими? Відповідь приходить: «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніших вчинених гріхів, за довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса» (Рим. 3:24-26).

Христос був безгрішний; закон був у Його серці. Як Син Божий, Його життя коштувало більше, ніж життя всіх створених істот, чи то на небі, чи то на землі. Він бачив безнадійний стан світу і прийшов «знайти та спасти, що загинуло» (Лк. 19:10). Для цього Він узяв на Себе нашу природу (Євр. 2:16, 17); і на Нього було покладено «гріх усіх нас» (Іс. 53:6). Щоб урятувати нас, Він повинен був прийти туди, де ми були, або, іншими словами, Він повинен був зайняти становище грішника, який заблукав. Тому апостол каже: «Бо Того, хто не знав гріха, Він зробив для нас гріхом» (2 Кор. 5:21, *пер. з англ.*). Саме цей факт викликав у Нього такі муки в Гефсиманському саду. Він відчував, що гріхи, які лежать на Ньому, закривають Його від Бога. Саме це змусило Його на хресті видати гіркий крик: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Мт. 27:46). Не фізичний біль вибив життя зі Спасителя світу, а тягар гріха, який Він ніс. «Бо заплата за гріх смерть» (Рим. 6:23). Гріх призведе до смерті того, хто не

звільниться від нього, бо «... зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:15). І, оскільки Христос був «зарахований до злочинців», Він поніс покарання за гріх.

Але страждання Христа були не з Його вини: «Він не вчинив жодного гріха, і лукавства не було в устах Його» (1 Петр. 2:22, *пер. з англ.*). **Він був Тим, Хто міг спокійно апелювати до закону для свого виправдання, тому що Він ніколи не порушував його. Закон нічого не мав проти Нього:** «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був» (Іс. 53:5). Він один зробив більше, ніж вимагав борг, більше, ніж від Нього вимагалося; отже, у Нього є заслуга, яку Він може передати іншим. Ця благодать безплатно дається всім, хто вірить у Нього. Таким чином: наше минуле життя було суцільним гріхом, бо, яку б добру справу ми не намагалися зробити, вона була далека від досконалості. Але ми беззастережно віримо в Христа і віримо в дієвість Його жертви; і завдяки цій простій вірі Христос візьме на Себе тягар наших гріхів, і нам буде зараховано, наче ми ніколи їх не скоювали. Він може взяти їх на Себе, не побоюючись жодних поганих наслідків, тому що Він уже поніс за них найвище покарання за законом. А оскільки наші гріхи зняті з нас, ми ніби ніколи не порушували закон, і тому закон нічого не може мати проти нас – він не може засудити нас. Тому ми стоїмо перед судом виправданими. Виправдані чим? Нашими справами? Ні; виправдані вірою в Христа. Наші справи засудили нас; Христос виправдав нас. І тому правильний висновок Павла, що «людина виправдується вірою, без діл Закону» (Рим. 3:28). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 3 листопада 1887 р.).

Амбіції сатани

«І сяду на горі зборів на стороні півночі». Буквально, «на крайній півночі». Усім відомо, що чим далі на північ, тим вище з'являється Північна (Полярна) зірка. З цього кожен може зрозуміти, що якби він стояв на Північному полюсі, то північ була б просто над головою. Північ, отже, знаходиться вгорі. Бог – «Всевишній», і тому Він мешкає «на крайній півночі». Його місце проживання – «місце високе і святе» (Іс. 57:15, *пер. з англ.*). «Преписна країна, розрада всієї землі, то Сіонська гора, на північних околицях, місто Царя можновладного! Бог у храмах Своїх, за твердиню Він знаний» (Псал. 48:2-3).

«бо не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде підвищення, але судить Бог: того Він понижує, а того підвищує» (Псал. 75:6, 7). Піднесення не приходять ні зі сходу, ні з заходу, ні з півдня; тому воно повинно приходити з півночі; а оскільки тільки Бог є Суддею, що підносить і нищить, впливає, що Він мешкає на півночі. Тільки звідти виходить просування. Тому, коли Люцифер думав зайняти північ, він мріяв про неможливе, бо він не міг потрапити туди, якби не був залученим (*ред.: покликаним*) Господом Саваофом.

Існує таємниця півночі. Це стосується навіть цієї землі. Єврейське слово «північ» означає «таємний, прихований». Що ж це за приваблива сила? Це Бог. Будь-який прояв цієї привабливої сили – це дія Бога. Христос сказав про Своє розп'яття: «Я, якщо піднесуся, всіх притягну до Себе» (Ів. 12:32, *пер. з англ.*). Ганьбою хреста і приниження Він був піднесений по праву руку від Бога – до «крайньої півночі». **Отже, сила, якою Бог тягне всі речі, завдяки якій світи утримуються на своїх місцях, – це сила хреста. Усе творіння, весь всесвіт проповідує хрест.** Кожен прояв привабливої енергії говорить нам про силу хреста, що рятує нас від гріха. **Шлях до Вищого – це шлях хреста.** Якщо ми змиряємося до смерті хреста, то вже зараз можемо жити в «таємному місці Всевишнього» і «перебувати під покровом Всемогутнього». Бо «таємниця Господня у тих, хто боїться Його».

«Як скинутий ти на землю, що послаблював народи!» **Праведність – сила; гріх – слабкість.** Сатана, противник, колись Люцифер, носій світла, приніс гріх у світ, і всі згрішили. Внаслідок гріха людина втратила своє панування. Воно не було доволно відібране в неї, але вона більше не могла його утримувати. Вона втратила свою силу правити. **Вона не могла керувати собою, а отже, не могла керувати нічим.** Тоді, «коли ми були ще без сил (немічні), свого часу Христос помер за нечестивих» (Рим. 5:6, *пер. з англ.*). Сатана послаблює нас, але це наш славний привілей – «бути сильними в Господі й у могутності сили Його» (Еф. 6:10, *пер. з англ.*). Христос, лагідний і смиренний, даний нам, і Він є «сила Божя». Він переміг, і в Ньому ми маємо «силу та владу над усіма демонами» (Лк. 9:1). Однією з найблагодословенніших втіх є впевненість у тому, що вірою ми можемо бути «зміцнялись від слабости» (Євр. 11:34). (Е. Дж. Ваггонер. The bible echo. 29 травня 1899 р.).

Безсмертя

Прочитуємо слова Христа: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить» (Ів. 3:36). Це ясна заява про те, що ті, хто не вірить у Христа, не будуть жити вічно. Тепер виникає питання, в якому сенсі ті, хто повірив у Христа, мають вічне життя зараз? Давайте прочитаємо відповідь: «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його» (1 Ів. 5:11). Тепер прочитаємо вступ до Другого послання Павла до Тимофія: «Павло, Апостол Ісуса Христа з волі Божої, за обітницею життя, що є у Христі Ісусі» (1:1, *пер. з англ.*). Тут ми бачимо повну відповідь. Вічне життя належить нам за обітницею, якщо ми віруємо в Господа Ісуса Христа, через Якого одного ми можемо отримати його. Але якщо молода людина володіє документами, з яких випливає, що вона є спадкоємцем певного майна, вона буде говорити про це майно як про своє, навіть якщо вона не володіє ним і не має права голосу в управлінні ним.

Коли багато учнів Христа образилися і покинули Його, Він звернувся до дванадцяти і запитав: «Чи не хочете й ви відійти? Відповів Йому Симон Петро: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного» (Ів. 6:67, 68). Дванадцять вірили, як сказав Христос, що «хто не вірує в Сина, той не побачить життя». Якщо це неправда, то який шанс для відповіді мали невіруючі юдеї, коли Христос сказав їм: «Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:40). Вони могли б сказати: «Нам немає потреби приходити до Тебе за життям, бо ми безсмертні за природою». І хіба це не логічна позиція для тих, хто вірить, що основна частина людини, справжня людина, ніколи не може померти? Ми можемо відкрито не відрікатися від Христа, як юдеї, але якщо ми говоримо, що в нас уже є те, що Він прийшов дарувати, хіба тим самим ми не показуємо свою незалежність від Нього? Єдине спонукання, яке Він пропонує нам прийняти, це те, що Він може дати нам життя. Якщо ми гордо наполягаємо на тому, що в нас є життя, хіба ми не ставимося до Його пропозиції з презирством і тим самим не ганьбимо Його? Доти, доки ми наполягаємо на тому, що не залежимо від Нього в питаннях вічного життя, наші заяви про те, що ми повинні прийняти Його, значною мірою схожі на покровительську поблажливість.

У 1 Тим. 6:12 Павло спонукає Тимофія: «Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя». Людина не може докласти руку до того, чим вона вже володіє. Як же вона має «вхопитися» за вічне життя? За допомогою віри, як сказано в Євангелії від Івана 3:16, 36. Потім апостол доручає Тимофію «щоб додержав ти заповідь чистою та бездоганною аж до з'явлення Господа нашого Ісуса Христа, що його свого часу покаже блаженний і єдиний міцний, Цар над царями та Пан над панами, Єдиний, що має безсмертя, і живе в неприступному світлі, Якого не бачив

ніхто із людей, ані бачити не може» (1 Тим. 6:14-16). Ця мова використовується для опису Бога Отця, бо, хоча Христос в Об'явленні називається «Царем царів і Господом тих, хто панує», саме Отець у цьому разі збирається оприлюднити «блаженного і єдиного володаря»; і далі: Той, про Кого тут ідеться, є Той, «Котрого ніхто з людей не бачив і бачити не може»; але Христос був явний багато разів. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 19 квітня 1888 р.).

Чому це так?

Людина, яка була на вулиці в дуже темну ніч, не може чітко бачити предмети, якщо раптом входить у добре освітлену кімнату. Для неї було б добре, та навіть ліпше, якби кімната спочатку була освітлена лише частково, бо тоді її очі швидше пристосуються до умов, що змінилися. Так і людина, що побувала в дуже глибокому колодязі чи печері, не може бачити, коли раптом опиняється при яскравому сонячному світлі. Спочатку все здається в серпанку, потім починають проступати обриси форм, і нарешті все виділяється в повному рельєфі.

І так у всьому іншому; **всі знання набуваються поступово.**

Тепер давайте застосуємо цей принцип до іншого випадку. Ми стверджуємо, що Біблія дуже ясно вчить, що сьомий день – субота і що жоден інший день не є і не може бути суботою Господньою. Але виникає запитання: чому всі чесні люди минулих століть не вірили і не вчили цьому, якщо це біблійна доктрина? Чому реформатори не дотримувалися суботи? На це запитання вже є відповідь. Протягом століть католицька церква мала верховну владу. Її політика полягала в тому, щоб тримати людей у невігластві, особливо щодо Біблії; ця книга була під забороною. Де б її не знайшли, священник спалював її, а власника вважали еретиком. Самі священники нічого не знали про Біблію. Навіть кардинали та архієпископи, люди, які займали найвище становище в церкві, не знали її вчення. Їх вчили дивитися на неї як на мерзенну книгу, а за духовними знаннями звертатися до церкви.

Серед простих людей невігластво, звісно, було ще більшим. Було дуже мало тих, хто коли-небудь бачив Біблію. Якби вони побачили її, то більшість із них відкинули б її як огидну річ, сам дотик до якої заражає. Якби вони наважилися відкрити її, вони побачили б не більше, ніж порожні сторінки, тому що Біблія не була перекладена мовою простого народу. Ті невеликі фрагменти, які церква дозволяла мати священникам, були написані латиною. І, навіть, якби Біблія була перекладена, для тисяч людей вона однаково залишалася б порожньою, бо там, де є незнання Біблії, там невігластво найглибшого роду. Далеко не всі з людей вміли читати; багато хто навіть зі знаті та принців не вміли; у них не було стимулу до цього. Це була ніч, найтемніша частина ночі, і темрява, подібно до темряви Єгипту, дійсно відчувалася.

Але ніч не завжди триває довго. Дух Божий діяв у серцях людей, а це завжди приносить світло. Були люди, які володіли всією мудрістю, яку могли дати школи. До набуття цих знань їх спонукало бажання принести користь своїм ближнім. І все ж щодо Біблії вони були так само неосвічені, як найбільшій селянин. Але вони хотіли служити Богові, а Христос каже, що «коли хоче хто волю чинити

Його, той довідається про науку» (Ів. 7:17). І ось ці люди знайшли Біблію і, не піддавшись погрозам єпископів і тат, переклали її та вивчили.

Реформація дала Біблію людям, але вони не могли відразу охопити всю її істину. Її найпростіші істини були настільки прямо протилежні вченням церкви, що знадобилося багато часу, щоб зрозуміти їх. Необхідно було усвідомити, що папа римський не має влади прощати гріхи, давати людям дозвіл вчинити гріх або скасовувати покарання за гріх; справ покаяння недостатньо, щоб домогтися прихильності Бога. «Праведник житиме вірою», – таким був девіз Реформації. Люди повинні були спочатку навчитися вірити, що тільки Біблія, а не папа римський може вказати шлях у житті.

Деякі з реформаторів мали проблiski ще більшої істини, але не всі. Реформація тільки почалася, коли Лютер і його соратники померли. Багато тяжких папських помилок все ще існували. За ними пішли інші люди, спонукувані тим самим духом, і тепер світло засяяло яскравіше, і дедалі більше Біблія ставала зрозумілою людям. Вони вже трохи звикли до її променів світла. Деякі задовольнялися тим малим світлом, яке вони отримували, і відмовлялися отримувати більше. Але інші дивилися далі й були винагороджені, знайшовши нові скарби. А тепер зі священних сторінок лився великий потік світла, і люди вже могли витримати це видовище. Але це не могло статися одразу, так само, як люди, що довгий час перебували в темному підземеллі, не можуть одразу поглянути на полуденне сонце. І це відповідь на запитання, чому ці істини не були виявлені раніше? (Е. Дж. Вагонер. *The Present Truth*. 2 січня 1890 р.).

Міра милосердя

Псалмоспівець молився: «Нехай Твоя милість, о Господи, буде на нас, коли покладемо надію на Тебе!» (Псал. 33:22). «Нехай буде милість Твоя, Господи, до нас, але в міру надії нашої на Тебе» (*пер. з англ.*). Це натхненна молитва. Вона була викликана Святим Духом, Який допомагає нашим немощам і вчить, про що ми повинні молитися. Тому можна з упевненістю сказати, що ця молитва правильна. Також безсумнівно, що стандарт милості (дарування), до якого вона закликає, є справедливим. Оскільки Бог дав молитву, щоб вона була виголошена, це свідчить про те, що Він виконає прохання.

А в чому полягає прохання? Щоб милість Божа була дарована нам тією мірою, якою ми сподіваємося на неї. **Це чудовий діапазон, у межах якого нам дозволено черпати з небесної скарбниці! Це наче Бог дав нам чеки в небесному банку, з Його ім'ям на них, з привілеєм заповнювати їх на будь-яку суму, яку ми забажаємо. Молитва псалмоспівця еквівалентна обіцянці Бога, що Він дасть нам стільки, на скільки ми сподіваємося.**

Але ми пам'ятаємо, що милість, на яку ми сподіваємося, має бути дана нам, а не те, що ми просто хотіли б мати. «Надією бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіявся?» (Рим. 8:24). Тобто ми сподіваємося тільки на те, чого не бачимо своїми природними очима. Надія означає як очікування, так і бажання. Тому ми бачимо, що надія нерозривно пов'язана з вірою: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). А наша надія на Бога – це міра милості, яку ми отримуємо від Нього. Тому досить важко провести відмінність між вірою та надією.

Можливо, процес отримання Божих благословінь можна коротко описати так. **Спочатку, здолані потребою, ми заслуговуємо на щось краще, ніж маємо, на щось суттєве. Потім перед нами відкриваються щедрі обітниці Божі, і віра в Боже Слово створює основу, щоб вони стали нашими; а потім віра привласнює їх відповідно до розміру нашої надії.** Але спосіб, яким це робиться, не має значення, доки ми знаємо, що дарована благодать відповідатиме мірі нашої віри та надії. **Оскільки ми можемо мати все, на що спонукає нас сподіватися наша віра в Слово Боже, очевидно, що наша доля справді перебуває в наших власних руках.**

Нам не потрібно боятися, що ми вичерпаємо скарбницю милосердя. Слово істини говорить: «Твоя справедливість немов гори Божі, Твої суди безодня велика, людину й худобу спасаєш Ти, Господи!» (Псал. 36:6). «Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його» (Псал. 103:11). Тому, коли ми робимо, можливо, відповідно до наших найбільших сподівань, ми можемо знати, що все ще залишається достатньо і з запасом; бо Він «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо» (Еф. 3:20). (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 17 липня 1890 р.).

ЛЮТИЙ

Божа звістка світу

У книзі пророка Даниїла є чотири оголошення, або проголошення Божої істини світу, і всі вони зроблені царями світу. Все це сталося завдяки вірності народу Божого в полоні. А перебування Божого народу в полоні було наслідком його нездатності бути вірним поза полоном, коли він був вільним.

Якби народ Божий був так само вірний в Юдеї, як і у Вавилоні, він ніколи б не побачив Вавилону; і якби народ Божий був так само вірний в Юдеї, як і у Вавилоні, Богові ніколи б не знадобилося використовувати правителів царства замість особливого народу Божого для поширення Його істини у світі. Це актуально донині, тому що в книзі пророка Даниїла відкрита істина для теперішнього часу. Ця істина була завжди відома в народі, допомагаючи бути вірними в найважчих умовах.

Не забувайте, що Божа церква і Божий народ – це світло світові, незалежно від того, чи вони вільні й перебувають у мирі, чи живуть так, як Він бажає, щоб вони жили, чи перебувають у пільмі й темряві в'язниці та полоні. Вони – світло світу, і світло сяє через них. Чи вони повірять у це, чи вони не дозволять йому сяяти в мирі та спокої через усі переваги, які Він дає і якими Він бажає, щоб ми насолоджувалися; тоді воно все одно сятиме, і йому доведеться сяяти крізь недоліки лиха та неволі. Але народ сятиме, і він досягне людей світу, яких він має досягти, і вони приймуть світло і прославлять Бога. У полоні все, що б не робилося, є проповіддю Євангелія і досягає душ. Ми завжди можемо мати в цьому втіху. Але ми робили б усе це і без полону, якби тільки були так само вірні Богові у свободі, як і в полоні. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 4 січня 1900 р.).

Життя у Христі (ч. 1)

«Ось тому, як через переступ одного на всіх людей прийшов осуд, так і через праведність Одного прийшло виправдання для життя на всіх людей.» (Рим. 5:10). Багато хто чинить і говорить так, ніби Христос помер, і помер безповоротно. Так, Він помер, але Він воскрес і живе вічно. Христос не в новій гробниці Йосипа. У нас є воскреслий Спаситель. Що ж смерть Христа робить для нас? Примиряє нас із Богом. Він помер, Праведник за неправедних, щоб привести нас до Бога. **Зауважте! Це смерть Христа привела нас до Бога, що ж утримує нас там? Життя Христа. Ми врятовані Його життям.** Тепер запам'ятайте ці слова: «Примирившись, ми врятуємося Його життям».

Чому було віддано життя Христа? «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Христос віддав Своє життя, щоб ми мали життя. Де ж це життя? І де ми можемо його отримати? У Євангелії від Івана 1:4 ми читаємо: «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей». Тільки Він один має життя, і Він дає це життя тим, хто хоче його прийняти (Ів. 17:2). Отже, Христос має життя, і тільки Він один має його, і Він готовий віддати його нам. Що ж це за життя? «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (вірш 3). Слово Боже говорить однозначно, що людина, яка пізнала Христа, має життя вічне.

І знову Він говорить в Ів. 3:36: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя». Це слова Господа Ісуса Христа. Як ми дізнаємося, що в нас є це життя? Це важливе питання. «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті» (1 Ів. 3:14).

Хтось каже: «Ми знаємо, що отримаємо вічне життя врешті-решт». Так, це правда, але є щось краще, ніж це: ми отримуємо його зараз. Це не просто теорія, це слово Боже. Дозвольте мені проілюструвати. Ось дві людини – вони брати, зовні схожі. Але один із них християнин, а інший – ні. Тепер той, хто є християнином, хоча в його зовнішньому вигляді немає нічого, що вказувало б на це, має життя, якого немає в іншого. Він перейшов від смерті – стану, в якому перебуває інший, – до життя. **У нього є щось, чого немає в іншого, і це щось – вічне життя.** Слова «жоден душегуб не має життя вічного, що в ньому перебуває» нічого б не значили, якби хтось інший не мав вічного життя, перебуваючи в Ньому.

«Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі. Хто не вірує Богові, той учинив Його неправдомовцем, бо не вірив у свідчення, яким Бог свідчив про Сина Свого» (1 Ів. 5:10). Бог не може брехати, і тому, коли ми говоримо, що слова Бога не такі, ми самі робимо себе брехунами. **Отже, згідно з цим місцем Писання, ми**

робимо Бога брехуном, якщо не віримо запису, який Бог дав про Свого Сина. У що ж ми повинні вірити, щоб зняти з себе це звинувачення в тому, що ми не віримо цьому запису і тим самим робимо Бога брехуном? Наступний вірш пояснює це: «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його».

Ми повинні вірити, що Бог дав нам вічне життя у Христі. Поки ми маємо Сина Божого, ми маємо вічне життя. **Своєю вірою в Слово Боже ми запрошуємо Христа в наші серця.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 28 липня 1892 р.).

Життя у Христі (ч. 2)

Коли Ісус ішов до Віфанії, Він сказав Марфі: «Я є воскресіння і життя». Ми вже читали про перехід від смерті до життя; як це було зроблено? Тільки воскресінням. У Христі ми маємо воскресіння до нового життя. Зверніть увагу на наступне: Павло молиться, щоб **пізнати Його і «силу воскресіння Його»**. У чому сила цього воскресіння? У Еф. 2:4-7 ми читаємо: «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі».

Зауважте, Він зробив це, і Він «воскресив нас разом і посадив нас разом на небесах у Христі Ісусі» (*пер. з англ.*). Ми були мертві, ожили і воскресли, щоб сидіти на небесах із Христом Ісусом. Ми повинні і можемо мати життя Христа сьогодні, бо, коли Він прийде, Він змінить наші тілесні тіла тією ж силою, якою Він змінив наші серця. Серце має бути змінено зараз. Воно не може бути змінено інакше як життям Христа, яке входить в нього і перебуває в ньому. Але, коли Христос перебуває в серці, ми можемо жити життям Христа, і тоді, коли Він прийде, слава відкриється. Він був Христом, коли був тут, на землі, хоча в Нього не було свити ангелів і слави, видимої навколо Нього. Він був Христом, коли був Людиною скорбот. Потім, коли Він вознісся, слава була явлена. Так і з нами. Христос повинен жити в наших серцях зараз, а коли Він прийде і змінить ці тіла, тоді слава буде явлена.

У Євр. 5:2 ми дізнаємося, що робота первосвященника повинна була полягати в співчутті. «Тому мусів бути Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей» (Євр. 2:17). Що робить співчуття Христа? Дає силу. Яку користь приносить нам співчуття Христа? Він знає, якої сили ми потребуємо. Він знає, що нам потрібно, коли нам це потрібно і як нам це потрібно. Тому робота Христа як священника спрямована на одне – позбавити нас від гріха. У чому сила священства Христа? Він став священником «не за законом тілесної заповіді, але за силою життя нескінченного» (*пер. з англ.*). Це сила, якою Христос визволяє нас із вами від гріха сьогодні, в цей час і кожну мить, коли ми віримо в Нього.

Ніхто не міг забрати життя у Христа. Нечестиві не мали сили вбити Його. Він поклав Своє життя. Але Бог воскресив Його, «розірвавши кайдани смерті, бо їй неможливо було втримати Його». У Його житті була сила, яка кинула виклик смерті. **Він ліг і взяв смерть на Себе, щоб показати Свою владу над нею.** Він кинув виклик смерті, **Він увійшов прямо в царство смерті – в могилу, щоб показати, що Він має владу над нею.** Христос поклав Своє життя і, коли прийшов час, знову взяв його. Чому смерть не могла втримати Його? Тому що Він

був безгрішний. Гріх витратив на Нього всю свою силу і нітрохи не заплямував Його. Він не залишив жодної плями на Його характері. Його життя було безгрішним, і тому могила не мала ніякої влади над Ним. **Таке ж життя маємо ми, коли віримо в Сина Божого.** Віддайте свої гріхи Господу і візьміть замість них це безгрішне життя.

Життя Христа – це Божественна сила. Під час спокуси перемога здобувається заздалегідь. Коли Христос перебуває в нас, ми виправдовуємося вірою, і в нас перебуває Його життя. Але в цьому житті Він здобув перемогу над усіляким гріхом, тому перемога за нами ще до того, як прийде спокуса. Коли сатана приходить зі своєю спокусою, він не має сили, бо в нас є життя Христа, і воно в нас завжди захищає нас. О, славна думка, бо життя у Христі і ми можемо мати його!

Праведні житимуть вірою, тому що Христос живе в них. «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені...». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 28 липня 1892 р.).

Друга скрижаль Закону Божого

Існує вельми поширена думка, запозичена невідомо звідки, що, оскільки Закон Божий складається з двох частин: любові до Бога і любові до людини, причому перші чотири заповіді стосуються винятково обов'язку людини перед Богом, а останні шість – обов'язку людини перед ближніми, то до компетенції людського уряду належить законодавство щодо останньої скрижалі Закону, хоча він не має права втручатися в першу скрижаль. **Ця традиція не має під собою жодного підґрунтя.**

Щоб ясно побачити, що виконання другої скрижалі Закону загалом, принаймні, не належить до компетенції людського уряду, достатньо прочитати десяту заповідь: «Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!». Є заповідь, на яку жоден земний уряд не може звернути увагу. **Людина може бути майже поглинена зажерливістю, але людські закони не можуть її покарати, а служителі закону навіть не можуть сказати, що вона зажерлива.** Таким чином, очевидно, що друга скрижаль закону не може бути виконана людським урядом.

Закон духовний. Кожна його частина духовна. І шоста, і сьома, і восьма заповіді духовні, так само як і перша. Виконання заповідей не зводиться до зовнішньої форми. **Якщо в душі немає духовного життя, то немає і виконання заповідей.** Тим більше, зовнішність часто оманлива, якщо ми дозволяємо собі судити про вчинки людини, то часто говоримо, що вона чинить неправильно, тоді як, якби ми могли прочитати її серце і побачити її мотиви, зазначили б, що вона чинить правильно. І дуже часто людей хвалять за те, що вони роблять те, що здається правильним, але що насправді неправильно.

Помилково вважати, що, оскільки останні шість заповідей визначають обов'язок людини перед людиною, вони не мають відношення до Бога. Це заповіді Бога, і тільки Бога. Обов'язок людини перед Богом – любити своїх ближніх. Любов до людини може виникати тільки з любові до Бога. Любов до Бога не може існувати без любові до людини. «Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20). І зверніть увагу на таке: дві скрижалі закону – це не обов'язок перед Богом і обов'язок перед людиною,

а любов до Бога і любов до людини. Борг може бути примусовим, але любов – ні. **Закон – це любов, бо любов є виконання закону. Але жодна людська сила не може змусити людину любити когось іншого. Сам Бог не може змусити людей дотримуватися Свого закону, бо це закон любові, як і Він Сам є любов.**

Але Він вкладає дотримання цього закону в тих, хто бажає, проливаючи Свою любов у їхні серця Духом Святим.

«Але хіба уряд не має права ухвалювати і виконувати закони проти вбивства і злочинства?» Безумовно може, але, **караючи людину за вбивство або крадіжку, уряд у жодному разі не виконує закон Божий.** Вбивство і злочинство караються, наприклад, у країнах, які нічого не знають про Бога. **Коли злодія саджають до в'язниці, це відбувається не тому, що він порушив закон Божий, а тому що він порушив спокій іншої людини.**

Цивільні уряди створені Богом, але не для того, щоб замінити Бога. У Бога немає намісника на цій землі. Жодна земна влада не покликана забезпечувати виконання закону Божого і стежити за тим, щоб його дотримувалися. **Мета людського уряду – стримувати людину, яка заважає іншим жити в мирі.** Цивільний уряд створюється не для того, щоб зробити людей релігійними, і не для того, щоб якимось допомогти їм стати релігійними, а тільки для того, щоб змусити певних людей поводитися цивілізовано, які не будуть цього робити, якщо їх не примусити до цього. Насправді на землі ніколи не було уряду, який би не виходив за межі своїх повноважень, але той факт, що уряди дозволяли собі втручатися в багато речей, які виходили за межі їхньої компетенції, не робить їх правильними. Прецедент не робить річ правильною.

Ідея про те, що люди покликані стежити за тим, щоб закон Божий виконувався, призвела до створення інквізиції. Люди усвідомили, що закон Божий пов'язаний не тільки з зовнішніми діями. Тому, відчувши, що на них покладено обов'язок стежити за його виконанням, вони стали допитуватися про приватні справи людей, про їхнє таємне життя. **Оскільки ніхто не міг знати так багато про думки людини, як вона сама, інквізитори не задовольнялися свідченнями шпигунів, а допитували саму людину.** А оскільки вона, природно, не бажала викривати свої таємні думки, то для того, щоб людські судді могли знати те, що може знати тільки Бог, вдалися до допомоги стійки, гвинта, шків та ін. **Зло інквізиції – це зло союзу церкви і держави.** Перше природно і неминуче впливає з останнього. Наскільки тісний і ефективний цей союз, настільки ж суворішою буде інквізиція. Жодна людина не може захищати союз церкви і держави, не підтримуючи інквізиції. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 26 січня 1893 р.).

Дар життя у Христі

«Тому то, як через одного чоловіка увійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили» (Рим. 5:12).

Той, хто вірить у це і розуміє викладений там принцип, готовий зрозуміти повноту порятунку, який Господь Ісус приніс світові. А той, хто не засвоїв того, про що говориться в цьому вірші, щоб постійно визнавати це, не може зрозуміти в усій повноті істину, у всій автентичності спасіння, яке приніс Христос.

Усі згрішили, і смерть прийшла через гріх. Але те, що всі ми згрішили, – наслідок того, що було принесено у світ, тому що ми перебуваємо в тому вирі, у який світ був накинтий гріхом «однієї людини», якій Бог дав світ на початку. «Однією людиною гріх увійшов у світ». Коли гріх увійшов у світ «однією людиною», ніхто з людей не міг піднятися вище того, що він (*ред.: Адам*) спричинив. Ніхто з нас не міг отримати від нього більше, ніж отримав він (*ред.: Адам*). **І після того, як він згрішив, гріхом стало тільки те, що він мав.** Отже, він занурив рід людський під владу гріха, у море гріха; **і через цей гріх ми всі згрішили, і тому смерть перейшла на всіх.** Коли ця людина згрішила, смерть перейшла в неї; і вона ніколи не могла зробити нікого зі своїх нащадків вищим, ніж вона сама. Отже, коли він став схильний до смерті через гріх, ми всі стали схильні до смерті, тому що, будучи покаліченими, ми всі згрішили.

Омана людей, які думають, що вони мають життя в самих собі, був і залишається батігом людства протягом століть. Ця омана зодягнена у концепцію безсмертя душі. Величезні маси людей, та й увесь рід людський природньо потрапили під владу цієї омани – думати, що вони самі володіють життям настільки безумовно, що навіть Сам Господь не може позбавити їх його. Через оману, у яку вони втягнуті, вони повірили, що частина їх самих безсмертна, і, що цілком логічно, тому вона є «частиною Бога», а потім зробили висновок: «Як Бог може знищити частину Себе?» Цим аргументом вони переконують один одного, що Сам Господь не зміг би знищити їх, навіть якби захотів.

Весь рід людський природньо перебуває під цією оманою. І те, як вони потрапили під цю оману, точно відповідає тому, як вони потрапили під оману гріха. Це частина споконвічної омани; так, скоріше, це і є його саме ядро. Бо що сказав обманщик жінці, щоб змусити її відійти від Бога і згрішити? «...умерти не вмерете! Бо відає Бог, що... станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:4, 5). Ви будете подібні до Божественного і не будете схильні до смерті. Це було первісною пропозицією в первісній омани, в яку увійшов рід через «одну людину», через яку прийшли гріх і смерть; і не дивно, що ця омана людей, які думають, що мають життя в собі, мав бути так само широко розповсюджений, як і гріх. **Ці дві речі прийшли разом; і вони належать одна одній навіки.**

Але Господь говорив інакше. Перш ніж цей обманщик заговорив, Господь сказав: «...бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш» (Бут. 2:17). **І це була істина і тоді, коли Він говорив це, і тоді, коли вони їли від дерева; це істина на всі часи.** І єдина причина, чому Адам і Єва не померли тієї самої години, коли їли заборонений плід, полягає в тому, що Ісус Христос став між ними і взяв на Себе прокляття гріха і покарання у вигляді смерті. І це Він зробив для того, щоб людство могло звільнитися від смерті, в яку його ввергла «одна людина». **Тому Господь Ісус став між ними і Сам прийняв удар смерті,** який повинен був наперти на людину в той день, коли вона згрішила; **Господь Ісус зробив це виключно для того, щоб у людини була можливість отримати життя замість смерті.** І в дарі Христа того дня це було дано, щоб перша людина і все людство мали достатньо простору для дихання, щоб вони могли жити достатньо довго, щоб кожен міг зробити свій вибір: життя чи смерть.

Це і є походження, це і є джерело, це і є філософія життя, яку ми зараз маємо в диханні, яке ми вбираємо в себе мить за миттю. Усе це – виключно дар Христа: це справді Христос, і тільки Христос. Кожна людина сьогодні і завжди перебуває в прямому боргу перед Христом за те життя, яке вона має дихаючи, мить за миттю.

Звісно, якби не це життя, навіть якби воно було справді парою, що була дана нам, людство ніколи б не мало змоги дихати після того, як Адам згрішив. І нехай буде повторено, бо це неможливо повторювати надто часто: саме це дихання дане нам даром Господа Ісуса; і для дихання мить за миттю кожна душа у світі сьогодні і завжди залежить від дару Христа, який Він зробив, коли людина згрішила.

Тому слово, сказане Ісусом, є буквально істинним, істинним у всіх сенсах, коли Він говорив про Себе як про «Хліб живий, що з'явився з небес» і «дає життя світові». Бо все життя, яке світ має сьогодні, є життям, бо Господь Ісус віддав Себе, щоб прийняти удар смерті, який інакше мав би впасти на людину на самому початку через гріх, що вона вчинила. І в іншому місці Христос Сам сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

Коли було Його пришестя? Коли Він був принесений у жертву? У який час було принесено жертву Христа? Він – Агнець, «закланий від створення світу». Приношення Христа за самою своєю суттю було тоді, коли на початку людина згрішила і стала схильною до смерті через гріх. **Тоді і там Христос віддав Себе: там Він виставив Себе як жертву. Дар був здійснений тоді так само безумовно, як і зараз. Отже, коли Він прийшов на самому початку, Він прийшов, щоб людство мало життя, бо саме тоді людство потребувало життя.**

Адам і Єва потребували життя від того дня в саду; бо якби Ісус не приніс Себе в жертву, якби Він не прийшов, то смерть прийшла б до них того дня, коли вони згрішили. Але Господь Ісус прийшов і віддав Себе, і в такий спосіб узяв на Себе все, що повинно було впасти на них або на нас, щоб Адам і Єва могли отримати те, що краще. **А за природою речей вони мали дихання, щоби могли**

жити достатньо довго, щоби в них був час обрати те, що приніс Бог, – дар Самого Себе, який є життя. Отже, Він прийшов, щоб людство могло мати життя, навіть життя, достатнє для того, щоб ми могли дихати, щоб ми могли використати це дихання життя в такий спосіб, щоб мати життя більш рясне, навіть життя, яке є вічна субстанція, як повнота життя Божого (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 8 листопада 1900 р.).

Характер і репутація

Характер – це те, що людина являє собою насправді; репутація – це те, якою її вважають інші. Між цими двома поняттями існує величезна різниця. **У людини може бути блискуча репутація і найгірший характер.** Це дуже часто трапляється. З іншого боку, у людини може не бути жодної репутації, а характер – чудовий. **Більшість людей більше думають про гарну репутацію, ніж про гарний характер. З нашою репутацією нам нічого робити; якщо ми потурбуємося про те, щоб мати гарний характер, наша репутація подбає про себе сама.** Але ті, хто дуже ревно ставиться до своєї репутації, приділяючи всю свою увагу її захисту, обов'язково погіршать свій характер. Причина в тому, що характер – це реальність, а репутація – це тільки видимість, і в того, хто проводить увесь свій час, «підтримуючи видимість», не буде часу на підтримання реальності. Єдиний абсолютно досконалий персонаж, коли-небудь відомий на цій землі, «не зробив Себе відомим», і Він каже нам: «Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене» (Мт. 5:11). «Ніхто з вас хай не страждає, як душолюб, або злодій, або злочинець, або ворохобник, а коли як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те». (1 Петр. 4:15, 16), (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 13 липня 1893 р.).

Бажання Господа

Утримання – це самоконтроль. Християнська стриманість – це самовладання в усьому: у тілі, душі й дусі. Бо той, хто «прагне панування, стриманий [контролює себе] в усьому». Це єдина справжня стриманість. І це для того, щоб ми могли прославляти Бога і тілом, і духом, прославляти Його, і тільки Його в усьому, і в такий спосіб відповідати меті нашого творіння та нашого відкуплення.

Господь створив і спокутував тіло так само реально, як і душу. Він піклується про тіло так само щиро і повно, як і про душу. І Він хоче, щоб ми дбали про тіло так само щиро і повно, як ми дбаємо про душу. Тому Він сказав: «а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам» (1 Ів. 1:2). Таким чином, можна з упевненістю сказати, що бажання Господа полягає в тому, щоб процвітання нашого здоров'я було рівномірним і збалансованим із процвітанням нашої душі, або духу.

Ніхто ні на хвилину не сумніватиметься в тому, що Бог дав безліч вказівок і приписів для забезпечення процвітання душі. Усі знають, що кожен, хто щиро прийме слово Боже про благо своєї душі, неодмінно знайде свою душу процвітаючою в достатку. Але, оскільки Господь занотував Своє бажання, перш за все, щоб наше здоров'я процвітало однаковою мірою з нашою душею, з цього, звісно, випливає, що Він дав вказівки та рецепти, які гарантують процвітання здоров'я в однаковій мірі з вказівками й рецептами, які гарантують процвітання душі.

Однак про це дуже мало думають навіть ті, хто сповідує християнство; і багато тих, хто замислюється над цим, не вірить у це настільки, щоб спонукати себе до чесного вивчення Слова Божого, щоб дізнатися, що Він сказав з цього питання, і потім відвести цьому місце в житті. Багато хто дуже турбується про процвітання своєї душі, нехтуючи своїм здоров'ям, тоді як якби вони тільки замислилися й потурбувалися про те, як вони живуть, і виправили б це Словом Божим, то процвітання їхніх душ було б настільки щедрим, що не було б місця для занепокоєння в цьому питанні. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 26 лютого 1903 р.).

Християнська війна

Християнське життя – це життя війни. «Ми боремося, – каже апостол Павло, – проти начальств, проти влади, проти світоправителів темряви цього віку, проти духів злості піднебесної» (Еф. 6:12, *пер. з англ.*). За найсприятливіших обставин конфлікт є важким, і ніхто не може дозволити собі витратити сили на неправильне спрямування зусиль. Дуже серйозні помилки часто роблять люди, які прагнуть доблесно служити справі Христа, але не знають методу успішної християнської війни.

Це можна дізнатися тільки з Біблії. У цьому, як і в усьому іншому, важливо, щоб ми беззаперечно дотримувалися вказівок Капітана нашого спасіння. З Його вказівок ми дізнаємося, що наша війна має бути війною опору: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7). **Ми не повинні шукати диявола і нападати на нього; ми не повинні намагатися повалити його, але необхідно не дати йому повалити нас.**

Також марно намагатися очистити землю від зла, яке «князь світу цього», диявол, посіяв на її обличчі. Бог допустив, щоб ми жили в цьому світі серед зла. У Божественній системі навіть ці речі мають певну мету. Ісус молився не про те, щоб зло пішло зі світу або щоб Його учні були виведені з нього, а про те, щоб вони були огорожені від його влади заподіяти їм шкоду. Бог прагне до розвитку індивідуального християнського характеру. У цьому полягає вся нинішня мета Його Євангелія і мета, заради якої ми повинні докладати зусиль у служінні Йому. Сам Бог у Свій час скине сатану й очистить землю від зла, і ми можемо спокійно залишити ці питання Йому.

Але наш Божественний Капітан не просто сказав нам «чиніть опір». Є правильний спосіб опору, а є неправильний. І перший крок у цьому опорі, як Він наставляв нас, – це підкорення. Ми здаємося, щоб здобути перемогу! «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7). Покірність Богові означає найефективніший опір сатані.

Але далі апостол Петро каже нам «встояти, будши твердими у вірі». Диявол перемагає людей, обманюючи їх; і єдиний захист від омани – це знання істини. Ми знаємо істину через знання Слова Божого (Ів. 17:17). Віра – це щит, яким, як каже апостол Павло, «зможете погасити всі огненні стріли лукавого» (Еф. 6:16).

Цей великий апостол вів успішну війну з сатаною і після її закінчення сказав: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7). І в нього була повна впевненість у тому, що тоді для нього був уготований вінець праведника, який буде дано йому в день явлення Господа. Так і ми повинні протистояти дияволу, підкоряючись Богові, знаючи і дотримуючись Його Слова. Зберігайте віру, і віра збереже вас. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 10 серпня 1893 р.).

Ходити в Дусі

«Поступайте по духу, і ви не будете виконувати пожадлиностей плоті». «Вкладу всередину вас дух Мій і зроблю те, що ви будете ходити в заповідях Моїх, і уставів Моїх дотримуватиметеся та виконуватимете».

Апостоли і перші християни жили і ходили в Дусі, і це дало їм змогу винести те, що вони зробили заради свого Спасителя. Відтоді й до наших днів Той самий Дух перебуває з усіма, хто здобуває перемоги через послух і страждання. Саме ходіння в Дусі давало їм мужність зустрітися з нечестивими людьми на судилищі, зійти у в'язницю і зазнати смерті.

Ув'язнені у в'язницю та мученики – це шляхетні й героїчні люди, які перебувають під впливом шляхетного й Божественного Духа; їхні судді – це підлі й неосвічені люди, які перебувають під впливом духу протистояння тим, хто, подібно до свого Учителя, творить добро. **Саме Дух Христа в людях веде до послуху Його святому закону і до героїзму в стражданнях заради Його імені.** Освіта, витонченість, інтелект самі по собі не допоможуть пройти це випробування. Людина може бути добре освіченою і навіть посідати найвище становище у зразковій церкві, але водночас бути такою самою далекою від ходіння в Дусі, як фарисеї, книжники і священники в ті дні, коли Спаситель навчав серед людей.

З іншого боку, людина може не мати жодних переваг в освіті, але при цьому палати любов'ю до Христа. Вона може бути готовою піти у в'язницю або на смерть за свого Вчителя. А чому? Тому що він знає силу Святого Духа і щодня ходить у Дусі. **Такі люди будуть ризикувати своїм життям за ім'я Христа** (Дії 15:26). (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 18 жовтня 1898 р.).

Обіцянки

Щорічне ухвалення рішень і обіцянок поводитися добре вже минуло, і ми можемо наважитися звернути на них увагу. Мабуть, можна з упевненістю сказати, що, безсумнівно, всі ті, хто увійшов у новий рік із новими рішеннями й обіцянками, до цього часу їх уже порушили. Але це й не дивно, адже така особливість людських рішень, що вони дуже легко порушуються.

«Ви ж не хочете, щоб люди перестали ухвалювати рішення?» – запитає хтось. Звичайно. Господь не просить нас їх приймати. Він передбачив кращий спосіб. Ми не кажемо, що рішення та обіцянки – це погано, але є велика різниця, хто їх дає. Якщо людина винна певну суму грошей, то добре, якщо вона пообіцяє її виплатити, якщо в неї є кошти для цього; але якщо вона банкрут, то її обіцянка заплатити нічого не варта.

Але людина, яка обіцяє жити краще, перебуває в набагато гіршому становищі, ніж та, яка обіцяє виплатити певну суму грошей, коли вона розориться. У цьому випадку людина може заробити гроші й тим самим виконати своє зобов'язання. **Але в людині «немає нічого доброго». Їй нічим платити, і в неї немає сил виконати обіцяне добро.** Тому всі обіцянки людини жити по-іншому нічого не варті. Гірше того, вони призводять до того, що люди заспокоюються у своїх обіцянках, в той час, як, якби не було цих обіцянок, вони могли б з більшою готовністю переконатися в необхідності прийняти те краще, що їм пропонують.

Неможливо жити по-іншому за колишнього життя. Для того, щоб жити по-іншому, потрібно жити по-іншому; «лиха із лихої виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його» (Лк. 6:45). Тому, коли людина обіцяє робити добро, то це обіцянка робити добро з того зла, яке є в ній.

Які ж обіцянки мають цінність? Обіцянки Бога, і тільки вони. Апостол Петро говорить про Ісуса, Господа нашого, що «усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітніці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Петр. 1:3, 4). Ось обітніці, які мають значення. Це обітніці Бога, підтверджені клятвою, в якій Він обіцяє своє існування для їхнього виконання.

Зауважте, що саме сила Господа Ісуса Христа дає нам усе, що стосується життя і благочестя. Тому можна з упевненістю сказати, що люди нічого не можуть додати до цієї суми. За Його обітніцями все це стає нашим. **Коли в нас є ці обітніці, яка потреба давати інші, якщо ми не маємо сили зробити їх добрими?** Наші обіцянки не тільки не потрібні, а й шкідливі, оскільки вони закривають доступ до обітниць Бога. Вони мають на увазі, що Його обіцянок недостатньо. **Звичайно, ніхто, хто хоч скільки-небудь справедливо**

усвідомлює величезну цінність Божих обітниць, не подумає доповнити їх своїми власними марними обіцянками.

Людські обіцянки можна побачити в їхньому істинному світлі тільки тоді, коли ми думаємо про них як про дані Господу. **Уявіть собі людину, яка дає обіцянку Господу, а потім приходять до Нього і просять милості на підставі даної нею доброї обіцянки!** Якщо обіцянка на щось годиться, то саме це людина повинна бути в змозі зробити. Якщо людина дає обіцянку заплатити іншій людині якусь суму грошей, тобто дає вексель, то на цей вексель можна щось отримати, якщо він на щось придатний. **Але жодна людина не наважиться прийти до Господа і відмолити якусь обіцянку, яку вона дала. Ми просимо Господа благословити нас не тому, що ми дали хороші обіцянки, а тому, що Він дав обіцянки.** Господь каже: «Я, Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає» (Іс. 43:25).

Християнське життя – це справді життя. А життя означає зростання. «Він виросте, як лілія», – так говорить Господь про того, хто належить Йому. Лілії ростуть не за рішенням, а вбираючи елементи, які Бог дає для їхнього зростання. Рішення відноситься до майбутнього, але зростання – це справа не майбутнього, а сьогодення. **Господь не хоче, щоб ми розповідали Йому, що робитимемо в майбутньому, про яке ми нічого не знаємо, але просто беремо зростаючу силу, яка міститься в Його обітницях, і живемо за нею день за днем і годину за годиною.** Божі обітници – єдина надія людства. То чому б не покластися на них і не послабити їхню силу, підставивши замість них свої власні? (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 лютого 1893 р.).

Мотиви

Це тема, яку необхідно розглядати надто уважно у зв'язку з нашим християнським досвідом. Від характеру наших мотивів залежить результат зусиль, докладених у християнському житті. Мотиви лежать в основі всіх вчинків і є справжнім показником стану серця. І часто вони є джерелом обману не тільки для друзів і сусідів людини, а й для самої людини.

Бог читає мотиви кожного серця і за ними оцінює становище кожної людини. Коли пророк Самуїл прийшов помазати одного із синів Єссея в царі й подивився на Еліава, первістка, то сказав: «Справді перед Господом помазанець Його! Та Господь сказав Самуїлові: Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:6, 7). Люди можуть обманювати оточуючих своїм зовнішнім виглядом і життям і, навіть, можуть тим самим обманювати себе; але ніхто не може ні в найменшій мірі обдурити Бога. І на багатьох, хто, подібно до Еліава, уявляв себе впевненим кандидатом на Божественну честь, Бог дивився, як на первістка сина Єссея, і нечутно для людини повторював вирок засудження.

Еліав, безсумнівно, був самообманутий; але в цьому відношенні він не стоїть осторонь від усього людства, яке стало жертвою дивного нещастя, тому що це природний стан кожної людини – бути в невіданні про зло, що перебуває всередині неї. «Людське серце найлукавіше над все та невігойне, хто пізнає його?» (Єр. 17:9). **Людина не може за власною мудрістю пізнати своє серце і приховані мотиви, що лежать у ньому.** Тільки Бог може читати серце людини, і тільки на одкровення, дане їй Богом, людина може покладатися в правильному пізнанні того, що вона є. «Я Господь, що досліджує серце, що випробовує нирки, щоб кожному дати згідно з путтю його, за плодом учинків його» (вірш 10).

Не всі мотиви, що спонукають здійснювати релігійні вчинки, прийнятні в очах Бога. «Догодити ж без віри не можна» (Євр. 11:6); і «все, що не по вірі, є гріх». Але багато чого, що видається за віру, не є істинною вірою. У Посланні до Галатів 5:6 нам сказано, що є характеристикою істинної віри: «Бо у Христі Ісусі не має сили ні обрізання, ні необрізання, а **віра, що діє любов'ю**». Це той мотив, який Бог схвалює, і який робить вчинок прийнятним для Нього. Віра, що діє любов'ю, – це те, що приносить користь у служінні Богові. Усі зусилля, що виходять з будь-яких інших спонукань, відкидаються. **Без любові «неможливо догодити Богові», бо любов більша за віру:** «тепер перебувають ці три: віра, надія, любов (*ред. англ. пер.: charity, милосердя; грецьк.: agape*); але любов із них більша» (1 Кор. 13:13 *пер. з англ.*). А милосердя і любов, через яку діє віра, – це одне й те саме.

У перших словах 13-го розділу Першого послання до коринтян різуче показано наслідки спроби служити Богові без милосердя (або любові) і можливість обману в цьому питанні. «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі мастки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного» (1 Кор. 13:1-3).

Чи може людина віддати все своє майно на прожиток бідним, віддати своє тіло на спалення і при цьому не мати любові? Очевидно, може; інакше Павло не говорив би про це так, як він це зробив. Оманливий фанатик або оманливий ентузіаст може зовні дійти до крайнього ступеня самовідданої праці заради Бога, але при цьому не мати того мотиву любові, який зробив би його служіння прийнятним. **Ця любов – любов Бога, любов, яка походить від Нього і має свій початок у Ньому, і не містить у своєму складі жодного людського елементу.** Це любов, у якій самість повністю втрачена. «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато-хто скажуть Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили? І їм оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня» (Мт. 7:21-23).

У них не бракувало завзяття, і зовні вони дуже добре проявили себе в усіх відношеннях, маючи «багато чудових справ», які, безсумнівно, принесли їм велике захоплення і повагу з боку їхніх побратимів. **Але в їхніх серцях було щось не так. У них не було правильного спонукання – віри, що діє за любов'ю, яка не бере до уваги себе.** Їхнє благання свідчить про це. «Господи, чи не ми пророкували в ім'я Твоє? чи не ми виганяли бісів? чи не ми зробили багато чудових справ? **«Ми» – це не пароль до воріт небес; і «наші чудесні справи» – не хороша валюта в банку небес, а лише найнижча підробка.**

Того дня праведники не претендуватимуть ні на себе, ні на те, що вони зробили, ні на великі справи, здійснені релігійними організаціями, з якими вони були пов'язані. **Тільки Ісус Христос і Його праведність, прийнята і збережена вірою, яка діє любов'ю, допоможе кандидату зайняти місце по праву руку від Бога.** «Любов ніколи не слабшає». Вона триватиме доти, доки існує Бог; бо Бог Сам є любов. Коли ця любов у серці – Бог у серці, і вічне життя ніколи не може бути відокремлене від Нього. Це єдиний прийнятний мотив у всіх справах, що здійснюються в ім'я Його. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth», September. 21 вересня 1893 р.).

Що таке віра?

Знання того, що має на увазі Писання, коли переконує нас у необхідності розвивати віру, є більш необхідним, аніж будь-яке інше знання, яке можна набути.

Для того щоб зрозуміти, що має на увазі Писання, коли переконує нас у необхідності розвивати віру, необхідно насамперед знати, що таке віра.

Очевидно, що не має сенсу переконувати людину в необхідності розвивати віру, якщо вона не має розумного уявлення про те, що таке віра. І це сумна правда, що, хоча Господь зробив це цілком очевидним у Писанні, є багато людей у церкві, які не знають, що таке віра. Вони можуть навіть знати визначення віри; але вони не знають, що це таке; вони не розуміють ідею, закладену у визначенні віри.

З цієї причини ми не будемо зараз торкатися визначення, але, скоріше, наведемо і вивчимо ілюстрацію віри, – приклад, який виділяє її так ясно, що всі можуть побачити саму суть цієї речі.

Віра приходять «через слово Боже»; отже, ми повинні шукати її в Слові.

Одного разу сотник прийшов до Ісуса і сказав Йому: «кажучи: Господи, мій слуга лежить удома розслаблений, і тяжко страждає. Він говорить йому: Я прийду й уздоровлю його. А сотник Йому відповів: Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово, і видужає мій слуга! Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди то йде він, а тому: прийди і приходять, або рабові своєму: зроби те і він зробить. Почувши таке, Ісус здивувався, і промовив до тих, хто йшов услід за Ним: Поправді кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри» (Мт. 8:6-10).

Є те, що Ісус називає вірою. Коли ми дізнаємося, що це таке, ми знайдемо віру. Знати, що це таке, означає знати, що таке віра. У цьому не може бути жодних сумнівів; бо Христос – «Автор... віри», і Він каже, що те, що проявив сотник, було «вірою», так, навіть «великою вірою».

Де ж тут віра? Сотник хотів, щоб певна річ була зроблена. Він хотів, щоб Господь зробив це. Але коли Господь сказав: «Я прийду і зроблю це», сотник перевірів Його, сказавши: «Скажи тільки слово, і буде зроблено».

Отже, що, на думку сотника, мало здійснити роботу? Тільки слово. Від чого він залежав у зміцненні свого слуги? «тільки від слова».

І Господь Ісус каже, що це і є віра. (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 6 грудня 1898 р.).

Перебудьте у Христі

Робота християнина полягає в тому, щоб перебувати у Христі. «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять» (Ів. 15:4-6).

Плід, який висить на гілках, утворюється завдяки живленню, яке дає виноградна лоза. Так і робота, яку робить християнин, повинна відбуватися завдяки **енергії та мудрості Христа, що вливається в нього**, інакше вона не матиме жодного значення.

Однак дуже часто гілки Христові думають, що вони – виноградна лоза, і намагаються приносити плід самі. Але такий плід завжди гіркий, як яблука Содому. Справа гілки не в тому, щоб регулювати потік соку через себе і спрямовувати формування та ріст плоду, який залежить від її сторін, а **просто дозволити соку текти так, як він надходить від коріння лози, і дозволити плоду формуватися силою життєвого принципу, що знаходиться всередині нього.** Людина більше не повинна контролювати і спрямовувати енергію, яка дана їй від Бога; потрібно просто дозволити життю і силі Божій текти через неї і працювати в ній, Сам Бог може зробити це.

Якби людині було надано розпоряджатися силою Божою на власний розсуд, вона була б гіршою за диявола; бо диявол не володіє силою Божою. Це справа Бога – направляти і контролювати силу, яку Він дає, а справа людини – дозволити цій силі діяти в ній без перешкод.

Якщо гілка перебуває на лозі, вона повинна підтримувати свій зв'язок із лозою. Будь-яка перешкода, що виникає між ними, може зупинити потік цілющого соку, і гілка зів'яне і помре. **Так і християнин повинен перебувати у Христі, підтримуючи свій зв'язок із Христом. Але він не може цього зробити, не знаючи розуму Христа; і ось тут-то часто відбувається провал. Він перестає прагнути пізнати розум Христа і починає направляти справи за своєю власною мудрістю. І тоді все починає йти не так. Вона виявляє, що це важка робота, і на її плечі лягає важкий тягар клопоту й здивувань, бо її мудрості бракує, щоб усе йшло гармонійно й успішно. І рано чи пізно, якщо він наполягає, він впадає в зневіру і відчуває спокусу здатися.**

Але, як ми можемо пізнати розум Христа? Ми можемо пізнати його через вивчення Його Слова і молитву. Ось чому ніколи не пропадає час, проведений у ширій молитві. Про Мартіна Лютера кажуть, що більше роботи він мав зробити

за день, то більшу частину її він присвячував молитві; і це правило, яке він завжди знаходив дієвим. І в цьому переконуються всі, хто спробує його сьогодні; бо молитвою, яку ми підносимо щиро і з вірою, ми поміщаємо себе туди, де Христос може працювати в нас, де Він може просвітити нас Своєю мудрістю та зарядити Своєю силою; і, таким чином, ми уникаємо здивувань та помилок, які інакше супроводжували б нашу роботу.

Ми не тільки повинні бути там, де Бог може відкрити Свої цілі, але ми повинні дозволити Йому здійснювати Його цілі Своїм власним шляхом. Були люди, які самі намагалися здійснити Божі цілі, і їхній досвід був записаний для нашої користі. Авраам і Сарра спробували зробити це, і в результаті народився Ізмаїл; Ревекка та Яків спробували зробити це, і результатом стала розлука і довгі роки смутку. **Бог здійснить Свої цілі якнайкраще, якщо ми дозволимо Йому, якщо ми усунемо перешкоди, які знаходяться всередині нас, бар'єри, спрямовані на себе.** «Не нам, Господи, не нам, але Йменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою» (Псал. 115:9). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 12 жовтня 1893 р.).

Загальноцерковне покаяння

Є одне ще дещо важливе, чого навчився народ Божий у давнину, але ще не навчився народ Божий у наші дні; це те, що вся громада одразу ж кається, сповідує і відокремлює себе від усякого беззаконня.

Якщо лише кілька людей або навіть одна людина справді згрішили, все одно вся громада, відчуваючи це, вважала себе залученою, як це і було насправді, і каялася, і сповідувалася, і відокремлювала себе від гріха так само, як якби всі справді згрішили. І незалежно від того, чи був гріх зроблений у їхній час, чи в попередніх поколіннях, це було одне й те саме.

Знову і знову це відбувалося в історії народу Божого за давніх часів; і в кожному випадку, коли вони чинили так, Господь чудесним чином діяв для них. І все це написано для нашого «навчання і настанови». Усе це просто ілюстрація стародавнього досвіду в молитві Христа за нас: «щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного. І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються» (1 Кор. 12:25, 26).

Нехай сьогоднішній народ Божий у кожній громаді, організації та установі – навіть усе тіло разом – вивчить і засвоїть цей принцип і діятиме відповідно до нього, і Бог працюватиме для Ізраїлю сьогодні так само чудово, як і в стародавні часи.

Бо в той час було написано, і це вічна істина, і істина цього була продемонстрована щоразу, коли Ізраїль справді діяв разом, що один «пожене тисячу, а двоє втечуть з десятих тисяч» (5М. 32:30, *пер. з англ.*) Коли один переслідує тисячу, а двоє тікають з десятих тисяч, що робитимуть троє? Що робитимуть четверо? Та що зроблять п'ятдесят тисяч? Що зроблять сто тисяч? Що зроблять сто сорок чотири тисячі?

Візьміть співвідношення: один женеться за тисячею, а два – за десятима тисячами, і розширте це співвідношення. Мине всього кілька цифр, і результат виявиться вищим за будь-яке людське розуміння. І чим далі, тим більше він виходить за межі людського розуміння.

Але це просто ілюструє роботу Бога з Його народом, коли вони справді об'єднані; коли вони єдині в покаянні та сповідванні гріхів, яких окремо більша частина з них насправді не вчиняла, так само, як вони сердечно єдині в вигуках перемоги, в якій більша частина з них не брала участі.

Молитва Христа про те, щоб Його народ «усі були єдині», – це молитва про єдність, що існує між Отцем і Сином, єдність, яка вічна в усьому. Тоді Бог буде проявлятися завжди і в усьому з цим народом способами, які виходять за межі людського розуміння; і світ дізнається, що Бог послав Ісуса і полюбив цих людей, Свій народ, як полюбив Ісуса (Ів. 17:21-23). (А. Т. Джоунс. *The Advent Review and Sabbath Herald*. 23 травня 1899 р.).

Перемога у Христі

Одного разу Ісус сказав Своїм учням: «Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг» (Ів. 16:33).

Чому цей факт має спонукати нас до бадьорості? Чому ми маємо радіти тому, що хтось інший переміг світ, коли його маємо перемогти і ми самі? Велика істина, яка відповідає на це запитання, полягає в тому, що ми не перемагаємо самі по собі, але перемагаємо у Христі.

Коринтянам апостол пише: «А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі, і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці» (2 Кор. 2:14). **Як виходить, що ми завжди торжествуємо у Христі? Просто тому, що Христос переміг усе, і в Ньому перемога належить нам.**

Христос був спокушений у всьому, як і ми, але не мав гріха. Він зустрів і подолав усі перешкоди, які тільки можуть бути поставлені перед людством у боротьбі за життя прийдешнє. І щоразу, коли будь-хто з цих трьох: «світ, плоть і диявол» – зустрічаються з Ним, вони зустрічаються з їхнім Переможцем. **Перемога вже здобута. І тому в Христі ми маємо перемогу; бо коли ми в Ньому, спокуси атакують Його, а не нас самих. Коли ми ховаємо свою слабкість у Його силі, тільки Його сила може вести боротьбу.** Він здобув перемогу, і переможений ворог ніколи не зможе оговтатися від поразки, щоб сподіватися на перемогу над Ним.

Що ж ми маємо робити, щоб перемогти? І чому ми так часто опиняємося переможеними? Очевидна відповідь полягає в тому, що ми не можемо перемогти поза Христом. **Що ми повинні зробити, так це взяти перемогу, яка вже була здобута, перемогу, яку здобув Він.** Він переміг заради нас, щоб дарувати нам Свою перемогу. **І ми приймаємо цю перемогу вірою, бо саме вірою Христос приходить у наші серця.**

Саме це має на увазі апостол Іван, коли каже: «А оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Ів. 5:4). **Вірою ми вводимо Христа в наші серця і життя** (Еф. 3:17). І Христос, перебуваючи там, є Переможцем усього, що має бути зустрінуте й подолане в християнській війні.

Таким чином, стає очевидною славна істина, що перемога над кожною спокусою і труднощами вже належить нам у Христі. Тому нам не потрібно йти на конфлікт із завмиранням серця, але з цілковитою впевненістю, знаючи, що поразка не може бути результатом, яким би грізним не здавався ворог. Битва вже відбулася, і Ісус Христос простягає нам перемогу. Нам залишається тільки прийняти її і сказати: «Подяка Богові, що дарував нам перемогу в Господі нашому Ісусі Христі» (1 Кор. 15:57, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 26 жовтня 1893 р.).

Про релігійну свободу

Рим не переслідував християн у старі часи. Він просто виконував закони в тому вигляді, в якому вони були записані в книгах.

У Мр. 16:15 ми бачимо наказ учням: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте», «20 навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів» (Мт. 28:20). **Христос – автор свободи. Світ ніколи не знав справжньої свободи, ні релігійної, ні громадянської, поки Він не прийшов.** Римляни сказали Йому: Ми «нічийми невольниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні?» (Ів. 8:33). «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (вірш 34), – сказав Христос, і Його місією було визволити людей від рабства гріха; і дати їм знання про їхнє становище, про гріх, який прагне відвести нас від такого тісного зв'язку з Христом, що ми втрачаємо цю свободу. Павло говорить у Рим. 8:35: «Хто нас розлучить від любові Христової?» Це було написано римлянам, які знали все, що в цьому малося на увазі Павлом. Він каже, що заради Нього вони щогодини піддавалися смерті; вони не могли сказати, в який момент їх можуть кинути на поталу диким звірам. Ці люди були пов'язані з Христом принципом любові, але задовго до приходу Христа у світ існував римський закон, який забороняв людям мати чужих богів. Коли римляни завойовували якийсь народ, полоненим дозволялося дотримуватися своєї власної релігії, **але за введення нової релігії накладалася смерть і вигнання. Поки християни залишалися з юдеями, вони були у відносній безпеці, але коли вони стали новою сектою, що відштовхнула людей від старих релігій, вони стали заколотниками.** Христос оголосив Бога християн своїм Богом для римлян, і Його доручення полягало в тому, щоб іти по всьому світу і проповідувати цього нового Бога. **Тому, коли християни йшли проповідувати Євангеліє, їм доводилося порушувати закон, навіть коли римляни приймали імена християн, правителі повинні були їх карати.**

Вони були порушниками закону, і закон мав виконуватися. **Римська імперія бачила в християнстві лише повстання проти законної влади, законів, які існували вже багато років.** Але це було повстання не для того, щоб підпорядкувати собі хороші інституції, як думали римляни, а, як ми тепер бачимо, для того, щоб насадити на землі істину та істинні принципи. **Місія християн полягала в тому, щоб сказати римлянам, що їхній закон був неправильним і що вони не мали права ухвалювати такі закони.** Вони стверджували, що мають право поклонятися Богові відповідно до велінь своєї совісті. Рим заперечував це, і відтоді у світі існує цей антагонізм: з одного боку, спроба примусити людину поклонятися відповідно до диктату людей, а з іншого – відмова людей підкорятися такому контролю. У Римі, каже історик Неандер,

вищою ідеєю етики для римлянина було утримувати свій дім у порядку і бути покірним, слухняним громадянином держави. **Щойно християнин оголошував про свою вірність Христу, він підносив Христа над державою і ставав бунтарем.** Просити Рим посісти друге місце означало просити його скласти свою велич в очах римлянина – знищити народ, і тому вони виконували закон. Християни відстоювали своє право поклонятися тому, чому вони хотіли, і не слід забувати, що те саме питання стоїть перед нами сьогодні – примус до дотримання недільного дня. Повинен бути релігійний закон, і, **коли люди відмовляються підкорятися, їх покарають – не переслідують, тому що зараз вони будуть говорити, як це було в Римі, що це просто виконання закону, а виконання закону – це правильно.**

Протягом багатьох століть люди не могли зрозуміти, чому найкращі імператори переслідували християн, а тиранічно безславні та жахливі не переслідували їх. Причина дуже проста. **Чесні, шляхетні імператори шанували закони і виконували їх; тирани ж не дбали про закони і тому не звертали уваги на християн. У Римі, як уже говорилося, не було справжніх гонінь; це було просто виконання закону.** *(Примітка ред.: найкращі імператори, як-от Траян, Марк Аврелій, Децій і Діоклетіан, переслідували християн, тому що для них важливим було збереження основ державного і суспільного життя. Негідні імператори, такі як Коммод, Каракалла і Геліогабал, були поблажливими до християн, звісно, не через співчуття, а через цілковите недбальство у справах державних).* Проблема полягала в такому: уряд не мав права видавати такі закони, оскільки держави не володіють юрисдикцією щодо будь-чого морального, влада, якою наділений уряд, є цивільною за своєю природою, а моральну відповідальність покладають тільки на Бога.

На кожному кроці християнин у Римі був змушений обсипати римських богів презирством або зректися своєї віри в Христа. **Християнин не міг піти навіть на весілля або похорон родича, тому що всі церемонії відбувалися на честь богів, як і майже всі суспільні звичаї, а його відмова долучитися до церемоній або ігор накликala на нього гнів сусідів, на нього подавали скаргу правителям, і християнин не знав, у який момент його можуть потягнути до суду й кинути на поталу левам.** Для римлянина християнин був не тільки бунтівником, а й атеїстом, так і сьогодні будь-хто, хто відмовляється підкорятися цивільному припису дотримуватися суботи, створеної людиною, буде засуджений і зарахований до атеїстів і невірних. Коли такі закони будуть записані в наших законодавчих книгах, то, як і тоді, магістрати намагатимуться повернути бунтівників і будуть переконливо просити їх підкорятися, переконуючи, що вони не хочуть карати, а коли християни рішуче відмовлятимуться, тоді магістрати, багато хто з них, у своєму гніві підуть на іншу крайність і каратимуть з найбільшою суворістю. (А. Т. Джоунс. The Daily Inter Ocean Articles (Chicago), 2 квітня 1889 р.).

Сила хреста

Сила хреста – це любов, а любов Божа – це життя Бога, бо «Бог є любов» (1 Ів. 4:8). **Бог у Христі примирив нас із Собою, і саме на хресті Він дає нам Своє життя.** Неможливість усвідомити це – причина того, що ми багато разів зазнавали невдачі в хрестах, які ми несли. **Ми несли хрести, відокремлені від Христа, і тому сила в хресті була лише силою в нашому власному житті.** Це було ніщо. Але коли ми розіп'яті з Христом і несемо хрест разом із Ним, ми отримуємо силу хреста, яка є силою життя Христа. Це була сила, на яку не могли вплинути всі воїнства сатани. Це була сила, яку сатана не міг утримати в могилі. Тому, коли приходить хрест, якщо ми розділяємо його з Христом, то приходить і сила хреста для нас – це сила Його нескінченного життя. (Е.Дж. Ваггонер. The Present Truth. 8 лютого 1894 р.).

Він прославить Мене

Про Святого Духа Ісус сказав: «Він прославить Мене». А про те, як Дух має це зробити, ідеться в наступних словах: «Бо Він прийме від Мене і покаже вам».

Тепер і ми повинні прославляти Господа. І як ми можемо це зробити інакше, ніж Дух прославляє Його? **Дух прославляє Господа, приймаючи Його і показуючи нам; ми ж можемо прославляти Господа, тільки приймаючи від Духа Його речі і показуючи їх іншим».**

Що ж це за речі, які Дух бере і показує нам? «Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить» (Ів.16:15). **Отже, Дух бере все, що є в Отця, і показує нам: нічого не залишаючи осторонь.** Так Він прославляє Господа. **А ми повинні брати все, що Він дає нам, і показувати це іншим людям: нічого не повинно бути приховано.** Так ми прославимо Господа.

Щоправда, Дух Святий показує нам усе це не одразу, а в міру того, як ми можемо це прийняти і перенести. Ми також не повинні відразу показувати іншим усе те, що Він показав нам. Ми повинні показувати їх іншим у міру того, як вони можуть їх прийняти і винести.

Однак Дух не отримує від Господа нічого, що Він не повинен був би віддати. Він отримує від Господа тільки для того, щоб показати це нам; тому те, що Він отримує від Господа, Він отримує тільки для того, щоб віддати це нам. І від Нього ми не отримуємо нічого, що не повинні були б віддавати. Ми отримуємо його тільки для того, щоб показати його іншим; тому те, що ми отримуємо, ми отримуємо не для того, щоб зберегти для себе або для власного задоволення, але тільки для того, щоб роздати це іншим.

Там, де Дух знаходить можливість дати нам найбільшу кількість Божих речей, там Він перебуває і діє найповніше. І там, де ми можемо віддати найбільше з того, що отримали від Нього, там ми повинні перебувати і там діяти. Це і є справжня перевірка того, де Господь закликає вас перебувати і працювати. Там, де ви можете віддати іншим більшу частину того, що Дух показав вам, там ви і покликані.

Отже, перед християнином постійно стоїть питання: «Де я можу найповніше передати іншим те, що отримав від Господа? І де б це не було, йдіть туди і прославляйте Господа, приймаючи речі Господа Духом Його і показуючи їх іншим.

Хто намагається зберегти для себе те, що отримав від Господа, той неодмінно втратить це; а хто вільно віддає все іншим, той завжди матиме достаток.

«Він прославить Мене, бо візьме від Мене і покаже вам». «Задарма отримали, задарма давайте». (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 2 листопада 1897 р.).

Бог не ворог

Немає більшої помилки для будь-якої людини, ніж вважати Бога своїм ворогом. Бог не ворог людині, творінню Його рук. Він не ворог жодному зі Своїх створінь, навіть найжорстокішому грішнику. **Але Він ворог гріха і смерті; а гріх і смерть – вороги людини.** Їх Бог ненавидить, але людину, грішника, Він любить. «Коли ми були ще грішниками, Христос помер за нас». **Бог – великий Друг, до Якого в боротьбі з гріхом ми можемо сміливо звертатися по допомогу.** Ставлення Бога до грішника – це не суворе правосуддя з піднятим мечем, готовим завдати удару, а милосердя з могутньою рукою, простягнутою для допомоги. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 травня 1894 р.).

Освячення та його ознаки

«Пам'ятай день суботній, щоб святити його».

«А ти промовляй Ізраїлевим синам, говорячи: Тільки суботи Мої будете пильнувати, бо це знак поміж Мною та поміж вами для ваших поколінь, щоб ви познали, що Я Господь, що освячує вас» (Вих. 31:13).

Не існує справжнього християнства без освячення. **Немає справжнього освячення, крім того, яке здійснює Сам Господь.** І справжнє дотримання суботи – це знак того, що Господь освячує віруючого, і щоб він знав, що Господь освячує його.

Сповідувати освячення без дотримання суботи – означає не досягти мети. Сповідувати дотримання суботи без освячення – це протиріччя. Освячення вдосконалюється в дотриманні суботи. Дотримання суботи досягає своєї досконалої мети в освяченні: «Суботи Моїх субот дотримуйтеся, бо це – знамення між Мною і вами на роди ваші, щоб ви знали, що Я Господь, що освячує вас». Отже, істинно: «Суботи Мої дотримуйтеся». А «день сьомий – субота». (А. Т. Джоунс. The bible echo. 1 серпня 1898 р.).

Остаточне очищення

Як перед завершенням Свого земного служіння Господь очистив храм, так перед завершенням Свого небесного служіння і приходом, щоб забрати Своїх, Він очищає Свій храм, церкву, щоб вона могла зустріти Його без лукавства в Його пришествя. Кілька місць Писання показують це.

«І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топити та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді» (Мал. 3:2, 3).

Відпадіня і велике відступництво залишили сліди, які Господь повинен очистити. Розділ 18, книги Об'явлення показує відчайдушний стан релігійного світу перед самим приходом Господа, і заклик Божий звучить так: «Вийди з неї, народ Мій». **Це заклик до виправлення життя, залишення гріха і себе та прийняття Божого спасіння.**

Саме Словом очищається грішник (Ів. 15:3) і проповідується Євангеліє (1 Петр. 1:25), а в Об'яв. 14:6-14 Господь дав опис звістки, що має дійти до всілякої тварюки з силою очистити всіх, хто буде живим камінням у живому храмі Божому. Це та робота, в якій зараз повинен бути зайнятий кожен віруючий, бо день Господній, безсумнівно, близький, і Його Слово повинно бути поставлено перед людьми, щоб приготувати їх до того, щоб витримати день Його пришествя.

«Засурміть на Сіоні в сурму, здійміть крик на святій горі Моїй! Затремтіть, всі мешканці землі, бо прийшов день Господній, бо близько вже він» (Йоїл. 2:1). «Будьте чисті ви, що несете посудини Господні». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 27 лютого 1896 р.).

Дотримання суботи та четвертої заповіді

Книга Вихід 20:8: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його». Це практично четверта заповідь, яка говорить нам, що це таке і що ми повинні з цим робити, а інша частина просто пояснювальна. Остання частина заповіді вказує на причини, чому ми повинні дотримуватися її. Ми повинні відпочивати, тому що Бог відпочивав, і зберігати її святою, тому що Він це робив. **Знову ж таки, це «пам'ятай день суботній, щоб святити (зберігати) його», а не «і святи його», як часто цитують.** Якщо ми не пам'ятаємо про те, щоб святити його, ми не будемо святити його, коли він прийде до нас.

Отже, з чого починається наше дотримання суботи? Коли почав дотримуватися її Адам у всій глибині? Коли минула перша субота. Щойно сонце зайшло в першу суботу, Адам почав «згадувати (пам'ятати)», щоб дотримуватися прийдешньої суботи; так само повинні чинити і ми. **Тому ми повинні дотримуватися заповіді весь тиждень до п'ятниці, а потім почати дотримуватися і суботи, щоб у суботу ми дотримувалися і заповіді, і суботи.** Таким чином, очевидно, що все, що ми робимо протягом тижня, має бути пов'язане з майбутньою суботою. Якщо ми цього не робимо, то часто опиняємося в скрутному становищі, коли в суботу нам доставляють товар або доручають справу чи роботу.

Дотримання святої суботи починається одразу ж, коли настає субота. Ми не можемо виконувати свою роботу до самого її початку або настільки відстати від неї, що нам доведеться заповнити п'ятницю роботою і перевищити час суботи, щоб закрити її, а потім святити день. Ми вже осквернили святий час і не можемо після цього виконувати Божі вимоги.

Тепер давайте звернемо увагу на інший момент. Ця заповідь не дана, як стверджують люди, через фізичні потреби людини. **Фізична природа людини або її потреби взагалі не розглядаються. Розглядається тільки духовна природа людини. Людина має відпочивати тільки тому, що так зробив Бог.** А не тому, що її фізична природа потребує цього. Якщо людина працює так багато, що в суботу їй доводиться відпочивати, щоб освіжити своє тіло, то це означає порушувати суботу, а не дотримуватися її свято. **Якщо ми підходимо до суботи, здатні говорити про неї з насолодою, тоді ми благословенні і здатні дотримуватися її свято. Цей аргумент говорить про те, що людині потрібен день відпочинку кожні сім днів, є обманом і заснований на обмані.** У заповіді та її вимогах немає нічого, що стосувалося б фізичних потреб людини. Але якщо припустити, що ми підходимо до суботи належним чином, то як ми повинні дотримуватися її, коли вона настає? У книзі Левит 23:3 йдеться про те, що цього дня має бути святе скликання – збори народу, тож одним з обов'язків є зібрання

для хвали і поклоніння Богові. **Бог відпочивав не тому, що був стомлений, тому Його фізичні потреби не враховувалися; не враховуються і наші, оскільки ми відпочиваємо тому, що Він відпочиває.** Ісаєа говорить нам про це в розділі 40:28. Ніщо з того, що Він дає, не може зменшити того, що Він повинен дати. Вих. 31:16, 17 говорить нам, чому ми повинні відпочивати. Ідея про те, що Бог «освіжився (відновився)», на івриті означає, що «Він насолоджувався творінням, яке Він створив», і це, звичайно, єдине уявлення про відпочинок, яке ми можемо уявити стосовно Бога. Він – дух, і це може бути тільки духовний спокій, і ми відпочиваємо тому, що Він відпочиває, тоді наш спокій має бути духовним, а освіження, відновлення – духовним освіженням і відновленням.

Як же нам дотримуватися суботи? Давайте прочитаємо Псал. 92:2, 5:»Тоді добре, щоб дякувати Господеві й виспівувати Ймення Твоє, о Всевишній» (вірш 2); бо потішив мене Ти, о Господи, вчинком Своїм, про діла Твоїх рук я співаю» (вірш 5). Бог насолоджувався Своєю роботою, і Давид каже, що ми повинні радіти з тієї ж причини, і ми повинні насолоджуватися нею, бо вона підносить нас, наближаючи до Бога, і дає нам змогу більше дізнатися про Нього, Його доброту і силу. Бог благословив сьомий день, з ним пов'язане таке благословення, якого немає в жодного іншого дня, і **коли ми усвідомимо наш обов'язок пам'ятати про його дотримання, ми відчуватимемо цю святість більше, ніж зараз.**

Астроном Кеплер, коли він відкрив істинний рух і орбіти планет і вигукнув: «Я мислю слідом за Тобою, Боже!» Давайте постараємося думати думками Бога, слідуючи за Ним, і в такий спосіб щодня відкривати нову красу й велич у Божому творінні, а наш розум, підносячись до Нього, наповнюватиметься любов'ю й вдячністю Богові, Котрий дає нам змогу зрозуміти Його доброту до нас, і тішитимемось призначеному Ним дню, коли ми можемо наблизитися до Нього й освіжитися. Ми всі можемо бути Кеплерами у своїй власній сфері, тож давайте робити це.

Господь дав нам суботу для того, щоб ми думали Його думками слідом за Ним, захоплювалися Його творчою силою, наближалися до Нього і знаходили в Ньому радість Господа, тішилися в Ньому, тому що ми знаємо Його таким, яким Він є. (А.Т. Джоунс. The Toperka Daily Capital Articles. May. 7 травня 1889 р.).

Терпіння Йова

«Отож, за блаженних ми маємо тих, хто витерпів. Ви чули про Йовове терпіння...?» (Як. 5:11)

Так, ми всі чули про це. Про терпіння Йова склали легенди протягом тридцяти століть і більше.

Але ми чули і про інше. Справді, ми ніколи б не почули про терпіння Йова, якби не почули про випробування Йова.

Багато хто хотів би мати терпіння Йова, забуває, як він його здобув. У скорботах виробляється терпіння (Рим. 5:3). Коли ми молимося про терпіння, пам'ятаймо, що саме воно виробляє цю Божественну благодать, і тоді ми не здивуємося, якщо у відповідь на молитву прийде випробування, що повинно розвинути благодать у наших душах.

Дехто дуже схильний говорити, ніби він був би прикладом чудесного терпіння, якби не випробування, які йому доводиться переносити. Саме випробування роблять їх поспішними і нетерплячими. Яке невірне розуміння людського досвіду! Саме випробування виробляють терпіння.

У житті Ісуса ми маємо Божественний приклад терпіння – найвищого ступеня терпіння, яке проявилось в найтяжчих випробуваннях, які коли-небудь випадали на долю людства. Нас переконують: «Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх» (Євр. 12:3). Тільки з огляду на Його терпіння, ми можемо бути терплячими.

Важливо пам'ятати про це: як уся віра, яку ми маємо, від Нього – «віра Ісуса», – так і все терпіння – Його. А оскільки Його терпіння приходить тільки через скорботу, то з цього випливає, що Він несе випробування щоразу, коли хтось із Його дітей покликаний пройти через скорботу. Страждання продукують цю солодку благодать терпіння, тому що Ісус Сам розділяє страждання, несе неміч, і Його вседостатня благодать дарує випробуваному Його власне терпіння.

Знаючи це, ми можемо від щирого серця і з радістю «славитися і в скорботах». Ми знаємо, що вони не проти нас, а за нас; що в цьому досвіді Бог дає нам терпіння, а Ісус доводить Своє спілкування з нами в стражданнях. **Коли Йов страждав від нещастя, Ісус страждав разом із ним і зміцнював його в терпінні**, як і коли Ізраїль страждав у пустелі, «у всіх їхніх стражданнях Він страждав». Ті, хто поспішно робить висновок, що Бог наслав на Йова нещастя і суворо залишив його переносити його наодинці, не бачать «Господній кінець його, що вельми Господь милостивий та щедрий» (Як. 5:11). **Йов бачив кінець, який мав на увазі Господь, зберіг свою цілісність і отримав дар терпіння, про який усі чули.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 16 липня 1896 р.)

Закон Божий і праведність Христа (ч. 1)

Євангеліє від Матвія 6:33: «Шукайте ж передусім Царства Божого та правди (пер. з англ.: праведності) Його» – тема сьогоднішнього роздуму. Спочатку ми звернемо увагу на те, чиєї праведності ми повинні шукати. Вона Божа. Ми повинні шукати і знайти її, інакше ми не будемо врятовані. Ніщо інше не допоможе. Однак ми маємо знати, де і як її шукати, бо часто ми шукаємо її не там, де потрібно; наприклад, як багато хто робить, у законі Божому і через його дотримання. Ми ніколи не знайдемо його там. Це не те місце, де її потрібно шукати. Це не означає, що праведності Божої там немає. Заповіді – це Божа праведність, але ми ніколи не знайдемо її там. У Посланні до римлян 2:17-18 ми бачимо, що ясно вказано закон, через який, якщо ми наставлені, ми покликані від Бога. Тоді закон, будучи волею Божою, не може бути кращим, ніж вимагають від нас десять заповідей. Воля Господа повинна бути вираженням того, що Він є Сам; тому неможливо, щоб Він був кращим, ніж Його закон. Дотримання Його заповідей означає, що ми будемо так само хороші, як і Бог, так ми читаємо в 1 Ів. 3:7: «Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він». Тепер дивіться Псал. 119:172; 5М. 6:25; Іс. 51:7: люди, які виконують закон Божий, праведні, як і Бог праведний, тому дотримання закону означає, що людина має бути подібною до Бога за характером. **Потім праведність Божа перебуває в Його законі, але вона не відкривається людям через закон** (Рим. 1:16-17). Праведність Божа відкривається людям у Євангелії, а не в законі. Праведність міститься в законі, але не відкривається в ньому, тому що ми грішники, і гріх настільки затьмарив наш розум, що ми не можемо побачити там праведність, і тому наш зір повинен бути просвічений в інший спосіб, яким є Євангеліє, де ми повинні шукати її (Рим. 3:21). **Божа праведність пізнається без закону. Як? Вірю в Ісуса Христа, через Євангеліє, а не через закон.**

Щоб показати це далі, прочитаємо Рим. 10:4: «Бо кінець Закону Христос на праведність кожному, хто вірує». Хіба це не говорить про те саме, що й усі інші вірші? Ми часто втрачаємо істинний зміст цього тексту, щоб використовувати його проти тих, хто стверджує, що заповіді скасовані, хто стверджує, що Христос поклав кінець закону, а ми стверджуємо, що текст означає «мету» закону, **але сенс цього тексту в тому, що Христос є кінцем закону «для праведності» для нас**, оскільки ми не можемо отримати її за законом (Рим. 8:3). Закон був призначений для життя, праведності, святості, виправдання, але через гріх він не може бути цим для нас, тому те, що він не може зробити, Христос робить за нас. Тоді, якщо ми шукаємо його не в тому місці, ми втрачаємо праведність Христа.

Чому було необхідно, щоб щось було дано, щоб мати життя? Тому що відплатою за гріх була смерть. Якби закон міг дати життя, то це було б за законом.

Якби закон був вторинним, і Бог міг би створити інший, кращий, цього було б недостатньо, тому що, якщо люди не можуть дотримуватися нижчого закону, вони не можуть дотримуватися вищого, отже, жоден закон не може дати життя.

Тому Христос прийшов, щоб стати метою (кінцем) закону для кожного віруючого.

Якщо я візьму найвищий і всеосяжний погляд на закон, який тільки можу, і житиму відповідно до нього, чи буде це задоволенням закону? Ні, тому що це недостатньо високе уявлення про нього, тому що розум затьмарений гріхом, і людське розуміння недостатньо широке, щоб досягнути його висоту і дух, і тому воно не відповідає вимогам закону. Тоді ми бачимо в законі свою власну праведність, а не Божу, і бачимо себе (в межах нашого зору), а не обличчя Боже. **Часто ми думаємо, що чинимо правильно, а потім бачимо, що це було не так. Якби це була Божа праведність на той момент, то Бог був би недосконалий.** Тільки у Христі ми можемо побачити Божу праведність. Але Бог є Євангеліє, а Євангеліє є Христос, і тому за законом ніхто не може бути визнаний праведним. Отже, у нас має бути щось більше, ніж закон, щоб ми могли зрозуміти Божу праведність і досягнути закон. Це щось «є Христос Ісус, у Якому вся повнота Божества тілесно».

Я читаю зараз Рим. 10:1-3; тут у нас є народ, який широко шукає праведності. Чиєї? Своєї власної. Чи знайшли вони її? Ні, Рим. 9:31-23, будучи неосвіченими в праведності Христа, вони не вірили ні Христу, ні Павлу, але шукали її за справами закону. Ось до чого приведе нас закон, якщо ми спробуємо здобути праведність через нього, але, коли людина має віру в Христа, вона бачить свої гріхи і жадає праведності Божої. Знаючи, що саме доброта, чистота і праведність Христа роблять її такою, вона стане праведною. (А. Т. Джоунс. The Toperka Daily Capital Articles. 14 травня 1889 р.).

Закон Божий і праведність Христа (ч. 2)

Що таке наша власна праведність? Наша праведність – як брудне лахміття (Іс. 64:6, *пер. з англ.*). Ми всі згрішили і не досягли слави Божої. Що таке гріх? Коли ізраїльтяни вийшли з Єгипту, вони не знали Бога, пам'ятали тільки, що в Авраама, Ісаака та Якова є Бог, але більше нічого не знали. Щоб вони зрозуміли свій стан і що таке гріх, Він узяв одне з їхніх власних слів і застосував його для Своєї мети. Він узяв слово, що означає «промахнувся», і використав його для вираження гріха. **Ми всі згрішили і не досягли мети – ось що має на увазі Павло, ми «не досягли мети».** І що більше в людини праведності закону, то гірша вона, то більший вона обірванець. Тепер зверніться до Зах. 3:1-8. Тут ми бачимо Ісуса, великого ієрея, вбраного у свою власну праведність, і Христос знімає її і вбирає його в праведність Божу. **Ісус робив усе, що міг, але чи був би він врятований? Ні.** Як часто ми чуємо, як люди кажуть: «Я роблю все, що можу», і вірять, що будуть врятовані. Ісус був переодягнений і мав стояти з ангелами. **Якщо ж наша праведність уся забрана, а Христос вбирає нас у Божу праведність, щоб ходити в Його законі, ми будемо стояти з ангелами.** Отже, прочитайте Іс. 54:17, останню частину. Христос у всіх Своїх зверненнях у Новому Заповіті повторює тільки те, що Бог уже говорив. Отже, Іс. 61:10 – це та пісня, яку ми маємо співати, тому праведність – це дар Божий, як і життя, і якщо ми спробуємо здобути її якимось іншим способом, то зазнаємо невдачі: «Радощами радітиму в Господа, буде радість у душі моїй в Бозі моєму, бо Він зодяг мене в ризи порятунку, в одержави правди зодягнув, як на нареченого накинув вінця, а наречену, як наречену, прикрасив оздобленням». У Рим. 5:12-18 ми читаємо, що, оскільки гріх прийшов через одного, праведність одного принесла людині безкоштовний дар життя. Також у Посланні до римлян 3:21-26 говориться, що Христос прийшов, щоб проголосити Божу праведність. Тепер, взявши Рим. 5:13-17, ми знаходимо тут вільний дар, і зверніть увагу особливо на вірш 17. Праведність – дар життя кожному віруючому, і Ісус Христос назавжди стане метою (кінцем) закону для кожного віруючого. **Саме послух Христа, а не наш, забезпечує нам праведність. Так давайте ж припинимо намагатися виконати волю Божу своїми силами.** Припиніть усе це. Відкиньте це назавжди. **Дозвольте послуху Христа зробити все за вас і знайти силу натягнути лук, щоб ви могли влучити в ціль.**

Чому Спаситель прийшов у вигляді немовляти, а не людини? Померти на хресті означало б понести покарання. Тому що Він любив дитину і зустрів усі спокуси, з якими зустрічається дитина, і ніколи не згрішив, тож будь-яка дитина може встати на Його місце і встояти в Його силі; і Він жив так само, як юнак, як чоловік на повний зріст, виткав для нас одяг праведності, щоб покрити нас

(не покрити наше брудне вбрання, тому що це було би змішанням), зняв брудне вбрання й поклав Своє власне на їхнє місце, тож усі можуть мати його, якщо захочуть. Отже, якщо праведність – дар Божий і приходить через Євангеліє, то для чого тоді потрібен закон? Їх є кілька причин, але вони можуть використовуватися неправильно. Закон увійшов, щоб помножився злочин, Рим. 3:19 – закон звертається до грішників, тому що всі стали винними перед Богом, щоб показати людям їхню провину. Тепер вірш 20: закон має відкрити нам гріх – неправедність, а останнє – **неправедність – відкриває Христос, а закон – перше**. Закон Божий не може допустити жодного гріха жодною мірою. Якби він допускав і потурав хоча б одній думці, яка не була б досконалою, він занурих би душу в загибель. Закон досконалий. Якщо він допускає недосконалість, то Господь повинен прийняти це і визнати, що Він недосконалий, тому що закон – це відображення Його характеру. У тому, що закон вимагає досконалості, криється надія всього людства, тому що якби закон міг не помічати гріха навіть у найменшій мірі, то ніхто ніколи не зміг би звільнитися від гріха, бо закон ніколи не зробив би цей гріх відомим, і він ніколи не міг би бути прощений. Тільки завдяки цьому людина може бути врятована. **Настане день, коли Закон відкриє останній гріх, і ми постанемо перед Ним досконалими і будемо врятовані вічним спасінням**. Досконалість Закону Божого полягає в тому, що він показує нам усі наші гріхи, а потім досконалий Спаситель готовий узяти їх усі на Себе. Коли Бог показує всі наші гріхи, це не для того, щоб засудити нас, але щоб врятувати, це знак Його любові до нас, тому **щоразу, коли тобі стає відомий гріх, це знак Божої любові до тебе, тому що Спаситель готовий забрати його**. Ось чому Бог дав нам Спасителя і Євангеліє. Він хоче, щоб ми всі повірили в Нього, прийшли до Нього і спаслися. (А. Т. Джоунс. The Toperka Daily Capital Articles. 14 травня 1889 р.).

Безсмертя ангелів

«Чи мають ангели зараз безсмертя? Якщо так, то як нам розуміти слова «єдиний, хто має безсмертя» в 1 Тим. 6:15, 16, де говориться, що безсмертя є тільки в Бога? Цей текст часто використовується для доказу того, що жодна частина людини не є безсмертною; чому ж він не доводить те ж саме щодо ангелів або навіть Самого Христа?»

Безсмертя – це нескінченне існування; це звільнення від смерті. Христос говорить про тих, хто знайде світ прийдешній, що вони вже не зможуть померти, тому що будуть рівні ангелам (Лк. 20:35, 36). Це ясно вказує на те, що ангели не можуть померти і що вони безсмертні. І все ж істиною є те, що безсмертя є тільки в Бога. Цей удаваний парадокс пояснюється в Ів. 5:26, 27, де ми читаємо: «Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі. І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син»; Він безсмертний за природою. **Він має життя не тільки для Себе, а й для того, щоб дарувати його іншим.** «Дар Божий є життя вічне».

Бог має безсмертя. Він самоіснуючий, і Його існування самопідтримується. Він – джерело всякого життя. «У Ньому ми живемо, і рухаємося, і маємо буття». Ангели, коли вони були створені, були поставлені на випробувальний термін. Деякі з них згрішили і «не зберегли свого первородства», і їх утримують «у вічних узах під мороком до суду великого дня», коли вони остаточно загинуть. **Інші залишилися вірними Богові й тепер утверджені в безсмерті. Але вони, як і викуплені святі, залежать у своєму безсмерті від Бога, джерела життя, і в них немає влади наділяти безсмертям інших.**

З Христом справи йдуть інакше. Він – Єдинородний Син Божий. Як такий Він не тільки володіє безсмертям, а й має владу наділяти безсмертям інших. Таким чином, ми читаємо: «Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі» (Ів. 5:26). І знову: «Бо як мертвих Отець воскрешає й оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює» (вірш 21). **Це життя, яке Христос має в Собі і яке Він може дарувати іншим, не було дано Йому після успішного випробування, бо Христос ніколи не був поставлений на випробувальний термін, як створені істоти.** Він отримав у спадок більш піднесене ім'я і становище, ніж навіть ангели (Євр. 1:3, 4). Усе, що Він має, належить Йому у спадок; безсмертя і здатність дарувати його іншим належить Йому в силу того, що Він – Син Божий.

Це твердження щодо Христа анітрохи не суперечить твердженню, що безсмертя є тільки в Бога, бо Христос є Бог. «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1). **Які б атрибути не належали Отцю, вони належать і Синові.** Коли ми читаємо, що «на початку Бог створив небо і землю»,

ми повинні розуміти термін «Бог» як такий, що включає і Отця, і Сина, бо без Слова «не було нічого створеного». І тому Отець «ввесь суд віддав Синові, щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав Його» (Ів. 5:22, 23).

Чи є в Писанні підстави говорити про трубу Гавриїла як про ту, яка воскрешає мертвих?

Ніяких. Ангел Гавриїл займає високе становище в небесних дворах, як ми дізнаємося зі згадки про нього. Йому було доручено повідомити Даниїлу тлумачення його видінь (див. Дан. 8:16; 9:20-22). Він також був посланий передбачити народження Івана Хрестителя, коли його слова «Я Гавриїл, що стою перед Богом» (Лк. 1:19), схоже, мають на увазі ближчий зв'язок із Богом, ніж у звичайних ангелів. З Об'яв. 22:6 ми робимо висновок, що робота з розкриття таємниць пророкам доручена одному певному ангелу. Ангел, який показав Іоанну чудеса, описані в Одкровенні, сказав: «Я раб твій і раб братів твоїх, пророків». Отже, Гавриїл був тим, хто говорив з Іваном. Ця думка підкріплюється Об'яв. 1:1, де ми дізнаємося, що Христос бачив ангела, який з'явився, щоб передати свої послання. Таким чином, «одкровення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати рабам Своїм, що має статися незабаром. І Він показав, пославши його через Ангела Свого рабу Своему Іоанну».

Але саме голос Архангела воскресить мертвих (1 Сол. 4:16, 17), а ім'я Архангела – Михаїл (Юд. 9). Архангел Михаїл – це не хто інший, як Христос, бо саме голос Сина Божого змушує тих, хто перебуває в могилах, вийти (Ів. 5:28, 29). Сурма, яка звучить, – це «сурма Божа». Лише один раз в історії світу пролунала ця сурма, і це було тоді, коли Архангел, Син Божий, промовив Десять заповідей з гори Синай. Тоді земля затремтіла. Коли вона зазвучить в останній день, то затремтить не тільки земля, а й небо. (Е. Дж. Ваггонер. The Signs of the Times. 17 лютого 1887 р.).

Ви слабкі? Вам потрібна сила?

Ви «створені в Христі Ісусі на добрі діла» (Еф. 2:10). Мета всього творіння – добрі справи. **Той, хто не створений у Христі для добрих справ, ніколи не зможе їх робити, а той, хто створений і не робить їх, заперечує своє творіння.**

Християнство приходить внаслідок творіння так само істинно, як на початку світи з'явилися внаслідок творіння. Це процес творіння, а не еволюції. «І На початку Бог створив Небо та землю» (Бут. 1:1). «Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме» (Євр. 11:3). Те ж саме вірно і щодо всього, що було створено під час тижня творіння; рослинність, атмосфера, світло, тварини – все було створено, а не еволюціонувало.

Таким має бути досвід християнина. **У тому, що стосується добрих справ, життя людини так само абсолютно порожнє, як і світ до її створення.** Бог у Христі Ісусі послав Слово, що творить, яке бере людину з небуття і створює її за образом Божим. Природно, людина мертва і загублена в гріхах (Еф. 2:13), але **у Христі Ісусі вона створена до добрих справ.** І все ж, коли зроблено перший крок у творенні, життя цієї людини являє собою такий же повний хаос, яким був світ після першого дня творіння. Дух Божий працював над цим творінням, щоб привести його у відповідність із Божою думкою, так само й над людиною, чие життя повністю позбавлене добрих справ, **Дух Божий трудиться над її життям, щоб викликати появу добрих справ. Цей процес має тривати до досконалості.** Кожен наступний крок у християнському досвіді має бути таким же істинним творінням через Слово Боже, як і перший крок. Для нас природно думати, що ми можемо робити щось без Бога, але **все, що колись з'явиться в тобі або в мені, що ми могли б вважати добрим, ніколи не буде добрим без натхнення Духа Божого.** Коли людина прийшла до Христа і назвала Його добрим, Христос сказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога» (Мт. 19:17).

Усе хороше – від Бога, тому кожна людина має стати плодом творчої сили Бога, щоб Бог був у житті і був натхненням цієї людини. «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких» (Гал. 5:22-23). Іншими словами, проти всього, крім цього, є закон. **Коли джерелом нашої поведінки є не закон, а Бог через Святого Духа і коли Бог через Святого Духа стає натхненником життя, тоді результатом стає те, чого вимагає закон. Якщо в житті щось суперечить закону, то це тому, що в житті немає духу.**

Людина, яка каже: «Я намагався подолати те-то і те-то, і не можу цього зробити», така людина є еволюціоністом. Коли Христос сказав: «Нехай буде світло», хіба Він зупинився і замислився, чи буде світло, і сподівався, що воно прийде через деякий час? Світло не прийшло таким чином; Бог сказав, і воно

з'явилося. Те ж саме слово, яке сказав Бог, дано і вам, щоб ви могли бути більш ніж переможцем. **Немає жодних причин для того, щоб у того, хто назвав ім'я Ісуса, були «злеті і падіння».**

Той, хто твориться через Слово Боже, виявить, що сила, укладена в цьому Слові, пронесе його через весь шлях, не допускаючи «злетів і падінь».

Ви слабкі? Чи потребуєте ви сили? Слово Боже говорить: «Будь сильним». Прочитайте це слово; прийміть це слово як свою силу (1 Кор. 16:13). «Ми живемо відтепер не для себе, але для Нього». Ми ніколи не будемо жити тільки для себе, не роблячи добра іншим. Він омив нас від наших гріхів Своєю кров'ю і зробив нас царями і священиками Богу (Об'яв. 1:6). (А. Т. Джоунс. The Life Boat Articles. Липень, 1903 р.).

Твердість у випробуванні

Апостол Петро дає нам таку настанову: «Улюблені, не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись» (1 Петр. 4:12, 13).

Саме думка про те, що в спокусах ми причетні до страждань Христа, дає нам змогу «майте, брати мої, повну радість», коли ми впадаємо в різні спокуси (Як. 1:2). «Бо, зазнавши спокуси, Він може допомогти тим, кого спокушають» (Євр. 2:18, *пер. з англ.*).

Ми повинні перемагати, як переміг Сам Христос. «Отож, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією самою думкою, бо хто тілом постраждав, той перестав грішити» (1 Петр. 4:1). Тому всім слід уважно вивчити розповідь про велику спокусу Ісуса в пустелі.

Насамперед пам'ятайте, що велика спокуса одразу ж послідувала за помазанням Святим Духом. Тому нехай ніхто не думає, що чудесне благословення є запорукою свободи від випробувань. **Швидше, можна зробити висновок, що Бог, передбачаючи жорстокі спокуси, які ось-ось наздоженуть вас, готує вас до успішної боротьби з ними. Сатана спокушає найсильніше після того, як людині було надано значну допомогу, тому що він знає, що може застати душу зненацька.** Озія «...як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму» (2 Хр. 26:16). «Тож, хто думає, що стоїть, бережися, щоб не впасти» (1 Кор. 10:12).

Перші записані слова сатани до Ісуса були: «Якщо Ти Син Божий». **Він хотів змусити Ісуса засумніватися в Його Синівстві.** Немає способу, яким сатана змушує падати більше людей, ніж змушуючи їх сумніватися у своєму прийнятті Богом. **І ці спокуси найчастіше приходять одразу після великого духовного піднесення. Сатана намагатиметься змусити нас сумніватися в нашому досвіді або думати, що Бог залишив нас.**

У такі моменти дуже благословенно знати, що в нас є та ж впевненість, що й у Самого Христа. Що було для Нього доказом того, що Він був Сином Божим? Це було Слово Боже, яке прийшло до Нього після хрещення і сказало: «Цей є Син Мій Улюблений, у Котрому Моє благовоління». Те ж саме слово приходить до нас: «Тепер ми сини Божі» і називає нас «улюбленими» (1 Ів. 3:2). «Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2). (Е. Дж. Ваггонер. *The Signs of the Times*. 15 жовтня 1896 р.).

Учитель і підручник

Бог явив Себе світові як учитель. Бог був у Христі, примиривши світ із Собою; і в Ньому Він каже: «Візьміть ярмо Моє на себе, і навчіться від Мене» (Мт. 11:29). Коли Він закликає нас зайняти місце учнів, то в цьому самому заклику Він Сам займає місце вчителя.

Він знову каже: «Усі вони будуть навчені від Бога». У цьому він також показує себе вчителем людей. «Я Господь, Бог твій, що навчає тебе користі» (*пер. з англ.*). І написано, що «ніхто не вчить так, як Він». Як може хтось навчати так, як Він? Хіба Він не Бог? І так само, безумовно, як Він Бог, так само точно Він – найвеличніший і найкращий учитель, який тільки може бути.

Він справді вчитель усіх істинних учителів. Як може навчити нас той, хто не «досконалий у пізнанні»? І знову написано: «Ось, Я з вами в усі дні до кінця віку». «Я ніколи не залишу тебе і не покину тебе». Досконалий у пізнанні з тобою; він з тобою, щоб навчати, він з тобою в усі часи. **Таким чином, ніщо, крім невір'я, не може перешкодити будь-кому бути завжди навченим у досконалості знання.**

Бог навчає Своїм Духом. Тому написано: «Утішитель, Який є Дух Святий, Якого пошле Отець в ім'я Моє, навчить вас усього».

Він навчає Своїм Духом через Своє Слово. «Дух правди наставить вас на всяку правду. Бо Він не від Себе промовлятиме, але що почує, те й промовлятиме. Він візьме від Мене й покаже вам. Усе, що має Отець, є Моє, тому Я сказав: візьме від Мого і покаже вам» (*пер. з англ.*).

Бог навчає в Ісусі Христі Святим Духом через Його слово – це і є християнство, це справжня християнська освіта.

Біблія – це книга християнства. Це книга мудрості та пізнання Бога, за допомогою якої люди мають бути відновлені та стати такими, якими вони були створені.

Це книга одкровення Ісуса Христа, «в Якому приховані всі скарби премудрості та знання», і тільки в Ньому одному люди можуть мати повноту.

Оскільки у Христі приховані всі скарби мудрості і знання і оскільки Біблія є одкровенням Христа, цілком очевидно, що в Біблії приховані всі скарби мудрості і знання.

Отже, у християнській освіті вічний Дух – великий учитель, а Біблія – великий підручник.

Хто взагалі, вірячи в Бога і Отця Господа нашого Ісуса Христа, може вибрати іншого вчителя в чому-небудь? Хто, вірячи, що Біблія – це Його підручник, може допустити, щоб вона поступалася будь-якій іншій книзі в будь-якій галузі знань?

Як може бути визнана християнською будь-яка освіта, як може бути визнана християнською школа, в якій Дух Божий, як великий учитель, не обходиться і не шанується живою вірою в Ісуса Христа, і в якій Біблії не відводиться чільне місце в кожному предметі й напрямі навчання? (А. Т. Джоунс. *The Christian Educator Article*. Липень, 1897 р.).

БЕРЕЗЕНЬ

Хто Христос для нас?

У 1-му вірші 3-го розділу Послання до євреїв ми знаходимо повчання, яке охоплює всі приписи, дані християнину. Воно полягає в наступному: «Отож, святі брати, учасники небесного покликання, уважайте на Апостола й Первосвященника нашого ісповідання, Ісуса» (Євр. 3:1).

Чинити так, як наказує Біблія, постійно намагатися пізнати Христа і побачити Його таким, яким Він є, – це перетворить людину на досконалого християнина, бо, «18 дивимося всі на славу Господню, і змінємося» (2 Кор. 3:18).

Служителі Євангелія мають натхненну підставу представляти тему Христа постійно перед людьми і спрямовувати їхню увагу тільки до Нього. Павло сказав коринтянам: «Бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого...» (1 Кор. 2:2).

І немає жодних підстав вважати, що його проповідь до коринтян відрізнялася в якомусь відношенні від його проповіді в інших місцях. Дійсно, він говорить нам, що, коли Бог відкрив у ньому Свого Сина, це було для того, щоб він проповідував Його серед язичників, і радість його була в тому, що йому дано було благодать: «Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать, благовістити поганам недосліджене багатство Христове» (Еф. 3:8). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness»).

Шлях до життя

Той факт, що апостоли зробили Христа центром усієї своєї проповіді, не є єдиною підставою для Його звеличення. Його ім'я – єдине ім'я під небом, дане між людьми, яким ми можемо врятуватися: «і нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися» (Дії 4:12).

Сам Христос заявив, що ніхто не може прийти до Отця, окрім як через Нього: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6), Никодиму Він сказав: «І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя» (Ів. 3:14-15).

Це «вознесіння» Ісуса, хоча й стосується насамперед Його розп'яття, охоплює щось більше, ніж просто історичний факт. Воно означає, що **Христос має бути «піднесений» усіма, хто вірить у Нього, як розп'ятий Відкупитель, благодать і слава Якого достатні для задоволення найбільшої потреби світу; це означає, що Він має бути «піднесений» в усій Своїй передовсім прекрасній красі як «Бог з нами», щоб Його Божественна сутність притягнула всіх до Нього: І, як буду піднесений з землі, то до Себе» (Ів. 12:32).**

Умовляння розглядати Ісуса, а також причина цього наведені в наступних словах: «Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх» (Євр. 12:1-3).

Тільки постійно і з молитвою розмірковуючи про Ісуса, як Він розкритий у Біблії, ми можемо не втомлюватися від добрих справ і не знемагати на шляху. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness.)

Джерело мудрості

Ми повинні розглядати Ісуса, тому що в Ньому «...в Якому всі скарби премудрости й пізнання заховані» (Кол. 2:3).

Кому не вистачає мудрості, «нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє» (Як. 1:5), і обіцяно, що «5 буде вона йому дана» (вірш 5).

Але омріяну мудрість можна знайти тільки у Христі. Мудрість, яка не походить від Христа і яка не веде до Нього, є лише дурістю, бо Бог, як Джерело всього сущого, є Автором мудрості; **незнання Бога – найгірший вид дурості:** «бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли» (Рим. 1:21, 22).

А всі скарби премудрості та знання приховані у Христі, тож той, хто має тільки мудрість світу цього, насправді нічого не знає. І оскільки всяка влада на небі й на землі дана Христу, то апостол Павло проголошує Христа як «Божу силу та Божую мудрість» (1 Кор. 1:24).

І є ще один текст, який дає найбільш повну причину для споглядання Христа. Це 1 Кор. 1:30: «А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, праведністю ж, і освяченням, і відкупленням».

Ми неосвічені, нечестиві, загублені. Христос для нас – мудрість, праведність, спокута. Який розмах! Від невігластва і гріха – до праведності та спокути. Найвище прагнення або потреба людини не можуть вийти за межі того, чим є Він для нас, і тільки Він один є для нас усім. Це достатня причина, чому очі всіх повинні бути спрямовані на Нього. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness.)

Як ми повинні розглядати Христа?

Усім нам важливо зрозуміти відповідь на запитання: «Як ми повинні розглядати Христа?»

Ми повинні розглядати Христа так, як Він явив Себе світові, за свідченням, яке Він приніс про Себе. У цій чудовій розмові, записаній у 5-му розділі Євангелія від Івана, Ісус сказав: «Бо як мертвих Отець воскрешає й оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює. Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові, щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав Його» (Ів. 5:21-23).

Христу належить найвища прерогатива – судити. Він повинен отримати ту саму честь, яка належить Богові з тієї причини, що Він – Бог. Улюблений учень свідчить про це: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1).

Те, що це Божественне Слово є не хто інший, як Ісус Христос, показано і в наступному тексті: «І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця (вірш 14).

Слово було «на початку». Людський розум не може досягнути століття, які охоплює ця фраза. Людині не дано знати, коли, або як був народжений Син; але ми знаємо, що Він був Божественним Словом не тільки до того, як прийшов на цю землю, щоб померти, а навіть до створення світу. Незадовго до Свого розп'яття Він молився: «І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Ів. 17:5).

І більш ніж за сімсот років до Його першого пришествя, було провіщено словом натхнення: «А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковічних» (Мих. 5:2). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Христос – Бог

У багатьох місцях Біблії Христос називається Богом. У псалмі 50 псалмо-співець каже: «Пророк Бог над Богами Господь, і землю покликав від схід сонця і аж до заходу його. із Сіону, корони краси, Бог явився в промінні! Приходить наш Бог, і не буде мовчати: палючий огонь перед Ним, а круг Нього все буриться сильно! Він покличе згори небеса, і землю народ Свій судити: Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною. І небеса звістять правду Його, що Бог Він суддя» (вірш 1-6)

Бо коли Сам Господь зійде з неба, то буде: «при голосі Архангола та при Божій сурмі» (1 Сол. 4:16). Цей голос буде голосом Сина Божого, який почують усі, хто перебуває в могилах, і вони вийдуть на світло.

«Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Ів. 5:28, 29). Разом із живими праведниками вони будуть піднесені, щоб зустріти Господа в повітрі, щоб вічно бути з Ним, і це становитиме «нашого згромадження до Нього» (2 Сол. 2:1).

Псалом 50:1 говорить нам про Христа: «Бог над Богами». Це один із Його законних титулів. Задовго до першого пришествя Христа пророк Ісаї сказав Ізраїлеві ці слова розради: Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Іс. 9:6).

Це не просто слова Ісаї; це слова Духа Божого. Бог, звертаючись безпосередньо до Сина, назвав Його тим самим ім'ям. У псалмі 45 ми читаємо ці слова: «Престол Твій, о Боже, на вічні віки, берло правди берло Царства Твого» (вірш 6).

Випадковий читач може сприйняти це за просту хвалу псалмоспівця, вихваляння Бога, але, коли ми звертаємося до Нового Заповіту, ми виявляємо, що це набагато більше. Ми бачимо, що Бог Отець говорить і звертається до Сина, називаючи Його Богом: «Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив. Він був сявом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті. Він остільки був ліпший понад Анголів, оскільки славніше за них успадкував Ім'я. Кому бо коли з Анголів Він промовив: Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив! І знову: Я буду Йому за Отця, а Він Мені буде за Сина! І коли знов Він уводить на світ Перворідного, то говорить: І нехай Йому вклоняться всі Анголи Божі. А про Анголів Він говорить: Ти чиниш духів Анголами Своїми, а палючий огонь Своїми слугами. А про Сина: Престол Твій, о Боже, навек віку; берло Твого царювання берло праведности» (Євр. 1:1-8). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Однороджений Син

Це ім'я було дано Христу не внаслідок якихось моментів створення, але воно належить Йому за правом успадкування. Говорячи про силу і велич Христа, автор Послання до євреїв говорить, що Він набагато перевершує ангелів, тому що: «бувши настільки найперевершенишим за ангелів, скільки славніше перед ними успадкував ім'я».

Син завжди по праву приймає ім'я батька; і Христос як «Однороджений Син Божий» (Ів. 3:18) по праву носить те саме ім'я. Наприклад, земний син також є більшою чи меншою мірою відтворенням батька; він має до певної міри риси й особисті якості свого батька, але не в повноті й досконалості, тому що немає досконалої ідентичності між людьми. Але ні в Богові, ні в жодному з Його творінь немає жодних недоліків, і тому Христос – це «ідеальна» людина, і тому Христос є «явним образом» особи Отця: «Він був сявом слави та образом істоти Його» (Євр. 1:3).

Як Син самоіснуючого Бога, Він за своєю природою володіє всіма атрибутами Божества. Вірно, що є багато синів Божих, але Христос – «Однороджений Син Божий», і тому Він – Син Божий у такому сенсі, в якому жодна інша істота ніколи не була і не може бути:

- Ангели – сини Божі, як і Адам («Коли ранкові зірки співали разом, і всі сини Божі вигукнули від радості» 2 Йов. 38:7, пер. з англ.; Лк. 3:38), але це по створенню;

- християни – сини Божі за усиновленням («Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: Авва, Отче!» (Рим. 8: 14, 15);

- Христос же є Сином Божим за народження.

Автор Послання до євреїв далі показує, що становище Сина Божого – це не те становище, на яке Христос був піднятий, але те, яке Він має по праву. Він каже, що Мойсей був вірний у всьому домі Божому, як слуга, «Христос же, як Син, у Його домі» (Євр. 3:6).

І він також стверджує, що Христос є Будівельником цього будинку: «бо гідний Він вищої слави понад Мойсея, поскільки будівничий має більшу честь, аніж дім» (Євр. 3:3).

Саме Він буде храм Господній і несе славу: «і скажеш до нього, говорячи: Так говорить Господь Саваот, промовляючи: Оце муж, Цема ім'я йому, і зо свого місця виросте він, і збудує храма Господнього. І він збудує храма Господнього, і він буде носити величність, і сяде, і буде панувати на троні своєму, і він стане священиком на троні своєму, і рада миру буде поміж ними обома» (Зах. 6:12, 13). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Безгрішність Христа

Сам Христос найкатегоричнішим чином навчав, що Він є Богом. Коли юнак прийшов і запитав: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя впадувати?» (Мр. 10:17), Ісус, перш ніж відповісти на пряме запитання, сказав: «18 Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (вірш 18).

Що мав на увазі Ісус під цими словами?

Чи хотів Він відмовитися від цього епітета стосовно Себе? Чи хотів Він сказати, що Він не був абсолютно добрим? Чи було це скромним знеціненням Себе?

Ні в якому разі, бо Христос був абсолютно благим. Для юдеїв, які постійно стежили за тим, щоб виявити в Ньому який-небудь недолік, Він сміливо сказав: «Хто з вас викриє Мене в гріху?» (Ів. 8:46, *пер. з англ.*).

Серед усього юдейського народу не знайшлося жодної людини, яка б бачила, щоб Він зробив щось лихе, або чула, як Він вимовив слово, що мало хоч якийсь відтінок або подобу зла. Тому ті, хто був сповнений рішучості засудити Його, могли зробити це, тільки найнявши лжесвідків проти Нього. Петро говорить про це: «Він не вчинив жодного гріха, і підступності не було в устах Його» (1 Петр. 2:22, *пер. з англ.*).

Павло також каже, що Він не знав гріха (2 Кор. 5:21). Псалмоспівець каже: «Ширий Господь, моя скеля, і в Ньому неправди нема» (Псал. 92:15). І Іван каже: «Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Нім нема» (1 Ів. 3:5).

Христос не може зректися Себе, тому Він не міг сказати, що Він не був добрим. Він є і був абсолютно добрим, досконалістю добра. А оскільки немає нічого доброго, крім Бога, а Христос добрий, то з цього випливає, що Христос – Бог, і це те, чого Він хотів навчити юнака. (Е. Дж. Ваггонер. *Christ and His righteousness*).

Єдність Христа з Батьком Нбесним

Саме цьому Він постійно навчав учнів. Коли Пилип сказав Ісусові: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить нам» (Ів. 14:8). Ісус сказав йому: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, то як же ти кажеш: Покажи нам Отця?» (вірш 9). Це було так само виразно і ясно, як і те, що Він сказав ще: «Я й Отець Ми одне» (Ів. 10:30).

Так істинно Христос був Богом, навіть перебуваючи тут, серед людей, що коли Його просили показати Отця, Він міг сказати: «Ось Я». І це нагадує нам думку про те, що, коли Отець привів Першородного у світ, Він сказав: «І нехай Йому вклоняться всі Анголи Божі» (Євр. 1:6). Це означає, що Христос не просто розділив славу Отця зі світом, Він мав право на поклоніння, і коли Він прийшов Немовлям до Віфлеєму, навіть тоді всім ангелам Божим було велено поклонитися Йому.

Юдеї не помилилися в розумінні вчення Христа про Самого Себе. Коли Він заявив, що Він односущний з Отцем, юдеї взяли каміння, щоб побити Його, а коли Він запитав їх, за яке з Його добрих діл вони хочуть побити Його камінням, вони сказали: «Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, бо Ти, бувши людиною, за Бога Себе видаєш...» (Ів. 10:33).

Якби Він був тим, ким вони Його вважали, – простою людиною, то Його слова дійсно були б богохульством, але Він був Богом. Мета Христа, який прийшов на землю, полягала в тому, щоб відкрити Бога людям, щоб вони могли прийти до Нього. Так апостол Павло говорить про це: «Бог у Христі примирих світ із Собою» (2 Кор. 5:19).

А в Євангелії від Іоанна ми читаємо, що Слово, яке було Богом, «стало плоттю» (Ів. 1:1, 14). У цьому ж зв'язку говориться: «Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18).

Зверніть увагу на вираз: «Однороджений Син, що в лоні Отця». **Він має там Свою оселю, і Він перебуває там як частина Божества** так само безсумнівно, як на землі, так і на небі. **Використання теперішнього часу має на увазі постійне існування.** Це виражає ту саму ідею, яка міститься в заяві Ісуса до юдеїв: «Перш, ніж був Авраам, Я є» (Ів. 8:58). І це знову показує Його ідентичність із Тим, Хто з'явився Мойсееві в палаючому кущі, Який проголосив Своє ім'я «Я Той, що є» (Вих. 3:14).

І, нарешті, у нас є натхненні слова апостола Павла про Ісуса Христа: «Батькові завгодно було, щоб у Ньому жила вся повнота» (Кол. 1:19, *пер. з англ.*).

Що це за повнота, яка мешкає у Христі, ми дізнаємося з наступного розділу, де нам сказано, що: «в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9). Це найабсолютніше і недвозначне свідчення про те, що Христос за Своєю природою володіє всіма атрибутами Божественності. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Христос не створений

Ми повинні зупинитися на думці, якої широко дотримується багато хто, хто нізащо на світі не хотів би збезчестити Христа, але які завдяки цій думці фактично заперечують Його Божественність. Це ідея про те, що Христос – створена істота, з благовоління Божого Він був піднесений і посів Своє нинішнє високе становище.

Ніхто, хто дотримується такого погляду, не може мати справедливого уявлення про те піднесене становище, яке Христос справді займає. Розглянутий погляд побудований на неправильному розумінні одного тексту: «І до Ангола Церкви в Лаодикії напиши: Оце каже Амін, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творив» (Об'яв. 3:14).

Невірно тлумачиться те, що Христос – перша істота, яку створив Бог, що Божа робота зі створення почалася з Нього. Ця точка зору суперечить Писанню, яке заявляє, що Христос Сам створив усе суще. **Сказати, що Бог почав Свою роботу творення зі створення Христа – означає вивести Христа повністю з Його творчого процесу.**

Слово, перекладене як «початок» (arche), означає також «голова», або «начальник». Воно зустрічається в імені грецького правителя – Архон, у слові архієпископ і слові архангел. Візьмемо це останнє слово. Христос – архангел:

- «І сам Архангол Михаїл, коли сперечався з дияволом і говорив про Мойсеєве тіло, не наважився винести суду зневажливого, а сказав: Хай Господь докорить тобі» (Іуд. 9);

- «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі» (1 Сол. 4:16);

- «Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Ів. 5:28, 29);

- «Але об'являю тобі записане в книзі правди. І немає нікого, хто зміцняв би мене проти них, окрім вашого князя Михаїла» (Дан. 10:21).

Це не означає, що Він перший з ангелів, бо Він не ангел, але вищий за них: «Він остільки був ліпший понад Анголів, оскільки славніше за них успадкував Ім'я» (Євр. 1:4).

Це означає, що Він є начальником, або князем ангелів, так само як архієпископ є головою єпископів. Христос – начальник ангелів: «І побачив я небо відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто на ньому сидів, зветься Вірний і Правдивий, і Він справедливо судить і воює. Очі Його немов полум'я огняне, а на голові Його багато вінців. Він ім'я мав написане, якого не знає ніхто, тільки Він Сам. І зодягнений був Він у шату, покрашену кров'ю. А Йому на ім'я: Слово Боже.

А війська небесні, зодягнені в білий та чистий віссон, їхали вслід за Ним на білих конях» (Об'яв. 19:11-14).

Він створив ангелів: «бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено» (Кол. 1:16).

І тому твердження, що Він є початком або главою творіння Божого, означає, що в Ньому творіння мало свій початок, як Він Сам каже: «Я Альфа й Омега, Початок і Кінець» (Об'яв. 21:6), «Я Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець» (Об'яв. 22:13).

Він – джерело, з якого виходить усе суще. (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Христос – Творець

«Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив. Він був сяєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті. Він остільки був ліпший понад Анголів, оскільки славніше за них успадкував Ім'я» (Євр. 1:1-4).

Ще більш виразними, ніж ці, є слова апостола Павла до колосян. Говорячи про Христа як про Того, через Котрого ми маємо відкуплення, він описує Його як Того, «Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива. Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Кол. 1:15-17).

Цей чудовий текст, слід уважно вивчити і часто розмірковувати над ним. У всесвіті немає нічого такого, що не створив би Христос.

- Він створив усе на небі й усе на землі;
- Він створив усе, що можна бачити, і все, що не можна побачити;
- престоли і панування, і начальства, і влади на небесах – усе залежить від Нього;

- і як Він є перед усіма речами і Творець їх, то через Нього все складається або тримається разом.

Це еквівалентно тому, що сказано в Євр. 1:3, що Він тримає все словом сили Своєї. Словом були створені небеса, і це ж слово утримує їх на своєму місці і зберігає їх від руйнування. У цьому зв'язку ми не можемо опустити це слово: «І до кого Мене прирівняєте, і йому буду рівний? говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всесильність та всемогутність Його» (Іс. 40:25, 26). **Або, як переконливіше сказано єврейською мовою: «Від Нього, великого в могутності й сильного в силі, жоден не втече».**

Те, що Христос – це Святий, Який називає воїнство небесне на ім'я і утримує їх на своєму місці, очевидно з інших частин цього ж розділу. Він – Той, про Якого було сказано: «Голос кличе: На пустині вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому!» (Іс. 40:3). Він – Той, Хто приходить із сильною рукою, Той, Хто, подібно до пастуха, пасе Свою отару, носячи ягнят на грудях Своїх.

Ще одного твердження щодо Христа як Творця має бути достатньо. Це свідчення Самого Отця. У 1-му розділі Послання до євреїв ми читаємо, що Бог говорив з нами через Свого Сина; що Він сказав про Нього також, коли вводив

Первістка у всесвіт: «І нехай Йому вклоняться всі Анголи Божі. А про Анголів Він говорить: Ти чиниш духів Анголами Своїми, а палючий огонь Своїми слугами. А про Сина: Престол Твій, о Боже, навік віку; берло Твого царювання берло праведности» (Євр. 1:6-8). І далі Бог сказав: «І: Ти, Господи, землю колись заклав, а небо то чин Твоїх рук» (вірш 10).

Тут ми бачимо, що Отець звертається до Сина як до Бога і каже Йому: «Ти, Господи, землю колись заклав, а небо то чин Твоїх рук». Коли Отець Сам віддає цю честь Синові, хто така людина, щоб відмовлятися від неї? (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Створення та спокута

«На початку Бог створив Небо та землю» (Бут. 1:1). У цьому короткому реченні укладена вся істина Євангелія. Той, хто читає його правильно, може почерпнути з нього безліч втіх.

Перш за все, давайте розглянемо, хто створив небо і землю. «Бог створив». Але Христос є Бог, сяйво слави Отця і явний образ Його особистості (Євр. 1:3). Він Сам сказав: «Я й Отець Ми одне» (Ів. 10:30). **Саме Він, представляючи Отця, створив небо і землю.** «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ів. 1:1-3).

Творча сила – відмітна ознака Божественності. Дух Господній через пророка Єремію описує марність ідолів, а потім продовжує: «У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз. І кожен священник щоденно стоїть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів. А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів» (Єр. 10:10-12). Земля була створена Його силою і створена Його мудрістю. Христос же є «сила Божа і премудрість Божа». Таким чином, тут ми знову бачимо, що Христос нерозривно пов'язаний з творінням як Творець. Тільки визнаючи і поклоняючись Христу як Творцю, ми визнаємо Його Божественність.

Христос є Відкупителем через Свою владу як Творця. Ми читаємо, що «маємо відкуплення і прощення гріхів», бо «Ним створено все» (Кол. 1:14, 16). Якби Він не був Творцем, Він не міг би бути Відкупителем. **Це означає, що спокутна сила і творча сила – одне й те саме.** Викупити – значить створити. Це видно з твердження апостола про те, що Євангеліє є силою Божою для порятунку, за яким одразу ж слідує інше твердження про те, що силу Божу видно через створені речі (Рим. 1:16, 20). Коли ми розглядаємо творіння і думаємо про силу, що проявилася в них, ми розмірковуємо про силу викуплення.

Існує безліч дозвільних міркувань про те, що більше: спокута чи творіння. Багато хто вважає, що спокута – це більша справа, ніж творення. Такі міркування є порожніми, оскільки тільки нескінченна сила може зробити ту чи іншу роботу, а нескінченну силу неможливо виміряти людським розумом. Але хоча ми не можемо виміряти силу, ми можемо легко вирішити питання про те, яка сила більша, тому що Писання дає нам інформацію. **Жодна з цих сил не перевершує іншу, бо обидві вони однакові. Викуплення – це творіння. Відкуплення – це та ж сама сила, яка спочатку була спрямована на створення світу і всього, що в ньому є, а тепер спрямована на порятунок людини і землі від прокляття гріха.**

Писання дуже ясно говорить про це. Псалмоспівець молився: «Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Псал. 51:10). Апостол каже: «хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17). І знову ми читаємо: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, 9 не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10).

Порівняно з Богом «людина нікчемна і суєтна». У ній «немає нічого доброго». Але та сама сила, яка на початку створила землю з нічого, може взяти будь-кого, хто бажає, і зробити з нього те, що «на похвалу слави благодаті Його благодаті». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Життя в Самому Собі

Христос володіє всіма атрибутами Бога, бо Отцю було завгодно, щоб Його Син був явним образом Його Особистості, сяйвом Його слави, сповненим усіх якостей Його слави і сповненим усією повнотою Божества.

Отже, Він має «життя Сам у Собі» (Ів. 5:26). Він володіє безсмертям Сам по Собі і може дарувати безсмертя іншим. **Життя перебуває в Ньому, тож його не можна забрати в Нього, але, добровільно поклавши його, Він може взяти його знову.** Його слова такі: «Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову, Я цю заповідь взяв від Свого Отця» (Ів. 10:17, 18).

Якщо хтось скаже, як Христос міг бути безсмертним і все ж померти, нам залишається тільки сказати, що ми не знаємо. Ми не претендуємо на осягнення нескінченності. Ми не можемо зрозуміти, як Христос міг бути Богом на початку, розділяючи рівну славу з Отцем, і при цьому народитися немовлям у Віфлеємі. Таємниця розп'яття і воскресіння – це всього лише таємниця втілення. Ми не можемо зрозуміти, як Христос міг бути Богом і при цьому стати людиною заради нас. Ми не можемо зрозуміти, як Він міг створити світ із нічого, ні як Він може воскрешати мертвих, ні як Він діє Своїм Духом у наших серцях; але ми віримо і знаємо ці речі. Для нас має бути достатнім приймати як істину ті речі, які Бог відкрив, не спотикаючись про те, чого не може осягнути навіть ангельський розум. Але треба визнати: ми не залишаємо спроби зрозуміти багато чого з незрозумілого. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Один і той самий Дух

Ми знаємо про Божественну єдність Отця і Сина з того факту, що в Обох один і той самий Дух. Павло, сказавши, що ті, хто в плоті, не можуть догодити Богові, продовжує: «А ви не в тілі, але в душі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його» (Рим. 8:9).

Тут ми бачимо, що Святий Дух є одночасно Духом Божим і Духом Христовим.

Христос має життя в Самому Собі. Він правильно іменується Єговою, самоіснуючим: «Ось дні настають, говорить Господь, і Я виповню добре те слово, що Я провіщав про Ізраїлів дім і про дім Юдин: тими днями та часу того Я Давидові зрощу Пагінця справедливости, Він буде чинити на землі правосуддя та правду! Юда буде спасений в тих днях, а Єрусалим буде жити безпечно, і його будуть кликати так: Господь наша правда!» (Єр. 33:14-16).

Тут говориться, що праведна гілка, яка буде вершити суд і справедливість на землі, буде відома під ім'ям Єгова – «Господь – виправдання наше!»

Отже, нехай ніхто, хто шанує Христа, не робить Йому менше честі, ніж Отцеві, бо це означає збезчестити Отця. Але нехай усі разом з ангелами на небесах поклоняються Синові, не побоюючись, що вони поклоняються і служать творінню, а не Творцеві. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Бог, явлений у плоті

«І Слово сталося тілом, і перебувало між нами» (Ів. 1:14).

Жодні слова не можуть ясніше показати, що Христос був одночасно і Богом, і людиною. Будучи спочатку тільки Божественним, Він прийняв на Себе людську природу і жив серед людей, як простий звичайний смертний, за винятком тих моментів, коли Його Божественність спалахувала, як, наприклад, під час очищення храму, або коли Його палкі слова, простої істини змушували навіть Його ворогів визнати, що: «Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік...» (Ів. 7:46).

Але приниження, яке Христос добровільно взяв на Себе, найкраще виражене Павлом у Посланні до Филип'ян: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерти, і то смерти хресної...» (Фил. 2:5-8).

Ідея полягає в тому, що, хоча Христос був у первісному образі Божому, «був сяєвом слави та образом істоти Його» (Євр. 1:3), маючи всі властивості Божі, будучи Володарем всесвіту і Тим, Кого із захопленням шанували всі небеса, **Він не думав, що будь-чого з цього можна бажати, доки люди були загублені й позбавлені сил. Він не міг насолоджуватися Своєю славою, поки людина була знедоленою, позбавленою надії.**

Тому Він спустошив Себе, позбавив Себе всього Свого багатства і слави і прийняв на Себе природу людини, щоб викупити її. І таким чином ми можемо примирити єдність Христа з Отцем з твердженням: «бо більший за Мене Отець» (Ів. 14:28).

Нам неможливо зрозуміти, як Христос, будучи Богом, міг упокорити Себе до хресної смерті. Усе, що ми можемо зробити, це прийняти факти в тому вигляді, в якому вони представлені в Біблії. Подібно до того, як щеплення язичників до ізраїльського народу суперечить природі речей, так і багато чого в Божественній системі здається парадоксом для людського розуміння. (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Христос і занепала людська плоть

Прочитаємо, що Павло говорить про природу плоті, яку прийняв Христос: «Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом» (Рим. 8:3, 4).

Досить трохи поміркувати, щоб зрозуміти, що якщо Христос прийняв на Себе людську подобу, щоб спокутувати людину, то Він повинен був уподібнитися гріховній людині, яку Він прийшов спокутувати. Смерть не могла мати влади над безгрішною людиною (ред.: такою, що має безгрішну людську плоть), якою був Адам в Едемі, і вона не могла б мати жодної влади над Христом, **якби Господь не поклав на Нього беззаконня всіх нас.**

Понад те, той факт, що Христос прийняв на Себе плоть не безгрішної істоти, а грішної людини, тобто **ту, що мала всі слабкості та гріховні нахили, до яких схильна занепала людська природа,** засвідчений твердженням: «Який народився від Давидового насіння по плоті». Давиду були притаманні всі пристрасті людської природи. Він говорить про себе: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Псал. 51:5).

Наступний вислів у Посланні до євреїв дуже ясно говорить про це: «Бо приймає Він не Анголів, але Авраамове насіння. Тому мусів бути Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей. Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти» (Євр. 2:16-18).

Якщо Він був у всьому подібний до Своїх братів, то Він повинен був страждати всіма немочами і піддаватися всім спокусам Своїх братів. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness.)

Христос став гріхом

Прочитаємо наступний вірш: «Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім» (2 Кор. 5:21, в оригіналі: «став гріхом», відсутнє слово «жертва»).

Це набагато сильніше, ніж твердження, що Він був створений «за подобою плоті гріховної». Він був «створений, щоб бути гріхом». Тут така ж таємниця, як і те, що син Божий повинен померти. **Той бездоганний Агнець Божий, який не знав гріха, став гріхом. Безгрішний, але не тільки зарахований до грішників, а й фактично взявши на Себе гріховну природу, Він став гріхом, щоб ми могли стати праведними.** Тому Павло каже в Посланні до галатів: «Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли» (Гал. 4:4, 5).

- «Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти» (Євр 2:18).

- «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробованого в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:15, 16).

Ще один момент, і тоді ми зможемо засвоїти весь урок, який нам слід винести з того факту, що «І Слово сталося тілом» (Ів. 1:14).

Як же Христос міг бути «перейнятий слабістю» (Євр. 5:2) і при цьому не знати гріха?

Дехто, читаючи це, може подумати, що ми знецінюємо характер Ісуса, зводячи Його на рівень грішної людини. Навпаки, ми просто звеличуємо «Божественну силу» нашого благословенного Спасителя, **Який Сам добровільно зійшов на рівень грішної людини, щоб піднести людину до Своєї власної бездоганної чистоти, яку Він зберіг за найсприятливіших умов:** «коли бо те слово, що сказали його Анголи, було певне, а всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату» (Євр. 5:2).

Його людський образ лише приховував Його Божественну природу, за допомогою якої Він був нерозривно пов'язаний з невидимим Богом і яка була більш ніж здатна успішно протистояти слабкостям плоті. **Усе Його життя було боротьбою. Плоть, рухома ворогом усякої праведності, прагнула до гріха, але Його Божественна природа ні на мить не причаїла ні злого бажання, ні на мить не похитнулася Його Божественна сила.** (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Христос у нас

Перетерпівши в плоті все, що тільки можуть перетерпіти люди, Він повернувся до престолу Отця таким самим бездоганним, як і тоді, коли покинув двори слави. Коли Він лежав у гробі, під владою смерті (Дії 2:24). Неможливо було, щоб Він утримався в ній, бо «[Він] не знав гріха» (2 Кор. 5:21, *пер. з англ.*).

Але хтось скаже: «Я не бачу в цьому жодної втіхи для себе. Звичайно, у мене є приклад, але я не можу наслідувати його, тому що в мене немає тієї сили, яку мав Христос. Він був Богом навіть тут, на землі; я ж усього лише людина».

Так, але ви можете мати ту саму силу, що й Він, якщо ви захочете. Він був «обтяжений немічю», але «не вчинив жодного гріха», тому що Божественна сила постійно перебувала в Ньому. Тепер послухайте натхненні слова апостола Павла і дізнайтеся, що є нашим привілеєм: «Для того схилию коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:14-19).

Хто може просити про більше? Христос, у Якому мешкає вся повнота Божества тілесно, може оселитися в наших серцях, щоб ми могли сповнитися всією повнотою Божою. Яка чудова обітниця! «[Він] доторкнувся до почуття нашої немочі» (Євр. 4:15, *пер. з англ.*).

Тобто, перетерпівши все те, до чого схильна грішна плоть, Він знає все про це, і Він так тісно ототожнює Себе зі Своїми дітьми, що все, що тисне на них, справляє таке саме враження (тиск) на Нього, і Він знає, як багато Божественної сили потрібно, щоб протистояти цьому, і якщо ми тільки щиро хочемо відкинути «безбожності та світських пожадливістей» (Тит. 2:12), Він може і бажає дати нам силу, яка «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Еф. 3:20).

Уся сила, яку Христос мав, жила в Ньому за природою, ми можемо мати її в собі за благодаттю, бо Він вільно дарує її нам. Тоді нехай стомлені, немічні, пригнічені гріхом душі піднесуться духом. Нехай вони «приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги» (Євр. 4:16), бо ця потреба відчувається нашим Спасителем, у самий час нужди «[Він] доторкнувся до відчуття нашої немочі» (Євр. 4:15, *пер. з англ.*).

Якби справа була тільки в тому, що Він страждав вісімнадцять століть тому, ми могли б побоюватися, що Він забув про неміч. Але ні, сама спокуса, яка тисне на вас, стосується Його. Його рани завжди свіжі: «І скажуть Йому: що це за рани

на руках Твоїх? Тоді Він скаже: ті, якими Я був уражений у домі друзів Моїх» (Зах. 13:6, *пер. з англ.*), і «Він завжди живий, щоб за них заступитись» (Євр. 7:25).

Скільки б сатана не воював проти Нього, нападаючи на Нього там, плоть людини може перебувати «під покровом Всевишнього» (Псал. 91:1) і сповнитися повнотою сили Божої.

Той, Хто сильніший за сатану (Лк. 11:21, 22), може постійно мешкати в її серці, і тому, дивлячись на нападки сатани, як із сильної фортеці, людина може сказати: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Фил. 4:13). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

День Господній

Давайте спочатку подивимося, який стосунок ця доктрина має до головної заповіді Закону Божого. У книзі Буття 2 розділ ми знаходимо ці слова, що завершують запис творіння: «І були скінчені небо й земля, і все воїнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:1-3).

У єврейському перекладі текст звучить більш буквально: «Так скінчилися небеса і земля і все їхнє воїнство. І закінчив Бог у день сьомий справу Свою... яку Він створив...».

Це те саме, що ми знаходимо в четвертій заповіді: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працюю і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:8-11).

Тут ми бачимо, що найприродніше, що Та сама Істота, Яка творила, відпочиває. Той, Хто працював шість днів, створюючи землю, спочив на сьомий день і благословив та освятив його.

Але ми вже дізналися, що Бог Отець створив світи Ісусом Христом і що Христос створив усе буття. Тому неминучий висновок про те, що Христос відпочивав того першого сьомого дня після завершення шести днів Творіння і що Він благословив і освятив його. Таким чином, сьомий день – субота – найрішучішим чином є днем Господнім (Об'яв. 1:10).

Коли Ісус сказав фарисеям, що «Син Людський Господь і суботі» (Мт. 12:8), Він оголосив про Своє панування над тим самим днем, якого вони так скрупульозно дотримувалися за формою, ці слова показують, що Він розглядав його як знак Своєї влади, як демонстрацію того факту, що Він більший, ніж храм. Таким чином, сьомий день є призначеним Богом пам'ятником творіння. Це найбільш шанований з усіх днів, оскільки його особлива місія – нагадувати про творчу силу Бога, яка є єдиним доказом Божественної сили для людини.

І тому, коли Христос сказав, що Син Людський є Господь навіть суботнього дня, Він претендував на високу відзнаку – що Він є Творцем, на честь Котрого цей день стоїть як пам'ятник.

Що ж ми відповімо на часто висловлюване припущення, що Христос змінив день суботи, перетворивши його з дня, що відзначає завершене творіння, на той, який не має такого значення?

Тільки те, що, якби Христос змінив або скасував суботу, це означало б знищити те, що нагадує про Його Божественність. Якби Христос скасував суботу, Він скасував би роботу Своїх рук і тим самим протистояв би проти Себе, а «Царство, що розділилося саме в собі, не встоїть» (Мр. 3:24, *пер. з англ.*). Але Христос «не може зректися Самого Себе» (2 Тим. 2:13).

І тому Він не змінив ні на йоту того, що Він Сам призначив, що свідчить про Його Божественність, що Він вартий честі, вищої за всіх богів язичницьких. Для Христа було б так само неможливо змінити суботу, як неможливо було б змінити той факт, що Він створив усі речі за шість днів і на сьомий день спочив. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Творіння і спокута

І знову часто повторювані заяви про те, що Господь – Творець, призначені для нас як джерело сили. Зверніть увагу, як створення і відкуплення пов'язані в 1-му розділі Послання до Колоссян. Ми прочитаємо вірші 9-19: «Через це то й ми з того дня, як почули, не перестаємо молитись за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога, зміцнюючись усякою силою за могутністю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння з радістю, дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світлі, що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів. Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива. Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть. І Він Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першенство. Бо вгодно було, щоб у Нім перебувала вся повнота».

Не випадково, що чудова заява про Христа як Творця пов'язана з твердженням, що в Ньому ми маємо відкуплення. Коли апостол говорить про своє бажання, щоб ми «зміцнювалися всілякою силою за могутністю слави Його», він дає нам знати, у чому полягає ця славна сила. Коли він говорить нам про те, що ми позбавлені влади темряви і введені в Царство Його улюбленого Сина, то це дано для нашої втіхи, бо нам сказано, що Глава церкви є ще й Творцем усього суцього. Нам сказано про це: «Він був сяєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї» (Євр. 1:3), – щоб ми могли спочивати в упевненості, що, рука, яка підтримує увесь всесвіт, буде також добре охороняти і Його дітей.

Зверніть увагу на текст Іс. 40:26. У цьому тексті представлено дивовижну мудрість і силу Христа, Котрий називає все воїнство небесне по іменах і зберігає їх усіх за величчю Своєї могутності й сили Своєї: «Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всесильність та всемогутність Його» (Іс. 40:26).

І потім Він запитує: «Пощо говориш ти, Якове, і кажеш, Ізраїлю: Закрита дорога моя перед Господом, і від Бога мого відійшло моє право. Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагнений розум Його» (вірші 27, 28).

Навпаки: «Він змученому дає силу, а безсилому міць» (вірш 29). **Його сила, по суті, полягає у здатності створювати все з нічого; тому Він може творити чудеса через тих, хто не має сили. Він може викликати силу зі слабкості.**

Безсумнівно, все, що служить для того, щоб тримати перед уявним поглядом творчу силу Христа, має бути спрямоване на оновлення нашої духовної сили й мужності. (Е. Дж. Ваггонер, Christ and His righteousness).

Призначення суботи

Прочитайте 92-й псалом, який називається «Пісня на день суботній». Перші п'ять віршів такі: «Псалом. Пісня на день суботній. То добре, щоб дякувати Господеві й виспівувати Ймення Твоє, о Всевишній, вранці розповідати про милість Твою, а ночами про правду Твою на десятиструнній й на арфі, на лютні та гуслах, бо потішив мене Ти, о Господи, вчинком Своїм, про діла Твоїх рук я співаю! Які то величні діла Твої, Господи, дуже глибокі думки Твої» (Псал. 92:1-5).

Який стосунок це має до суботи? Субота – це пам'ять про Творіння. Господь каже: «І також дав Я їм Свої суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх» (Єз. 20:12).

Псалмоспівець дотримувався суботи так, як це було задумано Богом, розмірковуючи про творіння і про дивовижну Божу силу і доброту, проявлену в ньому. **І тоді, розмірковуючи про це, він зрозумів, що Бог, Який вбирає лілії славою, що перевершує славу Соломона, набагато більше дбає про Свої розумні створіння, які показують силу і славу Божу, і усвідомлюючи, що вони виникли з нічого, йому приходила підбадьорлива думка, що та ж сама сила діятиме й у ньому, щоб позбавити його від людської немочі.** Тому він радів і тріумфував у справі рук Божих.

Пізнання Божої сили, що прийшло до нього через споглядання творіння, сповнило його мужністю, бо він зрозумів, що та сама творча сила перебував в його розпорядженні, і, вхопившись за цю силу вірою, він здобував з її допомогою перемоги. І в цьому задум суботи; вона повинна привести людину до рятівного пізнання Бога. Аргументи, коротко викладені, такі:

1. Віра в Бога народжується через пізнання Його сили. Недовіра до Нього має на увазі нерозуміння Його здатності виконати Свої обіцянки; наша віра в Нього повинна бути пропорційна нашому реальному знанню про Його силу.

2. Розумне споглядання Божого творіння дає нам істинне уявлення про Його силу, бо Його вічна творча сила й відбиток Його одкровенень збагненні через те, що Він створив: «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:20.).

3. Саме віра дає перемогу: «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Ів. 5:4). А оскільки віра приходить через пізнання сили Божої з Його Слова (спеціального одкровення) і з речей, які Він створив (загального одкровення), ми здобуваємо перемогу або тріумф через діла рук Його.

Отже, субота, яка є спогадом про Творіння, є при правильному дотриманні джерелом найбільшого підкріплення християнина в битві. Таким є значення цього вірша: «І також дав Я їм Свої суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх» (Єз. 20:12). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Субота й освячення

Ми знаємо, що наше освячення – це воля Божа: «Бо це воля Божа, освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти» (1 Сол. 4:3), «Нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа! Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте» (1 Сол. 5:23, 24). Ми дізнаємося, за допомогою суботи, використовуваної належним чином, якою є сила Божа, що докладається для нашого освячення. Та ж сила, що була докладена для створення світів, докладена для освячення тих, хто віддав себе волі Божій.

Звісно, ця думка, коли вона повністю усвідомлена, має принести радість і розраду в Бозі для ширшої душі. У світлі цього ми можемо оцінити силу наступних слів: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, бо уста Господні сказали оце» (Іс. 58:13, 14).

Тобто, якщо субота дотримується відповідно до Божого плану, як нагадування про Божественну силу, яка спрямована на порятунок Його народу, душа, яка торжествує у справі Його рук, повинна захоплюватися в Господі. **І тому субота – це велика точка опори для важеля віри, який піднімає душу на висоту Божого престолу, щоб спілкуватися з Ним.**

Якщо висловити це питання в кількох словах, то його можна сформулювати так:

- вічна сила і Божество Господа проявляються у творінні (Рим. 1:20);
- саме в здатності творити вимірюється сила Бога;
- Євангеліє – це сила Божа на спасіння: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бож вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16.);
- Євангеліє просто відкриває нам силу, яка була використана для того, щоб привести світи до існування, а тепер використовується для порятунку людей. Це одна й та сама сила в кожному випадку.

У світлі цієї великої істини не лишається місця для суперечки про те, що більше відкуплення чи творення, бо відкуплення – це творення: «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталось нове» (2 Кор. 5:17), «і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:24).

Сила викуплення – це сила творіння; сила Божа до спасіння – це сила, що може взяти людську нікчемність і зробити з неї те, що буде впродовж вічних віків на похвалу слави Божої благодаті: «Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в добродієві Йому, як Створителю вірному» (1 Петр. 4:19). (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Христос – вождь Ізраїлю

У Чис. 21:4-6 ми маємо частковий запис про один інцидент, що трапився, коли діти Ізраїлю перебували в пустелі: «І рушили вони з Гор-гори дорогою Червоного моря, щоб обійти едомський край. І підупала душа того народу в тій дорозі. І промовляв той народ проти Бога та проти Мойсея: Нащо ви вивели нас із Єгипту, щоб ми помиралі в пустині? Бож нема тут хліба й нема води, а душі нашій обридла ця непридатна їжа. І послав Господь на той народ зміїв сарафів, і вони кусали народ. І померло багато народу з Ізраїля».

Народ говорив проти Бога і проти Мойсея: «Навіщо ти привів нас у пустелю?» Вони знаходили недоліки у своєму вожді. Ось чому вони були знищені зміями. Тепер прочитайте слова апостола Павла про цю саму подію: «Ані не випробовуймо Христа, як деякі з них випробовували, та й від зміїв загинули» (1 Кор. 10:9).

Що це доводить? Що **Вождь, проти Якого вони нарікали, був Христос**. Це доводить і той факт, що, коли Мойсей кинув свій жереб разом з Ізраїлем, відмовившись називатися сином доньки фараона, він визнав ганьбу Христа більшим багатством, ніж скарби Єгипту: «Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. 25 Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду» (Євр. 11:24-26).

Павло каже, що отці «і пили всі той самий духовний напій, бо пили від духовної скелі, що йшла вслід за ними, а та скеля був Христос» (1 Кор. 10:4).

Отже, Христос був Вождем Ізраїлю при виході з Єгипту. Глава 3 Послання до євреїв ясно показує це ж. Тут нам сказано Апостолом: «Отож, святі брати, учасники небесного покликання, уважайте на Апостола й Первосвященника нашого ісповідання, Ісуса, що вірний Тому, Хто настановив Його, як був і Мойсей у всім домі Його, бо гідний Він вищої слави понад Мойсея, поскільки будівничий має більшу честь, аніж дім. Усякий бо дім хтось будує, а Той, хто все збудував, то Бог. І Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга, на свідоцтво того, що сказати повинно було. Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця» (Євр. 3:1-6).

Потім нам сказано, що ми – Його дім, якщо триматимемося нашого сповідання до кінця. Тому Святий Дух вмовляє нас слухати Його голос і не озлоблятися серцем, як це робили отці в пустелі: «Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця, аж поки говориться: Сьогодні, як голос Його ви почувете, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань! Котрі бо, почувши, розгнівали Бога? Чи не всі, хто з Єгипту вийшов з Мойсеєм? На кого ж Він гнівався був сорок років? Хіба не на тих, хто згрішив, що їхні кості в пустині полягли?» (вірші 14-17).

Тут Христос знову представлений як вождь і командир Ізраїлю під час їхнього сорокарічного перебування в пустелі. Те ж саме показано в книзі Ісуса Навина 5:13-15. Чоловік, якого Ісус Навин побачив біля Єрихона, маючи меч у руці своїй, у відповідь на запитання Ісуса Навина: «Чи ти наш, чи наших ворогів?» (Нав. 5:13), сказав: «Ні, бо я вождь Господнього війська» (вірш 14).

Дійсно, ніхто не буде сперечатися з тим, що Христос був реальним вождем Ізраїлю, хоча й невидимим. Мойсей, видимий вождь Ізраїлю, «він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:27).

Саме Христос доручив Мойсею йти і визволити Свій народ. Прочитаємо: «І Бог промовляв всі слова оці, кажучи: Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною» (Вих. 20:1-3).

Хто вимовив ці слова? Той, Хто вивів їх із Єгипту. А хто був Вождем Ізраїлю при виході з Єгипту? Це був Христос. А хто виголосив закон з гори Синай? Це був Христос, «Він був сяєвом слави та образом істоти Його» (Євр. 1:3), Який є проявом Бога в людині. Це був Творець усіх створених речей і Той, Кому відданий весь суд. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Христос і Його голос

Коли Господь прийде, пролунає Його голос: «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі» (1 Сол. 4:16).

Цей голос пройде крізь гробниці й пробудить мертвих: «Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Ів. 5:28, 29).

«А ти пророкувати їм будеш усі ці слова, й до них скажеш: Господь загримить з височини, і з мешкання святого Свого Свій голос подасть! Загримить на оселю Свою, кликне Він, мов чавильники ті винограду, відповість усім мешканцям земним! Дійде гомін до краю землі, бо в Господа пря із народами, Він буде судити кожне тіло і несправедливих віддасть їхньому мечеві, говорить Господь» (Єр. 25:30, 31).

Ми бачимо, що саме Христос урочисто проголошує зі Своєї оселі, виступаючи проти всіх мешканців землі, Він сперечається з народами: «І побачив я небо відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто на ньому сидів, зветься Вірний і Правдивий, і Він справедливо судить і воює. Очі Його немов полум'я огняне, а на голові Його багато вінців. Він ім'я мав написане, якого не знає ніхто, тільки Він Сам. І зодягнений був Він у шату, покрашену кров'ю. А Йому на ім'я: Слово Боже. А війська небесні, зодягнені в білий та чистий віссон, їхали вслід за Ним на білих конях. А з Його уст виходив гострий меч, щоб ним бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом, і Він буде топтати чавило вина лютого гніву Бога Вседержителя! І Він має на шаті й на стегнах Своїх написане ймення: Цар над царями, і Господь над панями. І бачив я одного Ангола, що на сонці стояв. І він гучним голосом кликнув, кажучи до всіх птахів, що серед неба літали: Ходіть, і зберіться на велику Божу вечерю, щоб ви їли тіла царів, і тіла тисячників, і тіла сильних, і тіла коней і тих, хто сидить на них, і тіла всіх вільних і рабів, і малих, і великих... І я побачив звірину, і земних царів, і війська їхні, зібрані, щоб учинити війну з Тим, Хто сидить на коні, та з військом Його. І схоплена була звірина, а з нею неправдивий пророк, що ознаки чинив перед нею, що ними звів тих, хто знамено звірини прийняв і поклонився був образі її. Обоє вони були вкинені живими до огняного озера, що сіркою горіло... А решта побита була мечем Того, Хто сидів на коні, що виходив із уст Його. І всептаство наїлося їхніми трупами...» (Об'яв. 19:11-21).

Тут Христос, як Вождь небесних армій, Слово Боже, Цар царів і Господь панівних, іде вперед, щоб топтати винний прес люті й гніву Всемогутнього Бога, знищуючи всіх нечестивих. Йоїл додає ще один момент, коли каже: «І закричить

Господь із Сіону, і промовить голос Свій з Єрусалиму; і закричать небеса й небеса, і закричить Господь з Єрусалиму, і захитаються небо й земля» (Йоїл. 3:16, *пер. з англ.*).

Із цих текстів, до яких можна додати й інші, ми дізнаємося, що у зв'язку з приходом Господа для визволення Свого народу, Він говорить голосом, який стрясає землю й небеса: «Захиталась земля, немов п'яний, і рухається, мов нічліжний курінь, і вчинився над нею тяжким її гріх, і впала вона, й більш не встане» (Іс. 24:20). І «з гуркотом небо мине» (2 Петр. 3:10).

Тепер прочитаємо: «Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє. Бо як не повтікали вони, що зреклися того, хто звіщав на землі, то тим більше ми, якщо зрікаємося Того, Хто з неба звіщає, що голос Його захитав тоді землю, а тепер обіцяв та каже: Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом» (Євр. 12:25, 26).

Був час, коли Голос, що промовляв на землі, потряс землю, коли закон був виголошений із Синаю: «А гора Сінай уся вона димувала через те, що Господь зійшов на неї в огні! І піднявся дим її, немов дим вапнярки, і сильно затремтіла вся гора... І розлігся голос сурми, і він сильно все могутнів: Мойсей говорить, а Бог відповідає йому голосно... І зійшов Господь на гору Сінай, на верхів'я гори. І покликав Господь Мойсея на верхів'я гори. І вийшов Мойсей» (Вих. 19:18-20).

«Бо ви не приступили до гори дотикальної та до палючого огню, і до хмари, і до темряви, та до бурі, і до сурмового звуку, і до голосу слів, що його ті, хто чув, просили, щоб більше не мовилось слово до них. Не могли бо вони того витримати, що наказано: Коли й звірина до гори доторкнеться, то буде камінням побита» (Євр. 12:18-20). За своєю жажливістю ця подія ніколи не мала аналогів і ніколи не матиме місця, доки Господь не прийде з усіма ангелами небесними, щоб врятувати Свій народ. Але зверніть увагу: **той самий голос, який тоді сколихнув землю, у прийдешньому часі сколихне не тільки землю, а й небо, і ми вже зрозуміли, що це голос Христа.** Він лунатиме з такою силою, що потрясе небо і землю, коли Він буде сперечатися з народами.

Тому ми бачимо, що саме голос Христа пролунав із Синаю, проголошуючи Десять заповідей. Це не більш ніж природний висновок з того, що ми дізналися про Христа як про Творця і Творця суботи. (Е. Дж. Ваггонер. *Christ and His righteousness*).

Зв'язок Христа з Отцем

Той факт, що Христос є частиною Божества, володіючи всіма атрибутами Божественності, будучи рівним Отцю в усіх відношеннях, як Творець і Законодавець, є єдиною силою у відкупленні. Тільки це робить відкуплення можливим. Христос помер, «щоб привести нас до Бога» (1 Петр. 3:18).

Але якби Йому не вистачало хоч однієї йоти рівності з Богом, Він не зміг би привести нас до Нього. Божественність означає наявність атрибутів Божества. **Якби Христос не був Божественним, то ми мали б тільки людську природу.** І це вже не мало б значення, навіть якщо припустити, що Христос був найвищим створеним розумом у всесвіті; у цьому разі Він був би підданим, зобов'язаним підкорятися закону, не здатним зробити нічого, крім Свого власного обов'язку. Він не міг би мати праведність, яку міг би передати іншим.

Між найвищим ангелом, коли-небудь створеним, і Богом існує нескінченна відстань; тому найвищий ангел не міг підняти занепалу людину і зробити її причасником Божественної природи.

Ангели можуть служити; тільки Бог може викупити. Подяка Богові за те, що ми врятовані «через відкуплення, що в Ісусі Христі» (Рим. 3:24), в Якому «тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9), і Який, «може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять» (Євр. 7:25).

Ця істина допомагає краще зрозуміти причину того, чому Христос названий Словом Божим. Він – Той, через Якого Божественна воля і Божественна сила дані людям. Він є, так би мовити, глашатаєм Божественності, проявом Бога. Він проголошує або робить Бога відомим людям: «Бо вгодно було, щоб у Нім перебувала вся повнота» (Кол. 1:19).

І тому Отець не відходить на другий план, як думають дехто, коли Христос підноситься як Творець, бо слава Отця сяє через Сина. Оскільки Бог пізнається тільки через Христа, очевидно, що Отець не може шануватися так, як Він повинен шануватися тими, хто не звеличує Христа. Як сказав Сам Христос: «Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав Його» (Ів. 5:23).

Питається, як Христос може бути Посередником між Богом і людиною і водночас Законодавцем? Нам не потрібно пояснювати, як це може бути, а лише прийняти Писання, що це так. І цей факт надає силу доктрині викуплення.

Впевненість грішника в повному і безплатному помилуванні полягає в тому, що Сам Законодавець, Той, проти Якого він повстав і Кому він кинув виклик, – це Той, Хто віддав Себе за нас. Як може хтось мати сумніви в чесності Божого задуму або Його досконалої доброї волі до людей, коли Він віддав Себе для їхнього відкуплення?

Не слід думати, що Отець і Син були розділені в цій угоді. Вони були єдині в цьому, як і в усьому іншому. Рада миру була між ними обома: «і рада миру буде поміж ними обома» (Зах. 6: 13).

І навіть перебуваючи тут, на землі, Однороджений Син перебував у лоні Отця: «Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18).

Який дивовижний прояв любові! Невинний постраждав за винного; Праведник – за неправедного; Творець – за творіння; Творець закону – за злочинця, Цар – за Своїх бунтівних підданих. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Праведність Божа і Закон

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

Праведність Божа, каже Ісус, – це єдине, до чого потрібно прагнути в цьому житті. Їжа та одяг – це другорядні речі порівняно з нею. Бог забезпечить їх як само собою зрозуміле, тож не потрібно вдаватися до занепокоєння і тривоги за них. Але забезпечення Божого Царства і Його праведності має бути єдиною метою життя.

Нам сказано, що Христос став для нас праведністю, а також і мудрістю: «А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, праведністю ж, і освяченням, і відкупленням» (1 Кор. 1:30).

А оскільки Христос є премудрістю Божою і «бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9), то очевидно, що праведність, яку Він зробив для нас, є праведністю Божою. Давайте подивимося, що це за праведність і чим вона є.

Псаломспівець звертається до Господа: «Хай язик мій звіщатиме слово Твоє, бо всі Твої заповіді справедливість» (Псал. 119:172). **Заповіді – це праведність не просто в абстрактному сенсі, але вони – праведність Божа.** Для доказу прочитаємо наступне: «Здійміть свої очі до неба, і погляньте на землю додола! Бо небо, як дим, продереться, а земля розпадеться, мов одіж, мешканці ж її, як та воша, погинуть, спасіння ж Моє буде вічне, а правда Моя не зламається! Почуйте Мене, знавці правди, народе, що в серці його Мій Закон: Не бійтеся людської ганьби та їхніх образ не лякайтесь» (Іс. 51:6-7).

Що ми дізнаємося з цього? **Що ті, хто знає праведність Бога, – це ті, в чьому серці Його закон, і, отже, закон Божий є праведність Божа.** Це можна довести ще раз таким чином:

- «усяка неправда то гріх» (1 Ів. 5:17);

- «кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх то беззаконня» (1 Ів. 3:4).

Гріх є порушенням закону, а також неправедністю; тому гріх і неправедність тотожні. **Але якщо неправедність – це порушення закону, то праведність має бути послухом закону.** Або, якщо висловити це речення в математичній формі:

- Неправедність = гріх (1 Ів. 5:17).

- Порушення закону = гріх (1 Ів. 3:4).

Тому, згідно з аксіомою, що дві речі, які дорівнюють одному й тому самому, дорівнюють одна одній, ми маємо:

неправедність = порушення закону, що є негативним рівнянням за своїм ефектом.

Те саме, виражене в позитивних ефектах:

- праведність = послух закону.

Який же це закон, послух якому є праведністю, а непослух – гріхом? Це той закон, який говорить: «Не забажай», бо апостол Павло говорить нам, що цей закон переконав його в гріху: «Що ж скажемо? Чи Закон то гріх? Зовсім ні! Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон, бо я не знав би пожадливости, коли б Закон не наказував: Не пожадай» (Рим. 7:7).

Оскільки закон – це праведність, а Божа праведність – це опис Його характеру, то легко зрозуміти, що боятися Бога і дотримуватися Його заповідей – це весь обов’язок людини: «Бійтеся Бога, і заповідей Його виконуй, бо в цьому весь обов’язок людини» (Екл. 12:13., *пер. з англ.*). (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Глибина Закону Божого

Не потрібно думати, що обов'язок людини в дотриманні Закону Божого, Десяти заповідей, буде достатнім, якщо вона обмежиться лише буквеним викладом Десяти заповідей, тому що вони «вельми широкі» (Псал. 11:96).

«Закон духовний» і містить у собі набагато більше, ніж може зрозуміти звичайний його читач: «Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх» (Рим. 7:14), «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно» (1 Кор. 2:14).

Неосяжна широта Божого закону може бути усвідомлена тільки тими, хто молитовно розмірковує над ним. Кілька текстів Писання достатньо, щоб показати нам дещо про широту закону. У Нагірній проповіді Христос сказав: «Ви чули, що було стародавнім наказане: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові.. А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: рака, підпадає верховному судові, а хто скаже дурний, підпадає гесні огненній» (Мт. 5:21). І знову: «Ви чули, що сказано: Не чини перелюбу. А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (вірші 27, 28).

Це не означає, що заповіді «не вбивай» і «не чини перелюбу» є недосконалими або, що Бог тепер вимагає більшого ступеня моральності від християн, ніж від Свого народу, який називався євреями. Він вимагає того ж від усіх людей в усі віки. Спаситель просто пояснив ці заповіді і показав їхню духовність, їхню широту.

На невисловлене звинувачення фарисеїв у тому, що Він ігнорує і підриває моральний закон, Він відповів, сказавши, що Він прийшов для того, щоб встановити закон, і що його не може бути скасовано, а потім пояснив істинний зміст закону так, що засудив їх за ігнорування і непослух йому. **Він показав, що навіть погляд або думка може бути порушенням закону і що він справді є викривачем думки та наміру серця.**

У цьому Христос не відкрив нову істину, але лише пролив світло або розкрив стару істину. Закон мав таке саме значення, коли Він проголошував його з Синаю і коли Він викладав його на горі в Юдеї. Коли тоном, що потряс землю, Він сказав: «Не вбивай» (Вих. 20:13), Він мав на увазі: «Не плекай гніву в серці, не піддавайся ані заздрості, ані чварам, ані чомусь, що в найвіддаленішій мірі схоже на вбивство». Усе це і багато іншого міститься в словах: «Не вбивай». І цьому навчали натхненні слова Старого Заповіту, бо Соломон показав, що закон має справу з невидимими речами: «А понад те, сину мій, будь обережний: складати багато книжок не буде кінця, а багато навчатися мука для тіла! Підсумок усього

почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині» (Еккл. 12:13, 14).

Аргументи Соломона такі:

1. Суд вершиться над кожною таємною річчю.

2. Закон Божий є стандартом у суді – він визначає якість кожного вчинку, будь то добро чи зло.

3. Тому закон Божий забороняє зло як у думках, так і в справах.

Отже, висновок з усього цього полягає в тому, що заповіді Божі містять весь обов'язок людини. Візьмемо, наприклад, першу заповідь: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною» (Вих. 20:3).

Тепер подивимося, що говорить апостол про деяких: «шлунок їхній бог» (Фил. 3:19). Але обжерливість і нестриманість – це самогубство, і тому ми бачимо, що **перша заповідь переходить у шосту**.

Однак це ще не все, бо він також говорить нам, що пожадливість – це ідолопоклонство: «Отож, умертвіть земні члени ваші: блуд, нечистоту, нестриманість, злу пожадливість, а також зажерливість, що є ідолослужіння» (Кол. 3:5, *пер. з англ.*). Десята заповідь не може бути порушена без порушення першої та другої. Інакше кажучи, десята заповідь збігається з першою, і ми бачимо, що Декалог – це коло з окружністю, яка дорівнює окружності Всесвіту, і містить у собі моральний обов'язок кожної істоти.

Коротше кажучи, це міра праведності Бога, Який мешкає у вічності. Таким чином, правильність твердження про те, що «виконавці Закону виправдані будуть» (Рим. 2:13), очевидна. Виправдати означає «зробити праведним» або «показати людину праведною». Тепер очевидно, що досконалий послух, абсолютно праведного закону робить людину праведною. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Людина не справляється (ч. 1)

За задумом Бога всі Його творіння повинні були коритися закону, і таким чином закон був встановлений винятково для життя: «і сталася мені та заповідь, що для життя, на смерть» (Рим. 7:10).

Але для того, щоб людину визнали «виконавцем закону», необхідно, щоб вона виконувала закон повною мірою кожну мить свого життя. Якщо вона не досягла цього, про неї не можна сказати, що вона виконала закон. Вона не може бути виконавцем, якщо вона виконувала закон лише частково. Тому сумно, але факт, що в усьому людському роді немає виконавців закону, бо як юдеї, так і язичники «... усі під гріхом, як написано: Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добротинця, нема ні одного» (Рим. 3:9-12).

Закон звертається до всіх, хто перебуває в його сфері, і в усьому світі немає жодної людини, яка могла б відкрити уста, щоб очистити себе від звинувачення в гріху, яке закон висуває проти неї. Кожні уста зупинені, і весь світ є винним перед Богом: «А ми знаємо, що скільки говорить Закон, він говорить до тих, хто під Законом, щоб замкнути всякі уста, і щоб став увесь світ винний Богові... бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави (Рим. 3:19, 23).

Тому, хоча «виконавці Закону виправдані будуть» (Рим. 2:13), настільки ж очевидно, що «ділами Закону не виправдається перед Ним, Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20). **Закон, будучи святим, і праведним, і благим (Рим. 7:12), не може виправдати грішника. Іншими словами, справедливий закон не може заявити, що той, хто його порушує, невинний. Закон, який виправдовував би нечестиву людину, був би нечестивим законом.**

Закон не слід засуджувати за те, що він не може виправдати грішників. Навпаки, його слід звеличувати за це. Той факт, що закон не оголошує грішників праведниками, те, що він не каже, що люди дотримуються його, коли вони його порушують, сам по собі є достатнім доказом того, що він закон чудовий.

Люди аплодують земному судді, якого не можна підкупити і який не оголосить винного невинним. Тому вони повинні звеличувати Божий закон, який не дасть неправдивого свідчення. Він є досконалістю праведності, і тому він змушений констатувати сумний факт, що жодна людина з роду Адама не виконала його вимог.

Ба більше, той факт, що виконувати закон – це просто обов'язок людини, показує, що, **якщо вона не виконала жодної вимоги, вона не зможе ніколи заповнити це невиконання.** Вимоги кожної заповіді закону настільки широкі – весь закон настільки духовний, що ангел не зможе показати більшого, ніж

простий послух. Закон – це праведність Бога, тобто опис Його характеру, а оскільки Його характер не може відрізнятись від того, Ким Він є, впливає, що навіть Сам Бог не може бути кращим за міру доброти, яку вимагає Його закон. Він не може бути кращим, ніж Він є, а закон оголошує, що Він саме такий.

Чи можливий успіх для того, хто, не виконавши хоча б одну заповідь, може додати наднеобхідну кількість доброти у виконанні інших заповідей, щоб у такий спосіб заповнити всю відсутню міру? Той, хто намагається це зробити, ставить перед собою нездійсненне завдання стати кращим, ніж того вимагає Бог, так, навіть кращим, ніж Сам Бог. Але люди зазнали невдачі не тільки в одному конкретному випадку. Вони не досягли досконалості в усіх відношеннях: «усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного» (Рим. 3:12). (Е. Дж. Варгонер. Christ and His righteousness).

Людина не справляється (ч. 2)

Люди не досягли досконалості в усіх відношеннях: «усі повідступали, разом стали непотрібні, нема доброчинця, нема ні одного» (Рим. 3:12). І не тільки це, але для занепакої людини з її ослабленою силою неможливо зробити хоча б один вчинок, який відповідає досконалому стандарту. Це твердження не потребує додаткових доказів, крім повторення того факту, що закон є мірилом Божої праведності. Звісно, немає жодної людини, яка була б настільки самовпевненою, щоб стверджувати, що якийсь учинок у їхньому житті був або може бути таким самим добрим, як якби його здійснив Сам Господь. Кожен має сказати разом із псалмоспівцем: «Моя доброта не простягається на Тебе» (Псал. 15:2, *пер. з англ.*), «добро моє тільки в Тобі» (Псал. 16:2).

Цей факт міститься також у прямих твердженнях Писання. Христос «потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, бо знав Сам, що в людині було» (Ів. 2:25). Він сказав: «Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидющеє око, богозневага, гордощі, безум. Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганює» (Мр. 7:21-23).

Іншими словами, робити зло легше, ніж робити добро, і ті речі, які людина робить природним чином, є злом. Зло мешкає всередині людини і є її частиною. Тому апостол каже: «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Рим. 8:7), «бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17).

Оскільки зло є частиною самої природи людини, і кожна людина успадковує зло від довгої низки грішних предків, цілком очевидно, що будь-яка праведність, яка походить від людини, буде лише «брудним лахміттям» (Іс. 64:6, *пер. з англ.*) порівняно з бездоганим одягом праведності Божої.

Неможливість добрих справ, що виходять із гріховного серця, наочно ілюструє Спаситель: «Кожне ж дерево з плоду свого пізнається. Не збирають бо фіг із тернини, винограду ж на глоду не рвуть. Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його» (Лк. 6:44, 45).

Інакше кажучи, **людина не може творити добро, поки вона сама не стане доброю.** Тому справи, вчинені грішною людиною, не мають жодного ефекту, щоб зробити її праведною, але, навпаки, ті, що виходять зі злого серця, є злом, таким чином, збільшуючи суму її гріховності. Зі злого серця може виходити тільки зло, а помножене зло не може зробити жодної доброї справи. **Тому злій людині марно думати про те, щоб стати праведною своїми власними зусиллями.** Спочатку

вона повинна стати праведною, перш ніж вона зможе зробити добро, яке від неї вимагається і яке вона хоче зробити.

Отже, справа виглядає так:

1. Закон Божий є досконала праведність, і досконала відповідність йому вимагається від кожного, хто увійде в Царство Небесне.

2. Але закон не має ані частки праведності, яку можна було б дарувати кожній людині, тому що всі грішні і не в змозі виконати його вимоги.

Хоч би як старанно і ревно людина працювала, ніщо з того, що вона може зробити, не задовольнить повною мірою вимоги закону. Вона занадто висока, щоб досягти його; вона не може отримати праведність за законом. (Е. Дж. Вагонер. *Christ and His righteousness*).

Господь – наша праведність

Як можна отримати праведність, необхідну для того, щоб увійти в Царство Боже?

Відповіді на це запитання – велика справа Євангелія.

Приклад наведено в цих словах: «А для деяких, що були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших, Він притчу оцю розповів. Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здиришки, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю! А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: Боже, будь милостивий до мене грішного!... Говорю вам, що цей повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться» (Лк. 18:9-14).

Це було дано для того, щоб показати, як ми не можемо і як можемо досягти праведності. Фарисеї не зникли; в наші дні є багато тих, хто сподівається здобути праведність своїми добрими справами. Вони вірять у себе, що вони праведні. Вони не завжди так відкрито хваляться своєю добротою, але іншими способами показують, що сподіваються на свою власну праведність.

Можливо, дух фарисея – дух, який перераховує Богові свої власні добрі справи як причину для прихильності, – трапляється так часто, як ніде більше, серед тих християн, що сповідують християнство і відчують себе найбільш приниженими через свої гріхи. Вони знають, що згрішили, і відчують себе засудженими. Вони сумують про свій гріховний стан і шкодують про свою слабкість. Їхні свідчення ніколи не піднімаються вище цього рівня.

Часто вони утримуються від виступів на громадському зібранні через сором і часто не наважуються звернутися до Бога в молитві. Згрішивши більшою мірою, ніж зазвичай, вони утримуються від молитви протягом певного часу, доки не мине яскраве відчуття свого провалу або доки вони не уявлятимуть, що вони загладили свою провину особливою доброю поведінкою.

Що це за прояв? Це від того фарисейського духу, яка виставляє свою власну праведність напоказ перед обличчям Бога; і яка не бажає постати перед Богом, якщо не зможе спертися на хибну опору своєї власної надуманої доброти. Такі люди хочуть мати можливість сказати Господу: «Бачиш, яким добрим я був останні кілька днів? Ти, звичайно, приймеш мене тепер».

Але який результат? Людина, яка сподівалася на свою власну праведність, не отримала нічого, в той час як людина, яка молилася в щирому каятті: «Боже, будь

милостивий до мене, грішника!», – пішла в дім свій праведником. Христос каже, що він пішов виправданим, тобто праведним.

Зверніть увагу, що митар зробив щось більше, ніж просто журився про свою гріховність; він попросив про милість, про милосердя.

Що таке милосердя? Це незаслужена прихильність. Це схильність ставитися до людини краще, ніж вона того заслуговує. Слово натхнення говорить про Бога: «Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його» (Псал. 103:11).

Міра, за якою Бог ставиться до нас краще, ніж ми на те заслуговуємо, коли ми смиренно приходимо до Нього, – це відстань між землею і найвищими небесами. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Божа милість

У якому випадку Бог ставиться до нас краще, ніж ми того заслуговуємо?

Тоді, коли Він забирає наші гріхи від нас, як говориться в наступному вірші: «як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини» (Псал. 103:12). Із цим узгоджуються слова коханого учня: «Коли сповідуємо гріхи наші, то Він вірний і праведний пробачити нам гріхи наші й очистити нас від гріхів наших» (1 Ів. 1:9, *пер. з англ.*).

Бог викладає про Свою милість і про те, як вона проявляється: «Хто Бог інший, як Ти, що прощає провини і пробачує прогріх останку спадку Свого, Свого гніву не держить назавжди, бо кохається в милості? Знов над нами Він змилюється, наші провини потопче, Ти кинеш у морську глибочінь усі наші гріхи» (Мих. 7:18, 19).

Давайте тепер прочитаємо прямий виклад Писання про те, як дарується праведність. Апостол Павло, довівши, що «всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23), тож «бо жадне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним, Законом бо гріх пізнається» (вірш 20), далі каже, що: «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів, за довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса» (Рим. 3:24-26).

Ми бачимо фундаментальну думку: отримуючи виправдання задарма. Як може бути інакше?

Оскільки найкращі зусилля грішної людини не мають ані найменшого ефекту для праведності, очевидно, що **єдиний спосіб, у який праведність може прийти до неї, – це тільки у вигляді дару.**

Саме тому, що праведність – це дар, вічне життя, яке є нагородою за праведність, є даром Божим, через Ісуса Христа, Господа нашого: «бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашим» (Рим. 6:23).

Христос був Тим, через Кого приходить прощення гріхів; і це прощення полягає просто в проголошенні Його праведності (яка є праведність Бога) для їхнього прощення: «що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим. 3:25).

Бог, «багатий на милосердя» (Еф. 2:4) і насолоджується нею, покладає Свою власну праведність на грішника, який вірує в Ісуса, як заміну за його гріхи. Звичайно, це вигідний обмін для грішника, і це не збиток для Бога, бо Він нескінченний у святості, і запас у Ньому ніколи не може бути зменшений.

Бог покладає Свою праведність на віруючого. Він покриває його, так що його гріх більше не проявляється. Тоді прощений може вигукнути разом із пророком: «Я радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одержу праведности мене вбрав, немов молодому, поклав Він на мене вінця, і мов молоду, приоздобив красою мене» (Іс. 61:10). (Е. Дж. Варгонер. Christ and His righteousness).

Без Закону?

Але як щодо «праведності Божої без закону»? Як це узгоджується з твердженням, що Закон – це праведність Бога і що поза його вимогами немає праведності?

Тут немає жодного протиріччя. Закон не ігнорується в цьому процесі. Зверніть увагу: Хто дав закон? Христос. Як Він проголошував його? «Як той, хто має владу». Закон походить від Нього так само, як і від Отця, і є просто декларацією праведності Його характеру. Тому **праведність, яка приходить через віру в Ісуса Христа, є тією ж самою праведністю, яка втілена в законі**, і це підтверджується ще й тим, що праведність засвідчена законом (Рим. 3:21).

Нехай кожен спробує уявити собі цю сцену. Ось стоїть закон, як стрімкий свідок проти грішника. Він не може змінитися, і він не назве грішника праведником. Засуджений грішник знову і знову намагається домогтися праведності від закону, але він чинить опір усім його спробам. Його не можна підкупити жодними покаєннями, ні жодними нібито добрими справами.

Але ось стоїть Христос, повний благодаті, як і істина, закликаючи грішника до Себе. Нарешті, грішник, втомлений від марної боротьби за праведність за законом, прислухається до голосу Христа і біжить до Нього в Його розпростерті обійми. Сховавшись у Христі, він покривається Його праведністю, і ось! Вона знайшла через віру в Христа те, до чого вона марно прагнула раніше. Вона має праведність, якої вимагає закон, і вона справжня, тому що вона **отримала її від Джерела праведності, з того самого місця, звідки прийшов закон**.

І закон свідчить про справжність цієї праведності. Він каже, що доти, доки людина зберігає її, вона буде йти в суд і захищати її від усіх звинувачень і від усіх обвинувачів. Вона буде свідчити про те, що вона праведник. З праведністю, яка через віру в Христа, з «праведністю від Бога за вірою» (Фил. 3:9) Павло був упевнений, що він стоятиме в безпеці в день Господній. У цій угоді немає жодних підстав для пошуку провини.

Бог є праведний і виправдовує того, хто вірує в Ісуса (Рим. 3:26). В Ісусі мешкає вся повнота Божества. Він рівний з Отцем у всіх якостях. Отже, **відкуплення, яке знаходиться в Ньому, – здатність викупити загинулу людину – безмежне.** Людина повстає проти Сина тією ж мірою, що й проти Отця, оскільки обидва вони єдині. Тому, коли Христос «4 що за наші гріхи дав Самого Себе» (Гал. 1:4), – це був Цар, який страждає за бунтівних підданих. Він один, зазнавши образи, проходить повз, не помічаючи кривдника.

Жоден скептик не стане заперечувати, що будь-яка людина має право і привілей помилувати будь-який злочин, скоєний проти неї самої; чому ж тоді Бог не може скористатися тим самим правом? Звісно, якщо Він бажає помилувати

кривду, нанесену Йому Самому, Він має на це право, і навіть більше, бо Він захищає цілісність Свого закону тим, що підпорядковується у Своїй Особистості покаранню, яке належало грішникові.

Але ж «невинний постраждав за винного»?! Вірно, але невинний Страждаущий «віддав Себе» добровільно, щоб Він міг по справедливості Свого правління зробити те, до чого спонукала Його любов, **а саме минути шкоду, завдану Йому Самому як Правителю всесвіту.**

Тепер прочитайте заяву Бога про Його власне Ім'я – заяву, зроблену в одному з найгірших випадків презирства, що коли-небудь були проявлені до Нього: «А Господь зійшов у хмарі, і став там із ним, та й покликав Ім'ям Господа. І перейшов Господь перед лицем його, та й викликнув: Господь, Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і багатомилостивий та правдивий, що дотримує милість для тисяч, що вибачає провину й переступ та гріх, та певне не вважає чистим винуватого, бо карає провину батьків на дітях, і на дітях дітей, і на третіх, і на четвертих поколіннях» (Вих. 34:5-7).

Це ім'я Бога. Це характер, у якому Він відкриває Себе людині, світло, у якому Він бажає, щоб люди Його пізнавали.

Але як бути із заявою, що Він «у жодному разі не виправдає винного»? Це цілком відповідає Його довготерпінню, багатій милості й тому, що Він пройшов повз проступок Свого народу. Це правда, що Бог у жодному разі не виправдає винних. Він не може цього зробити, залишаючись справедливим Богом. **Але Він робить щось набагато краще. Він знімає провину, тож той, хто раніше був винен, не потребує очищення – він виправдовується і вважається, ніби він ніколи не грішив.** (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

КВІТЕНЬ

Вдягаючись у праведність

Нехай ніхто не має сумніву у виразі «вдягаючись у праведність», ніби це лицемірство. Дехто з незвичайною нестачею розуміння цінності дару праведності каже, що їм не потрібна праведність, яка «вбрана» (ред.: поставлена), але що їм потрібна тільки та праведність, яка походить від життя (ред.: наділена), тим самим знецінюючи: «Праведність Бога, яка по вірі Ісуса Христа для всіх і на всіх віруючих» (Рим. 3:22, *пер. з англ.*).

Ми згодні з їхньою ідеєю тією мірою, якою вона є протестом проти лицемірства, форми побожності без сили; але важливо, щоб людина запам'ятала цю думку: **є величезна різниця, хто зодягається в праведність. Якщо ми намагаємося зодягнутися в неї самі, то насправді ми отримуємо лише брудний одяг, хоч би яким гарним він нам здавався, але, коли Христос зодягає нас у неї, її не можна зневажати, її не можна відкидати.**

Зверніть увагу на вираз в Ісаї: «Він покрити мене одягом праведності» (Іс. 61:10, *пер. з англ.*). **Праведність, якою Христос вкриває нас, – це праведність, яка відповідає Божому схваленню, і якщо Бог задоволений нею, то, звісно, люди не повинні намагатися знайти щось краще.**

Але ми зробимо ще один крок уперед, і це позбавить нас усіх труднощів. Пророк Захарія пропонує рішення: «І показав Він мені Ісуса, великого священика, що стояв перед лицем Господнього Ангола, а сатана стояв по правіці його, щоб противитися йому. І сказав Господь сатані: Господь буде картати тебе, сатано, і буде картати тебе Господь, Який вибрав Собі Єрусалима! Чи ж він не головешка, що вціліла від огню? А Ісус одягнений був у брудну одягу, і стояв перед лицем Ангола. І він заговорив та й сказав до тих, що стояли перед його лицем, говорячи: Здійміть з нього цю брудну одягу! І сказав він йому: Я зняв з тебе провину твою, і зодягну тебе в шати коштовні. І він сказав: Нехай покладуть чистого завоя на його голову! І поклали чистого завоя на його голову, і зодягли його в шати, а Ангол Господній стояв» (Зах. 3:1-5).

Зауважте, що у наведеному вище оповіданні зняти брудний одяг – це те саме, що змусити беззаконня піти від людини. Отже, ми бачимо, що, коли Христос вкриває нас одягом Своєї власної праведності, Він не приховує гріх, але знімає його. І це показує, що прощення гріхів – це щось більше, ніж проста форма, щось більше, ніж простий запис у небесних книгах про те, що гріх скасовано. **Прощення гріхів – це реальність; це щось відчутне, те, що життєво впливає на людину. Воно фактично очищає її від провини, і якщо її очищено від провини, виправдано, вона стала праведною, то вона, безсумнівно, зазнала радикальної зміни. Вона дійсно стала іншою людиною, бо вона отримала цю**

праведність для прощення гріхів у Христі. Вона була отримана тільки через зодягання у Христа: «хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17).

І тому повне і безплатне прощення гріхів тягне за собою ту чудову і дивовижну зміну, відому як нове народження, бо людина не може стати новим творінням, окрім як через нове народження згори. Це те ж саме, що мати нове, або чисте, серце. **Нове серце – це серце, яке любить праведність і ненавидить гріх. Це серце, готове йти шляхами праведності.** Це таке серце, яке Господь бажав бачити в Ізраїлю, коли Він сказав: «О, коли б їхнє серце було їм на те, щоб боялись Мене й пильнували всіх Моїх заповідей по всі дні, щоб було добре їм та синам їхнім навіки!» (Повт. 5:29).

Коротше кажучи, це серце, **вільне від любові до гріха**, а також від провини за гріх. (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Робота Духа

Але що змушує людину щиро бажати прощення її гріхів? Це просто її ненависть до них і прагнення до праведності, прагнення, яке розпалив Святий Дух.

Дух бореться з усіма людьми. Він приходять як викривач. Коли Його голос викриття береться до уваги, тоді Він одразу ж бере на себе обов'язки втішителя. Та сама покірна, поступлива вдача, яка спонукає людину прийняти докір Духа, також спонукає її слідувати вченням Духа. Павло каже, що: «всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14).

І знову, що приносить виправдання або прощення гріхів? Це віра, бо Павло каже: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1). Праведність Бога дається і приписується кожному віруючому: «Праведність Бога, яка від віри Ісуса Христа, для всіх і на всіх віруючих» (Рим. 3:22, *пер. з англ.*).

Ця ж вправа віри робить людину і чадом Божим; бо апостол Павло каже: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса» (Гал. 3:26).

Той факт, що кожен, чії гріхи прощені, одразу ж стає дитиною Божою, показаний у посланні Павла до Тита. Спочатку він показує нечестивий стан, у якому ми колись перебували, а потім каже: «А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим, Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдались Його благодаттю, і стали спадкоємцями за надією на вічне життя» (Тит. 3:4-7).

Зверніть увагу, що саме через виправдання Його благодаттю, ми стаємо спадкоємцями. Тож ми знаємо, що кожен, хто виправданий Божою благодаттю, – прощений – є дитям і спадкоємцем Божим.

Це показує, що немає жодних підстав для ідеї про те, що людина повинна пройти через свого роду випробувальний термін і досягти певного ступеня святості, перш ніж Бог прийме її як Своє дитя. Він приймає нас такими, якими ми є. Не за нашу доброту Він любить нас, а за нашу нужду. Він приймає нас не заради чогось, що Він бачить у нас, але заради Себе Самого і заради того, що Він знає, що Його Божественна сила може зробити з нас.

Тільки тоді, коли ми усвідомлюємо дивовижну велич і святість Бога і той факт, що Він приходять до нас у нашому гріховному й приниженому стані, щоб прийняти нас у Свою сім'ю, ми можемо оцінити силу вигуку апостола: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав» (1 Ів. 3:1).

Кожен, кому надана ця честь, очистить себе, як і Він чистий: «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» (вірш 3). Бог робить нас Своїми дітьми не тому, що ми хороші, але для того, щоб Він міг зробити нас хорошими. Павло сказав: «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі...» (Еф. 2:4-7). І потім він додає: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (вірші 8, 9).

Цей уривок показує, що Бог полюбив нас, коли ми були ще мертві в гріхах. Він дає нам Свого Духа, щоб зробити нас живими у Христі, і Той самий Дух знаменує наше усиновлення в Божественній родині. Він усиновляє нас, щоб ми, будучи новими творіннями у Христі, могли творити добрі справи, визначені Богом. (Е. Дж. Варгонер. Christ and His righteousness).

Прийняття нас Богом

Багато людей не наважуються почати служити Господу, бо бояться, що Бог не прийме їх, і тисячі людей, які сповідують Христа впродовж багатьох років, усе ще сумніваються в тому, що вони прийняті Богом. Сьогодні ми принесемо радісну звістку таким людям.

Чи прийме мене Господь? Давайте зайдемо разом із вами в магазин і на такому прикладі знайдемо відповідь на це запитання.

Для початку давайте запитаємо себе: «Чи отримає людина те, що вона купила в магазині?» Якщо ви підете в магазин і заплатите за певний товар, чи отримаєте ви товар, якщо ви його купили?

Звичайно, отримаєте; тут не може бути жодних сумнівів. Ба більше, той факт, що ви купили товар і заплатили за нього гроші, є достатнім доказом не тільки того, що ви хочете, а й того, що вам не терпиться його отримати. Якби ви не хотіли його отримати, ви б його не купили.

Ба більше, чим більше ви за товар заплатили, тим більше ви хочете його отримати. Якщо ціна, яку ви заплатили, була великою і ви майже віддали своє життя, щоб заробити ці гроші, то в такому разі не може бути жодних сумнівів у тому, що ви приймете і заберете покупку, коли ви за неї заплатили. Ваша велика тривога полягає в тому, щоб не сталося якогось форс-мажору, щоб ви не залишилися без вашої покупки.

Тепер давайте застосуємо цю просту, природну ілюстрацію до випадку грішника, який приходить до Христа.

По-перше, Христос купив нас: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19, 20).

Ціною, яка була сплачена за нас, була Його власна кров – Його життя. Павло сказав пресвітерам Ефеса: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії. 20:28); «знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петр 1:18, 19); «Самого Себе дав за нас» (Тит. 2:14); «що за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від злого сучасного віку нас визволити, за волею Бога й Отця нашого» (Гал. 1:4).

Він купив не якийсь певний клас, а весь світ грішників: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне...» (Ів. 3:16).

С плачена ціна була нескінченною, тому ми знаємо, що Він дуже бажав того, що Він купив. Він усім серцем бажав отримати це. Він не міг бути задоволений без цього: «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерти, і то смерти хресної...» (Фил. 2:6-8); «дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого» (Євр. 12:2).

«Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься. Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе» (Іс. 53:11). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Це була Його угода

«Але я недостойний!» – кажуть багато хто. **Це насправді означає, що ви не варті сплаченої ціни і тому ви боїтеся прийти, щоб Христос не відмовився від покупки.**

Ви могли б побоюватися цього, якби угода не була укладена, а ціна не була б уже сплачена. **Якщо Він відмовиться прийняти вас на тій підставі, що ви не варті цієї ціни, Він втратить не тільки вас, а й сплачену суму.**

Навіть якщо товар, за який ви заплатили, не вартий того, що ви за нього віддали, ви самі не будете настільки дурні, щоб викинути його. Краще отримати якусь віддачу за свої гроші, ніж не отримати нічого.

Але в глибині питання ви не маєте жодного стосунку до питання про цінність. Коли Христос був на землі в інтересах покупки, Він «і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, бо знав Сам, що в людині було» (Ів. 2:25).

Він зробив покупку з відкритими очима, і Він знав точну вартість того, що Він купив. Він анітрохи не розчарований, коли ви приходите до Нього, і Він бачить, що ви нічого не варті. Вам не потрібно турбуватися про цінність. Якщо Він зі Своїм досконалим знанням справи був задоволений тим, щоб укласти угоду, ви маєте бути останнім, хто скаржитиметься.

Бо, що найдивовижніше, Він купив вас з тієї самої причини, яка вас так непокоїть, а саме що ви були негідні. Його досвідчене око побачило у вас великі можливості, і Він купив вас не за те, що ви коштували тоді або коштуєте зараз, але за те, що Він може зробити з вас. Він каже: «Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе» (Іс. 43:25).

У нас немає праведності, тому Він купив нас, «щоб стали ми Божою правдою в Нім» (2 Кор. 5:21). Павло каже: «бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Нім повноту, а Він Голова всякої влади й начальства» (Кол. 2:9, 10). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Як Христос знаходить славу

Ось весь процес: «між якими й усі ми проживали колись у пожадливість нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі. Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:3-10).

Ми призначені «на похвалу слави благодаті Його» (Еф. 1:6, *пер. з англ.*).

Цього не могло б бути, якби ми спочатку були варті всього того, що Він заплатив за нас. У такому разі не було б ніякої слави для Нього в цій угоді. Він не зміг би в прийдешніх віках показати в нас багатство Своєї благодаті.

Але коли Він візьме нас, нічого не вартих, і врешті-решт представить нас бездоганними перед престолом, це буде до Його вічної слави. І тоді не буде нікого, хто міг би приписати гідності собі. Упродовж усієї вічності освячені люди об'єднуються, говорячи про Христа: «І нову пісню співають вони, промовляючи: Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду. І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священниками, і вони на землі царюватимуть! І я бачив, і чув голос багатьох Анголів навколо престолу, і тварин, і старців, і число їх було десятки тисяч раз по десять тисяч і тисячі тисяч. І казали вони гучним голосом: Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!» (Об'яв. 5:9-11). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Той, хто має сумнів (ч. 1)

Звичайно, всі сумніви щодо прийняття Бога мають бути відкинуті. Але за фактом це не так. Зле серце невір'я все ще привносить сумніви. Деякі кажуть: «Я вірю у все це, але...»

Зупиніться! Якби ви вірили, ви б не говорили «але». Коли люди додають «але» до твердження, що вони вірять, вони насправді мають на увазі: «Я вірю, але я не вірю».

Але такі люди продовжують говорити: «Можливо, ви маєте рацію, але послухайте мене. Те, що я збирався сказати, що я вірю тим місцям Писання, які ви процитували, але Біблія говорить, що якщо ми діти Божі, ми матимемо свідоцтво Духа і матимемо свідоцтво в собі, а я не відчуваю такого свідоцтва. Тому я не можу вірити, що я належу Христу. Я вірю Його слову, але не маю свідоцтва».

Зрозуміло ваше вагання. Але ми усунемо його. Що стосується того, що ви належите Христу, ви самі можете вирішити це. Ви бачили, що Він віддав за вас? Тепер питання в тому, чи віддали ви себе Йому? Якщо так, то ви можете бути впевнені, що Він прийняв вас. Якщо ви не належите Йому, то тільки тому, що ви відмовилися віддати Йому те, що Він купив. Ви обманюєте Його.

Він каже: «Я руки Свої цілий день простягав до людей неслухняних і суперечних» (Рим. 10:21). **Він бажає вас віддати Йому те, що Він купив і за що заплатив, а ви відмовляєтеся і звинувачуєте Його в тому, що Він не бажає прийняти вас.** Але якщо ви від усього серця віддали себе Йому, щоб стати Його дитиною, ви можете бути впевнені, що Він прийняв вас.

Що стосується того, що ви вірите Його словам, але маєте сумнів, чи приймає Він вас, тому що ви не відчуваєте свідоцтва у своєму серці, я все ще наполягаю на тому, що ви не вірите. Якби ви вірили, у вас було б свідчення. Прислухайтеся до Його слова: «Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі. Хто не вірує Богові, той учинив Його неправдомовцем, бо не вірив у свідчення, яким Бог свідчив про Сина Свого» (1 Ів. 5:10).

У вас не може бути свідоцтва, поки ви не увіруєте, і як тільки ви увіруєте, ви маєте свідоцтво.

Як же так? Тому що ваша віра в Боже Слово і є свідченням. Так говорить Бог: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1).

Якби ви почули, як Бог сказав вам звучним голосом, що ви Його дитя, ви вважатимете це достатнім свідченням? **Отже, коли Бог говорить у Своєму Слові, це те саме, як якщо б Він говорив чутним голосом, і ваша віра – це свідчення того, що ви чуєте та вірите.**

Це настільки важливе питання, що воно заслуговує на ретельний розгляд. Ми читаємо, що ми – «всі сини Божі через віру в Христа Ісуса!» (Гал. 3:26). Наша віра робить нас дітьми Божими. (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Той, хто має сумнів (ч. 2)

Але як ми отримуємо цю віру? «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Але як ми можемо знайти віру в Боже слово? Просто вірити, що Бог не може брехати. Навряд чи ви назвете Бога брехуном в обличчя Йому, але саме це ви й робите, якщо не вірите Його слову. Усе, що вам потрібно, – це вірити. Але що говорить Писання? «Але що каже ще? Близько тебе слово, в устах твоїх і в серці твоїм, цебто слово віри, що його проповідуємо. Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння. Каже бо Писання: Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений» (Рим. 10:8-11).

Усе це узгоджується зі словами Павла: «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись» (Рим. 8:16, 17).

Цей Дух, що свідчить духом нашим, є Утішитель, якого обіцяв Ісус: «Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він» (Ів. 14:16). І ми знаємо, що свідоцтво Його істинне, бо Він є «Дух правди» (вірш 17).

Як же Він свідчить? Наводячи на пам'ять Слово, яке було записано. «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (вірш 26). Бог надихнув ці слова: «що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного» (1 Кор. 2:13), «Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Петр. 1:21).

І тому, коли Він наводить їх нам на пам'ять, це те ж саме, як якщо б Він говорив їх безпосередньо з нам. Ми при цьому говоримо сатані піти з його лжесвідченням проти Бога, тому що ми віримо Слову Божому. Але якщо ми віримо цьому запису Божого слова, ми знаємо, що ми діти Божі, і ми волаємо: «Авва, Отче». І тоді славна істина більш повно проникає в душу. Повторення цих слів робить їх реальністю для нас. Він – наш Отець; ми – Його діти. Яка радість від цієї думки!

Отже, ми бачимо, що свідчення, яке ми маємо в собі, – це не просте враження чи емоція. Бог не просить нас довіряти такому ненадійному свідку, як наше почуття. Писання каже: «Хто довіряє серцю своєму, той дурень» (Пр. 28:26, пер. з англ.).

Але свідоцтво, якому ми повинні довіряти, – це незмінне Слово Боже, і це свідоцтво ми можемо мати через Духа в наших власних серцях: «Дяка Богові за невимовний дар Його!» (2 Кор. 9:15).

Ця впевненість не дає нам підстав послабити нашу старанність і заспокоюватися, ніби ми досягли досконалості. Ми повинні пам'ятати, що **Христос** приймає нас не заради нас, а заради Себе, не тому, що ми досконалі, але щоб у Ньому ми могли йти до досконалості. Він благословляє нас не тому, що ми були настільки гарні, що заслужили благословення, але для того, щоб у силі благословення ми могли відвернутися від своїх беззаконь (Дії 3:26). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Перемога віри. Віра Йосафата (ч. 1)

Біблія говорить про це так: «Праведний вірою живий буде», «праведність Божа [відкривається] від віри у віру» (Рим. 1:17, *пер. з англ.*).

Ніщо не може краще проілюструвати дію віри, ніж деякі з прикладів, записаних для нашого навчання, щоб «терпінням і потіхою з Писання ми мали надію» (Рим. 15:4).

Розглянемо одну примітну подію, записану в 20-му розділі Другої книги Паралипоменон: «І сталося по тому, пішли моавітяни та аммонітяни, а з ними деякі з меунян, проти Йосафата на війну. І прийшли, і донесли Йосафатові, говорячи: Прийшла на тебе сила силена з того боку моря, з Сирії, і ось вони в Хацон-Тамарі, воно Ен-Геді» (2 Хр. 20:1, 2).

Це велике військо навіювало страх на царя і народ, але вони вчинили мудро, зібравшись разом: «І зібралися юдеяни просити допомоги від Господа, також поприходили зо всіх Юдиних міст просити Господа (вірш 4).

Далі йде молитва Йосафата, як лідера громади, і вона заслуговує на особливе вивчення, оскільки це була молитва віри і містила в собі початок перемоги: «І став Йосафат у зборі Юдиному та єрусалимському в Господньому домі, перед новим подвір'ям, 6 та й сказав: Господи, Боже батьків наших! Чи ж не Ти Бог на небесах? І Ти пануєш над усіма царствами народів, і в руці Твоїй сила та міць, і немає такого, хто б став проти Тебе» (вірші 5, 6).

Це був прекрасний початок молитви. Вона починається з визнання Бога на небесах. Так починається зразкова молитва Христа: «Отче наш, що еси на небесах!» (Мт. 6:9).

Що це означає? Що Бог, як Бог на небесах, є Творцем. **Вона несе в собі визнання Його влади над усіма царствами світу і силами темряви**; той факт, що Він на небесах, Творець, показує, що в Його руці є сила і могутність, так що ніхто не в змозі протистояти Йому.

Людина, яка може почати свою молитву в годину потреби з такого визнання Божої сили, вже має перемогу на своєму боці. Бо, зауважте, Йосафат не тільки заявив про свою віру в дивовижну силу Божу, **але він стверджував Божу силу як свою власну**, кажучи: «Чи не Ти Бог наш?» (2 Хр. 20:7, *пер. з англ.*). Він виконав вимогу Писання: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Потім Йосафат продовжив розповідати про те, як Господь затвердив їх у цій землі, і як, хоча Він не дозволив їм вторгнутися в Моав і Аммон, але ці народи прийшли, щоб вигнати їх з їхньої Божої частки: «Чи ж не Ти, Боже наш, повиганяв мешканців цього Краю перед народом Твоїм, Ізраїлем, і дав його Авраамовому

насіню, Твоєму приятелеві навіки? ...і оце вони відплачують нам навалою, щоб вигнати нас із спадку Твого, який Ти віддав нам» (2 Хр. 20:7-11).

І потім він зробив висновок: «Боже наш, чи ж Ти не осудиш їх? Нема бо в нас сили перед цією силою силенною, що приходить на нас, і ми не знаємо, що зробимо, бо наші очі на Тебе!» (вірш 12).

Така позиція Йосафата і його народу відповідала апостольському припису: «дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри» (Євр. 12:2). Він є початок і кінець (Об'яв. 1:8).

Що сталося далі? Пророк Господній прийшов у силі Святого Духа і сказав: «Послухайте, весь Юдо й мешканці Єрусалиму та царю Йосафате! Так говорить до вас Господь: Не бійтеся та не жахайтеся перед цією силенною силою, бо не ваша ця війна, але Божа!» (2 Хр. 20:15). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Перемога віри. Віра Йосафата (ч. 2)

Продовжуючи вивчати досвід віри Йосафата, ми виявляємо нові уроки для себе. Після того як Бог через пророка сказав Йосафату і народу, що це війна Божа, був наказ виступити вранці назустріч ворогу, і вони повинні були побачити порятунок Господа, бо Він буде з ними. Тепер настає найважливіша частина: «І повставали вони рано вранці, і вийшли до пустині Текоя. А як вони виходили, став Йосафат та й сказав: Послухайте мене, Юда та мешканці Єрусалиму! Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, вірте пророкам Його, і пощастить вам! І радився він з народом, і поставив співаків для Господа, і вони хвалили величність святости, коли йшли перед озброєними, і говорили: Дякуйте Господу, бо навіки Його милосердя!» (2 Хр. 20:21).

Звичайно, це був дивний спосіб вийти на битву. Небагато армій виходили на битву з таким авангардом. Але який був результат? Ми читаємо: «А того часу, коли зачали вони співати та хвалити, дав Господь засідку на синів Аммонових і Моавових та на мешканців гори Сеїр, що прийшли були проти Юди, і були вони побиті, бо повстали аммонітяни та моавітяни на мешканців гори Сеїр, щоб учинити їх закляттям, і щоб вигубити. А коли вони покінчили це з мешканцями Сеїру, стали помагати один проти одного, щоб вигубити себе. І коли Юда прийшов на вартівню до пустині, і поглянули вони на натовп, аж ось трупи, що попадали на землю, і не було урятованого!» (вірші 22-24).

Не буде зайвим трохи вивчити філософію перемоги віри, проілюстрованої на цьому прикладі.

Коли ворог, упевнений у своїй перевазі в чисельності, почув, що ізраїльтяни виходять із міста того ранку зі співом і криками, що вони повинні були зробити висновок? Не що інше, як те, що ізраїльтяни отримали підкріплення і настільки посилилися, що марно намагалися протистояти їм. Крім того, їх охопила паніка, і кожен з них дивився на свого сусіда як на ворога.

І хіба вони не мали рацію у своєму висновку, що Ізраїль отримав підкріплення? Справді, вони мали рацію, бо Писання говорить: «А того часу, коли зачали вони співати та хвалити, дав Господь засідку на синів Аммонових і Моавових та на мешканців гори Сеїр, що прийшли були проти Юди, і були вони побиті» (2 Хр. 20:22), («Господь поставив засідки проти дітей Амонна, Моава і гори Сеїр», *пер. КЛ*).

Воїнство Господнє, на яке сподівалися Йосафат і народ його, билосся за них. Але слід звернути особливу увагу на те, що саме тоді, коли Ізраїль почав співати і славити, Господь влаштував засідки проти ворога.

Що це означає? Це означає, що їхня віра була реальною. Божа обіцянка вважалася такою ж хорошою, як і реальне виконання. Тому вони вірили

в Господа, або, більш буквально, вони спиралися на Господа, і таким чином вони були затверджені, або побудовані на міцній основі. Таким чином, вони довели істинність слів Писання: «оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Ів. 5:4). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Уроки віри Йосафата для духовної битви

Давайте тепер застосуємо ілюстрацію про досвід віри Йосафата, яку ми розглядали попереднього дня, до конфлікту проти гріха.

Виникає сильна спокуса зробити вчинок, відомий нам як неправильний. На превеликий жаль, ми часто переконувалися в силі спокуси, тому що вона перемагала нас, і ми знали, що не можемо протистояти їй, що в нас немає сил чинити опір їй.

Але тепер наші очі звернені до Господа, Який сказав нам, щоб ми приступали з відвагою до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для допомоги у важку хвилину (Євр. 4:16). Отже, ми починаємо молитися Богу про допомогу. І ми молимося до Бога, який відкритий нам у Біблії як Творець неба і землі.

Ми починаємо не зі скорботного визнання нашої слабкості, але з радісного визнання могутності Бога, тільки потім ми можемо сміливо заявити про наші труднощі і нашу слабкість. Якщо ми спочатку заявляємо про свою слабкість і бентежну ситуацію, ми ставимо себе вище за Бога. У цьому разі сатана піднесе труднощі й напустить на нас свій морок, щоб ми не могли бачити нічого, окрім своєї слабкості, і тому, хоча наші крики й благання можуть бути палкими й болісними, вони будуть марними, бо в них не буде головного елемента – віри в те, що Бог є, і що Він є всім тим, що Він є, і, що Він є всім тим, чим Він Себе показав.

Але коли ми починаємо з визнання Божої сили, тоді ми можемо сміливо заявити про свою слабкість, тому що тоді ми просто ставимо свою слабкість поруч із Його силою, а контраст цього народжує мужність.

Потім, коли ми молимося, в наш розум приходять Божі обітниця, приведена туди Святим Духом. Може трапитися так, що ми не можемо пригадати жодної особливої обітниці, яка точно підходить до цього випадку, але ми можемо пригадати, що «вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних, із яких перший то я» (1 Тим. 1:15), і що Він «за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від злого сучасного віку нас визволити, за волею Бога й Отця нашого» (Гал. 1:4).

І ми можемо знати, що з цим пов'язана всяка обітниця, бо «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Рим. 8:32).

Потім ми згадуємо, що Бог може говорити про те, чого немає, як про те, що є. Тобто якщо Бог дає обіцянку, то вона вже здійснилася. І тому, знаючи, що наше позбавлення від зла відбувається з волі Божої, ми вважаємо перемогу

вже своєю і починаємо дякувати Богові за неї: «Через них даровані нам цінні та великі обітниці» (2 Петр. 1:4).

Коли наша віра осягає ці обітниці і робить їх реальними, ми не можемо не вихвалити Бога за Його дивовижну любов, і доки ми робимо це, наші думки повністю відвернені від зла, і перемога за нами. Господь Ісус влаштовує засідки проти ворога.

Наше вихваляння показує сатані, що ми отримали підкріплення, і оскільки він перевірів чинність тієї допомоги, що нам дана, то й перемога за нами, а сатана знає, що нічого не може вдіяти з нами в цьому випадку, і тому залишає нас. Це ілюструє силу припису апостола: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Грішник – раб

Перш за все, слід зрозуміти, що грішник є рабом. Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Ів. 8:34). Павло також говорить, ставлячи себе на місце людини, не народженої згори: «Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх» (Рим. 7:14).

Продана людина – раб; тому людина, продана гріху, – раб гріха. Петро звертає увагу на той самий факт, коли говорить про продавних, лжевчителів: «Вони волю обіцяють їм, самі будучи рабами тління. Бо хто ким переможений, той тому й раб» (2 Петр. 2:19).

Головною особливістю раба є те, що він не може робити, що йому заманеться, але зобов'язаний виконувати волю іншого, хоч би якою неприємною вона не була. Таким чином, Павло доводить істинність того, що він, будучи тілесною людиною, був рабом гріха: «Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:15-19).

Той факт, що гріх керує, доводить, що людина є рабом, і, хоча кожен, хто чинить гріх, є рабом гріха, рабство стає нестерпним, коли грішник побачив пробіск свободи і жадає її, але не може розірвати ланцюги, що зв'язують його з гріхом. Неможливо для ненародженої людини зробити навіть те добро, яке вона хотіла б зробити, як уже було вище сказано в Писанні.

Скільки людей на своєму власному досвіді довели істинність цих слів. Скільки людей наважувалися знову і знову, і все ж їхні найщиріші рішення виявилися перед лицем спокуси слабкими, як трава. У них не було сили, і вони не знали, що робити, на жаль, їхні очі були звернені не на Бога, а на себе і на ворога. Їхній досвід був досвідом постійної боротьби з гріхом, це правда, але також правда і їхня постійна поразка.

Чи можна назвати це справжнім християнським досвідом? Є деякі, які думають, що це так. Чому ж тоді апостол у муках своєї душі кричав: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Рим. 7:24).

Чи відчуває істинний християнин, що його тіло смерті настільки жахливе, що душа змушена волати про позбавлення? Ні, звісно.

Хто ж тоді, у відповідь на цей щирий заклик, проявить себе як рятівник? Апостол каже: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (Рим. 7:25, *пер. з англ.*).

В іншому місці він говорить про Христа: «А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, цебто диявола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі» (Євр. 2:14, 15). І знову Христос проголошує Свою власну місію: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю» (Іс. 61:1).

Це рабство гріха – рабство того, що ми змушені грішити навіть проти волі, силою успадкованих і набутих злих нахилів і звичок.

Чи позбавляє Христос від цього в істинному християнському досвіді? Звичайно.

Тоді очевидно, що рабство гріха, на яке скаржиться апостол у сьомому розділі Послання до римлян –це досвід не чада Божого, а раба гріха. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Позбавлення у Христі

Саме для того, щоб визволити людей з полону гріха, прийшов Христос, щоб позбавити нас у цьому житті не від війни та боротьби, а від поразки, щоб дати нам можливість бути сильними в Господі та в силі Його могутності, щоб ми могли дякувати Отцеві, що «визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів» (Кол. 1:13, 14).

Ким здійснюється це визволення? Сином Божим. Христос каже: «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнасте правду, а правда вас вільними зробить! Вони відказали Йому: Авраамів ми рід, і нічийми невірниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні?» (Ів. 8:31-33).

Ця свобода приходиться до всіх віруючих, бо тим, хто вірує в ім'я Його, Він дає «владу дати дітьми Божими стати» (Ів. 1:12).

Свобода від осуду приходиться до тих, хто перебуває у Христі Ісусі: «Отже, немає нині жодного осуду тим, які у Христі Ісусі, які ходять не за тілом, але за Духом. Бо закон Духа життя у Христі Ісусі зробив мене вільним від закону гріха і смерті» (Рим. 8:1, 2, *пер. з англ.*). І ми зодягнулися в Христа вірою: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса! Бо ви всі, що в Христа охристілися, у Христа зодягнулися» (Гал. 3:26, 27).

За вірою Христос живе в наших серцях: «Для того схиляю коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою. А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Еф. 3:14-21). (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Зцілення покаліченої жінки

«І навчав Він в одній з синагог у суботу. І ось там була одна жінка, що вісімнадцять років мала духа немочі, і була скорчена, і не могла ніяк випростатись. А Ісус, як побачив її, то покликав до Себе. І сказав їй: Жінко, звільнена ти від недуги своєї. І Він руки на неї поклав, і вона зараз випросталась, і стала славити Бога! Озвався ж старший синагоги, обурений, що Ісус уздоровив у суботу, і сказав до народу: Є шість день, коли працювати належить, приходьте тоді та вздоровлюйтеся, а не дня суботнього. А Господь відповів і промовив до нього: Лицеміре, хіба ж не відв'язує кожен із вас у суботу свого вола чи осла від ясел, і не веде напоїти? Чи ж цю дочку Авраамову, яку сатана був зв'язав вісімнадцять ось років, не належить звільнити її суботнього дня від цих пут? А як Він говорив це, засоромилися всі Його супротивники. І тішився весь народ всіма славними вчинками, які Він чинив» (Лк. 13:10-17).

Ми виявляємо такі факти і паралелі.

1. Жінка була зв'язана. Ми ж, боячись смерті, все життя перебуваємо в рабстві: «щоб... Він міг... звільнити тих, які страхом смерті були все життя в рабстві (Євр. 2:14, 15, *пер. з англ.*).

2. Сатана зв'язав жінку. Також сатана розставив пастки і для наших ніг і ввів нас у рабство, у полон.

3. Вона не могла підняти себе. Беззаконня наші оволоділи нами, так що ми не можемо дивитися вгору: «бо нещастя без ліку мене оточили, беззаконня мої досягли вже мене, так що й бачити не можу, вони численнішими стали за волосся на моїй голові, і серце моє опустило мене...» (Псал. 40:12).

Одним словом і дотиком Ісус визволив жінку від її немочі; у нас є такий самий милосердний Первосвященик тепер на небесах, Який торкається наших немочей, і те саме слово визволить нас від зла.

З якою метою були записані чудеса зцілення, які здійснив Ісус? Іоанн каже нам, що все це було не просто для того, щоб показати, що Він може зцілювати хвороби, а щоб показати Його владу над гріхом: «А натовп, побачивши це, налякався, і славив Бога, що людям Він дав таку владу» (Мт. 9:8).

«І багато інших знамень воістину створив Ісус у присутності учнів Своїх, про які не написано в книзі цій, але це написано, щоб ви увірували, що Ісус є Христос, Син Божий, і що, вірячи, ви можете мати життя в ім'я Його (Ів. 20:30, 31, *пер. з англ.*).

Таким чином, ми бачимо наочні уроки любові Христа, Його готовність дати життя через Його ім'я, Його готовність до полегшення страждань і Його владу над справами сатани. (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Зцілення кульгавої людини

Цю історію записано в 3-му розділі книги Діянъ святих Апостолів. Петро та Іван побачили біля воріт храму людину старшу за сорок років, яка була кульгавою від народження. Він ніколи не ходив. Він просив милостиню і Петро відчув спонукання Духа Святого дати йому щось краще, ніж срібло або золото. Петро сказав: «Та промовив Петро: Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи! І, узявши його за правицю, він підвів його. І хвили тієї зміцнилися ноги й суглобці його!... І, зірвавшись, він устав та й ходив, і з ними у храм увійшов, ходячи та підскакуючи, і хвалячи Бога» (Дії 3:6-8).

Це явне чудо з людиною, яку всі знали, викликало велике хвилювання в народі, і коли Петро побачив їхнє здивування, він почав розповідати, як сталося це чудо: «І, побачивши це, промовив Петро до народу: Мужі ізраїльські! Чого ви дивуетесь цим, та чого ви на нас позираєте так, ніби те, що він ходить, ми зробили своєю силою чи благочестям? Бог Авраамів, та Ісаків, та Яковів, Бог наших батьків, Сина Свого прославив, Ісуса, Якого ви видали, і відцуралися перед Пилатом, як він присудив був пустити Його. Але ви відцуралися Святого та Праведного, і домагалися видати вам душоубця. Начальника ж життя ви забили, та Його воскресив Бог із мертвих, чого свідками ми! І через віру в Ім'я Його вздоровило Ім'я Його того, кого бачите й знаєте. І віра, що від Нього, принесла йому вздоровлення це перед вами всіма» (Дії 3:12-16).

Тепер проведемо паралель і застосуємо до нас: людина була кульгавою від утроби матері своєї, не в силах допомогти собі. Вона з радістю б ходила, але не могла. Ми також можемо сказати разом із Давидом: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Псал. 51:5).

Як наслідок, ми за своєю природою настільки слабкі, що не можемо робити те, що хотіли б. **З кожним роком життя цієї людини збільшувалася її нездатність ходити, збільшувалася вага її тіла, в той час як її кінцівки не ставали сильнішими, так і практика гріха, що повторюється, в міру того, як ми стаємо старшими, посилює свою владу над нами.** Цей чоловік зовсім не міг ходити, але ім'я Христа через віру в Нього допомогло йому: дало досконале здоров'я і свободу від немочі. **Так і ми через віру, яка від Нього, можемо стати повноцінними й отримати можливість робити те, що досі було неможливо.** Бо те, неможливе для людини, можливе для Бога. Він Творець, що «змученому дає силу, а безсилому міць» (Іс. 40:29).

Одне з чудес віри, як це видно на прикладі стародавніх героїв, полягає в тому, що вони «з немочі стали сильними» (Євр. 11:34, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Як зберегти свободу

Ми всі за природою своєю раби гріха і сатани, але щойно ми підкоряємося Христу, ми звільняємося від влади сатани. Так каже Павло: «Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, або гріха на смерть, або послуху на праведність?» (Рим. 6:16).

Отже, щойно ми звільняємося від рабства гріха, ми стаємо слугами Христа. Дійсно, сам акт звільнення нас від влади гріха у відповідь на нашу віру доводить, що Бог приймає нас як Своїх слуг. Ми стаємо справді рабами Христовими; а хто раб Господній, той вільна людина: «Бо, браття, ви покликані до свободи» (Гал. 5:13, *пер. з англ.*), «Господь же то Дух, а де Дух Господній, там воля» (2 Кор. 3:17).

І тепер знову починається конфлікт. Сатана не схильний віддати свого раба так легко. Він приходив озброєний батоном лютої спокуси, щоб знову змусити нас служити йому. Ми знаємо на сумному досвіді, що він сильніший за нас і що без сторонньої допомоги ми не можемо протистояти йому. Але ми боїмося його сили і волаємо про допомогу.

Тоді ми згадуємо, що більше не є слугами сатани. Ми підкорили себе Богові, і тому Він прийняв нас як Своїх слуг. Тому ми можемо сказати разом із псалмоспівцем: «Пильнує Господь недосвідчених, став я нужденний, та Він допоможе мені» (Псал. 116: 6).

Якщо ми віримо, що Бог розв'язав пута, які сатана накинув на нас, то це є доказом того, що Бог захищатиме нас, бо Він дбає про Своїх, і в нас є впевненість у цьому: «Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса» (Фил. 1:6).

І в цій упевненості ми сильні протистояти. (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Інструменти праведності

Якщо ми є слугами Бога або, інакше кажучи, знаряддями праведності в Його руках, «і не віддавайте членів своїх гріхові за знаряддя неправедности, але віддавайте себе Богові, як оживих із мертвих, а члени ваші Богові за знаряддя праведности. Бо хай гріх не панує над вами, ви бо не під Законом, а під благодаттю. Що ж? Чи будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю? Зовсім ні! Хіба ви не знаєте, що кому віддасте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаєтесь, або гріха на смерть, або послуху на праведність?» (Рим. 6:13-16).

Ми не інертні, мляві, безглузді інструменти, як ті, що не мають права голосу щодо того, якими вони мають бути, але живі, розумні інструменти, яким дозволено обирати собі заняття.

Проте термін «інструмент» означає знаряддя праці, щось таке, що повністю перебуває під контролем ремісника. Різниця між нами та інструментами в тому, що ми можемо обирати, хто буде нас використовувати і для якої роботи. Але, зробивши вибір, ми віддаємо себе в руки ремісника, в руки робітника, ми повинні бути так само повністю в його руках, як і інструмент, який не має права голосу щодо того, як його використовувати.

Коли ми віддаємося Богові, ми повинні бути в Його руках, як глина в руках гончаря, щоб Він міг робити з нами все, що забажає. Наша воля полягає в тому, щоб вибрати, чи дозволимо ми Йому творити в нас те, що добре. Ця ідея бути знаряддям у руках Божих є прекрасною підмогою для перемоги віри, коли вона одного разу повністю здобута. Бо, зауважте, те, що робитиме інструмент, цілком залежить від того, в чіих руках він перебуває.

Так само, коли ми були слугами сатани, ми не робили нічого хорошого: «бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности» (Рим. 6:20). Але тепер, коли ми віддали себе в руки Бога, то знаємо, що в Ньому немає неправди, і тому інструмент у Його руках не може бути використаний для злої мети.

Віддання себе в руки Божі повинно бути таким самим повним, як це було раніше щодо сатани, бо апостол каже: «Говорю я по-людському, через неміч вашого тіла. Бо як ви віддавали були члени ваші за рабів нечистості й беззаконню на беззаконня, так тепер віддайте члени ваші за рабів праведности на освячення» (Рим. 6:19).

Отже, весь секрет подолання полягає в такому:

1. Повністю віддатися Богові зі щирим бажанням виконати Його волю.
2. Знати, що в нашій поступливості Він приймає нас як Своїх слуг.
3. Зберігаючи цю покірність Йому, залишатися в Його руках.

Часто перемогу можна здобути, тільки повторюючи знову і знову: «Пильнує Господь недосвідчених, став я нужденний, та Він допоможе мені!» (Псал. 116:6). Це просто інший спосіб сказати: «Господи, я віддав себе в Твої руки як знаряддя праведності; нехай буде воля Твоя, а не веління моєї плоті».

Але коли ми усвідомимо силу цього місця Писання і відчуємо, що ми справді слуги Божі, одразу ж прийде думка: «Якщо я справді інструмент у руках Божих, і Він не може використати мене на зло, і не може дозволити мені чинити зло, доки я лишаюся в Його руках, тоді Він мусить берегти мене, утримувати мене від зла, тому що я сам себе утримати не можу». Так Він і хоче утримати мене від зла, бо Він показав Своє бажання, а також Свою силу виконати Своє бажання, віддавши Себе за мене. Тому я буду збережений від цього зла.

Усі ці думки можуть миттєво пройти через розум, і тоді разом із ними обов'язково прийде почуття радості від того, що ми будемо збережені від страшного зла. Ця радість природно знаходить своє вираження в подяці Богові, **і в той час, поки ми дякуємо Богові, ворог відступає зі своєю спокусою і мир Божий наповнює серце. Потім ми бачимо, що радість у вірі набагато перевершує всі радощі, які приходять від потурання гріху.** (Е. Дж. Ваггонер. Christ and His righteousness).

Віра утверджує закон

«Тож чи не нищимо ми Закона вірою? Зовсім ні, але зміцнюємо Закона» (Рим. 3:31).

Зробити закон Божий недійсним не означає скасувати його, бо ніхто не може зробити це, проте псалмоспівець каже, що він втратив силу: «Це для Господа час, щоб діяти: Закона Твого уневажнили» (Псал. 119:126).

Зробити закон Божий недійсним – це щось більше, ніж просто стверджувати, що він не має значення; **це значить показати своїм життям, що він не має жодного значення. Людина робить закон Божий недійсним, коли вона дозволяє йому не мати сили у своєму житті.** Коротше кажучи, зробити закон Божий недійсним – значить порушити його; але сам закон, сам по собі, залишається незмінним, незалежно від того, дотримується він чи ні. Усе це стосується тільки людини. Тому, **коли апостол каже, що ми не робимо недійсним закон Божий вірою, але, навпаки, утверджуємо його, він має на увазі, що віра веде не до порушення закону, а до послуху.**

Ні, ми не повинні говорити, що віра веде до послуху, але що віра сама кориться. Віра встановлює закон у серці: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Якщо те, на що сподіваються, є праведність, то віра утверджує її.

Не має значення, наскільки людина хвалиться законом Божим; якщо вона відкидає або ігнорує неявну віру в Христа, вона перебуває не в кращому становищі, ніж той, хто прямо нападає на закон. Людина віри – єдина, хто дійсно шанує закон Божий: «Догодити ж без віри не можна» (Євр. 11:6). А з вірою все можливо: «Ісус же йому відказав: Щодо того твого коли можеш, то тому, хто вірує, все можливе» (Мр. 9:23).

Так, віра робить неможливе, і це саме те, що Бог вимагає від нас: вірити. Коли Ісус Навин сказав Ізраїлю: «не здолієте служити Господеві» (Нав. 24:19), він сказав правду, але це був факт: Бог вимагав від них, щоб вони служили Йому.

Не в силах людини творити праведні справи, навіть якщо вона прагне цього: «бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17). Тому помилково говорити, що все, чого хоче Бог, це щоб ми робили все, що в наших силах.

Той, хто не робить нічого кращого, ніж це, не зробить діла Божого, а саме:

- він має робити краще, ніж він може зробити;

- він повинен робити те, що може зробити тільки сила Божа, яка діє через нього.

Неможливо, щоб людина ходила по воді, але Петро зробив це, коли проявив віру в Ісуса. Оскільки вся влада на небі й на землі перебуває в руках Христа, ця

влада в нашому розпорядженні, навіть Сам Христос, який приходить, щоб оселитися в нашому серці по вірі. Тому в нас немає приводу для того, щоб звинувачувати Бога в тому, що Він вимагає від нас неможливого, бо, «Неможливеє людям можливе для Бога» (Лк. 18:27).

Тому ми можемо сміливо сказати: «Господь мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?» (Євр. 13:6). (Е. Дж. Вагонер. Christ and His righteousness).

Праця для всіх

Давайте ж усі прокинемося, встанемо і сердечно, з молитвою та енергійно розпочнемо роботу з поширення Третьої ангельської вістки, як ніколи раніше. Будь ласка, не чекайте ліцензування чи іншого «визнання» офіційним рішенням Конференції. Запитайте Господа, що ви можете зробити. Присвятіть себе Йому і щиро запитайте, що Він хоче, щоб ви зробили. **Потім приступайте там, де ви є, до будь-якої християнської роботи, яку знайде ваша рука.** А це в достатку можна зробити скрізь і всім.

Багато хто з наших людей прожив досить довго, щоб усі люди в громаді знали, що вони адвентисти сьомого дня, а через них і те, що сьомий день – субота. Багато хто поширив літературу в районі, де вони живуть, до такої міри, що люди не хочуть більше читати. Але є одна фаза роботи послання третього ангела, яка не була використана так повно. Це робота християнської допомоги, або медико-місіонерська робота – особисте відвідування, допомога хворим, скорботним; особиста зацікавленість повсякденним життям і справами всіх, хто перебуває поруч із вами, щоб допомогти їм усіма можливими способами, яких тільки може вимагати потреба або надати можливість. Це тепер широко відкриті двері, через які всі наші люди можуть увійти в саме серце роботи послання Третього Ангела. І ця робота, виконана ретельно, молитовно й уважно, відкриє шлях для поширення літератури, а також змусить усіх людей проявити глибший інтерес до того, що означає бути адвентистом сьомого дня, а сьомий день – субота.

І це саме те, для чого вам даний Святий Дух; бо так написано про нашого Керівника, наш приклад, нашого Главу. Прочитайте це: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу, та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі» (Іс. 61:1, 2).

Це мета, заради якої Святий Дух вилитий на вас. Чи досягнете ви цієї мети? Коли Святий Дух виливається на вас для цієї мети, якщо ви не зробите крок і не досягнете цієї мети, то яка користь від вилиття Святого Духа? (А. Т. Джоунс. The Missionary Worker Article. 14 січня 1903 р.).

Ви куплені дорогою ціною

Ми належимо Господу, а не собі. Написано: «Бо дорого куплені ви» (1 Кор. 6:20). І ця ціна – «дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петр. 1:19). Бо Він «Самого Себе дав за нас» (Тит. 2:14).

Цю ціну було заплачено за кожну душу, яка є на землі, і за кожного, хто коли-небудь був або буде на землі; бо «Він помер за всіх». Помер за всіх; віддав Себе за всіх, купив й заплатив таким чином ціну за всіх, безсумнівним тоді є факт, що всі належать Йому. Тому написано: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19, 20).

Він не тільки віддав Себе за нас, але за все, що є в нас – так, навіть за наші гріхи. Бо знову написано, що Він «за наші гріхи дав Самого Себе» (Гал. 1:4). І Він зробив це, «щоб позбавити нас від світу цього лукавого», щоб «очистити Собі народ особливий, ревний до добрих справ», щоб представити нас «невинними перед лицем слави Його з великою радістю», одним словом, «щоб привести нас до Бога» (1 Петр. 3:18).

Він так любить нас, що хоче врятувати. Але Він не може врятувати нас у наших гріхах. Він рятує нас від наших гріхів. А оскільки вся наша сутність – це гріх і тільки гріх, то, щоб отримати нас, щоб купити нас, Йому довелося купити і наші гріхи. Тому, віддаючи Себе за нас, Він віддав Себе і за наші гріхи. І як ми належимо Йому, бо Він купив нас такою великою ціною, так і наші гріхи належать Йому, бо Він купив їх такою ж великою ціною. І що Він зробить із цими гріхами? Він пробачить їх! (1 Ів. 1:9). Він зробить їх білими як сніг (Іс. 1:18). Він відпустить їх (Євр. 9:26). Він ввергне їх у глибину моря (Міх. 7:19). Він віддалить їх від нас, як схід від заходу (Псал. 102:12). Він кине їх усіх за Свою спину (Іс. 38:17). І коли всі вони будуть відкинуті за спину Його, Він і престол Його стоятимуть між нами і ними як запорука того, що ми вільні від них; і веселка навколо престолу буде знаком – знаком вічної угоди, що гріхи й беззаконня наші не будуть більше згадуватися (Євр. 8:12).

«Вважайте і ви себе мертвими для гріха, але живими для Бога через Ісуса Христа, Господа нашого». Віддайте себе Богові, як оживіли з мертвих, і члени ваші Богові на знаряддя праведності. Бо гріх не повинен панувати над вами». «Гріх не буде панувати над вами» – чи варта ця обіцянка чогось для вас? Вона варта всього, чого вартий Бог для того, хто вважає себе мертвим для гріха і живим для Бога через Ісуса Христа, і хто віддає себе Богові, а свої члени – Богові як знаряддя для використання Ним. **Цій людині Бог проголосив: «Гріх не матиме над тобою влади».** Спасибі Господу за цю благословенну обіцянку свободи від гріха

і всієї його влади. І цю обітницю Він зробить фактом у житті та досвіді кожного, хто визнає це і поступиться Богові. **Ви хочете, а Він робить це фактом. Ви віддасте Йому себе, і Він використовує вас. Ви віддасте Йому свої члени, і Він буде використовувати їх тільки як знаряддя праведності.** Отже, «гріх не буде панувати над вами», бо Бог сильніший за гріх.

Якщо ти сам належиш Господу, то чиї це речі, які перебувають у твоєму володінні? Чиї це діти? Чиї гроші? Чиї будинки, землі, худоба? Чиї? Чи можете ви сказати? Ваші вони чи Його? Як вони можуть бути вашими, якщо ви самі не належите собі? Якщо ви самі належите Господу, то чиї ж це речі, як не Господні? Звичайно, вони належать Йому. Вони належать Йому так само, як і ви. І вони належать Йому так само безумовно, як і ви. «Моє срібло й Моє золото, говорить Господь Саваот» (Ог. 2:8). «бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені» (Псал. 50:10, 11). «Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її» (Псал. 24:1). «Вся земля то Моя» (Вих. 19:5). Чи не є земля також надбаним володінням Господа, яке буде зроблено новим для успадкування святих?

Отже, всі ці речі належать Господу, так само як і ви самі? Чи віддасте ви їх Йому, як і себе? Чи визнаєте ви Його право власності на них, як і на себе? Чи дозволите ви Йому взяти все це, або ж будете утримувати? Будьте обережні, щоб, відмовляючись від чогось із цього, ви не відмовилися від себе. У всьому цьому чи дозволите ви Йому робити те, що Він хоче, зі Своєю власністю? Чи дозволите ви Йому взяти ваших дітей, щоб використовувати їх з Його волі, чи ви відмовитесь і будете використовувати їх на свій розсуд? Чи будете ви вважати всі гроші Його власними і чи дозволите Йому використовувати їх з Його волі, чи дозволите Йому робити зі Своїми грішми все, що Він забажає, чи ви будете утримувати їх і використовувати на свій розсуд? І так само з будинками, землями і всім іншим. Чи будете ви вважати, що всі вони належать Господу і підкоряються тільки Його волі та Його заклику? Чи будете ви постійно визнавати, що всі ці речі належать Господу, а не вам, так само як ви визнаєте, що ви належите Господу, а не собі? Як безумовно ви належите Господу, так безумовно і всі ці речі належать Йому. (А. Т. Джоунс. The Missionary Magazine Articles. Квітень, 1899 р.).

Останній заклик

Давайте звернемося до 14-го розділу Євангелія від Луки і прочитаємо: «Він же промовив до нього: Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: Ідїть, бо вже все наготовано. І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені! А другий сказав: Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені! І знов інший сказав: Одружився ось я, і через те я не можу прибути. І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді, та й сказав до свого раба: Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих. І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще. І сказав пан рабові: Піди на дороги й на загороди, та й силюй прийти, щоб наповнився дім мій. Кажу бо я вам, що жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало» (вірші 16-24).

Коли вперше було зроблено цей заклик? Під час вечері, в останню годину дня. Скільки було запрошень? Три. Яким було перше запрошення? «Ідїть, бо вже все готово». Але народ не прийшов. Тоді було зроблено друге запрошення. Це запрошення було рознесено народу вулицями і провулками міста. По-третє, слуги царя пішли по дорогах і огорожах із наказом змусити народ увійти, щоб будинок був повний.

Зверніть увагу на різні класи, про які тут ідеться. **Перший був заможним.** Одна людина купила ділянку землі, інша обзавелася волами, третя, мабуть, мала якись перспективи в житті, інакше не одружилася б. **Другий клас складався з людей, які перебували в досить бідних обставинах.** Вони жили на вулицях і в провулках міста, без будинків, які вони могли б назвати своїми, але все ж таки в них було щось над головою. **У третього класу не було нічого, окрім огорож,** щоб укрити їх. Вони прийшли у відповідь на останній заклик.

Ми бачили, що тут згадуються три заклики. Скільки послань представлено в 14-му розділі книги Об'явлення? Три послання. Чи однакові послання 14-го розділу книги Об'явлення і 14-го розділу Євангелія від Луки?

Давайте звернемося й прочитаємо ці послання: «І побачив я іншого Ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові. І він говорив гучним голосом: Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела! А інший, другий Ангол летів слідом і казав: Упав, упав Вавилон, город великий, бо лютим вином розпусти своєї він напоїв усі народи! А інший, третій Ангол летів услід за ним,

гучним голосом кажучи: Коли хто вклоняється звірині та образу її, і приймає знамено на чолі своїм чи на руці своїй...» і т. д. (Об'яв. 14:6-9).

Ця притча в Євангелії від Луки розповідає про заклик під час вечері, в останню годину дня. Хіба ви не бачите, що вона описує роботу Бога в наш час? **Звичайно, бо немає ніякого іншого заклик після третього.** Ну, тоді, у вашому зв'язку з Божою роботою, чи бачили ви що-небудь, що вказує на те, що ми підійшли до тієї частини виконання притчі, де запрошення йде до тих, хто перебуває на дорогах і біля огорож? Так. Тоді чи не досягли ми часу, коли лунає останній заклик?

А оскільки запрошення на шлюбну вечерю було розіслано наприкінці дня, і третє запрошення було останнім із трьох, хіба ви не бачите, що ми займаємося останнім закликком? Скільки ще все триватиме? Скільки ще чекати вечері, коли вона була готова весь цей час?

Ми шукали Божу силу, яка оволоділа б нами і змусила б роботу просуватися швидше, ніж вона коли-небудь просувалася. Але ми не бачили цього. Якщо вона не прийде з роботою з поширення Євангелія серед мешканців доріг і огорож, бідних, нужденних і відкинутих всюди, то коли ж вона прийде?»

Але ви самі втягнуті в цю роботу; скажіть же мені, чи проявиться ця сила Божа в Його роботі? Звичайно, так. Тоді ви, хто йде здійснювати цю працю, я запитую вас: на кому спочиватиме ця сила? Через чиє служіння цей вигук буде почутий? Ви бачите, що ми просто закриті для того, щоб очікувати, що сила Божа так проявить себе, що земля висвітлиться її славою. Ця робота з передачі істини загубленим, безпорадним, безхатченкам, усілякого роду волоцюгам і вигнанцям, тим, хто вимушений будувати свої домівки на дорогах, хто вимушений шукати прихистку під огорожами: ця робота, кажу я, є останньою, що доручена Божому народові. Це гучний клич третього ангела. Що ще це може означати, коли ми читаємо в Євангелії від Луки, що слугам наказано виходити на дороги й огорожі та примушувати людей приходити, щоб наповнився дім?

Але пам'ятайте одне: ми з вами повинні бути готові самі. Як ми можемо вийти у світ і передати людям звістку: «Прийдіть, бо все готово», якщо ми самі не будемо повністю готові? **Отже, настав час, коли потрібно шукати Божу силу.**

Спаситель сказав: «Ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий, і будете Мені свідками до краю землі». (А. Т. Джоунс. The Gospel of Health Articles. Липень, 1897 р.).

Служіння примирення

«Хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17). Цей факт є вічно актуальним. Не має значення, як довго ви перебуваєте у Христі, ви все ще нове творіння. **Християнський досвід ніколи не старіє.** Добре, якщо ви були навернені десять, п'ятнадцять, двадцять п'ять чи навіть п'ятдесят років тому; але якщо ви не навернулися зараз, то той факт, що ви були навернені так давно, нічого не означає. **Християнин повинен постійно зростати в пізнанні та любові Христа, щодня відкриваючи для себе нову красу християнського життя.** Таким чином, він завжди буде новим творінням.

Давайте прочитаємо далі: «...стародавнє минуло, ото сталося нове! Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення» (вірші 17, 18). **Бог примирив усіх, і все ж не всі приймуть і не всі отримають користь від цього примирення.** Бог зробив усе, що можна було зробити для людини; **якщо хтось і загинув, то тільки тому, що він свідомо вирішив не спасатися.**

Тобі і мені доручено служіння примирення. Ми повинні приводити людей до Бога. Але жодна людина не може бути таким служителем, якщо вона сама не примирилася. Ба більше, це примирення має бути для неї постійно присутньою реальністю; тоді воно здаватиметься новим і привабливим для інших.

Тепер Павло говорить нам, у чому полягає це служіння примирення: «бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення» (вірш 19). Тут ми маємо подвійне твердження, яке показує, що є основою нашої роботи, – служіння і слово примирення. Отже, у нас є доручення: «Проповідуйте слово».

Що стосується Господа, то кожна душа на землі примирена з Ним. Світ потребує того, щоб дізнатися цей факт, щоб повірити в нього і спастися. Ваша і моя справа – проголосувати це всюди. Це і є служіння примирення.

Продовжуємо читати: «Оце ми як послі замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом!» (вірш 20).

Посли Божі повинні благати людей примиритися. Хіба ви не бачите, як необхідно, щоб наші власні серця були в мирі з Богом? Тоді наші слова матимуть силу. **Ми не будемо намагатися переконати людей одними лише доводами. Це саме по собі марно.** Богу потрібні звернені серця. **Але переконати інтелект – не означає повернути серце. Тисячі людей були переконані аргументами, але не примирилися з Богом.**

Давайте розглянемо характер посланців. Світ очікує побачити в них щось, що нагадує Христа, і розчарується, коли не знаходить цього. **Посол Христа не може бути занадто обережним у своїй поведінці. Він має бути настільки**

чесним і щирим, щоб, коли він постане перед світлом, нічого, крім світла, не було видно. Що означає слово «ширий» (ред.: справжній, чесний)? Це слово складається з латинських слів (ред.: а також походить від іспанської) *sine* і *sega*. Ці слова означають буквально «без воску». Спочатку цей вираз використовували щодо найкращого меду, який, коли його підносили до світла, виявлявся абсолютно чистим і прозорим.

Так і Павло каже: «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 2:17). Павло не досяг сам цього високого і святого стану. Бог зробив його таким, яким він був, і те ж саме Бог зробить зі Своїми працівниками в цьому віці. **Він візьме тебе і мене і повністю перетворить нас, так що Він зможе виставити нас перед світом, і люди побачать у нас тільки світло.** Таким чином, ми можемо стати світлом для світу.

Ми перебуваємо у світі замість Христа. Усвідомте цей факт. Коли ви йдете світом, то ви несете з собою природу і характер Христа. Тоді ви будете освячені, і ваша праця не буде безплідною. Тоді люди будуть натхнені. Якби у світі було не більше адвентистів сьомого дня, ніж тут сьогодні ввечері, їх було б достатньо, щоб привести світ у рух. **Нам потрібні не цифри, а сила.**

Люди чекають, щоб побачити силу, яка належить істині, що проявляється в житті тих, хто так довго сповідував її. Коли вони побачать це, вони приймуть її. **Зараз потрібні не аргументи для переконання, а сила для навернення.** Ця сила вільно пропонується кожній душі. Усі можуть отримати її у своє розпорядження. Тоді навіщо намагатися обійтися без неї? (А. Т. Джоунс. *The Gospel of Health Articles*. Жовтень, 1897 р.).

Бажання Бога будуть виконані

Коли Іван Хреститель звернувся до Ісуса з питанням: «і послав їх до Господа з запитом: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?» (Лк. 7:19), наш Спаситель відповів, навівши на пам'ять знамення і свідоцтва, що супроводжували Його роботу, серед яких було й таке: «Убогим проповідується Євангеліє» (вірш 22, *пер. з англ.*). Євангеліє є всесвітнім; воно має бути дане всім бідним у світі, так само як і багатим. Про синів Ізраїлю сказано, що вони обмежили Святого Ізраїля. Нехай це не буде сказано про другий дім Ізраїлю; не будемо обмежувати Святого Ізраїля.

Усі Божі бажання виконуються. Коли Господь просить усіх тяжко обтяжених прийти до Нього, Він дає їм можливість прийти; коли Він просить нас проповідувати Євангеліє бідним, Він не хоче, щоб ми пройшли повз будь-кого, але дає це всім людям. Ми не повинні обмежувати Бога у фінансових питаннях більше, ніж у питаннях душі. Він сказав: «Срібло і золото моє, і худоба на тисячі пагорбів». У Бога є всі гроші, яких ми коли-небудь потребуватимемо; тому ми не повинні боятися, що прийде надто багато людей, тому що, коли Господь приводить їх до нас, Він знає, чого вони потребують, і Він забезпечить їх. **Але наша віра має бути сильною, щоб канал залишався відкритим.** Бог використовує людей як Свої інструменти в цій роботі, тому нам потрібно молитися про те, щоб люди, які мають кошти, відкрили свої руки і вільно жертвували на цю роботу. Йов міг сказати: «Якщо бачив я гинучого без одежі, і вбрання не було в сіромахи, чи ж не благословляли мене його стегна, і руном овечок моїх він не грівся? Якщо на сироту я порушував руку свою, коли бачив у брамі собі допомогу, хай рамено моє відпаде від свого плеча, а рука моя від суглобу свого нехай буде відламана!» (Йов. 31:19-22). Бог хоче, щоб такі люди були сьогодні по всьому світу. **Ми повинні мати віру, яка втримає Бога на тому, що Він сказав.**

Ми читаємо про Христа: «бувши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством» (2 Кор. 8:9). Ми дещо зробили в цьому напрямку, але для нас є набагато більше, ніж ми бачили раніше. **Бог збирається показати світові християнство у всій його повноті та досконалості.** Іван Хреститель був покликаний сповістити, що Спаситель гряде; і коли у своїй зневірі він запитав: «Чи Ти Той, Котрий повинен прийти?», він отримав упевненість у цьому факті в знаменнях, що супроводжували звістку. Зараз ми говоримо людям, що Господь гряде; але які в нас є докази того, що ця робота від Господа і що ми правильно очікуємо на Його пришествя, якщо тільки ми не проповідуємо Євангеліє бідним і не маємо Божественної сили, яка свідчить з нами.

Якщо Господь Ісус не може дати світові це свідчення через нас, Він знайде людей, через яких зможе дати його. Але люди, які шукають Його правильним чином, матимуть справи, які були переконливим доказом для Івана, що Ісус – це Той, Хто має прийти. Бог над усім, у всьому, через усе і на чолі всього; і коли ми прийдемо туди, де ми повністю підкоримось Богові і будемо готові виконувати Його волю в усьому, тоді ми побачимо, як Він діє через нас так, як Він не діяв раніше. (А. Т. Джоунс. The Gospel of Health Articles. Січень, 1898 р.).

Релігійна свобода

Релігія – це «обов'язок, який ми повинні виконувати перед нашим Творцем, і винятково Його способом виконання». **Свобода – це «стан звільнення від панування інших людей або від обмежувальних обставин».** В етиці та філософії – це здатність будь-якої раціональної людини робити вибір та ухвалювати рішення про свою поведінку самостійно, спонтанно та добровільно відповідно до причин чи мотивів.

Таким чином, релігійна свобода – це звільнення людини від панування інших людей або від обмежувальних обставин, свобода людини робити свій вибір і ухвалювати рішення про свою поведінку самостійно, спонтанно і добровільно, у своєму обов'язку перед Творцем і в способі виконання цього обов'язку.

Оскільки Бог створив людину, за природою речей, то першим з усіх стосунків є відношення до Бога; і першим з усіх обов'язків може бути тільки обов'язок перед Богом.

Отже, хоча це перше з усіх можливих стосунків і перше з усіх обов'язків; хоча ці стосунки й обов'язки притаманні самому існуванню розумних істот; **але навіть у цьому притаманному обов'язку Бог створив кожен розумну істоту вільною, вільною визнавати цей обов'язок чи ні, вільною виконувати цей обов'язок чи ні, як вона забажає.** Відповідно, написано: «Виберіть собі на цей день, кому будете служити». «Хто хоче, нехай бере воду життя вільно». Таким чином, абсолютно вірно, що в релігії – у обов'язку, який ми повинні виконувати перед нашим Творцем, і в Його способі виконання Бог створив людину повністю вільною від панування інших людей та від обмежувальних обставин; Він зробив людину вільною, щоб вона могла зробити свій вибір і визначити свою поведінку самостійно, спонтанно і добровільно. Таким чином, **релігійна свобода – це дар Божий, притаманний самому дару розумного існування.** (А. Т. Джоунс. Bible Training School Article. Червень, 1905 р.).

Бог не такий

За власним свідченням католицької церкви, бог папства має таку вдачу і характер, що злим людям необхідно здійснювати «добрі справи», щоб зрушити цього бога з місця; а потім, після того, як вони зрушили його з місця, їм однаково необхідно заплатити «борг тимчасового покарання», щоб спонукати Його дати їм виправдання, яке вони з такою працею заслужили.

Але це не Бог Біблії. Це не Бог і Отець нашого Господа Ісуса Христа. Це не Його спосіб виправдання людей. Це не Його спосіб спасіння. Ось Його власне оголошення Його імені, яке є простим проголошенням Його характеру і Його прихильності до всього людства: «А Господь зійшов у хмарі, і став там із ним, та й покликав Ім'ям Господа. І перейшов Господь перед лицем його, та й викликнув: Господь, Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і багато-милостивий та правдивий» (Вих. 34:5, 6). Це істинний Бог.

Милосердний – сповнений схильності ставитися до людей краще, ніж вони того заслуговують. Милосердя – це не означає ставитися до людей так, як вони того заслуговують. Це не означає чекати, поки людину «спонукають» добрі справи і покарання, щоб віддати по заслугах. Ні, ні. **Це схильність, сама серцевина істоти, ставитися до всіх людей краще, ніж вони того заслуговують.** Такий Господь, істинний Бог. «Бо не мучить Він з серця Свого, і не засмучує людських синів» (Плач. 3:33). «Не за нашими прогріхами Він поводитьсь з нами, і відплачує нам не за провинами нашими. Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його, як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини! Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його, бо знає Він створення наше, пам'ятає, що ми порох» (Псал. 103:10-14). «А слава Твоя над усією землею» (Псал. 108:5).

Милостивий – той, хто поширює прихильність. І це без міри; бо написано: «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). А міра дару Христового – це міра «всієї повноти Божества тілесно». І це міра повного і вільного благовоління, яке Бог надав кожній душі на цій землі, хоч би де вона перебувала і хоч би якою вона була. І ця безмежна милість до кожного приносить спасіння тією ж мірою, якою дана милість є мірою дару Христа. Бо знову ж таки написано: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тит. 2:11). Як і благодать, благовоління Боже є повним і вільним для кожного; і як ця благодать приносить спасіння; так і спасіння Боже є повним і вільним даром для кожного. **Хоча воно дається вільно, Він нікого не примушує прийняти його. Оскільки воно дається вільно, його потрібно вільно приймати.** А отримання вільного Божого дару – це здійснення віри, яку Він також вільно дав кожній

людині. «Бо благодаттю ви врятовані, через віру, і це не від вас самих, це дар Божий» (Еф. 2:8, *пер. з англ.*). «Через це з віри, щоб було з милости, щоб обітниця певна була всім нащадкам, не тільки тому, хто з Закону, але й тому, хто з віри Авраама, що отець усім нам» (Рим. 4:16).

Таким є Божий спосіб виправдання: по благодаті, через віру, і від віри, щоб було по благодаті, «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим. 3:24, 25). **Виправдання – це вільний дар Божий через праведність Ісуса Христа, Який є повністю вільний дар Божий.** Бо «як злочинцем одного осуд спіткав усіх людей, так праведністю одного вільний дар спіткав усіх людей до виправдання життя» (Рим. 5:18, *пер. з англ.*). І отримання цього дару виправдання, цього дару праведності як вільного Божого дару, яким він і є, – **це здійснення віри, яку дав Бог.** Це і є виправдання, це і є праведність по вірі: «А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 3:22). **Віра – дар Божий, і праведність, яку вона приносить і яку вона виробляє, є праведність Божа.** І це праведність, виправдання тільки вірою, про яку, за її власним вихвалянням, католицька церква нічого не знає; і цим вихвалянням вона видає свою повну відсутність християнства.

Щоправда, люди повинні покаятися, і вони покаються, коли знайдуть Бога таким, яким Він є в істині, яким Він відкрився в Ісусі Христі. Бо «благодать Божа» приводить людей до покаяння, а саме покаяння – дар Божий (Рим. 2:4; Дії 5:31). **Істинне покаяння, як дар Божий, абсолютно саме по собі і не потребує покарання нас самих, щоб компенсувати недосконалість.** Але коли покаяння здійснюється нами самими, воно не має жодної заслуги, яка могла б принести нам якесь благо, і всі покарання за нього, які коли-небудь могли бути накладені нами самими або в десяти тисячах чистилищ, ніколи не зможуть компенсувати цю недосконалість. Бо ні покаранням, ні будь-яким іншим людським способом врятуватися людині просто неможливо.

Спасіння, виправдання, пропоноване людству істинним християнством, повністю дається від Бога по вірі. Спасіння, виправдання, пропоноване людству папством, повністю від себе за допомогою покаяння і покарання. Спасіння, пропоноване християнством, рятує до кінця всіх, хто прийме його. Порятунок, пропонований папством, призводить до повного знищення всіх, хто слідує за ним. І все ж сповідуваний сьогодні протестантизм (*ред. протестантські деномінації*) визнає наявність «християнства» в папстві! Це показує, наскільки цілковито відступницьким є такий протестантизм, який відступив не тільки від істинного протестантизму, а й від істинного християнства. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 4 квітня 1895 р.).

Пояснення чудес (ч. 1)

Багато дуже хороших людей у минулому виявляли ревність у поясненні біблійних чудес. Останніми роками число таких ревливих душ зростає. Їхній мотив похвальний, бо вони думають, що якщо вони зможуть прибрати зі шляху невіруючих деякі труднощі в Біблії й у такий спосіб усунути їхні заперечення проти цієї книги, то багато хто прийме її вчення. Але якими б чесними не були їхні мотиви, безсумнівно, що вони займаються невдячною справою. Якби **вони знали причину невір'я, то не думали б лікувати його такими методами**; а якби вони зупинилися й замислилися, то побачили б, що якби можна було пояснити дива Біблії, то ні в невіруючих, ні в будь-кого іншого не було б спонукання прийняти вчення Біблії.

Чудеса лежать у самій основі Євангелія і є головною частиною його структури. Саме існування Бога – це диво; створення світу було дивом; той факт, що він підтримується тим самим Словом, яке привело його до буття, – це чудо; наше власне існування – це чудо; а **план спокути – це приголомшливе чудо.** Віра в чудеса лежить в основі всіх знань і всієї істинної науки. Перший елемент знання – це сприйняття того, що речі існують. Перш ніж можна буде досягти будь-якого прогресу в науці, необхідно визнати факт існування речей. І це не потребує міркувань, оскільки ми не можемо не вірити в це. Але апостол каже: «Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме» (Євр. 11:3). Ми дивимося на небеса і землю і запитуємо: «Як вони були влаштовані? А відповідь така: Бог утворив їх із нічого; Він створив матерію, з якої вони складаються: «Він сказав, і було; Він повелів, і стало». Своїм власним словом Він змусив матерію існувати там, де миттю раніше не було нічого. Хто може зрозуміти це? Ніхто. Це диво, але прийняття його вірою лежить в основі всієї істинної науки.

Але прихильник «науки, хибно званої науки», намагається пояснити існування світів якимось іншим способом. Він каже, що всі ці речі, які ми бачимо, походять від однієї частинки матерії. Але коли він повертається до того атома, який, як він стверджує, шляхом багаторазового саморозмноження породив світи, або до теорії Великого вибуху, він однаково стикається з питанням: як цей атом з'явився на світ? І вона ніколи не може позбутися цього «як?». Тому після всього свого презирства до чудес така людина засновує свої теорії, як не парадоксально, ще на більшому диві, ніж той, хто вірить у Слово Боже. Адже вона припускає, що нежива матерія створила себе з нічого, тоді як Біблія показує розумного Творця.

Припустимо, що нашим ревним друзям якимось дивом вдасться пояснити чудеса Біблії; чи прийме тоді невіруючий цю книгу? Звичайно ж, ні; адже всі підстави для її прийняття були б забрані. Біблія була б зведена до рівня людини;

вона була б нічим іншим, як тим, що може створити будь-яка людина. Ми можемо піти далі і сказати, що якби можна було пояснити біблійні чудеса, то не було б Бога, в Якого можна було б вірити. **Саме існування Бога передбачає існування чудес.** Бог не може бути Богом і не творити чудес. Нескінченний Бог повинен робити речі, які вищі за розуміння обмеженого розуму. **Для Бога це не чудеса; для Нього не може бути чудес, бо Він просто виконує Свою власну волю.** Але найпростіші дії Бога обов'язково мають бути вищими за розуміння людини. **Якби це було не так, то людина була б рівною Богові.** Те, що найпростіші дії Бога перебувають за межами людського розуміння, демонструється щодня: ріст рослин, сонячне світло, дощ і тисячі інших речей, які, як нам здається, ми розуміємо, тому що вони такі звичайні, але які жодна людина не може пояснити. Ми знаємо, що за певних умов настають певні результати, але чому? Тільки Бог може відповісти на це запитання.

Так і помилкове завзяття спонукає людину намагатися пояснити біблійні чудеса. Ніхто не може цього зробити, але сама спроба зробити це має тенденцію принижувати Бога і Біблію в оцінці невіруючих. Це змушує їх думати, що Бог, зрештою, не діє таким таємничим чином. Ба більше, коли віруючі намагаються пояснити чудеса, світ сприймає ці спроби як свідectво того, що все, що зробив Бог, може бути зрозумілим; і тому, коли вони читають про щось, що абсолютно не піддається розумінню, вони відкидають це як помилкове. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 12 лютого 1891 р.).

Пояснення чудес (ч. 2)

Причина, через яку люди є невіруючими, полягає не в складності самої Біблії, а в складності їхніх власних сердець. Коли люди втратили пізнання Бога, це сталося не через те, що їм не було що відкрити, а «через те, що, пізнавши Бога, не прославили Його, як Бога, і не подякували, але зробилися марнославними в уявах, і затьмарилось нерозумне серце їхнє. Видаючи себе за мудрих, стали нерозумними і змінили славу нетлінного Бога на образ, подібний до тлінної людини» (Рим. 1:21-23, *пер. з англ.*). Вина була в них самих. Саме зле серце невір'я змушує людей відходити від Бога, і воно ж утримує їх від того, щоб прийти до Нього.

Апостол сказав: «А без віри догодити Йому неможливо, бо кожен, хто приходиться до Бога, повинен вірити, що Він є» (Євр. 11:6, *пер. з англ.*). Це твердження очевидне. Ніхто не може прийти до Бога, якщо спочатку не повірить у Його існування. І ніхто не вірить в існування Бога, якщо він вигадав у своєму розумі якийсь образ, який зовсім не схожий на Бога, щоб зайняти Його місце. І той, хто вірить, що Бог є, повинен вірити в Його силу творити чудеса. Ба більше, він повинен вірити в абсолютну необхідність здійснення чудес, тому що за самою природою справи нескінченний Бог повинен робити щось занадто дивовижне для людини, щоб це досягнути.

Той факт, що Бог творить чудеса, є великим джерелом розради для християнина. **Звісно, християнин спирається на Божі обітниці, але що б дали ці обітниці, якби за ними не стояла нескінченна сила.** Коли Христос доручив Своїм учням проповідувати Євангеліє, Він зміцнив їх запевненням: «Немає такого, як Бог, Єшуруне, що їде по небу на поміч тобі, а Своєю величністю їде на хмарах. Покрова твоя Бог Предвічний і ти в вічних раменах Його. І вигнав Він ворога перед тобою, і сказав: Повинишуй його!» (Повт. 33:26, 27).

Біблійні чудеса потрібно не пояснювати, а вірити в них. Наша віра в них – це міра нашої віри в Бога. Ми віримо, що Бог існує, що Він – Творець усього сущого, і, приймаючи цей факт, нам зовсім не важко повірити, що Він змусив тінь на циферблаті Ахаза повернутися назад; що Він змусив сонце зупинитися на небесах, так що один день став довшим за інший; що Він розділив Червоне море та річку Йордан; що Він змусив залізо плавати, а німого віслюка говорити людським голосом; що Він зберіг Йону живим три дні в утробі кита; або що Він воскресив мертвих. Чому б Йому не робити такі речі? «Бог наш на небесах; Він зробив усе, що хотів». Він створив усі речі; чому ми повинні вважати, що у Нього менше влади керувати, ніж у Нього її було при створенні? Ні; це найприродніше у світі, щоб наш Бог творив чудові справи, тому що Він – чудовий Бог.

Тому ми не намагасмося пояснювати чудеса; ми не можемо дозволити собі витрачати час на настільки безплідне завдання. І ми не знаємо кращого способу переконати невіруючих в істинності Біблії, ніж представити їм її відкриті заяви. **Божі обітниці даються не тим, хто їх розуміє, а тим, хто в них вірить.** Люди можуть говорити, що вони не можуть вірити; це не так; вони можуть вірити; вони повинні вірити, інакше загинуть; бо «Хто віруватиме і хреститиметься, той врятується, а хто не віруватиме, той буде засуджений». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 12 лютого 1891 р.).

Субота та неділя

«Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні...» (Мт. 28:1). Тут ми маємо свідчення Нового Заповіту з питання про те, який день слід називати суботою. Це день, який безпосередньо передує першому дню тижня, тому субота – це сьомий день тижня. Саме про це йдеться в заповіді: «День сьомий – субота Господу Богу твоєму». І Лука, кажучи про суботній день, який безпосередньо передував тому першому дню тижня, коли Христос повстав із гробу, каже, що жінки «спочили суботнього дня за заповіддю» (Лк. 23:56, *пер. з англ.*). Одного цього місця має бути достатньо, щоб твердо затвердити будь-кого, хто може вагатися щодо суботи в Новому Заповіті.

Але дехто може сказати, що ця субота минула до воскресіння і що зміна дня не могла статися, поки Христос не воскрес і не з'явився Своїм учням. Ми відповідаємо, що воскресіння Христа не має жодного стосунку до цього питання. **Усі Євангелія були написані через роки після подій, про які вони оповідають, і імена, які вони дають речам, повинні бути іменами, під якими Святий Дух бажає, щоб ці речі були відомі протягом усього християнського століття.** Вони одноставно говорять про сьомий день тижня – день, що безпосередньо передує першому дню тижня, – як про суботу. Перший день тижня вони називають просто «перший день тижня», і ніде в Біблії він не називається інакше. Тепер, коли Біблія говорить, що сьомий день – субота, і в усьому Старому і Новому Заповіті він називається суботою, на якій підставі люди дають цю назву першому дню? Як сміють люди так вільно поводитися зі Словом Божим? Господь дивиться прихильно тільки на тих, хто тремтить перед Його словом (див. Іс. 66:1, 2).

Факти повинні переважувати здогадки; але навіть перед обличчям однакового свідчення Писання дехто буде стверджувати, що «спокута є більшою за творіння». Ну, припустимо на мить, що це так; який стосунок це має до суботи? Як можна знайти будь-який зв'язок між передбачуваним фактом, що відкуплення більше творіння, і суботнім днем? Субота сьомого дня ґрунтується на тому великому факті, що Бог створив небеса і землю за шість днів і спочив на сьомий, а потім благословив і освятив цей день. Тепер, щоб аргумент про відкуплення застосувався до передбачуваної зміни суботи, люди повинні міркувати так: «Відкуплення більше, ніж творіння, тому Господь не благословляв і не освячував сьомий день». Але хтось скаже: «Це нісенітниця». Звісно, це так, і так само нерозумно стверджувати, що будь-що в Божому плані спокути може вплинути на день, який Він Сам зробив святим і наказав усім людям дотримуватися.

Але хто знає, що спокута більша, ніж творіння? Чи було це відкрито в Біблії? Ні. Тоді яка людина пізнала розум Господа настільки добре, що змогла оголосити його? Хто може осягнути нескінченність, щоб порівняти два нескінченних

творіння? Жодна сила, менша, ніж сила нескінченного Бога, не могла створити світ, і для того, щоб спокутувати його, потрібна точно така ж сила. І жоден розум, окрім розуму Божого, ніколи не зможе досягнути ні той, ні інший твір. Тоді бідним, неосвіченим смертним слід прийняти суди Божі як праведні загалом і не намагатися зробити для Нього те, чого Він не зробив.

Ідея про те, що люди можуть святкувати завершене відкуплення, відпочиваючи в неділю, є дикою. **По-перше, неділя ніколи не була заповідана, і одного цього достатньо, щоб засудити це.** Якби це було заповідано, то ми мали б дотримуватися двох днів, бо жодна сила ніколи не зможе скасувати той факт, що сьомий день є священним днем спокою Господа. Але Бог не вимагав іншого дня відпочинку. **Воскресіння Христа – це запурука остаточного відкуплення всіх віруючих у Нього; але воно не ознаменувало завершення відкуплення.** Павло каже, що «все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла» (Рим. 8:22, 23). **Він також каже, що володіння Духом – це просто застава нашої спадщини, поки куплене володіння не буде викуплене і віддане нам** (див. Еф. 1:13, 14). **Тільки коли святі стоять навколо престолу Божого в Царстві слави, вони зможуть відсвяткувати завершення спокути; і ті, хто розділить цей тріумф, житимуть не за своїми власними поглядами або вподобаннями, а «за кожним словом, що виходить із уст Божих».** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 12 березня 1891 р.).

Дух як путівник

Коли Христос сказав Своїм учням, що Він збирається піти і що вони не можуть слідувати за Ним, їхні серця сповнилися сумом і тривогою. Вони боялися зустрітися з недружнім світом на самоті. Він був їхнім провідником і наставником, і вони багато чого навчилися з Його вчення. Вони не знали нікого, хто міг би зайняти Його місце. Петро висловив почуття всіх учнів, коли у відповідь на запитання Христа, чи не хочуть і вони піти, сказав: «Господи, до кого нам іти? Ти маєш слова життя вічного». Вони знали, що ніхто інший не зможе зробити для них те, що зробив Ісус; і думка про розлуку з Ним була сумною.

Щоб утішити їх, Христос дав їм запевнення, що Він знову прийде і прийме їх до Себе, і що таким чином вони знову зможуть бути з Ним. Але навіть цієї обіцянки було недостатньо, бо попереду був ще довгий період, протягом якого вони залишаться самі. Як вони зможуть обходитися без присутності та поради Господа?

Ісус знову вирішує цю проблему, обіцяючи, що все, чого б вони не попросили в Його ім'я, буде зроблено для них; і Він додав: «І вблагаю Отця Я, і Утішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він» (Ів. 14:16, 17). Цей Дух мав бути посланий від Його імені і зайняти Його місце до Його повернення. Христос сказав: «Я не залишу вас без втіхи *сиротами*; Я прийду до вас». Цей прихід відноситься не до Його особистого, видимого приходу, коли Він прийме Свій народ до Себе, а до Духа, Який повинен прийти від Його імені. Дух мав стати їхнім провідником, дороговказом, щоб підготувати їх до Його приходу в останній день.

Служіння Духа численні; але є особливе, на яке вказує в цій промові наш Господь. Він сказав: «Говорив це Я вам, будучи з вами. Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:25, 26). Дух представлений тут саме як учитель.

Багато людей дотримуються вельми помилкових поглядів на те, як діє Дух. **Вони уявляють, що Він навчить їх чогось такого, чого немає в Біблії.** Коли певні біблійні істини представляються їм для дотримання, вони звільняють себе від усякої відповідальності в цьому питанні, кажучи, що їх веде Дух Божий, і вони не вважають своїм обов'язком чинити саме так. Вони кажуть, що Дух був даний для наставлення на всяку істину, і, отже, якби було необхідно дотримуватися цієї частини Писання, вона була б доведена до їхнього відома. Той факт, що вони не відчують спонукання до послуху, доводить їхньому розуму, що необхідності в послуху немає. Для таких людей Біблія не має жодного значення; вони ставлять її істинність у залежність від своїх власних почуттів. І вони фактично

звинувачують Бога в непослідовності, уповноважуючи Його Дух говорити всупереч Його відкритому Слову. Той факт, що Бог не може брехати, повинен переконати будь-кого, що Його Дух і Його Слово завжди повинні бути в гармонії.

Христос молився за Своїх учнів: «Освяти їх істиною Твоею; слово Твоє є істина». Псалмоспівець Давид сказав: «Праведність Твоя – праведність вічна, і закон Твій – істина». Із цих уривків ми дізнаємося, що, коли Христос сказав: «Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставить вас на всяку істину», **Він мав на увазі, що Дух наставить їх на правильне розуміння того, що вже було відкрито.** Він ясно висловив це, коли сказав: «Він навчить вас усього і нагадає вам усе, що Я говорив вам». Багато речей, які говорив Христос, були незрозумілі в той час; але вони стали зрозумілими через роботу Духа, після того, як Христос вознісся на небо. **І саме так Дух навчає нас зараз; він веде тих, хто смиренний і навчений, до правильного розуміння написаного Слова Божого.**

Павло дає свідчення з цього приводу, яке не викликає сумнівів. У Еф. 6:16-17 він описує броню християнина: «А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже». Христос сказав, що, коли прийде Утішитель, Святий Дух, Він «викриє [переконає] світ про гріх, і про праведність, і про суд». Павло каже, що «законом пізнається гріх». Обидва ці уривки гармонійно поєднуються з тим, що процитовано з послання Павла до Ефесян. **Дух справді переконує в гріху уми і серця людей, але це відбувається шляхом нав'ювання тверджень Слова Божого.** Біблія – це меч, інструмент, яким Дух пронизує серце і оголює його нечестя. Дух є активним, але Слово Боже – це те, через що Він діє. Обидва вони завжди діють в унісон.

Ми повинні з підозрою дивитися на будь-який дух, який радить протистояти Слову Божому. Іван говорить нам, що є багато духів і що ми повинні випробовувати їх. У книзі пророка Ісаї нам сказано, у чому ми повинні їх випробовувати: «До Закону й свідоцтва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!» (Іс. 8:20). Саме дух темряви спонукає людей чинити всупереч Слову Божому. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 26 березня 1891 р.).

Став нижчим за ангелів

У розділі 1 Послання до євреїв Ісус, Син Божий, представлений у Своїй Божественній природі як рівний Богові і як істинний Бог, Творець і Владика всього суцього, який «настільки перевершує ангелів», що має «ім'я, що є більш чудовим, ніж вони», і настільки вищий за ангелів, що «всі ангели Божі поклоняються Йому». У розділі 2 тієї ж книги Він представлений у Своїй людській природі Тим, Хто «нижчий за ангелів», навіть як сама людина. Так написано: «Але хтось десь засвідчив був, кажучи: Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все. Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерти Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх» (Євр. 2:6-9).

Таким чином, замість того, щоб Його людська природа була «поза всяким порівнянням» вищою за ангелів, херувимів і серафимів, вона стала настільки ж нижчою за них, наскільки нижчою стала сама людина.

І не тільки тому, що людина була нижчою за ангелів до того, як згрішила. Не тому, що людина була нижчою за ангелів за своєю безгрішною природою. Ісус став нижчим від ангелів за Своєю людською природою **тому, що людина була нижчою від ангелів за своєю гріховною природою, якою вона є відтоді, як унаслідок гріха людина стала схильною до страждань і смерті.** Бо так написано: «Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерти Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх. Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання» Євр. 2:9, 10). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 травня 1895 р.).

Причасник нашої природи

Як людина у своїй безгрішній людській природі була створена трохи нижчою від ангелів, а потім через гріх опустилася ще нижче до страждань і смерті, так і Ісус, щоб повернути її до слави Божої у Своїй любові, пішов за нею туди, прийняв її природу, якою вона є, постраждав разом з нею та навіть помер разом з нею в її грішній людській природі. Бо «Він був зарахований до злочинців» (*пер. з англ.*) – Він помер як порушник закону між двома злочинцями. Це і є любов. Таким є Ісус, наш Спаситель, бо Він приходить до нас, де ми перебуваємо, щоб досягти нас і піднести нас від самих себе до Бога.

Однак ця благословенна спасительна істина викладена ще більш ясно, а саме: «Отже, як діти причасні до плоті й крові, так і Сам Він причастився того ж» (*пер. з англ.*). Він, у Своїй людській природі, прийняв ту саму плоть і кров, що й ми. Усі слова, які можна було б використати, щоб зробити це очевидним і позитивним, тут зібрані в одному реченні: Діти причетні до плоті та крові. З цієї причини Він прийняв частину того ж самого. Але це ще не все. Він також причастився тієї самої плоті й крові, що й діти. Але і це ще не все. Він і Сам причастився тієї ж плоті та крові, що й ми. І це ще не все. Він також Сам прийняв ту ж плоть і кров, що й людина.

Таким чином, Дух натхнення настільки бажає, щоб ця істина стала ясною і наочною, що Він не вдовольнився тим, що можна було б використати і менше слів під час її викладу. І тому проголошується, що, як і людські діти причетні до плоті та крові, так і Він Сам прийняв ту саму плоть і кров, що й ми, які перебувають у рабстві гріха та страху смерті. Бо Він прийняв ту саму плоть і кров, що й ми, для того, щоб «визволити тих, котрі від страху смерті через усе життя були піддані рабству». (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 9 травня 1895 р.).

ТРАВЕНЬ

Кровна спорідненість

Замість того, щоб вважати істиною, що Ісус у Своїй людській природі настільки далекий від людей, що Він не має ані реальної схожості, ані спорідненості з нами, істинним є те, що Він насправді є нашим родичем по плоті й крові, навіть нашим братом по крові. Бо написано: «Бо і Той, хто освячує, і ті, що освячуються, всі – від Єдиного, тому Він не соромиться називати їх братами, кажучи: «Я сповіщу ім'я Твоє братам Моїм, посеред церкви прославлю Тебе» (*пер. з англ.*).

Ця велика істина про кровну спорідненість між нашим Відкупителем і нами ясно викладена також у книзі Левит. Там був закон про відкуплення людей та їхньої спадщини. Коли будь-хто із синів Ізраїлю втрачав свою спадщину або сам потрапляв у рабство, йому надавали можливість отримати відкуплення. Якщо він був у змозі сам викупити себе або свою спадщину, він міг це зробити. Але якщо він не міг сам викупити себе, то право викупу переходило до його найближчих родичів по крові. Воно переходило не просто до того, хто був найближчим родичем серед своїх братів, але до того, хто був найближчим родичем, який був у змозі це зробити (Лев. 25:24-28, 47-49; Рут 2:20; 3:12, 13; 4:1-12).

Таким чином, протягом усіх цих століть викладали ту саму істину, яку ми знаходимо у 2-му розділі Послання до євреїв, істину про те, що людина втратила свою спадщину і сама перебуває в рабстві. І, оскільки сама вона не може спокутувати ні себе, ні свою спадщину, право спокути переходить до найближчого родича, який в змозі це зробити. А Ісус Христос – єдиний у всьому всесвіті, хто здатний на це. **Він також має бути не просто найближчим родичем, а найближчим родичем, причому найближчим родичем за кровною спорідненістю.** Тому **Він прийняв нашу плоть і кров і став нашим найближчим родичем.** І тому, замість того щоб бути далі від нас, ніж ангели, херувими та серафими, Він є найближчим до нас з усіх людей у всесвіті.

Він настільки близький до нас, що фактично є одним цілим із нами. Бо так написано: «Бо Хто освячує, і ті, хто освячується усі від Одного» (Євр. 2:11). І Він, і ми – одне, Він – одне з людством, **неможливо мати посередника між Ним і людьми, бо Він і людство – одне,** «але посередник не є для одного, Бог же один» (Гал. 3:20). І як Ісус Христос єдиний з людством, а «посередник не є посередник одного», то, безумовно, ця істина одразу ж знищує «клопотання» всіх католицьких святих у календарі, навіть якби всі вони були живі та перебували на небесах, а не були б мертві. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 травня 1895 р.).

Він відчуває наші немочі

«Бо приймає Він не Анголів, але Авраамове насіння. Тому мусів бути Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвящеником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей. Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти» (Євр. 2:16-18).

«Бо ми маємо не такого Первосвященика, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробованого в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15).

Будучи створений за Своєю людською природою, в усьому подібно до нас, Він міг бути і був спокушений у всьому, як і ми.

Як у Своїй людській природі Він єдиний з нами, і як Сам прийняв наші немочі (Мт. 8:17), так Він міг бути «зворушений почуттям наших немочей». Він відчував те саме, що й ми, і знає все про це, і тому може допомогти і спасти до кінця всіх, хто прийме Його. У Своїй плоті Він був такий самий слабкий, як і ми, і Сам по Собі нічого не міг робити (Ів. 5:31), коли Він «поніс наші скорботи, і поніс наші печалі» (Іс. 53:4, *пер. з англ.*), і Його спокушали, як і нас, відчуваючи те саме, що і ми, то Він переміг усе це силою Божою, завдяки Своїй Божественній вірі, і саме ця віра принесла Йому цю силу Божу, яку в нашій плоті Він також приніс і нам.

«Як закон, ослаблений плоттю, був безсилий, то Бог послав Сина Свого в подобі плоті гріховної». **Закон не міг привести нас до Бога і не міг знайти в плоті праведність, яку вона мала б мати, бо плоть відпала від Бога і не могла знову досягти Його. Але хоча грішна плоть не могла досягти Бога, Бог у Своїй вічній силі та нескінченному милосерді міг досягти грішної плоті.** І ось «Слово стало плоттю і жило серед нас... повне благодаті й істини». «Бог з'явився у плоті», навіть «в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом» (Рим. 8:3, 4).

О! Його ім'я – Еммануїл, що означає «Бог із нами!» Не тільки Бог із Ним, але Бог із нами. Отець був із Ним у вічності й міг би бути з Ним, навіть якби Він не віддав Себе за нас. Але людина через гріх залишилася без Бога, і **Бог захотів знову бути з нами.** Тому Ісус став таким, як ми, щоб Бог із Ним був Богом із нами. І це Його ім'я, бо це те, чим Він є.

Отже, прийміть Його. **Не потрібно жодних сходів, щоб досягти Його, бо Він Сам є сходами, які простягаються від землі, де ми перебуваємо, до найвищих небес.** Не потрібен ніякий міст. Між нами і Ним немає прірви, бо Він – з нас самих, як і ми на землі. І «Своєю Божественною рукою Він вхопився за престол Божий, а Своєю людською рукою Він збирає грішний, стражденний рід людський у Своє велике серце любові», щоб ми могли бути єдині з Богом.

Зізнайтеся Йому у своїх гріхах; Він ніколи не скористається вами. Розкажіть Йому про свої скорботи; Він відчував те ж саме і може полегшити їх. Вилийте Йому свої скорботи; «Він поніс наші скорботи», Він був «чоловіком скорбот, і зазнав смутку»; Він втішить вас втіхою Божою. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 травня 1895 р.).

Раціональність віри

Віра християнина – це те, що не може не викликати подиву в невіруючого і часто стає об'єктом глузувань і презирства. Світська людина розглядає просту віру християнина як свідчення слабкості розуму і з самовдоволеною посмішкою при думці про перевагу власного інтелекту заявляє, що вона ніколи не вірить нічому без доказів; вона ніколи не робить поспішних висновків і не вірить нічому, чого не може побачити і зрозуміти.

Немає на світі жодного філософа, який міг би зрозуміти соту частину простих явищ, які він бачить щодня. Вчені шляхом спостережень з'ясували, що певні види ґрунту спеціально пристосовані для певних видів продукції; але ніхто не може сказати, чому.

Насправді, віра – це одна з найзвичайнісінських речей. Немає жодного скептика, який не мав би віри більшою чи меншою мірою; а в дуже багатьох випадках вони йдуть ще далі й виявляють просте легковір'я. Але елемент віри лежить в основі всіх ділових операцій і всіх життєвих справ. Двоє людей домовляються зустрітися в певний час і в певному місці, щоб здійснити певну справу; кожна з них має довіряти слову іншої. Торговець повинен вірити своїм працівникам і клієнтам.

Людина, яка вважає, що нерозумно сподіватися на Бога, «якого ніхто не бачив і бачити не може», підійде до маленького віконечка і, поклавши купюру, натомість отримає від людини, якої вона ніколи не бачила й імені якої не знає, лише маленький папірець (квиток), на якому написано, що вона має право на поїздку в далеке місто. Можливо, він ніколи не бачив цього міста і знає про його існування тільки з розповідей інших, але все ж таки він піднімається на борт вагона, віддає свій папірець іншій абсолютно незнайомій людині і вмощується з комфортом. Він ніколи не бачив начальника поїзда і не знає, що він може виявитися нездатним або зловмисним; однак він абсолютно не турбується і з упевненістю очікує, що його благополучно доправлять у місце, про існування якого він знає лише з чуток. Ба більше, він тримає в руці квиток, підготовлений якимись людьми, яких він ніколи не бачив, у якому йдеться про те, що ці незнайомці, під опіку яких він себе ввірив, висадять його в певному місці в певний час; і цей скептик настільки беззастережно вірить цій заяві, що надсилає звісточку вперед якійсь іншій людині, якої він ніколи не бачив, домовляючись зустрітися з нею в зазначений час.

Далі його віру використовують під час відправлення послання, що сповіщає про його прихід. Він входить у маленьку кімнату, пише кілька слів на аркуші паперу, який передає незнайомцеві, що сидить біля маленького апарата, платить йому півдолара і потім іде своєю дорогою, вірячи, що менш ніж за півгодини його

невідомий друг за тисячу миль від нього читатиме повідомлення, яке він залишив на станції позаду себе.

Але на все це скептик відповість, що він не сліпо довіряє іншим, але що в нього є підстави вірити в те, що його доставлять цілим і неушкодженим, що його повідомлення передадуть правильно, а його лист дійде до його дружини вчасно. Його віра в ці речі ґрунтується на таких підставах:

1. Інші перевозилися цілими й неушкодженими, тисячі листів і телеграм були правильно надіслані та швидко доставлені.

2. Ті, кому він довіряє себе і свої послання, роблять бізнес на перевезенні людей і послань; якщо вони не виконають свої домовленості, ніхто не буде їм довіряти, а їхній бізнес незабаром буде зруйновано.

3. Є впевненість в уряді, який контролює залізниці та телеграф і який тим самим стає відповідальним. Людина вірить, що уряд виконає свої обіцянки, бо якщо він цього не зробить, то її існуванню скоро прийде кінець. Існування людини залежить від її здатності виконувати свої обіцянки і від її чесності під час їх виконання. І все це створює міцну основу для її віри.

Християнин має в тисячу разів більше підстав для своєї віри в Божі обітниці. Віра – це не сліпе легковір'я. Апостол сказав: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Це натхненне визначення, і тому ми можемо зробити висновок, що Господь не очікує, що ми проявлятимемо віру тільки на підставі доказів.

Тепер можна легко показати, що християнин має ті самі підстави для прояву віри в Бога, що й скептик для своєї впевненості в залізничних і телеграфних компаніях або в уряді і навіть набагато більше:

1. Інші довірилися Божим обітницям і переконалися в їхній вірності. Глава 11 Послання до євреїв містить довгий список тих, хто підтвердив Божі обітниці; хто «вірою перемагав царства, творив правду, отримував обітниці, загороджував уста левів, гасив силу вогню, уникав вістря меча, укріплювався від немочі, був міцним на війні, проганяв полки чужих; дружини отримували померлих своїх воскреслими».

2. Бог, якому ми довіряємо, займається тим, що відповідає на молитви, захищає й піклується про своїх підданих, «це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилось Його милосердя» (Плач. 3:22). І «Він радіє милосердю» (Мих. 7:18, *пер. з англ.*). «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єр. 29:11).

3. Існування Божого уряду залежить від виконання Його обітниць. Християнин має впевненість від уряду всесвіту, що будь-яке його законне прохання буде задоволене. Уряд особливо призначений для захисту слабких. **Припустимо, що Бог не виконає одну зі Своїх обітниць, даних найслабшим**

і найнезначнішим людям у світі; ця єдина невдача зруйнує все Боже управління.

Ба більше, ті, хто покладає свою довіру на людський уряд або на будь-який інститут людей, можуть бути розчаровані. За найблагородніших намірів будуть здійснюватися помилки, тому що люди всього лише грішники. Але християнину дана тверда впевненість: «Немає такого, як Бог, Єшуруне...» (Повт. 33:26). Його сила проявляється у творінні. Створені Ним речі свідчать про Його вічну силу і Божество. **Чим могутніший уряд, тим більше впевненості в ньому.** Тоді що може бути розумнішим за недвозначну довіру до Бога, Якого природа й одкровення разом узяті оголошують всемогутнім, вічним і незмінним?

Якби я висловив невіруючому свої сумніви в чесності одного з його друзів, він би сказав: «Це тому, що ти його не знаєш; просто пізнай його, і ти побачиш, що він вірний, як сталь». Це була б справедлива відповідь; так і ми говоримо невіруючому, який сумнівається в Божих обітницях: «Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Псал. 34:8). **Яке право має будь-хто сумніватися в Божих обітницях або Божій силі до того, як він піддасть їх справедливому випробуванню?** І в такому разі, яке право будь-хто має сумніватися в Богові, адже кожен випробовує Його силу і доброту кожної миті свого життя? (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 7 травня 1891 р.).

Виконання Закону

Юнак, який прийшов до Ісуса, думав, що виконав усі заповіді, і, коли Ісус загадав про них, сказав: «Говорить до Нього юнак: Це я виконав все. Чого ще бракує мені? Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди вслід за Мною» (Мт. 19:20, 21). Цього випробування юнак не витримав і пішов засмучений.

Чи повинні ми з цього зробити висновок, що юнакові потрібно було робити щось більше, ніж виконання заповідей? Ні в якому разі: Адже Спаситель сказав йому, що якщо він хоче увійти в Царство, то повинен дотримуватися заповідей. Ми дізнаємося, що юнак не виконав заповіді, хоча й думав, що виконав. «Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!» (Гал. 5:14). **Але ця людина не любила ближнього, як саму себе, і тому не виконала заповіді.**

«Любов не чинить зла ближньому, тож любов виконання Закону» (Рим. 13:10). Спаситель сказав юнакові: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай». У Посланні до Колосян 3:14 сказано, що любов є сукупність досконалості. Таким чином, Спаситель просто вказав цій людині на те, що, хоча зовні він дотримувався всіх заповідей, йому не вистачало головного елемента виконання заповідей – любові. **Без любові закон не виконується.**

Справжня благодійність – це не просто милостиня, але любов. Тепер, пам'ятаючи про те, що любов є виконання закону і що без любові немає нічого цінного, прочитаємо 13-й розділ Першого послання до коринтян і дізнаємося, що таке виконання заповідей. «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Кор. 13:4-7).

Коли ми розуміємо, що любов, і тільки вона, є виконанням закону, ми можемо побачити в цьому розділі твердження, що виконання заповідей означає доброту, терпіння, безкорисливість, піклування про інших, забуття себе і працю для творення інших, лагідність, м'якість та справжню ввічливість. **Одним словом, це означає досконалисть.** Без любові в серці неможливе дотримання Закону Божого. Закон був даний у любові (Повт. 33:2, 3), і він є любов.

«Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1 Ів. 4:7, 8). «Бо то любов Божа, щоб ми додержували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі» (1 Ів. 5:3). «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив»

(1 Ів. 4:19), тому що любов від Бога. **Тобто не може бути справжньої любові, яка не виходить від Бога. Бог є любов, і всяка любов виходить від Нього. Тому ми здатні любити одне одного тільки тоді, коли «любов Божа виливається в серця наші Духом Святим, що даний нам».**

Усе це говорить про те, що виконання заповідей Божих – це уподібнення Самому Богові. Це більше, ніж просто якась уподібнення Богу, це істинне уподібнення Богу, бо любов, яка є виконанням закону, виходить від Бога. Тому виконання заповідей будь-якою людиною є не що інше, як прояв життя Бога в цій людині. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 26 січня 1893 р.).

Бачити невидиме (ч. 1)

Християнин повинен бачити і бачить невидиме. Він повинен «коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:18), і він повинен бачити те, на що він дивиться.

Невидиме – вічне, а вічне – від Бога, бо Він – «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:20), хоча й не природними очима – очима цього світу.

Є речі навіть природного порядку, які невидимі для природних очей без сторонньої допомоги. Є незліченні світи, які взагалі не можна побачити – вони невидимі без телескопа; є незліченні форми життя в нашому світі, які невидимі без мікроскопа. І всі люди прагнуть і з задоволенням користуються телескопом або мікроскопом, коли це можливо, щоб побачити ці речі, які інакше невидимі. І невидимі речі навіть природного порядку пробуджують більший інтерес і призводять до глибшого вивчення, ніж видимі речі.

Чому ж тоді невидимі речі духовного порядку не повинні пробуджувати інтерес і викликати таке ж вивчення, як і невидимі речі природного порядку? Так, це так; але інтерес, що виявляється до них, і дослідження, що проводяться в цьому напрямі, значною мірою здійснюються неповноцінним чином, тож практично зусилля зводяться до дуже малого й не приносять жодної користі більшій частині людства.

Один великий недолік, і по суті фатальний, у спробах більшої частини людства побачити невидимі речі духовного порядку, невидимі речі Бога, завжди полягав у тому, що **це намагалися зробити природним шляхом і за допомогою природних здібностей**. Через це боги язичників завжди були лише віддзеркаленням природного характеру людей, які їм вклонялися, і навіть тоді вони мали бути представлені перед віруючим у якійсь формі, видимій природним оком, чи то у вигляді небесних тіл, чи то палиць, чи то каміння, чи то вирізьблених, чи то розпавлених зображень, чи то картин. **Таким чином, усе хибне поклоніння, усе ідолопоклонство є результатом спроби досягнути духовне природним шляхом, досягнути духовні речі природними здібностями.**

Але це вічна істина, що духовне пізнається духовним (1 Кор. 2:9-14). Істинно духовні речі, речі Божі, неможливо розрізнити інакше, ніж істинно духовним способом. Бо «Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:24). Тільки Духом Божим можна пізнати Божі речі. Бо, «як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини» (1 Кор. 2:9, 10).

Таким чином, очевидно, що Бог помістив у межах досяжності людини засоби, за допомогою яких вона може бачити «невидимі речі Його». І Дух Божий, і одкровення, яке Він дав через цей Дух, є засобами, за допомогою яких люди можуть знати Божі справи і бачити невидимі Його речі. Бо, знову ж таки, написано: «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам» (1 Кор. 2:11, 12).

Таким чином, єдиний засіб, за допомогою якого Божі діла можуть бути відомі світові, навіть те, на чому наполягає світ, повинно бути виявлено і пізнано мирським способом. Але це ніколи не допоможе. **Цього Господь ніколи в жодному разі не допустить жодною мірою.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 травня 1895 р.).

Бачити невидиме (ч. 2)

Бог ніколи не зможе пристосувати Себе і Свої шляхи до шляхів цього світу. Цей світ неправильний, і всі його шляхи – неправильні шляхи. І якби Господь у чомусь пристосував Себе до шляхів цього світу, це означало б лише утвердження світу в його неправильних шляхах. Якби світ міг бачити Бога чи Божі справи мирськими очима і міг пізнати Бога чи Божі справи світським знанням, це одразу ж звело б Бога до рівня цього світу, а всі Божі речі – до рівня речей цього світу. І це було б тільки для того, щоб санкцією Бога назавжди утвердити цей світ на його власних шляхах, якими вони є, зробивши шляхи цього світу шляхами Бога і зробивши беззаконня, злочин і гріх вічними.

Але Бог хоче обернути цей світ від його власних шляхів до Себе, щоб він міг пізнати Його таким, яким Він є. **Він хоче підняти цей світ до Себе і до Своїх шляхів, замість того, щоб дозволити світові опустити Його до свого рівня і утвердити у свосму нечесті.** І щоб це могло бути здійснено, Він повинен за самою природою речей вимагати, щоб світ бачив не мирськими очима і пізнавав не мирськими засобами. **Світ повинен залишити всі мирські елементи і всі мирські методи, прийняти і використовувати виключно ті засоби, які надав Бог, інакше він ніколи не зможе побачити Бога таким, яким Він є насправді.**

І той, хто зробить це, побачить Його таким, яким Він є, і скрізь, і на віки віків. Той, хто відмовиться від використання телескопа й мікроскопа, засобів, за допомогою яких тільки й можна побачити невидимі речі природного порядку, може напружувати свої очі до втрати своїх здібностей, намагаючись побачити ці речі, і все буде марно, бо без цих інструментів він просто не зможе побачити те, що хотів би. Так і Божі речі не може побачити людина, яка відмовляється використовувати засоби, надані Богом для цієї мети. Без інструментів, які надав Бог, людина може напружити всі свої сили до межі в спробі побачити Бога таким, яким Він є насправді, але все марно; без них вона просто не зможе побачити Його. І це не тому, що Бог довільно встановив, що людина не побачить Його, якщо Він не зробить так і так, а просто й тільки тому, що якщо вона не буде використовувати інструменти, за допомогою яких тільки й можна побачити невидимі речі Бога, то в буквальному сенсі вона не зможе їх побачити, «хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 травня 1895 р.).

Терпіння, його розвиток і плоди (ч. 1)

«Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої. І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Рим. 5:1-5).

У цих текстах викладено практичний бік виправдання вірою. Не те щоб виправдання вірою не було практичним у всіх аспектах, бо ніщо не може бути більш практичним, ніж прощення гріхів. **Але тут викладені практичні повсякденні результати виправдання вірою. По-перше, це мир, який не може бути порушений жодним зовнішнім занепокоєнням.** Саме такий спокій був у Стефана і Павла, він був вищий за натовп, що волав, який вимагав їхнього життя. Далі – **радість, тріумфування в надії на славу Божу.** Віра дає доступ до Божої благодаті. Благодать Божа – за багатством слави Його. Слава Божа відповідатиме багатству Його благодаті. Володіння благодаттю забезпечує славу, яка буде явлена; тому **той, хто через віру вкушає багатство благодаті Божої, може радіти в цілковитій упевненості в славі, яка буде явлена в Ньому.** Віра, яка привласнює Божу благодать, спрямовується вперед і досягає вічну славу. Як каже апостол Петро, «щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа. Ви Його любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю, бо досягаєте мети віри вашої спасіння душам» (1 Петр. 1:7-9).

Але ми радіємо в надії слави Божої не тому, що в нас такий легкий час, без випробувань. Зауважте в щойно процитованому тексті, що «радість невимовна і преславна» поєднується з такими випробуваннями, які можна порівняти лише з шаленим полум'ям, що розжарює горнило, в яке поміщають золото. Так і в розглянутому нами уривку: «але хвалимося і скорботами». Чому? Тому що «від скорботи походить терпіння, від терпіння досвідченість, від досвідченості надія». Давайте звернемо увагу на ці моменти. Ми знаємо дещо про те, що означає скорбота; давайте вивчимо, як вона продукує терпіння, який досвід, що є результатом, і яка надія?

Більшість людей думають, що скорботи викликають нетерпіння. Це велика помилка. Це правда, що навіть дрібні випробування, які негідні бути включеними в один каталог зі скорботами, часто супроводжуються нетерпінням; **але вони ніколи не породжують нетерпіння. Вони просто виявляють уже наявне нетерпіння.** Багато людей думають виправдати свою дратівливість, посилаючись

на сильну провокацію. Якби інші люди не були такими дратівливими, вони б не стали нетерплячими. Неправильно. Якби інші люди не суперечили їм, вони, безсумнівно, не виявляли б нетерпіння. Те ж саме можна сказати про собаку або ведмедя; вони не показують зуби і не гарчать, якщо їх не спровокувати. Але їхня природа не менш люта. Обставини й асоціації не роблять нас нетерплячими і злими. **Вони, можливо, і витягують його назовні; але вони не можуть змусити нас проявляти те, чого в нас немає.**

Скорбота виробляє терпіння тільки в тих, хто, будучи виправданий вірою, має мир із Богом. Ніщо, крім скорботи, не може породити терпіння; немає іншого способу розвинути терпіння, окрім випробувань; що сильніші випробування, то більше терпіння, то більше досвіду і то яскравіша надія.

Що таке терпіння? Це просто витривалість. Віл – символ терпіння, бо він спокійно несе ярмо, переносить важкі вантажі й навіть удари. Як же людина може терпіти і страждати, проявляти спокійну завзятість, якщо в неї немає випробувань? Терпіння не потрібне, коли немає тягаря, який потрібно нести. Як м'язи, які ніколи не напружуються під час перенесення тягарів, не можуть розвинути силу, так і душа, яка ніколи не зазнає випробувань, не може розвинути терпіння. Терпіння необхідне, бо тільки той, у кому терпіння здійснює свою досконалу дію, досконалий і цілий, ні в чому не має нестачі (Як. 1:4). Тому скорботи необхідні. Звичайно, ми можемо радіти тому, що виробляє досконалість і приносить нам усіляке можливе благо. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 21 травня 1891 р.).

Терпіння, його розвиток і плоди (ч. 2)

Як скорбота виробляє терпіння? Відповідь на це запитання дає той факт, що вона діє тільки на тих, хто виправданий вірою в Христа. Це відбувається тільки тоді, коли стосунки між нами і Христом дуже близькі. Давайте сформулюємо це питання у вигляді парадокса, щоб воно сильніше закарбувалося у свідомості. **Скорбота приносить витривалість тільки тоді, коли ми вчимося не терпіти її. Ми витримуємо тягар, який накладає на нас скорбота, тільки скинувши його.** Нехай наступні тексти послужать доказом:

- «Не журіться про життя своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?.. але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно» (Мт. 6:25-32);

- «Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:6, 7);

- «Свого тягара поклади ти на Господа, і тебе Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному!» (Псал. 55:22).

Апостол Павло був покликаний нести важкий тягар і переносити великі страждання, і він так говорить про розмір свого тягара і про те, як він його ніс: «Та благодаттю Божою я те, що є, і благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1 Кор. 15:10).

Той, хто виправданий вірою, поклав на Христа найбільший тягар, який тільки можна винести, – тягар гріха. Христос помер для того, щоб узяти на себе цей тягар, який люди не могли понести. «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево» (1 Петр. 2:24). Тепер виправдана людина знаходить випробування, що тиснуть на неї; але вона вже дізналася про силу Христа і довела істинність Його милостивої обіцянки: «Прийдіть до Мене, всі, хто трудиться і обтяжений, і Я дам вам спочинок» (Мт. 11:28, *пер. з англ.*). **Він знає, що в нього самого не вистачить сил перенести ці випробування без роздратування; вантаж виявиться занадто важким для нього. Тому він переносить його, перекладаючи його на Христа, на що в нього є повне право.** «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Рим. 8:32).

Таким чином, не просто доктрина, а реальний факт виправдання вірою стає заспокоєнням усіх болів, підтримкою в кожному випробуванні, силою в кожному обов'язку. Ми не знаємо, як ми будемо ситі й одягнені, якщо будемо слідувати якійсь чітко визначеній лінії обов'язку. А що з того? Чи життя не більше за їжу, і тіло не більше за одяг? **Більше включає в себе менше, і якщо Бог віддав Свого Сина, то це тягне за собою все необхідне. Що ми скажемо про віру того,**

хто сповідує, що знає Христа, але водночас постійно непокоїться й переймається страхом перед якимось лихом або нарікає на дрібні нещастя, що спіткали його? Звичайно, якщо її віра не дозволяє їй довіряти в цих невеликих випробуваннях, то як вона може знати що-небудь про Бога? **Якщо віра в Христа корисна для чого-небудь, то вона корисна для всього.** І це саме те, для чого вона корисна. «Бо вправа тілесна мало корисна, а благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього та майбутнього» (1 Тим. 4:8).

І терпіння приносить досвід або досвідченість. Звичайно. Досвід у чому? **Досвід, або доказ сили Божої зберігати нас навіть у маленьких неприємностях і випробуваннях життя, а також у скорботах, які приходять під час великих гонінь.** Тільки випробування можуть дати нам цей досвід, бо тільки випробування і скорботи спонукають нас перевірити силу Божу. І пам'ятайте, що цей «досвід» – просто досвід готовності Бога нести всі наші тягарі, щоб у наших серцях панував мир Божий, а не нетерпіння. І все ж таки чоловіки та жінки, які ніколи у своєму житті не покладали на Господа жодного тягаря, які ніколи не покладали на Господа щоденні життєві випробування, щоб Він поніс їх за них, і які внаслідок цього розвивали в собі нетерплячість і дратівливість, часто говорять про свій «християнський досвід». Такі люди мають засвоїти, що досвід – це щось більше, ніж просте сповідання. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 21 травня 1891 р.)

Віра бачить

Замість того щоб вірити, щоб бачити, світ хоче бачити, щоб вірити. Але ми вірою пізнаємо Бога і діла Божі і бачимо невидиме Боже.

Мойсей «вірою» терпів, «як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:27). Написано, що «чисті серцем Бога побачать» (*пер. з англ.*); а Він очищає серце «вірою» (Дії 15:9); і тому саме вірою люди бачать Того, Хто є «образ невидимого Бога» (Кол. 1:15). А щоб усі люди могли бачити «невидиме Його» і «Того, Хто невидимий», Бог дав кожному міру віри (Рим. 12:3). Віра – це дар Божий (Еф. 2:8).

Це не дар Божий у тому сенсі, що природні здібності, такі як розум, здібності, слух тощо, є дарами Божими, тож це має бути від нас самих. **Це дар Божий у тому сенсі, що він дається згори і поза нами, це надприродна здатність, дарована від моменту появи гріха, яка діє тільки за вільним вибором самої людини.** «Бо благодаттю ви врятовані, через віру, і це не від вас самих; це дар Божий». «Віра приходить від слухання, а слухання – від слова Божого» (Рим. 10:17, *пер. з англ.*); а слово Боже здатне зробити видимим те, що раніше не було видимим, і чого справді не було; тож **віра, діючи через Слово Боже, бачить правдиво й ясно невидимі речі Божі.**

Справжня віра, віра, яка є даром Божим, віра, автором якої є Христос, **віра, каналом якої є Слово Боже, – ця віра чує Слово Боже і покладається на Божественну силу цього Слова, щоб здійснити те, про що говорить це Слово.** Адже коли сотник прийшов до Ісуса просити зцілити свого слугу, він сказав Господу: «Скажи тільки слово, і зцілиться слуга мій». Таким чином, він очікував, що слово Господнє саме здійснить те, про що воно говорить, коли Господь тільки вимовить слово. І це Господь назвав не просто «вірою», але «великою вірою»: навіть такою, якої Він не знайшов в Ізраїлі. І це при тому, що Писання, знанням якого Ізраїль дуже пишався, задовго до цього ясно говорило саме про це в таких словах: «Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові, так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!» (Іс. 55:10, 11).

Очікувати, повністю покладатися на те, що Слово Боже саме зробить те, про що говорить, – це Господь Ісус називає вірою. Це справжня віра. Це віра, завдяки якій люди можуть бачити невидимі речі Бога так само точно і легко, як за допомогою телескопа і мікроскопа вони можуть бачити невидимі речі природного світу. Це та віра, яка любов'ю очищає серце, так що той, хто «чистий серцем, побачить Бога», хоча Він і невидимий. Бо це та віра, завдяки якій той, хто її має, бачить невидиме. **Це віра, яка, діючи через Слово Боже, чинить нове**

народження (1 Петр. 1:23), завдяки якому людина отримує змогу побачити Царство Боже, яке, «коли хто не народиться згори, той не може побачити»...

Ось чому сказано, що «все, що не від віри, є гріх». **Віра від Бога, і все, що вона творить, є діло Боже; а все, що не від віри, – не від Бога, але від світу.** І все, що в світі, не є від Отця, але від світу (1 Ів. 2:16). Усе, що не від віри, – від світу, від природи світу, від шляхів світу, перекручує шлях Божий на шляхи світу і вимагає, щоб Бог пристосувався до світу і прийняв поклоніння, яке повністю відповідає природі й духу цього світу. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 червня 1895 р.).

Зображення та ритуали в релігії

Немає більш переконливого доказу абсолютної хибності, мирської сутності та цілковитої природності будь-якої релігійної системи, **ніж те, що вона мусить використовувати видимі уявлення об'єкта свого поклоніння**. І серед усіх наявних у світі систем релігії немає жодної, яка б більше наполягала на видимому і на спогляданні видимого, ніж римо-католицька система. **Для цієї системи необхідно, щоб у неї був «видимий глава»**. Вона повинна мати видиме царство. Вона повинна мати видиму жертву. Сповідуючи поклоніння Розп'ятому, католицька церква повинна мати видиме «розп'яття», за допомогою якого вона буде це робити. Сповідуючи славу хреста Христового, вона повинна мати безліч власних видимих хрестів, щоб робити це. Повинен бути видимий тлумач Писання. І для всіх, хто поклоняється за цією системою, повинні існувати видимі уявлення об'єкта поклоніння у вигляді зображень і картин. У всій системі головною умовою є бачення видимого.

В енцикліці Лева XIII «Про розарій Пресвятої Діви», описуючи призначення розарію, тобто намиста, яке використовують католики у своїх молитвах, він каже: «Розарій влаштовано не для розгляду догматів віри й питань віровчення, а радше для викладення фактів, що їх треба сприйняти очами й зберегти в пам'яті». **Навіть якщо визнати, що невидиме існує і варте поклоніння, все ж таки його можна осягнути і поклонитися йому тільки через видиме і з його допомогою. Це характерна риса всього язичництва і всього ідолопоклонства. І це тільки для того, щоб сказати, що за цією характеристикою католицька система релігії демонструє, що вона по суті своїй язичницька та ідолопоклонницька.**

Нам добре відомо, що на захист використання зображень, картин тощо, у богослужінні римо-католицької церкви висуваються аргументи, а саме, що «честь, яку їм віддають, відноситься до оригіналів, які вони представляють, тож цілуючи образи, вкриваючи голови або схиляючи перед ними коліна, ми тим самим вклоняємося Христові та шануємо Його святих, чиї подоби вони представляють»; і «поклоніння перед образом поза нами не більш варте осуду, ніж поклоніння перед внутрішнім образом у нашій власній свідомості; бо зовнішній образ слугує лише для того, щоб виразити зримо те, що є внутрішнім» («Віра наших отців», с. 285, 287). Але якби вони тільки бачили Того, Кому вони сповідують поклоніння, їм не потрібен був би жоден Його образ, ні зовнішній, ні внутрішній, ні будь-яке уявлення Його, видиме чи інше. Тоді вони могли б бути справжніми шанувальниками, поклоняючись Тому, Хто невидимий, у душі та істині.

Цей аргумент, який наводять на виправдання використання видимих об'єктів поклоніння, сам по собі є найбільшим засудженням використання зображень і всієї системи римського католицизму; бо **він є визнанням нездатності бачити**

невидиме, а отже, визнанням того, що вся система позбавлена істинної віри, далека від нового народження і повністю позбавлена Бога.

Католицька система, сповідувана як нездатна бачити невидиме, явно не має віри. А оскільки все, що не від віри, є гріх, цілком зрозуміло, що вся католицька система – це система гріха. А сповідуваний протестантизм, який потурає їй, йде на компроміс із нею, доглядаючи за нею і «йде в ногу з нею», просто подібний до неї. Один – «людина гріха», «син погибелі», «таємниця беззаконня», «звір», а інший – «образ» його. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 червня 1895 р.).

Слуга Ісуса Христа (ч. 1)

Є деякі слова і вирази, які через своє часте вживання не справляють на нас особливого враження. Ми настільки знайомі з ними, що читаємо і вимовляємо їх як щось само собою зрозуміле, навряд чи замислюючись про те, що вони мають якийсь значення. Одним із таких виразів починається Послання до римлян: «Павло, раб Ісуса Христа». Два інших послання Павла, Послання до Филип'ян і Послання до Тита, а також Друге послання Петра і Послання Якова та Юди починаються подібним чином, і в інших місцях апостоли називають себе, або їх називають слугами Бога і Христа. Пророки, а також старозавітні діячі, такі як Мойсей, Ісус Навин тощо, називаються слугами Божими. Те, що це більше, ніж просто фраза, і що вона має глибоке значення, стане очевидним, коли ми вивчимо її.

Грецьке слово, яке в цих випадках перекладено як «слуга», – *doulos*, визначається «Словником Лідделла – Скотта» як «правильно народжений раб, або раб». Це звичайне грецьке слово для позначення раба, і його часто використовували щодо персів та інших народів, підпорядкованих деспоту. У Рим. 1:1 написано «раб» як еквівалент слова «слуга». **Тому ми можемо прийняти слово «раб» як те, яке апостол використовує, щоб показати повноту свого підпорядкування Христу.**

Раб – це той, хто повністю належить іншому. Він не може розпоряджатися ні своїм часом, ні своїми діями на власний розсуд, але тільки за вказівкою господаря. Він також не може володіти власністю на власний розсуд. Його сила належить його господареві, і якщо він щось заробляє, то очевидно, що те, що він отримує, належить його господареві. Час і сили рабів абсолютно належали їхнім господарям.

Тепер порівняйте це з тим, що ми знаходимо в Писанні як належний стан християн, які є слугами Христа. Апостол Павло каже: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19, 20). Зверніть увагу на повноту підпорядкування. Ми не належимо собі і тому не можемо мати слова, щоб сказати собі, що нам робити. **Воля Бога і Його слава мають керувати нами в усьому.** Апостол каже: «Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:31).

Але є й інша думка, на яку наводить слово «раб» у застосуванні до християн, а саме що вони були навернені в рабство зі свого попереднього стану бунтарства. Хоча в зазначеному в словнику грецьке слово «раб» означає «народжений раб», це факт, що за природним народженням жодна людина не є рабом Божим. За своєю природою ми всі діти гніву. Павло зараховує себе до нас, коли каже:

«Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного» (Тит. 3:3).

Перш ніж людина стане народженим рабом Христа, вона повинна народитися згори. Але це нове народження передбачає попередню смерть, і ця смерть – тільки через розп'яття (див. Гал. 2:20). **Розп'яття було формою покарання, що застосовувалася тільки до найгіршого класу людей, і його використання щодо тих, хто, таким чином, співвідносить себе з Христом, показує попередній стан бунтарства:** «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законіві Божому, та й не може» (Рим. 8:7). Слова Господа, сказані Ісаї про народ Ізраїлю, описують стан усіх людей за своєю природою: «Тепер увійди, напиши на таблиці для них, і в книжці спиши це, і нехай на пізніші часи воно буде і свідком навіки. Бо це неслухняний народ, це брехливі сини, сини, що не хочуть послухати науки Господньої» (Іс. 30:8, 9).

З цього бунтівного стану ми переходимо у стан рабів. Ми капітулюємо і приймаємо умови миру. **Ми стаємо підвладними Богові.** Слово «підданий» або «підлеглий» означає також стан, який ми повинні підтримувати стосовно Бога. Воно походить від двох латинських слів, що означають «під ярмом», і походить від римського звичаю споруджувати ярмо і змушувати тих, кого вони перемагали в битві, проходити під ним на знак повної капітуляції. Цей давній звичай також пояснює вчинок Давида, який поставив людей Равви «під пилку, і під залізні долота та під залізні сокири» і змусив їх пройти через піч для випалювання цегли (2 Сам. 12:31). **Це було те ж саме, що змусити їх пройти під ярмом на знак того, що вони його раби.** Так і Христос закликає нас: «Візьміть ярмо Моє на себе». **Взяти ярмо Христа на себе – означає повністю віддатися Йому, щоб Він відтепер керував кожним нашим вчинком і кожною думкою.** За висловом Павла, це означає полонити «всяку думку на послух Христу» (2 Кор. 10:5).

Тут слід зауважити, що справжнє служіння Христу – це добровільне служіння. **Ми – Його раби, приведені в полон до Нього, але саме любов купила нас, тож ми з радістю підкоряємося.** Ольсгаузен говорить про Павла: «Він був переможений Відкупителем, переможений і підкорений Його вищою силою. Але як людина, не просто зовні переможена і все ще схильна чинити опір, але внутрішньо підкорена, Павло водночас став добровільним інструментом для виконання цілей Господа як апостол».

Ба більше, хоча слово «слуга» означає підлеглого деспоту, **це лише вказує на повноту контролю, який Бог має над тими, хто справді є Його слугами,** але не містить у собі жодної ідеї деградації та деспотизму. Є величезна різниця, для кого людина є слугою. **Раб бідної, неосвіченої, грубої людини був би найжалюгіднішою істотою. Раб такого монарха, як Навуходоносор, може бути високопоставленим державним чиновником. Так що бути слугою Всевишнього Бога – це найвища честь, якої може удостоїтися будь-яка істота**

у **всесвіті**. Ангели на небесах, що перевершують їхньою силою, виконують Його заповіді, прислухаючись до голосу Його слова, і з радістю оголошують себе співпрацівниками тих, хто на землі цілком відданий Христу (Об'яв. 22:9)/ (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 4 червня 1891 р.).

Слуга Ісуса Христа (ч. 2)

Раб, або слуга Христа – єдина вільна людина у світі. Павло каже: «Бо покликаний в Господі раб визволенець Господній; так само покликаний і визволенець він раб Христа. Ви дорого куплені, тож не ставайте рабами людей!» (1 Кор. 7:22, 23). Давид каже: «...від смерти Ти визволив душу мою, від сльози моє око, ногу мою від спотикання» (Псал. 116:8). Тут ідеться і про рабство, і про свободу. Людина поза Христом – жалюгідний раб; вона «зв'язана путами гріхів своїх». **Але в той момент, коли вона беззастережно віддає себе Христу, щоб бути Його слугою, тіло гріха руйнується, і відтепер, якщо вона продовжує бути слугою Господа, гріх більше не владний над нею. Вона вільна, чинити правильно. Її рабство – це рабство любові, і вона знаходить ярмо легким.**

Господь не прийме розділеного служіння. **Він не піде на партнерство з дияволом, кожен з яких має рівну частку в служі.** Людина має повністю належати Господу, інакше вона взагалі не належить Йому. Христос сказав: «Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24). **Якщо ми віддали себе Господу як Його слуги, а потім прагнемо в усьому догодити тільки собі, ми позбавляємо Його служіння, яке Йому належить.** Наша сила, як душевна, так і тілесна, належить Господу, бо Він каже: «А той відповів і сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе» (Лк. 10:27).

Тепер припустимо, що людина потурає звичці, яка руйнує її силу тіла і бадьорість розуму; тоді вона не раб Господа; вона раб гріховного потурання. Одна людина їсть більше, ніж їй корисно, більше, ніж їй потрібно. Вона робить це просто тому, що їжа приємна на смак. Ця додаткова кількість їжі, замість того щоб збільшувати її сили, є додатковою ношею для людини. **Сила, яку вона мала б присвятити Господу, перекручується на служіння апетиту** (*ред. витрачається замість служіння Богові на злу звичку*). Тепер неважливо, яка діяльність цієї людини, вона не раб Христовий. Якби вона була ним, то прославляла б Бога в їжі та питті, як і в будь-якій іншій життєвій дії.

Ось тест, за допомогою якого ми можемо вирішити будь-яке питання про законність чи незаконність тієї чи іншої дії: **Чи прославить вона Бога? Якщо так, то це не тільки законно, а й необхідно.** Людина, чесна перед Богом у цьому питанні, може вирішити, які речі для неї є незаконними і як далеко вона може зайти в речах, що є необхідними, наприклад, у їжі та питті.

Але що за труднощі, скаже хтось, бути змушеним піддавати себе такому випробуванню. **Ну, це залежить від того, чи справді ми є рабами Христа; чи**

добровільно, чи з радістю ми капітулювали, приймаючи Його умови і віддаючись Його служінню. Якщо так, тоді не потрібно питати, що буде на славу Його, і робити це. Ми поступилися Йому, бо у Своїй безмежній любові та милості Він дав нам можливість побачити, що в Його служінні більше бажаного, ніж у нашому власному; і ми зробили Його волю своєю. Він зробив нас новими творіннями, давши нам нове серце і нові цілі, тож, виконуючи Його волю, ми просто виконуємо свою власну, бо Його воля – наша, а наша воля – Його.

Але якщо припустити, що наша воля – Його, і в нас є тільки одне прагнення, найвище бажання, а саме виконати Його волю і прославити Його, то як ми можемо завжди це робити? **Відповідь на це питання криється в тому, що ми – Його, повністю Його. Ми не належимо Йому, але віддали себе в Його руки як прості знаряддя Його волі.** Ми не маємо жодної влади над собою, але Він має всю владу і може зробити нас такими, якими забажає. **І тут нас підбадьорює думка про те, що ми служимо могутньому Владиці, проти Якого всі сили землі та пекла разом узяті нічого не можуть зробити. Тому, коли виникає жорстока спокуса, коли неміч плоті примушує нас упасти, ми, маючи розум нашого Учителя, ненавидимо гріх, біжимо до Нього за силою, і Його сила робить те, чого не може зробити наша слабкість.**

Яка розрада в думці, що вся справа полягає в простій покірності Богові, «але віддавайте себе Богові, як ожилих із мертвих, а члени ваші Богові за знаряддя праведности» (Рим. 6:13). Бог хоче, щоб ми жили святим життям; **Він показав силу Свого бажання, щоб ми були позбавлені зла, віддавши Свого Сина померти за нас.** І оскільки Бог так безмежно бажає, щоб ми були вільні від гріха, і володіє такою безмежною силою для виконання Своїх бажань, то що може завадити Йому у виконанні цих бажань, якщо ми тільки віддамо себе Йому? Хоч би як повно ми були рабами гріха, тепер, ставши рабами Бога, ми вільні від гріха і маємо плід свій у святості, а в кінці – життя вічне (Рим. 6:22).

Не дивно, що Павло зміг зробити такі дивовижні речі. Він був рабом Господа повністю і без залишку, і Господь просто працював через нього. Навіть усвідомлюючи свою слабкість, він міг сказати: «Усе могу в Ісусі Христі, що зміцнює мене».

Бог не упереджений; Він не лицеприятний до людей. Він готовий зміцнити нас у всякій могутності, за Своєю славною силою, як і апостола Павла. І тому, незалежно від нашої успадкованої чи набутої немочі, ми можемо бути збережені силою Божою через віру до спасіння; і коли це спасіння відкриється, ми можемо бути закарбовані як Його слуги, щоб бачити Його обличчя та стояти перед Його престолом, служачи Йому вдень і вночі в Його храмі. Славне служіння! Хто не віддасть перевагу його бідному, жалюгідному служінню собі? (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 4 червня 1891 р.).

Папство і цивілізація. Вплив у Римській імперії

Від імені папства постійно стверджується, що воно є найкращим провідником правильної та «християнської» цивілізації. Для цього **наводять приголомшливий «факт», що вона цивілізувала варварів 5-го століття і Середніх віків, які знищили Римську імперію.** Цю теорію постійно стверджував покійний доктор Філіп Шафф, хоча вона явно суперечила безперечним і незаперечним фактам історії, яку він сам написав.

Істина полягає в тому, що **ніколи не було більш ясного історичного шахрайства, ніж це твердження, що папство цивілізувало варварів, які зруйнували Римську імперію й окупували Західну Європу в Середні віки.**

Не слід забувати, що папство володіло самою Римською імперією з усією міццю імперії в її розпорядженні, протягом майже ста років до того, як варвари увійшли в Західну імперію з наміром залишитися, і більш ніж за сто років до того, як у неї з'явилася можливість «цивілізувати» їх. Варто також пам'ятати, що союз папства з імперією та оволодіння нею було укладено з явною метою гарантувати імперії переваги «християнської цивілізації» та подальшого «спасіння». Звичайно, було достатньо часу, щоб перевірити її сили в цьому напрямі, перш ніж папство коли-небудь буде покликане «цивілізувати» варварів.

Який же був підсумок? А він був такий: коли внаслідок об'єднання церкви і держави приналежність до церкви стала умовою для отримання політичних і будь-яких інших привілеїв, лицемірство набуло такого поширення, як ніколи раніше. Це було досить погано саме по собі, але лицемірство було добровільним; **але, коли за посередництвом своїх недільних законів і через служіння Феодосія церква здобула контроль над цивільною владою, щоб примусити всіх без винятку, хто не був католиком, поводитися так, начебто вони ним є, лицемірство стало обов'язковим, і кожна людина, що не була добровільно членом церкви, була вимушена бути або лицеміром, або бунтарем.** Крім того, ті, хто справді належав до церкви, через нескінченну низку суперечок і церковних рад постійно встановлювали, змінювали та знов встановлювали віру; а **оскільки всі мусили змінювати або переглядати свою віру згідно з постановами рад, усяку моральну та духовну цілісність було зруйновано. Лицемірство стало звичкою, дисимуляція й обман стали життєвою необхідністю; і саме моральне начало в людях і суспільстві було зіпсоване.**

Усі пороки, які були характерні для більш раннього Риму, були таким чином відтворені й увічнені під виглядом благочестя в цьому так званому християнському Римі, Римі 5-го століття. Історик Боуер говорить про цей час:

«Первісна суворість дисципліни і манер була повністю забута і проігнорована церковниками Риму. Серед них з'явилася найнепомірніша розкіш з усіма супутніми їй вадами, повсюдно практикувалися найскандальніші та нехристиянські способи набуття багатства. Схоже, що вони змагалися в розгульному житті з найбільшими епікурейцями язичницького Риму, коли розкіш там досягала найвищого розквіту. Ієронім, який був очевидцем того, що він пише, дорікає римському духівництву в тих самих надмірностях, які поет Ювенал так суворо засуджував у римській знаті за правління Доміціана».

Єдиним можливим результатом такого курсу було постійне збільшення ще більшого безбожництва, підрив усіх засад основи суспільства і, справді, прискорення руйнації імперії.

Язичницькі омани, марновірства й пороки, які були прийняті й привнесені в католицьку церкву внаслідок її відступництва та зодягнені у форму благочестя, призвели до такого безмежного розкладання, що суспільство, більшу частину якого воно становило, не могло більше існувати. Воно неминуче мало впасти під тягарем свого власного розкладання, якщо не від чогось іншого.

Доктор Шафф каже у своїй «Історії християнської церкви»: «Неконтрольований прогрес скнарості, марнотратства, хтивості, походів до театру, нестриманості, розпусти; коротше кажучи, всіх язичницьких вад, які християнство прийшло викоринити, усе ще стрімко ніс Римську імперію та народ до розпаду і віддав її, зрештою, до рук брутальних, але простих і морально енергійних варварів».

І ці варвари йшли вперед швидко і натовпами. Вони прийшли, цілий натовп, дикий і неприборканий, це правда; але **ті, чії соціальні звички були набагато вищими за звички людей, яких вони знищували, змушували справедливо червоніти дикунів, коли бачили ганебну розбещеність, яку вони знаходили в цьому так званому християнському суспільстві Риму.**

Письменник, який жив за часів навали варварів і писав як християнин, Сальвіан, наводить такі свідчення про стан справ: «Церква, яка має скрізь умилювати Бога, що вона робить, окрім як провокує Його на гнів? Скільки можна зустріти навіть у церкві п'яниць, або розпусників, або перелюбників, або грабіжників, або вбивць, або таке інше, або все це одразу і без кінця? У християн навіть святість у тому, щоб бути менш порочними». «Від публічного поклоніння Богові та й майже під час нього вони переходять до справ ганебних. Навряд чи знайдеться багата людина, яка не вчинила б убивства і блуду. Ми втратили всю силу християнства і тим більше ображаємо Бога, що грішимо як християни. **Ми гірші за варварів і язичників.** Якщо саксонець дикий, франк безвірний, гот нелюдський, аланець п'яний, гунн розпусний, то вони через своє невігластво набагато менш покарані, ніж ми, які, знаючи заповіді Божі, скоюють усі ці злочини».

А доктор Шафф зауважує про цей самий період і наслідки цих зусиль папства, кажучи про цивілізацію Римської імперії: «Ніщо, крім Божественного суду руйнування над цим номінально християнським, але по суті язичницьким світом, не могло відкрити шлях до морального відродження суспільства». Саме так папство забезпечило «християнську цивілізацію» і «порятунок» Римської імперії, коли папство цілковито й безперечно володіло нею понад сто років. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 20 червня 1895 р.).

Євангеліє – Боже

Євангеліє – це «Євангеліє Боже про Сина Його Ісуса Христа». Відокремлювати Отця від Євангелія – не тільки помилка, а й тяжка омана і серйозне звинувачення проти благості Божої. **Робити Бога Отця суворим, мстивим, непохитним Суддею, якого спонукають до співчуття лише благання Сина, – це такий самий тяжкий гріх,** як і той, що чинять католики, роблячи Христа гнівним Суддею, а Діву Марію – тією, яка заступається за грішників, щоб уберегти їх від Його гніву. Про те, що Бог Отець глибоко зацікавлений у спасінні грішників і сповнений ніжної любові й жалю до них, свідчать такі найвідоміші слова Ісуса: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Тут показана глибина Божої любові до нас. Вона настільки велика, що Він дозволив Своему Синові померти, щоб ми могли жити. Бог так повно брав участь у євангельському плані, що улюблений учень сказав: «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!» (1 Ів. 3:16). Бог не з егоїзму послав Свого Сина на смерть. Отець був пов'язаний із Сином, бо Вони були єдині. Отець дозволив Синові прийти на землю, щоб померти, так, Він «віддав Його за всіх нас», але при цьому Він віддав усе, що могли дати небеса. Кожне горе і страждання, яке наш Спаситель поніс за нас, рівною мірою пронизало велике серце Бога Отця.

Вірно, що апостол Павло в листі до Солунян говорить про остаточну загибель «тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса» (2 Сол. 1:8). Але це просто показує єдність Отця і Сина в цій справі. Отець і Син єдині. **У кожній дії та думці Вони єдині.** «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого», а про Христа сказано, що «Самого Себе дав за нас» (Тит. 2:14). І це узгоджується зі словами пророка: «І скажеш до нього, говорячи: Так говорить Господь Саваот, промовляючи: Оце муж, Цема ім'я йому, і зо свого місця виросте він, і збудує храма Господнього. І він збудує храма Господнього, і він буде носити величність, і сяде, і буде панувати на троні своєму, і він стане священиком на троні своєму, і рада миру буде поміж ними обома» (Зах. 6:12, 13).

«Оце муж, Цема ім'я йому», – це Ісус Христос. Він сидить на престолі Свого Отця (Об'яв. 3:21), і Обидва Вони разом є радниками для миру тих, хто ворогує і відчужений у своїх умах від злих справ. Ще далі прочитайте найвиразніші слова Павла: «бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19). Смирненне народження, життя в бідності та злиднях, спокуси та страждання, агонія в саду, докори й образи в залі суду та жорстока смерть на хресті – **все це було проявом Божої доброї волі до людей і бажання, щоб між ними був мир.**

І це Євангеліє було проповідовано від самого початку. Авель повірив йому, і по своїй вірі він «приніс Богові жертву кращу, як Каїн; нею засвідчений був, що він праведний» (Євр. 11:4). Ной повірив у це і «став спадкоємцем праведности, що з віри вона» (вірш 7). Подібним чином «Писання, передбачаючи, що Бог вірою виправдає язичників, сповістило Авраамові: «Благословляться в тобі всі народи!» (Гал. 3:8). Це було тоді, коли в Авраама не було дитини і коли не було жодної людської можливості, що він колись зможе її мати, але «Аврам повірив Господеві, і Він поставив йому це за праведність» (Бут. 15:6, *пер. з англ.*).

Так було і з ізраїльтянами, прямими нащадками Авраама. Апостол каже: «Бо і нам було проповідовано Євангеліє, як і їм» (Євр. 4:2, *пер. з англ.*). **«Як нам, так і їм!» Дивне формулювання, чи не так? Якби Павло стверджував, що Євангеліє було в юдеїв, він би сказав, що Євангеліє було проповідовано як їм, так і нам.** Але він написав не так. Він уже показав, що Євангеліє було проповідовано їм. Вони отримали його першими і відкинули, і тепер нас попереджають, щоб ми, маючи ті самі привілеї, що й вони, «не впали за тим самим прикладом невір'я».

Це Євангеліє про смерть і воскресіння Христа для визволення людини від гріха і смерті було обіцяно через пророків у Святому Письмі. Петро, кажучи про спасіння наших душ, каже: «До цього спасіння належали розвідки й дослідження пророків, які пророкували про призначену для вас благодать, досліджуючи, на яке та на який час вказував Дух Христовий, який перебував у них, коли Він провіщував страждання Христові, а потім – славу, яка настала після них» (1 Петр. 1:10, 11).

Павло, коли йому дозволили виступити від свого імені перед Агрипою, сказав: «Але, поміч від Бога одержавши, я стою аж до дня сьогоднішнього та свідкую малому й великому, нічого не розповідаючи, окрім того, що сказали Пророки й Мойсей, що статися має, що має Христос постраждати, що Він, як перший воскреснувши з мертвих, проповідувати буде світло народові й поганам!» (Дії 26:22, 23). Це не означає, що Христос має бути першим за часом, хто воскресне з мертвих, бо пророки самі воскрешали мертвих, і Христос воскресив багатьох перед Своєю смертю; але це значить, що **Він має бути першим за значенням.** Він є первісток із мертвих. Серед усіх, хто воскресне з мертвих, **Він – перший, тому що саме Його воскресіння зробило можливим воскресіння всіх інших.**

Петро також заявив народу, здивованому знаменним дивом: «А Бог учинив так, як Він провіщав був устами Своїх усіх пророків, щоб терпіти Христові» (Дії 3:18). І потім він додав: «Так само всі пророки від Самуїла й наступних, скільки їх говорило, також провіщали ці дні» (вірш 24).

Пророки не тільки пророкували про ці дні, а й насолоджувалися ними, не просто, а насправді смакуючи їх. Ісус сказав юдеям: «Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій, і він бачив, і тішився» (Ів. 8:56). І пророк Давид сказав про той самий день, день спасіння: «Я буду хвалити Тебе, бо озвався

до мене, і став Ти спасінням мені! Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем, від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших! Це день, що його створив Господь, радіймо та тішмося в нім!» (Псал. 118:21-24).

Як вони могли радіти дню спасіння і бути спасеними кров'ю Христа за сотні років до її пролиття? **Тому що Божа обітниця зробила це реальним ще до того, як це сталося.** Він «оживляє мертвих і кличе неіснуюче, як існуюче» (Рим. 4:17). **Те, що Бог обіцяв, так само безсумнівно, як якби це дійсно сталося.** Не було жодної можливості, що Христос не постраждає, після того як Він одного разу був обіцяний; а те, що Христос спокутує людей Своєю кров'ю, було зумовлено ще до заснування світу (1 Петр. 1:20). Тоді, оскільки Він – Агнець, забитий від заснування світу, само собою зрозуміло, що **ті, хто жив у перший рік існування світу, могли отримати з Його жертви ту саму користь, що й ми.** «О, безодня багатства і премудрості та відання Божого! Як незбагненні долі Його і незбагненні шляхи Його». «Подяка Богу за невимовний дар Його». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 18 червня 1891 р.).

Чути і жити

Усі заповіді, за винятком четвертої та п'ятої, починаються словами: «Не роби цього» (*пер. з англ.*). Однак вони не просто негативні, оскільки всі вони зводяться до двох великих заповідей: «Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм» та «Люби ближнього твого, як самого себе».

Занадто часто ці слова розглядаються як просто довільні веління, але це набагато більше. **У них є сила, яка не властива звичайним словам.** Це сила Слова Божого, яке є саме життя. Христос сказав: «Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). Вони є самим Духом життя, дають життя всім, хто їх чує.

Про життєдайну силу слова Господнього ми можемо судити по воскресінню Лазаря і дочки правителя. Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть» (Ів. 5:25). І далі йде твердження, що як Отець має життя в Собі, так і Син у Він дав мати життя в Собі, тож, коли настане час, усі, хто перебуває в могилах, почують голос Його й оживуть.

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). «Серцем людина вірує». **Таким чином, слух віри вкладає слова Божі в серце.** Але Христос живе в серці по вірі (Еф. 3:17), **тому що Його Дух у Його Слові;** тож слухання **віри приносить життя Христа в серце, і це є праведність.**

Але це і є вкладення закону в серце; бо Мойсей, переконуючи народ дотримуватися заповідей, говорив: «Бо ця заповідь, що я заповідаю тобі сьогодні, не недоступна для тебе й не далека; вона не на небі, щоб можна було казати: «бо ця заповідь, що я сьогодні наказую тобі, не тяжка вона для тебе, і не далека вона. Не на небі вона, щоб сказати: Хто зійде на небо для нас, та нам її візьме і нам оголосить, а ми будемо виконувати її? І не по тім боці моря вона, щоб сказати: Хто піде для нас на той бік моря, і візьме її нам, і оголосить її нам, а ми будемо виконувати її? Бож дуже близька до тебе та річ, вона в устах твоїх та в серці твоїм, щоб виконувати її» Повт. 30:11-14).

У десятому посланні до Римлян, безпосередньо перед висновком апостола про те, що віра приходить від слухання, а слухання від слова Божого, цитується цей уривок із П'ятої книги Мойсея і показується, що «заповідь» відноситься до Христа, Котрий є душею і суттю Закону. А те, що саме це мав на увазі Мойсей, впливає з твердження Павла, що слова Мойсея – це мова «праведності, яка від віри». І далі, зі слів самого Мойсея: «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бож Він життя твоє, і довгота днів

твоїх, щоб сидіти на цій землі, яку запрягнув Господь батькам твоїм Авраамові, Ісакові та Якову, дати їм» (Повт.. 30:19, 20).

Життя приходиться через виконання заповідей (Мт. 19:17; Об'яв. 22:14); але Христос є життям закону, і Він оселяється в серці з віри в Його Слово. Таким чином, закон як реальна праведність Бога, а не просто форма, є життям і має силу давати життя. Давид сказав: «це розрада моя в моїм горі, як слово Твоє оживляє мене» (Пс. 119:50).

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм» (Повт. 6:4-6). Як у серці? За вірою. А як приходиться віра? Через слухання. Ідея полягає в тому, що як останнього дня ті, хто почує голос Бога, будуть воскресені з могил, так і зараз **ті, хто справді слухає Його заповіді, отримають життя від них.** Про це Господь свідчив наступним чином: «Слухай же ти, Мій народ, і хай Я засвідчу тобі, о ізраїлю, коли б ти послухав Мене: нехай бога чужого у тебе не буде, і не кланяйся богу сторонньому!» (Пс. 81:8, 9).

Якби сини Ізраїлеві постійно слухали Господа, Він би гарантував їм спасіння. **Поки вони слухали Його, Він узяв би на Себе відповідальність за те, щоб уберегти їх від ідолопоклонства і всякого гріха.** Тому, коли в Законі Він каже: «Не роби», Він не просто забороняє нам робити те, про що говориться, а й запевняє нас, що ми не робитимемо цього, якщо тільки будемо слухати з вірою, визнаючи в них Його. Тому через пророка він каже: «О, коли б ти прислухувався до Моїх заповідей, то був би твій спокій, як річка, а твоя справедливість, немов морські хвилі!» (Іс. 48:18). І знову Він вмовляє: «Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа! І з Я вами складу заповіта навіки на незмінні Давидові милості» (Іс. 55:3).

Це втішна впевненість. **Але не слід випускати з уваги одну обставину: праведність, яка приходиться за слухом віри, – це не просто пасивна праведність. Це активна праведність Бога.** Ба більше, це саме та праведність, яка вимагається в десяти заповідях, без будь-яких змін. **Той, хто чує, повинен чути самі слова Божі, а десять заповідей – це слова, які Бог виголосив Своїм власним голосом.** Він не сказав: «Перший день – субота Господня», але Він сказав: «День сьомий – субота Господу, Богу твоєму». **Оскільки Бог ніколи не наказував дотримуватися першого дня тижня, ніхто не може почути ці слова з Його вуст; отже, в такому дотриманні немає ні життя, ні праведності.**

«Не хлібом одним житиме людина, але всяким словом, що виходить з уст Божих»; «Хто має вухо чути, той нехай чує». Але «стережіться, як чуєте». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 квітня 1893 р.).

Папство і цивілізація. Бургунди і Франки

Бургунди були першими з варварських народів, які були «навернені» до католицької церкви; і через них вона «навернула» франків. Розповідь про це проілюструє силу й ефективність папства у справі цивілізації варварів.

Бургунди були поселені в тій частині Галлії, яка зараз утворює Західну Швейцарію, і ту частину Франції, яка зараз є провінцією та округом Бургундія. Уже 430 року н. е. гунни, що вторглися до Галлії, добряче пошарпали бургундів, які, визнавши безсилою владу свого бога, вирішили випробувати католицького бога. Тому вони послали своїх представників у сусіднє місто в Галлії, просячи католицького єпископа прийняти їх. Єпископ змусив їх постити протягом тижня, у цей час він катехизував їх, а потім хрестив. Незабаром після цього бургундці виявили гунів без ватажка і, раптово обрушившись на них у невігідному становищі, підтвердили своє навернення, знищивши десять тисяч ворогів. **Після цього весь народ прийняв католицьку релігію «з полум'яним завзяттям».** Однак згодом, коли після падіння імперії вестготи утвердили своє панування над усією Іспанією і більшою частиною Галлії, а також над бургундцями, вони відступили від католицької церкви і прийняли аріанську віру.

Клотільда, племінниця бургундського короля, була вихована у сповідуванні католицької віри. Вона вийшла заміж за Кловіса (Хлодвіга), язичницького короля язичницьких франків, і настійно переконувала його стати католиком. Однак усі її вмовляння були марні до 496 року н. е., коли у великій битві з алеманнами франки взяли гору, у розпал бою Кловіс поклявся, що якщо перемога буде за ними, він стане католиком. Хід битви переломився, перемога була здобута, і Кловіс став католиком. Клотільда поспішила відправити гінця з радісною звісткою до єпископа Реймса, який прибув, щоб хрестити новонаверненого.

Але після того як битва закінчилася і небезпечна криза минула, Кловіс не був упевнений, чи хоче він бути католиком. Він повинен був порадитися зі своїми воїнами. Він так і зробив, і вони підтвердили свою готовність прийняти ту ж релігію, що і їхній король. Потім він заявив, що переконаний в істинності католицької релігії, і «нового Костянтина» охрестили в день Різдва 496 року н. е. Папа римський надіслав Кловісу лист із привітаннями з приводу його навернення. Єпископ В'єннський також надіслав новонаверненому листа, в якому пророкував, що **віра Кловіса стане запорукою перемоги католицької релігії; і щоб він разом з усіма іншими християнськими католиками був готовий зробити все можливе, щоб це пророцтво здійснилося.**

Католики в усіх сусідніх країнах ждали, молилися і змовлялися, щоб Кловіс позбавив їх влади аріанських монархів; і незабаром почалася війна. Першою була захоплена Бургундія. Бургундські володіння перейшли під владу Кловіса в 500 р. н. е.

Вестготи володіли всією південно-західною частиною Галлії. **Вони теж були аріанами**, і взаємна змова католиків у готських володіннях і хрестовий похід франків з боку Кловіса незабаром призвели до нової священної війни. У підсумку все закінчилося повним успіхом. «Вестготське королівство було зруйновано і підкорено безжалюгідним мечем франків».

Релігійне завзяття Кловіса не обмежалося поваленням аріан. У франків було дві групи: саліани і рипуарії. Кловіс був королем саліанців, Сигеберт – рипуаріїв. Кловіс вирішив стати королем усіх; тому він спонукав сина Сигеберта вбити свого батька з обіцянкою, що син мирно змінить Сигеберта на троні; але щойно вбивство було скоєно, Кловіс наказав покарати вбивцю, а потім на повних зборах усього народу франків урочисто запрягся, що він не причетний до вбивства ні батька, ні сина; І після цього, оскільки спадкоємця не було, Кловіса було піднято на щит і проголошено королем рипуарських франків; усе це Григорій, єпископ Турський, назвав волею Божою, кажучи про Кловіса, що «Бог щоденно скидав його ворогів під його руки та збільшував його королівство, бо він ходив перед Ним з праведним серцем та робив те, що було приємно в Його очах».

Так прославляли кривавий курс Кловіса. Коли подібні дії духовенства звеличувалися як благочестиві діяння ортодоксальних католиків, можна з упевненістю сказати, що саме духовенство було не краще, ніж криваві об'єкти їхнього вихвалання. Під впливом таких церковників стан варварів після їхнього так званого навернення не міг бути кращим, навіть якщо не гіршим, ніж раніше. Звернення до принципів і настанов такого духовенства означає лише глибше прокляття.

«Перетвореним» варварам католицька система прищепила всі свої забобони і фанатичну ненависть до єретиків і невірних. Таким чином, вона знищила ту шляхетність, що ще залишалася в їхньому розумі, і тільки посилила їхню споконвічну лютість; а ганебна **розбещеність папської системи також розбестила чистоту й споконвічну повагу до жінки та шлюбу**, що завжди були благородною рисою німецьких народів.

На доказ цього необхідно лише торкнутися стану католицької Франції за Кловіса і його наступників. Дін Мілман у своїй «Історії латинського християнства» пише: «Важко уявити собі похмуріший та одіозніший стан суспільства, ніж той, у якому перебувала Франція за часів її королів Меровінгів, нащадків Хлодвіга (Кловіса), описаний Григорієм Турським... Всюди вбивства, батьковбивства і братовбивства перемижуються з перелюбом і звалтуваннями».

Так папство чинило з варварами, яких воно «навертало»; а тих, кого воно не могло розбестити, воно знищувало. Ось так воно «цивілізувало» варварів. Правда в тому, що варвари були змушені, знемагаючи, тягнутися до цивілізації, обтяжені й загальмовані цим жадливим інкубом. **Таким чином, вони були змушені намацувати свій шлях і тягнути і себе, і її до цивілізації, до християнства, замість того, щоб отримати від неї будь-яку допомогу.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 27 червня 1895 р.).

Не забувайте їсти!

Чи знаєте ви, що їжа, яку ви їсте, впливає на вас? Якщо ви їсте хорошу, поживну їжу, ви ростете сильними і здоровими, але, якщо ви їсте погану, згубну їжу, ви стаєте слабкими, хворими і врешті-решт гинете. Навіть найкращий хліб, м'ясо і фрукти, які ви можете знайти на ринку, не зможуть зробити вас досконалою людиною. Можливо, на якийсь час це дасть вам змогу жити бідно, але навіть таке життя не триватиме більше кількох років. Потім сила вичерпується, і життя йде.

Бог каже, що людина не може жити тільки земним хлібом, але вона повинна щодня їсти і небесний хліб. **Земний хліб, як і все земне, сам по собі не має життя, він може закінчитися і в підсумку не може дати нам життя.** Але Хліб життя з неба настільки сповнений життя, що може дати нам життя, навіть вічне життя. Якщо ми їстимемо його щодня, він зробить нас досконалими, подібними до Ісуса, тож ми захочемо робити тільки чисті, добрі справи; і він також дасть нам сили для їхнього здійснення. Ви знаєте, що звичайний хліб не може цього зробити. Ми знову і знову намагаємося чинити правильно, але не можемо.

То чи буде Бог щодня спускати для нас цей хліб з неба, як Він спускав манну для ізраїльтян? Ні, бо Він уже послав його нам, і він доступний кожному з нас, тільки ми ще не пізнали його.

Бог каже, що ви знайдете весь небесний хліб, який вам тільки може знадобитися, у вашій Біблії! **Слова, які ви бачите у своїй Біблії, – це не ті мляві слова, які ви читаєте в людських книгах.** Ісус каже, що вони сповнені життя – Його життя. І Він каже: «Я є хліб життя, що зійшов з небес».

Хіба ви не бачите, що якщо життя Ісуса укладено в цих словах, то ми можемо отримати Ісуса, Хліб з небес, просто харчуючись цими словами? Ми можемо харчуватися ними і зробити їх частиною себе, щодня, читаючи їх і вірячи, що це наш Небесний Отець говорить із нами; люблячи їх і вірячи, що Ісус приходить із ними в наші серця.

І якщо Ісус перебуває в наших серцях, такий самий могутній, як і тоді, коли Він створив землю і все на ній, то хіба Він не може утримати нас від гріха, укріпити нас, щоб ми говорили добрі слова і робили люблячі вчинки?

Ви скажете: «А як, як Ісус може увійти в наші серця зі Своім Словом? Як ми можемо харчуватися Його Словом?»

На це запитання ми не можемо відповісти. Але нам і не потрібно знати, як це робиться. Ісус каже, що Він зробить це, і хіба цього недостатньо? Ми також знаємо, що Він уже зробив це і живе щодня з тими, хто харчується Його словами.

Дорожіть своєю Біблією. Любіть її і читайте, як ніяку іншу книгу. Не забувайте щодня їсти Хліб життя. Він потрібен вам набагато *більше*, ніж земна їжа. **Харчуючись ним раз на місяць, ви не збережете життя для неба, так само як і земна їжа, що вживається раз на місяць, не збереже земне життя.** Тому **не забувайте їсти!** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 23 лютого 1893 р.).

В ім'я Його

«І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню» (Ів. 14:13, 14). Чудова обітниця, і настільки ж чудова, наскільки й вірна, бо це слово Господнє. Однак є багато людей, які думають, що вони просили про щось в ім'я Ісуса, але не отримали цього. Те, що вони просили і не отримали, безсумнівно. **Тоді проблема має бути в тому, що вони не просили в ім'я Ісуса.** І все ж вони завершують свої прохання словами «в ім'я Ісуса». У чому ж проблема?

Відповідь ми знайдемо в розгляді питання, що означає просити в ім'я Ісуса. Помилка, якої припускається дуже багато людей, полягає в тому, що вони думають, що Ісус Своїми словами, які ми щойно прочитали, хотів поставити Себе на службу егоїстичним бажанням кожної людини; Він мав на увазі, що все, на що б не впала їхня фантазія, буде дано їм, якщо у своїх проханнях вони будуть просто використовувати Його ім'я. Але що це хибна думка, ми дізнаємося зі слів апостола Якова: «Бажаєте ви та й не маєте, убиваєте й задрите та досягнути не можете, сваритеся та воюєте та не маєте, бо не прохаете, прохаете та не одержуєте, бо прохаете на зле, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:2, 3). Егоїзм – це гріх, корінь усіх гріхів, а Христос не є служителем гріха. Тому Його обіцянка не означає, що Він служитиме потурачем похотей усіх, з чийх вуст злітає Його ім'я.

Ім'я людини означає все, чого вона варта. У бізнесі ім'я людини представляє її саму, так і ім'я Ісуса представляє Господа. Тому **просити що-небудь в ім'я Ісуса означає просити про те, що є у Христі.** Тепер ми читаємо, що Бог благословив нас усіма духовними благословеннями у Христі (Еф. 1:3). Це Його Божественна сила дала нам «усе, що відноситься до життя і благочестя» (2 Петр. 1:3, *пер. з англ.*). «Ніякого добра не сховає Він від тих, хто ходить праведно» (Псал. 83:12, *пер. з англ.*). **Ми не хочемо нічого, окрім того, що добре, але ми не можемо сказати, що це таке; тому ми повинні просити з серцем, підпорядкованим волі та задуму Бога.** Ми повинні бути впевнені, що Його шлях досконалий і що Він дасть нам усе необхідне. «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14, 15).

Той, хто просить про що-небудь з волі Божої, неодмінно отримає задоволення. Це не обмежує діапазон нашого прохання, бо Бог «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Еф. 3:20). І Його любов, що спонукає Його до дії, дорівнює Його силі. **Є дуже багато речей,**

про які Бог прямо сказав нам просити. Ми можемо назвати їх, коли приходимо до Нього. Але після того, як ми попросили все, про що нас спонукає просити почуття потреби, ми можемо попросити Його дати нам ще стільки, скільки Він бачить, що нам потрібно, і це буде дано. «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зізданнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих» (Рим. 8:26, 27).

Вживати ім'я Господа в проханнях, які не відповідають Його волі, – значить вживати ім'я Господнє всує: «не помилує Господь того, хто призиватиме Його Ймення надаремно» (Вих. 20:7).

Ніхто не повинен говорити, що це робить молитву небезпечною справою. Це серйозне, але не небезпечне питання. Люди скажуть, що ми не завжди можемо знати волю Господа, щоб знати, як просити відповідно до Його волі. Якщо ми не знаємо волі Господа в тому чи іншому випадку, нам залишається тільки просити, щоб Він дав нам те, що найкраще, – просто просити, щоб Його воля була виконана. Просити про те, щоб воля Господа була виконана, не означає, що існує небезпека того, що Він не виконає Свою волю, якщо ми не попросимо Його про це; але якщо це справжня молитва, то вона означає, що ми повністю задоволені тим, що Його воля буде виконана. Це означає, що, помолившись таким чином, ми будемо задоволені результатом, приймаючи його як волю Господа.

Але просити не з волі Божої, використовуючи Його ім'я, – це не єдиний спосіб марного використання імені Господа в молитві. Якщо ми просимо про те, що відповідає Його волі, а потім не віримо, що отримуємо це, то це і є марне вживання імені Господа. Бо якщо ми не віримо, то й не отримуємо. А якщо ми не отримуємо того, про що просимо, то просимо марно; а якщо ми просимо марно, використовуючи ім'я Господа, то очевидно, що ми марно взяли Його ім'я. Ми взяли Його ім'я на уста просто тому, що так прийнято, без будь-якої певної мети.

Ім'я Ісуса вище всякого іншого імені. Воно – міцна вежа. Це ім'я Отця, бо в Ньому виконуються всі цілі Отця. І це ім'я Господа, проголошене Ним Самим: «Господь, Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий, що дотримує милість для тисяч, що вибачає провини й переступ та гріх, та певне не вважає чистим винуватого, бо карає провину...» (Вих. 34:6, 7). У цьому імені міститься все, що може знадобитися будь-якій людині, і це ім'я ніколи не можна зганьбити невдачею. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 23 лютого 1893 р.).

Духовні дари й апостол Павло

«Бо свідок мені Бог, Якому служу духом своїм у звіщанні Євангелії Його Сина, що я безперестанно згадую про вас, і в молитвах своїх завжди молюся, щоб воля Божа щасливо попроварила мене коли прийти до вас. Бо прагну вас бачити, щоб подати вам якого дара духовного для зміцнення вас» (Рим. 1:9-11).

Чи була коли-небудь у світі інша людина, яка несла б такий величезний тягар за інших, як апостол Павло? До Ефесян він писав, що не перестася дякувати за них, згадуючи їх у своїх молитвах, щоб Бог дав їм духа премудрості й одкровення в пізнанні Його (Еф. 1:15-17). Святим у Филипах він писав: «Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас, і завжди в усякій молитві своїй за всіх вас чиню я молитву з радіщами» (Фил. 1:3, 4). Аналогічно до колосян він сказав: «Ми дякуємо Богові, Отцеві Господа нашого Ісуса Христа, завжди за вас молячись» (Кол. 1:3). Те ж саме він зробив і для Солунян (1 Сол. 1:2; 2 Сол. 1:3, 11). Усі ці церкви були плодом його власної праці, і цілком природно, що він згадував їх у своїх молитвах; але **він ніколи не бачив братів з Риму, проте заявляє, що молиться за них не менше, ніж за тих, серед кого він трудився і страждав.** Він може з упевненістю сказати, що щодня його охоплювала тривожна турбота і занепокоєння про всі церкви (2 Кор. 11:28).

Скільки часу Павло мав проводити в молитві, щоб згадувати так багато церков і окремих людей по імені у своїх проханнях і подяках! Чи не в цьому був секрет його великого успіху? У нього була тільки одна думка, одне бажання – привести людей до Христа і зміцнити тих, хто прийняв Його. **Він удосталь отримав Божу благодать і відчував себе боржником усього людства.** Ця благодать була дарована йому не даремно, бо він каже, що трудився більше за всіх інших апостолів (1 Кор. 15:10). Можна з упевненістю сказати, що не було на землі жодного служителя, який був би більш схожий на Христа в несенні тягара за грішників, ніж апостол Павло. **Причина в тому, що в нього було постійно присутнє, всепоглинаюче почуття того, що Христос зробив для нього. Благодать Христа завжди проявлятиметься таким чином і тільки тією мірою, якою вона буде прийнята й оцінена.** Це не щось, що людина отримує тільки для власного задоволення або вигоди і що можна закупорити в пляшку для особистого користування, але це можна зберегти, тільки роздаючи іншим.

Так апостол писав римлянам, яких він ніколи не бачив: «Вельми бажаю побачити вас, щоб дати вам якое дарування духовне для утвердження вашого». Його щире бажання для цих братів, про віру яких говорив увесь світ, полягало в тому, щоб утвердити їх у ній так міцно, щоб ніщо не могло їх похитнути. Цей великий тягар душі він висловив Солунянам, коли сказав: «Ми вдень та вночі

ревно молимося, щоб побачити ваше лице та доповнити те, чого не вистачає вашій вірі» (1 Сол. 3:10). Який урок тут для всіх християнських служителів!

Але як він розраховував утвердити цих людей? Наділивши їх якимось духовним даром. Дари Духа названі Павлом у Еф. 4:11 і 1 Кор. 12:4-11. У першому тексті про Христа йдеться про те, що «настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів». В іншому сказано: «Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому дари вздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому пророкування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче».

Усі ці дари приходять від Духа; тому очевидно, що, коли Павло сказав: «Вельми бажаю побачити вас, щоб дати вам якесь дарування духовне», він не мав на увазі, що наділить їх силою творити чудеса або говорити язиками. Він не міг би зробити цього, навіть якби захотів. Ба більше, людина утверджується не завдяки володінню цими дарами. Вони дані «щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:12); **але людина може володіти цими дарами для повчання інших, а сама бути загубленою**. Апостол Павло мав ці дари більшою мірою, ніж будь-хто інший, але він мусив тримати своє тіло під контролем, щоб, проповідуючи іншим, самому не опинитися негідним (1 Кор. 9:27); і він каже, що жало в плоті було дане йому для того, щоб виснажувати його, щоб він не звеличувався надміру від великої кількості даних йому одкровень (2 Кор. 12:7). Отже, очевидно, що Павло не очікував утвердити римлян, давши їм можливість проявити дари Духа, але, скоріше, за допомогою дарів, якими він був наділений, зміцнити їх у вірі, щоб вони могли проявити плоди Духа. Те ж саме він писав коринтянам про благодать дарування: «щоб ми благали Тита, щоб він, як був перше зачав, так і скінчив би в вас оце добре діло» (2 Кор. 8:6).

Можливо, мало хто розуміє, наскільки добре апостол був пристосований для цього завдання. **Немає жодного духовного дару, яким би він не володів**. У книзі Діянъ святих Апостолів ми дізнаємося про його силу творити чудеса, зцілювати і розрізняти духів. Його власні праці свідчать про дух пророцтва, яким він володів; і він писав, що говорив язиками більше, ніж усі інші, і що він не говорив без тлумачення (1 Кор. 14:18). Він був апостолом, пророком, євангелістом, пастором і вчителем. Якщо хтось захоче дізнатися, чому він так високо цінується серед інших людей, ми можемо тільки сказати, що «прояв Духа дається кожній людині для її користі», і Павло мав таку єдину мету, таку цілковиту відданість, що він використовував до межі кожен дар, даний йому. Бог дає кожній людині все, що вона може і хоче використати у Своїй славі. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 2 липня 1891 р.).

Дари Духа і дар пророцтва

Дари Духа призначені для творення Тіла Христового, і **жоден з них не був використаний для цієї мети більше, ніж дар пророцтва**. Коли Йосафат отримав від пророка Господнього послання для народу, він сказав: «Послухайте мене, Юда та мешканці Єрусалиму! Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, вірте пророкам Його, і пощаститься вам!» (2 Хр. 20:20). І з тією ж метою Ісаїя, коли він передав пророцтво від Бога цареві Юдеї, сказав йому: «Якщо ти не віритимеш, то не утвердишся» (Іс. 7:9, *пер. з англ.*).

Що справді може утвердити народ Божий, як не пророцтво? Язика служать для знамення невіруючим; чудеса служать тій самій меті, показуючи силу Божу; **але пророцтва наставляють і попереджають**. Так говорить апостол: «Дбайте про любов, і про духовне пильнуйте, а найбільше щоб пророкувати. Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і він духом говорить таємне. А хто пророкує, той людям говорить на збудування, і на умовлення, і на розраду» (1 Кор. 14:1-3).

Дух пророцтва – це свідчення Ісуса (Об'яв. 19:10). Саме Дух Христа був у давніх пророках (2 Петр. 1:10, 11), і цей самий Дух має бути з Його народом до кінця. Отже, ми бачимо, що «свідоцтво Ісуса Христа», яке є духом пророцтва, повинно бути знайдене в останньому стані церкви – решті (Об'яв. 12:17). Павло також, звертаючись до тих, хто має жити під час пришествя Господнього, каже: «Не гордуйте пророцтвами!» (1 Сол. 5:20).

С тверджувальну силу пророчого слова показав апостол Петро, коли після розповіді про те, як він бачив «силу і пришествя Господа нашого Ісуса Христа» на горі Преображення, він сказав: «І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях» (2 Петр. 1:19).

Дар пророцтва показує нам, що ми наближаємося до кінця часу; нас попереджають про небезпеки, пов'язані з останніми днями. **Він провіщає повсюдне відступництво, тож ніхто не повинен бути в тривозі** (*ред. дивуватися*). Хоча Святе Письмо Старого і Нового Завітів містить усю істину, необхідну для того, щоб зробити людину Божу досконалою, ретельно підготовленою до всіх добрих справ, у церкві має бути той самий дух пророцтва, щоб пролити світло на ці пророцтва, бо «жодного пророцтва в Писанні не можна розв'язати самому собою».

Саме через нехтування пророцтвами і передбаченнями багато хто відступив від віри. Слово пророцтва – це світло, і коли люди відвертають від нього свої очі, вони йдуть у темряву, і незабаром спіткнуться і падають. Їхній розум сліпне від найпростіших істин. А оскільки пророчє слово – це світло, що сяє в темному місці

до світанку, а шлях праведного – це наче сяюче світло, що світить дедалі більше й більше аж до досконалого дня, то очевидно, **що в міру наближення до кінця ми матимемо дедалі більше дару пророцтва, аби вберегти нас від темряви, що вкриває землю, та брутальної темряви, яка вкриває людей.** «Якщо не увіруєте, не утвердитесь». Хай допоможе нам Бог вірити. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 2 липня 1891 р.).

Папство і цивілізація. Рим і Остготи

Теодоріх (єретик для папства) правив Італією тридцять три роки, 493-526 рр. н. е., протягом яких Італія насолоджувалася таким миром, спокоєм і абсолютною безпекою, яких ніколи не знала раніше до 1870 року. Чисельність його власного народу становила двісті тисяч чоловіків, а з пропорційним урахуванням жінок і дітей – майже мільйон осіб. Його війська, раніше настільки дикі і схильні до крадіжок, були приведені до такої дисципліни, що в битві при Дакії, в якій вони здобули повну перемогу, «багаті трофеї ворога лежали недоторканими біля їхніх ніг», тому що їхній ватажок не подав сигналу до крадіжки. Коли така дисципліна панувала при збудженні від здобутої перемоги, до того ж у країні ворога, легко зрозуміти мирний порядок, що панував у їхніх власних новопридбаних землях, якими Герули володіли до них.

Протягом минулих століть насильства і революцій великі ділянки землі в Італії були абсолютно пустельними і необробленими; майже вся решта землі перебувала під дикими культурами; але тепер «сільське господарство ожило під покровом миру, і кількість хліборобів збільшилася завдяки викупу бранців»; Італія, що так довго харчувалася від поставок з інших країн, тепер фактично почала сама експортувати зерно. Цивільний порядок підтримувався настільки ретельно, що «міські ворота ніколи не зачинялися ні вдень, ні вночі, а поширена приказка про те, що гаманець із золотом можна сміливо залишати в полі, виражала свідомість безпеки мешканців» (історики Гіббон і Мілман). Торговці та інші любителі мирних благ з'їжджалися з усіх кінців.

Але не тільки громадянський мир панував у країні. Перш за все, існувала повна свобода у відправленні релігійних обрядів. **Насправді, міра громадянської свободи і миру завжди залежить від міри релігійної свободи.** Теодоріх і його народ були аріанами, але після закінчення п'ятдесятирічного правління в Італії остготи могли сміливо вимагати від своїх ворогів представити хоч один достовірний випадок, коли вони коли-небудь переслідували католиків. **Навіть мати Теодоріха і деякі з його улюблених готів прийняли католицьку віру абсолютно вільно, не зазнаючи жодних утисків.**

Поділ між церквою і державою, між цивільною і релігійною владою був чітким і ясним. Церковна власність була захищена нарівні з іншою власністю, і водночас її оподатковували нарівні з усією іншою власністю. Духовенство було захищене нарівні з усіма іншими людьми, і водночас воно нарівні з іншими притягувалося до цивільного суду для відповіді за всі цивільні правопорушення. У всіх церковних справах вони були надані самі собі.

Але це не було просто питанням терпимості; це було справжнім визнанням прав совісті. У листі до імператора Юстина (*ред: Юстина I*) 524 року н. е.

Теодоріх оголосив справжній принцип прав сумління та відносин, що мають існувати між релігією і державою, у наступних словах, гідних бути викарбуваними золотими літерами: «Претендувати на владу над сумлінням – значить узурпувати прерогативу Бога. За природою речей влада государів обмежується політичним управлінням. У них немає права покарання, крім тих, хто порушує громадський порядок. Найнебезпечніша ересь – це ересь государя, який відокремлює себе від частини своїх підданих, тому що вони вірять не так, як він».

Подібні заклики вже лунали від пригноблених сторін, але ніколи ще цей принцип не проголошувала партія, яка стоїть при владі. Висування і захист принципу тією стороною, яка має владу порушувати його, є найнадійнішою запорукою того, що цього принципу дійсно дотримуються щиро.

Опис стану миру і спокою в Італії, наведений вище, відноситься до Італії, але не до Риму; до володінь Теодоріха і остготів, але не до міста папи і католиків. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 18 липня 1895 р.).

Субота в Єгипті

Ізраїльтяни дотримувалися суботи в Єгипті; принаймні, фараон звинуватив Мойсея й Аарона в тому, що вони змушували їх її дотримуватися, і з цієї причини зробив їхній тягар важчим та відібрав солому. У Вих. 5:5 фараон сказав Мойсееві й Аарону: «Таж багато тепер цього простолюду, а ви здержуєте їх від їхніх робіт» (*пер. КЛВ*). Слово, переведене тут як «спокій» (відпочивати) (*ред. англ.: rest*), на івриті звучить як «шабат» (שַׁבָּת). У всіх інших місцях, **де це слово перекладено як «спокій», воно пов'язане зі спокоєм сьомого дня суботи**, за винятком Лев. 26:34, 35, де воно стосується спокою землі, коли вона повинна була спорожніти. Коли ми звертаємося до 2 Хр. 36:21, до виконання слів з книги Левит, там ми бачимо слово, перекладене прямо: «Доки лежала вона в запустінні, вона дотримувалася суботи» (*пер. КЛВ*).

Отже, за винятком книги Левит, у всіх місцях Біблії, де це слово перекладено як «відпочинок», воно відноситься до відпочинку сьомого дня, суботи Господньої. Фараон також сказав: «Вони нероби» (Вих. 5:8). Яка ж у нього могла бути причина говорити, що вони байдикують, якщо тільки не у зв'язку з тим, що він сказав Мойсею й Аарону, що вони дають народові відпочинок, і що цей відпочинок був суботою, в яку вони мали «не робити ніякої роботи». Отже, виник конфлікт авторитетів. Мойсей і Аарон прийшли до народу з авторитетом Бога, навчаючи народ відпочивати. **Фараон відмовився визнати цю владу, зробив їхній тягар важчим, а завдання важчими і не дозволив їм служити Богові.** Тоді «промовив Господь до Мойсея: Іди до фараона, та й скажи йому: Так сказав Господь: Відпусти Мій народ, і нехай вони служать Мені» (Вих. 8:1). І це підтверджується тим фактом, що **найперше служіння, яке Господь зажадав від них, після того як фараон нарешті відпустив їх, було дотримання суботи – відпочинок у сьомий день.**

Ще один момент, який переконливо підтверджує цю точку зору на текст: «І співали вони пісню Мойсея, раба Божого» (Об'яв. 15:3). Хто співає цю пісню? «І я бачив щось, ніби як море скляне, з огнем перемішане. А ті, що перемогли звірину та образа його, і знамено його, і число його ймення, стояли на морі скляннм, та мали гусла Божі» (Об'яв. 15:2). Як вони здобули перемогу? «Додержують заповіді Божі та Ісусову віру!» (Об'яв. 14:12). Як вони здобули перемогу «над знаменом його»? Будучи запечатані печаткою (знаком) Бога живого (Об'яв. 7:3; 14:1) на противагу накресленню звіра (Об'яв. 14:9-12). Ми знаємо, що останній утиск, який спіткає народ Божий у цьому світі, буде пов'язаний з тим, що він усвідомить свій обов'язок (і буде його виконувати) дотримуватися суботи Господньої, відпочиваючи в сьомий день. Ми також знаємо з Об'яв. 13:15-17, що буде зроблена спроба завадити нашому служінню

Богові, і тому, коли гніт сучасних фараонів стане настільки жорстоким по відношенню до нас, Господь знову скаже їм: «Відпусти Мій народ, і нехай вони служать Мені» (див. також Об'яв. 22:3). І коли це буде сказано і Він дасть нам перемогу над звіром, над його образом, над його знаменом, над його йменням, тоді справді ми будемо «співати пісню Мойсея», раба Божого, а також «пісню Агнца».

Але як ми можемо співати пісню Мойсея, якщо в нас не буде досвіду, подібного до того, який породив пісню Мойсея? Гноблення саме по собі не дає такого досвіду; бо якби це було так, то всі мученики могли б співати ту саму пісню; але в цьому випадку ніхто, окрім тих, хто «перемогли звірину та образа його, і знамено його, і число його ймення...» – «ста сорока чотирьох тисяч», – ніхто, крім них, не співає цю пісню (Об'яв. 15:2; 14:3). Тому це не може бути тільки пригноблення, але пригноблення з тієї ж причини, яка породжує цю пісню Мойсея. І цей текст (Вих. 5:5), і цей погляд на текст представляє не тільки паралельне пригнічення, а й паралельну причину пригнічення. **Тому текст Вих. 5:5 був явно одним із тих, що були написані для науки нам, на яких насувається кінець світу** (1 Кор. 10:11).

Такий погляд на текст дає додаткове світло й на інші тексти, наприклад, Повт. 5:14, 15. Там Мойсей, повторивши четверту заповідь до того місця, де говориться про раба, рабину і прибульця, переривається і додає: «і раб твій та невольниця твоя, і віл твій, і осел твій, і всяка худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх, щоб відпочив раб твій і невольниця твоя, як і ти. І будеш пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському краї». З цього погляду це було звернення до особистого досвіду кожної людини, яка перебуває під дією суботньої заповіді. Більше того, вони повинні були пам'ятати, як Бог діяв заради них могутньою і простягнутою рукою і як Він покарав їхніх гнобителів. З цього вони повинні були винести урок: не гнобити тих, хто дотримується суботи Господньої, щоб не уподібнитися фараонові й усьому його воїнству. І цей урок був призначений не тільки для них, але для всіх людей і в усі часи (Об'яв. 13:10-18; 14:9-12).

Такий погляд на текст показує, що **обов'язок дотримуватися суботи був головною причиною їхнього звільнення, і рішуче виключає його як наслідок. Бо, якби від них не вимагали дотримання суботи, їхнє пригноблення не було б настільки великим; а якби їхнє пригноблення не було настільки великим, вони не були б визволені.** (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 4 листопада 1884 р.).

Вічна глибина Божого Слова

Мета Бога в тому, щоб відкрити нам Свою волю, – це «вічна мета» (Еф. 3:11). **Писання є вираженням Божих думок про цю мету, здійснюючи, викладаючи і роблячи її відомою.** Наскільки глибокі Його думки? Настільки ж глибокі, наскільки глибока Його мета. Наскільки далеко простягається ця мета? На вічну глибину. У скількох місцях Писання виражена думка про вічну глибину? У скількох уривках? У кожному. Чи потрібні були всі Писання, щоб Господь висловив нам те, що Він хоче сказати нам про Свою вічну мету? Були потрібні. Тоді наскільки глибока думка кожного уривка Писання і слова, які використовуються для її вираження? Вічна глибина.

І щойно хтось уловлює одну з цих думок і думає: «Тепер я знаю це і зрозумів цей уривок; у мене є істина; у мене є все, що стосується цієї думки», – він закриває свій розум від мудрості пізнання Бога. Вона ставить себе і свій розум на місце Бога і Його думок. Людина, яка так чинить, не може більше вчитися. Хіба ви не бачите, що в цей момент вона назавжди закриває для себе можливість вчитися? І людина, яка так чинить, звісно ж, не може дізнатися нічого понад себе і, звісно ж, ніколи не матиме знання про Бога.

Вирази думок, передані у викладі Писань, подібні до вічних глибин. Тоді яку межу ми можемо поставити собі в їхньому вивченні? Ніякої межі. Хіба це не представляє чудову картину і грандіозну перспективу того, що вічний, цілісний розум Божий широко відкритий перед нами для нашого вивчення?

І поки всі глибини його не будуть пройдені, ми ніколи не отримаємо право думати, що ми пізнали його вічні глибини. Радісно знати, що в нас є такий предмет для вивчення і такий відрізок часу (вічність), протягом якого ми можемо його вивчати. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 15 серпня 1895 р.).

Папство і цивілізація. Ганебний запис

У 499 році н. е. відбулися папські вибори. Оскільки, як зазвичай, були кандидати-суперники – Сіммах і Лаврентій, – почалася громадянська війна. «Дві фракції зіткнулися з найжорстокішою ворожнечею; духовенство, сенат і населення були розділені»; вулиці міста «залиті кров'ю, як у дні республіканських чвар».

Суперники були настільки рівні, а жорстока боротьба тривала так довго, що керівники обох партій переконали кандидатів вирушити до Теодоріха в Равенну й представити на його суд свої претензії. Теодорих, який любить справедливість і права народу, легко й просто вирішив, що обраним має вважатися кандидат, який набрав найбільшу кількість голосів, а якщо голоси розділилися порівну, то кандидат, якого висвятили першим. Сіммах отримав посаду.

Лаврентій, хоч і зазнав поразки, не припинив своїх спроб отримати посаду. Протягом чотирьох років він вистежував можливості та плів інтриги, щоб змістити Сіммаха, а 503 року висунув проти нього низку важких звинувачень. «Звинувачення було висунуто перед суддівською палатою Теодоріха, підтримане деякими римськими жінками високого рангу, які, як стверджували, були підкуплені ворогами Сіммаха. Сіммаха викликали до Равенни й ув'язнили в Ріміні, але він утік і повернувся до Риму. Тим часом Лаврентій увійшов до міста, і коли Сіммах повернувся, «кровопролитні сутички між двома партіями спалахнули з більшою люттю»; священників убивали, монастирі підпалювали, а з черницями поводитися вкрай жорстоко.

Сенат звернувся до Теодоріха з проханням надіслати представника, щоб він розсудив справу Сіммаха у злочинах, пред'явлених йому... Теодоріх велів їм досягти якоїсь угоди, що припинила б їхню боротьбу та відновила громадський порядок. Більша частина собору була прихильна до Сіммаха і до домагань єпископа Риму... Більшість собору оголосила Сіммаха «виправданим перед людьми, винним або невинним перед Богом» з тієї причини, що «жодні збори єпископів не мають влади судити папу; він відповідає за свої дії тільки перед Богом». Потім вони наказали всім, під страхом відлучення, ухвалити це рішення, підкоритися владі Сіммаха і визнати його «законним єпископом святого міста Риму».

Виходячи з вищевикладених фактів, що стосуються обох сторін, з огляду на стан цивілізованості серед «варварів» і стан цивілізованості серед католиків у місті Римі, неважко вирішити, де справді мешкали цивілізація, цивільний порядок, мир і добро всякого роду. Усі блага цивілізації та освічені принципи були знайдені у «варварів»; тоді як насильство, чвари та прагнення бути головним, притаманні варварам, були знайдені в католицькій церкві, очолюваній її лідерами, та в місті її одноосібного володіння та управління. **«Варвари» дали Італії всі блага освіченої цивілізації. Католицька церква дала Риму таке**

насильство, розбрат і кровопролиття, яке навряд чи могли перевершити варвари. І ця сцена в Римі не була просто одиначною подією – це була звичайна процедура обрання папи впродовж більш ніж ста років.

І це варварство церкви в Римі було такого ж роду, як те, що переважало в церкві по всій імперії, де не було варварів-«еретиків», щоб підтримувати порядок. **У східній частині імперії церква все робила по-своєму, без «варварських» еретиків, які могли б хоч якось стримувати її варварство, і результати були відповідно варварськими.** Халкідонським собором 451 року н. е. віра світу була остаточно «врегульована», і всім було заборонено під страхом суворих покарань «сперечатися про віру». Але за такого варварства, яким була вся католицька церква, ні «віра», ні закони, ні покарання не мали жодного значення.

У Єрусалимі якийсь Феодосій стояв на чолі армії ченців, які зробили його єпископом, і в актах насильства, грабежів і вбивств він цілком перевершив абсолютно беззаконних бандитів країни. «Самі сцени милостей Спасителя, – каже історик Мілман, – були залиті кров'ю, пролитою в ім'я Його лютими самозваними учнями».

В Александрії «єпископ був не тільки вбитий у власному баптистерії, але з його тілом поводитися з безсоромними образами і чинилися інші безчинства, які могли б вразити і канібала». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 липня 1895 р.).

Два принципи

Усі дії засновані на одному з двох фундаментальних принципів. **Цими принципами є любов та егоїзм.** Кожен добрий вчинок є вираженням принципу любові; кожен злий вчинок є вираженням тієї чи іншої форми егоїзму.

Принцип любові змушує людину забути про себе і працювати для інших. Уся велика робота зі створення світу є вираженням цього принципу. **Коли Бог створював світ, Він творив його не для себе, а для людини.** Кожен крок у цьому творінні є вираженням того ж принципу. Сила тваринного царства спрямована на живлення рослинного; своєю чергою рослинне царство не трудиться для себе. Маленьке насіннячко, кинуте в землю, витрачає всі свої сили на те, щоб створити чудове дерево, вкрите листям, яким насолоджуватимуться інші; після довгих років терплячої праці воно вкривається запашними квітами, що випромінюють свій солодкий аромат, тішаючи інших; і, зрештою, його соковиті плоди виробляються не для того, щоб саме дерево харчувалося, а для харчування інших. Так і всі справи Божі на землі є живими ілюстраціями принципу любові. Апостол висловив велику істину, сказавши: «Бог є любов». Усі Його дії – це дії любові.

Другий принцип прямо протилежний цьому. У справах любові об'єктом дії завжди є хтось інший, а не діюча особа; **у другому принципі «я» є великим центром і кінцевим об'єктом кожної дії.** Бог є уособленням першого принципу, сатана – другого. Якщо всі справи Бога – це вираження любові, то всі дії сатани – це дії егоїзму. Причиною його падіння стало бажання звеличити себе, стати «як Всевишній». Вводячи людину в гріх, сатана використовує той самий принцип – бажання людини возвеличитися і стати як боги.

Царство Боже – це царство любові, царство сатани – це царство егоїзму. **Людина народжується в царстві останнього. За своєю природою її серце гріховне й егоїстичне.** Спочатку вона була привабливо чистою, і якби вона жила за Божим планом, то її життя було б постійним проявом любові, а результатом було б досконале блаженство. **Але внаслідок гріхопадіння людина втратила свою невинність; натомість вона отримала егоїзм.** У її природі не залишилося й сліду від первісної чистоти. **Ми говоримо про деяких людей, що за своєю природою вони безкорисливі; але це вірно тільки порівняно з людиною; порівняно з еталоном досконалої любові, який ми маємо в Бозі, всі вони егоїсти.** Людина може мати те, що ми називаємо людською любов'ю, але якщо вона володіє досконалою любов'ю Бога, то тільки тому, що вона пролилася в її серце Духом Божим.

План спасіння був розроблений для того, щоб вивести людину зі стану егоїзму. У ньому передбачено, як повністю вивести людину з царства егоїзму і поселити її в царство любові. Ця робота виражається в терміні «навернення».

Це поворот від дотримання природних, егоїстичних тенденцій серця до дотримання принципу любові; від покликання принципу, що веде до смутку і смерті, до принципу, що веде до щастя і життя.

Природа людини виражається в її справах. Принципи серця проявляються у вчинках. Коли людина звертається, вона приймає як стандарт дії принцип любові. До цього вона слідувала імпульсам природного серця, які є егоїстичними. Прийняття цього нового стандарту просто як рішення розуму недостатньо; це може призвести тільки до невдачі; **принцип любові має бути закладений у серці, бо ніщо не може проявитися в діях, крім того, що є в серці.**

Любов Божа не може бути посіяна в серці раз і назавжди. Доктрина «одного разу в благодаті, то завжди в благодаті» – це фатальна помилка. **Коли Божа любов приходить у серце, вона має утримуватися там вірою; щойно віра відпускає її, вона відходить, і без неї в нашому житті можуть проявлятися тільки егоїстичні, гріховні елементи нашої природи.** Зараз ми перебуваємо в школі Христа. Великий урок, який нам належить засвоїти, полягає в тому, щоб тримати в підпорядкуванні зло нашої природи і проявляти тільки Дух Христовий. Це можна зробити тільки за допомогою Бога. **Його сили, переданої нам у Євангелії, достатньо, щоб довести нас до того стану, коли наші вчинки стануть чистим вираженням принципу любові. Це і є робота освячення; це той стан досконалості, якого всі повинні досягти і зайняти.** Сама по собі людина ніколи не змогла б досягти цього стану; але через Христа, що зміцнює її, це можливо; і, будучи можливою для всіх, кожен, хто не досяг цього стану, не буде прощений. (Е. Дж. Ваггонер .The Present Truth. 9 лютого 1893 р.).

Папство і цивілізація. Богослов'я і Рим

Незабаром до всіх воєн за владу додався ще один момент, який посилив лютю війни. У католицьких церквах було заведено співати так зване Трисвяте. Спочатку це були слова: «Святий, Святий, Святий Господь Саваоф!» з Іс. 6:3; але під час Халкідонського собору їх змінили, і собор використовував їх таким чином: «Святий Боже, Святий Всемогутній, Святий Безсмертний, помилуй нас». В Антіохії 477 року третій монах, Петро Фуллер, «очолив процесію, що складалася здебільшого з ченців і йшла вулицями», голосно виспівуючи Трисвяте з додаванням «розп'ятий за нас». Ортодоксально було співати це так, як було прийнято Халкідонським собором, розуміючи, що три «Святині» належать відповідно до трьох осіб Трійці. Єресю було співати з пізнішим додаванням.

У 511 році н. е. в Константинополі зустрілися два полчища ченців, зайнявши обидві сторони питання. «Дві армії в чорних мантиях спостерігали одна за одною протягом кількох місяців, таємно працюючи над своїми прихильниками. Зрештою вони прийшли до розриву. Монофізитські ченці в церкві Архангела в палаці вирвалися вперед після «Трисвятого» з додаванням в Антіохії Петром Полночним «розп'ятого за нас». Ортодоксальні ченці, підтримані константинопольським набродом, спробували вигнати їх із церкви; вони не вдовольнилися тим, що кидали один в одного прокльони, у хід пішли палиці й каміння. Почалася дика, запекла сутичка; божественна присутність імператора втратила свій трепет; він не зміг зберегти мир. Єпископ Македоній або взяв на себе ініціативу, або був змушений очолити заворушення. Чоловіки, жінки і діти ринули з усіх боків; ченці зі своїми архимандритами на чолі бурхливого натовпу відповідали луною на їхній релігійний бойовий клич».

Це лише приклади повторюваних, можна сказати, постійних подій у містах Сходу. «По всьому азійському християнству йшла та сама дика боротьба. Єпископів скидали спокійно; або там, де чинився опір, дві фракції билися на вулицях, у церквах: міста, навіть найсвятіші місця, були залиті кров'ю. Гімн ангелів на небесах став бойовим кличем на землі, сигналом до людського кровопролиття».

Не дарма ми хочемо показати різницю між варварством і християнською цивілізацією в Римській імперії, коли католицька церква мала все у своїх руках і їй було дозволено показати все, на що вона здатна. І що ж вона зробила з остготами? Чому, виявивши, що вона не може розбестити їх своєю варварською релігією, вона домоглася від Юстиніана військ Східної імперії і витіснила їх не тільки з Італії, а й взагалі з існування як такого. **Остготи були одним із трьох народів, які були «вирвані з коренем», щоб дати повне місце папству** (Дан. 7:8, 20, 24, 25). І тепер вона оголошує урядам і народам Заходу, що те, що

вона робила для інших народів у минулому, вона тепер буде робити і для них. І немає ні найменшого сумніву в тому, що вона зробить усе, що в її варварських силах, щоб виконати цю проголошену мету. **Вона розбестить доценту всіх, кого зможе; а тих, кого вона не зможе розбестити, вона зробить усе можливе, щоб знищити.** Але, слава Господу, вона не зможе знищити їх, тому що Бог обіцяв усім цим «перемогу над звіром, і над образом його, і над накресленням його, і над числом імені його» – повну й тріумфальну перемогу над нею й усім її варварством, і вони стоятимуть на скляному морі перед Божим престолом (Об'яв. 15:2, 3). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 липня 1895 р.).

Сила Христа (ч. 1)

«І відкрився Сином Божим у силі, за духом святині (*пер. з англ.: святості*), через воскресіння з мертвих, про Ісуса Христа Господа нашого» (Рим. 1:4).

Це не слід розуміти в тому сенсі, що Ісус не був Сином Божим до Свого воскресіння або що Він не був оголошений Сином Божим до цього часу. Ми добре знаємо, що Він був Сином Божим до того, як світ почав існувати, і тоді Він був прославлений славою Отця. Христос прийшов на цю землю як улюблений, єдинородний Син Божий. Коли Він хрестився, на початку Свого земного служіння, з неба пролунав Божий голос: «Це – Син Мій Улюблений, у Котрому Моє благовоління» (Мт. 3:17). На горі Преображення знову пролунав цей голос, який промовляв: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтесь!» (Мт. 17:5). І протягом усього Свого земного життя Ісус без вагань оголошував Себе Сином Божим. Тому ми знаємо, що воскресіння з мертвих не вплинуло на Його стосунки з Богом.

Здається очевидним, що фраза «за Духом святині» має бути ключем до розгадки таємниці. Якщо ми візьмемо заключні слова Ісуса, записані Матвієм, то опинимося на шляху до правильного пояснення. Він сказав: «А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:18-20).

Про те, яку владу було дано Христу, можна судити з того, що повинні були робити учні: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, навчіть». Їхній шлях і вчення ґрунтувалися на тому, що Христос володіє всією владою і обіцяв завжди бути з ними. І це узгоджується з тим, що Павло говорить у вірші, який безпосередньо йде за віршем, процитованим на початку цієї статті: «що через Нього прийняли ми благодать і апостольство на послух віри через Ім'я Його між усіма народами» (Рим. 1:5).

Тепер ми можемо дізнатися, яким чином Ісус був проголошений Сином Божим із силою – через воскресіння з мертвих. **Він був Сином Божим, що б не відбувалося. Але воскресінням із мертвих Він знайшов силу дарувати святість тим, хто увірує в Нього. Щоправда, тисячі людей жили святим життям до Першого пришествя Христа, але вони робили це тільки завдяки силі, яку Христос здобув для них у силу Своєї обіцяної смерті та воскресіння.** Видно, що Писання підтверджує це твердження. Спочатку ми читаємо Євр. 2:14, 15: «Отже, як діти є причетні плоті й крові, так і Він Сам долучився до того самого, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, тобто диявола, та визволити тих, котрі страхом смерті все життя були в рабстві» (*пер. з англ.*).

Христос прийняв людську плоть і кров, щоб мати силу відкупити людину. Це жодним чином не обмежує Його владу до приходу на землю; але це простий факт, що людина не могла бути відкуплена інакше, як кров'ю Христа. **Закон не міг послабити свої вимоги, і тому Законодавець погодився прийняти на Себе покарання Свого власного закону, і таким чином Бог може бути справедливим і виправдовувати того, хто вірує в Ісуса.** Ба більше, Своїм життям у стражданнях і спокусах Він навчився співчувати бідним, слабким смертним. **І тому воскресіння, яке було тріумфальним завершенням Його земної праці для людей, те, до чого прагнуло все Його попереднє життя, описано як те, через що Він отримав силу наповнити Своїх послідовників святістю.**

Апостол Петро свідчить про те саме. Він каже: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу» (1 Петр. 1:3-5).

У своєму другому посланні Петро каже: «благодать вам та мир нехай примножиться в пізнанні Бога й Ісуса, Господа нашого! Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою « (2 Петр. 1:2, 3).

Ось справді розрада: все, що стосується життя і благочестя, дано нам цією Божественною силою Христа. Звісно, немає жодного виправдання тому, що хтось не досяг праведності та вічного життя. Прочитайте, що говорить апостол Павло: «Через це то й ми з того дня, як почули, не перестаємо молитись за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога, зміцнюючись усякою силою за могутістю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння з радістю» (Кол. 1:9-11). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 16 липня 1891 р.).

Сила Христа (ч. 2)

Славна сила Бога показана в небесах, які «сповіщають славу Божу», і у воскресінні Ісуса з мертвих. Ця славна сила може бути нашою, щоб ми могли, **«зміцнюючись усякою силою»**, бути спроможними «чинити гідно Бога, в усьому догоджаючи [Йому]». Цю силу Христос може дарувати нам, тому що Він пережив найглибший рівень людської слабкості, тож Він знає, яка допомога необхідна. Тому Він здатний врятувати кожну людину, яка приходить до Бога через Нього.

Думка про те, що людська слабкість, замість того щоб бути перешкодою для нашого подолання, може стати сходинкою до перемоги, підбадьорює душу. Апостол Павло мав слабкість, яка, як йому здавалося, була непереборною перешкодою для виконання його Божественного доручення, і тому він просив Господа забрати її в нього; але Господь сказав: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі».

З цією впевненістю апостол сказав: «Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене. Тому люблю мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний» (2 Кор. 12:9, 10).

Але ми переконані, що сила Христа звершується не тільки у фізичній немочі. Немочі плоті, ті схильності, які роблять нас легкою здобиччю спокус сатани, вимагають прояву Божественної сили особливим чином. У своєму переліку чудес, здійснених вірою, апостол розповідає про тих, хто «від немочі став сильним» (Євр. 11:34, *пер. з англ.*). **Тобто сама слабкість їхньої моральної природи вимагала більше Божественної сили, і чим більшою була слабкість, тим більшою була Божественна сила; і так виходить, що найслабше місце в нашій природі може завдяки Божественній силі Христа стати нашим найсильнішим місцем.**

Таким чином, з цієї точки зору ми можемо навіть хвалитися через слабкість нашої моральної природи. Не те щоб ми повинні хвалитися тим, що ми слабкі, але, будучи «укріпленими всіма силами за славною могутністю Його», будучи «сильними в Господі та в могутності сили Його», ми можемо хвалитися хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким світ з його пристрастями розп'ятий для нас, а ми для світу.

«Дана Мені всяка влада на небі й на землі», – каже Ісус. **Так давайте ж не будемо тремтіти перед силою ворога.** Давайте не будемо говорити про силу диявола, тому що це дасть йому перевагу над нами. **Самим своїм страхом перед ним ми даємо йому владу над нами.** Він – сильний озброєний ворог, але Христос сильніший за нього, Він увійшов у дім його, і зв'язав його, і забрав у нього броню, на яку він уповав (див. Лк. 11:21, 22; Об'яв. 1:18). **Його сила ніщо порівняно**

з силою Христа. Так давайте ж звеличимо силу Христа і з радістю довіримося їй. Незалежно від успадкованої чи набутої слабкості характеру, від того, наскільки сильно ворог може тиснути, ми можемо бути впевненими в обітниці: «Залізо та мідь то запора твоя, а сила твоя як усі твої дні. Немає такого, як Бог, Єшуруне, що їде по небу на поміч тобі, а Своєю величністю їде на хмарах. Покрова твоя Бог Предвічний і ти в вічних раменах Його. І вигнав Він ворога перед тобою, і сказав: Повинищуй його!» (Повт. 33:25-27). І в усьому цьому ми можемо бути «більш ніж переможцями через Того, Хто нас полюбив». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 16 липня 1891 р.).

Жива віра

Термін «жива віра» є строго коректним, бо віра справді є живою. Праведні живуть вірою, і **ніхто не може жити тим, що не має в собі життя.**

Віра – це дар Божий (Еф. 2:8), а Він – живий Бог; Ісус – Автор віри (Євр. 12:2), і в Ньому є життя – Він є життя. **За природою речей те, що виходить із такого джерела, саме має бути просякнуте життям.**

Знову ж таки, віра приходиться через слухання слова Божого (Рим. 10:17); це слово – слово віри (Тит. 1:9), тобто слово, повне віри; і це слово – «слово життя» (Фил. 2:16). Тому, оскільки **Слово Боже приносить віру і повне віри** і оскільки **це Слово є словом життя**, очевидно, що **віра є життя.**

Яке ж життя приносить людям віра? Оскільки вона походить від Бога, через Ісуса Христа, Який є «Той, Хто дає життя», **єдине життя, яким вона просичена і яке вона може принести людям, – це життя Боже.** Боже життя – це те, чого потребують люди і що ми повинні мати. І це те життя, яке Бог хоче, щоб ми мали; бо написано: «Отже, говорю я це й свідкую в Господі, щоб ви більш не поводитися, як поводяться погани в марноті свого розуму, вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неучтвом, що в них, за стверділість їхніх сердець» (Еф. 4:17, 18).

Ісус прийшов, щоб люди мали життя, і мали його з надлишком (Ів. 10:10). «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:11, 12). І Христос приймається вірою, і Він оселяється в серці по вірі (Еф. 3:17). Тому, **оскільки життя Боже, вічне життя, перебуває в Ісусі Христі та оскільки Христос оселяється в серці по вірі, то зрозуміло, як ніщо інше, що віра приносить життя Боже тому, хто нею користується.**

Це життя Самого Ісуса, яке повинно проявитися в наших тілах, «Бо завсіди нас, що живемо, віддають на смерть за Ісуса, щоб з'явилось Ісусове в нашому смертельному тілі» (2 Кор. 4:11). **І життя Ісуса проявляється в нас, коли Сам Христос живе в нас,** бо «живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). Це і є жива віра. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 29 серпня 1895 р.).

Жива віра діє

Жива віра – віра, що походить від живого Бога; віра, Автором якої є Христос; віра, що приходить через Слово Боже; віра, що приносить людям життя і силу від Бога і творить діла Божі в тому, хто її виконує; віра, що приймає Святого Духа, який приносить живу присутність Ісуса Христа, щоб оселитися в серці та явити Себе навіть у смертній плоті. **Це, і тільки це є живою вірою. Цим живуть християни.** Це і є саме життя. Це – все. Без цього все просто ніщо або навіть гірше; «бо все, що не від віри, є гріх».

З такою вірою, як ця, тобто з істинною вірою, ніколи не може виникнути питання про справи; бо сама ця віра діє, і той, хто має її, обов'язково діє. Неможливо мати таку віру і не мати справ. «Бо сили не має в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання, але віра, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6). Ця віра, будучи живою істотою (ред.: живою сутністю), не може існувати без справ. **І якщо вона походить від Бога, то єдині справи, які вона може творити, це справи Божі.**

Тому все, що сповідується як віра, яка сама по собі не справляє порятунку людини, котра її має, і яка потім не справляє діл Божих у тому, хто сповідує її, не є вірою взагалі, а є обманом, який ця людина видає за віру, яка не приносить ані благодаті в серці, ані сили в житті. Вона мертва, і вона все ще мертва в гріхах і гріхах, і все її служіння – лише форма без сили, а отже, лише мертвий формалізм.

Але з іншого боку, віра, яка від Бога, яка приходить через Слово Боже і приносить Христа, живе Слово, щоб оселитися в серці та сяяти в житті, – це істинна віра, яка через Ісуса Христа живе і діє тільки в тому, хто її виконує.

Сам Христос, що живе в нас, Христос у вас, надія слави, Бог з нами, Бог, явлений у плоті зараз, сьогодні в нашій плоті через віру Ісуса Христа, – це, і тільки це є живою вірою. Бо «Духа Божого цим пізнавайте: кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов був у тілі, той від Бога. А кожен дух, який не визнає Ісуса, той не від Бога, але він антихристів, про якого ви чули, що йде, а тепер уже він у світі. Ви від Бога, дітки, і ви перемогли їх, більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі» (1 Ів. 4:2-4).

Тому «випробовуйте самих себе, чи у вірі ви». Ісус сказав учням і всім нам: «Майте віру Божу!» (Мр. 11:22). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 29 серпня 1895 р.).

Послух віри

«Через Якого ми отримали благодать і апостольство, для послуху вірі в усіх народах в ім'я Його» (Рим. 1:5, пер. Короля Якова).

Апостол стверджує, що через Ісуса Христа він отримав благодать бути апостолом для послуху вірі серед усіх народів. **Благодать, яку, за його словами, він отримав, – це щось більше, ніж звичайна благодать, що призивається на всіх святих в апостольському благословенні. Це особлива благодать для особливої праці.** У Еф. 1:7, 8 він висловлює це так: «що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його, яку Він намножив у нас у всякій премудрості й розважності».

Благодать була дана Павлу більшою мірою просто тому, що він був покликаний до великої справи. Бог дає кожній людині силу на кожний день. **Що стосується благодаті для перемоги над гріхом, то в Павла її було не більше, ніж у будь-якої іншої людини.** У Небес немає особливих улюбленців, «Бог не дивиться на лице».

Але особливий сенс цього вірша полягає у виразі «послух вірі». Зверніть увагу, що в підрядковому перекладі з грецької звучить так: «послуху віри», і це точна передача оригіналу. Той самий вираз зустрічається в Рим. 14:25, де Павло каже, що таємниця Божа, а саме Євангеліє, «сповіщена всім народам, щоб підкорити їхній вірі» (*ред. «для послуху віри», пер. з англ.*).

Дещо схожий вираз зустрічається в Дії 6:7, де йдеться про те, що «велика компанія священників була слухняна вірі» (*пер. з англ.*). Дехто вважає, що ці вирази стосуються системи віри; але ми не можемо так узагальнювати. Віра – це особиста справа кожного. **Послух системі – це просто виконання обрядів цієї системи; але це нічого не означає без прояву особистої віри.** Коли Павло сказав: «Я зберіг віру», він мав на увазі, що зберіг у своєму серці ту віру, яка дозволила йому вести правильну боротьбу. Маючи на увазі цю точку зору, ми побачимо, що не має великого значення, говоримо ми «послух вірі» чи «послух віри». Головна особливість віри в тому, що вона діє. **Ми не маємо на увазі, що справи додаються до неї, але справи походять з неї.** «Бо як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва!» (Як. 2:26). Віра «діє любов'ю», каже Павло. Якщо те, що називають вірою, не відтворює справи, то це не віра.

Послух передбачає дію; він є доброю справою, коли він відданий Богові. **Але потрібно підкреслити, що не існує жодного благодіяння, крім того, яке походить не від самої людини, а від її віри.** Кілька місць з Писання послугують тому, щоб показати це. Прочитаємо спочатку Авакума 2:4. «Ось надута, не проста душа його в ньому, а праведний житиме вірою своєю».

Праведна людина – це та, хто діє у згоді із законом Божим. Тому праведна людина – це слухняна людина. Тому ми можемо зрозуміти цей текст так, що слухняна людина житиме (життя в послуху) за своєю вірою. **Послух випливає з її віри, і тому вона не має змоги підвестися, тому що акт послуху не є її особистою дією, але є дією її віри і приписується їй як її власне.** Людина, чия душа підноситься в ній, – це людина, яка думає, що вона може сама зробити все, що від неї вимагається, і, як наслідок, нічого не робить. Таким чином, «гордість іде попереду погибелі».

У своєму Посланні до Филип'ян апостол Павло сказав, що його великим бажанням було набути Христа, «щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Фил. 3:9).

Сама віра приносить праведність, поставлену праведність Бога через Христа, у відпущенні гріхів. Це та праведність, яка «А тепер, без Закону, правда Божа з'явилась, про яку свідчать Закон і Пророки. А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 3:21, 22). Це та праведність, яку отримав Авраам, коли він «Увірував Авраам Богові, і це йому залічено в праведність» (Рим. 4:3). Ця праведність ставиться «без діл» (Рим. 4:6); вона дарується як акт вільної Божої благодаті.

Ця поставлена праведність – просто «відпущення минулих гріхів», і її можна назвати пасивною праведністю. Людина вважається такою, ніби вона завжди була слухняною, хоча вона ніколи не була слухняною. Але після цього має бути активна праведність протягом усього життя, що залишилося, бо тільки тим, хто терпляче продовжує робити добро (бути праведним), Бог дарує вічне життя. **Ця активна праведність такою ж мірою є справою віри, як і інша** (*ред. по суті це робота однієї й тієї самої праведності у двох фазах*). Про це свідчить уже цитоване Послання до Филип'ян 3:9, в якому Павло каже, що він хоче бути знайдений таким, що не має праведності своєї, що від закону, але тієї, що від віри Ісуса Христа, праведності, що від Бога по вірі.

Про це ж свідчить і молитва Павла про те, щоб Филип'яни були «наповнені плодів праведности через Ісуса Христа, на славу та на хвалу Божу» (Фил. 1:11). **Це праведність, або послух віри.** На підставі цих текстів ми з повною підставою можемо сказати, що людина робить добрі справи не для того, щоб бути праведною, а тому, що вона праведна. Її справи ніколи не принесуть праведності, тому що праведність Божа дається тільки вірою в Ісуса Христа; і коли людина одного разу відчула це блаженство, то вона робить це вже тільки тому, що нічого не може вже з цим вдіяти, якщо тільки не зречеться своєї віри і свого минулого досвіду. **Вона трудиться, тому що любов Христа змушує її.** З цієї точки зору ми можемо узгодити послух вірі з **послухом віри.**

Це не просто теорія; це практична істина. Через нездатність осягнути її тисячі християн, які її сповідують, живуть незадовільним життям. **Подібно до старо-**

давніх юдеїв, вони прагнуть праведності, але не досягають її, бо творять її не вірою, а ніби справами закону.

Павлу було доручено проповідувати не Євангеліє самоправедності, а послух віри. Така праведність не подобається більшості людей, тому що вона пов'язана з болем, соромом і приниженням. **Вона передбачає оцінку себе за істинною вартістю, яка дорівнює нулю; визнання того, що ми настільки грішні, що не можемо навіть думати про те, що є правильним; що якщо в нас з'явиться хоч щось хороше, то це буде такою самою мірою справою рук Господніх, як і кроки, зроблені розслабленим, якого було зміцнено завдяки сприянню Петра.** Якби люди могли купити праведність і вічне життя або заробити її важкою працею чи навіть тортурами, вони хотіли б її здобути; **але оскільки вони можуть здобути її тільки в цілковитій залежності від Іншого, Котрому треба віддати всю честь, їхня гордість не дає їм змоги прийняти її.**

І все ж цей послух віри Ісусу Христу – єдиний послух, що забезпечить нам вхід через ворота до вічного міста Божого. «Бо того дня, коли Цар праведності царюватиме і процвітатиме, і вершитиме суд і справедливість на землі, за днів якого Юда буде врятований, а Ізраїль житиме в безпеці, ім'я, яким Він буде названий: «ГОСПОДЬ – ПРАВЕДНІСТЬ НАША»» (Єр. 23:5, 6, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 30 липня 1891 р.).

ЧЕРВЕНЬ

Як Його ім'я?

Коли Господь сказав Мойсеєві піти до синів Ізраїлевих і вивести їх з Єгипту, Мойсей запитав: «І сказав Мойсей до Бога: Ото я прийду до Ізраїлевих синів та й скажу їм: Бог ваших батьків послав мене до вас, то вони запитають мене: Яке Ім'я Його? Що я скажу їм? І сказав Бог Мойсеєві: Я Той, що є. І сказав: Отак скажеш Ізраїлевим синам: Сущий послав мене до вас. І сказав іще Бог до Мойсея: Отак скажи Ізраїлевим синам: Господь, Бог батьків ваших, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова послав мене до вас. А оце Ім'я Моє навіки, і це пам'ять про Мене з роду в рід» (Вих. 3:13-15).

Ім'я Господа виражає як існування, так і характер. **«Я єсмь» виражає існування. Я є те, хто Я є, виражає характер. І вірити в Бога – означає вірити і в Його існування, і в Його характер.**

Недостатньо вірити тільки в існування Бога. Вірити тільки в те, що Він є, і не вірити, що Він є те, що Він є, – означає не вірити в Нього взагалі. Бо навіть вірити в Його існування, а потім вважати, що Він має характер, відмінний від того, яким Він справді є, – це означає вірити в Бога, відмінного від того, яким Він справді є. А вірити в іншого Бога, ніж Він є насправді, значить, вірити в іншого Бога; **але насправді немає іншого Бога, окрім Нього; всі інші – лише уявні. Тому навіть вірити в те, що Він є, а потім вірити в те, що Він відрізняється за характером від того, що Він є насправді, – насправді це означає не вірити в Нього взагалі.** Це означає вірити в іншого, а не в Нього, це означає мати іншого Бога, і це є ідолопоклонство.

Відповідно, написано: «Хто приходить до Бога, той повинен вірити, що Він є» – і навіть більше. Але «той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6). Інакше кажучи, той, хто приходить до Бога, повинен вірити, що Він є, і що Він є те, що Він є; **він повинен вірити як у Його існування, так і в Його характер.** У цьому, і тільки в цьому полягає віра в Бога. Тільки в цьому і полягає віра в Його ім'я.

Який же Його характер? Яке Його ім'я? Що Він собою являє? Одним словом, ім'я Його таке: **«БОГ Є ЛЮБОВ».**

В іншому місці Його ім'я дано в більш розгорнутій формі, щоб ми могли краще зрозуміти, яке воно насправді. Коли Мойсей попросив Господа показати йому Свій шлях (*ред. і Свою славу*), Господь сказав: «Я зроблю і те, про що ти говорив». Я зроблю так, що всі благодіяння Мої пройдуть перед тобою, і проголошу ім'я Господнє перед тобою». «І зійшов Господь у хмарі, і зупинився там біля нього, і проголосив ім'я Єгови. І пройшов Господь перед обличчям його, і виголосив: Господь, Господь...». Це «Єгова, Єгова Бог» і відповідає «Я єсмь», висловлюючи існування. А далі йде те, що виражає Його характер: «Бог людяний і милосердний, довготерпеливий і багатомилостивий, і правдивий». Таке Його ім'я; і такий Він є. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 17 жовтня 1895 р.).

Бог – милосердя, благодать і прощення

Писання нам говорять: «Бог людинолюбний і милосердний, довготерпеливий і багатомилостивий та істинний». Він сповнений милосердя.

Милосердя – це схильність ставитися до людей краще, ніж вони того заслуговують. Це не означає, що Бог чинить так за якимось зовнішнім примусом; але це Його схильність, це Його внутрішня природа – чинити так. Він не може чинити інакше.

Милість – це прихильність. Милостивий – прихильний; той, хто поширює прихильність. Ось що Він є. Така Його природа. Ось чому так часто пишуть: «Благодать нехай буде вам». І оскільки Він милостивий, тому «кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). Міра дару Христового – це міра «бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9). Тож цей дар благодаті дається в Його повноті. Бо «з Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать» (Ів. 1:16). Ця благодать, навіть Він Сам, дана, щоб усі люди могли спастися, бо «благодать Божа приносить спасіння» (Тит. 2:11, *пер. з англ.*). Він милостивий. Він – Спаситель. Подяка Його імені!

Довготерпіння: «Господь... довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття... довготерпіння Господа нашого вважайте за спасіння, як і улюблений брат наш Павло написав був до вас за даною йому мудрістю» (2 Петр. 3:9, 15). Довготерпіння Господа є спасіння, і Він довготерпеливий – така Його природа, такий Він Сам, отже, Він є спасіння. Тому: «оце, Бог спасіння мое! Безпечний я, і не боюсь, бо Господь, Господь сила моя та мій спів, і спасінням для мене Він став! І ви в радості будете черпати воду з спасених джерел!» (Іс. 12:2, 3). Бо Він – «джерело води живої» (Єр. 2:13).

Він – рясне джерело благодаті й істини, що зберігає милість для тисяч людей, поводячись із ними краще, ніж вони того заслуговують; не просто для тисяч людей, але для тисяч поколінь людей. «ти пізнаєш, що Господь, Бог твій, Він той Бог, той Бог вірний, що стереже заповіта та милість для тих, хто любить Його, та хто додержує Його заповіді на тисячу поколінь» (П. 3. 7:9). Така Його природа. Він – вірний Бог, і Він радіє тим, хто сподівається на Його милість.

Він – «Той, хто прощає провину, і злочин, і гріх»; **Він пробачить не тоді, коли ми будемо достатньо каятися; хибно, що Його можна переконати пробачити нас.** Ні; але Він прощає беззаконня, злочини і гріхи. **Прощення – у Ньому. Воно – від Нього. Це Його сутність – поширити Своє прощення на кожну душу.** Якщо люди не приймуть прощення, коли воно так вільно і постійно поширюється, вони, звісно, мають загинути у своїх гріхах; бо **Він не може змусити нікого прийняти його, але Він поширює його.** Він поширює його на кожну душу; і Він поширює його завжди.

Тому: «Встань і благослови Господа, Бога твого, на віки віків, і нехай буде благословенне славне ім'я Твоє, що звеличується понад усяке благословення і хвалу». «Звеличіть Господа зі мною, і давайте разом звеличимо ім'я Його» (пер. з англ.). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 17 жовтня 1895 р.).

Рим ніколи не змінюється

«Рим ніколи не змінюється». Це часто повторювана похвала папства, і це правда. Причому правда набагато більшою мірою, ніж багато хто розуміє, навіть серед тих, хто вірить у це твердження.

За своїм духом, за своїм розташуванням, за своєю сутнісною природою і характеристиками Рим сьогодні такий самий, яким він був за двісті чи п'ятсот років до Христа. Між початком Риму і нашими днями, між 753 роком до нашої ери і сьогоднішнім роком, він з'являвся в різних зовнішніх формах, він набував різних фаз, як-от царська, республіканська, імператорська та папська, але весь цей час він залишався Римом – Римом по духу, по природі та за основними характеристиками.

Немає жодної світової держави, яка займала б у Біблії таке велике місце, як Рим. Рим, починаючи з його піднесення в стародавні часи, язичницького Риму, включно з усією його історичною кар'єрою, його переродженням у папську форму і аж до його насупної загибелі в наші дні, простежується в усьому й позначений у всіх своїх істотних рисах пером натхнення. І це весь час Рим завжди один і той самий – хитрий, підступний, інсинуаторський, зарозумілий, жорстокий, переслідувальний і кривавий, завжди спонукуваний одним і тим самим духом, і неухильно проводить одну й ту саму політику. Ця політика настільки постійна, така наполеглива і така характерна, що в Писанні її виділено і чітко визначено як «його політика» (*пер. з англ.*).

У 8-му розділі книги пророка Даниїла є пророцтво про піднесення і становлення Мідії та Персії, Греції за Олександра, а потім за наступників Олександра, і про владу, яка повинна прийти їм на зміну, яка, як свідчать усі свідчення Писання та історії, буде лише Римською. І в тому місці це коротко, але потужно змальовано так: «А в кінці їхнього царства, коли покінчать своє ті грішники, постане цар нахабний та вправний у підступах. І зміцніє його сила, але не його власною силою, і дивно винищить він, і буде мати успіх, і діятиме. І винищить він сильних і народ святих. А через свою мудрість буде мати успіх, омана буде в його руці, і він звеличиться в своєму серці. І в часі миру він понищить багатьох, і повстане на Владика над владиками, але без руки буде зламаний» (Дан. 8:23-25).

Таким чином, чітко заявлено, що «А через свою мудрість буде мати успіх, омана буде в його руці» (Дан. 8:25), **«політикою своєю він також змусить процвітати ремесло в руці своїй... і світом погубить багатьох»** (*пер. з англ.*). **Знати, що це за «політика», – означає знати Рим від початку до кінця.** Зрозуміти, як працює ця «політика», – значить зрозуміти роботу Риму настільки

добре навіть сьогодні, щоб вона нікого не змогла обдурити або отримати будь-яку перевагу над тим, хто розуміє її суть.

У «Стародавній історії» Роллена є аналіз цієї римської політики та її результатів у просуванні Риму до влади і панування над усіма стародавніми народами. Ось слова історика: «Читач починає виявляти в описуваних подіях одну з головних особливостей римлян, що незабаром визначить долю всіх держав Греції та зробить майже загальну зміну в усьому світі; я маю на увазі **дух суверенітету та панування**. Ця риса не проявляється спочатку повною мірою; вона розкривається лише поступово; і тільки невідчутні прогресії, які водночас досить швидкі, доводять її, нарешті, до найбільшої висоти».

«Слід визнати, що цей народ у деяких випадках проявляє таку поміркованість і безкорисливість, які за поверхневого погляду видаються такими, що перевершують усе, що ми зустрічаємо в історії, і які ми вважаємо себе зобов'язаними вихвалити. **Але якщо ми хоч трохи проникнемо за межі цієї яскравої зовнішньої сторони, то незабаром побачимо, що ця уявна поміркованість римлян була повністю заснована на глибокій політиці; мудрій, справді, і розсудливій, відповідно до звичайних правил управління, але водночас дуже далекій від тієї шляхетної безкорисливості, яку так високо вихваляють у цьому випадку».**

«Ніщо не може бути більш м'яким і справедливим, ніж поведінка римлян на самому початку. Вони поводитися з найбільшою поміркованістю щодо тих держав і народів, які зверталися до них по захист. Вони допомагали їм у боротьбі з ворогами, докладали максимум зусиль для припинення розбіжностей і придушення всіх хвилювань, що виникали між ними, і не вимагали від своїх союзників ані найменшої винагороди за всі ці послуги. Таким чином, їхня влада щодня зміцнювалася і готувала народи до повного підпорядкування».

«Під приводом надання їм добрих послуг, входження в їхні інтереси і в здійсненні примирення римляни зробили себе суверенними арбітрами (ред.: суддями) тих, кого вони повернули до волі і кого тепер вважали якоюсь мірою своїми вільновідпущениками. Вони призначали до них комісарів, щоб ті розбирали їхні скарги, зважували й вивчали докази обох сторін і вирішували їхні суперечки; але, коли питання були такого характеру, що не було можливості примирити їх на місці, вони пропонували їм послати своїх представників до Риму. Але і після цього вони з повним правом викликали тих, хто відмовлявся дійти згоди, зобов'язували їх обстоювати свої інтереси перед сенатом і навіть особисто з'являтися туди. З арбітрів і посередників, ставши верховними суддями, вони незабаром набули магістерського тону, дивилися на свої укази як на безповоротні рішення, сильно ображалися, коли їм не чинили найбеззаперечнішої покорі, і останнє назвали заколотом. **Так у римському сенаті виник трибунал, який судив усі народи і царів, і до якого не можна було подати апеляцію».**

«Ми не можемо сумніватися в тому, що Провидіння наказало римлянам владу над світом, а Писання передбачило їхню майбутню велич; але вони були далекі від цих Божественних висловлювань, і, крім того, одне лише пророкування їхніх завоювань не виправдовувало їхньої поведінки. Хоча важко стверджувати, а тим паче доводити, що цей народ від самого початку розробив план завоювання і підкорення всіх народів, але якщо уважно вивчити всю їхню поведінку, то виявиться, що вони діяли так, наче передбачали це, і що якийсь інстинкт примушував їх в усьому слідувати цьому плану».

Але, хай там як, ми бачимо з подій, до чого зводилася ця настільки хвалена м'якість і поміркованість римлян. Вороги свободи всіх народів, зневажаючи королів і монархію, розглядаючи весь всесвіт (ред.: увесь світ) як свою здобич, вони з ненаситним честолюбством спрямувалися до завоювань усього світу; вони захопили без розбору всі провінції й королівства і поширили свою імперію на всі народи; словом, вони не встановили для своїх великих проєктів ніяких інших меж, окрім тих, що їх пустелі й моря не давали змоги їм подолати» (Книга XVIII, у розділі «Роздуми про поведінку римлян»).

Коли імператорський Рим руйнувався під жорстокими набігами північних варварів, дух і політика Риму не тільки збереглися, а й були поглиблені та вдосконалені в папському Римі. І цей дух і політика були свідомо і навмисно продовжені папами того часу, і були сумлінно прийняті та старанно культивувалися кожним наступним Папою.

Це Рим; Рим назавжди, і Рим завжди один і той самий. Така «його політика» – хитрість і лицемірство, лицемірство і хитрість, які завжди використовуються для того, щоб жити ненаситне прагнення до загального панування. «Рим ніколи не змінюється», це правда. У «політиці», у душі, у роботі, у сутнісній природі він ніколи не змінювався і ніколи не зможе змінитися. У всьому цьому Рим настільки поганий, наскільки це взагалі можливо, але при цьому він вважає себе кращим за Бога, і тому як йому можна змінитися? Ні, Рим ніколи не змінюється, це правда. Він ніколи не зможе змінитися, і це правда. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 5 вересня 1895 р.).

Християнське життя – наслідування?

Хтось сказав: «Маленький хлопчик чи дівчинка в школі дивиться на зразок у зошиті й наслідує його, намагаючись написати кожен наступний рядок краще. Це і є християнське життя, і в цьому все воно».

Ні в якому разі. Якби це було все, то ні для кого не було б надії, бо взірцем є Ісус Христос, у Котрому мешкає «вся повнота Божества тілесно», і жодна людина не може успішно копіювати це життя. «Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:8, 9). Той, хто хоче копіювати життя Христа, як школяр копіює своє завдання в зошиті, і робити це успішно, повинен мати силу, що дорівнює силі Бога.

Якби, як ілюстрацію християнського життя було використано хлопчика, якого вчитель тримає за руку і направляє під час копіювання, це було б кроком ближче до істини, але й це не було б істиною. Це механічна дія. **Хлопчик може залюбки віддавати свою руку майстру, щоб той скеровував її, але письмо все одно не буде його власним.** Бог не використовує людей як мертві інструменти, якими можна оперувати, хоча люди повинні віддавати Йому себе як знаряддя праведності.

Християнське життя – це просто життя Христа. Якби вчитель, який дає школяреві завдання в прописі, міг вкласти в нього все своє вміння і силу, щоб те, що він пише, було не просто наслідуванням прописів вчителя, а його власними прописами, але водночас було б вільною дією хлопчика, то ми б отримали ілюстрацію християнського життя, «зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:12, 13). «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). «А хто каже, що в Нім пробуває, той повинен поводитись так, як поведився Він» (1 Ів. 2:6). А як Він чинив? Сам Христос сказав: «Чи не віруєш ти, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Ів. 14:10). **Христос поставив нас за приклад, але, замість того, щоб стояти осторонь і спостерігати, як ми намагаємося наслідувати Його, Він з радістю входить у наші серця, стаючи одним цілим з нами, так що Його життя стає нашим життям, а Його вчинки – нашими вчинками. Це і є життя – християнське життя.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 березня 1893 р.).

Молитва до самого себе

«Звісно, ніхто так не чинить!» Так, раніше робили, і, оскільки людська природа не змінилася, мабуть, дехто робить це і зараз.

Притча про фарисея і митаря була розказана для певного класу людей. Вона була адресована тим, хто «сподівався на себе, що вони праведні, і зневажав інших». Фарисей, сподіваючись на себе, «ставши, молився сам у собі так: «А для деяких, що були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших, Він притчу оцю розповів. Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник» (Лк. 18:9-11). І далі йде перелік його власних чеснот.

Спаситель сказав, що він молився «сам у собі». Зверніть увагу, Він дякував за те, що не схожий на інших людей, але сам вірив, що він праведний. **Він думав, що добро виходить від нього самого, що він виправданий своїми справами.** Тому він зневажав інших, які, на його думку, були не такі хороші, як він. Якби він покладався на Бога в питанні праведності, знаючи й визнаючи, що немає жодної праведності, окрім тієї, яку Бог дає вільно за Своєю благодаттю, він би не зневажав інших, бо тоді він зрозумів би, що сам не має права на перевагу над іншими, навіть якщо в нього більше праведності, ніж у них.

Те, що він вірив у свою праведність, говорить про те, що він не вважав, що його праведність походить від Бога. **Тому очевидно, що вся вдячність, яку він відчував за праведність, яку, як він думав, мав, була спрямована на нього самого.** Тож насправді він сам для себе був богом, якому віддавав подяку. Якщо його праведність виходила від нього самого, то чому б йому не дякувати собі? **Тому, хоча він перебував у храмі Божому і, здавалося, молився Богові, насправді він молився самому собі.**

Така молитва самоправедної людини. Вона сама собі бог, і її молитви звернені до самої себе, як до того, від кого виходить уся її доброта. Але давайте застережемося, щоб під час розгляду цієї притчі ми не потрапили в ту саму яму, що й фарисей. **Якщо ми почнемо вітати себе з тим, що ми не такі, як він, то тим самим покажемо, що ми такі самі, як він.** Хто не робив цього? Ба більше, таке зведення себе в ранг бога характерне не тільки для тих, хто сповідує виправдання справами. **Висловлюючи повну віру у виправдання тільки вірою, ми можемо перебувати в тому ж стані, що й фарисей; думаючи, що маємо праведність Христа, ми можемо сподіватися на свою власну праведність.**

Як таке може бути? Згадаймо, що прояв самоправедності фарисея полягав у тому, що він «зневажав інших». **Тому щоразу, коли ми виявляємо в собі критичний настрій, відзначаємо недоліки інших і потай вітаємо себе з тим,**

що не робимо подібних помилок, ми демонструємо володіння фарисейським духом. Це прояв самоправедності, який свідчить про те, що ми поклоняємося собі, а не Богові.

Володіння праведністю Божою, яка приходить через віру в Ісуса Христа, не характеризується критикою і пошуком недоліків. У ній немає нічого від самовихваляння або самовдоволення. У ньому немає презирства до інших. «Коли ж гірку заздрість та сварку ви маєте в серці своєму, то не величайтесь та не говоріть неправди на правду, це не мудрість, що ніби зверху походить вона, але земна, тілесна та демонська. Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ! А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава. А плід правди сіється творцями миру» (Як. 3:14-18).

Є ще один стан, тісно пов'язаний із вищеописаним. Це коли людина молиться Господу про прощення, а потім звертається до себе, до своїх власних почуттів у пошуках доказу прощення. Тобто людина просто молиться Богу, а відповідь на свої молитви шукає в собі. Але якщо ми збираємося шукати відповідь на свої молитви в самих собі, то чому б нам не молитися насамперед безпосередньо самим собі? Навіщо проходити через форму молитви до Бога, вживаючи Його ім'я всує, якщо ми очікуємо відповіді від самих себе?

Хіба не очевидно, що в цьому випадку ми молимося самі собі? Що ми перебуваємо в стані фарисея, який вірив у себе, що він праведний? **Якщо після молитви до Бога про праведність ми звертаємося до себе, до своїх почуттів у пошуках доказу того, що вона у нас є, то чи не сподіваємося ми принаймні якоюсь мірою на себе, що ми праведні?** Давайте краще спрямуємо свою молитву тільки до Бога і будемо дивитися вгору, чекаючи від Нього відповіді. «Піднесемо серце наше з руками нашими до Бога на небесах». (Плач. 3:41, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 березня 1893 р.).

Церква в Римі

«Отже, насамперед дякую Богові моєму через Ісуса Христа за всіх вас, що віра ваша звіщається по всьому світові» (Рим. 1:8). Яка величезна різниця між церквою в Римі за часів Павла і церквою в Римі сьогодні. Тоді про їхню віру говорили в усьому світі; а не про їхні забобони, як це ми бачимо сьогодні. Тоді про їхню віру говорили інші по всьому світу; тепер же те, що замінило віру, публікується ними самими по всьому світу.

Це добре, коли віра церкви настільки помітна, що привертає увагу. Але як сталося, що віра церкви в Римі стала відома так широко і так добре? Це не могло статися тому, що римляни всім про неї розповідали, бо це доводило б, що в них її немає. **Це не могло бути тому, що люди могли бачити їхню віру, тому що віра – це не те, що можна побачити. Але результати віри можна побачити, і саме завдяки їм віра римлян стала так широко відома. У 19-му вірші останнього розділу Павло каже їм: «Бо ваш послух дійшов до всіх» (пер. з англ.). **Справжня віра завжди породжує послух, і це можна було бачити.****

Скільки християн було в Римі, ми не можемо знати. Можливо, там була дуже велика церква, але, якщо врахувати характер цього міста, ми зрозуміємо, що кількість християн мала бути дуже невеликою порівняно з усім населенням. Це було язичницьке місто. Нерон, саме ім'я якого є синонімом усього нечестивого, жорстокого і розпусного, був імператором, коли Павло писав своє послання. Характер царя і двору багато в чому визначає загальний характер народу. Нижчі стани наслідують звичаї і звичаї вищих. Любов до чину і влади, а також бажання отримати визнання вірності завжди є потужними чинниками, що змушують людей підкорятися примхам, почуттям і моралі імператора. **Історія говорить нам, що суспільство в Римі на той час було прогнилим.** Це єдине слово, яке може описати стан речей.

За всіх своїх вад Нерон був розкішний. У нього були елегантні смаки, і він щедро витрачав гроші на прикрашання міста. **Але жінкоподібний порок завжди супроводжує пишну витрату багатства.** Рим був світовою столицею не тільки за чисельністю населення, а й у питаннях бізнесу та моди. Це був і Лондон, і Париж того часу. Звісно, думки і практика величезної маси людей у Римі були не християнськими.

І все ж посеред цієї ями беззаконня жила жменька людей, про віру яких говорив увесь світ. Це був особливий народ. Вони були у світі, але не від світу. Той факт, що вони жили в найвелелюднішому, наймоднішому і найнечестивішому місті світу, не заважав їм жити «тверезо, праведно і благочестиво».

Правильно, що про віру християн потрібно говорити, але не обов'язково, щоб вони самі говорили про це. Усе, що їм потрібно робити, – це мати віру,

і вона буде відома. Христос сказав: «Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори» (Мт. 5:14). Просто дозвольте вашому світлу сяяти. **Майте світло, і світ обов'язково побачить його.** Що темніша ніч, то виразніше ми бачимо запалену свічку в кімнаті; так і що більше моральної темряви у світі, то виразніше має бути видно світло істини в житті християн. Вони повинні бути «бездоганними й чистими, чадами Божими, непорочними, серед норовливого й розбещеного роду, в якому ви сяєте, як світила у світі» (Фил. 2:15).

Християни є представниками Христа у світі; тобто світ дізнається про Христа через Його послідовників. Він – світло світу, і вони, отримуючи світло від Нього, повинні передавати його оточуючим. І це небесне світло, що сяє в них, зростатиме дедалі більше й більше, доки не зіллється з вічною славою, що покриє всю землю. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. August 27 серпня 1891 р.).

Проповідь в ім'я Його

Христос є одкровенням не Себе, а Отця. Бо «ніхто не знає Сина, крім Отця; і ніхто не знає Отця, крім Сина і того, кому Син відкриє Його». «Бог був у Христі, примиривши з Собою світ». І «слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене» (Ів. 14:24).

Тому, коли було виголошено слово про те, що «покаяння і прощення гріхів має бути проповідувано в ім'я Його» (*пер. з англ.*), це було слово Отця. А ім'я, в ім'я якого це повинно бути проповідувано, є Ім'я Отця, це ім'я, яке «людянелюбне й милосердне, довготерпляче, і багатомилостиве, і правдиве, яке зберігає милість у тисячі [пологів], прощає провину, і злочин, і гріх».

Однак, якби Христос сказав це про Себе і доручив проповідувати від Свого імені, це анітрохи не змінило б ситуацію, тому що **Його споконвічне ім'я таке саме, як і ім'я Отця. Він і Отець – одне.** І «він остільки був ліпший понад Анголів, оскільки славніше за них успадкував Ім'я» (Євр. 1:4).

Єдине ім'я, яке може успадкувати будь-яка людина, – це ім'я її батька. У людини може бути кілька імен, але тільки одне вона може успадкувати, і це ім'я її батька; всі інші імена, які вона може мати, мають бути дані їй. Тепер Христос мав ім'я «у спадок». Воно не могло бути іншим, ніж ім'я Його Отця.

Маючи це ім'я у спадок, Він має його за природою. Він має його в силу самого факту Свого існування. Як би Він не існував, це ім'я – ім'я Отця – належить Йому. І ім'я Отця, яке є Його ім'ям за природою, так само точно виражає Його природу, як і ім'я Отця.

Тому проповідувати в ім'я Його – значить проповідувати в повноті милосердя, у благодаті, у довготерпінні, в достатку добра й істини, у прощенні беззаконь, злочинів і гріхів; бо таке Його ім'я. Тільки так можна дійсно проповідувати покаяння і прощення гріхів.

Як може проповідувати «в ім'я Його» той, хто готовий вважати себе скривдженим і почуватися скривдженим, якщо до нього не виявлено тієї прихильності, яку, на його думку, він має отримати? **«Ім'я Його» – це милостивий, тобто той, хто виявляє прихильність, а не той, хто ловить милості й не виявляє прихильність за прихильність.**

Як може проповідувати «в ім'я Його» той, хто вважає себе пригнобленим або несправедливо обійденим кимось, хто дратується і дується через це? «Його ім'я» довготерпляче і водночас доброзичливе і рясніє добром та істиною навіть за фактичних і навмисних образ. **І проповідувати «в ім'я Його» – значить бути одержимим цим духом і проповідувати в цьому дусі, навіть якщо такі погані дії справді будуть нанесені нам, а не будуть повністю уявними.**

Як може проповідувати або працювати «в ім'я Його» той, хто тримає образу і злість на інших? **Його ім'я – «милосердний... що прощає беззаконня, і злочини, і гріхи»; і проповідувати або робити щось інше в ім'я Його – значить робити це в повній доброзичливості духу, і ставитися до кривдників краще, ніж вони на це заслуговують, вільно прощаючи будь-яку кривду.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 24 жовтня 1895 р.).

Хрестити в ім'я Його

Коли Його служителі посилаються проповідувати «в ім'я Його», їм також велено хрестити в ім'я Його: «Хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа». «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38). Якщо проповідь була здійснена в ім'я Ісуса Христа, то і хрещення може бути здійснене в ім'я Його. А якщо це не так, то в такому разі ті, кого хрестять, не знатимуть Його імені; а якщо вони не знають Його імені, то як вони можуть хреститися – бути похованими, переможеними, загубленими з поля зору – в Його ім'я; адже саме це означає хрещення в Його ім'я.

Хрещення в ім'я Його означає набагато більше, ніж просто проголошення над людиною цієї фрази і подальше занурення її у воду. Хрещення в ім'я Господа справді означає, що як людина похована, переможена і загублена з поля зору у воді, так і вона похована, переможена і загублена з поля зору в імені, характері, природі Господа. Це означає, що колишня, споконвічна природа і характер цієї людини більше не видно в цьому світі; замість них – природа і характер Господа. Це означає, що вона більше не буде проявлятися у світі; але Бог замість неї самої буде проявлятися в ній у світі.

Ось що означає хрещення «в ім'я Його», як у грецьких словах, так і у вченні Писання. Але як люди будуть хрещені в ім'я Його, якщо вони не знають імені Його? І як вони впізнають Його ім'я, якщо не будуть наставлені в Його імені і не будуть являти Його ім'я людям? О, нехай проповідь буде в ім'я Його, щоб люди справді охрестилися «в ім'я Його», щоб сповнилася обітниця: «Народ Мій впізнає ім'я Мое!» (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 24 жовтня 1895 р.).

Укладення угоди з Богом

«Якщо Бог пробачить мене за це, я більше ніколи не буду так чинити» – часто можна почути такий вислів. Безсумнівно, ті, хто так говорить, відчувають почуття жалю до бідних, заблукалих душ, які здійснюють покаєння і приносять гроші, щоб отримати прощення гріхів, абсолютно не усвідомлюючи, що самі роблять те ж саме; адже сказати, що **ми більше не робитимемо певного вчинку, якщо Бог пробачить нас**, – значить спробувати підкупити Бога, щоб отримати Його прихильність.

Бог каже: «Я, Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає!» (Іс. 43:25). Бог багатий на милість, і Він прощає нас за «великою любов'ю Своєю, якою полюбив нас, коли ми були мертві в гріхах» (Еф. 2:4, 5, *пер. з англ.*). Але намагатися укласти з Богом угоду, щоб отримати Його прощення в обмін на якесь добро, яке ми зробимо, – означає намагатися позбавити бажане прощення всіх якостей милосердя. Якби Бог погодився на таку угоду, то людина не відчувала б жодної вдячності. Вона вважатиме, що Бог просто дав їй те, на що вона заслужила, і благословив її тому, що вона була настільки хорошою, що не могла вчинити інакше. Таким чином, людина утверджується в гріху. Якщо Бог дав нам таке повне і безкоштовне спасіння, то наскільки краще отримати прощення на Його власних умовах і довіритися Йому, що Він утримає нас від повторення гріха. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 9 березня 1893 р.).

Народ Мій впізнає ім'я Моє

Ці слова: «Народ Мій впізнає ім'я Моє» – сказані про народ Божий в той час, коли церква буде вбрана в «щати пишноти своєї» Його праведності та в Його силу (Іс. 52:1); коли вона буде повністю відокремлена від світу й усього мирського; коли вона буде повністю визволена з пут гріха (вірш 2); коли вона пізнає повне відкуплення Господнє (вірш 3).

Це той час, коли, як і в Єгипті, Його народ буде «за ніщо його тиснув» (вірш 4); коли «шаліють володарі їхні», а самі «постійно весь день... зневажене» ім'я Господнє (вірш 5). Саме в такий час і «тому» Господь проголошує: «Тому Моє Ймення пізнає народ Мій» (вірш 6).

І цей час настав. Тих, хто кориться Йому, зараз, як і в Єгипті, утискають без причини. **Там їх гнобили за дотримання суботи Господньої, і тут їх гноблять за те ж саме.** І зараз Бог буде явлений у силі, як і тоді. Зараз, як і тоді, «Господь обнажив на очах усіх народів святеє рамено Своє, і спасіння від нашого Бога побачать всі кінці землі!» (вірш 10). «Тому народ Мій впізнає ім'я Моє; тому впізнає в той день, що Я Той самий, Котрий сказав: «ось Я!»».

Його ім'я – «людинолюбний і милосердний, довготерпеливий і багатомилостивий, і істинний, що зберігає милість у тисячі *пологів*, прощає провину і злочин і гріх». Знати Його ім'я – значить знати все це. Це не знати про це краєм вуха; це знати це «слухом віри», знати це серцем.

Він милостивий. Це Його ім'я; і знати Його ім'я – означає знати милосердя, знати, як проявляти від серця краще ставлення до всіх кривдників, ніж вони на те заслуговують. **Це можна зробити, тільки знаючи Його, джерело милосердя.** «Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!» (Лк. 6:36).

Він – людинолюбний. Це Його ім'я; і знати Його ім'я – означає знати, що означає бути завжди прихильним до всіх людей. Не прихильність за прихильність, але чиста прихильність. Не егоїзм, а милість.

Він довготерпеливий. Його ім'я, як Він і каже, постійно, щодня зневажається; Його закон зневажається ногами; Його владі кидають виклик; Він Сам зазнає постійних образ; але Він довго терпить це, Він довго витримує це і все ще сповнений милостивістю й істиною, навіть у стосунку до всіх тих, хто чинить усе це зло. Він довготерпеливий до всіх, бо не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння. Це Його ім'я; і знати Його ім'я – значить знати, що **так несправедливо й несправедно терпіти зневагу, образи й безчинства, довго терпіти все це й водночас являти всім Себе як достаток добра й істини, щоб хоч якось привести їх до покаяння.** «Любов довготерпить, милосердствує».

Він прощає беззаконня, злочини і гріхи. Це Його ім'я; і знати Його ім'я – означає знати прощення беззаконь, злочинів і гріхів. **Це означає знати це, кожен**

для себе у своєму власному, індивідуальному випадку; і потім завдяки цьому завжди проявляти це до всіх людей. «Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; прощайте, то простять і вам» (Лк. 6:37). **Люди в цьому світі потребують не засудження. Вони вже мають його в достатку.** Люди цього світу потребують не осуду, а спасіння. «Бог послав Сина Свого у світ не для того, щоб засудити світ, але щоб світ через Нього спасся». І «як послав Мене Отець Мій, так і Я посилаю вас». Він посилає нас не для того, щоб засудити будь-кого, але щоб люди були спасенні. Його ім'я – «Той, хто прощає беззаконня, і злочин, і гріх», і Його народ повинен знати Його ім'я.

Не в людській природі самій по собі можуть проявлятися описані тут схильності й характер. Не в людській природі самій по собі завжди ставитися до людей краще, ніж вони на це заслуговують; завжди бути прихильним до невдячних і злих; довго терпіти несправедливість і пригноблення без причини, і в той самий час бути добрим, проявляти достаток добра й істини; і завжди пробачати беззаконня, проступки та гріхи. Це неприродно. **Для людей природно ставитися до людей тільки так, як вони на це заслуговують; надавати милості тільки за милості; обурюватися несправедливістю та чинити опір пригнобленню; затаїти ворожнечу, а не прощати.**

Ця обіцянка, що народ Господній пізнає Його ім'я, насправді є обіцянкою, **що він пізнає іншу природу. Його ім'я виражає Його природу. Знати Його ім'я – означає знати Його природу.** Тому обіцянка, що ми знатимемо Його ім'я, – це обіцянка, що ми знатимемо і будемо причасниками Божественної природи.

Написано, що через обітниці ми стаємо причасниками Божественної природи. І, звісно, ось головна з обітниць, сама обітниця, за допомогою якої це буде зроблено: «Народ Мій впізнає ім'я Моє». **Його ім'я буде явлене в Його народі. Його природа буде явлена в Його народі. Бог знову буде явлений у плоті.** Це вічне Євангеліє, і тому воно повинно бути проповідовано гучним голосом усякому народові, і роду, і язичку, і племені. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 31 жовтня 1895 р.).

Чудеса

Деякі люди кажуть, що вік чудес минув. Це дорівнює тому, щоб сказати, що Бог помер або, принаймні, що Він більше не має стосунку до справ цієї землі. Чому так? «Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:8, 9). «О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його!» (Рим. 11:33).

Неможливо, щоб Бог діяв так, щоб це не було вище людського розуміння. Кінцеве не може досягнути нескінченне. Існування Бога – це диво. «У Ньому ми живемо, і рухаємося, і існуємо», і наше існування – це диво. Кожна травинка, що росте завдяки Його силі, – це диво. Річ не перестає бути дивом тільки тому, що вона звичайна. Якби Бог щодня воскрешав мертвих на наших очах, це могло б перестати привертати увагу, але це було б не меншим дивом. Але Бог щодня робить не менш дивовижні речі, ніж воскресіння мертвих. Нам потрібно навчитися бачити Бога у всіх Його справах, перестати думати про те, як це відбувається, і тоді ми побачимо більше чудес, ніж можна було б записати в Біблії, якби вона була в тисячу разів більшою, ніж є насправді. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 23 лютого 1893 р.).

Християнин – боржник усім

«А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим я боржник. Отже, щодо мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангелію» (Рим. 1:14, 15). Апостол Павло не співчував тим, хто говорив: «Світ зобов'язаний мені життям». Для таких людей у нього був тільки найрізкіший докір. Його заповідь свідчила: «...як хто працювати не хоче, нехай той не їсть!» (2 Сол. 3:10). У процитованих вище словах виражено настрої справжнього місіонера – того, хто віддав своє життя служінню іншим.

Але Павло не ставив собі в заслугу працю заради інших. Він вважав, що просто відпрацьовує борг. Коринтянам він писав: «Бо коли я звіщаю Євангелію, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангелії!» (1 Кор. 9:16). Питання в тому, яким чином Павло став боржником усіх людей? І чи лежить на ньому якийсь зобов'язання, яке не лежить на кожному послідовнику Христа? Відповідь на обидва питання можна знайти в Писанні.

На самому початку Послання до римлян Павло оголосив себе слугою Ісуса Христа. Це означає, що він був довічним рабом Христа, але його служіння було добровільним служінням любові. **Він цілком віддав себе Христу і був настільки тісно пов'язаний з Ним, що вважався Його сином і братом.** Таким є становище кожного християнина. «¹⁶ Хіба ви не знаєте, що ... ви не свої? Бо дорого куплені ви. « (1 Кор. 6:19, 20). Насамперед християнин завдячує Христу собою і всім, що він має, бо Христос купив його Своєю власною кров'ю.

Ми зобов'язані Христу, якщо ми визнаємо це зобов'язання, то повинні **настільки повністю ототожнити себе з Ним, що служіння буде не нашим, а Його** (1 Кор. 15:10), **це і робить нас боржниками всіх людей.** Бо Христос **«помер за всіх», і, виконуючи Свою роботу для людей, Він прийняв на Себе зобов'язання перед усіма людьми, хоча жодна людина не мала права претендувати на Нього.** Павло каже, що, хоча Він і був образом Божим, Він «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба» (Фил. 2:7). І нас прямо вмовляють мати цей розум у собі. Сам Ісус сказав: «Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:26-28).

Христос віддав Своє життя «за життя світові» (Ів. 6:51); тому кожен, хто віддає себе Христові, ототожнюючись із Ним і Його справою, стає, подібно до Нього, слугою не тільки Господа Ісуса, а й усіх, для кого Він став слугою. Інакше кажучи, **християнин – слуга Христа; але, оскільки робота Христа відбувається для світу, той, хто стає учасником цієї роботи, повинен стати слугою світу.** Павло відчував це найвищою мірою. Він відчував, що зобов'язаний

служити всім нужденним, і так він і робив. **Слуга зобов'язаний своїм служінням тому, хто за нього платить. Христос купив служіння Павла жертвою самого себе; і коли Павло визнав цей обов'язок перед Христом і віддав себе його виконанню, Господь спрямував його служіння в те рiчище, в якому трудився Він сам.** Єдиний спосіб бути слугою Христа – це служити тим, за кого Він помер. У проповідника Веслі був той самий дух, що й у Павла, коли він сказав: «Мир – мій прихід».

Друга велика заповідь у Законі говорить: «Люби ближнього твого, як самого себе». Наш ближній – це кожен, з ким ми стикаємося, хто потребує допомоги. Павло каже: «Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одночасно!» (Гал. 6:10). «У міру можливості». **Це вказує на те, що ми повинні шукати нагоди послужити людям, що Павло і робив.** В іншому місці Павло сказав римлянам: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування. Бо й Христос не Собі догоджав, але як написано: Зневаги тих, хто Тебе зневажає, упали на Мене» (Рим. 15:1-3). Таким чином, ми знову дізнаємося, що робота Христа має бути прикладом для нас; а Він «ходив, роблячи добро» (Дії 10:38, *пер. з англ.*). Павло знову каже: «Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового» (Гал. 6:2).

Біда багатьох людей, які сповідують себе послідовниками Христа, в тому, що вони не відчувають великого почуття обов'язку. Іноді вони говорять про те, що «отримують тягар» для роботи, але що це за тягар? Це не що інше, як почуття обов'язку, який ми винні Христу, а значить, і світу. Якщо людина винна багато грошей, а в неї немає коштів, щоб їх виплатити, вона обов'язково відчує, що на її плечах лежить важкий тягар. Тому все, що необхідно для того, щоб людина могла нести тягар для душ, – це усвідомити, як багато Христос зробив для неї.

Той, кому багато прощено, буде багато любити. Павло вважав себе першим із грішників, і тому, коли він відчув Божу любов, що прощає, він відчув, що зобов'язаний багато служити. Він ніколи не забував, як багато йому було прощено і якою великою була його залежність від Бога, і тому він завжди відчував, що на ньому лежить тягар боргу. Тим, хто відчув тягар своїх гріхів і знає, що його знято, тому не потрібно буде прагнути до того, щоб отримати тягар для душ. **Вони, подібно до Павла, відчуватимуть, що на них лежить відповідальність, і виконання цього зобов'язання стане радістю їхнього життя.** (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 10 вересня 1891 р.).

Просіть в ім'я Його

«Ні про що ж того дня ви Мене не питаєте. Поправді, поправді кажу вам: Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Імення, Він дасть вам» (Ів. 16:23). «І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Імення, то вчиню» (Ів. 14:13, 14).

Як Його ім'я? «Господь, Господь Бог, людинолюбний і милосердний, довготерпеливий і багатомилостивий і істинний, що зберігає милість у тисячі *пологів*, прощає провину і злочин і гріх». **Просити в ім'я Його – це значить просити в самому дусі і природі повноти милосердя і милості, в довготерпінні і достатку доброти та істини, усвідомлюючи Його як такого, що прощає беззаконня, злочини і гріхи! Це означає бути просиченим Його власним Духом, виявляючи Його власну прихильність і характер у серці, і потім у цій прихильності робити наші прохання відомими Богові.** Просити в ім'я Його означає набагато більше, ніж просто викладати низку формальних або, можливо, навіть егоїстичних прохань, а потім ставити в кінці слова «в ім'я Ісуса». **Молитися «в ім'я Його» означає, що все прохання наскрізь просякнуте Його ім'ям, Його вдачею і характером, Його природою. Бо Його ім'я – це Його природа.** «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зізданнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих.» (Рим. 8:26, 27). Оскільки Дух Божий клопоче за нас, щоб наші молитви були такими, якими вони мають бути, **очевидно, що наші молитви мають бути відповідно до розуму Духа, щоб бути прийнятними для Бога.** Саме Дух Божий проливає Божу любов у наші серця (Рим. 5:5); саме Духом Христос живе в серці. Таким чином, саме Духом ми стаємо причасниками Божественної природи через обітницю. **А просити по Духу і в Дусі – значить просити відповідно до Його природи, значить просити в ім'я Його.** Це, і тільки це означає просити «в ім'я Його».

Це ясно видно з Мр. 11:25: «І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші», так і ми повинні молитися. **Оскільки це Його ім'я, і ми повинні «просити в ім'я Його», то ми повинні молитися, «прощаючи беззаконня, і злочин, і гріх».** Ось що означає просити в ім'я Його».

Молитися Йому, коли ми не прощаємо і тримаємо в серці озлобленість щодо братів або інших людей, а потім завершувати молитву словами: «В ім'я Його» – значить тільки вимовляти Його ім'я всує. Це лише насмішка як над молитвою, так і над Його ім'ям, бо це робиться зовсім не в ім'я Його; це робиться

не в повноті милосердя, не в милості, не в довготерпінні, не в достатку добра й істини, не в прощенні беззаконь, злочинів і гріхів.

О, це надто вірно, як Він каже в іншому місці: «Не просили ви досі нічого в Ім'я Моє. Просіть і отримаєте, щоб повна була ваша радість» (Ів. 16:24). У нас було надто багато черствості, надто багато осуду, надто мало довготерпіння, і надто мало Божественної природи, доброти та істини до людини – все це було багато в чому вірно щодо нас, щоб ми справді просили «у Його ім'я».

Але ще не надто пізно. Давайте подякуємо Господу і звеселимося, що ще не надто пізно. Ми перебуваємо в тому часі, про який написано: «Народ Мій пізнає ім'я Моє». Давайте ж у щирості серця приймемо цю обітницю в усій її повноті, щоб вона справді справдилася в нас, якщо ми ходитимемо не по плоті, а по Духу. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 21 листопада 1895 р.).

Бог, з'явився в гріховній плоті

«Про Сина Свого, що тілом був із насіння Давидового» (Рим. 1:3). Коли апостол у вступі до Послання до римлян говорить про Євангеліє Боже, про Його Сина Ісуса Христа, Господа нашого, він каже, що Христос «що тілом був із насіння Давидового». У цьому виразі, крім викладу родоводу Христа, міститься не тільки велика богословська істина, а й **найутішніша думка для бідних, тендітних, смертних людей, які помиляються.**

Коли Христос був тут, на землі, «Хто в тілі з'явився» (1 Тим. 3:16). «Бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19). Христос був Богом; Ним були створені світи, і слово Його сили зберігало всі речі у всесвіті (Євр. 1:3). Він мав рівну славу з Отцем ще до буття світу (Ів. 17:5); «бо вгодно було, щоб у Нім перебувала вся повнота» (Кол. 1:19). Ба більше, в Ньому жила «тілесно ... вся повнота Божества.» (Кол. 2:9). Але водночас Він був людиною. Іван говорить про це дуже переконливо і ясно: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово ... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами» (Ів. 1:1, 14).

Жодні слова не можуть ясніше показати, що Христос був і Богом, і людиною. Спочатку тільки будучи Божественним, Він прийняв на Себе людську природу і ходив серед людей як звичайний смертний, за винятком тих моментів, коли Його Божественність спалахувала, як під час очищення храму, або коли Його пекучі слова простої істини змушували навіть Його ворогів визнати, що «ніколи людина не говорила так, як ця людина».

Прийняття, яке Христос добровільно прийняв на Себе, найкраще виражене Павлом у Посланні до Филип'ян: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:5-8). Ідея полягає в тому, що, хоча Христос був в образі Божому, «Він був сьєвом слави та образом істоти Його» (Євр. 1:3), володіючи всіма атрибутами Бога, будучи володарем всесвіту і Тим, Кого всі небеса із захопленням вшановували, Він не думав, що все це можна бажати (ред.: чи в усьому цьому можна залишатися), доки люди були загублені і позбавлені сили. **Він не міг насолоджуватися Своєю славою, поки людина була знедоленою, позбавленою надії.** Тому Він спустошив Себе, позбавив Себе всього Свого багатства і слави і прийняв на Себе природу людини, щоб викупити її. Було необхідно, **щоб Він прийняв природу людини, щоб постраждати від смерті, тому що** апостол говорить євреям, що Він «мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх» (Євр. 2:9).

Ми не можемо зрозуміти, як це могло статися, і нам марно розмірковувати про це. Усе, що ми можемо зробити, – це прийняти факти в тому вигляді, в якому вони представлені в Біблії. Інші місця Писання, які ми будемо цитувати, наближають до нас факт людяності Христа, і що це означає для нас. Ми вже читали, що «Слово стало плоттю», а тепер прочитаємо, що говорить Павло про природу цієї плоті. «Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом» (Рим. 8:3, 4).

Достатньо трохи подумати, щоб зрозуміти, що якщо Христос прийняв на Себе подобу людини, щоб постраждати від смерті, то Він мусив уподібнитися грішній людині, бо тільки гріх є причиною смерті. Смерть не могла мати влади над безгрішною людиною, якою був Адам в Едемі; і вона не могла б мати влади над Христом, якби Господь не поклав на Нього беззаконня всіх нас. Ба більше, той факт, що Христос прийняв на Себе плоть не безгрішної істоти, а грішної людини, тобто що плоть, яку Він прийняв, мала всі слабкості й гріховні нахили, до яких схильна занепаля людська природа, показано в тих самих словах, на яких ґрунтується ця стаття. Він «походить від Давидового насіння по плоті». Давиду були притаманні всі пристрасті людської природи. Він говорить про себе: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Псал. 51:5).

Побіжний погляд на родовід і потомство Давида покаже, що лінія, з якої походить Христос, з погляду Його людської природи була такою, що мала тенденцію концентрувати в Ньому всі слабкості людства. Повертаючись до того ж Якова, ми бачимо, що до навернення він мав не найлюблячішу вдачу, був егоїстичним, підступним, брехливим. Його сини мали ту саму природу, а Фарес, один із предків Христа (Мт. 1:3; Бут. 38), був народжений від блудниці. Рахав, неосвічена язичниця, стала предком Христа. Про слабкість і ідолопоклонство Соломона ходять легенди, не кажучи вже про інших царів: Ахаза, Манассію, Амона та інших. Вони грішили і змушували грішити народ. Деякі з них не мали жодної позитивної риси у своєму характері, будучи гіршими за язичників, які їх оточували. Саме з такого роду прийшов Христос. Хоча Його мати була чистою і благочестивою жінкою, як і слід було сподіватися, ніхто не може сумніватися, що людська природа Христа була схильна до немочей плоті більшою мірою, ніж якби Він народився до того, як раса так сильно погіршилася фізично і морально. Це не було випадковістю, але було необхідною частиною великого плану людського відкуплення, про що свідчить наступне: «Бо воістину, Він не прийняв на Себе ества ангелів, але взяв на Себе насіння Авраамове» (*пер. з англ.*). (У сирійському варіанті: «**Бо Він не прийняв природу від ангелів, але Він прийняв природу від насіння Авраама**»). «Бо приймає Він не Анголів, але Авраамове насіння. Тому мусів бути

Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей. Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти» (Євр. 2:16-18). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 24 вересня 1891 р.).

- «Ви повинні наслідувати приклад, який Він залишив. **Він зодягнув Свою безгрішну природу в нашу гріховну плоть**, щоб дізнатися, як допомогти тим, кого спокушають» (Е. Вайт, МС 181.3).

- «Не дивлячись на те, що гріхи світу було покладено на Христа, не дивлячись на приниження, якому **Він піддав Себе, прийнявши нашу занепалу природу**, небесний голос назвав Його Сином Вічного Бога» (Е. Вайт, ХНС 112).

- «Через його гріх **ми успадковуємо занепалу, гріховну природу** і не можемо самі себе зробити праведними» (Е. Вайт, ДХ 62).

- «Але ж Ісус прийняв людське єство, коли воно було обтяжене чотирма тисячоліттями гріха. Як і кожен син Адама, **Він потрапив під дію закону спадковості. Як проявляється цей закон, видно з історії Його земних предків. І з такою спадковістю Він прийшов** розділити наші прикрощі, наші спокуси і подати нам приклад безгрішного життя» (Е. Вайт, ХНС 48).

Став гріхом

Якщо Він був створений у всьому подібним до Своїх братів, то Він повинен був страждати від усіх немочей і пристрастей Своїх братів. Тільки так Він міг допомогти їм. Тому Він повинен був стати людиною не тільки для того, щоб померти, а й для того, щоб бути здатним співчувати і допомагати тим, хто страждає від жорстоких спокус, які сатана приносить через слабкість плоті.

Але прочитаємо 2 Кор. 5:21: «Бо Того, Хто не знав гріха, Він зробив для нас **жертвою за гріх**, щоб ми в Ньому стали праведними перед Богом» (*Синод. пер.*); «Бо Він, Бог, поставив **Його, Христа, гріхом за нас**, що не знав гріха, щоб ми в Ньому стали праведністю Божою» (пер. з англ.; у грецькому. ориг. немає слова «жертва»).

Це набагато більше, ніж твердження, що Він був створений «за подобою гріховної плоті». **Він був створений, щоб бути гріхом.** Ось більша таємниця, ніж те, що Син Божий повинен померти. Бездоганний Агнець Божий, який не знав гріха, став гріхом. **Безгрішний, але не тільки зарахований до грішників, а й фактично взявший на Себе гріховну природу.** Він став гріхом, щоб ми могли стати праведними (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 24 вересня 1891 р.).

- «Він прийняв людську природу і ніс на Собі слабкості та виродження роду. Він, **який не знав гріха, став гріхом заради нас.** Він принизив Себе до самих глибин людського горя, щоб бути в змозі досягти людини і підняти її зі стану того занепаду, в який її занурив гріх» (Е. Вайт, Рев'ю енд Геральд, 28 липня 1874 р.).

- «Ти повинна дивитися на Нього і жити; дивись на Того, Хто **став гріхом за нас**, щоб ми очистилися від гріха і прийняли Його праведність» (Е. Вайт, ДБ 146).

- «Я знайшла благословення розділити з ближніми символи Тіла і Крові нашого дорогоцінного Спасителя, Який **став гріхом за нас**, щоб у Ньому ми могли стати праведністю Божою. Він поніс наші гріхи» (Е. Вайт, Єв 278).

- «Той, **Хто не знав гріха, став гріхом заради нас.** Він помер за нас на Голгофі. Його смерть показує дивовижну любов Бога до людини і непорушність Його Закону» (Е. Вайт, ІІВ 239).

- «Спаситель світу **став гріхом замість роду людського**» (Е. Вайт, ІІВ 278).

Став під законом. Його перемога – наша перемога

Павло в Посланні до галатів каже, що «Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли» (Гал. 4:4, 5).

Те, що Христос повинен був народитися під законом, було необхідним наслідком того, що Він народився від жінки, прийняв на Себе природу Авраама, походить від насіння Давида в подобі гріховної плоті. **Людська природа гріховна, і Закон Божий засуджує всякий гріх. Не те щоб люди народжуються у світ прямо засудженими законом, бо в дитинстві вони не мають уявлення про добро і зло і не здатні здійснювати ні те, ні інше, але вони народжуються з гріховними нахилами, зумовленими гріхами їхніх предків.** І коли Христос прийшов у світ, Він прийшов, підкоряючись усім умовам (*ред. закону спадковості*), яким підкоряються інші діти.

З цих текстів ми можемо краще зрозуміти Євр. 5:7, 8, де апостол говорить про Христа: «Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерти Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою. І хоч Сином Він був, проте навчився послуху». **Ісус проводив цілі ночі в молитві до Отця.** Чому це було необхідно, якби Він не був пригноблений ворогом через успадковану слабкість плоті? Він «навчився послуху тим, що зазнав». Не те щоб Він коли-небудь був неслухняним, бо Він «не знав гріха» (*ред. не згрішив*); але через те, що **Він перетерпів у плоті, Він дізнався, з чим доводиться боротися людям у їхніх спробах бути слухняними.** І тому, «Сам зазнавши спокуси, Він може допомогти тим, кого спокушають». «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:15, 16).

Ще один момент, і тоді ми зможемо засвоїти весь урок, який ми маємо винести з того, що «Слово стало плоттю і жило серед нас». Як вийшло, що Христос міг бути «перейнятий слабкістю» (Євр. 5:2) і при цьому не знати гріха? Хтось може подумати, що ми знецінюємо характер Ісуса, зводячи Його до рівня грішної людини. Навпаки, ми просто підносимо «Божественну силу» нашого благословенного Спасителя, Який Сам добровільно зійшов на рівень грішної людини, щоб піднести людину до Своєї власної бездоганної чистоти, яку Він зберіг за найнесприятливіших обставин. «Бог був у Христі», і тому Він не міг грішити. Його людство лише приховувало Його Божественну природу, яка була більш ніж здатна успішно протистояти гріховним пристрастям плоті. Усе Його життя було боротьбою. **Плоть, рухома ворогом усякої неправди, схилилася до гріха, але Його Божественна природа ні на мить не затаїла злого бажання, і Його Божественна сила ні на мить не похитнулася.** Перетерпівши в плоті все, що тільки можуть перетерпіти люди, Він повернувся до престолу Отця таким же

бездоганним, яким покинув двори слави. **Коли Він лежав у гробі під владою смерті, «неможливо було, щоб він був утриманий нею», тому що для Божественної природи, що мешкала в Ньому, було неможливо згрішити.**

«Що ж, – скажуть дехто, – я не бачу в цьому жодної розради для себе; неможливо було, щоб Син Божий згрішив, але в мене немає такої сили». Чому? Ви можете мати її, якщо захочете. **Та сама сила, яка дала Йому змогу протистояти кожній спокусі, представлений по плоті, коли Він був «обурений неміччю», може дати нам змогу зробити те саме.** Христос не зміг згрішити, тому що Він був проявом Бога. Отже, послухайте апостола Павла і дізнайтеся, що є нашим привілеєм: «Для того схилию коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:14-19).

Хто може просити про більше? Христос, у Якому мешкає вся повнота Божества тілесно, може мешкати в наших серцях, щоб ми могли сповнитися всієї повноти Божої. Які чудові обітниці! Він «умилився нашими немощами». Тобто, перетерпівши все те, на що схильна гріховна плоть, Він знає все про це, і так тісно Він ототожнює Себе зі Своїми дітьми, що все, що тисне на них, справляє на Нього таке саме враження і тиск, і Він знає, скільки Божественної сили потрібно, щоб протистояти цьому; і, якщо ми тільки щиро забажаємо відкинути «нечестивість та земні пожадливісті», Він здатний і хоче дати нам силу, «що з лишком переважатиме над усім, про що ми просили, чи про що ми думали». **Усю силу, яку Христос мав у Собі за природою, ми можемо мати в собі по благодаті, бо Він вільно дарує її нам.**

Тоді нехай стомлені, немічні, пригнічені гріхом душі піднесуться духом. Нехай вони «сміливо приступають до престолу благодаті», де вони обов'язково знайдуть благодать для допомоги в скрутну хвилину, тому що цю потребу відчуває наш Спаситель у найважчий час.

Спаситель у самий час потреби «доторкнувся до почуття нашої немочі». Якби справа була тільки в тому, що Він страждав вісімнадцять сотень років тому, ми могли б побоюватися, що Він забув про неміч; але ні, та спокуса, що тисне на вас, стосується Його. Його рани завжди свіжі, і Він завжди живий, щоб клопотати за вас.

Які чудові можливості відкриваються перед християнином! Яких висот святості він може досягти! **Скільки б сатана не воював проти нього, нападаючи на нього там, де плоть найслабкіша, він може перебувати під покровом Всемогутнього і сповнюватися повнотою Божої сили. Той, Хто сильніший за сатану, може постійно мешкати в її серці;** і тому, дивлячись на нападки сатани, як на сильну фортецю, вона може сказати: «Ні, в усьому цьому ми більш ніж переможці через Того, Хто нас полюбив». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 24 вересня 1891 р.).

«Нам хочеться бачити Ісуса»

«А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса» (Ів. 12:20, 21).

Бажання цих греків було цілком природним. Вони прийшли до Єрусалима, щоб поклонитися, і побачили, що ім'я Ісуса у всіх на вустах. Від найвищого до найнижчого, від гордого фарисея, якого обходили, до знедоленого прокаженого, від вищого священника і первосвящеників, яких вважали найчистішими в народі, до кинутого грішника – всі, всі говорили про Ісуса, звісно, не всі вихваляли Його, не всі прославляли; первосвященики та фарисеї були найзапекліше налаштовані проти Нього й лише нетерпляче чекали на нагоду вбити Його, а простий народ прагнув зробити Його царем. Але як би не вихваляли Його, як би не засуджували, як би не вбивали, як би не робили царем, єдиним предметом усього цього був Ісус, і було найприроднішим, що ці греки захотіли побачити Особистість, про Котру так багато говорили.

З того дня і донині ім'я, яке найчастіше використовується в цьому світі, – це ім'я Ісуса. Єдина Людина, про Яку було сказано більше, ніж про будь-яку іншу людину, яку коли-небудь бачив цей світ, – це Людина Христос Ісус. Щоправда, як і спочатку, одні Його прославляли, а інші проклинали; одні поклонялися Йому, а інші намагалися вбити Його, вигукуючи: «Розчавіть негідника», і часто Він був поранений у домі Своїх друзів; і все ж ім'я, яке більше за всіх інших використовується в сучасному світі, – це ім'я Ісуса. І разом із стародавніми греками ми тепер говоримо: «нам хочеться бачити Ісуса».

Але не так, як вони, просто тому, що про Нього багато говорять. **Але ми хотіли б бачити Його таким, яким Він є.** Бо, як сказано в Писанні, не побачивши Його, ми любимо Його (1 Петр. 1:8); і тому, що ми любимо Його, ми хотіли б бачити Його. Не бачачи Його, ми любимо Його, тому що Він перший полюбив нас. Ми любимо Його, тому що Він полюбив нас і віддав Себе за нас. Ми любимо Його за Його ніжну жалість до таких грішників, як ми. Ми любимо Його за те, що «за великою любов'ю, якою Він полюбив нас», Він «гріхи наші Сам підніс тілом Своїм на древо, щоб ми, позбувшись гріхів, жили для правди». Ми любимо Його за Його піднесене людинолюбство. Ми любимо Його за Його «глибоке благоговіння перед нескінченною добротою та істиною». Ми любимо Його за моральну силу і благодію вплив Його могутнього характеру. Ми любимо Його за Його досконалу доброту. З цієї причини ми побачимо Його. Ми хочемо бачити Його через характер і всі форми любові, який Він проявляє.

І все ж ми не побачили б Його таким, яким Він є. Ми не побачили б зараз Його вигляд, який вищий, ніж у будь-якої людини, і не побачили б Його вигляд

вищий, ніж у синів людських. Ми не побачили б Його Людиною скорбот, яка знає скорботу. Ми не побачили б Його пригнобленим і страждаючим. Ми не побачили б Його, як агнца, веденого на заклання. Ми не побачимо Його в душевній скорботі. Ми не побачимо Його жажливих мук на жорстокому дереві.

Ні; ми б побачили Його таким, яким Він є. Ми побачили б Того, «Хто живий», хоча колись був мертвий, але тепер «живий навіки віків, амінь», і Хто має «ключі пекла і смерті». Ми побачили б Його таким, яким Його бачили учні: «Обличчя Його засяяло, як сонце», «і одежа Його стала блискучою», «білою, як світло», «зовсім білою, як сніг, так що жоден майстер на землі не може вибілити її». Ми побачимо Його таким, яким бачив Його Стефан – у славі, «що стоїть праворуч від Бога». Ми побачимо Його таким, яким бачив Його Павло – сяючим світлом, «вищим за сяйво сонця». Ми побачимо Його таким, яким бачив Його Іоанн: «голова Його, і волосся біле, як вовна, як сніг, очі Його – як полум'я вогню, ноги Його – як мідь чиста, немовби палаюча в печі, голос Його – як шум вод багатьох», «а обличчя Його – як сонце, сяйво, як сяйво в силі своїй». Ми побачимо Його таким, яким бачив Його Ісая: «сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. ³ І кликав один до одного й говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!!» (Іс. 6:1-4 та Ів. 12:41).

Ми побачимо Його, що прийде на хмарах небесних із силою і славою великою, і почуємо Його могутній голос, що промовляє до ангелів: «Зберіть до Мене святих Моїх, які уклали угоду зі Мною при жертві». І тоді й там, посеред церкви, ми побачимо Його і почуємо Його славний голос, що співає обіцяну пісню хвали Отцеві (Євр. 2:12). О, так «ми побачимо Ісуса»!

І ми дякуємо Богові не тільки за надію, що ми побачимо Його Таким, Яким Він є, а й за те, що навколо нас удосталось відбуваються знамення, які показують, що ця «благословенна надія» здійсниться. Отже, благословенна обітниця полягає в тому, що ми не просто «побачимо Його таким, яким Він є», а «будемо подібні до Нього». «Улюблені, нині ми сини Божі, і ще не видно, що ми будемо, але знаємо, що, коли Він з'явиться, будемо подібні до Нього, тому що побачимо Його, як Він є». Ми побачимо Ісуса. Але поки ми так живемо й ходимо, ми ні на мить не забуваємо, що «той, хто має цю надію на Нього, очищає себе так, як Він чистий» (1 Ів. 3:3, *пер. з англ.*). І, незважаючи на це, ми дійсно побачимо Ісуса. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 19 грудня 1895 р.).

Євангеліє – сила Божа (ч. 1)

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16).

Текст говорить нам, що Євангеліє – це прояв Божої сили, і перш ніж ми розглянемо велич цієї сили і те, як вона застосовується, можливо, буде добре коротко зазначити, що таке Євангеліє. Перш за все, це слово означає «Блага звістка». Це блага звістка про Спасителя, яким є Христос Господь, блага звістка про спасіння. **Але Спаситель і порятунок мають на увазі, що хтось повинен бути врятований від чогось**; і тому ангел, пророкуючи Йосипу народження Христа, сказав: «даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21). Але гріх приносить смерть, бо Яків каже, що «зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:15), а Павло говорить нам, що «відплата за гріх – смерть». **Тому, оскільки Христос прийшов врятувати від гріха, очевидно, що Він рятує і від смерті**; про це говорить апостол у Рим. 5:8, 9: «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками. Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли кров'ю Його ми виправдані».

Коли Христос спасає від гріха, Він спасає від порушення закону, «бо гріх то беззаконня» (1 Ів. 3:4). Закон, порушенням якого є гріх, – це закон Десяти заповідей, бо, каже Павло, «але я не пізнав гріха, як тільки через Закон, бо я не знав би пожадливости, коли б Закон не наказував: Не пожадай» (Рим. 7:7); а єдиний закон, у якому сказано: «Не пожадай», це Десять заповідей.

Десята заповідь, безсумнівно, взята апостолом для того, щоб показати, як він був засуджений за гріх, тому що це єдина з десяти, **порушення якої відбувається винятково в розумі, і тому вона дає найпряміший доказ його подальшого твердження, що «закон духовний»**. Давид сказав: «Я бачив кінець усього досконалого, але Твоя заповідь вельми широка!» (Псал. 119:96). Нам також сказано, що «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12). З тим самим наміром Соломон написав: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожную справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Еккл. 12:13, 14).

Припис боятися Бога і дотримуватися Його заповідей ґрунтується на тому факті, що Бог віддасть на розгляд суду кожную справу і кожную таємницю, і з цього він черпає свою силу. Тому наведений текст є доказом того, що закон Божий має відношення до кожної справи і кожної таємниці. Він виявляє думки та наміри серця. Але нам не потрібно самостійно робити висновки в цьому

питанні, бо Ісус ясно сказав нам, що вбивство може бути скоєне в серці і що один нечистий погляд і бажання є порушенням сьомої заповіді (див. Мт. 5:21, 22, 27, 28). Соломон також говорить нам, що «думка про дурість є гріх» (Прип. 24:9, *пер. з англ.*).

Ці кілька текстів наведені з метою показати природу гріха, щоб ми могли краще зрозуміти силу, яка потрібна для порятунку людей від нього. На додаток до них можна відзначити слова Спасителя про те, що злі помисли природно виходять із людського серця (Мр. 7:21), і слова Бога через пророка про те, що «людське серце найлукавіше над все та невігойне» (Єр. 17:9). Щоб показати огидну природу гріха і те, як міцно він закріпився в людях, ми наводимо слова Господа через Ісаю: «О люду ти грішний, народе тяжкої провини, лиходійське насіння, сини-шкідники, ви покинули Господа, ви Святого Ізраїлевого понехтували, обернулись назад! У що будете биті ще, коли неслухняними далі ви будете? Хвора ваша вся голова, і все серце боляще... Від підшви ноги й аж до голови нема цілого місця на ньому: рани й гудзі, та свіжі порazi невичавлені, і не позав'язувані, і оливою не порозм'якшувані...» (Іс. 1:4-6).

Врятувати людей від їхніх гріхів – означає змінити все це. Це не просто пробачити гріхи минулого, але врятувати від гріхів майбутнього, змінивши серце і все єство людини, – зробити її абсолютно новою. Це не менша робота, ніж очистити людину, «сповнену прокази», або воскресити мертвого. **Людина, врятована від гріха, врятована від вчинення того, до чого за природою схильна вся її істота.** Немає такої земної сили, яка могла б це зробити. Жодна людина не може змінити свою природу так, щоб добрі думки природно виходили з серця замість злих; жодна людина не має сили протистояти жорстоким спокусам, що приходять через похоть її власного серця і що зміцнилися внаслідок довгої практики. Ніщо, крім сили Божої, не може зробити цього; і ця сила проявляється в Євангелії, яке є силою Божою для спасіння. Багато хто сумнівається в дієвості навіть цієї сили, бо каже, що нею неможливо перемогти. «Бож слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!» (1 Кор. 1:18). (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 8 жовтня 1891 р.).

Євангеліє – сила Божа (ч. 2)

Кров Ісуса Христа очищає від гріха. Він « що був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:25). У цьому проявляється сила Божа для спасіння віруючих. **Смерть і воскресіння Христа показують не тільки велику любов Бога, а й Його силу викупити.** Зверніть увагу на слова апостола Павла до Ефесян, яким він писав, що не перестав молитися за них, «щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе» (Еф. 1:17-20).

Звідси ми дізнаємося, що якщо ми повіримо Богові, то пізнаємо рясне багатство Його сили, навіть тієї сили, яка воскресила Ісуса з мертвих. **Смерть і воскресіння Христа – це Божа обіцянка нам, що Він врятує нас від гріха, якщо ми повіримо в Нього; і вона показує силу, яка буде докладена для цього.** Саме про це думав Павло, коли писав, що він вважає все сміттям, щоб досягти Христа і здобути не власну праведність, а ту, «щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, щоб пізнати Його й силу Його воскресення, та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті, аби досягнути якомось воскресення з мертвих» (Фил. 3:9-11).

Пізнати силу воскресіння Христа – значить випробувати дію тієї ж сили в усуненні гріха, яку Бог звершив у Христі, коли воскресив Його з мертвих. Хто може не впоратися з цією силою?

Саме про цю силу та її результати говорить апостол Петро, звертаючись до нас: «благодать вам та мир нехай примножитьися в пізнанні Бога й Ісуса, Господа нашого! Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Петр. 1:2-4). **Це впевненість у тому, що Божественної сили, явленої у воскресінні Христа, цілком достатньо, щоб дати людині можливість перемогти всі похоті плоті.** Це те, чого ми також вчимося в наступному: « зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:4, 5).

Що ж дає нам цю могутню силу? Віра в Ісуса Христа. Нехай грішник тільки має сильне бажання звільнитися від рабства гріха, і нехай він має віру, яку мав чоловік, «повний прокази», коли він сказав: «Господи, якщо хочеш, можеш зробити мене чистим», і Господь скаже йому, як і проказеному: «Хочу, нехай будеш чистий». Якщо Христос живе в серці по вірі, душа буде укріплена силою Святого Духа, за багатством слави Божої, і може «наповнені всякою повнотою Божою» (див. Еф. 3:16-19). Про яку більшу силу можна просити, ніж ця? Володіння цією силою є надійною протиотрутою від гріха і захистом від нього, тому що гріх – це справа рук сатани, а воскресіння Христа з мертвих ознаменувало Його перемогу над сатаною. Він увійшов у дім сатани, і зв'язав його, і взяв усю його зброю, на яку той сподівався, так що, піднісшись на небо, Він міг сказати: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мт. 28:18).

І ця сила триває доти, доки людина має віру. Євангеліє є силою Божою для спасіння всякому віруючому. **Та ж сила, яка прощає гріх і змінює природу, все ще залишається, щоб утримувати душу від гріха.** Петро сказав: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю віродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу» (1 Петр. 1:3-5). Сила Божа – це Євангеліє Христа, і воскресіння Христа віродило нас до живої надії, тому що ми знаємо, що сила Євангелія – це та сама сила, яка воскресила Ісуса з мертвих і здатна зберегти нас через віру до повернення Господа.

Нехай ніхто не каже, що він не може подолати якусь погану звичку, що це частина його природи і в нього немає сили протистояти їй. Саме так, **але сила Божа може змінити природу і створити нову людину.** Вона може змінити проказеного, так що його плоть стане як у дитини. Вона може дати силу людині, яка була розслабленою (ред.: паралізованою) від народження. Ба більше, сила Божа могла воскрешати мертвих, навіть після того, як тіло піддалося розкладанню, як у випадку з Лазарем. Усе це здійснює та сама сила, яка воскресила Ісуса і яка є запорукою всього, чого ми потребуємо (Рим. 8:32). Той самий Дух, Який воскресив Ісуса з мертвих, буде, якщо Він живе в нас, укріплювати нас тією самою силою проти гріха і, зберігаючи нас вірою до спасіння, що відкриється з приходом Христа, буде оживляти наші смертні тіла, тож **як тепер ми духом сидимо на небесах у Христі,** так і потім сидітимемо праворуч від Нього, зодягнуті в славу за багатством благодаті Його. «Подяка Богу за Його невимовний дар». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 8 жовтня 1891 р.).

Початок папства

Природно постає запитання: як сталося таке відпадання від істин Євангелія, яким навчав Сам Господь Ісус Христос і Його апостоли, наділені, як і вони, Духом Божим? Відповідь така: це сталося через самопіднесення творіння над Творцем.

Коли Павло був у Фессалоніках, він проповідував народу про Другий прихід Господа. А після від'їзду він написав їм листа, у якому торкнувся тієї ж теми в таких словах: «Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:15-17).

Солуняни, забувши настанови, які вони отримали особисто від апостола з цього питання, і **будучи ошуканими листами, що нібито походять від нього**, вирішили, що пришествя Господнього можна очікувати в будь-який момент. Про це стало відомо апостолу, і він написав їм другого листа, в якому вмовляв їх так: «Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жахались ані через духа, ані через слово, ані через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибіль, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме. Чи ви не пам'ятаєте, як, ще в вас живши, я це вам говорив був? І тепер ви знаєте, що саме не допускає з'явитись йому своєчасно. Бо вже діється таємниця беззаконня; тільки той, хто тримає тепер, буде тримати, аж поки не буде усунений він із середини. І тоді то з'явиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого...» (2 Сол. 2:1-8).

Усьому цьому Павло навчав Солунян, коли був із ними, про що він нагадує їм у 5-му вірші: «Чи не пам'ятаєте, що я, коли я ще був у вас, говорив вам це?» Потім, нагадавши їм про цей факт, він просто апелює до їхніх знань і каже: «А нині ви знаєте, що не допускає відкритися йому у свій час». Тут ясно викладено пророцтво про велике відпадиння або відступництво від істини Євангелія. **Чистота Євангелія Христа буде зіпсована, а його зміст спотворений.**

Відпадиння, про яке Павло писав солунянам, згадується в його повчанні пресвітерам, або єпископам Ефеської церкви, яких він покликав зустрітися з ним у Мілеті. Їм він сказав: «Бо я знаю, що як я відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть... Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть

казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою... Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки» (Дії 20:29-31).

Це попередження було звернене не тільки до жителів Ефеса за три роки його перебування там. Воно простежується в усіх його посланнях. Через цю готовність окремих людей до самоствердження, неправильного розуміння істини і збочених промов, церкви постійно потрібно було направляти, навчати, викривати і наставляти. Але небезпека загрожувала не тільки і не стільки від цих людей. Це були ті, хто з середовища учнів з'являвся, кажучи перекручені слова, щоб захопити учнів за собою.

Помилково або внаслідок судження людина може казати перекручені речі без поганого наміру; **але ті, про кого тут говориться, будуть перекручувати речі навмисно і з наміром здобути учнів для себе, щоб покликати учнів за собою, а не привернути учнів до Христа.** Вони будуть перекручувати істину, і їм доведеться перекручувати істину, щоб досягти своєї мети.

Той, хто завжди говорить істину, як вона є в Ісусі, буде залучати учнів до Ісуса, а не до себе. Привернути до Христа буде його єдиним бажанням. Але коли людина прагне привернути учнів до себе і ставить себе на місце Христа, тоді **вона мусить перекрутити істину і пристосувати її до бажань тих, кого вона сподівається зробити своїми учнями.** Це нечестя; це відступництво.

Було ще одне міркування, яке робило небезпеку ще більш невідворотною. Ці слова були сказані єпископам. Це була група єпископів, або пресвітерів, до яких звертався апостол, коли сказав: «З-поміж вас самих повстануть люди, які будуть говорити неправдиво, щоб захопити учнів за собою». З числа цих людей, які були обрані для керівництва і турботи про Церкву Христа, з тих, хто був поставлений захищати Церкву, – з цього порядку людей з'являться ті, хто збочить своє покликання, свою посаду і її мету, щоб підносити себе і збирати собі учнів замість Христа.

Стежити за цим духом, стримувати його вплив і оберігати від його дії було постійним завданням апостола; і з тієї причини, як було сказано солунянам, що тасмниця беззаконня вже діяла. У той час уже були елементи, які, як ясно бачив апостол, переростуть у все те, про що сповіщало Писання. І ледве померли останні апостоли, як зло проявилось у своїй практичній діяльності; це вже було папство на його ранніх стадіях. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 26 грудня 1895 р.).

Закон у Євангелії

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бож вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові. Правда бо Божа з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою» (Рим. 1:16, 17).

Апостол незадовго до цього заявив, що вважає себе боржником усього людства і що він готовий проповідувати Євангелію навіть у гордому місті Римі, тому що, каже він, «я не соромлюся благовістя Христового». Причина, через яку він не соромився Євангелія, полягала в тому, що воно є «силою Божою на спасіння». Люди славляться силою; якщо у них немає своєї сили, то вони приєднуються до тих, у кого вона є, і звеличуються силою, з якою вони пов'язані. Людина, яка володіє найбільшою владою, або думає, що володіє нею, не має нічого з того апологетичного, що характерно для слабачка. **Посол в іншій країні почувасться сміливим і відчуває почуття гордості, пропорційне величі уряду, який він представляє.** Звісно, почуття Павла повністю відрізнялися від гордості й самовихваляння посла земного двору; **але як посол Христа, він відчував, що йому нема чого соромитися. Сила, яку він представляв, була силою Божою.** Чому він повинен соромитися? І все ж факт, що багато людей, які сповідують ім'я Христа, соромляться і бояться заявити про це. Чи не тому, що вони ніколи не відчували силу Євангелія у своїх серцях? Коли людина справді відчула, «якою безмірною є велич Його могутності в нас, віруючих, через дію могутньої сили Його, що нею Він впливав у Христі, воскресивши Його з мертвих», вона не може соромитися цього.

Але 17-й вірш містить ще одну причину, чому він не соромиться, або, радше, доказ того, що Євангелія є силою Божою, а саме: «бо в ньому відкривається праведність Божа». Що таке праведність Божа? І як вона проявляється в Євангелії? Ці питання повинні бути вирішені тут, тому що від виразу «праведність Божа» залежить дуже багато чого в Посланні до римлян. Коментатори присвячували цьому питанню сторінки за сторінками, майстерно обговорюючи оригінал; але людина, яка покладається виключно на Біблію в пошуках відповіді, знайде її дуже легко.

У книзі Повторення Закону 6:25, після повторення Десяти заповідей, Мойсей каже: «І буде нам праведність у тому, коли будемо пильнувати виконувати всі ці заповіді перед лицем Господа, Бога нашого, як Він наказав нам». Це впливає з факту, викладеного в Псал. 119:172, де псаломспівець каже: «Хай язик мій звіщатиме слово Твоє, бо всі Твої заповіді справедливність». Оскільки всі заповіді Божі – праведність, очевидно, що ті, хто їх виконує, будуть праведними, бо «Хто чинить правду, той праведний, як і Він праведний» (1 Ів. 3:7). Але Десять заповідей – це не просто праведність в абстрактному сенсі. Вони є вираженням

праведного характеру Бога. Господь говорить через пророка Ісаю: «Послухай Мене, Мій народ, і візьми до вух, ти племено Моє, бо вийде від Мене Закон, а Своє правосуддя поставлю за світло народам! Близька правда Моя: вийде спасіння Моє, а рамена Мої будуть суд видавати народам. Острови будуть мати надію на Мене і сподівання свої покладуть на рамено Моє. Здійміть свої очі до неба, і погляньте на землю додолу! Бо небо, як дим, продереться, а земля розпадеться, мов одіж, мешканці ж її, як та воша, погинуть, спасіння ж Моє буде вічне, а правда Моя не зламається! Почуйте Мене, знавці правди, народе, що в серці його Мій Закон: Не бійтеся людської ганьби та їхніх образ не лякайтесь» (Іс. 51:4-7).

Ті, хто знає праведність, це ті, в чиему серці є закон Божий; і цю праведність Бог називає «Моя праведність». Те, що заповіді Божі є вираженням Його праведності, можна показати й іншим способом. Апостол Петро каже: «але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні, бо написано: Будьте святі, Я бо святий!» (1 Петр. 1:15, 16). **Саме цього вимагає від нас Бог – бути святими, як Він.** Але мудра людина каже: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!» (Еккл. 12:13). **Оскільки Він вимагає святості від усіх, а дотримання заповідей – це весь обов'язок людини, то з цього випливає, що дотримання заповідей і є святість.**

По-перше, праведність Бога – Закон Божий – відкривається в Євангелії, тому що Євангеліє несе в собі Закон на самому передньому краї. Без проповіді закону не може бути проповіді Євангелія. Євангеліє – це Божий засіб від гріха, який є порушенням закону. Усі люди грішні, але всі люди не усвідомлюють цього факту, бо багато хто, «нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об'яв. 3:17). Тепер очевидно, що, перш ніж такі люди прислухаються до поради купити очну мазь, золото, випробуване у вогні, і білий одяг, **їм має бути показаний їхній стан.** Здорові не потребують лікаря, але хворі; а хворі не пошлють по лікаря, доки їх не переконують у їхній хворобі й не покажуть, що вони потребують допомоги. Тому марно **проповідувати Євангеліє як шлях до спасіння, не показавши, що людина потребує спасіння; а Закон Божий – єдине, що вказує на гріх.**

Але з глибшим змістом, ніж це, апостол каже, що в Євангелії відкривається праведність Бога. **Протилежністю гріха є праведність; і тому, коли Бог відпускає (проганяє) гріх, Він робить це, ставлячи на його місце праведність.** Там, де раніше був гріх, тепер з'явилася досконала праведність, «...Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 3:22). Божа праведність проголошується для прощення гріхів усіх, хто вірить в Ісуса. Він зцілює хворобу, ставлячи на її місце здоров'я. **Праведність, яка приходить до грішника, що вірує, через Євангеліє, є те ж саме, що й праведність закону,**

бо вона засвідчена законом (Рим. 3:21); але вона не може міститися інакше, як у Христі, Котрий, як Слово Боже, є втіленням закону.

Ця євангельська праведність і є тією праведністю, про яку Павло говорить у (Фил. 3:9), де його бажання полягає в тому, щоб, коли прийде Христос, «щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою». Той факт, що Бог не може зректися Себе, доводить, що в Нього може бути тільки одна праведність, а тому праведність Його закону і праведність, яку дає Євангеліє, – праведність, що від Бога по вірі, – повинна бути однією і тією ж праведністю. Отже, ми маємо закон до Євангелія, закон у Євангелії і закон у житті як результат віри в Євангеліє. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 22 жовтня 1891 р.).

Нове творіння

Бог хоче, щоб люди пам'ятали Його дивовижні діла (Псал. 111:4), щоб знали Його силу, бо сила Його пізнається по ділах Його (Рим. 1:20). Людині необхідно знати силу Божу, щоб врятуватися, бо Євангеліє є силою Божою на спасіння всякому віруючому (Рим. 1:16). Люди зберігаються силою Божою через віру (1 Петр. 1:5).

Субота – це пам'ять про Його чудесні справи. «І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:3); «а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невілля твоя, і худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:10, 11).

Оскільки субота – це пам'ять про чудесні справи Божі, а Бога пізнають за Його справами, то з цього випливає, що субота дає пізнання Бога. Тому Він каже: «І святить суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я Господь, Бог ваш!» (Єз. 20:20).

Але пізнати Бога таким, Яким Він є, це означає знати, що Він є любов (1 Ів. 4:16), що Він великодушний (Плач 3:22), що Він милосердний (Псал. 103:8, 11, 17), що Він радіє милосердю (Міх. 7:18), що Він не бажає смерті жодної людини (Єз. 33:11), що Він клопоче про порятунок людей (Євр. 6:13-20) і що Він здатний виконати все, що обіцяв (Рим. 4:21; Еф. 3:20). Коротше кажучи, пізнати Бога – значить пізнати Ісуса Христа, «бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9), а Бог був виявлений тільки у Христі (Ів. 1:18). «Бог був у Христі, примиривши з Собою світ» (2 Кор. 5:19, *пер. з англ.*).

Христос є сила Божа (1 Кор. 1:24). Тому діла Божі, через які пізнається сила Божа, роблять відомим нам Христа. Це досить очевидно, тому що «Бо то Ним створено все» (Кол. 1:16). «Усе через Нього повстало» (Ів. 1:3). **А оскільки субота – це пам'ятка про творіння, то вона є і пам'яткою про силу Христа.** Але Христос – Спаситель людей. «Він з'явився для того, щоб взяти гріхи наші, і що в Ньому немає гріха» (1 Ів. 3:5). **Тому субота призначена для того, щоб люди знали про силу Христа, яка рятує їх від гріха.** Про це ми також ясно читаємо: «І також дав Я їм Свої суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх» (Єз. 20:12).

Коли Бог закінчив шість днів творіння, «і побачив Бог усе, що вчинив. І ото, вельми добре воно! І був вечір, і був ранок, день шостий» (Бут. 1:31). У цей світ увійшла і людина. «Господь створив людину праведною» (Еккл. 7:29, *пер. з англ.*). Тому, оскільки субота є пам'яткою творіння, вона є пам'яткою досконалого

творіння. Вона показує силу Бога, який створив досконалу землю і досконалих людей, що живуть на ній.

Тепер прочитайте Іс. 45:16-19: «Всі вони засоромляться й зніяковіють, майстри ідолів підуть у соромі разом, Ізраїль же буде спасений від Господа вічним спасінням: не будете ви засоромлені ані знеславлені аж на вічні віки! Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її вформував. Я Господь, і нема більше іншого Бога! Я не говорив в укритті, на темному місці землі. Я не говорив до насіння Якова: Шукаєте дармо Мене! Я Господь, говорю справедливість, звіщаю правдиве!».

Зверніть увагу на те, що говориться в цьому тексті. Ідолопоклонники будуть осоромлені, а Ізраїль врятується в Господі вічним спасінням. А що є доказом цього? Господь створив землю для того, щоб вона була населена; Він створив її не даремно. Якби вона не була населена, вона була б створена марно. **Але Він із самого початку показав, які люди повинні населяти землю. Він створив землю, щоб її населяли досконалі істоти. Тепер, оскільки Він створив її не даремно, вона буде населена саме тими людьми, яких Він створив для її заселення на самому початку.** Він збирається врятувати людей з цієї землі, зробивши їх досконалими, щоб вони населили землю навіки, яку Він також зробить новою для їхнього проживання (див. Об'явл. 21:1, 5; 22:1-5; 2 Петр. 3:13).

Таким чином, субота є одночасно і пам'яткою, і запорукою. Це знак того, що Бог на початку створив усе досконалим, і запорука того, що Він ще відновить усе, як на початку. Йому належить створити нову землю. Що це означає? Це означає, що земля буде відновлена в тому стані, в якому вона перебувала при першому створенні. Тоді це була нова земля, і Бог збирається знову зробити її новою. Але вона буде населена, бо Господь створив її не даремно. І населена вона буде досконалими людьми, бо таких Бог створив на початку. **На новій землі буде мешкати тільки праведність.**

Оскільки субота нагадує людям про те, що Бог Своєю силою створив землю і людину на ній, тож усе було дуже добре, вона також робить Його відомим нам як Того, Хто тією самою силою створить землю новою і створить людей новими створіннями у Христі для проживання на ній. Таким чином, субота – це печатка досконалого творіння, як на початку, так і в кінці. Дотримання суботи означає досконалу покірність волі Божій, щоб на землі все було так, як на небі. Це означає надати Господу Його шлях із нами, щоб Він міг зробити нас на похвалу слави благодаті Своєї, через яку Він зробив нас прийнятими в Улюбленому (Еф. 1:5, 6).

Субота — це Божий спокій. Це спокій, у який Бог увійшов, коли припинив Свої справи і залишив Своє Слово підтримувати те, що воно створило. Цей спокій Він дав людині в Едемі. Цей же спокій Він дає зараз усім, хто приймає Його. Це той спокій, у якому ми маємо врятуватися, як каже Господь: «У поверненні

та спокої ви врятовані будете, а в тиші й упевненості буде сила ваша» (Іс. 30:15, *пер. з англ.*). **Цей спокій ґрунтується на силі, яка створила небо і землю і досі підтримує їх.** Це спокій, який на початку був пов'язаний з новою землею, і тому володіння цим спокоєм є гарантією спокою на землі, коли вона знову стане новою. І тому цілком доречно, щоб після того, як земля стане новою, субота буде дотримуватися всією плоттю (див. Іс. 66:22, 23). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 фєрєля 1893 р.).

Папство. Ранні події

Не встигли апостоли зійти зі сцени служіння, не встигла згаснути їхня пильна увага і зникнути їхня апостольська влада, як з'явилося те саме, про що говорив апостол, – «відпадиння».

Деякі єпископи, щоб полегшити навернення язичників, примножити число учнів і цим збільшити свій вплив і владу, стали переймати язичницькі звичаї та форми. Коли помер останній з апостолів, закінчилося перше століття, і **протягом двадцяти років після цього перекручення істини Христової набуло широкого поширення.**

Історик Мосхайм каже: «Безсумнівно, що до релігійного поклоніння, як громадського, так і приватного, було додано безліч обрядів без необхідності і на образі тверезих і добрих людей». А причина цього, як стверджується, в тому, що «християни були оголошені атеїстами, тому що вони були позбавлені храмів, вівтарів, жертв, священників і всієї тієї пишності, в якій, на думку вульгарних, полягає сутність релігії. Адже неосвічені люди схильні оцінювати релігію за тим, що трапляється їм на очі. Щоб заглушити це звинувачення, християнські лікарі визнали за необхідне запровадити деякі зовнішні обряди, які вразили б почуття людей, щоб вони могли вважати, що вони справді володіють усіма тими речами, у нестачі яких звинувачували християн, хоча й під різними формами». Це одразу ж пристосувало християнське богослужіння та його форми до язичницьких, і майже в один крок привело до язичництва. Жоден язичницький елемент чи форма не можуть бути пов'язані з християнством чи його поклонінням, щоб християнство продовжувало залишатися чистим.

З усіх церемоній язичників містерії були найсвятішими та найпоширенішими. Але яка б містерія не святкувалася, в ній завжди були присутні як невід'ємна частина елементи гідоти, що характеризували поклоніння сонцю повсюдно, бо **містерії були просто формами широко розповсюдженого й різноманітного поклоніння сонцю.** Одним із перших збочень християнського богослужіння було надання його формам назви й духу містерій. Так, ми читаємо: «Серед греків і жителів Сходу ніщо не вважалося більш священним, ніж те, що називалося містеріями. Ця обставина спонукала християн, щоб надати гідності своїй релігії, **сказати, що в них теж є подібні таїнства,** або певні священні обряди, приховані від вульгарних людей; і вони не тільки застосовували терміни, використовувані в язичницьких таїнствах, до християнських інституцій, особливо до хрещення та Вечері Господньої, а й поступово запровадили обряди, що позначаються цими термінами».

Про Елевсинські містерії ми читаємо: «Цієї таємничої таємниці урочисто дотримувалися і наказували всім шанувальникам богині; і, якщо хто-небудь коли-

небудь з'являвся на святі, навмисно або через незнання, без належної вистави, його негайно піддавали смертній карі. На цьому торжестві втаємничувалися особи обох статей і різного віку; нехтування цією священною частиною релігії вважалося настільки жакливим злочином, що це було одним із найтяжчих звинувачень, що сприяли засудженню Сократа. **Присвячені перебували під більш пильною увагою божеств, і тому передбачалося, що їхнє життя супроводжуватиметься більшим щастям і реальною безпекою, ніж життя інших людей.** Це благо давали не тільки за життя, а й за межами могили, і вони удостоювалися перших місць на Єлісейських полях, тоді як інші залишалися загрузлими у вічному бруді та безчесті» («Энтон. Экклезиастический словарь»).

Існували великі та менші містерії. З плином часу менші були зроблені підготовчими до великих, і кандидат мав бути посвяченим у них, перш ніж він міг бути посвяченим у великі. Через рік після посвяти в менші містерії вони приносили в **жертву Церері свиноматку** і допускалися до великих, і їм урочисто відкривали таємниці святкувань.

Ці містерії були безпосередньо пов'язані із сонцем. «Найсвятішим і найдосконалішим обрядом в Елевсинських містеріях був показ колоса кукурудзи, скошеного в мовчанні, і це був символ фригійського Атиса» (Енциклопедія «Британника»). Фригійський Атис був просто втіленням сонця, і містерії, будучи формою поклоніння сонцю, не можуть бути далі описані більш пристойно, ніж це сказано апостолом Павлом у словах, сказаних безпосередньо з цього приводу: «не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте. Бо соромно навіть казати про те, що роблять вони потаємно!» (Еф. 5:11, 12).

Саме для того, щоб пристосувати християнське богослужіння до свідомості людей, які практикують подібні речі, єпископи дали християнським таїнствам назву містерій. Вечерю Господню було названо великим таїнством, хрещення – меншим, а обряд посвячення – обрядом, що передує святкуванню першого. За язичницьким звичаєм також використовували білий одяг як посвячувальне вбрання, і кандидата, який прийняв хрещення і в такий спосіб посвячений у менші таїнства, приймали у те, що в церкві називали орденем катехуменів, у якому вони залишалися певний час, як і в язичницькому святкуванні, перш ніж їх було допущено до святкування Вечері Господньої, більшого таїнства.

Історія свідчить, що ще до того, як друга половина століття закінчилася, до того, як останній з апостолів помер сорок років тому, це відступництво, ця дія таємниці беззаконня так сильно розповсюдилася як на Сході, так і на Заході, що буквально вірно, що «більша частина християнських обрядів та установ, навіть у цьому столітті, мала аспект язичницьких містерій». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 січня 1896 р.).

Жити вірою (ч. 1)

«А праведний житиме вірою» (Рим. 1:17). Це твердження підбиває підсумок того, що апостол хоче сказати про Євангеліє. Євангеліє – це сила Бога для спасіння, але тільки «кожному віруючому»; у ньому відкривається праведність Бога. **Праведність Бога – це досконалий закон Божий, який є лише розшифровкою Його власної праведної волі.** Будь-яка неправедність – це гріх, або порушення закону. **Євангеліє – це Божий засіб від гріха; тому його робота має полягати в тому, щоб привести людей у гармонію із законом, щоб у їхньому житті проявилися дії праведного закону.** Але це цілковито справа віри, праведність Бога відкривається від «віри у віру», віра на початку і віра до кінця, як написано: «А праведний житиме вірою». І це вірно в усі віки від моменту гріхопадіння людини і буде вірно доти, доки святі Божі не отримають Його ім'я на свої чола і не побачать Його таким, яким Він є.

Апостол процитував цей вислів із пророка Авакума (2:4). Якби пророки не відкрили його, перші християни не змогли б дізнатися про нього, тому що в них був тільки Старий Заповіт. Сказати, що в найдавніші часи люди мали лише недосконале уявлення про віру в Христа, означає сказати, що в ті часи не було праведних людей. Але Павло повертається до самого початку і наводить приклад спасительної віри. Він каже: «Вірою Авель приніс Богові жертву кращу, як Каїн; нею засвідчений був, що він праведний, як Бог свідчив про дари його; нею, і вмерши, він ще промовляє» (Євр. 11:4). Він також говорить про Ноя, що саме вірою він побудував ковчег для порятунку свого дому, «яким засудив світ і став спадкоємцем праведності, що від віри» (Євр. 11:7, *пер. з англ.*). Ми говоримо, що їхня віра була в Христа, тому що це була віра для спасіння, і крім імені Ісуса «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

Занадто багато тих, хто намагається жити християнським життям, спираючись на віру, яку вони проявили, коли усвідомили свою потребу в помилуванні за гріхи минулого життя. Вони знають, що тільки Бог може пробачити гріхи і що Він робить це через Христа; але вони уявляють, що, розпочавши одного разу, вони повинні пройти дистанцію своїми силами. Ми знаємо, що багато хто має таку ідею, по-перше, тому що чули, як дехто з них говорив про це, а по-друге, тому що є багато християн, які сповідують християнство і демонструють дію не більшої сили, ніж їхня власна. Якщо їм і є що сказати на зібранні, крім постійно повторюваної формули: «Я хочу бути християнином, щоб врятуватися», вони розповідають тільки про минулий досвід, про радість, яку вони відчули, коли вперше увірували. **Про радість життя для Бога і ходіння з Ним по вірі вони нічого не знають, і той, хто розповідає про**

це, говорить для них незнайомою мовою. Але апостол ясно передає це питання віри до славного Царства в наступній найбільш яскравій ілюстрації: «Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерти; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він догодив. Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:5, 6).

Зверніть увагу на аргумент, який доводить, що Енох був переселений вірою: Енох був переселений, бо він ходив з Богом і мав свідоцтво, що він догодив Богові; але без віри неможливо догодити Богові. Цього достатньо для доказу. **Без віри неможливо зробити жодного вчинку, який був би схвалений Богом.** Без віри найкращі вчинки, які може зробити людина, будуть нескінченно малі порівняно з досконалою праведністю Бога, яка є єдиним стандартом. Скрізь, де є справжня віра, це добре; але **найкраща віра в Бога, Який зніме з людини тягар гріхів минулого, не принесе їй жодної користі, якщо вона не проявляти-меться дедалі більшою мірою до кінця її випробувального терміну.**

Ми чули, як багато людей розповідали про те, як важко їм було чинити правильно; їхнє християнське життя було для них найнезадовільніше, позначене лише невдачами, і вони були схильні здатися в зневірі. Не дивно, що вони впали в зневіру; **постійних невдач достатньо, щоб збентежити будь-яку людину. Найхоробріший солдат у світі став би слабкодухим, якби зазнавав поразки в кожній битві.** Іноді такі люди зі скорботою кажуть, що майже втратили віру в себе. Бідні душі, якби вони тільки повністю втратили віру в себе і поклали все своє сподівання на Того, Хто сильний врятувати, вони могли б розповісти зовсім іншу історію. Тоді б вони «раділи в Бозі Господом нашим Ісусом Христом». Апостол каже: Радійте в Господі завсіди, і знову кажу: радійте!» (Фил. 4:4). Людина, яка не радіє про Бога, навіть будучи спокушеною і страждаючи, не веде правильну боротьбу вірою. Вона веде неправильну боротьбу із самовпевненістю і поразкою.

Усі обітниці кінцевого щастя дані тому, хто перемагає. «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його», – каже Ісус (Об'яв. 3:21). «Переможець наслідить усе», – каже Господь (Об'яв. 21:7). Той, хто перемагає, – це той, хто здобуває перемоги. **Спадкування – це не перемога; це тільки нагорода за перемогу.** Подолання відбувається зараз; **перемоги, які необхідно здобути, це перемоги над пожадливістю плоті, пожадливістю очей і гордістю життя – перемоги над собою та егоїстичними потураннями.** Людина, яка б'ється і бачить, що ворог здається, може радіти; ніхто не може перешкодити їй радіти, тому що радість **приходить спонтанно, як результат того, що ворог здається.** Деякі люди з жахом думають про те, що їм доведеться вести безперервну війну із собою та мирськими похотями. **Це тому, що вони ще нічого не знають про радість перемоги; вони пережили тільки поразку. Але не так уже й сумно постійно**

битися, коли є постійна перемога. Старий ветеран сотні битв, який перемагав у кожній сутичці, жадає опинитися на місці конфлікту. Солдати Олександра Македонського, які під його командуванням ніколи не знали поразок, завжди з нетерпінням чекали, коли їх поведуть у бій. Кожна перемога збільшувала їхню силу, яка народжувалася тільки від мужності, і відповідно зменшувала силу переможеного ворога. **Як же ми можемо здобувати постійні перемоги в нашій духовній війні?** Послухайте улюблених учнів: «Бо Ангол Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу» (1 Ів. 5:4). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 5 листопада 1891 р.).

Жити вірою (ч. 2)

Прочитайте слова апостола Павла: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:19, 20).

Ось секрет сили. Це Христос, Син Божий, Той, Кому дана вся влада на небі й землі, робить роботу. **Якщо Він живе в серці, щоб здійснювати цю роботу, то хіба це хвастощі – говорити, що можна здобувати постійні перемоги? Так, це хвастощі; але це хвастощі в Господі, і це допустимо.** Псалмоспівець каже: «Душа моя хвалиться в Господі», а Павло каже: «щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу» (Гал. 6:14).

Воїни Олександра Македонського вважалися непереможними. Чому? Чи тому, що вони від природи були сильнішими і мужнішими за всіх своїх ворогів? Ні; але тому, що ними керував Олександр. Їхня сила була в його керівництві. Вони були сильні, тому що він був сильний; вони були натхненні тим же духом, що і він. За іншого лідера вони часто зазнавали б поразки.

А наш капітан – Господь Саваоф. Він зустрів найголовнішого ворога з усіх і переміг його самотужки. **Ті, хто слідує за Ним, незмінно йдуть завойовувати і перемагати.** О, якби ті, хто сповідує себе Його послідовниками, поклали на Нього свою надію, і тоді, повторюючи свої перемоги, вони явили б хвалу Тому, Хто покликав їх із темряви у Своє чудове світло.

Іоанн каже, що народжений від Бога перемагає світ вірою. Віра захоплюється за руку Божу, і Його могутня сила робить роботу. **Як сила Божа може діяти в людині, здійснюючи те, що вона не могла б зробити сама, ніхто не може сказати.** Це так само просто, як і пояснити, як Бог може дати життя мертвому. Ісус сказав: «Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відасш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Ів. 3:8). **Як Дух діє в людині, щоб приборкати її пристрасті і зробити її переможцем гордості, заздрості та егоїзму, відомо тільки Духові; нам же достатньо знати, що це звершувється і звершуватиметься в кожному, хто хоче, щоб ця робота звершувалася в ньому, перш за все, і хто довіряє Богові її виконання.**

Ми не можемо сказати, як Петро зміг іти по воді, коли хвилі накочувалися на нього; але ми знаємо, що за велінням Господа він зробив це. Поки він дивився на Учителя, Божественна сила дозволяла йому йти так легко, наче під ним була тверда скеля; але коли він подивився на хвилі, можливо, з почуттям гордості за те, що він робить, наче він сам це робив, страх дуже природно опанував його,

і він почав тонути. **Віра дозволяла йому ходити по хвилях, а страх змушував його тонути під ними.**

Апостол сказав: «Вірою впали ерихонські мури по семиденнім обходженні їх» (Євр. 11:30). Для чого це було написано? Для нашого навчання, «щоб терпінням і потіхою з Писання ми мали надію» (Рим. 15:4). Чому? Чи є перспектива, що ми коли-небудь будемо покликані битися з озброєними військами і брати укріплені міста? Ні; «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12); **але перемоги, здобуті вірою в Бога над видимими ворогами в тілі, записані, щоб показати нам, чого досягне віра в нашому конфлікті зі світоправителями темряви цього віку.** Благодать Божа, у відповідь на віру, так само сильна в цих битвах, як і в тих, бо каже апостол: «Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:3-5).

Не тільки фізичних ворогів віра дозволяла перемагати древнім гідним людям. Ми читаємо про них, що вони не тільки «царства побивали», а й «правду чинили, одержували обітницю», і, що є найчудовішим і найпідбадьорливішим, «з немочі стали сильними» (Євр. 11:33, 34). Сама їхня неміч стала для них силою через віру, тому що сила Христа здійснюється в немочі. Хто ж може щось поставити в провину обраним Божим, адже це Бог виправдовує, а ми – Його творіння, створене у Христі Ісусі на добрі справи. «Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?... Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив» (Рим. 8:35, 37). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 5 листопада 1891 р.).

Папство. Прийняття дня сонця

Одразу після смерті апостолів у церкву стало проникати язичницьке розтління, аж поки богослужіння не набули вигляду язичницьких містерій. Поклоніння сонцю в цей час було загальним. Ці відступники, не задовольнившись тією частиною поклоніння сонцю, яка проявлялася у святкуванні містерій, перейняли язичницький звичай поклонятися сходу. Ми читаємо: «До пришествя Христа всі східні народи здійснювали богослужіння, звернувши обличчя до тієї частини неба, де сонце показує свої висхідні промені. Цей звичай ґрунтувався на загальній думці, що Бог, сутність якого вони вважали світлом, і якого вони вважали обмеженим у певних межах, мешкає в тій частині небосхилу, звідки Він посилає сонце, яскравий образ Свого благовоління і слави. Навернені християни, звісно, відкинули цю грубу помилку [припущення, що Бог мешкає в цій частині небосхилу], але вони зберегли стародавній та універсальний звичай поклоніння сходу, що виник із нього. Цей звичай не скасований і в наш час, але все ще переважає в багатьох християнських церквах» (історик Мосхайм).

Наступним кроком на додаток до цього було прийняття дня сонця як святкового дня. У цьому відступництві форми поклоніння сонцю були настільки поширені, що ще до кінця другого століття самі язичники звинувачували цих так званих християн у поклонінні сонцю. Пресвітер тодішньої Карфагенської церкви, а нині один із «отців Церкви», Тертуліан, який писав близько 200 року н. е., визнав за необхідне виступити на захист цієї практики, що він і зробив у зверненні до правителів і магістратів Римської імперії: «Інші знову, звісно, з більшою інформацією і більшою правдоподібністю вірять, що сонце буде нашим богом. Можливо, ми будемо зараховані до персів, хоча ми не поклоняємося сфері дня, намальованій на шматку лляної тканини, що має себе скрізь у своєму власному диску. Ця ідея, без сумніву, виникла від того, що ми, як відомо, звертаємося до сходу в молитві. Але й ви, багато хто з вас, іноді під приводом поклоніння небесним тілам, ворухите губами в напрямку сходу сонця. Точно так само, якщо ми присвячуємо неділю тріумфуванню з причини зовсім іншої, ніж поклоніння сонцю, ми маємо деяку схожість із тими з вас, хто присвячує день Сатурна легкості й розкоші, хоча вони теж далеко відходять від єврейських шляхів, про які, щоправда, не знають».

І знову у зверненні до всіх язичників він виправдовує цю практику аргументом, по суті, таким: «Ви робите те саме... тому ви не маєте права звинувачувати нас». У його власних словах його захист виглядає наступним чином: «Інші з великою повагою до гарних манер, треба зізнатися, вважають, що сонце – бог християн, бо це відомий факт, що ми молимося на схід, або тому що ми робимо неділю святковим днем. Що ж? Хіба ви робите менше, ніж це? Хіба не

багато хто з вас, бажаючи інколи вклонитися небесним тілам, також ворухить губами в напрямку сходу сонця? Це ви, в усякому разі, ввели сонце в календар тижня; і ви вибрали його день, віддавши перевагу йому перед попереднім днем, як найбільш підходящий на тижні або для повного утримання від купання, або для його відтермінування до вечора, або для відпочинку і бенкету».

Це пристосування було легко зроблено, і вся ця практика була легко виправдана збоченими вчителями, викрививши такі місця Писання, як «Бо сонце та щит Господь, Бог!» (Псал. 84:11); і «а для вас, хто Ймення Мого боїться, зійде Сонце Правди та лікування в промінях Його, і ви вийдете та поскакаєте, мов ті ситі телята!» (Мал. 4:2).

У міру поширення цього звичаю і множення числа учнів амбіції єпископа Риму росли швидкими темпами. Саме на честь дня сонця була зроблена перша спроба єпископа Риму змусити підкорятися всіх інших єпископів, і той факт, що ця спроба була зроблена з такого приводу, в той самий час, **коли цих удаваних християн відкрито звинуватили язичники в поклонінні сонцю, наводить на серйозні роздуми.**

З Риму прийшло ще одне доповнення до сонцепоклонницького відступництва. Перші християни, будучи здебільшого юдеями, продовжували святкувати Великодень на пам'ять про смерть Христа, істинного Великодня; це тривало і серед тих, хто з язичників навернувся до Христа. **Відповідно, святкування завжди відбувалося в день Великодня – чотирнадцятого числа першого місяця. Однак Рим, а від нього і весь Захід, прийняв день сонця як день святкування.**

Згідно зі східним звичаєм, свято, що припадає на чотирнадцятий день місяця, зрозуміло, випадало на різні дні тижня в міру того, як минали роки. **Римське правило свідчило, що святкування завжди має припадати на неділю – неділю, найближчу до чотирнадцятого дня першого місяця єврейського року. А якщо чотирнадцятий день місяця припадав на неділю, то святкування мало проводитися не цього дня, а наступної неділі.** Однією з причин цього було не тільки бажання бути якомога більше схожим на язичників, а й якомога більше не схожим на євреїв; це робили для того, щоб не тільки полегшити «навернення» язичників, підкоряючись їхнім звичаям, а й потураючи їхньому духу зневаги й ненависті до євреїв. Саме в цьому питанні єпископ Риму зробив свою першу відкриту спробу абсолютизму.

Ми не знаємо точно, коли це почалося, але **це практикувалося в Римі вже за часів Сикста I, який був єпископом Риму в 119-128 рр. н. е.**

Зважаючи на все це, легко помітити, що між язичництвом і цим видом християнства незабаром стало важко провести відмінність, а третє століття тільки сприяло тому, що будь-яка відмінність стала ще більш важкою для розрізнення. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 16 січня 1896 р.).

Від віри до віри (ч. 1)

«Бо в цьому відкривається праведність Бога від віри до віри; як написано: «праведний вірою житиме»» (Рим. 1:17, пер. з англ.). Причиною труднощів у розумінні цього тексту для багатьох є нездатність дотримуватися біблійного визначення терміна «праведність Бога». **Ми знаємо, що цей вираз вказує на характер Бога, а Його характер викладено в десяти заповідях.** У них міститься весь обов'язок людини – бути подібною до Бога. **Закон, будучи порушеним, не може, зрозуміло, бути досконало представленим у житті будь-якої людини, тому було задумано Євангеліє, щоб людина могла у Христі знайти досконалу праведність Закону.** Євангеліє є силою Божою для спасіння всякому віруючому, тому що в ньому явлена праведність Бога. **Євангеліє не тільки проповідує закон – праведність Божу – і стверджує його велич, але через Євангеліє плоди праведності проявляються в житті віруючого.**

Дехто вважає «праведність Божу» в цьому тексті синонімом «виправдання». **У цьому немає нічого страшного, якщо вони не обмежують застосування цього тексту тільки моментом виправдання від минулих проступків.** Саме застосування закону у Христі до життя порушника виправдовує його. **Через відкуплення, яке є у Христі Ісусі, Бог за Своєю благодаттю зараховує минуле життя віруючого грішника, наче воно в усіх відношеннях відповідало Його закону. Це і є виправдання.** Це одкровення, або прояв через Євангеліє праведності Божої. Але в тексті говориться, що вона відкривається «від віри до віри», а це не може означати нічого іншого, крім поступового зростання в праведності. **Цей вірш навчас, що праведність Бога відкривається від одного ступеня віри до вищого ступеня, і, отже, праведність повинна постійно зростати.** Про це свідчить цитата, яку апостол наводить на доказ свого твердження. Він стверджує, що праведність Бога відкривається від віри до віри, бо написано: «Праведний вірою житиме». **Сила цього твердження полягає в тому, що християнське життя, яке є результатом віри, є прогресивним.** Християнське життя – це постійне зростання. Петро каже: «Тож ви, улюблені...але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь» (2 Петр. 3:17, 18). **Єдиний спосіб утриматися від падіння – це рости.** Давид говорить про праведника: «І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене» (Псал. 1:3). **Це означає постійне зростання.**

Коринтянам Павло писав: «А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведности вашої» (2 Кор. 9:10). А Солунянам він сказав: «бо чините те всім братам у всій Македонії. Благаємо ж, браття, ми вас, щоб у цьому ще більш ви зростали»

(1 Сол. 4:10). Але віра діє любов'ю, тобто **любов є наслідком істинної віри**; тому **зростання любові має бути результатом зростання віри**.

У Посланні до євреїв апостол писав: «Тому полишімо початки науки Христа, та й звернімося до досконалости» (Євр. 6:1). А в Посланні до Филип'ян Павло сказав: «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене. Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:12-14). **Тут ідеться про постійне прагнення до якогось вищого досягнення**. Покликання Боже у Христі Ісусі – це покликання до святого, або праведного життя, бо ми читаємо: «але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поводженні, бо написано: Будьте святі, Я бо святий!» (1 Петр. 1:15, 16). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 19 листопада 1891 р.).

Від віри до віри (ч. 2)

Праведність, до якої ми покликані і до вищих досягнень якої ми повинні постійно прагнути, здобувається тільки вірою, як Павло висловлює своє бажання бути знайденим у Христі, маючи не свою власну праведність, а ту, що через віру Христову, праведність, що від Бога по вірі (Фил. 3:9). Тож, **оскільки праведність приходить тільки через віру, і вона має зростати, то впливає, що віра також має зростати.** Тому не марною була молитва учнів, коли вони сказали: «Додай Ти нам віри!» (Лк. 17:5).

Про те, що віра здатна зростати, ясно сказано в Писанні. Павло сподівався, що, коли віра коринфських братів зросте, вони допоможуть йому проповідувати Євангеліє в інших регіонах (2 Кор. 10:15, 16). Солунянам він писав, що молиться день і ніч, щоб побачити їх і вдосконалити те, чого бракує у вірі їхній (1 Сол. 3:10). І ще пізніше він писав: «Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша, і примножується любов кожного з усіх вас один до одного» (2 Сол. 1:3). Їхня віра зростала, і, як наслідок, їхня любов. А любов є виконанням закону. Вона є проявом праведності Божої і результатом істинної віри, бо віра діє за любов'ю, і єдина праведність, яку прийме Господь, коли прийде Господь, – це праведність за вірою Христовою, «праведність, яка від Бога за вірою».

Апостол пише, що «вірою блудниця Рахав не згинула з невірними, коли з миром прийняла вивідувачів» (Євр. 11:31). Цей випадок став причиною спотикання для деяких, хто не звернув на нього належної уваги. Добре відомо, що Раав збрехала людям, посланим царем Єрихона схопити розвідників (див. Нав. 2:2-6), і вони думають, що, рятуючи її, Бог зробив ставку на брехню, і що іноді брехати – це правильно. Ні те, ні інше не є правдою. **Раав була врятована не завдяки своїй брехні, а завдяки своїй вірі.** Вона, як і всі жителі Єрихона, чула, як Господь висушив води Червоного моря і як Він привів ізраїльтян; але тільки вона одна з усіх жителів Єрихона вірила, що в цій справі була рука Господа і що Він дав ізраїльтянам землю Ханаанську. У неї була проста віра, але вона була абсолютно неосвічена щодо Божого закону. У кодексі язичницької моралі брехня вважалася чеснотою, і вона не знала нічого кращого. Але її віра дозволила їй врятуватися і привела туди, де вона могла навчитися праведності. Як природний наслідок, її віра в Бога зростала, коли вона більше дізнавалася про Нього. В її випадку ми маємо явний приклад одкровення Божої праведності від віри до віри.

Те ж саме можна сказати і про Корнилія. Він разом зі своєю сім'єю боявся Бога, давав багато милостині і «завжди молився Богу». Унаслідок цього до нього було послано ангела, який велів йому послати за Петром, який повинен був сказати йому, що він повинен робити.

Суть усього цього в тому, що саме віра наближає до нас Бога. **Якщо ми спочатку повіримо, що Він є, Він відкриє Себе нам більш повно.** Якщо ми радіємо цьому світлу і ходимо в ньому, наша віра зростатиме, і це принесе ще більше світла. Як з Раав, так і всім нам Бог дарує благословення не тому, що ми праведні, а для того, щоб ми стали праведними. Коли наша віра приводить нас до Христа, це робиться для того, щоб ми могли дізнатися про Нього. До нашої віри ми додаємо чесноту і знання. Але оскільки віра приходиться через слухання слова Божого, то впливає, що більше ми справді знаємо і приймаємо слово Боже, то більшою буде наша віра. Отже, щоденно зростаючи у вірі, праведники йдуть від сили до сили, поки світанок досконалого дня не приведе їх у безпосередню присутність Бога. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 19 листопада 1891 р.).

Папство. Створення папської релігії

У другій половині другого століття в Єгипті виникла школа язичницької філософії під назвою «Еклектика». Покровителі цієї школи називали себе «еклектиками», бо вони сповідували, що шукають лише істину і готові прийняти будь-який догмат будь-якої наявної системи, яка здавалася їм такою, що відповідатиме їхнім уявленням про істину. Вони вважали Платона єдиною людиною над усіма іншими, яка наблизилася до істини за найбільшою кількістю пунктів. Тому їх також називали «платоністами». «Цю філософію прийняли, – каже історик Мосхайм, – ті науковці в Олександрії, які хотіли вважатися християнами і при цьому зберегти ім'я, одяг і звання філософів».

Наприкінці другого століття, і особливо в перші сорок років і один рік третього століття, в Олександрії процвітав один із цих потенційних філософів на ім'я – Амоній Саккас, який дав поворот філософії еклектиків, через що його секту стали називати новими платоніками. Різниця між еклектиками і системою, заснованою Амонієм, полягала в такому: еклектики вважали, як уже йшлося вище, що в кожній системі думки у світі є якась істина, але змішана з помилками, їхнє завдання – вибрати з усіх систем ту частину істини, яка була в кожній, і з усіх цих систем сформувати одну гармонійну систему. Амоній вважав, що, коли істина відома, всі секти мають одну й ту саму ідентичну систему істини; що відмінності між ними спричинені просто різними способами викладення цієї істини, і що належне завдання філософа – знайти такий спосіб викладення істини, щоб усі могли зрозуміти її, і щоб кожен із них розумів усіх інших. **Цього мало бути досягнуто за допомогою системи алегоризації та містифікації, за допомогою якої кожен міг би отримати все, що він хоче, з будь-якого твору, що може попасти йому на очі».**

Одним із найбільш ранніх прихильників, які підтримали цю філософію серед тих, хто сповідували себе християнами, був Климент Олександрійський, який став главою такого роду школи в Олександрії. Ці філософи, каже Мосхайм, «вважали, що мова Писання містить два значення; одне з них очевидне і відповідає прямому значенню слів; інше – приховане під словами, як горіх під шкаралупою. Першим вони нехтували, вважаючи його малозначущим, і займалися, головним чином, витяганням другого; іншими словами, вони більше прагнули напустити туман на священні писання вигадками своєї уяви, ніж шукати їхнє істинне значення. Деякі також, і це особливо помітно на прикладі Климента, підганяли Божественні слова під приписи філософії».

Тісна схожість між язичницькою філософією і філософією нових платоніків ілюструється тим фактом, що жоден із зацікавлених класів не міг сказати, до якого з них належить Амоній Саккас. Язичники загалом вважали його язичником.

Його власні християни вважали його добрим християнином усе його життя. Справжні християни всі знали, що він був язичником, і що правда всієї справи полягала в тому, що він був удаваним християнином, «який з такою спритністю прийняв доктрини язичницької філософії, щоб здаватися християнином для християн і язичником для язичників». Він помер 241 року н. е.

Припускають, що Климент помер близько 220 р. н. е., і слава, і вплив, яких він набув, – а вони були значними, – були далеко затьмарені Орігеном, якого навчали і Климент, і Амоній. **Оріген ввібрав усі алегоричні й містичні прийоми Амонія та Климента і примножив їх у своїй неприборканій уяві. Він не задовольнявся тим, що знайшов у Писанні два смисли, як ті, що були до нього, але взяв вторинний смисл, прихований смисл, і додав до нього ще чотири власних смисли.** Його система мала такий вигляд:

1. Усе Писання містить два сенси: буквальний і прихований.

2. Цей прихований сенс має всередині себе два значення: моральне і містичне.

3. Містичний сенс має всередині себе ще два значення: алегоричне й аналогічне.

«Писання мало корисне, – навчав Оріген, – для тих, хто розуміє його так, як воно написано». Маючи в основі таку систему, цілком логічно, що католицька церква повинна заборонити простим людям читати Писання. Адже Оріген – один із головних отців католицької церкви; і **«від часів Орігена до часів Хризостома, – каже архідиякон Фаррар, – не було жодного видатного коментатора, який не запозичував би значною мірою з праць Орігена».** **«Він був головним учителем навіть найбільш ортодоксальних західних отців».**

За такою системою, як ця, очевидно, що будь-хто може знайти в будь-якому уривку Писання все, що йому заманеться, і що Писання можна змусити підтримати будь-яку доктрину, яку будь-коли вигадала найбурхливіша фантазія найфанатичнішого фанатика. Навіть якщо доктрина може повністю суперечити Писанню, Писання можна змусити повністю погодитися з доктриною і навчати її.

З цього начерку платонізму, якого дотримувався Оріген, буде легко побачити істотну істину наступного уривка: **«Цей новий вид філософії, необачно прийнятий Орігеном та іншими християнами, завдав величезної шкоди християнству.** Бо він спонукав його вчителів втягнути у філософську неясність багато частин нашої релігії, які самі по собі були прості та зрозумілі; і додати до повчань Спасителя кілька речей, про які немає жодного слова у Священному Писанні. Він рекомендував християнам різні дурні й непотрібні обряди, придатні тільки для того, щоб підживлювати забобони, чималу частину яких ми бачимо, що їх релігійно дотримуються багато хто й донині. І, нарешті, вона відвернула уми багатьох людей у наступні століття від самого християнства і породила різнорідну релігію, що складається з християнських і платонічних принципів».

З боку справжніх християн, тих, хто любить істину, як вона є у Христі, від самого початку була сильна протидія всій цій філософській системі з її містифікацією та алегоріями. **«Але друзі філософії та літератури поступово взяли гору».** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 23 січня 1896 р.).

Придушення істини неправдою

«Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою» (Рим. 1:18). Бог є любов, але «Він зберігає гнів на ворогів Своїх». Євангеліє Ісуса Христа – це Євангеліє миру і любові; але всі, хто відкидає його, «кару приймуть, вічну погибіль» (2 Сол. 1:9). **Мало того, саме Євангеліє відкриває не тільки Божу праведність, а й Божий гнів на тих, хто відкидає цю праведність.** Христос сказав: «ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує засуджений буде» (Мр. 16:15, 16). Гнів Божий, який проявляється проти неправди, не є легкою справою. «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Бог «чистий очима, щоб не бачити беззаконня». Гріх чужий Його природі і не може бути терпимий Ним. **Але покарання спіткає злих не тільки через їхні особисті гріхи, тобто не тільки тому, що вони самі злі, а й тому, що своїм злом вони завадили іншим бути добрими. Гріх заразний.** Це не тільки хвороба крові, яка псує всі частини тіла людини, в якій вона перебуває, але вона впливає на всіх, хто стикається з хворим. Мудра людина сказала: «Один грішник губить багато добра» (Еккл. 9:18, *пер. з англ.*).

Зазвичай переважає хибна думка щодо виразу «ті, хто пригнічує (*ред. у пер. з англ. утримує*) істину неправдою». Зазвичай вважається, що він стосується нечестивих людей, які мають істинні доктрини Біблії, але не практикують їх; але це не так. Слово «тримати» тут означає, перш за все, стримувати, утримувати. Воно має на увазі щось більше, ніж просте володіння; воно передає ідею ув'язнення у в'язницю, обмеження свободи або придушення. У Вульгаті є слово *detineo* – утримувати, стримувати, затримувати. **Ідея полягає в тому, що неправедність людей перешкоджає поширенню істини.** Нечестя перегороджує шлях істині.

Доброю ілюстрацією цього є випадок з Ісусом у Назареті. Коли Він уперше заговорив з народом, їхні серця відгукнулися, і вони були змушені визнати істину. Але незабаром заздрість, ревності та злі пристрасті опанували їх і витіснили все хороше враження, що було справлене. Тоді вони почали говорити: «Чи ж Він не син теслі?? Чи ж мати Його не Марією зветься... чи ж сестри Його не всі з нами??» Вони думали: «Що може розповісти нам цей чоловік? Ми знали Його, коли Він був ще хлопчиком». І далі в записі говориться: «І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру» (Мт. 13:55-58). Вони могли б отримати чудесні благословення, але не захотіли. **Вони найефективнішим чином утримували (закривали) істину своєю неправедністю.**

Абсолютно неможливо, щоб людина довго володіла істиною, йдучи неправедним шляхом. Дійсно, ми можемо сказати, що неможливо, щоб вона взагалі володіла істиною, живучи в скоєнні навмисного гріха. Бо Христос є істина, і вся істина; хто не має Христа, той не має істини; і людина, що живе нечестивим життям, не має Христа. Можна сказати, що нечестива людина може володіти правильною теорією істини. Це так, але теорія не врятує її, так само як і проста теорія не просуне справу істини. Істина, яка робить вільним, – це істина як вона є в Ісусі.

Слово Боже без обмежень зростатиме і примножуватиметься. Воно збільшить і розширить розуміння того, хто його має. Воно має проявити себе. Пророк Єремія сказав: **«І я був сказав: Не буду Його споминати, і не буду вже Йменням Його говорити! І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його й більш не можу! « (Єрем. 20:9). Але якби пророк наполягав у своєму першому намірі і відмовився говорити, то слово, яке було в ньому, як вогонь, замкнений у кістках, незабаром згасло б. Слово Боже подібне до вогню; але, якщо вогонь замкнути і не давати йому виходу, він скоро згасне.**

«Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли» (Євр. 2:1). Людина може володіти істиною і бути визволеною нею; але якщо вона не буде серйозно прислухатися до неї, то незабаром втратить усе. Людина, яка не прислухається до істини, яку вона знає, скоро втратить її. **Вона може зберігати ментальну концепцію теорії істини, але про неї не можна сказати, що вона володіє істиною, як не можна сказати, що людина, у якої є скелет, це і є вся людина. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 3 грудня 1891 р.).**

ЛИПЕНЬ

Папство. Встановлення нової релігії

У той час, як з боку філософії докладали зусиль для об'єднання всіх релігій, водночас докладали аналогічних зусиль з боку політики. Метою Геліогабала (218-222 рр. н.е., римський імператор з династії Северев) було об'єднати всі релігії в одну, в якій «сонце повинно було стати головним об'єктом поклоніння». Але елементи ще не були повністю готові до такого злиття. Крім того, недовговічність правління Геліогабала не дозволила рішуче просунутися до успіху в цій справі.

Олександр Север (222-225 рр. н. е., римський імператор), дотримувався тієї самої ідеї і втілював її в життя, наскільки це стосувалося його особистої практики. «Мати Олександра Севера, здібна, можливо, хитра і жадібна Юлія Мамея, принаймні, спілкувалася з християнами Сирії. **Вона розмовляла зі знаменитим Орігеном і слухала його вмовляння, якщо й без звернення, то все ж не без поваги.** Олександр, хоча й не мав ні релігійної освіти, ні папського характеру, ні безпутних манер свого попередника, був сирійцем без спадкової прихильності до римської форми язичництва. Схоже, що він дотримувався свого роду універсализму: він надавав гідну повагу богам Капітолію; він шанував єгипетські культури і розширив храми Ісиди і Серапіса. У своєму власному палаці з шанобливою байдужістю він встановив нібито як своїх домашніх божеств представників різних релігій і тео-філософських систем, що були поширені в Римській імперії: Орфея, Авраама, Христа і Аполлонія Тіанського (ред. *філософ-неопіфагорець*). Шанування Олександра Севера може бути справедливим випробуванням загального настрою більш розумних язичників його часу» (історик Мільман). Його правління також було занадто коротким, щоб домогтися чогось більшого, ніж його особистий приклад. Але ця тенденція швидко розвивалася.

З боку філософії та апостасії (ред.: *відступництво від християнства*) прогрес був безперервним і швидким. Приблизно в середині цього століття Оріген і Цельс (ред.: язичницький римський філософ-платонік, найвідоміший античний критик християнства) провели тривалу дискусію щодо переваг язичницької та християнської філософії. І становище двох систем у цей час добре описано в такому висловлюванні: «Язичництво, витлумачене філософією, майже знайшло підтримку в деяких поміркованіших християнських апологетів. **Християни намагалися залучити ранніх філософів на свій бік;** вони ледве задовольнялися твердженням, що шляхетна грецька філософія може бути призначена для підготовки людського розуму до прийняття християнства; **вони були майже схильні наділити цих мудреців своєрідним пророчим передбаченням його більш таємничих доктрин.** «Я пояснив, – каже християнин Мінущій Фелікс (ред.: ранньохристиянський апологет), – думки майже всіх філософів, чия

найвидатніша слава в тому, що вони поклонялися одному Богові, хоча і під різними іменами; тож можна припустити, що або нинішні християни – філософи, або стародавні філософи вже були християнами». Ці успіхи християнства були з лишком зустрінуті язичництвом.

Протягом наступних п'ятдесяти років, хоча імперська політика змінювалася, ці елементи неухильно просувалися вперед в одному й тому ж загальному напрямку. Прогрес відступу в християнстві протягом цього часу ми виявляємо в сильній ілюстрації в практиці Григорія Тауматурга, «чудотворця».

Григорій був учнем і наверненим Орігена. Оріген настійно рекомендував йому «присвятити свої надбання в язичницьких науках і знаннях роз'ясненню Писання». Коли він залишив школу Орігена в Олександрії, він повернувся в Понт і став єпископом Неокесарії (з 240 по 270 рік н. е.), і наскільки повно він слідував пораді Орігена, показує наступне висловлювання історика Мосгайма: «Коли Григорій побачив, що неосвічена юрба наполягає на своєму ідолопоклонстві через задоволення й чуттєві насолоди, якими вони насолоджувалися на язичницьких святах, **він дозволив їм вдаватися до подібних задовольень, святкуючи пам'ять святих мучеників, сподіваючись, що згодом вони з власної волі повернуться до добродішного й регулярнішого способу життя**». Немає жодних сумнівів у тому, що цим дозволом Григорій дозволив християнам танцювати, займатися спортом і бенкетувати біля гробниць мучеників у відповідні свята, а також робити все те, що язичники звикли робити у своїх храмах під час свят на честь своїх богів.

Неокесарія була одним із найважливіших міст у Понті. Однак Григорій так старанно використовував таланти, передані йому Орігеном, що про нього розповідають, що, **«коли він уперше увійшов у місто як єпископ, в усьому місті, як кажуть, було тільки сімнадцять християн, але на час його смерті в ньому було тільки сімнадцять язичників».** Однак із практики Григорія видно, що ті, кого він привів до християнського імені, були такими ж язичниками, як і раніше, за винятком самого імені.

За часів Діоклетіана те, що було відоме як язичництво, настільки відрізнялося від первісного язичництва Риму, що Мілман прямо називає його «новим язичництвом». Це нове язичництво виникло із союзу філософії та релігії старого світу. **Ці колись непримиренні противники примирили свої розбіжності та об'єдналися проти спільного ворога.** Християнство саме по собі справило чималий вплив на формування нової системи; тепер же східний елемент, який дедалі більше й більше домінує, змішався з цілим і надав йому, так би мовити, видимий об'єкт поклоніння. **Від християнства нове язичництво перейняло єдність Божества і не поскупилося звести всіх богів старого світу до підлеглих демонів або служителів.** Християни необачно взяли на озброєння ту саму мову, і ті й інші однаково називали демонів, але язичники використовували цей термін у платонівському значенні, як добрих, але

підлеглих духів, тоді як для християнського вуха той самий термін виражав злісну й диявольську силу. Але Юпітер (*ред.: Оптимус Максимус, східне божество, культ якого зародився в Сирії і на нетривалий час завоював популярність у Римській імперії*) не був великим верховним божеством нової системи. Універсальне божество Сходу, сонце, для філософа було емблемою або представником; для недалекої людини – божеством.

Потім прийшов Костянтин, найкращий імператорський представник нового язичництва і найбожелелюбніший шанувальник сонця, як верховного й універсального божества. **У Костянтині нове язичництво зустріло свій ідеал, а новий платонізм – відступницька, язичницька, сонцепоклонницька форма християнства – знайшов свій довгоочікуваний інструмент.** Тому, за словами Мілмана, «правління Костянтина Великого становить одну з епох в історії світу. Це епоха розпаду Римської імперії; початок, або скоріше зміцнення, свого роду східної деспотії, з новою столицею, новим патриціатом, новою конституцією, новою фінансовою системою, новою, хоч і ще недосконалою юриспруденцією та, зрештою, новою релігією».

Епоха, сформована таким чином, була епохою папства; а «нова релігія», створена таким чином, була папською релігією. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 січня 1896 р.).

Непридатні слуги

Ілюстрація нашого Господа в Євангелії від Луки 17:7-10 передає дуже важливий урок: «Хто з вас, маючи раба, що орас, чи пасе, коли він повернеться з поля, скаже йому: «Іди скоріше, сідай за стіл»? Навпаки, чи не скаже йому: «Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: Негайно йди та сідай до столу? Але чи ж не скаже йому: Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислужуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити? Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!».

Не тільки серед католиків вважається можливим здійснювати над обов'язкові справи. Є дуже багато людей, які принаймні своїми діями вважають, що **вони можуть накласти на Бога зобов'язання перед ними. Любов до схвалення та переоцінка власних вчинків настільки універсальні, що мало знайдеться людей, які б не мали хоча б слідів цієї схильності.** У декого виникає думка, що Бог веде дебетовий і кредитовий рахунок, виставляючи кожній людині рахунок за її злі справи і ставлячи їй у заслугу всі її добрі справи, і якщо добро переважає зло, Бог має її винагородити. З цією ідеєю, більш-менш чітко сформульованою, більшість мирських людей лестять собі, що зрештою що в них усе буде добре.

Багато хто з тих, хто сповідує віру в Бога, часто уявляють, що Бог несе перед ними якісь зобов'язання, і проявляють це по-різному. Якщо вони пожертвували на справу Божу кілька вільних коштів, але не отримали процвітання, як їм здається, вони відмовляються від своїх дарів. Вони не збираються працювати для Господа, якщо не зможуть одразу ж отримати велику віддачу від вкладених коштів. Іншим важко у скрутні часи заробити на життя для своєї сім'ї стільки, скільки вони хочуть, і тому вони кажуть: «Ми не можемо дозволити собі дотримуватися суботи». Це все одно, що сказати: «Якщо Бог не забезпечує мене всім, що я хочу, то Йому не потрібно очікувати від мене моїх послуг». Інші ж шукають нагороду в тому, щоб їхня праця була оцінена братами і сестрами. Якщо їхні зусилля не оцінюються належним чином, вони впадають у зневіру і відмовляються працювати, тому що їх не цінують.

Тепер проти всіх почуттів такого роду наш Господь виголошує докір. Підбиваючи підсумок, Він каже: «Так і ви, коли виконаєте все, що вам наказано, кажете: «ми раби, що нічого не варті, бо зробили те, що повинні були зробити». Істина полягає в тому, що обов'язок лежить на людині. **Той факт, що Бог створив нас і зберігає нас живими, накладає на людину зобов'язання повністю служити Богові.** Єремія каже: «З милості Господньої ми не винищені». Кожна мить життя людини накладає на неї більші зобов'язання перед Богом, ніж

вона коли-небудь могла сподіватися виконати. І оскільки ця милість поширюється на всіх, не тільки людина, яка сповідує християнство, зобов'язана служити Богові. **Грішники перебувають під таким самим зобов'язанням перед Богом, як якщо б вони сповідували служіння Йому. Але якщо ми покаємося і будемо виконувати Божі заповіді в усьому, як тоді бути? Ми, як і раніше, залишаємося непридатними рабами. Бог не став багатшим від нашого служіння. Ми скоїли величезну кількість гріхів у минулому, і, оскільки день у день ми можемо робити не більше, ніж наш обов'язок, ми все ще значною мірою в боргу.** Якби Христос не був призначений для «прощення гріхів, за багатством благодаті Його», найкращі з людей не змогли б отримати небеса.

І тому після всього, що було зроблено, вічне життя має бути «даром Божим, через Ісуса Христа, Господа нашого». Правильне розуміння цього послужить нам смиренням і запобіжить багатьом помилкам, які ми робимо через нашу самодостатність. **Будьмо обережними, щоб не піднятися через віру, яку ми маємо, і не втратити Божу благодать, яка обіцяна смиренним. Що більше в нас справжньої віри в Христа, то більше ми визнаємо нашу повну залежність від Нього і нашу власну повну слабкість.** Давайте прислухаємося до слів апостола: «Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Рим. 12:3). (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 17 грудня 1891 р.).

Папство. Піднесення єпископства

Відбулося відпадіння. Але те, що воно мало статися, це ще не все пророцтво Писання – через це відпадіння мала відкритися «людина гріха», «син погибелі», «таємниця беззаконня», «нечестивий», що протистоятиме й звеличуватиме себе над усім, що зветься Богом чи чому поклоняються; і коли вона з'явиться, то буде існувати аж до тої великої й знаменної події – Другого пришествя Господа Ісуса Христа.

Знову звертаючись до 2 Сол. 2:4, ми бачимо, що самопіднесення є джерелом розвитку цієї сили. Як сказано в Писанні, він «протиставляє і підносить себе». Або, як сказано в іншому місці Писання: «Він звеличує себе в серці своєму». І ще: «Він возвеличив себе навіть до князя воїнства» – Господа Ісуса Христа. Тобто він буде царювати або утверджувати владу, вищу і на протигагу владі Христа; або, як розвиває цю думку Павло, ця влада буде протистояти і підноситися над усім, що називається Богом або чому поклоняються, так що він, як Бог, сяде в храмі – місці поклоніння Богові, показуючи, що він Бог.

Знову звертаючись до настанови Павла старійшинам, які зустріли його в Мілеті, можна побачити пророцтво про цей самий дух самозвеличення – бажання здобути учнів собі, а не Христу. Вони віддавали перевагу собі перед Христом, тим самим одразу ставлячи себе вище за Нього, на протигагу Йому. І це розвиватиметься серед єпископів. «З вас самих повстануть люди, що кажуть неправдиво, щоб утягнути учнів за собою».

Цей дух активно проявлявся в протистоянні апостолу Івану ще за його життя, бо він каже: «Я писав до церкви, але Діотреф, що любить бути першим у них, не приймає нас» (3 Ів. 1:9). **Це прагнення до першості проявилось в тому, що він лихословив апостола і не тільки відкидав його, а й виганяв із церкви тих, хто хотів його прийняти.** Минуло зовсім небагато часу після смерті апостолів, поки це не дійшло до ще більших крайнощів.

За словом Христа, у церкві немає такого поняття, як верховенство, або панування, або суверенність становища серед людей. Одного разу серед Його учнів виникла суперечка про те, хто має вважатися найбільшим, і Ісус покликав їх до Себе і сказав: «А Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба...» (Мр. 10:42-44).

І, застерігаючи Своїх учнів усіх часів від практики книжників і фарисеїв того часу, які були всього лише папами свого часу, Він каже, що вони «розширюють сховища свої і збільшують воскрилію одягів своїх, а ще полюбляють пишатися на бенкетах, а ще – головувати в синагогах, а ще –

привітання на народних зібраннях, а ще – щоб люди кликали їх: «Усі ж учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди, і богомільля свої розширяють, і здовжують китиці. І люблять вони передніші місця на бенкетах, і передніші лавки в синагогах, і привіти на ринках, і щоб звали їх люди: Учителю! А ви вчителями не звітсья, бо один вам Учитель, а ви всі брати. 9І не називайте нікого отцем на землі, бо один вам Отець, що на небі. І не звітсья наставниками, бо один вам Наставник, Христос. 11Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде! Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться.» (Мт. 23:5-12).

У церкві кожен член має такі самі права, як і будь-який інший член; але для загального блага та взаємної вигоди всіх зацікавлених осіб, а також для продовження Його праці у світі Господь заснував Свою церкву, а разом з нею і систему церковного порядку, в якій певні особи обираються для виконання певних функцій для взаємної вигоди всіх членів організації. Ці посадові особи обираються з числа членів церкви голосами членів. **Серед цих посадових осіб є два класи, і тільки два: єпископи і диякони.** Це видно з листа Павла до Филип'ян: «Павло й Тимофій, раби Христа Ісуса, до всіх святих у Христі Ісусі, що знаходяться в Филипах, з єпископами та дияконами» (Фил. 1:1).

Єпископів іноді називають пресвітерами; але завжди мається на увазі одна й та сама посада. Коли Павло давав вказівки Титу в цьому питанні, він сказав: «Я для того тебе полишив був у Криті, щоб ти впорядкував недокінчене та пресвітерів настановив по містах, як тобі я звелів, бколи хто бездоганний, муж єдиної дружини, має вірних дітей, недокорених за блуд або неслухняність. Бо єпископ мусить бути бездоганний, як Божий доморядник, не самолюбний, не гнівливий, не п'яниця, не заводяка, не корисливий...» (Тит. 1:5-7). Це також показано в книзі Діянъ святих Апостолів, у главі 20, на яку ми вже посилалися; коли Павло покликав до себе в Мілет «пресвітерів церкви» Ефеса, серед іншого він сказав їм: «Отже, бережіть себе та все стадо, над яким Дух Святий поставив вас наглядачами» (*ред.: episkopoi, єпископами*).

Петро пише про те саме: «Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитись: пасить стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір» (1 Пет. 5:1-3).

Цей текст не тільки показує, що терміни «старійшина» і «єпископ» відносяться до однієї й тієї самої посади, але він показує, що Петро зараховував себе до них; і що не тільки своєю настановою, а й своїм прикладом він показав, що на цій посаді, **хоча вони і наглядали, вони не були володарями або панами.**

Такий порядок у Церкві Христа, а оскільки кожен християнин – вільна Божа людина і слуга Христа, то з цього випливає, як було добре сказано, що **«монархія в духовних речах не гармонує з духом християнства».** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 лютого 1896 р.).

Папство. Божественний порядок спотворено

Апостольський порядок зберігався недовго. Дуже скоро було проведено відмінність між єпископом і пресвітером; єпископ узяв на себе першість і владу над пресвітером, який тепер відрізнявся від єпископа тільки титулом «пресвітер». Це було легко і дуже природно досягнуто.

Наприклад, у певному місті було засновано церкву. Незабаром, можливо, іншу церкву або церкви буде засновано в тому ж місті або недалеко від нього в країні. Ці інші церкви, природно, дивитимуться на первісну церкву, як на матір, а пресвітери первісної церкви, природно, піклуватимуться про інші церкви в міру їхньої появи. До них належало виявляти християнську повагу і пошану; але ця повага і пошана незабаром була затребувана, і владу вимагати її було затверджено тими, хто був першими єпископами.

І ще: коли церкви множилися, а разом з ними множилися і пресвітери, для просування роботи Євангелія було необхідно, щоб служителі церкви часто збиралися на наради. У цих випадках було цілком природно і правильно, щоб старші головували; але замість того, щоб дозволити цьому залишатися питанням вибору під час проведення кожних наступних зборів чи асамблей, було заявлено право, що першочергово обраний повинен обіймати цю посаду довічно...

Так було встановлено відмінність між старійшинами, або пресвітерами, і єпископами. Ті, хто узурпував цю постійну владу і посаду, привласнили собі виключно титул «єпископ», а всі інші повинні були зберігати титул «пресвітер». **Пресвітери, зі свого боку, прийняли над дияконами верховенство і владу, які їм не належали, і всі разом – єпископи, пресвітери і диякони – стали вищими чинами в церкві над усіма членами, і прийняли для себе титул «духовенство», у той час як для всіх членів церкви був встановлений термін «миряни».**

На підтримку цих трьох порядків серед «духовенства» стверджувалося, що вони походять у належній спадкоємності від первосвящеників, священників і левитів за левитським законом. «Відповідно, єпископи вважали себе наділеними рангом і характером, подібними до первосвященика в юдеїв, тоді як пресвітери представляли священників, а диякони – левитів». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 лютого 1896 р.).

Мир Божий (ч. 1)

«Отож, виправдавшись вірою» (Рим. 5:1), тобто будучи приведені у відповідність із законом вірою, «ми маємо мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа». Єдиний спосіб, яким людина може бути приведена у відповідність із законом і жити без осуду, – це віра в Божі обітниці. У Христі немає неправедності, тому немає нічого, крім праведності. Віруючи в Христа, християнин має праведність Христа.

Але хіба Яків не каже, що мають бути справи, інакше віра марна? Це правда, що віра звершується справами (Як. 2:22). Але люди виправдовуються вірою і тільки вірою. У самому тексті, де йдеться про те, що Авраам був виправданий вірою, йдеться про те, що **справи були лише наслідком віри, яка лежить в основі**, і що цими ділами виповнилося Писання, в якому сказано: «Авраам повірив Богові, і це зарахували йому в праведність». **Справи є наслідком віри.** «Це Бог, що діє у вас за Своєю волею і за Своїм благоволінням». Ми віддаємо себе в руки Христа.

Він приходить і оселяється з нами. **Ми, як глина в руках гончаря; але саме Христос творить усі добрі справи, і Йому належить уся слава.**

«Ми маємо мир із Богом». **Що таке мир? Це не почуття, а факт.** Багато хто думає, що вони повинні відчутти «певне почуття», за яким вони дізнаються, що це «мир Божий». Але в них ніколи не було Божого миру, і тому вони не можуть знати, яким має бути це почуття. Сатана може дати якесь щасливе почуття, і, якщо християнин керуватиметься тільки цим почуттям, він буде обманутий. **Господь має справу не з почуттями, а з фактами.** Мир протилежний війні, ворожнечі, ворожості. Ми або в мирі з Богом, або в стані ворожнечі. Якщо ми в стані війни, то це тому, що ми продовжуємо бунтувати.

Як ми боремося з Богом? Дотримуючись гріховних практик. Кожен, хто свідомо потурає одній гріховній практиці, воює проти Бога. Бог є Бог світу. Христос залишив Свій мир Своїм послідовникам. «Мир Божий нехай панує в серцях ваших». **Між Богом і Його дорогим Сином на небесах існує «рада миру».** Вони радяться про мир людини. Є тільки одна умова, за якої людина може мати цей мир – **беззастережна капітуляція, віддання всього Богові, і тоді в серці настає мир, незалежно від того, які почуття людина відчуває.**

«Великий мир у тих, хто любить закон Твій, і немає їм спотикання». «О, якби ти дослухався до заповідей Моїх! тоді світ твій був би як річка, і правда твоя – як хвиля морські». Яка багата розрада в цих словах! Ісус Христос «вчора, і сьогодні, і навіки Той самий». Тому Його мир уподібнюється безперервній течії річки і невщухаючому накату океанської хвилі; тому не має значення, якими є почуття,

бо, якщо всі гріхи сповідують, Бог вірний і справедливий, щоб пробачити їх, і ми перебуваємо в мирі з Ним. Умова миру – це умова виправдання вірою.

«Через Якого [Христа] і ми вірою здобули доступ до цієї благодаті [незаслуженого прощення і благовоління], в якій стоїмо, і радіємо в надії слави Божої». **Праведність може звершуватися в людях день за днем тією ж силою**, завдяки якій Ісаак народився від батьків, що були практично омертвілими. Коли люди одного разу отримають цей досвід, то в наступний момент вони будуть змушені радіти в надії на пришествя Господа. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 14 січня 1892 р.).

Мир Божий (ч. 2)

Ми живемо в сьогодні, а не в майбутньому (1 Пет. 1:5-9). Спасіння належить нам сьогодні тією самою мірою, що й коли ми будемо в Царстві Божому. **Ніхто, крім нас самих, не може позбавити нас його.** Петро каже: «Досягаючи нарешті вірою вашою спасіння душ». **Наше нинішнє спасіння – це наша єдина надія на майбутнє спасіння.** «Збережені силою Божою» (*пер. з англ.*) – цей вираз, ужитий Петром, позначає точно такий самий стан, як і «виправдавшись вірою» – у 5-му розділі Послання до римлян.

Та сама сила, яка зробить людей безсмертними в майбутньому житті, виправдовує їх – робить їх відповідними до закону, щодня вони перебувають у гармонії з ним. Павло каже в Посланні до Филип'ян 3:21: «Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі».

У Еф. 3:16 Павло в натхненній молитві просить, щоб вони зміцнювалися могутністю Духа Його у внутрішній людині, «за багатством слави Своєї». **Благодать Божа дорівнює славі Божій.** Престол Божий – це престол слави, і благодать, на якій ми стоїмо, підкріплена славою Божою.

«І не цим тільки, але хвалимося і скорботами, знаючи, що від скорботи походить терпіння». Дехто каже, що скорботи породжують нетерпіння. **Це неправда. Якщо людина не виправдана вірою, то скорбота розвиватиме нетерпіння, яке є в ній.** Як же тоді виходить, що скорбота породжує терпіння? Нехай дадуть відповідь ці тексти: «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Пет. 5:7). «Свого тягара поклади ти на Господа, і тебе Він підтримає» (Псал. 54:23). «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Він знімає важкий тягар. Що це за тягар? Усе, що нас турбує або тривожить. **Неважливо, що це – мала річ, маленьке випробування чи велике. Покладіть його на Господа.** Ми радіємо в скорботах, тому що з нами Христос, і ми покладаємо на Нього всі тягарі. Він здатний понести їх. **Він уже поніс їх за весь світ, тому ми не можемо погіршити Його тягар.**

Як же нам позбутися тягара? Віддайте його Христу, а потім скажіть: «Він у Нього». **Наші тягарі у Нього, незалежно від того, відчуваєте ви це чи ні.** Тоді ви відчуєте істину слів: «Я дам вам спокій». Це спокій, навіть якщо фізичний біль все ще непокоїть тіло, тому що Христос несе цю скорботу, і ви піднесені над усяким болем.

Як мученики йшли на дибу і на хрест із піснями радості на устах? Чи було це простою бравадою? Ні. **Христос ніс їхній тягар, і в Ньому вони мали мир.** Від повного серця вони співали Йому хвалу. **Таким чином, вони були щасливі**

й радісні і майже не помічали болю, поки полум'я розповзалось навколо них. Нам доведеться «пройти через велику скорботу». Це може бути удар батоном по оголеній плоті, а може бути й удар молотом. Людська природа страшилась таких тортур. У Христі ми можемо винести їх. Набудьте досвіду в Ньому зараз, і у важкий час Він не залишить вас. Він може нести як великий тягар, так і малий.

Христос буде нашим як тоді, так і зараз, і життя, яким ми живемо, буде в Ньому. Жодна людина в цьому світі не зможе встояти в той час, якщо вона не засвоїла урок віри. **Зараз настав час, поки цей урок можна засвоїти в легких обставинах.** Якою б великою не була скорбота того часу, ми пройдемо через неї з радістю. **Цієї радості потрібно вчитися вже зараз.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 14 січня 1892 р.).

Папство. Людину гріха розкрито

Після періоду життя апостолів амбітні єпископи створили три чини серед «духовенства», згідно з якими «єпископи вважали себе наділеними рангом і характером, подібним до первосвященика в юдеїв, тоді як пресвітери представляли священиків, а диякони – левитів».

Ці відмінності були встановлені вже в середині другого століття. Це призвело до подальшого і найбільш нечестивого винаходу. Оскільки тепер вони були священиками і левитами за чином священства старозавітного періоду, було необхідно, щоб вони також мали жертву, яку повинні були б приносити. Відповідно, Вечеря Господня була перетворена на «неосквернену жертву». Так виникло те, що досі в Римо-католицькій церкві є щоденною «жертвою» меси. Разом із цим прийшла і пишність в одязі, скопійована з колишнього старозавітного священства.

Про те, як тепер оцінювали єпископа, можна судити за такими словами з документа другого століття: «Тому очевидно, що ми повинні дивитися на єпископа так само, як на Самого Господа. Добре шанувати і Бога, і єпископа. Хто шанує єпископа, той шанує Бога; **хто робить що-небудь без відома єпископа, той (насправді) служить дияволу**».

Наступним кроком стало утвердження влади одних єпископів над іншими; **підставою для утвердження цього права було те, що єпископи тих церков, що їх заснували апостоли, по праву мають вважатися вищими за всіх інших**. Оскільки Рим був столицею імперії і оскільки церква там стверджувала пряме походження не тільки від одного, а й від двох апостолів, незабаром стало зрозуміло, що Римська церква претендує на те, щоб бути джерелом істинного вчення, а єпископ цієї церкви – на верховенство над усіма іншими єпископами. У другій половині другого століття, під час єпископату Елевферія (176-192 рр. н. е.), абсолютний авторитет Римської церкви в питаннях доктрини був ясно заявлений у наступних словах: «Необхідно коритися пресвітерам, які є в церкві, – тим, хто, як я вже показав, має спадкоємність від апостолів; тим, хто разом із спадкоємністю єпископату одержав певний дар істини за благоволінням Отця. Оскільки, однак, у такому обсязі, як цей, було б дуже виснажливо перелічувати спадкоємність усіх церков, ми ставимо в глухий кут усіх тих, хто, хоч би яким чином, чи то через зле самозакоханість, чи то через марнославство, чи то через сліпоту та перекручену думку, збирається на несанкціоновані зібрання (ми робимо це, кажу я); вказуючи на традицію, що йде від апостолів, на дуже велику, дуже давню й усім відому церкву, засновану й організовану в Римі двома славновісними апостолами Петром і Павлом; а також (вказуючи) на віру, проповідувану людям, що дійшла до нашого часу через спадкоємність єпископів.

Бо необхідно, щоб кожна церква погоджувалася з цією церквою, в силу її чільного авторитету... Отже, оскільки в нас є такі докази, немає потреби шукати істину серед інших, які легко отримати від церкви; **оскільки апостоли, подібно до багатой людини, яка кладе свої гроші в банк, вклали в її руки найрясніше все, що стосується істини, тож кожна людина, яка забажає, може черпати з неї воду життя. Бо вона – вхід у життя; всі інші – злодії і грабіжники».**

Характер єпископства в 250 р. н. е. ясно видно зі слів Кипріяна: «Не мало єпископів, які повинні були служити повчанням і прикладом для інших, нехтуючи своїм Божественним дорученням, стали агентами в мирському бізнесі, покинули свій престол, покинули свій народ, поневірялися чужими провінціями, полювали на ринках за вигідним товаром, у той час як брати в церкві голодували. Вони прагнули заволодіти грошима, вони захоплювали маєтки хитрими обманами, вони збільшували свої доходи, примножуючи лихварство. У міру того як єпископство дедалі більше підносилося і привласнювало собі дедалі більшу владу, ця посада ставала об'єктом негідних амбіцій і нечестивих прагнень. **Зарозумілість характеризувала тих, хто був при владі, а заздрість – тих, хто не був.** І щоразу, коли з'являлася вакансія, між пресвітерами, які змагалися, виникала непристойна і абсолютно нехристиянська боротьба за місце, що звільнилося. «Диякони, бачачи, що пресвітери таким чином залишають свої функції, сміливо втручалися в їхні права і привілеї; і наслідки розбещеного честолюбства поширювалися на всі чини священного ордену».

Кипріан, «представник єпископальної системи», як пише історик Неандер, заявив, що церква заснована на єпископах, і всі дії церкви контролюються цими ж правителями. Звідси ви повинні знати, що **єпископ – у церкві, а церква – у єпископі; і якщо хто не з єпископом, той не в церкві.**

Незабаром після цього виник ще один предмет суперечки, який викликав багато розбіжностей із далекосяжними наслідками. У міру того як єпископи привласнювали собі дедалі більше й більше влади як у дисципліні, так і у вченні, **«сретиків» ставало дедалі більше. Хто не погоджувався з єпископом, того відразу ж таврували як сретика і відлучали від причастя, так, Діотреф захищував до сретиків навіть апостола Івана.** З цього приводу представник єпископальної системи далі заявив: «Єресі не виникли, розколи не виникли з жодного іншого джерела, окрім як із цього, **що священника Божого не слухаються і не вважають, що є одна людина на певний час священник у церкві і на певний час суддя замість Христа.** Якби, згідно з Божественним вченням, усе братство повинно було коритися, ніхто б не порушував нічого проти колеги священників; ніхто після Божественного суду, після голосування народу, після згоди співєпископів не став би робити себе суддею тепер уже не єпископа, а Бога. Ніхто не розколе церкву поділом єдності Христової».

Тому він стверджував, що якщо хтось перебуває поза цією системою єпископальної єдності та не кориться єпископу, то це всі докази, необхідні

для того, щоб довести, що він єретик. Тому він заявив, що ніхто не повинен «навіть цікавитися», якщо хтось «вчить, поза єдністю». Таким чином, сама істина може бути перетворена на ересь.

Писання здійснилося. Відбулося відпадіння; відбулося самозвеличення єпископства; і настав час, коли відкрилася людина гріха (2 Сол. 2:3). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 13 лютого 1896 р.).

Християнська війна

Існує дивна хибна думка щодо того, що християнин повинен воювати. Створюється враження, що багато хто з тих, хто сповідує християнство, вважають, що для того, щоб боротися з гріхом, вони повинні вести війну з якоюсь людиною. Так, служитель, який найактивніше викриває вчинки людей, що займають суспільне становище, проводить більшу частину свого часу у вистежуванні злочинів і виконанні закону щодо злочинців або сварить служителів закону за їхню слабкість у цьому плані, підноситься як затятий борець із гріхом. Але все це хибне уявлення про християнську війну, «бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12). Ми повинні «подвизатися в добрій боротьбі за віру», бо перемога, яка перемагає світ, є віра. **Сам Христос здобув перемогу над начальствами і владою, і Його перемога стає нашою по вірі. Це єдина боротьба, яку може вести християнин.** Служитель Ісуса Христа «не повинен подвизатися, але бути лагідним до всіх людей». Він – служитель не осуду, а праведності. А «гнів людський не творить правди Божої». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 лютого 1893 р.).

Що таке Євангеліє? (ч. 1)

Апостол Павло кількома словами відповідає на це запитання в Посланні до Римлян 1:16, 17: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо вона сила Бога на спасіння кожному, хто вірує... Правда бо Бога з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою». Але, хоча питання поставлено в таких небагатьох словах, відповідь охоплює так багато, що знадобиться ціла вічність, щоб розкрити всю глибину його значення.

У наведеному вище тексті викладено два моменти для нашого розгляду:

1. Порятунком від гріха.
2. Сила Бога, проявлена для здійснення цього спасіння.

Ми коротко розглянемо їх по порядку.

Апостол каже, що Євангеліє є силою Божою до спасіння, бо в ньому відкривається праведність Бога. Це показує, що саме одкровення праведності Божої приносить спасіння. Те, що мається на увазі спасіння винятково від гріха, видно з того факту, що спасає саме одкровення праведності Божої. Оскільки неправедність є гріх (1 Ів. 5:17), а гріх є порушенням закону (1 Ів. 3:14), то очевидно, що праведність є слухняність закону Бога. Про це свідчить і наступний текст: «І вона вродить Сина, ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21). «Вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних, із яких перший то я» (1 Тим. 1:15).

Оскільки гріх – це порушення закону, очевидно, що врятувати людину від гріха або від порушення закону – це те саме, що зробити і зберегти її слухняною закону. Тому Євангеліє – це одкровення сили Бога творити праведність у людині – проявляти праведність у її житті. Євангеліє, таким чином, проголошує досконалий закон Божий і передбачає не що інше, як досконалий послух йому. Не слід забувати, що для прояву праведних дій у житті людей потрібна не менша сила, ніж сила Бога. Людська сила абсолютно недостатня. Це легко зрозуміти, коли ми дізнаємося, що таке праведність, яка повинна проявитися в житті. У тексті говориться, що це «праведність Бога». Праведність Бога викладена в Його законі. (Іс. 51:6, 7). Хто ж може чинити за праведністю Божою? Тобто хто може робити вчинки, які праведні, як ті, що робить Бог? Очевидно, тільки Сам Бог. Закон Божий викладає Божий шлях (Псал. 118:1, 2). Але Господь каже: «Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:9). Тому зусилля людини виконати заповіді Бога мають бути настільки меншими, наскільки земля менша за Господа і небеса.

Людина впала; робота Євангелія полягає в тому, щоб підняти її на місце по праву руку від Бога. Але чи може людина піднести себе з землі на небо? Людина може так само легко підняти себе своїми власними діями на висоту вимог

заповідей Бога, як підняти себе з землі на сонце, підклавши руки під підошви своїх ніг. Кожен знає, що, коли людина намагається підняти себе, підклавши руки під ноги, вона лише утримує себе внизу, і що важчу вагу вона піднімає, то сильніше тисне вниз. Так і всі зусилля людини зробити себе такою, якою вимагає Закон Божий. Вона тільки посилює свою провину, бо «вся праведність наша – як брудне ганчір'я» (Іс. 64:6, *пер. з англ.*). Те, що людина робить сама, походить від себе, це є егоїзм, а егоїзму немає місця в плані спасіння. Те, що від себе, – від сатани; це цілком зло (див. Мр. 7:21-23). Євангеліє пропонує врятувати людину від самої себе; тому той, хто пропонує повністю або частково виконати роботу, яку вимагає Бог, робить усе можливе, щоб перешкодити плану Бога. Багато хто робить це через невігластво, але результат один і той самий. Саме тому, що юдеї не знали про праведність Бога, вони намагалися встановити свою власну праведність (Рим. 10:1-3). Хто усвідомлює нескінченну глибину, висоту і широту характеру Бога, укладеного в Його законі, той легко побачить, що ніщо, окрім сили Бога, не може породити цей характер у людині. Тільки Сам Бог може творити справи Бога. Для людини припустити, що вона сама здатна творити праведні діла Бога, значить зробити себе рівною Богові; а це і є сама «таємниця беззаконня».

Отже, робота Євангелія полягає в тому, щоб поставити праведні діла Бога на місце неправедності людини. Євангеліє має творити в людині діла Божі та спонукати її мислити Божими думками. Воно має врятувати її від усякої неправди, позбавити її від «світу цього лукавого», спокутувати її від усякого беззаконня; такий результат. Якими засобами він має бути досягнутий? Силою Божою. Тоді ми повинні знати, що це за сила і як вона застосовується. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 28 січня 1892 р.).

Що таке Євангеліє? (ч. 2)

Після твердження, що Євангеліє є силою Божою для спасіння, апостол говорить нам, як ми можемо пізнати цю силу. «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:20). Тобто Божу силу видно в створених Ним речах. Творіння відкриває силу Бога, бо Його сила – це творча сила. Той факт, що Бог творить, відрізняє Його як єдиного істинного Бога. Псалмоспівець каже: «бо великий Господь і прославлений вельми, Він грізний понад богів усіх! Бо всі боги народів божки, а Господь створив небеса» (Псал. 96:4, 5).

І знову ми читаємо: «А Господь Бог правдивий... Своєю Він силою землю вчинив, Своєю премудрістю міцно поставив вселенну і небо напнув Своїм розумом» (Єр. 10:10, 12). Псал. 32:6, 9 розповідає про те, як Господь створив небеса і землю: «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо.... бо сказав Він і сталося, наказав і з'явилось». Усе було створено Його словом. **Коли Бог говорить, сама річ існує в словах, які описують або називають цю річ.** Таким чином, Він «називає те, чого немає, наче воно було» (Рим. 4:17, пер. з англ.). Якби людина назвала річ, якої немає, так, ніби вона була, це було б брехнею; але не так виглядає справа, коли говорить Бог, **бо саме Його слово змушує щось виникнути. Коли Він вимовляє слово, річ уже є:** «Він сказав – і сталося».

Те ж саме слово, яке творить, також і підтримує все. У Євр. 1:3 ми читаємо, що Христос, який створив усе, підтримує все «словом сили Своєї». Також апостол Петро говорить нам, що «небо було напочатку, а земля із води та водою складена словом Божим, тому тодішній світ, водою потоплений, згинув. А теперішні небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Пет. 3:5-7). Творчу силу слова Божого видно у збереженні землі й небесних тіл, а також у зростанні всіх рослин. Про це ж говорять слова Господа, сказані пророком Ісаєю: «І до кого Мене прирівняєте, і йому буду рівний? говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всесильність та всемогутність Його» (Іс. 40:25, 26).

Причина цього криється в тому, що Слово Боже живе; будучи диханням Божим, воно має нетлінну природу Бога, так що його сила ніколи не слабшає. Розділ 40 книги пророка Ісаї повністю присвячений демонстрації Божої сили, приклад якої ми щойно процитували. Слово, яким усе це підтримується, – це слово, про яке говориться у віршах 7, 8: «Засихає трава, зів'яне цвіт, коли дмухне на нього подих Господній, так і народ – трава. Трава засихає, цвіт в'яне, а слово

Бога нашого перебуватиме вічно» (пер. з англ.). Апостол Петро цитує ці слова і додає: «Це є слово, благовістоване вам» (1 Петр. 1:25, пер. з англ.).

Таким чином, ми знову приходимо до твердження, що Євангеліє є силою Божою для спасіння. Але сила Божа проявляється у створенні та підтримці землі; тому Євангеліє – це творча сила Божа, що здійснюється для спасіння людини від гріха. Тому апостол каже: «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове! Усе ж від Бога» (2 Кор. 5:17, 18). «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10). Робота викуплення – це робота зі створення нового творіння – нових людей, нових небес і нової землі – тим самим Словом, яке створило все на початку.

Яке більше підбадьорення може дати нам ще Бог, ніж це, а саме: сила, що виробляє в нас те, що завгодно в очах Господа, є тією самою силою, що створила небо і землю та підтримує їх! Чи потрібно сумувати? Щоб викласти цю думку в Писанні, знадобиться цілий том; але ми прочитаємо кілька текстів, які допоможуть нам встати на шлях споглядання Божої сили в творінні і радити їй.

Псалмоспівець каже: «Один раз Бог сказав, а двічі я чув, що сила у Бога! і в Тебе, о Господи, милість, бо відплачуєш кожному згідно з ділами його!» (Псал. 62:12). Тут ми бачимо милосердя Боже в поєднанні з Його силою. Тепер прочитайте весь 40-й розділ книги пророка Ісаї і, читаючи опис чудесної сили Божої, пам'ятайте перший вірш: «Втішайте, втішайте народ Мій, говорить Бог ваш». А потім наприкінці прочитайте: «Він дає стомленому силу, а знеможеному дарує міцність. Втомлюються і юнаки, і слабшають, і молоді люди падають, а ті, хто сподівається на Господа, оновляться в силі: піднімуть крила, як орли, потечуть – і не втомляться, підуть – і не втомляться». Якою силою? Силою, яка створила землю з нічого і зберігає її. **У чому розрада Божого народу? У знанні того, що їхній Бог могутній у силі аж до створення і підтримки всесвіту.**

Прочитайте також Кол. 1:16-18 і зверніть увагу на те, як відкуплення і створення всього всесвіту пов'язані одне з одним. Ми маємо відкуплення через кров Христа, бо «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть. І Він Голова тіла, Церкви». Звісно, церква має бути сильною, коли вона пов'язана з таким могутнім Главою. **Тільки коли люди через невір'я відокремлюються від Глави, вони стають слабкими.**

Тепер зверніться до Псал. 110:2-4 і прочитайте: «Великі Господні діла, вони пожадані для всіх, хто їх любить! Його діло краса та величність, а правда Його пробуває навіки! Він пам'ятку чудам Своїм учинив, милостивий та щедрий Господь!». Так, Господь милостивий і співчутливий відповідно до сили, виявленої у справах Його рук. «Хто сподівається на Господа, того милість

охоплює». І ця милість дорівнює силі, що створила небеса і землю. Так, вона і є ця сила; бо Сам Бог, могутній Бог, є любов.

Але що сказати більше? Часу не вистачить, щоб перерахувати силу і милість Божу. **Коли ми розмірковуємо над законом Божим, як нас закликають робити це вдень і вночі, і знаходимо в ньому такі чудові речі, що наша душа завмирає при думці, що вся ця праведність має проявлятися в нашому житті, піднімімо очі до небес і подивимось на землю під нами, а потім із тріумфом скажемо: «Наша поміч ув імені Господа, що вчинив небо й землю!»** (Псал. 124:8). Так, нехай усі, хто страждає з волі Божої, «Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в добродіє Йому, як Створителю вірному.» (1 Пет. 4:19). Пам'ятайте, що Той, Хто тримає все словом сили Своєї, «може вберегти вас від падіння і представити вас непорочними перед обличчям слави Своєї з великою радістю» (Юд. 24, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 28 січня 1892 р.).

Бог проголошує

Ніхто не має в собі нічого, з чого можна було б сформувати праведність. Тоді праведність Божа в буквальному сенсі слова вбирає всіх віруючих. Тоді вони одягаються в праведність і наповнюються нею згідно з Писанням. Фактично вони стають «праведністю Божою» у Христі. А як це відбувається? Бог проголошує праведною людину, яка увірвала. **Проголошувати – означає говорити. Тобто Бог звертається до грішника, який нічого не представляє собою і нічого не має, і каже: «Ти праведний», і тут же цей віруючий грішник перестає бути грішником і стає праведністю Божою.** Слово Боже, що говорить про праведність, має в собі саму праведність, і щойно грішник увірує і прийме це слово у своє серце вірою, тієї самої миті він набуває праведності Божої у своєму серці; а оскільки із серця виходить життя, то, отже, у ньому починається нове життя, і це життя є життя слухняності заповідям Божим. Таким чином, віра справді є змістом того, на що сподіваються; тому що віра привласнює собі слово Боже, а слово Боже є змістом. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 9 лютого 1893 р.).

Папство. Костянтин і єпископи

Уже в другій половині третього століття християнської ери відбулося відпадання від Євангелія Господа Ісуса Христа, тож шлях був повністю підготовлений для встановлення папства; **але досконалий розвиток цієї влади ще не було завершено.**

Для свого досконалого розвитку папство мало отримати допомогу держави. Перш ніж єпископ Риму міг бути піднесений до того місця, яке він мав посісти, і визнаний усім світом як глава церкви, інші єпископи мали бути примушені до підпорядкування йому сильною рукою цивільної влади, і вже діяли сили, що мали здійснити це.

Одним із дуже важливих чинників у встановленні папства був імператор Костянтин. Вступивши на престол, Костянтин виявив, що християнство стало зростаючою релігійною силою в імперії, і за якийсь час у нього виникла ідея обернути цю нову релігію, що, здавалося, витісняла язичництво, на свою користь; так само і єпископи, як ми бачили, прагнули до цивільної влади. Як каже Дрейпер, **«метою Костянтина було зробити теологію гілкою політики; метою єпископів було зробити політику гілкою теології»**. І те й інше якоюсь мірою вдалося.

Про стан церкви в той час Євсевій свідчить таке: «Коли через надмірну свободу ми занурилися в недбалість і лінощі, один заздрив і зневажав іншого в різні способи, і ми були майже на межі того, щоб узятися за зброю один проти одного, і нападали один на одного словами, як дротиками і списами, прелати лаялися на прелатів, а народ повставав на народ, і лицемірство та шахрайство сягнули найбільшої висоти злості, тоді Божественний суд, що зазвичай чиниться поблажливою рукою, тоді як народ ще юрмився в церкві, м'якими та лагідними відвідинами почав вражати її єпископат; гоніння почалося з тих братів, які були у війську. Але, немов позбавлені всякої чутливості, ми не поспішали вживати заходів, щоб умиритворити й умилостивити Божество; дехто, справді, як атеїсти, вважаючи свої ситуації не почутими й не поміченими провидінням, ми додавали одне зло й нещастя до іншого. Але деякі, які здавалися нашими пасторами, залишивши закон благочестя, розпалювали один проти одного взаємні чвари, тільки накопичуючи сварки й погрози, суперництво, ворожнечу й ненависть один до одного, тільки прагнучи затвердити уряд як свого роду суверенітет для себе».

Язичницькі гоніння змусили відкинути всі ці розділення і суперечки. Усі інші інтереси були забуті в одному всепоглинаючому питанні **про права совісті проти язичницького деспотизму. Так було створено принаймні зовнішню єдність між усіма сектами під будь-якою назвою, які сповідують християнську релігію в будь-якій формі. Так була сформована компактна влада, яка**

пронизувала кожен частину імперії і водночас була відчужена від усіх матеріальних інтересів імперії в її нинішньому вигляді. Тут була влада, яка, якби її можна було закріпити і використати, забезпечила б успіх тому, хто її отримає, з такою ж упевненістю, з якою він міг укласти союз. Такий стан справ було ясно видно в той час. Костянтин «зрозумів знамення часу і діяв відповідно».

Дрейпер каже: «Костянтину, який утік з-під віроломної опіки Галерія, природно спало на думку, що якщо він приєднається до християнської партії, то це відразу ж принесе йому помітні переваги. Це дало б йому в кожному куточку імперії чоловіків і жінок, готових зустріти вогонь і меч; це дало б йому прихильників, які не тільки натхненні традиціями своїх батьків, бо людська природа навіть у релігії проявляє себе, які вимагають відплати за жахливі варварства й несправедливість, яких вони зазнали; це дало б йому, і це було найважливішим, непохитних прихильників у кожному легіоні армії. Він узяв свій курс. Військові події увінчали його успіхом. Він не міг бути іншим, окрім як зовні вірним тим, хто дав йому владу і хто продовжував підтримувати його на троні» («Інтелектуальний розвиток Європи»).

Костянтин був не єдиним, хто побачив цю можливість, але він, будучи досвідченим політиком, досяг успіху, тоді як інші зазнали невдачі. На додаток до переваг, які відкривалися в цій ствердженій єдності церков, існував рух серед єпископів, що послужило додатковим стимулом для Костянтина укласти союз із церквою, що він і зробив. **Хоча вірно, що всі відмінності, суперечки і чвари між єпископами і сектами були забуті у вищому конфлікті між язичництвом і вільнодумством**, є щось, про що згадує Євсевій, що все ще залишалося. Це було прагнення єпископів «затвердити владу як свого роду суверенітет для себе». Вони прагнули утвердити не тільки свою владу в церкві, а й уряд у державі, щоб використовувати його в інтересах церкви. Бо, як свідчить Неандер, «у церкві фактично виникла... хибна теократична теорія, що бере початок не в суті Євангелія, а в змішуванні релігійних конституцій Старого і Нового Завітів».

Ця теократична теорія єпископів є ключем до всієї історії Костянтина і церкви його часу, а також усього подальшого похмурого періоду. Вона призвела єпископів до дикої екстравагантності в їхньому поклонінні імператорському впливу і в точності збіглася з ідеєю Костянтина про абсолютну монархію.

Ідея теократії, яку єпископи сподівалися встановити, більш ясно і повно представлена в «Житті Костянтина» Євсевія, ніж у будь-якому іншому творі того часу. Церква була другим Ізраїлем у єгипетському рабстві. Максенцій, який був імператором в Італії й одним із чотирьох правителів усієї Римської імперії, кожен із яких прагнув верховної влади, був другим фараоном; **Костянтин, який скинув його, був другим Мойсеєм**. Як перший Мойсей виріс у палаці фараонів, так і цей новий Мойсей виріс у товаристві нових фараонів.

Коли Костянтин виступив у похід проти Максенція, це був новий Мойсей, що йде звільняти Ізраїль. Коли армія Максенція була розбита на берегах Тибру і безліч людей потонуло в річці, це було Червоне море, що поглинуло війська фараона. Коли Максенція зіштовхнули з мосту і під вагою своїх обладунків він миттєво занурився на дно річки, це був новий фараон і «кінь та вершник його», якого кинули в море, а потім він занурився на дно, як камінь.

Потім Ізраїль був визволений, і новий Ізраїль оспівав пісню визволення, як і первісний Ізраїль під час визволення. Описуючи це, Євсевій використовує такі слова: «Чи будемо грішити перед Господом, бо Він прославився надзвичайно; коня і вершника Він повалив у море. Він став мені помічником і щитом на спасіння». І ще: «Хто подібний до Тебе, Господи, з богів? Хто подібний до Тебе, славний у святості, чудовий у славослів'ях, той, хто творить чудеса?»

Таке схиляння не залишилося без відповіді з боку Костянтина. Він тісно зблизився з єпископами, одним з яких був Євсевій, і, своєю чергою, лестив їм. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 20 лютого 1896 р.).

Як прийшло Слово

Прочитавши текст: «Усе Писання Богом надхнене» (2 Тим. 3:16), ми помістимо поруч із ним наступний текст: «Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Пет. 1:21).

Писання походить не від людей, а від Святого Духа. Це повинно вирішити питання про те, чи є Писання якоюсь мірою віддзеркаленням невігластва або забобонів людей, які написали їх; бо той, хто стверджує, що це так, повинен встати на позицію, що Святим Духом можуть керувати людські забобони, або що Він не може вимовляти слова досконалої Божественної істини через недосконалий інструмент. Але це означає звести Святого Духа до рівня людини.

Не наша справа питати, як Дух Божий може говорити через людський інструмент, не руйнуючи його індивідуальності, і при цьому послання буде повністю Божественним. Це таємниця, яка спочиває тільки в силі Божій. Ми приймаємо її так само, як приймаємо таємницю втілення Христа, не намагаючись пояснити її.

Коли ми спеціально звертаємо нашу увагу на те, що Писання повністю походять від Духа Божого, то нас не може не вразити частота, з якою це твердження зустрічається в Біблії. Давайте відзначимо кілька прикладів.

«А оце останні Давидові слова: Слово Давида, сина Єссеевого, і слово мужа високопоставленого, помазаного Богом Яковим, і солодкого піснотворця Ізраїлевого. Дух Господній говорить в мені, а слово Його на моїм язичку!» (2 Цар. 23:1, 2). Давид говорив слово, але це було Слово Боже. Знову ж таки: «Про це спасіння розвідували та допитувалися пророки, що звіщали про благодать, призначену вам. І вони досліджували, на котрий чи на який час показував Дух Христов, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них.» (1 Пет. 1:10, 11). **Хто ж свідчив? Не самі пророки, а Дух Христа, Який був у пророках.** Пророки не розуміли всього значення того, про що Дух свідчив через них, але повинні були вивчати свої власні писання.

Зауважте в наступних місцях Писання, як ретельно проводиться відмінність між людьми, яких використовували як інструменти, і джерелом, з якого прийшло одкровення: «Вони між собою незгідні були й повиходили, як промовив Павло одне слово, що добре прорік Дух Святий отцям нашим через пророка Ісаю, 26 промовляючи: Піді до народу цього та й скажи: Ви вухом почуєте, та розуміти не будете, дивитися будете оком, але не побачите!» (Дії 28:25, 26). Дії 1:16: «...належало збутись Писанню тому, що устами Давидовими Дух Святий був прорік про Юду, який показав дорогу для тих, хто Ісуса схопив». Дії 3:20, 21: «щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти аж до часу

відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх!».

У всіх попередніх текстах пророк згадується як глашатай Духа Божого, але в наступній цитаті з Єремії 31:33 **пророка ігнорують, і заслугу віддають безпосередньо Святому Духові**: «свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить: Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, Закони мої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх» (Євр. 10:15, 16).

Хто дав це свідчення? Святий Дух. Пророк Єремія був використаний як інструмент для передання його народу; але **воно виходило настільки безпосередньо від Святого Духа, що Єремію можна без жодної справедливості ігнорувати, віддаючи належне цим словам.** Отже, ми дізнаємося, що, оскільки Писання з'явилися не з волі людини, але «люди говорили від Бога, будучи спонукувані Духом Святим», слово, яке вони говорили, не є словом людини, але справді є Словом Божим. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 10 березня 1892 р.).

Папство. Церква в четвертому столітті

Прагнення єпископів у четвертому столітті «затвердити уряд як своєрідний суверенітет для себе» призвело до того, що вони лестили Костянтину, оголошуючи його новим Мойсеєм, який прийшов звільнити церкву від рабства і встановити теократію на землі, в якій єпископи повинні були бути тлумачами Божественної волі.

Таке схиляння не залишилося без відповіді з боку Костянтина. Він тісно зближився з єпископами і, своєю чергою, лестив їм. Євсевій каже: «Імператор також мав звичай особисто запрошувати товариство служителів Божих, яких він вирізнявся з максимально можливою повагою та пошаною, ставлячись до них у всіх сенсах як до осіб, посвячених на служіння Богові. Відповідно, їх запрошували до його столу, хоча вони були убогі за своїм вбранням і зовнішнім виглядом, але не так у його оцінці, оскільки він судив не про їхню зовнішність, як її бачить вульгарне око, а думав, що бачить у них щось від характеру Самого Бога».

Це діяло чарівно. По всій імперії придворні єпископи працювали в інтересах Костянтина; і, оскільки тільки Ліциній тепер залишався між Костянтином і його омріяним становищем єдиного імператора й абсолютного правителя, єпископи та їхні політичні церковні послідовники молилися проти Ліцинія і за Костянтина.

Оскільки ці «по-мирському налаштовані єпископи, замість того, щоб піклуватися про порятунок своїх паств, часто і надто сильно були схильні до роз'їздів і мирських турбот», Ліциній спробував покласти цьому край. Щоб зупинити їхнє втручання в політичні справи його володінь, він заборонив єпископам збиратися разом або переходити зі своїх єпархій в інші. **Це тільки посилило активність єпископів, оскільки дії Ліцинія могли бути порівняні до гонінь.**

Далі Ліциній пішов настільки далеко, що став усувати з усіх державних посад тих, хто не приносив жертви богам; і в його володіннях знову було проведено межу на користь язичництва. Це змусило партію Костянтина виступити сміливіше, і вони не тільки молилися за Костянтина проти Ліцинія, а й почали вигадувати видіння, в яких вони вдавали, що бачать «легіони Костянтина», каже Неандер, «переможно марширують вулицями опівдні».

Ці постанови Ліцинія надали новому Мойсею можливість підкорити язичників у пустелі й перейти до оволодіння землею обітваною та повного встановлення нової теократії. Було оголошено війну, і Костянтин з лабарумом (ред.: державний стяг, хрестовий стяг) на чолі своєї армії рушив у похід на володіння Ліцинія.

Тепер був зроблений ще один крок у просуванні теократичної ідеї і в наслідування первісного Мойсея. Слід пам'ятати, що після переходу через

Чорне море Мойсей спорудив скинію і поставив її подалі від табору, куди він ходив радитися з Господом і приймати те, що Господь повинен був дати в повеліннях Ізраїлю. Костянтин, щоб підтримати свою роль у цій схемі нової теократії і наскільки можливо відповідати теократичним планам єпископів, також спорудив скинію і поставив її на значній відстані від свого табору. **У цю скинію він приходив і вдавав, що має видіння та повідомлення від Господа, і отримував вказівки щодо очікуваної битви з Ліцинієм.**

Незабаром він пішов ще далі і поставив у кожному легіоні скинію зі священниками і дияконами, які прислужують, а також ще одну скинію, побудовану у формі церкви, «щоб у разі, якщо його або його армію заведуть у пустелю, у них була священна будівля, у якій вони могли б славити й поклонитися Богові та брати участь у таїнствах». Священники і диякони слідували за наметом для здійснення в ньому священнодійств згідно із законом і правилами Церкви.

Підсумком війни між Костянтином і Ліцинієм стала поразка і подальше вбивство останнього.

Коли Костянтин зайняв своє місце голови на Соборі в Нікеї, його теократичні підлабунки прикинулися, що засліплені його пишністю, неначе янгол Божий зійшов прямо з небес. А коли собор було закрито і віровчення, заради якого вони зібралися, було встановлено, він надіслав листа до «Олександрійської католицької церкви», в якому оголосив, що висновки, зроблені Собором, були натхненні Святим Духом і можуть бути нічим іншим, як Божественною волею щодо вчення Бога.

Після закінчення собору він влаштував банкет на честь двадцятого року свого правління, на який запросив єпископів і духовенство, присутніх на Соборі. **Єпископи у відповідь заявили, що, на їхню думку, це подоба самого Царства Христового.**

Костянтин сам іноді виступав у ролі проповідника, і «в цих випадках робили загальне запрошення, і тисячі людей йшли до палацу, щоб почути імператора, який став проповідником». **Вони були готові в сильних місцях відповісти гучними оплесками і радісними вигуками. Часом він нападав на своїх придворних за їхню жадібність і мирську сутність, а вони, прекрасно розуміючи його, гучно аплодували його проповідям і продовжували в тому ж дусі, наслідуючи його дії.**

За очевидними неупередженими фактами історії Костянтин постає перед світом як переконаний і постійний лицемір, лжесвідок і багаторазовий убивця, до того ж його власна сім'я не уникла його кровожерливих ревнощів. І все ж цей єпископ (ред.: Євсевій), знаючи все це, не вагаючись, оголошує його особливим улюбленцем Бога, уподібнює його до Ісуса Христа, змушує Бога схвалити його як приклад благочестя для людського роду.

Коли один із найкращих єпископів його двору, той, хто був знайомий з усім перебігом його порочного життя, міг бачити в житті й учинках такої людини, як

цей, Мойсея і Царство Боже, ми можемо тільки здивовано запитати, що ж міг бачити там найгірший із єпископів? Чи може хто-небудь дивуватися, чи може якась розумна людина заперечувати, що з такої суміші, яка складається з таких єпископів і такого характеру, повинна відбутися таємниця беззаконня у всій її огидній жахливості!

Так Церква грала в блудницю зі світом на початку четвертого століття. І саме в такий спосіб, проявивши непокору Господу і домагаючись прихильності розбещених князів, єпископ Риму був, нарешті, піднесений до того місця, де він, за описом, сидить «у храмі Божому, показуючи себе, що він Бог». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 27 лютого 1896 р. А. Т. Джоунс).

Безмежна благодать, вільна для всіх

«А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). Міра дару Христового – це «вся повнота Божества тілесно». Це вірно як щодо міри дару, який Бог зробив, давши Христа, так і щодо міри дару, який дав Сам Христос. Бо дар, який дав Бог, – це Його Єдинородний Син, а в «Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно», і це та міра благодаті, яка дана кожному з нас, з чого випливає, що кожному з нас вона дана без міри – просто безмежна благодать.

З погляду міри дару, який дає нам Сам Христос, це одне й те саме; тому що «Він віддав Себе за нас»; Він віддав Себе за наші гріхи, і в цьому Він віддав Себе нам. А оскільки в Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно, і оскільки Він віддав Себе, то і міра дару Христа з Його власного боку також є лише мірою повноти Божества тілесно. Звідси випливає, що і з цього погляду міра благодаті, яка дається кожному з нас, є лише міра повноти Божества, тобто просто безмірна.

Таким чином, як би це не розглядалося, Господь каже, що кожному з нас Він дав благодать у міру повноти Божества тілесно, тобто безмежну, безмірну благодать – усю благодать, яку Він має. І це добре

І ця безмежна благодать дана вільно «кожному з нас». Саме нам, тобі і мені, таким, якими ми є. І це добре. **Нам потрібно саме стільки благодаті, щоб зробити нас такими, якими нас хоче бачити Господь.** І Він такий добрий, що дає нам усе це безоплатно, щоб ми справді були такими, якими Він хоче нас бачити.

Господь хоче, щоб кожен із нас був спасений, і саме з повнотою спасіння. І тому Він дав кожному з нас повноту благодаті, бо саме благодать приносить спасіння. Бо написано: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тит. 2:11). Таким чином, Господь хоче, щоб усі були врятовані, і тому Він дав усю Свою благодать, яка приносить спасіння всім. Маргінальне читання цього тексту говорить про це саме так, і воно так само правильне, як і читання в самому вірші. Ось воно: «З'явилася благодать Божа, що приносить спасіння всім людям» (*пер. з англ.*). **Уся благодать Божа дається вільно кожному, приносячи спасіння всім.** Чи отримають її всі або хтось один – це вже інше питання. Те, що ми зараз вивчаємо, – це істина, і той факт, що Бог дав її, зрозумілий, навіть якщо люди можуть відкинути її.

Господь хоче, щоб ми були досконалими; так і написано: «Отже, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний». **Бажаючи, щоб ми були досконалими, Він дав нам, кожному, всю благодать, яку має, приносячи повноту Свого спасіння, щоб кожна людина була представлена досконалою у Христі Ісусі.** Мета цього дару Його безмежної благодаті – зробити нас подібними до Ісуса, Який є образом Божим: «Кожному з нас дана благодать у міру дару Христового... для звершення святих... доки всі прийдемо в єдність віри

і пізнання Сина Божого, в чоловіка досконалого, в міру повного віку Христового» (пер. з англ.).

Чи хочете ви бути схожими на Ісуса? Тоді прийміть благодать, яку Він так повно і так вільно дарував. Прийміть її тією мірою, якою Він дав її, а не тією, якою, на вашу думку, ви її заслужили. Віддайте себе їй, щоб вона могла діяти у вас і для вас у тих чудових цілях, заради яких вона дана, і вона діятиме. Вона зробить вас схожими на Ісуса. Вона виконає мету і бажання Того, Хто її дав. «Віддавайте себе Богові». «Благаю вас також, щоб ви не марно приймали благодать Божу». (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 17 квітня 1894 р.).

Як здобувається праведність (ч. 1)

«А тепер, без Закону, правда Божа з'явилась, про яку свідчать Закон і Пророки. А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає, бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів, за довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса. Тож де похвальба? Виключена. Яким законом? Законом діл? Ні, але законом віри. Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону. Хіба ж Бог тільки для юдеїв, а не й для поган? Так, і для поган, бо є один тільки Бог, що виправдає обрізання з віри й необрізання через віру. Тож чи не нищимо ми Закона вірою? Зовсім ні, але зміцнюємо Закона» (Рим. 3:21-31).

Усі люди (юдеї та язичники) згрішили в очах Бога; усі перебувають під законом Божим, і всі засуджені ним, а тому жодна людина не може бути виправдана ним. Він не може оголосити праведними тих, хто його порушив, а його вимоги настільки чисті й піднесені, що жодна занепала людина не має сил їх виконати. **Тому ніхто не може отримати праведність за законом; і все ж без святості – досконалої відповідності закону – ніхто не може побачити Господа** (Євр. 12:14). Але дехто побачить Господа (див. Об'яв. 22:3, 4), **тож він мусить здобути святість якимось іншим способом, окрім закону.** Як це можливо – ось у чому проблема, адже **закон – це повне і досконале вираження праведності Божої.** Писання, наведене вище, вирішує цю проблему. Давайте уважно проаналізуємо його.

«Але нині, незалежно від закону, з'явилася правда Божа». Ах! Це дає надію. Але стривайте! Чи не перебуваємо ми в небезпеці збитися зі шляху? Чи сміємо ми сподіватися на праведність, отриману поза законом? Ну, оскільки ми не можемо отримати нічого від самого закону, нам доведеться отримати її крім закону, якщо в нас взагалі є закон. Але не лякайтеся, пам'ятайте, що ця праведність, яку ми повинні здобути без або крім закону, є «праведність Божа». Це якраз те, чим є закон! Саме; не може бути справжньої праведності, яка не була б праведністю Бога, і вся ця праведність викладена в Його законі. Де і як ми маємо здобути її, ми побачимо пізніше; але спочатку зверніть увагу на те, що про неї «свідчать закон і пророки». **Це така праведність, на яку закон дає свою згоду.** Де ж її можна здобути?

«Правда Божа через віру в Ісуса Христа у всіх і на всіх віруючих». І ось у нас є найсильніший доказ того, що ми не будемо осоромлені перед законом, якщо тільки зможемо здобути цю праведність. Бо ми знаємо, що **Христос, як частина**

Божества, дорівнює Отцю. Він є Слово і є Бог. Як Слово, прояв Того, Кого ніхто не бачив, Він виголосив закон Своїм голосом. Він виголосив його «як той, хто має владу», «бо в Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно». **Тому якщо ми отримуємо праведність Божу через Ісуса Христа, то очевидно, що в нас буде праведність, якої вимагає закон, тому що ми отримуємо її від Першоджерела. Наша праведність походить з того ж джерела, що й праведність закону.**

Як ми його отримуємо? За вірою. Як ще ми можемо отримати її? Оскільки неможливо здобути праведність справами закону, очевидно, що вона має прийти по вірі, як дар. І це узгоджується з твердженням, що «дар Божий є життя вічне, через Ісуса Христа, Господа нашого». Хтось скаже, що це здається неможливим, що ми можемо отримати праведність таким чином. Але подумайте трохи; **«гріх» і «праведність» просто позначають наше ставлення до Бога.** І якщо є спосіб, за допомогою якого Він може, відповідно до Своєї справедливості, вважати нас праведними, то Він має на це право. Хто скаже, що Він не може робити зі Своїми власними людьми те, що забажає?

«Бог був у Христі, примиривши з Собою світ» (2 Кор. 5:19, *пер. з англ.*). Віддаючи Свого Єдинородного Сина за світ, Він нібито віддав Себе; Він дійсно віддав Себе. І оскільки **Праведний помер за неправедних** (1 Петр. 3:18), Бог може бути справедливим і вважати праведним того, хто матиме віру в Ісуса.

«Де ж те, чим би хвалитися? знищено. Яким законом? *законом* справ? Ні, але законом віри». Термін «закон», що використовується в цьому вірші, не має відношення до кодексу або якихось встановлених правил. **Його слід розглядати, швидше, у значенні «принцип».** **Ми виправдані не за принципом справ, а за принципом віри.** «Бо ми визнаємо, що людина виправдовується вірою, незалежно від справ закону». Жодного іншого висновку не може бути зроблено з того, що було сказано вище. Справами закону не може виправдатися жодна плоть, бо всі згрішили, а ті, хто отримує праведність, отримують її задарма, з милості Божої. Це виключає хвастощі. Ніхто не може хвалитися тим, що він зробив, бо він не зробив нічого такого, чим могла б похвалитися хороша людина. **Тільки добрі справи гідні того, щоб ними хвалитися; але доброта, яку ми маємо, дана нам Господом, і тому ми не можемо хвалитися нею.** Як каже Павло в іншому місці: «Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). Немає можливості хвалитися, окрім як «хрестом Господа нашого Ісуса Христа» (Гал. 6:14). (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 24 березня 1892 р.).

Як здобувається праведність (ч. 2)

Аналізуючи уривок Рим. 3:21-31, ми бачимо, що одна з думок Писання звучить так: «щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів». Це не повинно сприйматися як вказівка на те, що Божа благодать вичерпує себе в прощенні гріха тільки в минулому і що для нашого майбутнього життя ми повинні стояти на самоті без неї. Ні; якби це було так, то вихваляння не було б виключене. **Ми так само залежимо від Христа в постійному прояві Його праведності в нас, як і в першому її прояві** (*ред. при наверненні або народженні згори*). Він каже: «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете... бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:4, 5). **Але Божа благодать не відпускає жодних гріхів, окрім тих, які вже вчинені. Гріхи, які не були вчинені в минулому, не мають існування. Відпустити або пробачити їх до того, як вони були скоєні, означало б просто дати індульгенцію або дозвіл на гріх;** тільки папа римський наважився зробити це, і тим самим він поставив себе вище за Бога.

Зауважте також, що праведність за вірою Ісуса Христа «для (*ред. до*) всіх і на всіх віруючих». Не просто до, у значенні напрямку, як зазвичай розуміється це слово; але, входячи в серце, у внутрішнє єство всіх тих, хто має віру. Це в точності відповідає Божій обіцянці, даній у заповіді: «Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом!» (Єр. 31:33). **Праведність, яка приходить по вірі, не поверхнева; вона реальна; вона стає частиною особистості.**

І нехай ніхто не випускає з уваги той великий факт, що ніхто ні на мить не може піти від закону. Закон завжди присутній. **Євангеліє не звільняє від зобов'язань перед ним; навпаки, Євангеліє підкреслює наші зобов'язання, оскільки воно існує з єдиною метою: привести нас у стан досконалого послуху закону.** Той, хто уявляє, що віра відводить від закону, не знає, що таке віра і для чого вона потрібна. **Віра може бути спрямована тільки на Христа, Який є її автором і виконавцем.** Тільки Він один був представлений як об'єкт віри. **Але Він був поставлений тільки для того, «щоб ми стали в Ньому праведністю Божою»** (2 Кор. 5:21, *пер. з англ.*). Павло знову каже: «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

А тепер дуже коротко резюмуємо. По-перше, всі винні, засуджені законом, тож вони не можуть отримати від нього праведність, якої він вимагає. Вони намагаються знову і знову, але марно; вони не можуть відвернути його

справедливий осуд. Але тепер на сцені з'являється Христос. **Він – Той, звідки закон черпає всю свою праведність**, і Він обіцяє дати праведність безоплатно всім, хто її прийме. Він може це зробити, тому що благодать, як і істина, приходить через Нього. Грішник приймає Христа, тремтячи, але знаючи, що це його єдина надія. **Христос покриває його одягом праведності** (Іс. 61:10) і **вбирає Свою праведність у його серце**. Він знімає з нього брудний одяг і одягає його в новий одяг, кажучи: «Я зняв з тебе провину твою» (Зах. 3:3-5). **І тепер закон, який раніше засуджував його, свідчить про його праведність. Він вступає в суд і захищає будь-кого, на кому знайдена ця праведність, бо Сам є праведним.** І ось людина, яка була майже у відчаї, бо не могла отримати праведність від закону і відвернулася від нього, знаходить її досконало у Христі. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 24 березня 1892 р.).

Умовне безсмертя

Що мається на увазі під умовним безсмертям? Просто те, що безсмертя і вічне життя – це одне й те саме, і **залежить від віри людини в Христа**. Це означає, що «дар Божий вічне життя в Христі Ісусі» (Рим. 6:23). Це доктрина, якої навчав Сам наш Спаситель, коли Він сказав: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). Або, як висловлюється апостол: «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його» (1 Ів. 5:11).

Це вчення, яке Христос преподав Никодиму в таких словах: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Це вчення дає Христу Його законне звання Подателя життя, на яке Він Сам претендував, коли сказав: «Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

Якщо послухати розмови деяких людей, то можна подумати, що вчення про умовне безсмертя – це чиста невірність, яка повністю суперечить усьому істинному християнству. Насправді воно ґрунтується на визнанні того факту, що в усьому Христос має першість; що людина не може мати нічого, крім того, що вона отримує через Христа.

По суті справи, заперечення вчення про умовне безсмертя такою мірою є запереченням Христа. Дійсно, можна сказати, що це повністю заперечення Христа, оскільки воно заперечує те саме, заради чого Христос прийшов. **Він Сам заявляє, що єдиною метою Його приходу на цю землю, щоб померти, було те, щоб люди, віруючи в Нього, мали життя. Тепер той, хто каже, що вічне життя не залежить від віри в Христа, фактично говорить, що людина не потребує Христа.** Саме так чинили багато стародавніх юдеїв, яким Христос сумно сказав: «Ви не хочете прийти до Мене, щоб мати життя». Вони не сповідували себе християнами; вони беззастережно відкинули Христа. Чи не дивно, що в наші дні Христа так само відкидають ті, хто сповідує до Нього любов і шанування? Чому люди повинні відмовлятися визнати, що зобов'язані Христу за все, що мають або сподіваються мати? (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. April 7 квітня 1892 р.).

Пророцтва про Месію (ч. 1)

Воістину прекрасним був масток, дарований нашим першим батькам. Шість днів трудився великий Творець, облаштовуючи його для них, і щодня після завершення роботи він оголошувався гарним. На завершення, коли все було готово, Бог створив людину за образом Своїм і подобою і дав їй владу над звірами польовими, птахами небесними, рибами морськими, словом, над усією землею і всім, що в ній. Земля була родюча і не була обтяжена тернами і будяком. Легкої праці, не супроводжуваної втомою, було б достатньо, щоб вона могла дати рясний урожай. Більше того, «насадив Господь Бог рай ув Едені на сході, і там осадив людину, що її Він створив. І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла... І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» (Бут. 2:8, 9, 15).

Усе, що людині потрібно було підкорити, засадити й обробити, цю решту землі, Бог Сам насадив у Едемському саду, і людині лишалося тільки чудове заняття – керувати ростом розкішних плодів і тішити ними свій погляд. Тут усе було передбачено для досконалого щастя: усе було найвишуканішої якості та надано без обмежень, у людини був найвишуканіший, найтонший смак, щоб насолодитися цим повною мірою, а **її ідеально збалансована природа не дозволяла їй затьмарити задоволення будь-якою надмірністю**. За наявності ідеально пристосованого до неї супутника, її двійника не було нічого, що могло б перешкодити їй насолоді життям.

Але в цей Едем прийшов спокусник. Будучи вигнаний як осквернитель з гори Божої за бунт, до якого його підштовхнула гордість, він знайшов задоволення своєї душі у спробах зашкодити Божим цілям і змусити інших розділити його нещасну долю. Знаючи, що послух – це життя, він спланував смерть людського роду, змусивши наших перших батьків згрішити. Там, де було щастя, він посіяв насіння невдоволення; там, де була лагідність і добровільне підпорядкування справедливим і м'яким вимогам Бога, він посіяв гордість і нечестиві амбіції; там, де була максимальна свобода, бо людина ходила в законі Божому, супротивник душ приніс тяжке й жорстоке рабство і самотній дім-в'язницю. Навіявши їм думку про те, що Бог – суворий господар і що Своїм м'яким правлінням Він прагне возвеличитися їхнім коштом, він примусив їх шукати «більшої свободи» на своїй власній дорозі; і в такий спосіб вони виявили, що, хоч власний шлях людини може видаватися правильним у її власних очах, «кінець її – шляхи смерті». «Тому, як однією людиною гріх увійшов у світ, і гріхом – смерть, так і смерть перейшла у всіх людей, бо в ньому всі згрішили».

Але люблячий Батько не залишив Своїх дітей повністю в руках їхнього безжального супротивника. Одразу ж після того, як наші перші батьки вчинили гріх, «ввівши смерть у світ, і все горе наше, з втратою Едему», Бог вимовив слова, які врятували винних від цілковитого розпачу, сказавши тому, хто спричинив падіння: «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3:15). Ці слова всі розуміють як обіцянку Месії, Який має знищити сатану та його діла і визволити тих, кого він зв'язав; і в наступні віки, аж до того дня, коли вони справдилися, **найбільшою надією кожної жінки, котра вірить Божому Слову, було те, що вона може стати матір'ю великого Визволителя.**

Відразу ж ми знаходимо свідчення віри в прийдешнього Відкупителя. Авель приніс Господу жертву «від первістків стада свого і від туку їхнього. І зглянувся Господь на Авеля і на дар його». Апостол каже: «Вірою Авель приніс Богові жертву кращу, як Каїн; нею засвідчений був, що він праведний, як Бог свідчив про дари його; нею, і вмерши, він ще промовляє» (Євр. 11:4). Ця жертва показала віру Авеля в Агнца Божого, Який Своєю смертю мав узяти на Себе гріх. За свою віру він був зарахований до праведників. Ця дуже коротка розповідь є для нас повним доказом того, що план спасіння був відомий у всій своїй повноті першим жителям землі. Цією жертвою Авель показав, що він знав, як і чому Месія має бути «уражений».

Обіцаний Месія, Якого віщували всі єврейські жертвопринесення, був надією цього народу в усій його історії. Месія так тісно пов'язаний з єврейським народом, що ми не можемо думати про одне, не думаючи про інше. Мойсей пророкував про Христа, коли говорив юдеям: «Пророка з-посеред тебе, з братів твоїх, Такого, як я, поставить тобі Господь, Бог твій, Його будете слухати» (Повт. 18:15). І настільки широко це пророцтво розуміли як таке, що стосується Месії, що, коли юдеї хотіли дізнатися, чи є Іоанн Хреститель обіцаним, вони просто запитували: «Чи пророк?» (Ів. 1:21).

Старий Заповіт усіяний пророцтвами про Перше пришестя Христа. До них звертався Ісус, щоб довести Свою Божественну місію, і ними апостоли переконували народ у тому, що Ісус є Христос. Після того як Пилип послухався заклик Вчителя: «Йди за Мною», він знайшов Нафанаїла і сказав йому: «Пилип Нафанаїла знаходить та й каже йому: Ми знайшли Того, що про Нього писав був Мойсей у Законі й Пророки, Ісуса, сина Йосипового, із Назарету» (Ів. 1:45). Сам Ісус сказав невіруючим юдеям: «Коли б ви Мойсееві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він» (Ів. 5:46). Павло сказав Агріппі: «Але, поміч від Бога одержавши, я стою аж до дня сьогоднішнього та свідкую малому й великому, нічого не розповідаючи, окрім того, що сказали Пророки й Мойсей, що статися має,²³ що має Христос постраждати, що Він, як перший воскреснувши з мертвих, проповідувати буде світло народові й поганам!» (Дії 26:22, 23).

А Петро сказав про Христа: «Усі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його Йменням» (Дії 10:43).

Оскільки, згідно з Писанням, існувало таке загальне очікування Месії, чому, коли Христос прийшов, «До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його»? (Ів. 1:11). Єдина відповідь, яку можна дати, полягає в тому, що **вони не вірили своїм власним Писанням**; адже всі пророцтва про Месію справдилися в Ісусі з Назарету і не могли стосуватися жодної іншої людини. Щоправда, ми б не визнали багато з цих старозавітних пророцтв такими, що стосуються Христа, якби їх не застосували натхненні автори Нового Заповіту. Але юдеї мали натхненних пророків, які просвіщали їх, тож вони не мали виправдання своєму невір'ю. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 5 травня 1892 р.).

Нескінченність і вічність закону

Закон Божий – це праведність Бога. Не зайвим буде проаналізувати докази з цього приводу. Давид у наступних словах свідчить про те, що заповіді самі по собі є праведністю: «Хай язик мій звіщатиме слово Твоє, бо всі Твої заповіді справедливість.» (Псал. 119:172). Оскільки немає праведності, окрім Божої, заповіді мають бути Його праведністю; але у нас є ще більш прямий доказ. Пророк Ісаїя протиставляє земні речі праведності Божій: «Здійміть свої очі до неба, і погляньте на землю додолу! Бо небо, як дим, продереться, а земля розпадеться, мов одіж, мешканці ж її, як та воша, погинуть, спасіння ж Мое буде вічне, а правда Моя не зламається!» (Іс. 51:6). У наступному вірші він продовжує розповідати, у чому полягає ця праведність: «Слухайте Мене, ті, що знають праведність, народ, у серці якого закон Мій» (*пер. з англ.*). Оскільки закон є праведністю Божою, він дає змогу тим, хто наставлений у ньому, «судити про добро чи зло».

У тексті сказано: «Праведність Моя не припиниться». Оскільки не може бути жодних сумнівів у тому, що слово «праведність» тут використовується стосовно закону Божого, ми маємо право замінити слово «праведність» на слово «закон», таким чином: «...земля занепаде, як одяг, і жителі її також вимруть; а Мое спасіння буде вічним, і закон Мій не припиниться» (*пер. з англ.*).

Бог – від віку до віку (Псал. 90:2). **Оскільки Він не може існувати окремо від Своєї природи або, іншими словами, окремо від Самого Себе, а закон – це стенограма Його природи, з цього неминуче випливає, що закон існує від віку до віку.** А оскільки створені істоти, які всі є суб'єктами Божого правління, не можуть підкорятися абстрактному принципу, **але мусять мати цей принцип чітко визначеним**, ми знаємо, що принаймні відтоді, як Бог створив розумні істоти як суб'єкти Свого правління, **закон мусив існувати в письмовій формі або мусив бути виражений певною мовою.** І від початку Його творіння до вічних віків він повинен продовжувати існувати.

Саме цього нас вчать слова Христа в Нагірній проповіді. Він сказав: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати. Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все» (Мт. 5:17, 18). Тут згадуються два поняття: закон і пророки. Христос прийшов не для того, щоб знищити те чи інше. Він прийшов, щоб виконати пророцтво, а також навчити закону, що Він і зробив у Нагірній проповіді. **Однак Він не виконав усіх пророцтв, оскільки деякі з них простягаються набагато далі за Його перший прихід.** Наприклад, у Псал. 89:20-29 ми читаємо наступне пророцтво про царство Давида, над яким Христос, як Син Давидів, повинен правити: «знайшов Я Давида,

Свого раба, Я його намастив Своєю святою оливою, щоб із ним була сильна рука Моя, а рамено Моє вмцнило його! Ворог на нього не нападе, а син беззаконня не буде його переслідувати, його ворогів поб'ю перед обличчям його, і вдарю його ненависників! із ним Моя вірність та милість Моя, а Йменням Моїм його риг піднесеться, і Я покладу його руку на море, і на ріки правицю його. Він Мене буде звати: Отець Ти мій, Бог мій, і скеля спасіння мого! Я вчиню його теж перворідним, найвищим над земних царів. Своєю милістю для нього навіки сховаю, і Мій заповіт йому вірний, і насіння його покладу Я навіки, а трона його як дні неба!».

У віршах 35-37 ми читаємо далі: «Одне в Своїй святості Я присягнув, не повім Я неправди Давидові: повік буде насіння його, а престол його передо Мною як сонце, як місяць, він буде стояти повіки, і Свідок на хмарі правдивий... Села».

Ось пророцтво, яке виконуватиметься доти, доки існуватимуть сонце і місяць, навіть до всіх днів небесних. Христос сказав, що «жодна йота або жодна крупиця не минеться із закону, доки не виповниться все». Доки не виповниться все? Очевидно: до виконання всіх пророків, бо Він говорить про пророків у зв'язку із законом. Тоді, з огляду на пророцтво, яке ми щойно прочитали, ми знаємо, що в законі не може бути зроблено жодної найменшої зміни, доки Христос царює на престолі Давида; і так буде впродовж усієї вічності. (Е. Дж. Вагонер. *The Present Truth*. 21 квітня 1892 р.).

Пророцтва про Месію (ч. 2)

Коли волхви зі Сходу прийшли в Єрусалим і запитали: «Де народжений Цар Юдейський?» Первосвященики і книжники народу, до яких звернувся Ірод, щоб дізнатися, де народиться Христос, відповіли: «У Віфлеємі Юдейському, бо так написано через пророка». І потім вони процитували слова, сказані пророком Михеєм понад сімсот років тому: «А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковичних» (Мих. 5:2; Мт. 2:1-6).

Уважний читач Писання знає, що Йосип і Марія жили в Назареті, але, коли настав слухний час, **язичницький імператор зробив свій внесок у виконання пророцтва, видавши указ, що привів їх до Віфлеєма.**

Про життя Ісуса до Його хрещення Писання говорить дуже мало, але **дата Його хрещення була вказана в пророцві майже за шістьсот років до його звершення.** Це пророцтво одне з найцікавіших і найважливіших у Біблії, і його варто вивчити. Воно було написано пророком Даниїлом, а йому було відкрито ангелом Гавриїлом у перший рік правління Дарія (538 рік до н. е.). За деякий час до цього Даниїлу було видіння, яке він не до кінця зрозумів (Дан. 8:27), і у відповідь на його щиру молитву про світло ангел прийшов, щоб дати йому розуміння. Частина його одкровення, що стосується цієї теми, міститься в таких віршах: «Та знай і розумій: від виходу наказу, щоб вернути Ізраїля й збудувати Єрусалим, аж до Владики Месії сім тижнів та шістьдесят і два тижні. І вернеться народ, і відбудований буде майдан і вулиця, і то буде за тяжкого часу. І по тих шостидесятьох і двох тижнях буде погублений Месія, хоч не буде на Ньому вини. А це місто й святиню знищить народ володаря, що прийде, а кінець його у повідді. І аж до кінця буде війна, гострі спустошення. І Він зміцнить заповіта для багатьох за один тиждень, а за півтижня припинить жертву та жертву хлібну. І на святиню прийде гидота спустошення, поки знищення й рішучий суд карі не виллється на спустошителя» (Дан. 9:25-27).

Повеління про відбудову та будівництво Єрусалима було дано в сьомий рік Артаксеркса, або в 457 році до н. е. (див. розділ 7 кн. Ездри). Були й інші укази щодо Єрусалима (див. Ездр. 1:1-4; 5:1-15), але цей – єдиний, що передбачав повне відновлення Єрусалима до його колишньої сили та слави, і, отже, саме на нього слід посилатися в пророцві Даниїла.

Від дати цього декрету до Месії мало пройти сім тижнів і шістьдесят два тижні, тобто шістьдесят дев'ять тижнів, або чотириста вісімдесят три дні. Звісно, це не означало, що Месія має прийти трохи більше, ніж за рік від цього часу; але пророцтво про дні – це пророцтво, в якому народи представлені символами (див. Дан. 8:1-14), і тому дні мають бути символічними. У пророцві, записаному

в Єзекіїлі 4:6, ми дізнаємося, що пророчий день – це буквальный рік. Тому Дан. 9:25 еквівалентно твердженню, що через чотириста вісімдесят три роки після указу Артаксеркса (457 р. до н. е.) має прийти Месія-Князь.

«Але, – каже один, – чотириста вісімдесят три роки від 457 р. до н. е. закінчуються через достатню кількість років після народження Христа». Це вірно, і це передбачено в пророцтві. Значення слова Месія – Помазаник (див. Ів. 1:41). Порівнявши кілька місць Писання, ми виявимо, що Його помазання відбулося під час хрещення.

У Дії 10:37, 38 Петро говорить про слово, яке Бог сказав синам Ізраїлевим, проповідуючи світ через Ісуса Христа: «Ви знаєте справу, що по всій Юдеї була й зачалась з Галілеї, після хрищення, що Іван проповідував, Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи й усіх уздоровлюючи, кого поневолив диявол, бо Бог був із Ним».

Таким чином, ми дізнаємося, що Ісус був помазаний Святим Духом, відразу після чого Він почав Своє служіння. Тепер звернемося до запису в Мт. 3:16, 17, і ми дізнаємося, що, коли Ісус вийшов із води, в якій хрестився, Дух Божий зійшов на Нього, наче голуб, і було чути голос Божий, який промовляв: «Оце – Син Мій Улюблений, в Котрому Моя благовоління». Так Ісус був офіційно виділений перед народом для Своєї Божественної місії, і дуже скоро після цього ми бачимо Його в синагозі, який говорить: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених» (Лк. 4:18).

Таким чином, Ісус став Месією, Помазанцем, під час Свого хрещення. До цього часу цей титул не належав Йому. І ми побачимо, що це було всього через чотириста вісімдесят три роки після указу Артаксеркса про відновлення Єрусалима.

Хрещення Ісуса відбулося, коли Він «був років тридцяти» (Лк. 3:23). **Але це було не в 30 році нашої ери, тому що християнська ера починається приблизно через чотири роки після народження Христа.** З Лк. 1:13, 36 ми дізнаємося, що Ісус був лише на шість місяців молодший за Івана Хрестителя. Оскільки тридцять років – це вік, коли юдеї, призначені на служіння при святині, приступали до своєї роботи (Числ. 4:30), **і оскільки Ісус слідував цьому правилу і охрестився у віці тридцяти років, ми повинні зробити висновок, що Іван Хреститель розпочав свою роботу як предтеча Христа в тому самому віці або приблизно за шість місяців до хрещення Ісуса.** Таким чином, якщо ми зможемо визначити дату початку роботи Івана, ми дізнаємося дату хрещення Ісуса. Наступне місце Писання найчіткіше вказує час, коли Іван розпочав своє служіння: «У п'ятнадцятий рік панування Тиверія кесаря, коли Понтій Пилат панував над Юдеєю...» (Лк. 3:1-3).

Тиверій Цезар почав царювати разом зі своїм батьком у 12 році н. е., і його п'ятнадцятий рік, отже, буде 27 роком н. е. Ісуса охрестили 27 року

н. е. Тепер подивімося, чи узгоджується це з тим, що сказав ангел. Чотириста вісімдесят три роки від 457 р. до н. е. дійшли б до кінця 26 р. н. е., якби ми почали відлік від першого дня 457 р. до н. е. Але декрет вийшов не в перший день 457 р. до н. е. Таким чином, ми потрапляємо в 27 рік нашої ери, і саме тоді, як ми вже бачили, відбулося хрещення Ісуса. У цей час Ісус почав проповідувати, кажучи: «і говорив: Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Мр. 1:15). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 19 травня 1892 р.).

Він завжди живий, щоб клопотати за нас

Він завжди живий, щоб клопотати за нас (див. Євр. 7:25).

Для чого живе Ісус? «Щоб клопотати» за нас. Коли про людину кажуть, що вона «живе тільки для того, щоб робити гроші», сила виразу полягає в тому, що вона віддана цій єдиній справі; що весь її розум і серце поглинуті цією справою як єдиною великою справою, що переважає всі інші; що вона поглинута цією справою і не має часу ні на що інше.

Дуже добре. Такою є сила цього благословенного слова Господа Ісуса: «Будучи завжди живий, щоб клопотати» за нас. Він присвячений, відданий цій єдиній справі – клопотати за нас.

Одна велика справа, що перевершує всі інші, одна справа, яку Він вважає найдостойнішою для Своєї уваги, одна справа, в яку занурений весь Його розум і серце, – це клопотання. Єдине, чим Він настільки поглинений, що в Нього немає часу ні на що інше, – це клопотання за нас.

Слава Господу за це. Він «завжди живий, щоб клопотати» за нас. Це єдине, заради чого Він завжди живе. Тоді немає жодної небезпеки, що Він коли-небудь забуде нас. Немає небезпеки, що ми коли-небудь залишимося без уваги.

Бо ти кажеш: «Я бідний і злиденний, але Господь думає про мене». Коли він думає про мене? Звичайно, завжди. Бо Він «завжди живий, щоб клопотати» за нас. І тому Він рятує до кінця всіх, хто приходить до Бога через Нього. (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 23 листопада 1897 р.).

Пророцтва про Месію (ч. 3)

Якби юдеї були уважними до пророцтв, які були в їхніх руках, і повірили їм, то вони визнали б Ісуса Месією, як тільки побачили б, як Святий Дух зійшов на Нього при Його хрещенні.

Але ангел сказав Даниїлу ще більше про Христа. З моменту ухвалення заповіді про відбудову і будівництво Єрусалима єврейському народу було відведено сімдесят пророчих тижнів, або чотириста дев'яносто років. Тому, коли Ісус хрестився, залишався ще один тиждень років. Цей тиждень років, що починається у 27 році н. е., і є тим тижнем, про який ідеться в Дан. 9:27: «І Він зміцнить заповіта для багатьох за один тиждень, а за півтижня припинить жертву та жертву хлібну». Усі юдейські жертви і приношення символізували справжні жертви Христа, і коли був «відданий... смерті Христос, і не буде» (Дан. 9:26), жертви були припинені.

Ісус був розп'ятий під час Великодня. З Ів. 2:13; 5:4; 12:1 ми дізнаємося, що Великдень, під час якого Він був розп'ятий, був четвертим, на якому Він був присутній після Свого хрещення. Його земне служіння тривало три повних роки з половиною, і виповнилося Писання, в якому сказано, що в середині тижня (останнього тижня років, відведеного юдейському народові) Він повинен припинити жертву і приношення. «Бо мешканці Єрусалиму та їхня старшина Його не пізнали, а пророчі слова які щосуботи читаються вони сповнили присудом» (Дії 13:27).

Характер Ісуса був змальований не менш точно. Ісаї сказав про Нього: «Його уподобання в страху Господньому, і Він не на погляд очей своїх буде судити, і не на послух ушей Своїх буде рішати, але буде судити убогих за правдою, і правосуддя чинитиме слушно сумирним землі. І вдарить Він землю жезлом Своїх уст, а віддыхом губ Своїх смерть заподіє безбожному...» (Іс. 11:3, 4). «Він немочі наші узяв і наші болі поніс» (Іс. 53:4). Його життя, описане в Євангеліях, показує, що Він «ходив і робив добро, зцілював усіх, пригноблених дияволом»; а Матвій каже, що Його зцілення хворих і вигнання бісів було прямим виконанням пророцтва Ісаї. Таким чином: «щоб справдилося, що сказав був Ісаї пророк, промовляючи: Він узяв наші немочі, і недуги поніс» (Мт. 8:14-17).

Коли Іван послав із в'язниці дізнатися, чи дійсно Ісус є Христос, Ісус сказав: «Ісус же промовив у відповідь їм: Ідїть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите: Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чувають глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина...» (Мт. 11:4, 5). Це було прямим виконанням пророцтва, виголошеного за сімсот років до цього: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним» (Лк. 4:18, цитата з Іс. 61:1).

Давид був пророком (Дії 2:29, 30), і багато його псалмів, навіть коли він використовував першу особу, стосуються Христа. Ми знаємо, що Ісус «до свого Воно прибуло, та свої відщуралась Його» (Ів. 1:11), і далі Іван говорить про Ісуса, що «не вірували в Нього навіть брати Його» (Ів. 7:5). Це було точним виконанням пророчого вислову Давида: «Для братів своїх став я відчужений, і чужий для синів своєї матері» (Псал. 69:8).

Незадовго до розп'яття Христа Він увійшов до Єрусалима, сидячи на молодому віслюку, на якому ніхто ніколи не сидів, і безліч людей йшли перед Ним, розстеляючи свої шати і пальмове гілля на дорозі, якою Він повинен був пройти, і вони разом із тими, хто йшов слідом, кричали: «Осанна Сину Давидовому!»; «благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Цар Ізраїлів!» (Мт. 21:9; Ів. 12:13). Але в хвилюванні, спричиненому цією подією, ніхто з людей не подумав, що вони виконують слова, написані пророком Захарією: «Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці» (Зах. 9:9).

«Тоді один із Дванадцятьох, званий Юдою Іскаріотським, подався до первосвящеників, і сказав: Що хочете дати мені, і я вам Його видам? І вони йому виплатили тридцять срібняків» (Мт. 26:14, 15). Але ні Юда, ні священики не зупинилися, щоб подумати, що в цьому самому вчинку вони виконують слова Захарії: «І сказав Я до них: Якщо добре це в ваших очах, дайте платню Мою, а як ні, перестаньте! І вони Мою платню відважили тридцять срібняків» (Зах. 11:12).

Юда сидів з Ісусом на останній Пасці. Коли учні запитали Ісуса, хто зрадить Його, «Ісус же відказує: Це той, кому, умочивши, подам Я куска. І, вмочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!...» (Ів. 13:26) Це було прямим виконанням пророчих слів Давида: «Так, друг мій рідний, на якого я сподівався, який їв хліб мій, підняв на мене п'яту свою» (Псал. 40:10; Ів. 13:18, *пер. з англ.*).

Тієї останньої ночі, коли Ісус розмовляв зі Своїми учнями, Він сказав: «Ото настає година, і вже настала, що ви розпорозитесь кожен у власне своє, а Мене ви Самого покинете... Та не Сам Я, бо зо Мною Отець!» (Ів. 16:32). Хоча всі вони заявили, що залишаться з Ним, «всі учні залишили Його і втекли», коли натовп прийшов з мечами і зі списками, щоб схопити Його. У цьому сповнилися слова пророка: «О мечу, збудися на Мого пастиря та на мужа, Мого товариша, каже Господь Саваот! Удар пастиря і розпорозяться вівці, і Я оберну на малих Свою руку» (Зах. 13:7, див. Мт. 26:31.).

Давид сказав: «Ті, що сидять у брамі, говорять проти мене; я був піснюю п'яниць» (Псал. 69:13, *пер. з англ.*). Безсумнівно, це було буквально вірно в його власному випадку; але в цьому, як і багато в чому іншому, він був прообразом Христа, і ці слова знайшли своє повне сповнення, коли люди двору Ірода і набрид, що слідував за первосвящениками, поставили Ісуса на місце, насміхалися з Нього, плювали на Нього і били Його долонями своїх рук, і коли Пілат бичував Його

(Мт. 26:67, 68; 27:26-30; Лк. 23:11). І в цьому також точно справдився пророчий вислів Ісаї: «Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щоки Свої щипачам, обличчя Свого не сховав від ганьби й плювання» (Іс. 50:6). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 2 червня 1892 р.).

Хто не може врятуватися?

Халдеї за часів Авраама були ідолопоклонниками. Батько самого Авраама служив іншим богам, крім Господа (Нав. 24:14, 15). Таким чином, Авраам народився і виріс серед ідолопоклонницьких впливів; але посеред цього ідолопоклонства, незважаючи на всі його впливи, Авраам знайшов єдиного істинного Бога, поклонявся Йому і був визнаний Господом як Його друг.

Це показує, що будь-яка інша людина, навіть якщо вона народилася від батьків-ідолопоклонників і виросла серед впливів ідолопоклонства, **також може знайти єдиного істинного Бога. Авраам – свідок усьому світові, що всі язичники можуть знайти Бога, поклонятися Йому правдиво і бути прийнятими Ним.** Кожен, хто шукає Бога істинно, знайде Його істинно. Бо кожному, хто волає, Бог відповідає; кожен, хто шукає Його, знаходить Його (Дії 17:27); і кожному, хто виявляє існування Бога, Він відкриває Свій характер.

Написано в Писанні: «Чи ти Божу глибінь дослідити, чи знаєш ти аж до кінця Всемогутнього?» (Йов. 11:7). Передбачається, що на перше з цих запитань буде дана відповідь «так». Тільки після того, як на нього буде дана відповідь «так», може залишитися місце для другого запитання. Було б безглуздо запитувати: «Чи можеш абсолютно осягнути Вседержителя?», якщо Його взагалі не можна пізнати. Тому на запитання: «Чи можеш ти дослідженням знайти Бога?» кожна людина повинна відповісти: «Так», тому що навіть «невидиме Його, вічна сила Його та Божество, від створення світу через розгляд творінь видимі», навіть Його «вічна сила та Божество», тож немає виправдання тим, «котрі не шукають і не пізнають Його».

На друге запитання можна відповісти «ні» так само виразно, як на перше «так». Жодна людина не може, навіть досягнувши Бога, пізнати Всемогутнього досконало, бо сама людина, на жаль, недосконала, і недосконалість притаманна також усьому, що перебуває навколо людини; але Бог не полишає людство й тут. **Він відкриває Себе у Своїй досконалості й дає вічне життя всім, хто прийме його, щоб вони могли провести вічність у пізнанні Бога в усій Його славній досконалості.**

Таким чином, вірно, що кожен, хто виявить існування Бога, тому Бог відкриє Свій характер. Так було з Авраамом. Так було з Корнилієм; тому, хто дізнався про існування Бога, Господь навіть послав ангела, щоб сказати йому, за якою людиною послати, щоб та відкрила йому характер Бога. Так було і з афінськими греками, які загрузли в ідолопоклонстві – «мистецтві», як його називають зараз. Вони ідолізували все, робили богів з усього, що тільки могли уявити, аж поки, зрештою, не дійшли до споглядання чогось, про що не знали, що думати чи уявляти, і тоді вони поставили вівтар та накреслили на ньому: «Невідомому

Богу». І навіть на цей слабкий заклик Господь відповів. **Хоча вони виявили лише слабкий проблиск Його існування, навіть на це Він з радістю відгукнувся**; і Його апостол став перед ними на найвищому офіційному місці і сказав їм усім: «Того, Котрого ви, не знаючи, шануєте, я проповідую вам. Бог, що створив світ і все, що в ньому, Він, будучи Господом неба і землі, не в рукотворних храмах живе і не вимагає служіння рук людських, *нібито* має в чомусь потребу, Сам даючи всьому життя, дихання і все. Від однієї крові Він породив увесь рід людський для проживання по всьому обличчю землі, призначивши наперед визначені часи й межі їхнього проживання, щоб вони шукали Бога, не відчують Його і не знайдуть, хоча Він і недалеко від кожного з нас».

Так було з усіма людьми в усі часи і в усі епохи. Ті, хто шукає Його, ті, хто навіть відчуває, що шукає Його, знаходять Його. І так легко знайти Його; так швидко Він відповідає на найслабший заклик; так повно Він відкриває Себе за найменшого проблеску, що визнається Його існуванням, що, коли Його чудесну роботу завершено, перед Його престолом стоїть, приписуючи Йому свій порятунок, величезна сила-силенна людей, яку ніхто не може поррахувати; і це величезне воїнство складається з людей «з усякого роду, і язика, і народу, і нації» (*пер. з англ.*). Ці люди, що перебувають там «з усякого роду, і мови, і народу, і нації», є живими й вічними свідками того, що кожен з усякого роду, і мови, і народу, і нації, хто ще не перебуває там, може бути там з таким самим успіхом, як і ті. Те, що одна людина перебуває там, з усіх родів, мов, народів і націй, що коли-небудь були на землі, є беззаперечним доказом того, що всі люди з усіх родів, мов, народів і націй могли б бути там так само, безсумнівно й так само легко, як і ця одна людина; і той факт, що одна людина перебуває там, показує, що всі інші не мають виправдання для того, щоб не бути там.

О, не важко знайти Господа! Адже Він не далеко від кожного з нас; Він такий близький, що варто тільки відчути Його, і Він знайдеться. Не важко врятуватися, бо «всякий, хто покличе ім'я Господнє, спасеться». «Погляньте на Мене, і спасетеся, всі кінці землі, бо Я Бог». Сумнівами, питаннями і невір'ям люди ускладнюють своє спасіння; але на шляху з Господом це не важко. «Іго Мое легке». Візьміть його на себе.

Авраам – свідчення того, що кожен язичник може знайти Господа. Авраам і та велика множина з усякого роду і мови, і народу, і нації, і навіть Сам Ісус Христос, другий Адам, – усі вони є свідками того, що Бог спасає людей – тих, хто покладає на Нього свою надію, тих, хто «бажає» врятуватися порятунком Господнього спасіння. «Віруй у Господа Ісуса Христа і спасешся». Хто може відмовитися? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 квітня 1896 р.).

Пророцтва про Месію (ч. 4)

Ціна, яка була заплачена Юді за зраду Ісуса, була передбачена Захарією. Але пророк також сказав, що має бути зроблено з ціною крові згодом. Зачитаємо весь уривок: «І сказав Я до них: Якщо добре це в ваших очах, дайте платню Мою, а як ні, перестаньте! І вони Мою платню відважили тридцять срібняків.¹³ І промовив до мене Господь: Кинь її ганчареві, ту славу ціну, що вони оцінили Мене! І Я взяв оті тридцять срібняків, і те кинув до дому Господнього, до ганчаря» (Зах. 11:12, 13).

Тепер зверніть увагу, як співчуття про зроблене привело Юду до завершення виконання цього пророцтва: «Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкався, і вернув тридцять срібняків первосвященникам і старшим, та й сказав: Я згрішив, невинну кров видавши. Вони ж відказали: А нам що до того? Дивись собі сам... І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, та й повісився... А первосвященники, як взяли срібняки, то сказали: Цього не годиться покласти до сховку церковного, це ж бо заплата за кров. А порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати» (Мт. 27:3-7).

Заміна Єремії замість Захарії у вірші 9: «Тоді збулося сказане через пророка Єремію», безсумнівно, спричинена помилкою транскриптора, оскільки зміна однієї літери змінила б єврейське слово Захарія на Єремія. Але це ні в найменшій мірі не впливає на виконання пророцтва. Пророцтво було написано і в точності здійснилося більш ніж через п'ятсот років.

Коли Ісуса прибили до хреста, цвяхи були вбиті в Його руки і ноги, а в бік Йому встромили спис (Ів. 19:34; 20:25). За сотні років до цього пророк Давид передбачив це, сказавши: «Бо пси оточили мене... обліг мене натовп злочинців, прокололи вони мої руки та ноги мої...» (Псал. 22:16). «І коли прийшли на місце, зване Голгофа, тобто місце черепа, то дали Йому пити оцет, змішаний із жовчю» (Мт. 27:33, 34, *пер. з англ.*). Це було зроблено у відповідь на слова: «Спрагу» (Ів. 19:28-30) і було точним виконанням псалма 69:21, де сказано: «і жовчі покладали у мій хліб потішення, а в спразі моїй оцтом мене напували...». «Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частині, по частині для кожного вояка, теж і хітона. А хітон був не шитий, а витканий цілий відверху. Тож сказали один до одного: Не будемо дерти його, але жереба киньмо на нього, кому припаде. Щоб збулося Писання: Поділили одіж Мою між собою, і метнули про шату Мою жеребка. Вояки ж це й зробили...». Так вчинили воїни» (Ів. 19:23, 24). Більш ніж за тисячу років до того, як це сталося, псалмоспівець, пророко поставивши себе на місце Христа, сказав: «Вони ділять для себе одіж мою, а про шату мою жеребка вони кидають...» (Псал. 22:18).

Ісає, говорячи про час, коли Христос мав вилити Свою душу до смерті на хресті, сказав: «І Він був зарахований до злочинців» (Іс. 53:12, *пер. з англ.*). Це здійснилося точно, коли Христос, як злочинець, був повішений між двома розбійниками (див. Мр. 15:27, 28).

У псалмі, в якому так багато пророчих посилянь на Христа, Давид сказав: «Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене, розкривають роти, головою хитають! Покладався на Господа він, хай же рятує його, нехай Той його визволить, він бо Його уподобав!» (Псал. 22:7, 8). Зверніть увагу, як точно це здійснилося під час розп'яття Христа: «А хто побіч проходив, Його лихословили та головами своїми хитали, і казали: Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш, спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста! Так само ж і первосвященики з книжниками та старшими, насміхаючися, говорили: Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти! Коли Цар Він Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, і ми повіримо Йому! Покладав Він надію на Бога, нехай Той Його тепер визволить, якщо Він угодний Йому. Бо Він говорив: Я Син Божий...» (Мт. 27:39-43).

У цьому вчинку ми бачимо ілюстрацію жахливої сліпучої сили гріха. Первосвященики, книжники і старійшини були добре обізнані в Писанні. **Мойсей, Пророки і Псалми регулярно читалися у всіх синагогах, і кожен батько був зобов'язаний стежити за тим, щоб його діти були добре наставлені в них.** І все ж вони загартували свої серця проти прагнень Святого Духа, аж доки не стали несвідомими знаряддями виконання пророцтв, з якими вони були чудово знайомі. Вони отримали достатньо доказів Божественності Христа, але відмовилися прийняти їх. Вони твердо вирішили не вірити в те, що Ісус був Христом, поки не дійшли до того, що в це повірили. Колись вони знали, що Христос – Месія, але не визнавали цього. Тепер вони, без сумніву, вважали Його самозванцем. **Якби Він зійшов із хреста, вони б не повірили.** Той самий результат можна спостерігати і у випадку з тими, хто відмовляється вірити в Євангеліє Ісуса Христа, що проголошує Його прихід. Павло каже: «І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду» (2 Сол. 2:11, 12). Дійсно, доречний вислів: «Підступність гріха».

У месіанському псалмі, з якого ми вже цитували, Ісус пророчо представлений як такий, що говорить: «Мое серце зламала наруга, і невігойний мій сором» (Псал. 69:21).

Наступне висловлювання доктора К. Гейки з посиланням на Мт. 27:50; Ів. 19:31-34 показує виконання Писання: «Те, що хтось повинен померти так скоро на хресті, особливо такий, як Ісус, у розквіті сил, ослаблений попередніми хворобами і в такій бадьорості, щоб **виголосити такий крик, як той, з яким Він помер,** здавалося навіть християнській давнині, що це мало на увазі якусь надприродну причину. Але змішаний потік крові та води, здається, безпомилково вказує на інше пояснення. Безпосередньою причиною смерті, поза всяким

сумнівом, був розрив серця, викликаний душевною агонією. Відомо, що надлишок радості або горя може спричинити розрив будь-якого відділу серця і подальший потік крові в перикард, або мішок, наповнений безбарвною сироваткою, схожою на воду, в якому знаходиться серце. У звичайних випадках тільки огляд після смерті виявляє цей факт, але у випадку з нашим Господом на це ж питання відповів удар солдатського списа. У разі смерті від розриву серця «рука раптово підноситься до передньої частини грудей, і лунає пронизливий крик». Руки Ісуса були прибиті до хреста, але жахливий крик записаний. Ісус помер, буквально, від розриву серця» (Життя Христа, гл. 63). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 16 червня 1892 р.).

Як дізнатися, що Біблія – Слово Боже?

Біблія приходиться до людей як Слово Боже. У кожній своїй частині вона говорить з людьми від імені Бога і на підставі Його авторитету. Але як люди, які не знають Бога, дізнаються, що це Слово Боже? Цим питанням задаються тисячі людей. Вони запитують: «Де доказ, де свідчення того, що це Слово Боже? Якщо це слово Боже, де можна знайти докази того, що воно таке? Де ми повинні очікувати знайти такі докази? Чи є хтось більш обізнаний, ніж Бог, або більш авторитетний, ніж Він, у кого ми можемо запитати? **Звичайно, ні. Бо ким би не був Бог, не може бути вищого авторитету, не може бути нікого, хто володів би більшим знанням.**

Припустимо, ми запитаємо Бога, чи є це Його Словом, і припустимо, що Він скаже нам такі слова: «Біблія – Моє Слово», ми відповідно отримаємо Його слово. Але ми вже маємо Його слово раніше; тож навіть тоді ми не матимемо більше доказів, аніж маємо їх зараз; і докази анітрохи не відрізнятимуться, бо це будуть ті ж самі докази Його Слова, а це, як ми сказали вище, ми вже мали раніше.

Слово Боже несе в собі доказ того, що воно є Слово Боже. Інакше й бути не може. Якби Бог ніколи не промовляв жодного слова до людського роду, а сьогодні послав би звістку всім людям одразу і їхніми рідними мовами, то це слово, будучи Словом Божим, повинно було би саме по собі нести доказ того, що воно є Словом Божим, **бо люди не могли би спитати ні в кого іншого, бо нема іншої людини, чиє знання чи авторитет дорівнювали б Богам.** Маючи в собі доказ того, що це слово Боже, всі люди могли б отримати цей доказ, прийнявши його як слово Боже. Кожен, хто робив це, знав, що це слово Боже, бо така людина мала б доказ у самому слові, а прийнявши його, і в самому собі.

Саме таку позицію займає Біблія по відношенню до людей цього світу: «Тому то й ми дякуємо Богові безперестанку, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але як правдиво то є Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1 Сол. 2:13; Діян. 17:1, 2). І знову: «Але нову заповідь я вам пишу, що справді вона в Нім та в вас, що минається темрява, і світло правдиве вже світить» (1 Ів. 2:8). І ще: «Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене. Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я» (Ів. 7:16, 17). Таким чином, той, хто приймає Слово, приймає його як Слово Боже. **Той, хто не приймає Слово, не може мати докази; відкидаючи Слово, він відкидає докази, бо докази знаходяться в Слові.**

Щоб зробити це ще яснішим, якщо це можливо, особливо для тих, хто сумнівається, що Біблія – Слово Боже, ми можемо для прикладу припустити, що це не так, і що Бог Біблії – не Бог, і що Бог Біблії – не істинний Бог. Тоді припустимо, що ми знайдемо істинного Бога і запитаємо Його, і припустимо, що

Він скаже: «Це не Слово Боже». Тоді у нас буде тільки Його Слово; і єдиний спосіб дізнатися, що ця відповідь істинна, це повірити їй, прийняти її як Слово Боже. **Таким чином, єдиний спосіб, яким будь-яка людина може бути впевненою, що Біблія не є Словом Божим, це Слово Боже.** І навіть якщо б у них було слово Боже з цього приводу, єдиним способом переконатися в цьому, єдиним доказом, який вони могли б мати, була б віра в це слово.

Тому Слово Боже несе в собі доказ того, що воно є Слово Боже. І кожна душа, яка прийме його таким, яким воно є, отримає доказ. Докази будуть очевидні для того, хто вірить Слову. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 11 червня 1896 р.).

Дух як дороговказ

Коли Христос сказав Своїм учням, що Він збирається піти і що вони не можуть слідувати за Ним, їхні серця сповнилися сумом і тривогою. Вони боялися зустрітися з недружнім світом на самоті. Він був їхнім провідником і наставником, і вони багато чого навчилися з Його вчення. Вони не знали нікого, хто міг би зайняти Його місце. Петро повторив почуття всіх учнів, коли у відповідь на запитання Христа, чи не хочуть і вони піти, сказав: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного» (Ів. 6:68). Вони знали, що ніхто інший не зможе зробити для них те, що зробив Ісус; і думка про розлуку з Ним була сумною.

Щоб утішити їх, Христос дав їм запевнення, що Він знову прийде і прийме їх до Себе і що таким чином вони знову зможуть бути з Ним. Але навіть цієї обіцянки було недостатньо, тому що попереду був ще довгий період, протягом якого вони залишаться самі. Як вони могли обходитися без присутності та поради Господа?

Ісус знову вирішує цю проблему, обіцяючи, що все, чого б вони не попросили в Його ім'я, буде зроблено для них; і Він додав: «І Я благатиму Отця, і дасть вам іншого Утішителя, щоб він перебував із вами навіки, Духа істини» (Ів. 14:16, 17). Цей Дух мав бути посланий від Його імені і зайняти Його місце до Його повернення. Христос сказав: «Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!» (Ів. 14:18). Це пришествя відноситься не до Його особистого, видимого пришествия, коли Він прийме Свій народ до Себе, а до Духа, Який повинен прийти від Його імені. Дух повинен був стати їхнім провідником, щоб підготувати їх до Його приходу в останній день.

Служіння Духа численні; але є особливе, на яке вказує в цій промові наш Господь. Він сказав: «Говорив це Я вам, будучи з вами. Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:25, 26). Саме як учитель Дух представлений тут.

Багато людей дотримуються вельми помилкових поглядів на те, як діє Дух. Вони уявляють, що він навчить їх чогось такого, чого немає в Біблії. **Коли певні біблійні істини представляються їм для дотримання, вони звільняють себе від усякої відповідальності в цьому питанні, кажучи, що їх веде Дух Божий, і вони не вважають своїм обов'язком чинити саме так.** Вони кажуть, що Дух був даний для наставляння на всяку істину, і, отже, якби було необхідно дотримуватися цієї частини Писання, вона була б доведена до їхнього відома. Той факт, що вони не відчувають спонукання до послуху, доводить їхнє розуміння того, що необхідності в послуху немає. Для таких людей Біблія не має жодного значення; вони ставлять її істинність у залежність від своїх власних почуттів. І вони фактично звинувачують Бога в непослідовності, оскільки Він уповноважив

Свій Дух говорити всупереч Своему відкритому Слову. Той факт, що Бог не може брехати, повинен переконати будь-кого, що Його Дух і Його Слово завжди повинні бути в гармонії.

Христос молився за своїх учнів: «Освяти їх істиною Твоею; слово Твое є істина». Псаломспівець Давид сказав: «Праведність Твоя – праведність вічна,

і закон Твій – істина». Із цих уривків ми дізнаємося, що, коли Христос сказав: «Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставить вас на всяку істину», Він мав на увазі, що Дух приведе їх до правильного розуміння того, що вже було відкрито. Він ясно висловив це, коли сказав: «Він навчить вас усього і приведе на пам'ять усе, що Я говорив вам». Багато речей, які говорив Христос, були незрозумілі в той час; але вони стали зрозумілі через Дух після того, як Христос вознісся на небо. І саме так Дух навчає нас зараз; Він приводить тих, хто смиренний і навчений, до правильного розуміння написаного Слова Божого.

Павло дає свідчення з цього приводу, в якому немає жодних сумнівів. У Посланні до Ефесян 6:13-17 він описує обладунки християнина. Наприкінці наводиться заключна частина: «А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже». Христос сказав, що, коли прийде Утішитель, Святий Дух, Він «викриє [переконає] світ про гріх, і про праведність, і про суд». Павло каже, що «законом пізнається гріх». Обидва ці уривки гармонійно поєднуються з тим, що процитовано з послання Павла до Ефесян. Дух справді переконує в гріху, але це відбувається шляхом навіювання в уми і серця людей тверджень Божого Слова. Біблія – це меч, інструмент, яким Дух пронизує серце і оголює його нечестя. **Дух є активним представником, але Слово Боже – це те, через що Він діє. Обидва вони завжди діють в унісон.**

Ми повинні з підозрою дивитися на будь-який дух, який радить протистояти Слову Божому. Іван говорить нам, що є багато духів і що ми повинні випробовувати їх. У книзі пророка Ісаї нам сказано, у чому ми повинні їх випробовувати: «До Закону й свідоцтва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!» (Іс. 8:20). Саме дух темряви спонукає людей чинити всупереч Слову Божому. (Е. Дж. Вагонер. *The Present Truth*», 14 серпня 1890 р.).

Пророцтва про Месію (ч. 5)

Інше пророцтво було виконано подіями, зазначеними в уривку Ів. 19:31-36, який ми цитуємо: «Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був. Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали, та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода. І самовидець засвідчив, і правдиве свідоцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви. Оце сталось тому, щоб збулося Писання: Йому кості ламати не будуть»

У настановах про пасхальне ягня євреї були особливо попереджені, щоб жодна кістка його не була зламана (Вих. 12:46; Числ. 9:12). Це ягня символізувало Христа, бо Павло каже: «бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7). Тепер, за природного порядку подій, ноги Ісуса мали бути зламані, бо таким був загальний звичай прискорювати смерть розп'ятих, що і було зроблено з двома розбійниками. Але різке швидке смерть Ісуса зробила цю процедуру непотрібною, і таким чином Писання залишилося непохитним.

Поховання Ісуса описано так: «А коли настав вечір, то прийшов муж багатий із Ариматеї, на ім'я Йосип, що й сам був навчався в Ісуса. Він прийшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат ізвелів тоді видати. І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею чистою, і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі. До дверей гробових привалив він великого каменя, та й відійшов» (Мт. 27:57-60).

Так виповнилося наступне пророцтво: «Йому призначали труну з лиходіями, але Його поховали в багатія, бо Він не вчинив гріха, і не було неправди в устах Його». По суті, вони призначили Йому могилу з нечестивими (але після смерті Він опинився з багатою людиною), хоча Він не зробив нічого несправедливого, і не було підступності в устах Його. **Сенс у тому, що, не задовольнившись Його стражданнями і смертю, вони прагнули образити Його навіть у смерті, оскільки хотіли поховати Його тіло серед злочинців.** Але ця їхня мета не була досягнута.

Юдеї, які за життя ображали Ісуса всіма мислимими способами і піддали Його найганебнішій смерті, задумали завдати Йому ще більшої образи – бути вигнаним без поховання, як чинили зі злочинцями. Перший крок до цього вони зробили, наказавши перебити Йому ноги; але оскільки цей задум було зірвано, щоб виповнилося пророцтво, то й інший теж, і Його було поховано з почестями. Замість того, щоб бути кинутим серед злочинців, як задумували Його вороги, Він був разом із багатими у Своїй смерті. **Так неможливо, щоб люди порушили Божі задуми.** «Бо й гнів людський Тебе вихваляє, решту ж гніву Ти поясом в'яжеш» (Псал. 76:10).

Ще одне пророцтво, на яке ми повинні звернути увагу, – це яскравий промінь світла, що сяє від престолу Божого через гробницю і передвіщає славне піднесення по праву руку від Бога. Давид сказав: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правиці моїй, й я не буду захитаний! Через те моє серце радіє та дух веселиться, і тіло моє спочиває безпечно! Бо Ти не опустиш моєї душі до шеолу, не попустиш Своему святому побачити тління! Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди блаженство в правиці Твоїй!» (Псал. 16:8-11).

Це здійснилося в короткому перебуванні Ісуса в гробниці, яке не дозволило початися тлінню. Апостол Петро ясно показав це в день П'ятидесятниці, коли, повторивши слова, процитовані в попередньому абзаці, він сказав: «Мужі-браття! Нехай буде вільно мені сміло сказати вам про патріарха Давида, що помер і похований, і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня. А бувши ж пророком, та відаючи, що Бог клятвою клявся йому посадити на престолі його від плоду його стегон, у передбаченні він говорив про Христове воскресення, що не буде zostавлений в аду, ані тіло Його не зазнає зотління. Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми! А отож, як правицею Божою був Він вознесений, і обітницю Духа Святого прийняв від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте. Не зійшов бо на небо Давид, але сам він говорить: Промовив Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм!» (Дії 2:29-35).

Юдеї були відкинуті, тому що не знали часу свого відвідування; тому що у своїй черствості серця і сліпоті розуму вони неправильно використовували пророцтва, які могли б зробити їх мудрими до спасіння. Якщо такою була їхня доля, то якою буде наша доля, якщо ми не будемо уважно слухати всі пророцтва, які відносяться до Другого пришествя Бога в силі й великій славі, за «часів відновлення всього, що казав Бог вустами всіх святих пророків Своїх від початку світу» (Дії 3:21, *пер. з англ.*), коли Він «відплатить кожному за ділами його»? (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 30 червня 1892 р.).

Сила гріха

Усі знайдуть шлях спасіння легким, якщо зроблять правильний розрахунок на самому початку. Ісус каже: «Його Мое легке», і це так. Він каже: «Тягар Мій легкий», і це так. Але багато людей, що стоять на шляху, не знаходять Його ярмо легким, а Його тягар – легким. І вся складність полягає в тому, що вони не роблять правильних розрахунків щодо випробувань, які зустрічаються на шляху. Ісус сказав: «Або який цар, ідучи на війну супроти царя іншого, перше не сяде порадитися, чи спроможен він із десятима тисячами стріти того, хто йде з двадцятьма тисячами проти нього? Коли ж ні, то, як той ще далеко, шле посольство до нього та й просить про мир» (Лк. 14:31, 32).

Багато хто починає шлях, і це правильно. Але, не оцінивши належним чином силу, спрямовану проти них, і свої можливості протистояти їй, вони не процвітають на цьому шляху, як повинні були б і як очікували. **Вони неправильно оцінюють силу гріха і свої сили, щоб успішно протистояти йому.** Через деякий час вони виявляють, що постійно зазнають невдач, а потім після багатьох «злетів і падінь» вони починають думати, що саме таким є шлях, і починають виправдовувати гріх, вибачатися за нього та намагатися створити умови миру (*ред.: примирити непримиренне*) в такому досвіді. Але це ніколи не допоможе. Перемога ніколи не прийде таким шляхом.

Ні; спершу сядьте і «порадьтеся», які сили проти вас, і чи здатні ви протистояти їм, а якщо не здатні, то що робити, щоб успішно протистояти їм; бо ніколи не можна шукати чи допускати жодних вибачень, жодних компромісів, жодного миру з гріхом. «Порадьтеся» зі схемою поля битви, Біблією. «Порадьтеся з Тим, Хто знає, яка сила ворога. «Порадьтеся з Великим Полководцем на полі бою, яке спорядження і яка сила необхідні для забезпечення перемоги не тільки наприкінці, а й від самого початку. Час, навіть багато часу, витрачений на ці консультації на початку, завжди буде радше виграшем, ніж втратою.

Труднощі полягають не в тому, що хтось не визнає факт гріха. У кожного вся складність полягає в нездатності визнати силу гріха. Кожен готовий визнати, що він вчинив неправильно, що він прагнув чинити правильно, але промахнувся; і це тільки промах. Багато хто готовий бути конкретним і сказати, що вони справді згрішили і взагалі є грішниками, і зізнатися в цьому Господу. Це добре, це правильно робити все це; та все ж усе це може бути зроблено і фактично робиться багатьма **без визнання або сповідання сили гріха.**

Багато хто робить усе це, та все ж покладається на себе і на те, що від них залежить, щоб перемогти гріх. Вони наполягають, що могли б зробити краще, якби тільки в них був кращий шанс; але обставини несприятливі: сусіди погані;

члени церкви не всі навернуті, і тому справи церкви або суботньої школи неприємні та «важкі»; їхні власні родинні стосунки не найкращі. Усі ці та подібні до них речі вважаються перешкодами для прогресу в християнському житті; вони вважають, що вони самі могли б робити все краще і бути кращими християнами, якби обставини були настільки сприятливими, наскільки вони мають бути. **Ці люди вважають, що всередині в них усе гаразд, там є добро, а ззовні – зло, і добро, яке є в них, не має змоги проявитися.** Якби тільки всі погані впливи ззовні та всі протидіючі обставини були усунуті, тоді вони могли б легко стати християнами саме такого штибу.

Але все це обман. Це всього лише аргумент, представлений оманливістю гріха. Не щось поза нами або навколо нас, а тільки те, що всередині нас, може перешкодити нам бути християнами правильного спрямування. Тільки сила гріха, що діє в нас хоч і найменшою мірою, може перешкодити нам бути справжніми християнами. **І поки ця сила не буде визнана і сповідана, ми не зможемо звільнитися від неї.** Але коли вона визнана і сповідана, ми можемо звільнитися від неї; і так само постійно і так само ретельно, як вона визнана і сповідана, так само постійно і так само ретельно ми можемо звільнитися від неї. А звільнення від влади гріха – це і є християнство. Життя, звільнене від влади гріха, – це християнське життя в істині, і воно не може бути нічим іншим.

Слово Боже пояснює це так ясно, як тільки можна пояснити. **Уся думка Писання полягає в тому, щоб показати, що в гріху є сила.** Писання не хоче, щоб люди сприймали гріх інакше, ніж з погляду того, що в ньому є сила і що ця сила є абсолютною, доки це стосується самої людини. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 1 жовтня 1896 р.).

Хрещення та його значення (ч. 1)

«Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19). «Іказав Він до них: Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує засуджений буде» (Мр. 16:15, 16).

У цих двох текстах досить ясно показано важливість хрещення. Давайте дізнаємося з Писання, що воно означає, і тим самим покажемо його природу і необхідність.

Про те, що хрещення не зводиться тільки до зовнішньої форми, говориться в 1 Кор. 12:13: «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним». Тут, як і в інших місцях, вірно, що тіло – Христове; і що це тіло, в яке ми охрестилися, позитивно стверджується в Гал. 3:27, де ми читаємо: «Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися!». Таким чином, нас вчать, що хрещення – це те, завдяки чому ми стаємо християнами і спадкоємцями за обітницею. **Це те, за допомогою чого ми входимо в Христа, Який є Двері спасіння.** Хрещення в Його Тіло означає приєднання до Його Церкви, бо Церква – це Тіло Христове (див. Еф. 1:22, 23; Кол. 1:18). А оскільки це з'єднання відбувається за допомогою Його Духа, то очевидно, що хрещення – це щось більше, ніж проста форма, і що тільки ті є членами істинної Церкви Христа, хто має Дух Христа (див. Рим. 8:9). Це в жодному разі не слід розуміти як знецінення буквального хрещення або союзу з видимою церквою. Ми лише хочемо підкреслити той факт, що проста форма – це ще не все.

Оскільки саме через хрещення ми з'єднуємося з Христом – «вдягаємося в Христа», – дуже важливим є питання: у який момент ми вступаємо в контакт із Христом? Тобто на якому етапі служіння Христа ми з'єднуємося з Ним? Відповідь на це питання дає ключ до всієї теми хрещення. Відповідь на це запитання міститься в Посланні до римлян 6:3, 4, де йдеться про таке: «Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя».

Отже, смерть Христа – це те, через що ми з'єднуємося з Ним. Хрещення означає смерть і воскресіння Христа. Але воно означає щось більше, ніж просте визнання цього факту. **Воно означає наше прийняття цієї жертви і те, що ми дійсно поділяємо Його смерть і воскресіння.** Якщо ми коли-небудь будемо прославлені з Христом, ми повинні страждати разом із Ним (Рим. 8:17). **Ми повинні розділити Його страждання, узгоджуючись із Його смертю, а також**

пізнати силу Його воскресіння (Фил. 3:10). Давайте простежимо хід цієї великої угоди.

«Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Оскільки всі згрішили, суд прийшов на всіх людей для осуду. Цей осуд – до смерті, бо відплата за гріх – смерть (див. Рим. 5:12, 18; 6:23). Кожна людина, яка не вірить у Христа, вже засуджена (Ів. 3:18). **Смертний вирок уже винесено нам, і наше життя втрачено.** Поступившись сатані, ми продали себе йому і нічого не отримали натомість. Писання говорить: «Задармо були ви попродані» (Іс. 52:3). **Тому в нас справді немає життя. Це життя, яким живуть люди, не належить їм; вони віддали його разом із собою у владу сатани.** І оскільки грішники засуджені на смерть – позбавлені життя, – Писання каже, що «Хто вірує в Сина, той має вічне життя» (Ів. 3:36). Така людина ніколи не має власного життя.

Але в тому ж Писанні, де сказано: «За ніщо ви були продані», сказано також: «Ви будете викуплені без грошей». Христос – Відкупитель. І оскільки «А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, цебто диявола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі» (Євр. 2:14, 15). Христос прийшов шукати і врятувати втрачене. Він прийшов, щоб дати життя тим, хто віддав своє життя сатані. Він, будучи сильнішим за сильного, прийшов і увійшов у темницю сатани, щоб викупити Своїх бранців.

«І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петр. 1:18, 19). Гроші не можуть купити жодного життя. **Життя має бути віддане за життя; і єдине життя, яке може викупити втрачене життя, – це життя Христа.** Він міг викупити нас, тільки віддавши Своє життя за наше. **Це означає, що Він віддав Своє життя за нас, якщо ми прийнемо Його.** Він має життя в Самому Собі. Він може покласти Своє життя і взяти його знову. Коли Він лежав у могилі, «тримати Його не могла» (Дії 2:24). У цьому Він відрізнявся від людини. Якби людина віддала своє життя на сплату неустойки, у неї нічого б не залишилося. **Але Христос, Чие життя має більшу цінність, ніж життя всіх створених істот, може віддати Своє життя, і в Нього залишиться стільки ж життя.** Заплативши неустойку, Він може дати нам життя замість нашого. Якщо ми приймаємо Його життя, ми впевнені в житті, незалежно від того, що стане з цим, земним, життям.

Але щоб отримати Його життя, яке є доказом проти сили сатани, ми мусимо визнати, що наше життя втрачене і що в нас немає праведності, з якою ми могли б щось дати для його відкуплення. Знаючи, що це життя все одно не наше, ми маємо бути готові віддати його в руки Христа, щоб отримати натомість Його життя. Це дуже розумно. **Питання в тому, чи віддамо ми своє життя сатані й нічого не отримаємо натомість, чи Христу й отримаємо Його життя натомість.** Здавалося б, кожен повинен вирішити це питання без вагань;

однак кожному доводиться боротися за те, щоб віддати це втрачене життя за життя Христа. Помирати неприємно, і вони хотіли б відкласти це якомога довше або навіть переконати себе, що їм взагалі не доведеться розлучатися з життям. **Причина цього в тому, що відмова від цього життя означає відмову від усього, що до нього належить. Усе, що від себе, має піти разом із життям.** Апостол Павло каже: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з похотями» (Гал. 5:24).

Але нарешті капітуляція відбувається. Ми віддаємо себе Господу і ставимо Його замість себе. Як ми отримуємо Його? Ми не можемо нічого сказати про цей процес; ми тільки знаємо, що це відбувається з віри: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса!» (Гал. 3:26). Христос оселяється в серці по вірі (див. Еф. 3:17). **Усе, що потрібно зробити з нашого боку, – це здатися, повністю віддатися Господу, бажаючи, щоб Його шляхи зайняли місце наших шляхів, і вірячи, що Він віддасть Себе нам згідно зі Своєю обіцянкою. Потім ми ховаємося з Ним хрещенням у смерть Його, що означає відкладення старого життя, розп'яття старої людини і прийняття життя Христа, в Якому ми воскресемо, щоб ходити в новому житті.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 14 липня 1892 р.).

Хрещення та його значення (ч. 2)

«Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бож ви вмерли, а **життя ваше сховане в Бозі з Христом**» (Кол. 3:1-3).

«Знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха» (Рим. 6:6).

«Щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях, та відновлятися духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:22-24).

«Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове! Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення» (2 Кор. 5:17, 18).

Хіба ці місця Писання не говорять так ясно, як тільки можна, що, стаючи Христовими, ми приймаємо Його життя в обмін на наше? **Не просто Христос віддав Своє життя, щоб купити нас, але Він віддає Своє життя нам; наше життя було втрачене, і ми фактично мертві, мертві в гріхах і злочинах, і Він віддає Своє життя нам, щоб ми справді мали життя. Відтепер, таким чином, це має бути життя Христа, яке зустрічає спокуси сатани і трудиться, щоб виконати волю Отця.** Але Ісус Христос вчора, сьогодні і навіки Той самий; тож життя, що дане нам, матиме ті самі характеристики, що й життя Христа, коли Він особисто був на землі; Його життя в нас повинне бути таким самим сильним, щоб діяти й чинити опір, як і тоді, коли Він жив в Юдеї.

Як ми можемо жити цим життям? Так само, як ми отримали його через віру. Прочитайте уважно й запам'ятайте такі тексти: «Отже, якщо ви воскресли з Христом, то шукайте горнього, де Христос сидить праворуч Бога» (Кол. 3:1), «і вже не я живу, але живе в мені Христос. А що нині живу в плоті, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і віддав Себе за мене» (Гал. 2:20).

Таким є порядок нового життя: прийнявши життя Христа, ми пам'ятаємо, що майбутнє життя має бути Його, а не нашим. Тоді той самий дух самозречення, який спонукав нас прийняти Христа, **повинен постійно бути присутнім з нами, щоб спонукати нас утримувати Його.** Ми повинні молитися не тільки про те, щоб у нас створилося чисте серце, а й про те, щоб у нас оновився твердий дух. А як ми утримуємо Його? **Так само, як ми прийняли Його і воскресли з Ним, вірою в дію Бога, Який воскресив Його з мертвих.** Тобто з сильним бажанням, щоб Його життя проявилось в нашому, ми вхопилися за нього через віру в силу, яка воскресила Христа з мертвих. Ми знаємо, що та сама сила, яка воскресила

Ісуса з мертвих, може оживити нас, бо саме тому Христос був воскреслий з мертвих. Він «відданий був за злочини наші і воскрес для виправдання нашого».

Саме це має на увазі Павло, коли висловлює бажання, «щоб пізнати Його й силу Його воскресення» (Фил. 3:10). Це те, чого він бажав для нас, коли молився: «Просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе...» (Еф. 1:18-20).

Не може бути більшої демонстрації сили, ніж та, яка потрібна для воскресіння мертвих. Це творча сила. **І це та сила, яка дана нам у Христі, прийняття якої ми визнаємо, коли ховаємося з Ним хрещенням у Його смерть і воскресаємо в Ньому.** Як вірно, що «від Божественної сили Його дароване нам усе, що стосується життя і благочестя» (2 Петр. 1:3, *пер. з англ.*). **І саме прояв сили життя Христа в нашому житті дає нам надію на вічне життя з Ним.** Бо каже апостол: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю віродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу» (1 Петр. 1:3-5).

Ми не присвятили жодного місця обговоренню «способу хрещення». Ми не бачимо необхідності в такому обговоренні. Хрещення – це поховання. Це виразний символ повного приховування себе у Христі. Звісно, немає потреби обговорювати «спосіб» хрещення з тим, хто не є підходящим суб'єктом для цього таїнства; що вона хоче, то це щоб їй показали її потребу в Христі; і коли людина доходить до точки, де вона повністю підкоряється волі Христа, коли вона повністю віддається Йому, тоді немає потреби в подібних обговореннях. Вона з радістю прийме Христа призначеним Богом шляхом. Хай дасть Бог, щоб усі, хто читає, пізнали не просто факт, а й силу воскресіння Христа.

«А Тому, Хто може вас зберегти від упадку, і поставити перед Своєю славою непорочними в радості, Єдиному премудрому Богові, Спасителеві нашому через Ісуса Христа, Господа нашого, слава, могутність, сила та влада перше всього віку, і тепер, і на всі віки! Амінь» (Юд. 24, 25). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 14 липня 1892 р.).

СЕРПЕНЬ

Рабство гріха

Про те, що гріх ряснів, у Посланні до римлян 5:21 говориться, що «гріх панував». А царювати означає «володіти і здійснювати суверенну владу»; «чинити владний вплив; панувати; здійснювати контроль; керувати по праву або переважаючою силою»; «нездоланно переважати; існувати повсюдно або виключати щось інше». Ось що говорить Слово Боже про те, що гріх робить у людях і з людьми, якими вони є самі по собі. **І поки цей факт не буде визнаний, жодна людина не зможе звільнитися від влади гріха.** Слово, використане в перекладі як «царював», означає управління і правління государів. І коли Слово Боже говорить так, воно хоче, щоб ми зрозуміли, що люди в гріху перебувають під управлінням і суверенною владою гріха, так само як люди, які перебувають у земному царстві, перебувають під владою цього уряду або царства.

І знову: Писання описує стан грішника таким чином: «Я плотський, проданий гріху». У ті часи продана людина була рабом і в усьому абсолютно підкорялася своєму панові. Чому ж це твердження використовується стосовно людей, які перебувають під гріхом, якщо тільки це не є дійсним описом стану людей під гріхом? Ба більше: спочатку цей вислів був написаний для святих, які перебували в Римі. Образ було взято з римської системи рабства. І коли брати в Римі читали його, саме система римського рабства була запропонована і мала бути запропонована їхньому розуму як ілюстрація стану грішника, що перебуває під владою гріха.

Римський уряд був абсолютною деспотією найгіршого гатунку. Ставлення уряду до громадянина було таким, що він був усього лише рабом: «Римська імперія заповнила весь світ, і коли ця імперія потрапила до рук однієї людини, світ став безпечною і похмурою в'язницею для її ворогів: чинити опір було смертельно небезпечно, а втекти було неможливо». **Таким був стан громадянина під римським урядом;** але в цьому вірші Писання йдеться не про римське громадянство, а про римське рабство. І якщо таким був стан римського громадянина, то яким же мав бути стан римського раба! Римське рабство було системою рабства, нав'язаною людям урядом, який ставився до своїх громадян так, як описано в цій цитаті. За такого правління раб перебував у руках свого господаря. **Господар мав абсолютну владу над рабом у всьому, аж до життя і смерті.** Господар міг замучити свого раба до смерті або вбити його власноруч, і ніхто не міг поставити це його право під сумнів; бо такий уряд стверджував господаря в абсолютному володінні і контролі над тим, кого він купив на свої гроші.

Образ, створений цією системою правління і рабства, використаний Господом у визначенні стосунків грішника з гріхом і стану грішника під владою гріха. Урок, який ми повинні винести з цих слів, полягає не просто у факті гріха,

але в його силі. І якби тільки люди більше бачили і визнавали це, було б більше порятунку від гріха у світі та серед тих, хто сповідує християнство, і, отже, було б набагато більше християнства і в самій церкві.

Ісус сказав таке: «Воістину, воістину кажу вам: усякий, хто чинить гріх, є раб гріха». Грецьке слово *doulos* означає «народжений раб або рабиня». Зауважте, це не просто той, хто став рабом, а той, хто народився рабом. Так сказав Ісус; і так говорить Слово кожному, хто перебуває під владою гріха. Таким чином, у словах Христа тут, як і в інших місцях, йдеться про владу гріха над грішником, а не про факт гріха над ним, і Він хоче, щоб люди зрозуміли це. **І Він хоче, щоб ми зрозуміли, що ця влада належним чином проілюстрована тільки в системі римського рабства, як це було тоді у світі.**

Ця сила показана такою, що у своєму пануванні, у своїй владі над людиною, яка знає тільки народження для рабства, природне народження, вона утримує її від добра, яке вона хотіла б робити і яке вона любить, і примушує її чинити зло, яке вона не хотіла б робити і яке вона ненавидить. Бо написано: «Я плотський, і того не роблю, а що ненавиджу, те роблю». «Доброго, якого хотів би, не роблю; а зле, якого не хотів би, роблю». «Бо бажання є в мене, а як виконати те, що добре, не знаходжу» (*пер. з англ.*).

Але чому так? Чому людина робить зло, яке вона ненавидить? Чому вона не робить добра, якого хотіла б? Чому вона не може зробити те добро, яке бажає? О! «Не я роблю це, але гріх живе в мені». Я не хотів би цього робити, але гріх, що живе в мені, змушує мене робити це. Я хотів би робити добро, але гріх, що живе в мені, утримує мене і не дозволяє мені робити його. «Бо я по внутрішній людині захоплююся законом Божим; але в членах моїх бачу інший закон, що протистоїть закону розуму мого і вводить мене в полон закону гріха, який у членах моїх. О, жалюгідна людина, який я! хто визволить мене?» (*пер. з англ.*).

Як можна ясніше показати верховну, суверенну й абсолютну владу гріха, ніж у наведених у цій статті місцях Писання? І як можна повніше зобразити цілковите, принизливе й безпомічне рабство людини, яка пізнала природне народження, ніж у цих же Писаннях? О, щоб люди повірили в це! О, щоб вони визнали це і сповідували це завжди! Тоді вони могли б отримати звільнення. Бо визволення є. Звільнення, настільки ж повне, як і полон. Є свобода, настільки ж абсолютна, як і рабство. Є правління іншої сили, настільки ж безумовно вищої і суверенної, як і сила гріха. Але поки ми не визнаємо і не сповідуємо владу гріха так, як її оголошує Слово Боже, ми не можемо пізнати владу Бога, як її представляє Слово Боже. **Поки ми не визнаємо повний суверенітет (ред. панування) влади гріха, ми не можемо визнати повний суверенітет (ред. панування) влади Бога** (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 1 жовтня 1896 р.).

Добрі справи

Біблія не обіцяє нагороди за лінь. У Божому плані не передбачено неробства. Небеса постають перед нами як місце діяльності, а небесні істоти – як невпинні трудівники. Спаситель сказав: «Отець Мій працює аж досі, працюю і Я» (Ів. 5:17) і ще: «Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене» (Ів. 9:4). Про ангелів ми читаємо, що всі вони «всі вони духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати?» (Євр. 1:14).

У цьому разі не можна думати, що ті, хто успадкує спасіння, мають бути бездіяльними. Апостол Павло трудився своїми руками і є прикладом для вірян, він залишив на пам'ять Божественну заповідь: «хто працювати не хоче, нехай той не їсть!» (2 Сол. 3:10). Але часте умовляння трудитися стосується духовних речей, а не фізичних. Ісус сказав: «Пильуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя» (Ів. 6:27). Апостол Павло каже, що нагорода буде дана тим, хто терпляче продовжує робити добро (Рим. 2:7); а Спаситель каже: «Ось, я скоро прийду, і нагорода Моя зі Мною, щоб віддати кожному за ділами його» (Об'яв. 22:12, *пер. з англ.*).

І знову ми читаємо, що Христос «Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:14). І знову Святий Дух через апостола Якова надає особливого значення добрим ділам у наступних словах: «А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, і він буде блаженний у діянні своїм!» (Як. 1:25). Можна навести багато інших текстів, щоб показати, що християнське життя повинне бути діяльним і що добрі справи не тільки необхідні, а й є єдиною обов'язковою умовою.

Справи, і тільки справи на суді визначають стан людини у вічності. Бог «що кожному віддасть за його вчинками» (Рим. 2:6). Питання, яке вирішить суд, звучатиме не так: «У що вірила ця людина?» або: «Що вона відчувала?», а: «Які її справи?». Тут немає місця для закидів тих, хто думає, що вони викладають принцип, про який Біблія нічого не знає, коли кажуть: «Бог не прокляне хорошу людину ні за її думки, ні за її віру». Люди не засуджуються і не рятуються за свої думки, але за свої справи.

«Що! – вигукне хтось, – ви збираєтеся заперечувати доктрину виправдання вірою?» Ні в якому разі. Я б зайшов навіть так далеко, що заявив би, що **вчення про виправдання вірою – це одна велика тема Писання, а все інше – лише її частини.** Але вищенаведені зауваження і цитати підкреслюють, що віра діє (див. Гал. 5:6). Немає більш вірного твердження, ніж це: «**Віра – не заспокійливий, а збуджувальний засіб.** Віра дуже активна і є джерелом усієї

духовної діяльності. **Хоча вірно, що на суді розглядатимуться тільки справи людини, не менш вірно й те, що характер її справ визначатиметься її вірою.** Де немає віри, там не може бути і міцних (*ред. постійних*) справ.

Справи, угодні Богові, – це «добрі справи». Але досконала доброта перебуває тільки в Бозі (див. Мр. 10:18). Праведність, яку ми повинні мати, – це праведність Божа (Мт. 6:33). Про Свої шляхи Бог говорить: «Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:9). Хто ж може сподіватися представити Богові добрі справи, рівні Його справам? Ніхто, крім тих, хто, подібно до братів Павла, не знає про Божу праведність і досить самовпевнений, щоб вважати таке можливим. Тільки Бог може творити справи Божі. Тому, коли юдеї запитали Христа: «Сказали ж до Нього вони: Що ми маємо почати, щоб робити діла Божі? Ісус відповів і сказав їм: Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6:28, 29).

Слова Павла до Филип'янів: «Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:12, 13). Бог Сам робить добрі справи, які, проявляючись у житті людей, роблять їх угодними Йому. Так Спаситель сказав: «А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:21).

Як же вони проявляються в людях? Це і є «таємниця благочестя». Це таємниця «Бога, явленого у плоті» «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І життя було в Нім, а життя було Світлом людей (Ів. 1:1, 14). Це було зроблено для того, щоб продемонструвати можливість проживання Бога в людській плоті. **Таємниця прояву справ Божих у житті людей – це просто таємниця втілення.**

У Христі мешкає «бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9). Тому, коли Христос у Своїй повноті оселяється в серці по вірі, ця людина «наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:17-19).

Які слова можуть бути сповненішими розради й більше наводять на думку про безмежні можливості християнського життя, ніж слова: «Яка величезна Твоя доброта, яку заховав Ти для тих, хто боїться Тебе, яку приготував для тих, хто на Тебе надіється перед людськими синами!» (Псал. 31:19) Подумайте про це! **Сам Бог здійснив ті добрі справи, з якими ми повинні постати перед Його престолом. А як ми їх отримаємо? Просто довірившись Йому; присвоївши ці добрі справи вірою.** Сам Бог приходить, щоб жити з тими, хто вірить Його слову, і Він живе в них Своїм власним життям. Цієї думки достатньо, щоб наповнити кожную душу любов'ю, радістю і впевненістю.

Християнське життя означає дійсне життя. Але життя означає діяльність. Тому жити благочестивим життям – означає жити життям, у якому проявляються дії Самого Бога. Апостол Павло сказав: «Та благодаттю Божою я те, що є,

і благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда не я, але Божа благодать, що зо мною вона. Тож чи я, чи вони, ми так проповідуємо, і так ви ввірували» (1 Кор. 15:10). І знову: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20).

Секрет усієї справи в тому, щоб визнати, що в нас немає нічого доброго, а добрий тільки Бог; що ми – ніщо, а Він – усе; що ми – слабкість, а сила належить Богові; що Бог має владу явити Себе у плоті сьогодні, як і вісімнадцять сотень років тому, якщо ми тільки дозволимо Йому, і підкоримо себе праведності Божій. Піднесення приходить тільки через самознищення. Християнська активність приходить тільки через пасивне підпорядкування Богові, як глина пасивна в руках гончара. «Не нам, Господи, не нам, але імені Твоєму дай славу, за милістю Твою і заради істини Твої» (пер. з англ.). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. August 11 серпня 1892 р.).

Сила благодаті

У благодаті є сила, так само як і в гріху. І в благодаті «набагато більше» сили, ніж у гріху. Бо «де помножився гріх, там більше помножилася благодать» (*пер. з англ.*).

Гріх має силу панувати над людиною і тримати її під своїм пануванням. **І точно так само в благодаті є сила царювати над гріхом і тримати людину під владою благодаті проти всієї сили гріха.** Бо «де помножився гріх, там більше помножилася благодать, щоб, як царював гріх... так царювала і благодать» (*пер. з англ.*).

Слово «царювати», застосоване тут до благодаті, – це те саме слово, що було застосоване і до гріха. **Воно означає стосовно благодаті саме те, що воно означає і стосовно гріха.** Визначення слова «царювати» так само правильне стосовно благодаті, як і стосовно гріха: «Володіти і здійснювати владу; чинити командний вплив; панувати; непереборно переважати; існувати широко або за виключенням чогось іншого».

Усе це стосується благодаті так само безумовно, як і гріха. **Як безумовно гріх утримує і здійснює суверенну владу та непереборно переважає, виключаючи все інше, де він царює, так безумовно благодать утримуватиме і здійснюватиме суверенну владу та непереборно переважатиме, виключаючи гріх, де їй дозволено царювати.** Бо «як царював гріх, так може царювати і благодать». «Як» і «навіть так» – вдумайтеся в ці вирази. «Як» і «навіть так» – що означають ці слова? Вони не мають іншого значення, окрім як «тією ж мірою; таким же чином; подібно; навіть як; так само, як». Подібно до того, як гріх запанував, саме такою самою мірою передбачається, що благодать царюватиме скрізь, де їй буде дозволено це робити.

Ці вирази підкреслюють необхідність, на яку вже вказувалося раніше, у визнанні абсолютного панування гріха. Царювання благодаті має бути абсолютним, інакше його мета буде порушена. Але царювання гріха має бути визнано абсолютним, інакше царювання благодаті не зможе бути таким; бо як царював гріх, так царює і благодать. **Тому цілком зрозуміло, що не визнавати владу і правління гріха абсолютними – означає засмучувати Божу благодать.**

Ось чому Писання так сильно наполягає на факті влади і панування гріха над людьми. Ось чому Господь хоче, щоб цей факт був визнаний і завжди тримався в пам'яті. Господь хоче, щоб люди були абсолютно вільні від гріха і стали служителями праведності. **Але цього не може бути доти, доки люди не визнають владу і панування гріха.** Тому Він знову і знову говорить людям і завжди наполягає на тому, що вони самі по собі не мають жодної сили проти гріха; що вони раби сили, яка утримує їх від добра, яке вони хотіли б робити,

і змушує їх робити зло, яке вони ненавидять. Господь говорить про це людям, тому що все це правда; і Він хоче, щоб люди повірили в те, що Він говорить їм про силу і правління гріха, щоб вони могли пізнати силу і правління благодаті.

Бо благодать має царювати так само повно, як колись царював гріх. Влада гріха має бути зламана настільки, щоб раб став вільним і більше не служив гріху. «Знаючи це, старий наш чоловік розіп'ятий з Ним, щоб знищити тіло гріха, щоб нам відтепер не служити гріху». Люди служили гріху; вони і зараз служать гріху. Але Бог передбачив, що відтепер вони не служитимуть гріху; що вони будуть вільні від гріха і будуть тільки служителями праведності, як раніше вони були вільні від праведності і були тільки служителями гріха. «Бо гріх не панує над вами, бо ви не під законом, а під благодаттю» (*пер. з англ.*). «де помножився гріх, там більше помножилася благодать, щоб, як гріх царював до смерті, так і благодать царювала через праведність до вічного життя Ісусом Христом, Господом нашим» (*пер. з англ.*).

Тому цілком зрозуміло, що для того, щоб отримати царювання благодаті в наших інтересах, необхідно, щоб ми сповідували царювання гріха. Щоб пізнати силу благодаті, необхідно сповідувати силу гріха. А щоб забезпечити постійну силу і царювання благодаті, необхідне постійне сповідання сили гріха. Щоб забезпечити абсолютне царювання благодаті, необхідно, щоб ми постійно сповідували свою абсолютну слабкість і безпорадність у присутності сили гріха: сповідувати, що в нас «не живе нічого доброго» і що ми «не маємо надії на плоть». Тоді шлях для прояву благодаті вільний. І якщо ніщо не перешкоджатиме силі благодаті, її правління буде повним.

Ми повинні постійно визнавати свою слабкість, свою абсолютну безпорадність, але не шкодувати про це. Саме тут багато хто збивається з правильного шляху. **Вони відчують свою слабкість, вони зізнаються в ній, але роблять це тільки для того, щоб шкодувати про неї і, по суті, доводити себе до зневіри й навіть відчаю.** Це все неправильно; це абсолютно невірний шлях. **Правильно, так, дуже важливо, щоб ми завжди сповідували свою слабкість, свою абсолютну безпорадність.** Це ключ до всієї ситуації. **Але замість того, щоб шкодувати про неї, дякуйте Богові за неї, бо Христос каже: «Досить для тебе благодаті Моєї, бо сила Моя відбувається в немочі».** **Замість того щоб сумувати через свою слабкість, звеличуйте її, бо написано: «Отже, з великою насолодою хвалитимуся своїми немочами, щоб сила Христова спочивала на мені»** (*пер. з англ.*). **Доти, доки ми відчуємо, що в нас є сили впоратися з гріхом, ми покладаємося на це, а не на благодать, і тому зазнаємо поразки; ми покладаємося на себе, а не на Господа, і тому зазнаємо поразки.** Але коли ми постійно сповідуємо свою абсолютну слабкість і визнаємо той непорушний факт, що в нас немає ні сили, ні допомоги, ні добра проти влади гріха, тоді ми будемо цілком покладатися на Господа: **вся наша надія буде на благодать. І коли шлях буде безперешкодно відкритий для роботи благодаті,**

благодать цілковито займе місце і пануватиме над усією силою гріха. І тоді «гріх не буде панувати над вами, бо ви не під законом, а під благодаттю».

Таким чином, «коли я немічний, тоді сильний». Тільки коли ми слабкі, ми можемо бути сильними. Жоден християнин не хоче почуватися інакше, як слабким, бо тоді він знає, що шлях відкритий для воцаріння благодаті; і саме тому, коли він слабкий, тоді він сильний – «сильний у Господі та в силі могутності Його». **Коли ви відчуваєте себе сильним, ви, звісно, слабкі, бо сила не від вас, щоб ви могли її відчути, але від Господа, щоб ви могли в неї повірити.** Коли ти відчуваєш себе сильним, ти думаєш, що можеш стояти; але «нехай той, хто думає, що він стоїть, бережеться, щоб не впасти». **Але коли ви відчуваєте слабкість і знаєте, що не можете встояти, тоді «він встоїть, бо Бог може зміцнити його».** Дякуйте Господу за те, що ви відчуваєте свою слабкість, і навіть тоді вірте, що ваша слабкість більша, ніж ви відчуваєте. А потім вірте в силу Господа для вас і в Його незмінну благодать, щоб Він передав цю силу у ваше життя і запанував її над усією силою гріха, запанував через праведність до вічного життя через Ісуса Христа, Господа нашого. Тоді, оскільки це істина Божа, що «як царював гріх... так нехай царює і благодать», і «гріх не панує над вами, бо ви... під благодаттю», тоді під царюванням благодаті буде так само легко робити добро, як під царюванням гріха було легко робити зло. Тоді дійсно виявиться, що «ярмо Його легке, і тягар Його легкий». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 15 жовтня 1896 р.).

Чудеса Ісуса

Віра в чудеса є необхідним наслідком віри в Бога. Той, хто не вірить у чудеса, не вірить у Бога. «Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:8, 9). Таким чином, чудеса – це просто природні дії Бога. Його найменші дії повинні бути чудовими в очах людей просто тому, що Він – Бог. Оскільки Бог нескінченно вищий за людину, а Його шляхи настільки вищі за шляхи людини, наскільки небеса вищі за землю, з цього випливає, що ніхто не може заперечувати існування чудес у цей час, не заперечуючи того, що Бог живе і керує справами всесвіту.

Марно міркувати про те, чи є чудеса відступом від законів природи чи ні. **Те, що прийнято називати «законами природи», є не що інше, як Божі методи роботи в неживому світі.** Ми перестаємо дивуватися їм, тому що вони настільки звичні, що ми не помічаємо в них Бога. Хоч би якими знайомими нам були погодні явища, жодна людина не може викликати дощ. Найвченіший ботанік не може створити жодної травинки. Хоч би як глибоко вчені досліджували явища природи, у кожному з них все одно є щось, що вони не можуть пояснити.

Життя Ісуса на землі, від Його народження до вознесіння, було дивом, тому що це було життя Бога. Тисячі людей, які ніколи не чули про Ісуса, намагалися жити безгрішним життям, але жоден не зміг цього зробити. Філософи викладали піднесені моральні почуття, але жоден із них не зміг втілити в життя свої вчення. Але Христос жив безгрішним життям перед лицем таких спокус, яких не знав увесь світ разом узятий. Це було тому, що Він жив життям нескінченного Бога.

«Бог був у Христі, примиривши з Собою світ» (2 Кор. 5:19, *пер. з англ.*). **Усі Його дії були діями Отця, Який мешкав у Ньому.** Він сказав: «Чи не вірите ви, що Я в Отці, і Отець у Мені? Слова, що кажу вам, кажу не від Себе, але Отець, що живе в Мені, Він творить діла» (Ів. 14:10, *пер. з англ.*). **Отже, чудеса, які творив Христос, були природною дією того Божого життя, яке було Його життям.**

Життя, яким жив Христос, не було заплямованим гріхом. Сатана докладав усіх своїх могутніх зусиль, але він не міг вплинути на це бездоганне життя. Його світло завжди сяяло непохитним блиском. Оскільки сатана не міг породити ані найменшої тіні гріха в цьому житті, він не міг підпорядкувати це життя своїй владі – владі могили. Ніхто не міг забрати у Христа життя; Він добровільно поклав його. І з тієї ж причини, коли Він поклав його, сатана не міг перешкодити Йому взяти його знову. Він сказав: «Тому любить Мене Отець, що Я віддаю життя Моє, щоб знову прийняти його. Ніхто не забирає його в Мене, але Я Сам віддаю його. Маю владу віддати його і владу маю знову прийняти його. Цю заповідь отримав Я від Отця Мого» (Ів. 10:17, 18).

Ці чудеса відбувалися з певною метою. Розповівши про багато чудес, скоєних Ісусом, і про Його воскресіння як вінець усієї серії чудес, апостол Іоанн сказав: «Багато сотворив Ісус перед учнями Своїми й інших чудес, про які не написано в книзі цій. Це ж написано, щоб ви вірували, що Ісус є Христос, Син Божий, і, віруючи, мали життя в ім'я Його» (Ів. 20:30, 31).

Кожне чудо Ісуса, таким чином, було зроблено для того, щоб показати нам, як ми можемо одержати Його життя і як може здійснитися таке ж чудо в нас. Воістину кажуть, що Його чудеса зцілення були природним наслідком Його люблячої природи, що співчуває: «Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоби кожний, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Любов до людини спонукала Його до кожного кроку в плані спасіння. Христос робив чудеса не просто для того, щоб привернути до Себе увагу, а щоб показати любов і силу Божу до людини. **Зцілення людських тіл було лише наочним уроком. Це були допоміжні засоби для віри, щоб люди могли зрозуміти невидимі реальності; щоб показати їм силу Христа в зціленні душевних хвороб.** Хто читає розповіді про чудеса Ісуса з цією думкою, а не як історії, розказані для нашої розваги, той дізнається про життя, що було виявлено у здійсненні цих чудес. Кожне з них ілюструє певну фазу роботи Христа із задоволення духовних потреб людини. (Е. Дж. Вагнер. The Present Truth. 25 серпня 1892 р.).

Що вибрати: благодать чи гріх?

За панування благодаті так само легко чинити правильно, як за панування гріха легко чинити неправильно. **Так і має бути, бо якщо в благодаті не більше сили, ніж у гріху, то не може бути порятунку від гріха.** Але спасіння від гріха є; цього не може заперечувати жоден християнин.

Однак спасіння від гріха, безумовно, залежить від того, що в благодаті більше сили, ніж у гріху. Отже, якщо в благодаті більше сили, ніж у гріху, то не може бути інакше, як тільки там, де сила благодаті може мати контроль, і відповідно там буде так само легко чинити правильно, як без цієї сили раніше було легко чинити неправильно.

Жодна людина ще ніколи не відчувала природних труднощів із тим, щоб чинити неправильно. Її великими труднощами завжди було чинити правильно. Але це тому, що людина за природою своєю поневолена силою – силою гріха, яка абсолютна у своєму пануванні. І поки ця сила панує, не тільки важко, а й неможливо робити добро, яке вона знає і яке вона хотіла б робити. Тільки-но панує більш могутня сила, ніж ця, тоді чи не зрозуміло для кожного з нас, що служити волі цієї могутньої сили, коли вона запанує, буде так само легко, як служити волі іншої сили, коли вона раніше панувала над нами.

Але благодать не просто могутніша, ніж гріх. Але навіть якщо вона дорівнювала б силі гріха, то навіть тоді була б цілковита надія і добра звістка для кожного грішника у світі. Але в **благодаті набагато більше сили, ніж у гріху.** Бо «де помножився гріх, там більше помножилася благодать» (*пер. з англ.*). **І наскільки більше сили в благодаті, ніж у гріху, настільки ж більше надії та бадьорості для кожного грішника у світі.**

Наскільки ж більше сили в благодаті, ніж у гріху? Поставимо собі кілька запитань. Звідки приходить благодать? Звичайно, від Бога. «Благодать вам і мир від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа». Звідки приходить гріх? Звичайно, від диявола. Гріх від диявола, бо диявол грішить від початку. Так наскільки ж більше сили в благодаті, ніж у гріху? Це так само очевидно, як і те, що в **благодаті набагато більше сили, ніж у гріху, як у Бозі більше сили, ніж у дияволі.** Тому абсолютно ясно, що правління благодаті – це правління Бога, а правління гріха – це правління сатани. І хіба не ясно також, що служити Богові силою Божою так само легко, як служити сатані силою сатани?

Складність у всьому цьому полягає в тому, що багато людей намагаються служити Богові силою сатани. Але цього ніколи не можна робити. «Або визнайте дерево добрим, і плід його добрим; або визнайте дерево поганим, і плід його поганим, бо дерево пізнається за плодом». Люди не можуть зібрати виноград з терну або смокви з будяка. Дерево потрібно зробити хорошим,

корінь і гілки. Воно має стати новим. «Ви повинні народитися згори». «У Христі Ісусі нічого не значить ні обрізання, ні необрізання, але нове створіння». Нехай ніхто ніколи не намагається служити Богові нічим, окрім справжньої, живої сили Божої, яка робить його новою тварюкою; нічим, окрім набагато ряснішої благодаті, що засуджує гріх у плоті й царює через праведність до вічного життя через Ісуса Христа, Господа нашого. Тоді служіння Богові буде справді в «новизні життя»; **тоді виявиться, що Його ярмо справді «легке» і тягар Його «легкий»; тоді виявиться, що Його служіння буде справді з «радістю невимовною і повною слави».**

Чи важко було Ісусові коли-небудь чинити правильно? Кожен одразу ж скаже: «Ні». Але чому? Він був такою ж людиною, як і ми. Він прийняв плоть і кров, такі ж, як і в нас. «Слово стало плоттю і жило серед нас». І вигляд плоті, в яку Він зодягнувся, був саме такий, який був у цьому світі. «У всьому належало Йому стати подібним до братів Своїх». «У всьому»! Тут не сказано: в усьому, крім одного. Тут немає винятку. Він був у всьому подібний до нас. Він був Сам по Собі так само слабкий, як і ми; бо Він сказав: «Я нічого не можу творити Сам від Себе».

Чому ж, будучи в усьому таким самим, як ми, Він завжди легко чинив правильно? **Тому що Він ніколи не сподівався на Себе, але Його довіра завжди була тільки на Бога.** Вся Його залежність була від Божої благодаті. **Він завжди прагнув служити Богові тільки з Божою силою.** І тому Отець мешкав у Ньому і творив справи праведності. Тому Йому завжди було легко чинити правильно. Але як Він, так і ми живемо в цьому світі. Він залишив нам приклад, щоб ми йшли Його слідами, «бо Бог виробляє у вас і бажання, і дію за *Своїм* благоволінням». Йому дана всяка влада на небі й на землі; і Він бажає, щоб ви зміцнювалися всіма силами, за Його славною могутністю. «У Ньому мешкає вся повнота Божества тілесно»; і Він зміцнює вас «силою Духа Свого у внутрішній людині, щоб Христос вірою вселився в серця ваші... щоб ви сповнилися всією повнотою Божою» (*пер. з англ.*).

Воістину, Христос причастився Божественної природи, і ви теж, якщо ви дитя обітниць, а не плоті; бо за обітницями ви причасники Божественної природи. Йому нічого не було дано в цьому світі, і Він нічого не мав у цьому світі, що не було б дано нам задарма або що ми не могли б мати.

Усе це для того, щоб ви ходили в новому житті; щоб відтепер не служили гріхові; щоб ви були служителями тільки праведності; щоб ви звільнилися від гріха; щоб гріх не панував над вами; щоб ви прославляли Бога на землі; щоб ви були подібні до Ісуса. І тому «кожному з нас дана благодать у міру дару Христового... доки всі прийдемо до єдності віри і пізнання Сина Божого, до чоловіка досконалого, до міри повного віку Христового». І я «благаю вас також, щоб ви не прийняли благодаті Божої даремно». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 22 жовтня 1896 р.).

Непереможне життя

«І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Ів. 1:4, 5).

Христос – світло світу. Але Його світло – це Його життя, як говориться в наступному тексті, Він каже: «І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12). Весь світ перебував у темряві гріха. Ця темрява була спричинена відсутністю знання про Бога; як каже апостол Павло, язичники «вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неучтво, що в них, за стверділість їхніх сердець» (Еф. 4:18).

Сатана, володар темряви світу цього, зробив усе можливе, щоб обдурити людину щодо істинного характеру Бога. Він змусив світ повірити, що Бог подібний до людини – жорстокий, мстивий і упереджений. Навіть юдеї, народ, який Бог обрав бути носієм світла для світу, відійшли від Бога, і, хоча вони сповідували себе відокремленими від язичників, насправді вони були занурені в язичницьку темряву. Потім прийшов Христос, і «народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло» (Мт. 4:16). Його ім'я було Еммануїл, Бог із нами. «Бог був у Христі». **Бог спростував брехню сатани не гучними аргументами, а просто тим, що жив Своїм життям серед людей, щоб усі могли це побачити. Він продемонстрував силу Божого життя і можливість його прояву в людях, «та Бог воскресив Його, пута смерти усунувши, вона бо тримати Його не могла» (Дії 2:24).** Так було продемонстровано право Господа Ісуса Христа бути первосвященником «з сили незнищального життя» (Євр. 7:16).

Це нескінченне, бездоганне життя Христос дає всім, хто вірить у Нього: «бо Ти дав Йому владу над тілом усяким, щоб Він дав життя вічне всім їм, яких дав Ти Йому. Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:2, 3). **Христос мешкає в серцях усіх, хто вірить у Нього,** «і живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20, див. також Еф. 3:16, 17).

Христос, світло світу, оселившись у серцях Своїх послідовників, робить їх світлом світу. Їхнє світло виходить не від них самих, але від Христа, що живе в них. Їхнє життя не від них самих, але це життя Христа, явлене в їхній смертній плоті (див. 2 Кор. 4:11). Ось що означає жити «християнським життям».

Це живе світло виходить від Бога нескінченним потоком. Псалмоспівець виголошує: «бо в Тебе джерело життя, в Твоєму світлі побачимо світло!» (Псал. 36:9). «А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай

прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об'яв. 22:17). Це життя Христа ми куштуємо і п'ємо, бенкетуючи Його Словом, бо Він додав: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). **Христос мешкає у Своєму натхненному Слові, і через нього ми отримуємо Його життя.** Це життя дається вільно всім, хто хоче прийняти його, як ми читали вище; і знову ми читаємо, що Ісус стояв і волав, кажучи: «Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є!» (Ів. 7:37).

Це життя – світло християнина, і саме воно робить його світлом для інших. Це його життя; і благословенна розрада для нього в тому, що, хоч би якою великою була п'ятьма, у яку йому доведеться перейти, жодна п'ятьма не в силах погасити це світло. **Це світло життя належить їй доти, доки вона сповнена віри, і темрява не може вплинути на нього.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 25 серпня 1892 р.).

Хто буде правити?

Ось уривок: «І не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас! І сказав Він до учнів: Прийдуть дні, коли побажаєте бачити один з днів Сина Людського, та не побачите...» (Лк. 17:21, 22).

Ці фарисеї не були віруючими в Христа. Навпаки, вони постійно шпигували за Ним, розставляли для Нього пастки, переслідували Його і виношували плани вбити Його. **І все ж цим і подібним до них Господь каже: «Царство Боже всередині вас є».** І якщо це стосується таких, як вони, то очевидно, що це стосується всіх у світі; і це універсальна істина, що Царство Боже знаходиться в людині. **І якщо Бога не визнають і не дозволяють Йому царювати в Його Царстві, що перебуває всередині, то для таких людей не має значення, коли настане зовнішнє Царство і правління; вони однаково не зможуть узяти в ньому жодної участі; це означатиме для них лише руйнування та загибель.**

Людина була створена для прославлення Бога. «Я створив її для слави Моєї». Христос прийшов у світ, щоб явити мету Бога у створенні та існуванні людини; і, коли Він закінчив Свій шлях на землі, **Він сказав Отцю: «Я прославив Тебе на землі». Щоб прославити Бога на землі, «Він спустошив Себе». І коли Він спустошив Себе, і прийняв вигляд раба, і став подібним до людей, Бог мешкав у Ньому, і діяв у Ньому, і був виявлений у Ньому так повно, що нікого, крім Бога, не було видно у всьому Його житті.** І таким чином прославився, став явленим, Богом на землі.

Такою є мета Бога у створенні та існуванні людини; і це те, що буде виявлено в усіх розумних істотах у всесвіті, коли велика робота викуплення буде завершена. Бо коли настане кінець, коли Христос віддасть Царство Богові Отцеві, тоді Бог покладе все під ноги Христа і тим самим підпорядкує все Синові, «тоді і Сам Син підкориться Підкоривцеві, що підкорив усе Йому, нехай буде Бог усе в усьому». **Тоді все, що буде в кожному або що проявлятиметься в кожному, буде Богом. І таким чином, Бог, будучи всім у кожному, буде всім у всіх.** Такою була мета Бога щодо людини, коли Він створював її. Мета полягала в тому, щоб Бог, і тільки Бог, був явлений у людині. Мета полягала в тому, щоб Бог жив у ній і ходив у ній, щоб тільки Бог царював у ній і панував над нею. Таким був стан людини, коли Бог поселив її на землі та в саду. **Таким чином, Бог заснував Свій храм, Свій престол і Своє царство в людині.** І тому для всього людства вірно, що «Царство Боже всередині вас є».

І все ж Господь зробив людину вільною. **У Бога не може бути обов'язкового чи необхідного служіння. І щоб бути щасливою навіть із Богом, людина має бути вільною. Її служіння, навіть Богу, щоб бути щасливою, повинно бути вибрано добровільно і вільно.** «Якщо ви будете готові і слухняні, то будете

вкушати блага землі» (*пер. з англ.*). Хто хоче, нехай приходить. І за природою речей свобода вибору служити Господу тягне за собою свободу вибору не робити цього. Коли Бог встановлював Своє Царство в людині, щоб царювати там, Він царював би там, Він міг царювати там тільки за вибором людини. І Господь помістив людину в сад і влаштував там усе для здійснення її свободи вибору. Він посадив дерево пізнання добра і зла посеред саду і не поставив навколо нього жодних кордонів. Доступ до цього дерева був відкритий, як і до будь-якого іншого, за винятком слова Господа: «Не їж від нього». І людина сама вирішувала, їсти їй плід від цього дерева чи ні.

І людина обрала неправильний шлях. І зробила вона це, вирішивши слідувати волі та шляху не Бога, а іншого. **І таким чином вона вибрала, що інший, а не Бог, повинен мати місце в ній. І таким чином дозволив узурпатору увійти в це Царство Боже, зайняти там престол і вимагати поклоніння в цьому храмі, який був у ньому.** Але Царство по праву належить Господу, навіть якщо узурпатор зайняв його. Трон належить Господу, навіть якщо на ньому сидить узурпатор. Соломон сидів на престолі Господньому як цар; і все ж престол залишався Господнім, хоча потім Соломон сів на нього вже в беззаконні. Храм по праву належить Господу, навіть якщо там перебуває несправжній бог і відбувається несправжнє поклоніння.

Тоді перед кожною людиною, яка приходить у світ, постає питання: «Хто буде царювати або правити в цьому Царстві? Чи будете ви дозволяти узурпатору царювати там? чи ви дозволите законному Царю царювати там? Чи буде узурпатор царювати там тільки до вашої загибелі, чи законний Цар царюватиме там тільки до порятунку? Чи буде узурпатор займати трон тільки в беззаконні? Чи законний Господь займатиме його тільки в праведності? Чи буде узурпатор правити тільки до ганьби? Чи у вас буде Той, «Чиє право» правити там тільки до слави, як нинішньої, так і вічної? Ось про що постійно думають і що постійно обирають усі люди. І тому живе і вічно актуальне слово говорить: «Виберіть собі на цей день, кому ви будете служити». «Нині, коли почуєте голос Його, не озлобите серцець ваших». Сьогодні, поки цей день називається сьогодні. «Нині час сприятливий... нині день спасіння».

Виберіть ви, «виберіть ви цього дня». Усе, що законний Цар просить від вас, щоб Він міг посісти Своє власне місце у Своєму власному Царстві й царювати там, і **щоб ви активним, розумним вибором обрали Його царювати.** Бо «Ось стою я біля дверей і стукаю, і якщо хто почує голос Мій і відчинить двері, то ввійду до нього». «Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю в нього влаштуємо». «Я буду жити в них і ходити в них, і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом». «Вкладу закони Мої в розум їхній і напишу їх на серцях їхніх». «Я буду Царем твоїм» (*пер. з англ.*). Тоді в повному, істинному і законному сенсі Царство Боже буде у вас; бо є Царство, і тоді буде Цар, трон і закони Царства.

Він не може царювати там без вашого вибору. За вашим вибором Він царюватиме як Цар, Котрим Він є, з силою, яка належить Йому: «Духом Його у внутрішній людині, щоб Христос вірою вселився в серця ваші... щоб ви сповнилися всією повнотою Божою». Тоді Бог проявлятиметься у вас, і ви будете прославляти Бога на землі.

Такою була мета Бога, коли Він створив людину спочатку; і такою ж є Його мета, коли Він знову створив її у Христі Ісусі. Оберіть собі цей день, щоб ця мета здійснилася у вас. А не обрати – значить не вибрати, що Бог буде царювати, значить вибрати, що Він не буде царювати. **А вибрати, що Бог не буде царювати, значить вибрати, що буде царювати сатана – узурпатор. Не вибрати, щоб Бог був прославлений у тобі – значить вибрати, щоб Він не був прославлений у тобі. А вибрати, що Бог не буде прославлений у тобі – значить вибрати, що сатана буде прославлений у тобі. І щоб Бог був прославлений у вас, «я» має бути спустошене, щоб Бог міг бути всім. Самість має бути спустошена у всіх, щоб Бог міг бути всім у всіх.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 29 жовтня 1896 р.).

Натхненне слово (ч. 1)

«А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:14-17).

Невіруючі люди, навіть служителі, доклали стільки зусиль, щоб змусити повірити, що деякі місця Писання не є натхненими Богами, що нам насамперед потрібно показати, що буквальне тлумачення Біблії не зменшує її претензій на натхнення. Не вдаючись у граматичні тонкощі, необхідно лише сказати, що дієприкметник теперішнього часу «надихаючий», який обмежує термін «все Писання», передає просту думку про те, що, оскільки все Писання натхнене, воно також є корисним.

Слово «Писання» – це термін, який використовується для позначення священних писань, відомих як Старий і Новий Заповіт. Воно відповідає слову «Біблія». «Біблія» означає «книга»; коли ми говоримо «Біблія», ми справді говоримо «Книга». Кількість книжок у світі майже не піддається підрахунку, але Біблія посідає таке чільне місце і настільки перевершує всі інші книжки, що її не можна віднести до їхнього числа, але можна виокремити як «книжку», або Біблію. Усі знають, яку книгу ми маємо на увазі, коли так говоримо. Так само йде справа і з паралельним терміном «Писання».

Ми читаємо про Христа, коли Він ішов із двома учнями в Еммаус після Свого воскресіння, «і Він почав від Мойсея, і від Пророків усіх, і вияснив їм зо всього Писання, що про Нього було» (Лк. 24:27). Таким чином, ми бачимо, що термін «Писання» містить у собі весь Старий Заповіт. Тому 2 Тим. 3:16 (*ред. ми цитували цей вірш вище*) стверджує, що вони (Писання) натхненні. Справді, коли Тимофій був дитиною, не було написано нічого, крім Старого Заповіту. Саме на Старий Заповіт посилається апостол Павло, коли каже, що «все Писання дане за натхненням Божим» (*пер. з англ.*) і що воно здатне напоумити людину на спасіння та приготувати її до всякої доброї справи.

Але той факт, що саме Старий Заповіт згадується у 2 Тим. 3:16, не виключає писання Нового Завіту з поняття «Писання». Апостол Петро посилається на писання Павла і каже, що вони містять «тяжко зрозуміле, що неuki та незміцнені перекручують, як і інші Писання, на власну загибель свою» (2 Петр. 3:16). Популярна ідея полягає в тому, що Старий Заповіт навряд чи натхненний, і вважається великою поступкою дати йому місце поруч із Новим; але це прямо протилежне ідеї Писання. Там ми бачимо, що писання Нового Заповіту оголошені гідними місця поруч із писаннями Старого. Обидва вони походять з одного й того

ж джерела; обидва були дані за натхненням Божим і мають рівний авторитет. Той, хто розглядає Біблію так, як вона має бути, не робитиме різниці між Старим і Новим Заповітами.

Тепер, коли ми маємо перед собою ясний виклад того, що входить у заяву про те, що все Писання дано за натхненням Божим, ми можемо розглянути сам факт натхнення. Не для того, щоб ми могли зрозуміти його або викласти будь-яку теорію натхнення, але щоб ми могли скласти деяке уявлення про його велич. Ми розглядаємо справи Божі у творінні не для того, щоб зрозуміти таємницю творіння, а для того, щоб прославити Бога, про велич Якого воно сповіщає. Так і ми розглядаємо натхнення Біблії, щоб правильно оцінити безмежну силу Слова Божого.

«Натхнення» означає буквально «дихання». Повне натхнення – це повне дихання. Це настільки поширений вираз, що нам не потрібно навіть знати латину або грецьку, щоб зрозуміти, що термін «богонатхненно» у 2 Тим. 3:16 означає просто «дихання Бога». **Факт полягає в тому, що все Писання – це прямий подих Всемогутнього.** Нам не потрібно пояснювати, як таке може бути, оскільки все це було написано або сказано людьми, і не нам пояснювати або розуміти, як діє всемогутній Бог. Жодна людина не може шляхом пошуку знайти Бога і пізнати Всемогутнього досконало. Однак ми можемо згодом навести кілька паралельних випадків, які показують, що Бог діє безпосередньо через посередництво людей і навіть через мимовільне посередництво злих людей. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 25 серпня 1892 р.).

Натхненне слово (ч. 2)

Давайте прочитаємо 2 Петр. 1:21: «Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим». Разом із цим давайте прочитаємо ще сильніше твердження в (1 Петр. 1:10, 11): «До цього спасіння належали розвідки й дослідження пророків, які пророкували про призначену для вас благодать, досліджуючи, на яке і на який час вказував Дух Христовий, який перебував у них, коли Він провіщав страждання Христові та славу, що настала за ними».

Візьміть ці два твердження Петра і з'єднайте їх до купи, і ми побачимо, що Дух Христа – Святий Дух – був у людях, які написали Біблію, і що Він використовував їхні голоси або руки, щоб виразити Свої слова і думки. Як це могло статися і при цьому люди зберегли свою індивідуальність, писали і говорили від повноти свого серця, ми не будемо намагатися пояснити.

Додатковий доказ твердження, що **Святий Дух Сам є істинним автором Писань**, а люди – лише Його провідники, можна знайти в наступних текстах: «І того дня Петро, ставши посеред учнів, промовив (а кількість їх була близько ста двадцяти): «Чоловіки, і брати, має виповнитися Писання, що виголосив Дух Святий вустами Давида про Юду» (Дії 1:15, 16, пер. з англ.). «Бог же як провістив устами всіх Своїх пророків постраждати Христу, так і виконав» (Дії 3:18). «Вони ж, вислухавши, однодушно свій голос до Бога піднесли й промовили: Владико, що небо, і землю, і море, і все, що в них є, Ти створив! Ти устами Давида, Свого слуги, отця нашого, сказав Духом Святим: Чого люди бунтуються, а народи задумують марне?» (Дії 4:24, 25).

Говорячи про бесіду Павла з юдеями в Римі, євангеліст каже: «А вони, будучи не згодні між собою, і відходили, коли Павло сказав такі слова: «Добре Дух Святий сказав батькам нашим через пророка Ісаї через пророка Ісаї: «піді до народу цього та й скажи: Ви вухом почуете, та розуміти не будете, дивитися будете оком, але не побачите!...» (Дії. 28:25, 26).

Але є і більш ясні свідчення того, що Писання – це слово тільки Бога, а не людини. У книзі пророка Єремії 31:33 ми читаємо: «Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом!». У Посланні до євреїв цей же текст цитується таким чином: «Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить: Оце заповіт, що його по цих днях встановлюю Я з ними, говорить Господь, Закони мої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх...» (Євр. 10:15, 16).

Хоча ці слова зустрічаються в пророцтві Єремії, це не його слова. Дух Христа був у цій святій людині, свідчачи про неї, тому, коли автор Послання до євреїв

цитував ці слова, він приписав їх безпосередньо Святому Духу, опустивши всі посилання на Єремію. У цьому не було жодної несправедливості щодо Єремії; він сам визнав би, що ці слова належать Господу, а не йому.

Подібним чином у першому розділі Послання до євреїв ми знаходимо кілька віршів, процитованих із Псалтиря, але водночас автора Псалтиря жодного разу не згадують, а промовця оголошують Богом (див. вірші 7-12).

Писання цілковито натхненне Богом, і яким би шляхом воно не прийшло до нас, воно походить від Святого Духа і є таким самим Словом Божим, нібито воно було виголошене Його звучним голосом. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 25 серпня 1892 р.).

Хто буде прославлений?

Людина створена не для того, щоб прославляти себе, а тільки для того, щоб прославляти Господа: «Я створив її для слави Моєї». Коли людина була створена і поміщена в сад, Бог мешкав у ній і ходив у ній; вона була увінчана славою і честю від Бога, і Бог був прославлений у ній. Бог був явлений у ній; у ній було видно образ Божий. **Він був створений для того, щоб відображати, робити відомим образ і славу Божу.** Слово Боже мало стати його життям і керівництвом. Завдяки тому, що Слово Боже жило в ньому, він мав продовжувати прославляти Бога. Бог вказав йому шлях, яким він повинен іти і жити, а також шлях, яким він не повинен іти, щоб не померти.

Поки людина вірила цьому слову, поки вона ходила цим шляхом, вона прославляла Бога, Бог був відомий через неї, образ Божий був помітний відображеним у ній. Але якщо людина не повірить цьому слову і піде іншим шляхом, то тоді вона відокремиться від Бога, і Бог не зможе бути пізнаний через неї, образ Божий не зможе бути відображений у ній; і так само, як людина відокремиться від Бога, і Господь не зможе бути прославленим у ній, виявленим, відображеним у ній, так само і хтось інший буде проявленим у ній, хтось інший буде прославленим там.

Хто буде цей «хтось»? Це залежить від того, хто був головним винуватцем її відокремлення від Бога. **Якщо сама людина, повністю сама по собі, за велінням свого серця відвернеться від Слова Божого і піде іншим шляхом, тоді тільки вона сама буде возвеличена, тільки вона сама буде проявлена.** Але якщо хтось інший вкаже шлях і дасть слово, яке відокремить її від Бога, і якщо людина прийме це слово і піде цим шляхом, тоді цілком зрозуміло, що не сама людина, а той, чие навіювання вона прийняла, чієму слову повірила і чієм шляхом пішла, – ось хто буде звеличений, ось хто буде виявлений і відображений у людині.

Зараз людство відокремлене від Бога. Це факт. Але як було здійснено це відділення? Чи було воно повністю від самої людини? Чи вона була його ініціатором? Ні; всі знають, що це не той спосіб, яким воно було здійснене. Але сатана, змії, сказав: «Ви не помрете, бо знає Бог, що в день, у який ви скуштуєте від нього, відкриються очі ваші, і ви будете як боги, що знають добро і зло». І цьому слову повірили, це слово прийняли замість слова Божого, і цей шлях обрали замість шляху Господнього. **І як слово і шлях сатани були прийняті людиною замість слова і шляху Божого, так і сатана був прийнятий і пішов замість Бога. Тому не Бог проявився в людині, коли вона згрішила, не сама людина, але сатана замість Бога і замість самої людини.**

І знову: людина повинна була отримувати всю свою інформацію від Бога. Вона повинна була вірити Слову Божому і керуватися ним, і таким чином її розум

був би сформований від Бога, її думки були б думками Бога, коротше кажучи, вона мала б розум Бога. **Але коли він прийняв і повірив слову сатани, його думка стала думкою сатани, коротше кажучи, його розум став розумом сатани.** Ось чому плотський розум, природний розум, «ворогує проти Бога» і не підкоряється закону Божому, та й не може підкорятися». Зауважте, не сказано, що цей розум ворогує з Богом, але він ворогує проти Бога. Якби він був у ворожнечі з Богом, він міг би примиритися з Богом шляхом усунення того, що поставило його у ворожнечу. **Людина перебуває у ворожнечі з Богом і примиряється з Богом шляхом усунення того, що поставило її у ворожнечу.** Христос «скасував ворожнечу», щоб примирити людей з Богом. **Але це не так із плотським розумом, природним розумом, розумом плоті. Він сам є ворожнечею.** Він ніколи не зможе примиритися з Богом, «бо він не підкоряється закону Божому, та й не може підкорятися». **І причина, через яку він ворожий і не може бути підпорядкований Богові, полягає саме в тому, що це розум сатани.**

Ці міркування переконливо показують, що «хтось», хто підноситься, проявляється, віддзеркалюється в людині окремо від Бога, є не хто інший, як сатана. **Тому, коли людина була створена не для того, щоб прославляти себе, а для того, щоб прославляти Бога, а потім обрала інший шлях, вона все одно не прославляє себе, а прославляє сатану.** Тож, маючи свій власний шлях, окремий від Бога, жодна людина від Адама до теперішнього часу ніколи не мала свого власного шляху; вона мала шлях сатани, насправді; і, відокремлена від Бога, вона ніколи не може бути іншою.

Єдиний можливий спосіб, яким будь-яка людина може досягти точки, де вона справді може мати свій власний шлях, – це вічно обирати Божий шлях. Людина не була створена для того, щоб мати свій власний шлях окремо від Бога. **Вона була створена, щоб мати свій власний шлях разом із Богом. Бо людина створена не тільки для прославлення Бога, а й для того, щоб вона сама була прославлена.** Людина створена не тільки для того, щоб Бог був прославлений у ній, а й для того, щоб вона сама була прославлена в Бозі. **Не тільки Бог має бути пізнаний у людині, а й сама людина має бути пізнана в Бозі.** «Нині прославився Син Людський, і Бог прославився в Ньому. І якщо Бог прославився в Ньому (ред.: у Сині), то і Бог прославить Його (ред.: Сина) в Собі (ред.: у Бозі)». І ось чому, хоча зараз ми є синами Божими, «ще не видно, чим ми будемо».

І в цьому світі ніколи не буде «видно, чим ми будемо». Ми – сини Божі; і в цьому з нами все так само, як із первородними синами Божими. **Поки ми перебуваємо в цьому світі, ми повинні дозволити проявитися в нас Тому, Хто є Бог.** Потім, коли це закінчиться, Бог у прийдешньому світі та у вічності зробить так, що ми станемо такими, якими будемо. У цьому світі ми повинні прославляти Бога. У світі прийдешньому і у вічності Бог прославить нас. Він просить нас знову прийняти Його для явлення Його в цьому світі, де Він

невідомий, а коли це минеться, Він зробить нас явленими у всіх світах, де ми невідомі. «Тоді тих, хто шанує Мене, Я шануватиму».

Хто ж не обере шлях Господній? Хто обере свій власний шлях у відриві від Бога, шлях, на якому він не може мати свій власний шлях, навіть коли він обирає його? Хто не обере шлях Господа, єдиний шлях, на якому він може мати свій власний шлях? **Хто намагатиметься бути «самим собою» на шляху, на якому він не може бути самим собою.** Хто не буде всім серцем прагнути бути самим собою в єдиному способі, в якому можливо бути самим собою, тобто в Бозі? Хто буде прагнути звеличити себе замість Бога, коли все, чого він може домогтися цим, це звеличити сатану замість себе і Бога?

Нехай перед усіма людьми назавжди буде поставлено запитання: «Кого ти прославиш? Бога чи сатану? «Оберіть собі день цей» – «день цей, поки він називається сьогодні»». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 5 листопада 1896 р.).

Бог пам'ятає тебе і думає про тебе

Чи траплялося вам іноді думати, що Господь настільки забув вас, що якщо Він і дбає про вас, то лише в найзагальніших рисах?

Тоді прочитайте це слово: «Підніміть очі ваші на висоту *небес* і подивіться, хто створив їх? Хто виводить воїнство їхнє рахунком? Він усіх їх називає на ім'я: по безлічі могутності і великій силі у Нього ніщо не вибуває».

У Нього на думці всі зірки; Він називає їх по іменах; жодна не вислизає від Його уваги і турботи. Тоді чому ви повинні думати, що Він не має вас на увазі, що Він не називає ваше ім'я і що ви уникли Його уваги? «Як же ти кажеш... «шлях мій прихований від Господа, і діло моє забуте у Бога мого?»»

«Він зцілює розбитих серцем і перев'язує рани їхні». Звідки ви знаєте? А тому що «Він знає число зірок; Він називає всіх їх по іменах їхніх».

Як Він легко пам'ятає всі їхні імена, так само легко і точно Він пам'ятає і ваше ім'я. «Я не забуду тебе». Вірте Йому. Довіртеся Йому, «притулок *твій* – Бог древній, і *ти* під м'язами вічними». Благословіть Його святе ім'я! (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 21 грудня 1897 р.).

Не приймайте благодать Божу даремно (ч. 1)

Чи може кожен віруючий мати достатньо благодаті, щоб не грішити? Так. Справді, кожна людина у світі може мати достатньо благодаті, щоб не грішити. Якщо хтось не має її, то не тому, що йому не дано достатньо, а тому, що він не бере того, що дано. Бо «кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). Міра дару Христа – це Він Сам цілком, і це міра «всієї повноти Божества тілесно». **Для повноти Божества дійсно немає міри; вона безмежна, це просто нескінченність Бога.** І все ж це єдина міра благодаті, яка дана кожному з нас. Безмежна міра повноти Божества – це єдине, що може виразити ту частку благодаті, яка дана кожному, хто перебуває в цьому світі. Бо «де помножився гріх, там більше помножилася благодать» (пер. з англ.). Ця благодать дана для того, щоб «як гріх царював до смерті, так благодать нехай царює через праведність до вічного життя через Ісуса Христа, Господа нашого», і щоб гріх не володарював над вами, бо ви під благодаттю.

Вона також дана «для вдосконалення святих». Мета її – привести кожного до досконалості Христа Ісуса, до досконалості, яка повністю відповідає Божому стандарту; бо вона дана для творення Тіла Христового, «нехай ми всі прийдемо до єдності віри та пізнання Сина Божого, досконалої мужності, до міри повного віку Христового». Вона дана «кожному з нас», «доки всі прийдемо» до досконалості, в міру зрілості повноти Христової. Знову ж таки, ця благодать дана кожному, де рясніє гріх; і вона приносить порятунок кожному, кому вона дана. Приносячи спасіння сама по собі, **міра спасіння, яке вона приносить кожному, є лише міра її власної повноти, яка є не що інше, як міра повноти Божества.**

Оскільки безмежна благодать дається кожному, приносячи спасіння в міру її власної повноти, то якщо хтось не має безмежного спасіння, то чому? Очевидно, тільки тому, що він не хоче взяти те, що дано.

Оскільки безмежна благодать дана кожній людині для того, щоб вона запанувала в ній проти будь-якої влади гріха, як раніше запанував гріх, і для того, щоб гріх не володарював, то постає запитання: якщо гріх усе ще царює в комусь, якщо гріх усе ще володарює над кимось, то хто винен у цьому? Ясно, що тільки людина: вона не дозволяє благодаті зробити для неї і в ній те, для чого вона дана. **Своїм невір'ям вона перешкоджає Божій благодаті. У її розумінні, благодать була дана даремно.**

Але кожен віруючий своїм сповіданням говорить, що він отримав благодать Божу. **Тоді, якщо у віруючому благодать не панує замість гріха, то досить очевидно, що він марно отримує благодать Божу. Якщо благодать не веде віруючого вперед до досконалої людини в міру зрілості повноти Христової,**

то він марно приймає Божу благодать. Тому Писання вмовляє: «А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божої благодаті не брали надармо» (2 Кор. 6:1).

Благодать Божа повністю здатна зробити те, для чого вона дана, якщо тільки дозволити їй діяти. Ми бачили, що благодать повністю від Бога, сила благодаті є ніщо інше, як сила Божа. Тому досить очевидно, що **сила Божа в достатку здатна здійснити все, для чого вона дана, – спасіння душі, порятунок від гріха та його влади, праведність у житті й удосконалення вірянина в міру зрілості повноти Христової повноти,** якщо тільки вона може мати своє місце в серці та в житті, щоб діяти за волею Божою. Бо сила Божа «на спасіння кожному віруючому». **Невір'я розбудовує Божу благодать. Багато хто вірить і приймає Божу благодать для порятунку від гріхів минулого, але задовольняються цим і не відводять їй такого ж місця в душі для боротьби з силою гріха, яке вони відводили для порятунку від гріхів минулого.** Це теж всього лише інша фаза невір'я. Тож **стосовно однієї великої кінцевої мети благодаті – вдосконалення життя на подобу Христа – вони практично марно приймають Божу благодать.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 12 листопада 1896 р.).

Не приймайте благодать Божу даремно (ч. 2)

Прочитаємо такі слова Павла: «Чи посміє хто з вас, маючи справу до іншого, судитися в неправедних, а не в святих? Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть? Коли ж будете ви світ судити, то чи ж ви негідні судити незначні справи? Хіба ви не знаєте, що ми будем судити Анголів, а не тільки життєве? А ви, коли маєте суд за життєве, то ставите суддями тих, хто нічого не значить у Церкві» (1 Кор. 6:1-4). Слово «служіння» не відноситься тільки до висвяченого служіння на кафедрі; воно має відношення до кожного, хто приймає благодать Божу або називає ім'я Христа. Бо «як кожен отримав дар, так і служить один одному, як добрі управителі різноманітної благодаті Божої». **Тому Бог не хоче, щоб хтось отримав Божу благодать даремно, щоб ця благодать та її благословенна дія були спотворені у світі, і щоб люди ще більше не піддавалися їй. Він не хоче, щоб Його благодать приймалася марно, бо, коли це відбувається, у багатьох виникає образа, і звинувачується саме служіння благодаті.** Але коли Божа благодать не приймається даремно, а посідає належне їй місце, «ні в чому не буде образи», і служіння буде не тільки не звинувачуваним, а й благословенним.

А тепер, щоб показати, наскільки повним і всепроникним буде правління благодаті в житті, де її не приймають даремно, Господь навів наступний список, який охоплює «все», і в якому ми маємо утвердити себе перед Богом. Прочитаємо його уважно:

«В усьому утверджуючи себе» перед Богом, «у довготерпінні, у скорботах, у потребах, у лихах, у (життєвих) смугах, в ув'язненні, у безладах, у працях, у пильнуваннях, у постах; чистотою, знанням, довготерпінням, добротою, Святим Духом, любов'ю нелицемірною, Словом істини, Силою Божою, бронєю праведності праворуч і ліворуч, за честю й безчестям, за злим і добрим відгуком:

- як ошуканці, і все ж істинні;
- як невідомі, і все ж таки відомі;
- як вмираючі, і ось, ми живемо;
- як покарані, але не вбиті;
- сумує, але завжди радіє;
- як жебрак, але багатьох збагачує;
- як той, хто не має нічого, але володіє всім.

Цей список охоплює всі переживання, які коли-небудь можуть увійти в життя будь-якого віруючого в цьому світі. **Він показує, що там, де благодать Божа не приймається даремно, благодать настільки опановує й управляє життям, що кожний досвід, який входить у життя, буде взято благодаттю і спрямовано на**

те, щоб зробити нас відповідними до схвалення Бога й будувати нас досконалими до міри повноти зрілості віку Христового. «Ми ж, як споспешники, благаємо вас, щоб благодать Божа не марно була прийнята вами». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 12 листопада 1896 р.).

Життя Слова

Життя Слова – це життя Бога, бо Бог вдихнув його, а дихання Бога є життя. Його життя і сила засвідчені так: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12). Спаситель також сказав про Божі слова: «Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). Давайте подивимося, що дає слову життя.

30-й розділ книги Повторення Закону слідує за розповіддю про прокльони за непослух закону і благословення за послух. У ньому народ знову наставляють дотримуватися закону, і йдеться про те, що Господь зробить для нього навіть після непослуху, якщо він покається. Потім Мойсей продовжує: **«бо ця заповідь, що я сьогодні наказую тобі**, не тяжка вона для тебе, і не далека вона. Не на небі вона, щоб сказати: Хто зійде на небо для нас, та нам її візьме і нам оголосить, а ми будемо виконувати її? І не по тім боці моря вона, щоб сказати: Хто піде для нас на той бік моря, і візьме її нам, і оголосить її нам, а ми будемо виконувати її? Бож дуже близька до тебе та річ, вона в устах твоїх та в серці твоїм, щоб виконувати її» (вірші 11-14).

Тепер уважно порівняйте з цим уривком слова апостола Павла в Рим. 10:6-10: **«А про праведність, що від віри, говорить так:** Не кажи в своїм серці: Хто вийде на небо? цебто звести додолу Христа, або: Хто зійде в безодню? цебто вивести з мертвих Христа. Але що каже ще? Близько тебе слово, в устах твоїх і в серці твоїм, цебто слово віри, що його проповідуємо. Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння».

Уважний читач без зусиль побачить, що цей останній уривок є цитатою першого, з доповненнями. Ці доповнення – коментарі, зроблені Святим Духом. **Вони говорять нам про те, що Мойсей мав на увазі під словом «заповідь».** Або, скоріше, оскільки Святий Дух Сам диктував у кожному випадку, то в останньому уривку Він зробив яснішим те, що мав на увазі в першому випадку. Зауважте, що звести заповідь із небес – це те саме, що звести Христа зверху, і що звести заповідь із безодні – це те саме, що воскресити Христа з мертвих.

Що з цього впливає? Ні більше, ні менше, як те, що заповідь, закон або все Слово Господнє тотожне Христу. Не зрозумійте неправильно. Це не означає, що Христос – це не більше ніж літери, слова і речення, які ми читаємо в Біблії. Це далеко не так. Річ у тім, що той, хто читає Біблію і не знаходить у ній нічого, крім простих слів, подібних до тих, що можна знайти в будь-якій іншій книзі, не

знаходить справжнього слова. Мається на увазі, що справжнє слово – це не мертва буква, а воно тотожне Христу. **Той, хто знаходить слово, справді знаходить Христа, а той, хто не знаходить Христа в слові, не знайшов слова Божого.**

Це також показано в 6-му розділі Євангелія від Івана, в якому ми знаходимо заяву Христа про те, що слова, які Він говорив, були Дух і життя. У 35-му вірші цього розділу ми читаємо: «Ісус же сказав їм: Я хліб життя». І знову в 51-му вірші: «Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам». І знову: «Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя». Потім у 63-му вірші Він додав: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя». Тут ми знаходимо найскравішу заяву про те, що Слово Боже, прийняте з вірою, насправді передає Христа душі людини.

Твердження «плоть не приносить жодної користі» (*пер. з англ.*) фактично підриває римо-католицьке «жертвоприношення меси», Припустимо, що священникові справді вдалося б здійснити подвиг перетворення в причасті (ред.: Євхаристії) хліба на тіло Христа; це нічого не означало б. **Якби Сам Христос, перебуваючи на цій землі, розділив реальну плоть Свого тіла на великі й малі частини і дав би по шматочку кожній людині у світі й кожна людина з'їла б свій шматочок, це не вплинуло б на характер жодної людини у світі.** Сам Христос сказав, що «плоть не приносить ніякої користі». Єдиний спосіб, яким будь-яка людина у світі може скуштувати плоть Христа, – це повірити Його **Слову всім серцем.** Тоді вона справді прийме Христа, таким чином, «серцем вірує людина до праведності», бо Христос є праведність. І в такий єдиний спосіб будь-яка людина у світі може вкушати плоть Христа без послуг священника чи єпископа.

Ніхто не може зробити більше, ніж узяти прості твердження Писання і міркувати над ними, доки сила факту не почне осіняти його розум. **Факт, що Христос перебуває в реальному слові, що життя слова – це життя Христа, є найбільш приголомшливим. Це таємниця Євангелія. Коли ми приймемо її як факт і привласнимо її собі, тоді ми пізнаємо сенс слів про те, що людина житиме всяким словом, яке виходить з уст Божих.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 22 вересня 1892 р.).

Служителі Божі

Господь пропонує не тільки врятувати того, хто зараз вірить, але Він буде використовувати його в служінні всім іншим у пізнанні Бога, щоб і вони також вірували. Ми не повинні думати, що благодать і дари Господа призначені тільки для нас. Вони призначені, щоб не тільки ми самі були спасенні, а й **щоб ми могли принести користь усім іншим, передаючи їм пізнання Бога**. Але безумовно й те, що **ми самі повинні бути причасниками спасіння, перш ніж зможемо привести до нього інших**. Тому написано: «Як кожен отримав дар, так і служіть один одному, як добрі управителі різноманітної благодаті Божої». І «все від Бога, Який примирих нас із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення».

Таким чином, кожна людина, яка отримала благодать Божу, одночасно отримує служіння цієї благодаті для всіх інших. Кожен, хто примирився з Богом, отримує разом із цим примиренням служіння примирення для всіх інших. Тут також застосовано умовляння: «Ми... благаємо вас, щоб ви не марно приймали благодать Божу» (*пер. з англ.*). Ви причетні до благодаті? Тоді «служіть тим самим» іншим; не приймайте її даремно. Чи примирилися ви з Богом? Тоді знайте, що Він дав кожному з нас служіння примирення. Чи марно ти прийняв це служіння?

Якщо ми не даремно приймаємо благодать Божу, якщо тільки ми дозволимо благодаті царювати, Господь зробить так, що «в усьому» ми будемо стверджувати «себе служителями Божими». Це істина. Господь говорить це, і це так. «У всьому утверджуючи себе служителями Божими» (*пер. з англ.*). Тобто в усьому ми будемо передавати іншим знання про Бога. І таким чином Господь пропонує не тільки привести нас до того досвіду, щоб «тріумфувати у Христі» з нашої власної сторони, а й щоб «явити пахощі пізнання Його через нас на всякому місці». Тобто Він пропонує зробити так, щоб через нас повсюдно пізнання про Нього було відоме іншим.

Ми не можемо зробити це самі. Він повинен зробити це з нашою допомогою. Ми повинні співпрацювати з Ним. Ми повинні бути працівниками разом з Ним. І коли ми співпрацюватимемо з Ним, то, наскільки ми будемо це робити, настільки ж Він, безсумнівно, приведе нас до досвіду торжества у Христі, а також явить пізнання Себе через нас у всіх місцях. Він може це зробити, слава Господу. Не кажіть, навіть не думайте, що Він не може зробити це через вас. Він може зробити це через вас. І Він зробить, якщо тільки ви не будете приймати Його благодать даремно; якщо тільки ви дозволите благодаті царювати; якщо ви будете співпрацівниками разом з Ним.

Щоправда, є таємниця в тому, як це може бути. Це таємниця, як Бог може явити знання про Себе таким людям, якими є ми з вами. І все ж, незважаючи на

те, що це таємниця, це істина. Невже ми не віримо в таємницю Божу? Звичайно, ми віримо в неї. **Тоді ніколи не забувайте, що таємниця Божа – це Бог, явлений у плоті.** А ви і я – плоть. **Отже, таємниця Божа – це Бог, явлений по вірі у вас і в мені.** Вірте в це.

Не забувайте також, що таємниця Божа – це не Бог, явлений у безгрішній плоті, а Бог, явлений у грішній плоті. Не може бути жодної таємниці в тому, що Бог явив Себе в безгрішній плоті – у Тому, Хто не мав жодного зв'язку з гріхом. Це було б досить просто. **Але те, що Він може явити Себе в плоті, обтяженій гріхом і з усіма гріховними нахилами, такої, якою є наша плоть, – це таємниця, це вражає.** Так, це таємниця Божа. І це славний факт, слава Господу! Повірте в це. І перед усім світом, на радість кожної людини у світі, в Ісусі Христі Він показав, що ця велика таємниця справді є фактом у людському досвіді. Бо «як діти причастилися плоті й крові, так і Він Сам причастився того самого» (Євр. 2:14, *пер. з англ.*). «В усьому належало Йому стати подібним до братів Своїх». І тому Бог «зробив Його гріхом за нас» (*пер. з англ.*). «Він поклав на Нього беззаконня всіх нас». Отже, у нашій плоті, маючи нашу природу, обтяжену беззаконнями, і Сам ставши гріхом, Христос Ісус жив у цьому світі, випробовуючись в усьому, як і ми; і все ж таки Бог завжди брав у Ньому перемогу та виявляв пахощі Свого пізнання через Нього повсюди. Таким чином, Бог був явлений у плоті – у нашій, людській плоті, обтяженій гріхом, і став гріхом у Своїй плоті, немічним і спокушеним, як і ми. І таким чином таємниця Божа була відкрита всім народам для послуху віри. О, вірте в це!

І це таємниця Божа сьогодні і назавжди – Бог, явлений у плоті, у людській плоті, у плоті, обтяженій гріхом, спокушеної і випробуваної. У цій плоті Бог явить знання про Себе всюди, де перебуває віруючий. Вірте в це і прославляйте Його святе ім'я!

Це таємниця, яка сьогодні в посланні третього ангела знову має стати відомою всім народам для послуху віри. Це таємниця Божа, яка в цей час має бути «завершена», не тільки завершена в сенсі завершення для світу, але завершена в сенсі завершення своєї великої роботи у віруючому. **Це час, коли таємниця Божа має бути завершена в тому розумінні, що Бог має бути явлений у кожному істинно віруючому, у кожному місці, де цей віруючий буде знайдений.** Це і є, на ділі і в істині, дотримання заповідей Божих і віра Ісуса.

«Підбадьортеся; Я переміг світ», Я явив Бога у плоті. Наша віра – це перемога, яка перемогла світ. Тому й зараз: «Подяка Богові, Який завжди спонукає нас тріумфувати у Христі та виявляє пахощі Його пізнання через нас на всякому місці!» (*пер. з англ.*). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 19 листопада 1896 р.).

Бог думає про тебе

Коли ви зустрічаєте друга чи знайомого, чиї добрі побажання вам дорогі, як приємно почути від нього: «Я саме думав про тебе».

А коли ця людина займає важливе становище серед людей, це тішить вас ще більше. У такому разі, навіть якщо вона незнайома вам, ви будете дуже раді, якщо вона зустрінеться з вами, напише вам або скаже: «Я думав про тебе».

Зараз є Особистість найвищого з усіх можливих положень у всесвіті, – Особистість, що має найбільше значення в оцінці найбільших і найкращих людей у всі віки й епохи. **Він – ваш Друг, хоча Він може і не бути вашим знайомим.** І кожного дня, так, кожного разу, коли Він зустрічає вас, а це буває часто, він каже: «Я саме зараз думав про тебе».

Ця велика і поважна Особа – Господь, і Він каже: «Я думаю про тебе». Він думає про добре: «Знаю думки, які Я маю про вас, каже Господь, думки миру, а не зла».

І не забувайте, що з Ним «немає ні мінливості, ні тіні зміни»; Він «учора, сьогодні і навіки Той самий». Тому Він завжди, вчора, сьогодні і навіки, думає про вас; думає про мир по відношенню до вас; думає, як зробити вам добро. Хіба це не тішить вас? Якщо ні, то чому?

Як вільно і як щиро кожна душа може сказати слова, які Він дав нам: «Господь думає про мене». Так, хоча «я бідний і злиденний, але Господь думає про мене». Благословіть Його святе ім'я на віки віків! (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 7 грудня 1897 р.).

Збережені, утримувані Словом

У християнському житті все залежить від Слова Божого. Це правда, що Бог може і бажає утримати нас від гріха, але це має бути зроблено через Його Слово. Так написано: «Словом уст Твоїх зберіг я себе від шляхів згубника». «Слово Твоє приховав я в серці моєму, щоб не згрішити проти Тебе». Такий шлях, призначений Богом, і немає іншого шляху, щоб зробити цю справу.

Цей шлях не призначений тільки тому, що Бог довільно вирішив, що саме цей шлях має бути тим єдиним Його шляхом. А потім Він просто поклав на людей відповідальність за те, щоб вони йшли саме цим шляхом. **Його Слово – це шлях спасіння і шлях освячення (християнського життя), бо саме так чинить Господь, саме так проявляє Себе.** Саме Своім Словом Він створив усе на початку; саме Своім Словом Він створює людей наново; і саме Своім Словом Він знов створить цей світ і все, що до нього належить. «Словом Господнім створені небеса, і духом уст Його – вся їхня рать», «бо Він сказав – і сталося; Він наказав – і з'явилося». «Народившись згори... словом Божим». «І сказав Той, Хто сидить на престолі: ось, Я творю все нове... І сказав Мені: сталося» (*пер. з англ.*).

Світи не тільки були створені Словом Божим, а й підтримуються тим самим Словом, «спочатку словом Божим небеса і земля складені з води і водою, тому тодішній світ загинув, будучи потоплений водою. А нинішні небеса і земля, утримувані тим же Словом, зберігаються вогню...». **Так і християнин не тільки створений Словом Божим, але цим же Словом він підтримується, живиться і росте.** Бог тримає «всі речі» Своім могутнім Словом. І християнин перебуває серед цього «всього» не менше, ніж будь-який інший або всі світи.

Не може бути жодних сумнівів у тому, що всі світи утримуються і тримаються на своїх місцях Господом. Але це не тільки всі світи, це «всі речі», які утримуються і тримаються на своїх місцях Господом. **І це так само вірно для християнина, як і для будь-якої зірки на небосхилі або будь-якого світу на небесах.** Не може бути жодних сумнівів у тому, що зірки і світ тримаються й утримуються на своїх місцях Словом Господа. І не менший, без жодних сумнівів, факт у тому, що християнин утримується і тримається на своєму правильному шляху Словом Господнім.

У це повинен вірити і на це повинен покладатися кожен, хто сповідує ім'я Христа. **Ми з вами не більше можемо втримати себе на вірному шляху, ніж сонце чи земля. І як світ залежить від Його Слова, так і християнин має залежати від Його Слова.** І коли це так, християнин утримується на шляху Господньому так само впевнено і легко, як і будь-яка планета у всесвіті. Написано, що Він «сильний утримати вас від падіння». І Він каже: «Я підтримаю

тебе правицею правди Моєї». «Так, він буде підкріплений, бо Бог сильний зробити так, щоб він устояв» (*пер. з англ.*).

О християнине, який бореться і зазнає невдачі, хіба слово, яке підтримує великі світи, не здатне підтримати і тебе? Довірся цьому слову. Покладися на нього. Покладіться на нього цілком, і ви знайдете в ньому спокій. Довіртеся Господу, щоб Він підтримував вас, так само як ви довіряєте Йому, щоб Він підтримував сонце. Його слово підтримує сонце, і Його слово знову і знову говорить вам: «Не бійся, бо Я з тобою». «Я підтримаю тебе». Я збережу тебе, ти Мій. «Я ніколи не залишу тебе і не покину тебе». Я ніколи не залишу тебе, поки не зроблю того, про що говорив тобі».

«Бо слово Боже живе і дієве». Воно потужне. «Потужне» означає «повне сили». Слово Боже живе і сповнене сили, щоб зробити для вас, з вами і в вас усе, що говорить це слово. **Вірте цьому слову, довіряйте йому, бо це слово живого Бога.** Це слово Спасителя, який жаліє: «З лагідністю прийміть слово, що насаджується, яке може спасти ваші душі». «Віддаю вас Богу і слову благодаті Його, що може творити вас» (*пер. з англ.*). Ви «збережені силою Божою через віру». Сила Божа проявляється через Його слово, і тому це Його могутнє слово. **Віра приходить через слухання слова Божого; тому це вірне слово, слово, сповнене віри.** Тому, коли Він каже, що ви «збережені силою Божою через віру», це означає лише інше: ви зберігаєтесь Словом Божим «на спасіння, яке готове відкритися в останній час». Вірте цьому слову, довіряйте йому і знайдіть його силу, що зберігає. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 3 грудня 1896 р.).

Очищувальний дотик і слово, що очищають

«А як Він перебував в одному з міст, ось один чоловік, увесь укритий проказою, Ісуса побачивши, упав ницьма, та й благав Його, кажучи: Господи, коли хочеш, Ти можеш очистити мене! А Він руку простяг, доторкнувся до нього й сказав: Хочу, будь чистий! І зараз із нього проказа зійшла...» (Лк. 5:12, 13). Це одна з тих історій, які написані, щоб ми знали, що Ісус є Христос, Син Божий, і це переконлива ілюстрація того, що якщо ми віримо, то можемо мати життя через Його ім'я.

Такого чудесного зцілення ще не було з часів початку світу. З того дня і донині медична наука була безсила перед страшною хворобою – проказою. Це була найогидніша хвороба. Хворого на неї відгороджували від людського суспільства, за винятком тих, у кого була така сама хвороба. Їх вважали надзвичайно нечистими. У міру того як хвороба прогресувала, різні члени тіла відмирили. Це була фактично жива смерть. Людина могла спостерігати, як смерть наздоганяє її, постійно просуваючись уперед, вона була абсолютно впевнена в остаточній, повній смерті. Для неї не було жодної надії.

Ця людина була «сповнена прокази». Очевидно, він перебував на останній стадії хвороби. Вона почала вражати його життєві органи, і через деякий час він мав зійти в могилу. Саме тоді він побачив Ісуса, і, з огляду на його стан, ми можемо оцінити дивовижну віру, виявлену в словах: «Господи! якщо хочеш, можеш мене очистити». Не було ні найменшого сумніву в тому, що Христос здатний врятувати. Ісус негайно відповів на крик віри, сказавши: «Хочу, очистися». І одразу проказа відступила від нього.

Гріх – це важка хвороба, яка вражає життєві сили кожної людини. Подібно до прокаженого, люди сповнені ним. «О люду ти грішний, народе тяжкої провини, лиходійське насіння, сини-шкідники, ви покинули Господа, ви Святого Ізраїлевого понехтували, обернулись назад! У що будете биті ще, коли неслухняними далі ви будете? Хвора ваша вся голова, і все серце боляще... Від підошви ноги й аж до голови нема цілого місця на ньому: рани й гудзі, та свіжі поразки невичавлені, і не позав'язувані, і оливою не порозм'якшувані...» (Іс. 1:4-6).

Подібно до прокази, гріх – це прогресуюча смерть. «Жало ж смерти то гріх, а сила гріха то Закон» (1 Кор. 15:56), «пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:15). «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу... Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерти?» (Рим. 7:18, 24).

Прокажена людина була відокремлена. Так і грішна людина відокремлена від Бога. Вона нечиста. «Беззаконня ваші відокремили вас від Бога вашого». **Але хоча**

грішник своєю нечистотою відділений від Бога, Бог не боїться наблизитися і торкнутися його. Ісус був зворушений співчуттям, коли побачив бідного прокаженого, і зараз Він такий самий. «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15). Тому, подібно до прокаженого, ми можемо з відвагою приходити до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для допомоги в скрутну хвилину. Бо «відкриється джерело для Давидового дому та для єрусалимських мешканців для жертви за гріх і за нечистоту» (Зах. 13:1). І хоча людина сповнена гріха і нечистоти, наш Первосвященик «може врятувати всіх до кінця, що приходять до Бога через Нього».

Ісус не тільки володіє зцілювальним дотиком, але і Його слова мають силу зцілювати. Псалмоспівець говорить про Його ставлення до Свого стародавнього народу, що «послав Своє слово та їх уздоровив, і їх урятував з їхньої хвороби!» (Псал. 107:20). Марк, розповідаючи про зцілення прокаженого, каже, що Ісус доторкнувся до нього: «І щойно Він сказав, одразу проказа відійшла від нього, і він очистився» (Мр. 1:42, *пер. з англ.*).

Слово Христа також очищає від гріха, і саме для того, щоб ми усвідомили цей факт, була записана історія про зцілення прокаженого. Чи віримо ми, що слово і дотик Ісуса зробили прокаженого чистим? Тоді ми можемо знати, що те ж саме слово і дотик зроблять нас чистими від гріха. Той, хто не вірить, що Господь може очистити його від гріха, яким би мерзенним він не був, не вірить біблійним свідченням про чудеса Христа. **Але просто сказати, що ми віримо, не означає досягти мети; ми повинні прийняти очищення.**

Ісус сказав: «Хочу, очистися». Прочитайте ці слова натхнення: «благодать вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа, що за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від злого сучасного віку нас визволити, за волею Бога й Отця нашого» (Гал. 1:3, 4). «Благовоління Отця вашого дати вам Царство». «Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих» (Мт. 18:14). **Тому ми повинні приходити до Господа з набагато більшою сміливістю і впевненістю, ніж це робив прокажений.** Він знав, що Учитель має владу зцілити його, але він сказав: «Якщо хочеш». **Бог дав нам таку безліч доказів Своєї готовності врятувати нас від наших гріхів, що це було б дискредитацією Його слова, якби ми сказали: «Господи, якщо Ти хочеш, Ти можеш врятувати мене».** «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). **Таким чином, Він показав не тільки Свою готовність, а й Своє пристрасне бажання врятувати людей.** Він нічого не залишив незробленим і нічого не приховав. «Що можна зробити більше для виноградаря Мого, чого б Я не зробив у ньому?» (Іс. 5:4, *пер. з англ.*). «Що ж скажем на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас? Той же, Хто Сина

Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Рим. 8:31, 32).

Отже, який же заключний урок? Тільки цей: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас» (1 Ів. 5:14). Тепер ми дізналися, що воля Божа – врятувати людей від гріха. Саме тому Христос прийшов на землю, щоб померти. Не може бути жодних сумнівів у тому, що воля Божа – очистити нас від усякої неправди. Тому ми знаємо, що щоразу, коли ми приходимо і просимо про очищення, Він чує нас. Але це ще не все. «А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (вірш 15). **Отже, щойно ми просимо з вірою, робота вже зроблена.**

Слово спасіння вже прозвучало. «Вам послано слово цього спасіння». Це слово сповнене цілющої сили. **Ми приходимо до Господа, кажучи: «Господи, я знаю, що Ти маєш силу очистити мене, і я знаю, що Ти бажаєш». Тоді ми знаємо, що Він чує нас. Нам не потрібно чекати, поки до нас прийде слово: «Я хочу; будь чистим», бо воно вже було сказано. Отже, коли ми знаємо, що Він чує нас, ми знаємо, що маємо те, чого бажали від Нього. Наша віра привласнює силу слова, і його праведність стає нашою.**

Хто з нас не потребує свободи від гріха? Вона наша, якщо ми тільки захочемо її отримати. Тисячі людей кажуть, що вірять, але не знаходять полегшення. Для таких людей чудеса Христа не є реальністю. Вони лише порожні вигадки. Коли вони приймуть Слово, як воно є насправді, живе Слово Боже, тоді вони увірують у Господа Ісуса Христа і, увірувавши, матимуть життя через Його ім'я. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 22 вересня 1892 р.).

Сила Слова

«Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові, так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!» (Іс. 55:10, 11).

Земля може породити рослинність тільки завдяки волозі, яка приходить на неї у вигляді дощу або снігу з небес. Без цього все б зів'яло і загинуло. Так само йде справа з життям людини і Словом Божим. Без Слова Божого життя людини так само безплідне в силі й благу, як земля без дощу. **Але якщо тільки Слово Боже падає на серце, як дощ на землю; тоді життя буде свіжим і прекрасним у радості й мирі Господньому і плідним у плодах праведності, яка від Ісуса Христа.**

Зауважте також, що не ви повинні робити те, що Йому завгодно, але «слово Моє... виконує те, що Мені завгодно». Ви не повинні читати або чути Слово Боже і казати: «Я повинен зробити це, я зроблю те». **Ви маєте відкрити серце для цього слова, щоб воно виконало у вас волю Божу. Не ви повинні робити це, а воно.** «Воно», саме Слово Боже, має зробити це, а ви маєте дозволити йому. «Нехай вселиться у вас слово Христове».

В іншому місці про це йдеться так: «Тому й ми невпинно дякуємо Богові, що, прийнявши від нас почуте слово Боже, ви прийняли його не як слово людське, а як слово Боже, – яким воно є по правді, – що воно й діє у вас, віруючих». **Таким чином, саме Слово Боже має діяти у вас. Ви не повинні трудитися, щоб виконувати Слово Боже: Слово Боже має діяти у вас, щоб спонукати вас до дії.** «Для чого я труджуся і подвизаюся силою Його, що діє в мені могутньо».

Слово Боже, будучи живим і сповненим сили, коли йому дозволено працювати в житті людини, то в цій людині буде відбуватися потужна робота. **Оскільки це є слово Боже, сила, якою воно сповнене, є тільки сила Божа; і коли цьому слову дозволено працювати, в житті проявляється робота Божа – це Його сила, що діє потужно.** І таким чином Бог діє у вас, як у волі (бажанні), так і в дії за Своїм благоволінням: «слово Моє... виконує те, що Мені завгодно».

З цих місць Писання ясно видно, що ми повинні дивитися на Слово Боже тільки як на те, що самоздійснюється. Слово Боже самоздійснюється. Це велика істина, представлена в Біблії всюди. У цьому різниця між словом Божим і словом людським. І саме на цій відмінності наголошується в уривку, де говориться: «Що, прийнявши від нас почуте слово Боже, ви прийняли не як слово людське, а як слово Боже, – яким воно є по істині, – що й діє у вас, віруючих».

У слові людини немає сили, здатної зробити те, що вона говорить. Якою б не була здатність людини виконати те, що вона говорить, у самому слові людини немає сили, щоб виконати те, що вона говорить. Слово людини може виражати найпростіше з того, що вона може зробити, і ви можете повністю повірити в це, але все ж таки це повністю залежить від самої людини, яка повинна зробити це крім свого слова. **Не її слово робить це.** Це має зробити вона сама, і це так само реально, як якби вона взагалі не вимовляла жодних слів. Таке слово людське.

Зі словом Божим справи йдуть інакше. **Коли слово вимовляє Господь, у той самий момент у цьому слові є жива сила, щоб здійснити те, що виражає слово.** Не потрібно, щоб Господь використовував будь-яку тінь або інші засоби, крім самого слова, щоб здійснити те, про що йдеться в слові. Біблія сповнена ілюстрацій цього, і вони написані для того, щоб навчити нас саме цього: щоб ми дивилися на слово як на слово Боже, а не як на слово людське, і щоб ми приймали його таким, яке воно є насправді, словом Божим, і щоб воно дієво виконувало в нас волю і благовоління Боже.

«Словом Господнім створені небеса, і духом уст Його – все воїнство їхнє». «Вірою пізнаємо, що віки влаштовані словом Божим, так що з невидимого сталося видиме». **Спочатку світів взагалі не було. Ба більше, не було жодного з матеріалів, з яких зроблені світи.** Не було нічого. Потім Бог сказав, і всі світи стали на свої місця. Звідки ж узялися світи? **До того, як Він заговорив, їх не було; після того, як Він заговорив, вони з'явилися.** Звідки ж вони з'явилися? Що їх породило? Що створило матеріал, з якого вони складаються? Що змусило їх існувати? Усе це зробило слово, яке було вимовлено. І це слово зробило все, тому що воно було словом Божим. **У цьому слові була Божественність життя і духу, творча сила, щоб зробити все, що виражало це слово.** Таким є слово Боже.

«І це є слово, яке через Євангеліє благовіститься вам». **Слово Боже в Біблії – те ж саме за життям, за духом, за творчою силою, точно таке ж саме, як те слово, яке створило небеса і все воїнство їхнє.** Саме Ісус Христос вимовив це слово при створенні світу; саме Він вимовляє це слово в Біблії. **При створенні світу слово, яке Він вимовив, створило світи; у Біблії слово, яке Він вимовляє, спасає й освячує душу.** На початку слово, яке Він вимовив, створило небеса і землю; у Біблії слово, яке Він вимовляє, створює у Христі Ісусі людину, яка приймає це слово. **В обох випадках і скрізь у справі Божій саме слово звершує її.**

Нехай Слово Боже рясно живе у вас. Приймайте його не як слово людське, але як істину, слово Боже, яке діє і в вас. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 10 грудня 1896 р.).

Безпорадне Євангеліє

Кореспондент «The Christian» із Чикаго пише: «Серед маси Божого народу існує сильне відчуття, що наступного року тут має бути виконана особлива робота. Розсіяні євангелісти і серйозні працівники мають бути покликані, а величезні натовпи туристів повинні отримати просте Євангеліє. Тепер, коли Конгрес наказав зачиняти двері в неділю, маси можуть бути охоплені легше».

Бажання дати людям просте Євангеліє є похвальним; але шкода, що ті, хто пропонує дати його, недостатньо впевнені в його силі, щоб довірити йому досягати й привертати людей, не вимагаючи, щоб закон країни намагався унеможливити для них робити будь-що ще, окрім як слухати Євангеліє. Євангеліє, яке не може досягти людей без допомоги цивільного закону, не варте того, щоб його проповідувати. Хто хоче євангелізувати людей, тому краще звернутися з петицією до Бога, ніж до Конгресу. Спаситель каже: «Хто хоче, хай приходить»; але принцип релігійного дотримання, нав'язаний законом, такий, що хто не хоче прийти, має бути примушений прийти. Сила такого Євангелія не від Духа Божого, а від людини: «Так говорить Господь: Проклятий той муж, що надію кладе на людину, і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає!» (Єр. 17:5). (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 22 вересня 1892 р.).

Слово, яке діє

У главі 8 Євангелія від Матвія розповідається, як сотник звернувся до Ісуса: «Господи, я недостойний, щоб Ти ввійшов під покрівлю мою, але скажи тільки слово, і одужає слуга мій». «І сказав Ісус сотникові: Іди, і, як ти вірив, так буде тобі. І одужав слуга його того ж часу».

Що ж, як очікував сотник, зцілить його слугу? Тільки «слово», яке скаже Ісус. А після того, як слово було вимовлено, на що покладався сотник, на що він дивився, щоб отримати зцілювальну силу? Це було «тільки слово». Він не шукав, що Господь зробить це якимось чином крім слова. Ні. Він почув слово: «Хай буде тобі». **Він прийняв це слово як істинне Слово Боже й очікував, покладаючись на нього, щоб воно здійснило те, про що говорило.** І так воно і було. І сьогодні це слово є Словом Божим так само безумовно, як і того дня, коли воно було вимовлене. Воно не втратило своєї сили, бо це слово «живе і перебуває повік».

Знову ж таки в Ів. 4:47-52 розповідається, як якийсь царедворець, чий син був хворий у Капернаумі, прийшов до Ісуса в Кану Галілейську і «благав Його, щоб пішов і сина йому вздоровив, бо мав той умерти. Ісус же промовив до нього: Як знамен тих та чуд не побачите, не віруєте! Царедворець говорить до Нього: Піди, Господи, поки не вмерла дитина моя! Промовляє до нього Ісус: Іди, син твій живе! І повірив той слову, що до нього промовив Ісус, і пішов. А коли ще в дорозі він був, то раби його перестріли його й сповістили, говорячи: Син твій живе. А він їх запитав про годину, о котрій стало легше йому. Вони ж відказали до нього: Учора о сьомій годині гарячка покинула його».

Такою є сила Слова Божого для людини, яка приймає його, як істинне Слово Боже. Це та сила, яка «діє і в вас, віруючих». Саме таким чином Слово Боже чинить те, що Йому завгодно, в тих, хто прийме його і дозволить йому жити в них. Зверніть увагу, що в обох випадках діло сталося в той самий час, коли було вимовлено слово. Зауважте також, що хворі перебували не в безпосередній присутності Ісуса, а на деякій відстані – останній був щонайменше за день шляху від того місця, де Ісус говорив із вельможею. **Однак він був зцілений одразу ж, щойно було вимовлено слово.** І сьогодні це слово живе і сповнене сили, як і того дня, для кожного, хто приймає його так, як це було зроблено того дня. Прийняти це слово як Слово Боже і покластися на те, що воно здійснить те, про що говорить, – це віра. Бо про сотника, коли він сказав: «Скажи тільки слово, і одужає слуга мій», Ісус сказав тим, хто стояв навкруги: «І в Ізраїлі не знайшов Я такої віри». Нехай Він знайде її тепер всюди в Ізраїлі.

Ісус говорить кожному з нас: «Тепер ви чисті через слово, яке Я сказав вам». Саме через слово відбувається це очищення. Господь не пропонує очистити вас якимось іншим способом, крім Свого слова, але тільки через слово, яке Він сказав.

Там, і тільки там, ви повинні шукати очищувальну силу, сприймаючи її як істинне Слово Боже, яке діє у вас і робить те, що Йому завгодно. **Він не пропонує зробити вас чистими інакше, як силою і проникненням Своїх чистих слів.**

Один прокажений сказав Ісусу: «Господи, якщо хочеш, можеш зробити мене чистим». І Ісус сказав йому у відповідь: «Хочу; будь чистий». І негайно проказа його очистилася». Чи сумуєш ти під проказою гріха? Чи говорив ти або скажеш зараз: «Господи, якщо Ти хочеш, Ти можеш зробити мене чистим»? Відповідь тепер для вас: «Я зроблю; будь чистий». І «негайно» ви очиститеся так само безумовно, як і той прокажений. Вірте цьому слову і прославляйте Господа за його очищувальну силу. Не вірте тільки для історії того прокаженого, який був там, далеко; вірте для себе тут, зараз, негайно. Бо до тебе зараз звернене слово: «Будь чистий». Прийми його, як приймали ті, стародавні, і воно негайно зробить у тобі дію за благоволінням Отця.

Нехай усі, хто назвав ім'я Христа, приймуть сьогодні Його Слово як істинне Слово Боже і, покладаючись на це Слово, зроблять те, що сказано в Слові. І як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, «щоб освятити її, очистивши водою в лазні за допомогою слова, щоб уявити її Собі славною Церквою, без плями, чи вади, чи чогось подібного, але щоб вона була свята й невинна», так буде і тепер на славу Божу. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 24 грудня 1896 р.).

Відняття ключа пізнання (ч. 1)

«Горе вам, законники, бо ви забрали ключ пізнання; самі не ввійшли, а тим, хто входить, перешкодили» (Лк. 11:52, *пер. з англ.*). Законники, про яких тут ідеться, були тими юдеями, які викладали Закон Божий; були релігійними наставниками того часу. Вони поставили себе вище від Слова Божого, відкинувши його ясні вчення вбік заради своїх традицій і тим самим перешкождали народу прийняти істину. Такий самий стан речей повторився через двісті років після вознесіння Христа серед тих, хто сповідував себе Його послідовниками.

У новій філософії «більша частина платоніків, язичницьких філософів, порівнявши християнську релігію з системою Амонія, уявила, що немає нічого простішого, ніж перейти від однієї до іншої; і, на превелику шкоду християнській справі, була спонукана прийняти християнство, не відчуючи необхідності відмовитися майже від жодного зі своїх колишніх принципів». Щоб зрозуміти, що було пов'язано з тим, що ці платоніки прийшли в церкву, не вважаючи за потрібне відмовлятися від своїх колишніх принципів, ми повинні звернути увагу на деякі з них. Відповідно, ми цитуємо історика Мосхайма: «Але в жодному разі не повинно залишитися непоміченим, що дискусії, розпочаті проти супротивників християнства в цей час, далеко відійшли від первісної простоти й правильного методу ведення суперечки. **Бо християнські лікарі, які частково навчалися в школах риторів і софістів, необачно перенесли мистецтво цих вчителів на справу християнства і тому вважали неважливим, збивають супротивника з пантелику низькими хитрощами чи вагомими аргументами.** Таким чином, той спосіб ведення суперечки, який стародавні називали економним і метою якого була радше перемога, аніж істина, отримав майже загальне схвалення. **А платоніки сприяли поширенню цієї практики, стверджуючи, що для людини не є гріхом використовувати неправду й оману для підтримки істини,** коли вона перебуває в небезпеці бути знесеною» («Екклезіастична історія», книга 1, II століття, частина 2).

Минуло небагато часу, перш ніж платоніки, які прийшли до церкви, не змінивши жодного зі своїх принципів, монополізували вчення церкви. Історик Мосхайм каже, що більшість із тих, хто здобув популярність у церкві своєю вченістю, були філософами, які слідували засадам еклектиків і віддавали перевагу Платону. Але в церкві існував поділ щодо корисності цієї філософії. «Ті, хто сам був посвячений у таємниці філософії, вважали, що багато хто, особливо ті, хто прагнув до посади пасторів і вчителів, могли б докласти зусиль до вивчення людської мудрості, щоб із більшим успіхом спростовувати ворогів істини, навчати й наставляти інших. Але величезна більшість думала інакше; вони

бажали вигнати всі [людські] міркування і філософію з меж церкви, бо боялися, що таке навчання завадить благочестю. **Поступово взяли гору ті, хто вважав, що філософія й ерудиція радше корисні, ніж шкідливі для релігії та благочестя»** (II століття, частина 2).

Одним із головних тих, хто ввів нову філософію в церкву, був Оріген. Історик Мосхайм каже: «Цей новий вид філософії, необачно прийнятий Орігеном та іншими християнами, завдав величезної шкоди християнству. Бо він змусив учителів цієї філософії втягнути у філософську незрозумілість багато частин нашої релігії, які самі по собі були прості та зрозумілі, і додати до повчань Спасителя кілька речей, про які у Священному Писанні немає жодного слова» (там само). Оріген став главою катехізичної школи в Олександрії, **яка в ті часи була головною богословською семінарією світу**. До нього стікалися сотні й тисячі молодих людей з усіх кінців світу, щоб вивчати богослов'я і готувати себе на вчителя церкви. Таким великим був вплив Орігена на цих молодих людей, що Фаррер каже нам, що «половина проповідей того часу була запозичена свідомо або несвідомо, прямо або побічно з думок і методів Орігена».

Слід пам'ятати, що мудрість філософів полягала в абстрактних міркуваннях. **Їхня майстерність виявлялася в тому, що вони брали просте речення і знаходили в ньому те, що було абсолютно непомітно для звичайних людей, а насправді те, чого там узагалі не було**. Їм не личило бути на рівні звичайних людей, які бачать у будь-якому твердженні тільки те, що в ньому ясно сказано. Для вульгарного натовпу це зійде, але філософи повинні бачити в ньому те, чого воно не говорить. І найкраще їхнє вміння проявлялося в тому, щоб продемонструвати з будь-якого висловлювання прямо протилежне тому, що воно насправді означає. Щоб показати, що це справді було так, і що це було перенесено в їхній сповідуваний виклад Біблії, процитуємо параграф із власних праць Орігена. Він узятий з його трактату «Про принципи речей»: «...але там, де в оповіданні про розвиток надчуттєвих речей не слідувало вчинення тих певних подій, на які вже вказував містичний сенс, Писання вплітало в історію розповідь про деякі події, що навіть не мали місця, інколи про те, що не могло статися; інколи про те, що могло, але не сталося. І іноді інтерполюється кілька слів, які не відповідають дійсності в їхньому буквальному розумінні, а іноді велика кількість. І подібна практика також має бути помічена щодо законодавства, в якому часто можна знайти те, що корисно саме по собі й відповідає часу законодавства; а іноді й те, що не видається корисним; та в інший час неможливості записуються, заради вправніших і допитливіших, щоб вони могли віддатися праці написаного дослідження й у такий спосіб досягти переконаності в тому, як можна шукати **достойного Бога сенсу** в таких предметах» (Origen de Principiis, книга 4, розділ 1, розділ 15).

Зверніть увагу, як ці релігійні вчителі ставлять себе вище за Бога. Вони взяли на себе право вирішувати, що «гідне Бога», і коли вони знаходили

в Біблії щось, що не відповідало їхній думці про те, що гідне Бога, вони відкладали це вбік і замінювали своєю власною людською мудрістю. Це робило Писання справді марним, і це було доведено до крайніх меж, що видно з наступного: «Навіть закон і заповіді не передають повною мірою того, що узгоджується з розумом. Бо хто розуміє, що перший, другий і третій день, вечір і ранок існували без сонця, місяця і зірок і що перший день був нібито без неба? І хто настільки дурний, щоб думати, що Бог, насадивши рай в Едемі, на сході, помістив у ньому дерево життя, невидиме і відчутне, так що той, хто скуштував плод тілесними зубами, отримував життя? І ще що людина долучалася до добра і зла, куштуючи те, що було взято з дерева? І якщо сказано, що Бог ходить ввечері раєм, а Адам ховається під деревом, то я не думаю, щоб хто-небудь сумнівався, що ці речі образно вказують на певні таємниці, причому історія мала місце у видимості, а не в дійсності» (там само, розділ 16). Це дуже схоже на сучасну мову світу.

У наші дні вважається ознакою невігластва стверджувати, що перший розділ Буття – це буквальный виклад фактів, тож здається, що ми не дуже далеко відійшли від теології Орігена. Насправді, ця «вища критика» є прямою спадщиною Орігена і **походить від надмірного захоплення язичницькою філософією та необхідності, яка була покладена на студентів-теологів вивчати її як сходинку до вивчення богослов'я.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 22 вересня 1892 р.).

Відняття ключа пізнання (ч. 2)

Давайте подивимося, яким був природний результат цього вчення Орігена. Першим результатом було піднесення релігійних учителів над звичайними людьми. Вони були істотами вищого порядку. Це був перший великий крок до встановлення папства. Між ними і «мирянами» утворилася величезна прірва, яка мала тенденцію до більшого збільшення. Отже, ту симпатію, яка мала б існувати між релігійними вчителями та паствою, було знищено.

Водночас, природно, відбувалося й інше. Люди завдяки цій дивовижній демонстрації знань, які здебільшого полягали у використанні гучних слів, поступово приходили до думки, що їм марно намагатися зрозуміти самим. **Коли ідея про те, що Біблія не означає того, що в ній написано, і що тільки ті, хто вивчав філософію, можуть розгадати її хитросплетіння, почала переважати, люди, природно, перестали читати Біблію. Набагато легше прийняти щось на віру, ніж вивчати, і тому люди повністю віддали себе в руки цих філософських учителів.** Який сенс їм було намагатися читати Біблію, коли їх запевняли, що вона не означає того, що в ній написано? Якщо це так, то чим більше вони читали її, тим більше вони були в небезпеці.

Але питання не було залишено в такому вигляді. Були й такі, хто не піддався домаганням цих філософів і наполягав на тому, щоб самим читати Біблію і розуміти її так, як вона написана. Що ж повинні були зробити ті, хто був переконаний, що Біблія не означає того, що в ній написано, і що той, хто приймає її так, як вона написана, буде збитий зі шляху? Та просто те, що щойно їх стане більшість, вони заборонять користуватися Біблією простим людям, піклуючись про благополуччя їхніх душ. **Так і вийшло, що читання Біблії було заборонено простим людям.** Добре для світу, що завжди знаходилися ті, хто не слухав цієї заборони, інакше знання про Бога повністю зникло б зі світу. Але як би там не було, читання Біблії стало настільки рідкісним явищем, що світло майже згасло, і настали «темні віки». Люди, не маючи Біблії, щоб спрямувати їх на життєвий шлях, були змушені слідувати настановам своїх філософських учителів. **А оскільки ці вчителі були віддані язичницькій філософії, то дуже скоро всі сповідувані християнські обряди і встановлення стали копією язичницьких звичаїв.**

Історія повторюється. Хоча виникла Реформація і Біблія знову вийшла з мороку, ми бачимо людей, які йдуть стопами раннього відступництва. Реформація засуджується, а її принципи майже повністю відкидаються. Уся мудрість людей звеличується над Біблією, і непогрішні люди сидять на суді над Словом Божим. Результат має бути таким самим, як і в перші століття. Коли прийде Син Людський, знайти віру на землі буде рідкістю.

Наша єдина гарантія – це відданість Біблії, не теоретична, а жива. Ми повинні бути розумно віддані їй. Старі й молоді, багаті й бідні повинні вивчати її. Необхідно пам'ятати, що Ісус говорив із простими людьми і що вони можуть зрозуміти Його Слово. За допомогою Святого Духа найскромніші люди можуть розуміти Біблію не гірше, ніж учені, і набагато краще, ніж ті, хто настільки вчений, що сподівається на свою мудрість, замість того щоб спокійно сидіти біля ніг Ісуса. «Дивіться, браття, щоб хто не захопив вас філософією і порожньою спокусою, за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом» (Синод. пер.). «Стережіться, щоб не знайшлося кого-небудь, хто став би псувати вас філософією і марнославством, за переданням людським...» (Кол. 2:8, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 22 вересня 1892 р.).

Життя за Словом

«Не хлібом одним житиме людина, але всяким словом, що виходить із уст Божих». Навіть фізично людина не може жити тим, у чому немає життя. Мертве повітря – це смерть для того, хто ним дихає. Точно так само мертва вода або мертва їжа. Усе, що ми приймаємо в їжу або пиття, має містити в собі елемент життя, інакше ми не зможемо жити. **Так і для того, щоб люди могли жити Словом Божим, у природі речей це Слово має елемент життя.** Тому це слово називається «словом життя».

Будучи словом Божим і будучи просоченим життям, життя, яке в ньому, обов'язково є життям Бога, а це – вічне життя. Тому істинно сказано, що слова Господні – це «слова життя вічного». **Щоразу, коли слово Боже приходить до будь-якої людини, в цей самий час і в цьому слові до неї приходить вічне життя.** І коли людина відмовляється прийняти це слово, вона відкидає вічне життя. Сам Ісус сказав про це: «Воістину, воістину кажу вам: той, хто слухає слово Мое і вірує в Того, Хто послав Мене, той має життя вічне». Він **«перейшов від смерті в життя».**

Ісус використав приклад значення хліба в нашому житті як ілюстрацію ролі Слова Божого в нашому житті. Цей приклад був обраний не випадково. У всіх словах Господа, що б у них не наводилося, це було виразно для того, щоб дати важливий урок. Фізично ми дійсно живемо хлібом – ми використовуємо термін «хліб» як такий, що охоплює всі необхідні продукти харчування. Але для того, щоб ми жили хлібом, необхідно, щоб він був усередині нас. **І для того, щоб жити Словом Божим, необхідно, щоб воно було всередині нас.**

Ніхто не думає, що можна жити, купуючи найкращий хліб і зрідка поглядаючи на нього, або аналізуючи його й намагаючись розгадати таємниці його складу й того, як він може підтримувати життя. **Однак тисячі людей, схоже, справді вважають, що вони можуть жити за Словом Божим таким чином.** Багато людей купують Біблію у вісім чи десять разів більшу за належний розмір і кладуть її на центральний стіл і пишаються тим, що вони «вірять Біблії»; і вони справді, здається, думають, що завдяки цьому якимось таємничим чином вони житимуть. Але для них було б так само розумно і так само корисно купити гарно прикрашений буханець у кілька разів більший за звичайний розмір, покласти його на центральний стіл, але не з'їсти жодної скоринки, а потім заявити, що вони «вірять у добре життя».

Люди не збираються жити хлібом таким чином, і вони не можуть таким чином жити Словом Божим. Усі знають, що для того, щоб жити хлібом, його треба взяти до рота, правильно пережувати і підготувати до травного процесу, а потім, проковтнувши, віддати в травний процес, щоб життя, яке в ньому є, могло бути

передане в усі частини системи. Так і зі Словом Божим; його потрібно приймати, оскільки воно справді є Словом Божим; йому потрібно відвести місце в серці як Слову життя; тоді виявиться, що воно справді є Словом життя.

Насправді, в Біблії ця ідея життя завдяки хлібу через його поїдання переноситься і застосовується до Слова Божого. Подивіться на Єз. 2:8-10; 3:1-10: «А ти, сину людський, послухай, що кажу Я тобі: Не будь ворохобний, як цей дім ворохобности, відкрій свої уста та з'їж, що Я тобі дам. І побачив я, аж ось до мене простягнена рука, а в ній звій книжковий. І Він розгорнув його перед моїм обличчям, а він пописаний спереду та ззаду. І було на ньому написано пісні плачу, стогін та горе... І сказав Він до мене: Сину людський, з'їж, що знайдеш! З'їж цього звоя, і йди, говори до Ізраїлевого дому! І відкрив я свої уста, і Він дав мені з'їсти цього звоя. І сказав Він до мене: Сину людський, нагодуй свого живота, і наповни своє нутро тим звоєм, що даю Я тобі! І я з'їв. І був він в устах моїх солодкий, як мед. І сказав Він до мені: Сину людський, іди, ввійди до Ізраїлевого дому, і говори до них Моїми словами... І сказав Він до мене: Сину людський, усі Мої слова, які говорю Я до тебе, візьми в своє серце та слухай вухами своїми».

Перш ніж пророк міг говорити слово Боже іншим, він повинен був зрозуміти, що це слово Боже для нього самого. Перш ніж він міг передати його як слово життя іншим, він повинен був пізнати його як слово життя для себе. А для того, щоб це було так, йому було велено їсти, ковтати і наповнювати себе до самих нутрощів. Він повинен був почути і прийняти його в серце. І ця настанова стосується кожного, хто хоче жити життям Божим. Кожен, хто взяв на себе ім'я Христа, покликаний «нести слово життя»; але воно має стати життям для нього в глибині душі, перш ніж він зможе нести його як слово життя іншим. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 31 грудня 1896 р.).

Світло світу

«Хто Бог інший, як Ти, що прощає провину і пробачує прогріх останку спадку Свого, Свого гніву не держить назавжди, бо кохається в милості? Знов над нами Він змилюється, наші провини потопче, Ти кинеш у морську глибочінь усі наші гріхи» (Мих. 7:18, 19).

Бог – найкращий світильник: «бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо світло!» (Псал. 36:9). Життя Христа – це світло світу (див. Ів. 1:4; 8:12). Тому, коли псалмоспівець каже: «У світлі Твоєму ми бачимо світло», це рівносильно тому, що в житті Христа ми побачимо світло. Як багато людей шукають світло в темряві. Ті, хто сповідує християнство, спотикаються об сердечні речі в Біблії, бо вони не використовують світло, яке зробило б усе ясним. Так багато людей відмовилися прийняти життя Христа, тому що є деякі речі, які вони не розуміють. **Це було б так само нерозумно, як якби людина відмовилася взяти світильник, бо вона нічого не бачить у темряві. Коли люди приймають життя Христа за своє власне і розуміють, що всі Писання – це лише відображення Христа, багато складних речей у Біблії стають абсолютно зрозумілими.** Набагато легше знайти річ, коли ми шукаємо її у світлі, ніж коли ми шукаємо її в темряві. Той, хто приймає життя Христа, має ключ до всієї Біблії, бо життя Слова – це життя Христа. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

Куштування Слова

Ми читаємо: «Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав, і було слово Твоє мені радістю і втіхою серця мого, бо кликалось Ймення Твоє надо мною, о Господи, Боже Саваоте!» (Єр. 15:16). Варто зазначити, що тут не говориться: «Я їв глави», «Я їв вірші» або навіть: «Я їв теми». Ні. Тут говориться: «Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав – слова. Саме тут тисячі людей втрачають реальну користь від Слова Божого. Вони намагаються вхопити занадто багато одразу і тому насправді нічого не отримують. **Слова нічого не значать для нас, якщо ми не розуміємо реальних думок, які вони покликані висловити. І що більший розум того, хто говорить, то глибші думки, які виражаються навіть у найпростіших словах.** А розум Того, Хто говорить у Біблії, нескінченний; і думки, висловлені там простими словами, мають вічну глибину, тому що вони є одкровенням «вічної мети, яку Він задумав у Христі Ісусі, Господі нашому».

Ми не в змозі своїм обмеженим розумом одразу зрозуміти думки, виражені в багатьох словах Біблії, ми не в змозі досягнути слова цілого розділу або навіть цілого вірша за один раз. **Одне слово за раз зі слів Божих – це стільки, скільки наш розум здатен розглянути з користю.** Це повинен визнати кожен, хто вірить і приймає його як Слово Боже, що виражає думки Його нескінченного розуму в Його вічній меті. Звичайно, будь-хто, хто сповідує, що приймає слова Біблії як слово вічного Бога, що виражає Його думку в Його вічній меті, повинен володіти великою зарозумілістю щодо власних здібностей розуму, щоб вважати себе здатним одразу збагнути думку низки цих слів.

«Не будьте мудрими у своїх власних уявленнях» (*пер. з англ.*), «не будьте високомудрі». Не думайте, що це надто мало для вас – узяти одне слово Боже за раз, уважно розглянути його, роздумувати над ним з молитвою і прийняти його у своє серце як слово життя для вас. **Зробіть це, прийміть його таким чином, і ви побачите, що це слово справді стане для вас словом життя, постійною радістю та радістю вашого серця.** Не думайте, що це надто повільний процес проходження через Біблію, через якусь книжку чи розділ Біблії. Так ви пройдете її з нескінченно більшою користю, ніж просто пробігаючи її, не розуміючи. **Таким чином, ви отримуєте кожне слово, і кожне слово, яке ви отримуєте, є для вас вічним життям.** Бо Ісус сказав, що людина житиме «кожним словом, що виходить із уст Божих». **Це показує, що в кожному слові є життя, і щойно ви приймаєте слово до свого розуму і серця, у цьому слові і через це слово ви маєте вічне життя.**

Подивіться ще раз на слова Ісуса: «Не хлібом одним житиме людина, а всяким словом, що виходить із уст Божих». Як ви живете фізично хлібом? Заковтуючи великі шматки або цілі скибки за раз? Ви знаєте, що ні. І ви знаєте, що, якби ви

спробували жити хлібом таким чином, ви б узагалі довго не прожили. Ви знаєте, що, живучи хлібом, ви робите це, відкушуючи по шматочку за раз, і до того ж правильно. І знаючи це, хіба Ісус, використовуючи цей факт як ілюстрацію, а також залежний вираз «усяке слово Боже», не хотів навчити нас, що одне слово Боже за раз – це спосіб жити ним, так само як один шматочок хліба за раз – це спосіб жити хлібом?

«Син людський... їж, що Я даю тобі». Їжте це слово Боже. Їжте «всяке слово, що виходить з уст Божих». **Тоді ви будете жити здоровими і сильними в духовних і вічних речах, так само як, харчуючись кращою їжею, ви будете здоровими і сильними фізично.** Їжте цей небесний хліб, як ви їсте хліб земний, і ви побачите, що він буде для вас у небесних речах таким самим, яким інший є в земних речах. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 31 грудня 1896 р.).

Пришестя Христа

Пришестя Христа: «У домі Отця Мого обителєй багато. А якби не так, Я сказав би вам: «Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відйду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Ів. 14:2, 3). Зверніть увагу на те, що закладено в цій обітницї. По-перше, Христос обов'язково прийде знову вдруге, бо Він так сказав. Це означає, що Його пришестя буде таким же реальним і особистим, як і Його Перше пришестя. Обіцяна не смерть, не навернення, а буквальне повернення Господа. **По-третє, Його пришестя – це єдиний спосіб, за допомогою якого Його учні можуть бути з Ним.** Його пришестя призначене для того, щоб взяти Його народ до Себе. Якби вони могли бути з Ним без Його приходу, то не було б необхідності в Його приході. Але Він не прийде даремно. Він прийде, щоб зібрати Своїх святих, і Він знайде їх тут. «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16, 17). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

Життя за Словом – зараз

«А тепер, без Закону, правда Божа з'явилась, про яку свідчать Закон і Пророки. А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає, бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:21-23).

І «нині з'явилася праведність Божа» (*пер. з англ.*). «Нині», тобто в цей самий момент, навіть поки ви читаете. Отже, в цей самий момент праведність Божа явлена «всім і на всіх віруючих». Чи вірите ви в Ісуса Христа «зараз», у цей момент? Чи вірите ви? Якщо ви відповісте «так», то «зараз», у цей самий момент, праведність Божа явлена вам і на вас. Чи вірите ви в це? Слово Боже каже, що це так; чи вірите ви, що це так?

Господь хоче, щоб ви сказали, що те, що Він говорить, так і є; що це справді «зараз», у цю саму мить; і що це так і є для вас і у вас: «Нову заповідь пишу вам, що є правдою і в Ньому, і в вас». Коли Господь говорить щось, це істинно, навіть якщо ніхто у світі ніколи в це не вірить. **Це було б істинно в Ньому, але не в них.** Але Він хоче, щоб це було істинним у вас, як і в Ньому Самому. І коли ви визнаєте, що те, що Він говорить, істинне для вас «зараз», у цей самий момент, тоді це істинне в Ньому і в вас».

Багато людей готові визнати в загальних рисах, що те, що говорить Господь, це так; вони визнають, що це може бути так для інших людей; але що це так для них самих і саме зараз, вони не скажуть. Якщо ви не маєте віри для себе, віри своєї власної, ви не маєте віри взагалі, бо як ви живете не вчора і не завтра, а тільки тепер, доки це «тепер», так, якщо ви не вірите «тепер», ви не вірите взагалі. Тому слово Боже говорить, що «зараз» – це прийнятний час».

Чи вірите ви в Ісуса Христа як у свого особистого Спасителя «зараз»? Ви можете відповісти на це запитання в одну мить; ви знаєте, що вірите. Тоді в цей момент подякуйте Господу за те, що Його праведність явлена вам і на вас. Він не тільки говорить про це, а й дає вам свідків цього факту – про це свідчать закон і пророки. Той закон, який ви переступили, той закон, який показав вас винними перед Богом, цей самий закон «тепер», з огляду на прояв праведності Божої, свідчить про те, що ви маєте справедливе право на цю праведність і що ви виправдані таким чином вірою Ісуса Христа.

«Але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим. 3:24, 25). Чи вважали б ви за краще мати праведність Божу «зараз», ніж мати свої гріхи? Ви кажете: «Так». Дуже добре. Бог «нині» поставив Христа Ісуса, «щоб оголосити» вам «праведність Його на відпущення колишніх гріхів». Чи залишите ви гріхи «зараз», у цей момент; і чи приймете праведність, яку Він навмисно поставив, щоб

дати, і яку Він «зараз», у цей момент, вільно дає? «Виправдовуючись вільно». «Будучи» – це теперішній час. «Був» – це минуле; «буде» – це майбутнє; але «бути» – це теперішнє. Тому Господь говорить вам, віруючим в Ісуса: «Будучи [зараз, у цей момент] виправдані даром по благодаті Його відкупленням, що у Христі Ісусі... за Божим прощенням»

Але Господь ще не залишає цю тему. Він підкреслює теперішню силу і благословення цього нескінченного факту: «До показу правди Його в теперішньому часі, нехай Він виявиться праведним, а того, хто вірує в Ісуса, виправдає». Спочатку Він каже, що саме «нині» праведність Божа явлена всім і на всіх віруючих; потім Він говорить про те, що всі вони «виправдані задарма»; і далі Він підкреслює все це наступним чином: «Нехай з'явиться Він праведним і виправдовує того, хто вірує в Ісуса». О, бідна, тремтяча, душа, що сумнівається, хіба недостатньо цього запевнення, що «зараз», у цей момент, праведність Божа – твоя? Що «зараз» ти вільно виправдовуєшся за Його благодаттю? Що «в цей час» праведність оголошена тобі для прощення всіх твоїх минулих гріхів? Хіба цього недостатньо?

Цього достатньо, щоб задовольнити Господа, бо Він каже: «Для показу правди Його в теперішньому часі, нехай Він виявиться праведним, і виправдовує того, хто вірує в Ісуса». Оскільки цього достатньо для задоволення Господа, то чи недостатньо цього для задоволення вас? Чи приймете ви «нині» повноту цього благословенного «дару праведності», який є життям, щоб Господь, бачачи плід праць Своєї душі, знову був задоволений, і щоб ви, радіючи, були задоволені вдвічі більше? Це все, чого Він просить від вас. Бо «не тому, хто творить, а тому, хто вірує в Того, Хто виправдовує нечестивого, віра його ставиться в праведність».

Ось слово Боже, слово праведності, слово життя, звернене до вас «у цей час». Чи станеш ти праведним завдяки йому «зараз»? Чи будете ви жити за ним «зараз»? Це виправдання по вірі. Це праведність по вірі. Це найпростіша річ у світі. Усе просто: чи буде слово Боже істинним у вас «зараз», чи ні. Бог говорив Аврааму: «Порахуй зірки, якщо ти можеш порахувати їх. І сказав йому: стільки буде в тебе нащадків». І «Авраам повірив Богові, і це поставили йому за праведність». «А втім, не стосовно нього одного написано, що вменилося йому, а й стосовно нас; вмениться і нам, що вірять у Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса Христа, Господа нашого, Котрий відданий за гріхи наші, і воскрес для виправдання нашого. так, виправдавшись вірою, ми маємо мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа».

«Зараз», «у цей час» – це істинно; це істинно в Ньому. Тепер, у цей час, нехай це буде істинним у вас. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 21 січня 1897 р.).

Світло і життя

Світло і життя. Одна з особливостей світла полягає в тому, що воно може нескінченно множитися, анітрохи не зменшуючись. Запалена свічка може дати світло мільйону свічок, і при цьому її власне світло буде таким же яскравим. Сонце дає світло і тепло на цю землю, і його вистачає на всіх. Кожна людина зараз отримує від сонця стільки ж користі, скільки могла отримати кожна, коли населення Землі було лише наполовину меншим, ніж зараз. Сонце віддає всю свою силу кожній людині, і все ж у нього залишається стільки ж багато тепла і світла, як якби воно нікого раніше їм не постачало.

Ісус Христос – Сонце праведності та світло світу. Світло, яке Він дає, – це Його життя. «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Ів. 1:4). Він каже: «Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12). Своє життя Він віддає за світ. **Усі, хто вірить у Нього, отримують Його життя і спасаються ним. Як світло свічки не зменшується, хоча багато інших освітлені ним, так і життя Христа не зменшується, хоча Він дає його багатьом.** Кожна людина може мати його у всій повноті.

Світло засяло в темряві, і темрява не могла перемогти його. Його світло не могло згаснути. **Сатана не міг забрати Його світло, бо він не міг схилити Його до гріха.** Тому **Він міг покласти Своє життя, і в Нього ще стільки ж залишалось.** Його життя торжествує над смертю. Це нескінченне життя. Тому Він може спасти всіх до останнього, хто прийде до Бога через Нього. **Христос буде мешкати у Своїй повноті в кожному, хто дозволить Йому це. У цьому таємниця Євангелія.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

Божа втіха

Бог бажає явити знання про Себе «через нас на кожному місці». Для того щоб це могло бути зроблено, необхідно, щоб ми визнавали Його на кожному місці. Він не буде царювати в нашому житті без нашої згоди. Саме через нашу згоду. Саме завдяки нашій співпраці все буде зроблено. «Якщо ви захочете і будете слухняні, то будете куштувати блага землі». **«Бажання» – це справжня дія волі. «Якщо ви захочете», тобто якщо теперішня дія вашої волі спрямована на те, щоб Бог був прославлений, щоб Його воля була виконана, і ви віддасте себе Його волі, ви будете куштувати блага землі.** «Виберіть собі цього дня», кожного дня, «доки він називається днем», «кому ви будете служити». Таким чином, для того, щоб Бог міг явити пізнання Себе через нас усюди, необхідно, щоб ми усюди визнавали Його.

Визнати це – означає визнати істину. Це настільки істина, що вона є істиною незалежно від того, визнаємо ми її чи ні. Коли Павло стояв на Марсовому пагорбі, маючи перед собою натовп найвидатніших язичників, серед яких не було жодного християнина, він вимовив слово Боже, що Він «недалеко від кожного з нас». Недалеко – значить близько; тож Він близький до кожної людини у світі. Він настільки близький, що стоїть біля самих дверей, Він з радістю ввійде і запанує в житті, і явить пахощі пізнання Себе всюди.

Господь близький навіть до язичників, близький до тих, хто постійно відмовляється відчинити Йому двері свого життя, але наскільки ж більш правильним є те, що Він близький до тих, хто відчинив ці двері і віддав себе Йому. Усім їм Він каже: «Я з вами в усі дні до кінця віку». «Я, Господь, Бог твій, буду тримати тебе за праву руку твою». «Я ніколи не залишу тебе і не покину тебе». «Чи не дві малі птахи продаються за ассарій? І жодна з них не впаде на землю без [волі] Отця вашого». Так, навіть «вам і волосся все на голові пораховано» (Мт. 10:30).

Усе це показує, що ніщо не може увійти у ваше чи моє життя, що не має цінності горобця, але що Бог там, щоб зустріти це і спостерігати за цим, і зробити так, щоб це повернулося до нашого блага і до Його власної слави. Це показує, що ніщо не може увійти у ваше життя, що має таке саме значення, як одна волосина на вашій голові, але Бог там, щоб зустріти це і зробити так, щоб це повернулося до вашого блага. І тому «ми знаємо, що тим, хто любить Бога, все сприяє на благо». Тому написано, що «Бог усякої втіхи» «втішає нас у всякій скорботі». Цей світ – світ випробувань, труднощів, проблем. «Людина народжується на біду, як іскри летять вгору» (*пер. з англ.*). Такий цей світ, і поки ми перебуваємо в ньому, ми будемо зустрічатися, і ми повинні очікувати зустрічі з усім, що є в цьому світі. **Ми повинні просити не про те, щоб нас уберегли від випробувань, які несе**

цей світ, а про те, щоб нас уберегли, поки ми в них перебуваємо. Ми повинні просити про благодать і проникливість, щоб знайти там Бога, щоб ми могли віднайти Його милість у кожному випробуванні, Його силу в кожній складності, Його розраду в усіх наших скорботах».

І це не тільки для того, щоб усі переживання цього світу працювали на наше благо і наше спасіння, а й для того, щоб завдяки усім цим переживанням ми були краще підготовлені до передачі цього спасіння тим, хто його не знає. Справді, саме про це йдеться в уривку, де йдеться про те, що «Бог усякої втіхи» «втішає нас у всякій скорботі». Тут він наводиться повністю: «Благословенний Бог, Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милостей і Бог усякої утіхи, що утішає нас в усякій скорботі нашій, щоб ми могли утішати тих, хто у лихах, утіхою, якою і самі утішаємося від Бога» (*пер. з англ.*). **Оскільки мета Божої розради – зробити нас здатними втішати інших, то цілком очевидно, що мета нашої участі у випробуваннях, які дає нам цей світ, полягає в тому, щоб ми могли допомогти іншим людям, які стикаються з такими ж випробуваннями.** Для того щоб ми могли бути реальною допомогою іншим, ми повинні розуміти їхній досвід, випробування, біди.

Люди, які належать тільки цьому світу, мають тільки той досвід, який дає цей світ. Але Бог хоче, щоб вони пізнали кращий досвід, ніж будь-який інший. Він хоче, щоб вони пізнали Його. Він хоче, щоб вони знали Його скрізь і в усьому. Він хоче, щоб вони пізнали Його силу і Його втіху. І від нас із вами, які сповідують, що знаємо Його, які прийняли Його ім'я на себе, Він чекає, що ми визнаємо Його і що знайдемо Його силу і Його втіху, які перетворять усе гірке на солодке, перетворять для нас усе, що, здавалося, було проти нас, і в такий спосіб ми самі будемо спроможні втішити тих, хто перебуває в будь-якому лиху, тією втіхою, яку ми самі одержали від Бога, коли ми були в таких самих переживаннях, в яких перебувають інші, котрі не знають Бога. Так Господь пропонує нам завжди тріумфувати у Христі, а також явити пізнання Себе через нас у всіх місцях і всім людям. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 28 січня 1897 р.).

Він завжди живий

«Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись» (Євр. 7:25). Нехай кожен зневірється в надто поширеному уявленні слова «клопотання» стосовно роботи Христа. **Це груба помилка – вважати, що Христос клопоче, щоб умиротворити гнів Божий і спонукати Його ставитися до людини прихильно. Бог не був настільки розгніваний на світ, що потрібна була смерть Його Сина, щоб умиротворити Його гнів.** Ні; «так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Ів. 4:10). **Бог був другом людини; людина була ворогом Бога. Бог не потребував примирення з людиною, але люди потребували примирення з Богом.**

Основна ідея слова «клопотати» полягає в тому, щоб проходити між ними. Як мимоволі наш розум звертається до твердження в Посланні до євреїв: «Тому й Бог, хотівши переважно показати спадкоємцям обітниць незмінність волі Своєї, учинив те при допомозі клятви» (Євр. 6:17). Саме ця клятва дає нам упевненість у тому, що ми прийдемо до Христа. **Бог заклав Себе, Своє власне існування, для нашого спасіння. Його власне життя є запорукою нашої безпеки. Доки наша віра тримається за Бога, ворог не зможе нас дістати, доки він не пройде через Бога, бо Сам Бог втрутився.**

Це життя Бога у Христі, яке є нашою безпекою. Він поставив Своє власне життя між нами і ворогом наших душ. Перш ніж сатана зміг би знищити душу, яка сподівається на Бога, йому довелося б убити Бога. Але це неможливо. Сатана одного разу спробував це зробити і зазнав невдачі. Він не міг доторкнутися до цього життя, але Христос добровільно поклав його. Він поклав його, щоб взяти знову, і, взявши його, Він тримає його вічно. «Я є Той, Хто живий, і був мертвий, і ось, живий навіки віків». «Він завжди живий», тому грішник, який довіряє Йому, завжди може знайти надійний притулок.

Як добре, що бездоганне, вічне життя Христа перебуває між нами і злом, яке «ходить, як рикаючий лев, шукаючи, кого поглинути». І воно завжди там, бо Він завжди живий, щоб поставити Своє життя між нами і злом. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

ВЕРЕСЕНЬ

Служіння розради

Як горобець не може впасти на землю без волі нашого Отця, так і ніщо не може трапитися в нашому житті без Його волі. **А якщо щось і трапляється, то тільки для того, щоб ми були більш здатні служити всім іншим для пізнання Бога, щоб могли краще донести до них розуміння Його спасіння.** Про це написано: «Бо як терпимо скорботи, то на вашу потіху й спасіння». Чому Павло страждав? Для втіхи і спасіння інших людей. Чому страждав Христос? Чому Він, велич небес, став як ми, Людиною скорбот і печалей? Це також було для втіхи і спасіння всіх. Чому ж страждаємо ми? Знову ж таки – для втіхи і спасіння інших людей. Це істина. Так говорить Господь, і так воно є.

Однак багато хто, замість того, щоб дивитися на випробування і страждання таким чином, дозволяють сатані обдурити їх і змусити думати, що Господь гнівається на них і карає їх за якийсь великий гріх, який, як вони бояться, вони вчинили. І тоді замість того, щоб зустріти у своєму випробуванні або стражданні «Отця милосердя й Бога потіхи всілякої», вони бачать лише чорне, похмуре обличчя бога відплати, створеного їхньою власною уявою і нав'язного сатаною. **І таким чином, замість того, щоб виконати Божу мету – стати за допомогою цих переживань більш спроможними втішати тих, хто перебуває в біді, і нести розраду і спасіння людям, вони тільки калічать себе в них.** Нехай більше так не буде. Нехай Бог для нас буде істинним і ми скажемо разом з Павлом: «Бо як терпимо скорботи, то на вашу потіху й спасіння; коли потішаємось, то на вашу потіху в терпінні тих самих страждань». Тобто в якій би ситуації ми не перебували – у скорботі чи в розраді, – ми перебуваємо в ній заради інших для їхньої потіхи і спасіння.

На кожному кроці ми зустрічаємо тих, хто перебуває в біді, хто страждає, хто піддається тяжким випробуванням і впадає в зневіру. Вони не знають Бога; вони не знаходять Його, ані Його розради, Його сили, Його міцності і Його мужності. Християни перебувають у цьому світі, щоб донести до цих бідних, занепокоєних душ розраду Божу. **Християни тут для того, щоб сказати переможеним: Бог «підіймає»; сказати пригніченим: «будьте відважні, Я світ переміг»; «будьте сильні та відважні»; слабким: «Радість у Господі – ваша сила».** Християни тут для того, щоб «змогли потішати й ми тих, що у всякій скорботі знаходяться».

Господь знає, кого ви зустрінете наступного тижня чи року. Він знає, що будуть переживати ці люди. Він хоче, щоб при зустрічі з ними ви могли втішити їх Божою втіхою. **Але зараз ви не готові до цього, тому що у вас ніколи не було такого досвіду і ви ніколи не відчували те, через що проходять ці душі, коли ви зустрінетеся з ними.** Тому, щоб ви змогли послужити їхньому благу тоді, Господь сьогодні веде вас через досвід, який допоможе вам потішити їх при

зустрічі. **Тож те, що Він робить із вами зараз за допомогою цих переживань, допомагає вам стати кращим служителем Його благодаті і служителем, який знає Його в будь-якій ситуації.** Можливо, Він веде вас через темні води, які часто омивають душу. Але не бійтеся і не втрачайте сили духу. Ісус пройшов цей шлях до вас. І тепер Він каже: «Не бійся, бо Я ж із тобою». «Бо Я Господь, Бог твій, що держить тебе за правицю». «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе». «Я втішаю тебе, щоб ти міг потішити тих, хто в біді; щоб ти був для них втіхою і порятунком на всякому місці».

Саме так Отець вчинив зі Своїм Сином у цьому світі, щоб Він міг принести розраду і спасіння тобі і мені. Це і те, через що Ісус провів Павла, щоб він був «для прикладу тим, що мають увірувати в Нього на вічне життя». Якщо «Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання», то чи можемо ми сказати, що це не до вподоби нам? Якщо для того, «щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах», «мусів бути Він у всьому подібний братам», то невже ми, яких Він зробив священством царським, маємо ухилятися від участі в аналогічному досвіді наших побратимів, який дав би нам змогу краще донести пізнання Бога? Якщо для того, щоб Він міг «випробуванним допомогти», необхідно було, щоб Він Сам постраждав, будучи випробуванним в усьому, як і ми, то невже ми будемо уникати випробувань і страждань людства, і тим самим закриємо себе від нього та позбавимо себе можливості допомагати спокушуваним, втішати тих, хто страждає і піднімати відкинутих?

Ні, ні! «Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю». «Прийміть Духа Святого». «Як Він є, так і ми в цьому світі». Ми тут замість Христа молимо людей: «Примиріться з Богом». Тому нехай кожен, хто назвав ім'я Христа, скаже в радості й мужності живої віри: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати і ми тих, що у всякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих! Бо поскільки намножуються в нас терпіння Христові, так через Христом й потішенн наше намножується» (2 Кор. 1:3-5). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 4 лютого 1897 р.).

Життя від Слова

«І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що **не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина.**» (Повт. 8:2, 3).

Ці вірші показують, що була особлива мета в тому, щоб дати манну дітям Ізраїлю в пустелі. Звичайно, вона була дана для забезпечення їхньої фізичної потреби, але тут було і щось більше. **Бог міг забезпечити їх їжею й іншим способом. Він міг провести їх через землю, де вони знайшли б їжу; але Він навмисно провів їх через пустелю, де вони не могли знайти ні їжі, ні води, щоб найяскравішим чином показати, що їхня їжа приходить прямо з неба. Це було зроблено для того, щоб вони постійно усвідомлювали, що Бог – їхня єдина підтримка.**

Ісус згадав про це після того, як здійснив чудо насичення п'яти тисяч чоловік п'ятьма хлібами і двома рибами. Юдеї сліпо просили знамення на доказ Його служіння і думали виставити Мойсея проти Христа, як такого, що перевершує Його, кажучи: «Наші отці їли манну в пустині, як написано: «Хліб із неба їм дав на поживу». Але Ісус сказав їм у відповідь: «Поправді, поправді кажу вам: не Мойсей хліб із неба вам дав, Мій Отець дає вам хліб правдивий із неба. Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові» (Ів. 6:31-33, *пер. з англ.*).

Христос, а не Мойсей був справжнім керівником дітей Ізраїлю в пустелі. Він виводив їх з єгипетського рабства – не фізичного, а духовного. Він вів їх не до тимчасової спадщини, а до вічної спадщини праведності. Дотримання заповідей Божих було єдиною умовою їхньої вічної спадщини. Але в них не було сил зробити це. Проте вони не повинні були впадати у відчай і казати: «Хто зійде на небо для нас та нам її [тобто заповідь] візьме і нам її оголосить, а ми будемо виконувати її?» Не повинні були вони й казати: «Хто піде для нас на той бік моря, і візьме її [заповідь] нам, і оголосить її нам, а ми будемо виконувати її?» А чому? Відповідь була дана таким чином: «Бо дуже близька до тебе та річ, вона в устах твоїх та в серці твоїм, щоб ти виконувати її». Порівнюючи цей текст із 10-м розділом Послання до римлян у минулій статті, ми виявили, що заповідь тут стосується нікого іншого, як Христа. **Тобто вони могли знайти заповідь, тільки знайшовши Христа, а Він був поруч.** Поза Христом немає праведності, немає дотримання заповідей.

Хтось може подумати, що цей факт не був відомий за часів Мойсея, але уважне читання 30-го розділу книги Повторення Закону показує, що це було саме те, чого

Мойсей навчав народ. У віршах 15 і 16 ми читаємо: «Дивись, я сьогодні дав перед тобою життя та добро, і смерть та зло. Бо я сьогодні наказую тобі любити Господа, Бога свого, ходити Його дорогами, та додержувати заповіді Його, і постанови Його, і закона Його, щоб ти жив, і розмножився». Це показує, що життя знаходиться тільки в дотриманні заповідей Божих. Потім у віршах 19 і 20 ми читаємо: «Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бож Він життя твоє, і довгота днів твоїх».

Цим людям було ясно дано зрозуміти, що надбання і дотримання заповідей залежить тільки від надбання і дотримання Христа. Серцем людина вірує до праведності, тому що Христос живе в серці по вірі. Життя слова – це життя Христа. Ми не можемо зрозуміти, як життя Христа передається через слово, коли воно приймається вірою. Це тасмниця втілення. Це тасмниця Бога, явленого у плоті.

Але Бог не залишає Свій народ у спробах досягнути істину. Він не може пояснити її для нашого розуміння, але Він ілюструє її, щоб ми могли переконатися в ній. Так протягом сорока років Він щодня давав юдеям наочний урок істини про те, що Він – їхнє життя. **Як вони їли манну, яку Він давав їм прямо з неба, так і вони повинні були приймати від Нього їжу. Не було ніякої людської сили, що постачала б їм манну для задоволення їхніх фізичних потреб. Тому вони повинні були визнати той факт, що ніяка людська сила не може дати праведність, якої вимагає закон.** Цей самий урок служить і для нас, бо він був написаний для нашого навчання.

Ми не можемо зрозуміти, як так виходить, що хліб, який ми їмо, дає нам життя і силу. Ми знаємо цей факт, і цього достатньо. Фізіологи простежують зміни, яких зазнає їжа в процесі травлення, але жоден з них не може сказати, яким чином хліб перетворюється на кістки та м'язи. Це тасмниця життя, яка підвладна і збагненна тільки Богові. Тому, хоча ми можемо не знати, як саме Боже Слово може дати нам життя, ми можемо знати сам факт.

У воскресінні Лазаря і дочки правителя Христос дав нам приклади життєдайної сили Свого Слова. Його слово «Лазарю, вийди сюди» вивело Лазаря з могили в повній силі здоров'я. Так і в останній день Його слово виведе всіх мертвих із могил. Воскресіння мертвих відбувається тією ж життєдайною силою, якою Бог наділяє людей у цьому світі, щоб врятувати їх від гріха. **Гріх – це смерть:** «Бо думка тілесна то смерть» (Рим. 8:6). «І вас Він воскресив [оживив], колишніх мертвих через провини й гріхи» (Еф. 2:1, *пер. з англ.*). Невіра в те, що Бог справді дає нам Своє життя у Христі, коли ми вірою приймаємо Його слово, рівносильна невірі в те, що Христос воскрешав мертвих, або в те, що Він колись це зробить. **Але хто вірить, що в слові Христа була сила воскресити Лазаря з мертвих, тому що в цьому слові було життя Самого Христа, той може мати таке ж життя в собі, щоб виконувати заповіді Божі.** (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 6 жовтня 1892 р.).

Наука спасіння. Мислення Бога

Спасіння – це не просто наука; це головна, ключова, центральна з усіх наук. Це найнаукова з усіх речей, якими зайнятий розум людей в цьому світі. Тому, коли Божий народ прийме спасіння Боже таким, яке воно є в Бозі; коли Його справа спасіння у світі справді представлятиме Його ідеї спасіння, тоді світові буде відкрито науку, яка є вищою за всі інші.

Слово «наука» означає буквально знання. Наука ботаніка – це знання ботаніки. Тому один вчений визначив науку як «продукт мислення». Усі знання – науки, – якими володіє світ, є продуктом його мислення.

Спасіння – це пізнання Бога: «Це є життя вічне, щоб знали Тебе, Бога живого й істинного, і посланого Тобою Ісуса Христа» (*пер. з англ.*). Тому спасіння є наукою. Але це знання не є продуктом людського мислення, воно є продуктом Божого мислення. Бо «не бачило того око, не чуло вухо, і не приходило те на серце людині, що приготував Бог тим, хто любить Його». Тому спасіння, будучи продуктом Божого мислення, є не тільки наукою, а й найвищою з усіх наук.

Те, що світ визнає наукою, є продуктом людського мислення. Люди мислять розумом. Отже, саме за допомогою розуму люди мають справу з усіма цими науками. Натомість спасіння має справу з самим розумом. І хто ж у спасінні має справу з розумом? Це Сам Бог. Тоді, оскільки Сам Бог і розробляє, і робить відомою цю науку, яка є продуктом виключно Його мислення, з цього знову випливає, що наука спасіння є найвищою, найглибшою, найширшою наукою, яка відома не лише розуму людини, а й усьому всесвіту.

Давайте прочитаємо кілька місць Писання: «Не пристосовуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму». «Тому то я сам служу розумом Законові Божому». «Ми знаємо, що Син Божий прийшов і розум нам дав». «Ми маємо розум Христів». **Єдиний спосіб, яким Господь може досягти нас, – це через розум. Він має справу з нами лише через розум. Він керує нами також лише через наш розум.** «Розумом я сам служу закону Божому» (*пер. з англ.*). І перша з усіх заповідей звучить так: «Слухай, Ізраїлю: Господь Бог наш є Господь єдиний, і люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумом твоїм» (*пер. з англ.*). «Тілесні задуми (розум) – ворожнеча проти Бога, бо закону Божому не підкоряються, та й не можуть». Тілесний розум, який не може підкорятися закону Божому, не має бути змінений, він повинен бути замінений на інший, який завжди служить закону Божому. **Ця заміна розуму і є спасінням.** Сам Бог здійснює це оновлення розуму у Своїй справі спасіння, і ніхто інший не може це зробити. Тому це найвища з усіх наук, відомих як розуму людини, так і всьому всесвіту. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 25 березня 1897 р.).

Наука спасіння. Ангели

В 1 Петр. 1:10-12 апостол говорить про спасіння, і ми читаємо: «Про це спасіння розвідували та допитувалися пророки, що звіщали про благодать, призначену вам. Вони досліджували, на котрий чи на який час показував Дух Христов, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них. Їм відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святим, із неба посланим, на що бажають дивитися Ангели».

На що бажають дивитися ангели? На спасіння Боже, проповідуване Святим Духом, що сходить із неба. **Грецьке слово «бажати» тут означає «бажати серцем», а слово «дивитися» означає «уважно вдивлятися, з цікавістю оглядати; той, хто хоче познайомитися з чимось».** Саме таке ставлення ангелів до теми спасіння.

Можна з цілковитою впевненістю сказати, що ангели розуміють всі інші науки нескінченно глибше, ніж будь-яка людина розуміє чи коли-небудь розуміла хоча б яку-небудь науку. **Але ангели більш зацікавлені в темі спасіння, ніж у всіх інших науках.** Вони, які знають більше за всіх всі інші науки, більше за всіх зацікавлені саме в цій. Ми перебуваємо в найкращій компанії, так, у найкращій науковій компанії; і я не жартую зі словом «наука». **Спасіння Боже – це дійсно наукова річ, не фальшива, а справді, найвищою мірою наукова.**

Але це ще не все: ангели не тільки бажають вивчити це, як ті, хто хоче познайомитися з чимось; але вони дійсно вчать, розглядаючи і вивчаючи. Зверніться до Еф. 3:8-11, і ви побачите, як виражена ця думка: «Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать, благовістити поганам недосліджене багатство Христове, та висвітлити, що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі, Який створив усе, щоб тепер через Церкву була оголошена початкам та владам на небі найрізніша мудрість Божа, за відвічної постанови, яку Він учинив у Христі Ісусі, Господі нашім».

Ангели, князівства і сили щиро бажають вивчити це Євангеліє спасіння, коли воно проповідується Святим Духом, що сходить з неба. І коли вони вивчають цю силу Божу у спасінні людей, то дізнаються нові одкровення багатогранної премудрості Божої відповідно до Його вічної мети, яку Він задумав у Христі Ісусі, Господі нашому. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 березня 1897 р.)

Наука спасіння. Божа наука

Бог є від вічності до вічності. Отже, від вічності до вічності була і є Його вічна мета, яку Він замислив у Христі Ісусі, Господі нашому. Скільки часу знадобиться ангелам, щоб дістатися до самої глибини, щоб вичерпно дослідити цю вічну мету? Вічність. Це досить ясно. І коли ця мета відкривається в Євангелії, стає відомою через таємницю Божу, яка є «Христос у вас, надія слави», досить очевидно, що ангели вивчають і її. І коли вони вдивляються в неї, то бачать там явлену багатогранну премудрість Божу згідно з Його вічним задумом. Вони бажають осягнути її. І роблячи це, вони вчаться.

Що ж, тоді, оскільки ангели розуміють усі інші науки більше, ніж будь-яка людина розуміє хоч яку-небудь науку, коли вони зацікавлені в ній понад усе, і постійно вчаться з неї; хіба це не факт, на який ми з вами можемо спокійно поклатися? Чи не є це предметом, більш гідним нашого найвищого роздуму, ніж усі інші, разом узяті? І хіба ми можемо спрямувати наші серця до цього і віддати цьому всю нашу душу, будучи при тому не науковими?

Ми не нападаємо на інші науки. Ми не говоримо, що всі інші науки треба ігнорувати і вважати не гідними уваги. Ні, ми кажемо, що ця наука більша, ніж вони всі разом узяті, і що все, що ми вивчаємо в них, має бути в підпорядкуванні цій єдиній науці. Чи буде хто-небудь суворо науковою людиною, якщо зосередить усі свої сили і найвище мислення на науку, коли вищий із можливих авторитетів каже йому, що під рукою в нього є вища наука? **Отже, будь-яка людина, яка не спрямовує своє найпіднесеніше мислення і всі свої сили насамперед на цю науку і не дозволяє їй керувати всіма іншими, не є вченим.** І також не є мудрою. Бо ця наука – спасіння.

Одна людина, яка згадується в Біблії, була досконало обізнана в універсальній науці – у всіх природничих науках цього світу. Ось слова Писання: «І дав Бог Соломонові дуже багато мудрости та розуму, а широкість серця як пісок, що на березі моря. І збільшилася Соломонова мудрість над мудрість усіх синів сходу та над усю мудрість Єгипту. І був він мудріший від усякого чоловіка, від Етана езрахїтського, і Гемана, і Калкола та Дарди, Махолових синів. А ім'я його було славне серед усіх людей навколо. І він проказав три тисячі приказок, а пісень його було тисяча й п'ять. І говорив він про дерева, від кедру, що на Ливані, й аж до ісопу, що росте на стіні. І говорив про худобу, і про птаства, і про плазуюче та про риб» (1 Цар. 4:29-33).

Він говорив про дерева: від кедра, який на Ливані, до ісопу, що проростає зі стіни. Як це називається в науці? Ботаніка. Він розумів ботаніку краще, ніж будь-хто інший у світі.

Він говорив і про звірів. Яким було б наукове визначення цьому, яке з'явилося сьогодні? Зоологія. Соломон розумів зоологію краще, ніж будь-яка людина, що живе сьогодні у світі. Він навчав, бо сказано, що він говорив про все це. Він викладав ці науки.

«І про птахів». Що це за наука? Орнітологія. Отже, Соломон викладав науки: ботаніку, зоологію, орнітологію.

Що далі? «І про плазунів». Що це за наука? Герпетологія.

«І про риб». А що це за наука? Іхтіологія.

Люди, які читають цей уривок Писання, зазвичай не думають про Соломона як про універсального вченого. Але якби було сказано, що Соломон говорив про ботаніку, зоологію, орнітологію, герпетологію та іхтіологію, вони були б готові сказати: «Якою чудовою людиною був Соломон!»

І все ж, хоча він так добре знався на всіх цих науках, ось що він каже: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе».

Що ж, на його думку, стояло вище за всі науки, разом узяті? Спасіння Боже.

Володіючи природним розумом, людина може заглибитися в природничі науки і зробити безліч відкриттів. І хоча не всі вони вірні, але деякі моменти можна вважати істинними. **Але шлях Соломона був не таким. Бог дав Соломону мудрість, щоб він побачив усе це в Божому світлі. Він говорив про це Божою мудрістю.** Таким чином, наука, якої навчав Соломон, була Божою наукою. Ботаніка, яку він викладав, була справжньою, Божественною ботанікою. Зоологія, яку він викладав, була Божественною зоологією. Це були Божі погляди, Божа істина, Божа наука у всіх сенсах. Це не була наука, хибно названа наукою. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 березня 1897 р.)

Наука Соломона. Потреба світу

Оскільки наука, якої навчав Соломон, – Божа, і сама по собі Божественна, тоді чому Господь не дав це все нам? Чому Він не залишив світові трактат Соломона з ботаніки і з усіх інших предметів? Тому що це не те, що потрібно світу насамперед. Людина може знати це все і розуміти, як Соломон. Але яка їй користь, якщо вона не володіє наукою спасіння насамперед? Соломон мав усе це; але, коли він відвернув своє серце від Бога, від науки спасіння і від вивчення її всім серцем, яку користь принесло йому знання інших наук? **Скільки в них було сили, щоб утримати його від його природного «я» і від розпусти, яка була в ньому.**

Коли він відвернув своє серце від науки спасіння, хоч мав усі інші, він був таким же поганим, таким же нечестивим, повністю поглиненим ідолопоклонством і всіма нечистими речами, ніби він не знав простих букв А, Б, В.

Таким чином, ми бачимо, чому Господь не зберіг для людини все, що є в науці. Припустімо, що люди мають усі знання, що були в Соломона, і вони можуть навчати цього, як навчав Соломон. Із серцем, що не віддане Богові, з душею, яка не врятована, яка користь їм від науки? Вона не зможе утримати від усякого роду нечестя і розпусти, які знаходяться в серці.

Ці безпечні науки – не те, що потрібно світу сьогодні в першу чергу. **Серце має бути очищене, душа має бути врятована, весь характер – перебудований, розум – перемінений на образ і славу Божу, щоб життя відображало Його праведність, щоб пізнання одного Бога було явлене усьому світові. Хоча ми маємо все, що можуть дати всі інші науки, вони нічого не принесуть без спасіння, бо мине зовсім небагато часу, і ми не матимемо нічого з цього взагалі.** Про це варто замислитися сьогодні, під час усіх наших занять, читань і досліджень.

В наш час є люди, які розмірковують над всіма цими науковими темами, але вони не роблять це правильно. **Вони заходять так далеко, що взагалі не знаходять місця для Бога. А людина без Бога, думками якої не керує розум Божий, не здатна правильно мислити на всі ці інші теми.** Але розум не налаштований правильно, поки він не оновиться за образом Того, Хто його створив. Розум має бути перетворений, оновлений. Ми повинні мати зовсім інший розум. Кожна думка має бути приведена в послух, у підпорядкування Христу.

В цьому і полягає робота спасіння, щоб відновити образ Божий в душі, щоб упорядкувати розум так, аби він був відображенням, сяйвом праведності, думкою лише живого Бога. Коли це буде зроблено і робота Божа буде завершена в цьому світі, коли пізнання Бога стане відоме всім людям, тоді Господь відкриє нам всесвіт і вічність. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 березня 1897 р.).

Дві сторони у великому конфлікті

«Самозбереження – перший закон природи».

Але самопожертва – перший закон благодаті.

Для самозбереження необхідний самозахист.

Для самопожертви необхідна самовіддача.

Під час самооборони можна застосовувати тільки силу.

У самопожертві єдине, що може бути використано, – це любов.

У самозбереженні, шляхом самозахисту із застосуванням сили, одна сила зустрічається з другою, а це означає тільки війну.

У самопожертві, шляхом самовіддачі через любов, сила зустрічається з любов'ю, і це означає тільки мир.

Самозбереження, таким чином, означає тільки війну; тоді як самопожертва означає тільки мир.

Але війна означає тільки смерть. Отже, самозбереження, що означає тільки війну, означає тільки смерть; а самопожертва, що означає тільки мир, означає тільки життя.

Будучи першим законом природи, самозбереження означає тільки смерть, тоді як самопожертва, будучи першим законом благодаті, означає тільки життя.

Але тільки смерть є відплатою за гріх; таким чином, природа означає тільки смерть лише тому, що природа означає гріх; так само як і життя є тільки нагородою за праведність; отже, благодать означає тільки життя лише тому, що благодать означає праведність.

Гріх і праведність, природа і благодать – прямо протилежні й антагоністичні елементи. Вони займають абсолютно різні сфери. **Природа, самозбереження, самозахист, сила, війна і смерть займають тільки царство гріха; натомість благодать, самопожертва, самовіддача, любов, мир і життя займають тільки царство праведності.**

Царство гріха – це царство сатани. Царство благодаті – це царство Бога. Уся сила царства благодаті спрямована на спасіння людей від панування гріха. Це для того, щоб «як гріх запанував на смерть, так запанувала благодать через праведність до вічного життя Ісусом Христом, Господом нашим» (*пер. з англ.*).

На чиєму боці ви стоїте в цьому великому конфлікті? (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 29 квітня 1897 р.).

Своєчасний протест

Один автор пише: «Я хотів би запитати, чи немає в наш час сильної тенденції ставити на місце Творця ті невидимі сили, через які Він діє. Як рідко в наукових книжках (навіть у тих, що видаються християнськими товариствами) ми бачимо в наші дні згадку про мудрість Творця; завжди «природа» робить те чи інше, «вона» змінює той чи інший орган відповідно до потреб того чи іншого виду. В одному науково-популярному журналі, який редагує священнослужитель, я прочитав у статті, написаній іншим священнослужителем, такі уривки, як цей: «Чому природа не обмежила його місце проживання березою і не заборонила йому відкладати яйця на різних інших деревах?» І це гарний приклад стилю написання, прийнятого сучасними авторами з природничої історії.

Знову ж таки, де той натураліст, який наважується відкинути доктрину еволюції шляхом природного відбору? Він знає, що ніколи не користуватиметься репутацією, якими б не були його досягнення, якщо в нього вистачить сміливості поставити під сумнів теорію, в якій заперечується провидницька турбота всеблагого Творця.

Ця теорія, що настільки популярна серед людей нинішнього покоління, насправді є твердженням неправди про те, що світ у минулому чудово обходився без постійного нагляду Творця і може це робити й досі. Така віра несумісна з християнством, адже нас вчать, що жоден горобець не впаде на землю без волі Отця. Якщо еволюція – це не християнство, то це має бути язичництво. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 6 жовтня 1892 р.).

Праведність і життя (ч. 1)

Хоча Євангеліє є великою таємницею, воно, тим не менш, надзвичайно просте. Кілька принципів, які легко засвоїти, охоплюють усі можливі його фази. Потрібно зрозуміти лише дві речі: потребу людини та здатність і готовність Бога задовольнити цю потребу.

Перш за все, ми бачимо, що всі люди грішні. «Як написано: Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного!» (Рим. 3:10-12). «Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (вірш 23).

Гріх є частиною самого єства людини; фактично можна сказати, що він і є людиною. Христос, який знав, що знаходиться в людині, сказав: «Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здириства, лукавства, підступ, безстидства, завидющее око, богозневага, гордоші, безум. Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганує!» (Мр. 7:21-23). **Ці злі справи виходять із серця не кількох людей або певного класу людей, але всіх людей, усього людства.** Нам сказано, що з серця «походить життя» (Пр. 4:23). **Тому ми знаємо, що ці злі речі є самим життям людини. Це означає, що життя людини за своєю природою – гріх.**

А гріх означає смерть. «Бо думка тілесна то смерть» (Рим. 8:6). «Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили» (Рим. 5:12). Таким чином, ми бачимо, що гріх несе із собою смерть. Смерть виникає від гріха, бо «жало ж смерти то гріх» (1 Кор. 15:56). «Зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:15). **З цих текстів ми дізнаємося, що в гріху закладена смерть. З милості Божої гріх не одразу призводить до смерті людини, бо Господь довготерпеливий, «не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).** Тому Він дає людям можливість покаятися. Якщо вони зроблять це, то гріх буде знято, і, звісно ж, вони будуть позбавлені смерті. **Але якщо вони відмовляться покаятися і покажуть, що люблять гріх, то він виконає те, що в ньому закладено, а саме смерть.** Можна було б навести багато інших текстів, щоб показати, що гріх означає смерть, але для теперішнього часу достатньо і цих. Нехай читач, якщо забажає, вивчить Ів.3:36; Повт. 30:15-20 разом з Повт. 11:26-28; Рим. 5:20, 21; 7:24.

Таким чином, гріх і смерть нероздільні. Де є одне, там є й інше. Врятувати від гріха – значить врятувати від смерті. Спасіння означає не просто позбавлення від наслідків гріха, а й від самого гріха. План спасіння не є, як дехто вважає, схемою, за якою люди вільні грішити скільки завгодно, запевняючи себе, що сповідання віри врятує їх від справедливої пустелі їхніх гріховних

вчинків. Навпаки, це план повного звільнення людини від гріха, щоб не було причин для смерті. Як не може бути смерті без гріха, так не може бути життя без праведності.

Але де людині взяти праведність? Вона не може отримати її від самої себе, бо в ній самій немає нічого, крім гріха. «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу» (Рим. 7:18). «Думка бо тілесна ворожнеча на Бога; бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:7, 8). **Оскільки все життя – гріх, очевидно, що єдиний спосіб знайти добро – це отримати інше життя. Саме це і пропонує Євангеліє.**

У той час як людина зла, Бог – добрий. Він не тільки добрий, але Він і єдиний, хто є добрий. Послухайте слова Спасителя, звернені до юнака, який прибіг запитати Його: «Учителю добрий, що робити мені, щоб вічне життя впадкувати? Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Мр. 10:17, 18). Це абсолютна істина. Це не виключає Христа, бо Христос є Бог. «Бог був у Христі» (Ів. 1:1). Життя Отця і Сина – одне й те саме (Ів. 6:57).

Не існує доброти поза Богом. Добро – це не почуття, а реальна річ. Добро не може бути окремо від дій. Воно не витає в повітрі, як запах квітів. Так само як не може бути такої речі, як солодкість. Як не буває солодкості без чогось солодкого, як не буває солоності без солі, так і не буває доброти без добрих справ. Усі шляхи Божі добрі й правильні. Його шляхи коротко, але вичерпно, описані в Його Законі. «Він дороги Свої об'явив був Мойсеєві, діла Свої дітям Ізраїлевим» (Псал. 103:7). «Блаженні непорочні в дорозі, що ходять Законом Господнім!» (Псал. 119:1). (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.)

Праведність і життя (ч. 2)

Оскільки закон Божий описує Його шляхи, а всі Його шляхи вірні, Його закон називається Його праведністю. Ми читаємо про це в Іс. 51:6, 7: «Здійміть свої очі до неба, і погляньте на землю додолу! Бо небо, як дим, продереться, а земля розпадеться, мов одіж, мешканці ж її, як та воша, погинуть, спасіння ж Моє буде вічне, а правда Моя не зламається! Почуйте Мене, знавці правди, народе, що в серці його Мій Закон: Не бійтеся людської ганьби та їхніх образ не лякайтесь». **Закон Божий – це Його праведність, а Його праведність складається з активних справ; тому Закон Божий – це життя Бога. Його життя – це стандарт праведності. Те, що схоже на Його життя, правильно, а все, що відрізняється від Його життя, неправильно.**

Ми не залишаємося в невіданні щодо того, що таке Боже життя, бо Він прожив його перед людьми в особі Ісуса Христа. Закон Божий був у Його серці (Псал. 40:8), а з серця походить життя; тому закон Божий був Його життям.

Дух Господній був на Ньому (Лк. 4:18), а «де Дух Господній, там воля» (2 Кор. 3:17). Тому життя Боже у Христі – це «досконалий закон волі», перебування в якому робить людину благословенною в її справах (Як. 1:25). У цьому світі ніколи не було іншого життя, вільного від гріха. Люди виснажували себе і витрачали своє життя, намагаючись жити праведно, і незмінно зазнавали невдачі. Кожен знає, що він грішник. Немає жодної людини, яка б не визнала, що в деяких речах вона могла б вчинити краще, ніж вчинила; і немає жодної людини, яка б у якийсь момент свого життя не сказала або не подумала, що збирається вчинити краще; і цим вона показує, що знає, що згрішила. **Совість кожної людини звинувачує її, навіть якщо вона не навчена закону Божому** (див. Рим. 2:14, 15).

Оскільки життя кожної людини саме по собі є гріхом, і в неї є тільки одне життя, а праведність не може бути створена з гріха, очевидно, що єдиний спосіб здобути праведність – це здобути інше життя. А оскільки єдине праведне життя, яке коли-небудь було відоме, – це життя Бога у Христі, очевидно, що грішник повинен отримати життя Христа. Це не більше і не менше, ніж жити християнським життям. Християнське життя – це життя Христа.

Але нехай ніхто не думає, що він може прожити це життя сам. Очевидно, що ми не можемо жити іншим життям в поєднанні з тим, яким ми завжди жили. Для того щоб жити іншим життям, ми повинні його мати. І також ніхто не може жити життям іншого. Жодна людина не може жити життям навіть свого найближчого друга, тому що, по-перше, вона не може успішно наслідувати те, з чим вона знайома в цьому другові, а по-друге, вона не може знати внутрішнє життя цього іншого. Наскільки ж менше людина може жити нескінченним життям Христа!

Люди іноді намагаються видати себе за когось іншого, але їх незмінно викривають в обмані; так має бути і з тим, хто береться жити життям Христа. Тисячі людей намагаються жити християнським життям, але причина їхніх невдач у тому, що вони намагаються жити життям Христа в поєднанні зі своїм власним.

Що ж можна зробити? Невже немає жодної можливості жити християнським життям? **Так, є, але потрібно дозволити Христу жити ним.** Люди повинні отримувати задоволення від того, що відмовляються від свого гріховного і нікчемного життя, і **вважати себе мертвими – просто ніким.** Тоді, якщо вони справді померли з Христом, то також будуть жити з Ним. І з ними буде так, як було з Павлом: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе.» (Гал. 2:19, 20). Коли Христу дозволено жити Його власним життям у людині, тоді, і тільки тоді, життя цієї людини буде в гармонії із законом Божим. Тоді вона матиме праведність, тому що в неї є єдине життя, в якому є праведність.

Якщо хтось сумнівається в тому, як можна отримати життя Христа, нехай прочитає розповідь про Його чудеса, про те, як Він зціляв хворих і воскрешав мертвих. Прочитайте, як Він дав нове життя бідній жінці, чиє життя щодня згасало (Лк. 8:43-48). Прочитайте, як Він дав життя Лазареві та доньці правителя. Дізнайтеся, що Його слово – живе слово, яке має силу давати життя всім, хто приймає його з вірою. Дізнайтеся, що життя Христа перебуває в Його Слові, тож коли це Слово чуєть і вірять в нього, Христос Сам оселяється в серці вірою (Еф. 3:17). Нехай усе це стане живою реальністю, і ви обов'язково матимете життя через Його ім'я. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 6 жовтня 1892 р.).

Покров не від Духа Святого

«Горе синам неслухняним, говорить Господь, що чинять наради, які не від Мене, і складають умови, та без духу Мого, щоб додати гріх на гріх» (Іс. 30:1, пер. Огієнка). «Горе непокірним дітям, каже Господь, які беруть пораду, але не від Мене, і покривають покрывом, але не від Духа Мого, щоб додавати гріх до гріха» (пер. з англ.).

Дух Божий – єдиний надійний покров для будь-якої душі. **Але тут описаний народ, який прагне покрити себе покрывом, що не належить Духу Божому.**

Про людей, як вони є в цьому світі, Господь говорить, що вони «і злиденні, і жалюгідні, і бідні, і сліпі, і нагі». І ніколи не годиться постати в такому вигляді перед Господом. Серця людей знають це, і тому вони шукають прикриття. Це правильно; вони повинні мати покров. Але біда в тому, що вони не шукають покрову належним чином: вони «покриваються покрывом, але не від Мого Духа», говорить Господь.

В іншому місці (Іс. 59:5) Він каже, що вони «плетуть павутину», з якої роблять собі одяг для покриття. Яким же дивним має бути уявлення людини, щоб думати, що такий матеріал, як павутиння, буде достатнім для покривання того дня! Ні, ні! Господь продовжує: «Павутина їхня не стане одягом».

Але з якого ж матеріалу вони плетуть цю павутину, щоб зробити одяг для прикриття себе? Ось відповідь: «Павутиння їхнє для одягу непридатне, і вони не вкриються своїм витвором; діла їхні – діла неправедні, і насильство в руках їхніх»

Зі своїх власних справ вони хочуть зробити одяг, щоб прикритися ним того дня, коли Бог шукатиме Єрусалим зі свічками. Але така праведність подібна до брудного лахміття і ніколи не зможе покрити людину так, щоб сором її наготи не проявився. Це лише павутина для захисту і прикриття в той великий день, коли впадуть вежі.

Їхні справи – це діла беззаконня, і, здійснюючи нові, вони тільки «додають гріх до гріха». Але гріх зробив нас нагими. І, звісно, те, що зробило нас нагими, ніколи не зможе нас одягнути. Тому ніякі наші справи не можуть нас одягнути; ними ми ніколи не зможемо надійно прикритися. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 січня 1898 р.).

Одяг праведності

Нас нічого не повинно бентежити. Послухайте, що говорить Господь, праведний Суддя: «Купіть у Мене... білий одяг, щоб одягнутися і щоб не було видно сором'язливості наготи вашої» (*пер. з англ.*). Це дасть нам змогу одягнутися в досконалий одяг і бути до вподоби великому Царю.

Але Він каже: «Купіть», а як я можу купити, якщо я тільки «жалюгідний, і вбогий, і злидений»? О, «прийдіть, купіть... без грошей і без ціни», «ви продали себе за ніщо; і без грошей спокутуєте себе». Тому «я буду радіти за Господа, душа моя буде веселитися за Бога мого, бо Він зодягнув мене в одяг спасіння, Він вкрив мене одягом праведності» (*пер. з англ.*).

Цей одяг – не павутина. Кожна його нитка була виготовлена з характеру вічного Бога; Він Сам виткав цей одяг на дорогоцінному ткацькому верстаті життя Свого Єдинородного Сина на землі. Цей одяг праведності Божої, що дається по вірі в Ісуса Христа, чудово вкриє кожную душу, яка прийме його, і зробить цілковито бажаною на подвір'ях великого Царя в той великий день.

Одягання в цей одяг готує нас і до покриття Духом Божим. Бо цей Дух є печаткою Божої праведності на всіх, хто має цю праведність. І коли Він покриває нас одягом Своєї праведності, Він запечатує цю праведність на нас хрещенням Святим Духом. І тому потрібно шукати покров Його Духа. Тому це є правильним прагнути його. Тож шукайте його так, щоб напевно отримати.

Цей покров Духа Божого має захистити народ Божий у страшні часи «години спокуси, що прийде на весь світ, щоб випробувати тих, що живуть на землі», коли кари справедливого суду і гніву Божого будуть вилиті на світ, що утвердився в нечесті.

Не намагайтеся зодягнути себе у свої справи – це лише плетіння павутиння; це лише діла беззаконня, і Дух Святий не може поставити на них Своєю печатку схвалення. Одягніться тільки в одяг Божої праведності, і тоді Дух Святий охоче і з радістю поставить на вас печатку досконалої праведності на вічні часи.

Тоді ви будете вкриті покровом Його Духа і будете захищені, врятовані та визволені у великий день Його гніву. Бо скоро настане великий день Його гніву, і хто встоїть?

Чим ви покриті? «Прийміть Духа Святого». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 січня 1898 р.).

Врятований Його життям (ч. 1)

Смерть Христа примиряє віруючого грішника з Богом. Люди за природою своєю вороги Богові, і ця ворожнеча полягає в непокорі Його закону (Рим. 8:7). Закон Божий – це Його життя, а Його життя – це мир. Тому Христос – наш мир, у Ньому ми стали праведністю Божою, або, іншими словами, уподібнилися життю Божому. Покладаючи Своє життя, Христос дає його кожному, хто прийме. Ті ж, хто приймає його так, щоб могли сказати: «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені», **примірилися з Богом, бо мають те ж саме життя.** Вони просто здійснили обмін, віддали своє життя Христу і прийняли Його життя натомість.

Коли Христос віддає Себе людині, Він віддає все Своє життя. Кожна віруюча людина отримує всього Христа. Вона отримує Його життя як немовля, як дитина, як юнак і як зріла людина. Людина, яка визнає, що все її життя було тільки гріхом, і добровільно відмовляється від нього заради Христа, здійснює повний обмін і отримує життя Христа від немовляти до зрілості замість свого власного. **Тому така людина обов'язково має вважатися праведною перед Богом. Вона виправдана не тому, що Бог погодився ігнорувати її гріх через її віру, а тому, що Бог зробив її праведною людиною – виконавцем закону, віддаючи їй Своє власне праведне життя.**

Про те, що прощення гріхів відбувається через прийняття життя Христа замість свого гріховного, свідчить твердження про Христа, що ми «маємо відкуплення Кров'ю Його і прощення гріхів» (Кол. 1:14). «Кров спокутує душу», «бо життя плоті в крові» (Лев. 17:11, *пер. з англ.*). Отже, ми маємо відкуплення через кров Христа, через Нього ми примирені з Богом, бо у Своїй смерті Він дає нам Своє життя.

Отримання цього життя по вірі робить нас такими, що стоять перед Богом так, ніби ми ніколи не грішили. Закон ретельно перевіряє нас і не може знайти нічого поганого, тому що наше колишнє життя минулося, а те життя, яке ми маємо зараз – життя Христа – ніколи не робило нічого поганого. Але як щодо майбутнього? Як ми були примирені з Богом смертю Його Сина, так і тепер ми маємо бути спасенні тим життям, яке Він дав нам у Своїй смерті. Як нам зберегти це життя? Так само, як ми його отримали. «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть» (Кол.2:6). А як ми прийняли Його? Вірою. Тому ми повинні зберігати Його життя вірою, «праведний житиме вірою». Віра в Христа забезпечує духовне життя так само напевно, як вживання ситної їжі забезпечує життя фізичне. Спаситель говорить нам: «Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресу Я останнього дня. Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття.» (Ів. 6:54, 55). Ми їмо Його тіло, харчуючись Його словом (вірш 63), бо написано, що людина житиме «всяким словом, що виходить із уст Божих». (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 6 жовтня 1892 р.).

Врятований Його життям (ч. 2)

«Врятований Його життям». Якою буде природа цього життя? Воно буде без гріха, «бо в Ньому немає гріха» (1 Ів. 3:5). «Гріх є порушення закону» (вірш 4, *пер. з англ.*). Тому це життя буде праведністю закону. «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той самий» (Євр. 13:8), і тому життя, яким Він житиме в нас зараз, буде тим самим життям, яким Він жив, коли був на цій землі вісімнадцять століть тому. Він прийшов сюди, щоб дати людям повний приклад Божого життя. Усе, що Він робив тоді, Він робитиме зараз у тих, хто приймає Його, а все, що Він не робив, не може бути зроблено тими, хто повністю приймає Його життя. Давайте звернемо увагу на деякі особливості відповідності Його життя закону Божому.

Почнемо з десятої заповіді: «Не жадай». **Ісус був настільки далекий від прояву будь-яких слідів користолюбства, що навіть не наполягав на тому, щоб мати речі, які належать Йому.** «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Фил. 2:6, 7). Тому той, у кому живе Христос, не жадатиме того, що йому не належить, і навіть не наполягатиме на тому, щоб завжди мати свої «права». Любов, яка є виконанням закону, «не шукає свого».

Візьмемо дев'яту заповідь. Не потрібно більше нічого говорити, окрім того, що Він – «Свідок вірний і правдивий» (Об'явл. 3:14). «Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу» (1 Петр. 2:22). Ті, в кому живе Христос, говоритимуть істину, і їх відрізнять «любов до істини».

Що стосується восьмої заповіді, то виконання її Христом досить ясно видно з посилання на десяту. **Той, Хто добровільно відмовиться від того, що належить Йому, буде найдалшим від того, щоб взяти чуже.** Усе Його життя було віддачею. Він був багатий і зубожів, щоб інші збагатилися.

Христос міг сказати: «Надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має» (Ів.14:30). Тому в Ньому не було ані найменшого сліду нечистоти. Він не знав гріха.

Його життя було досконалістю шостої заповіді. Він сказав: «Бо Син Людський прийшов не погубити життя людське, а спасти його» (Лк. 9:56, *пер. з англ.*). Він «ходив і робив добро» (Дії 10:38, *пер. з англ.*). Він прийшов, щоб зруйнувати смерть і явити життя і безсмертя через Євангеліє (2 Тим. 1:10). Тому Він житиме життям любові та доброї волі до всіх людей у душі кожного, хто приймає Його. В тих, чие життя належить Христу, не буде ні гніву, ні чвар, ні ревнощів, ні заздрості.

Не може бути ідолопоклонства в тих, в кому живе Христос, бо коли Його спокушав диявол, Він заперечив йому словами: «Написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому» (Лк. 4:8). Замість того, щоб мати інших богів перед Єдиним Богом, Його їжею повинно було виконувати волю Отця Небесного (Ів. 4:34).

Ті, у кому Христос живе Своїм життям, будуть шанувати старших і будуть слухняні батькам. Хоча батьки знайшли Ісуса в храмі, де Він сидів з учителями, ставив запитання і відповідав на них, дивував вчених людей Своєю мудрістю, Він не вважав Себе вищим за послух батькам. «І пішов Він із ними, і прибув у Назарет, і був їм слухняний» (Лк. 2:51).

А як щодо четвертої заповіді? «І звичаєм Своїм Він прийшов дня суботнього до синагоги, і встав, щоб читати» (Лк. 4:16). Він визнавав закон про суботу, кажучи: «Тому можна чинити добро й у суботу» (Мт. 12:12). Він називав Себе Господом суботнього дня, тому що Він створив його. **Він ніколи не дотримувався жодної неділі.** Тому в Його житті немає ніякого дотримання неділі, щоб передати тим, хто вірить у Нього. **Його життя може передати тільки дотримання дня суботнього.** Як Він дотримувався суботи, коли був на цій землі, так Він має дотримуватися її і зараз у тих, у кому Він живе. Бо Він не змінюється. Він «учора, і сьогодні, і навіки Той самий». На цій землі Він жив тим самим життям, що й на небі до приходу на землю, і зараз Він живе тим самим життям, що й тоді.

Є безліч людей, які люблять Господа, але ще не знають, що дотримання неділі не є частиною Його життя, і, отже, ще не підкорили себе Йому в цьому відношенні. Але в міру зростання в благодаті та пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа вони дізнаються, що дотримання суботи, сьомого дня, є такою самою частиною життя Христа, як і слухняність батькам або правдива мова, **і вони дозволяють Йому жити цією заповіддю також і в них.** Коли ми дозволяємо Христу жити в нас у всій Його повноті, ми стаємо синами Божими, бо ми живемо життям Христа; і Отець буде задоволений нами, як Він був задоволений Своїм Єдинородним Сином. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

«Недалеко» – значить «близько»

Чи думали ви коли-небудь, що Бог перебуває далеко від вас, і ви не знаєте, як його почути?

На все це Він відповідає, що «Він недалеко від кожного з нас».

Бути «недалеко» – значить бути поруч. А якщо Він не далекий від кожного з нас, то, звісно, Він і близький до кожного з нас.

Чи спало вам на думку, що ці слова: «Він недалекий від кожного з нас» – були вперше вимовлені перед величезним натовпом язичників, до того ж грецьких язичників, що опустилися до самих глибин ідолопоклонства та всіх інших грецьких язичницьких гидот; і що там не було жодного, хто навіть сповідував би християнство, окрім того, хто це говорив?

Це правда; це було сказано Павлом в Афінах; він був там «один», і говорив він перед натовпом, що складався з одних язичників. Усім їм він сказав за натхненням Божим: «Він недалеко від кожного з нас».

Якщо це вірно стосовно язичників, то як же тоді на рахунок вас, які вірують у Нього і люблять Його? Чи далекий Він від вас? Ні, ні; Він не далекий від вас; Він близький до вас.

Так, Він більш ніж близький до вас, Він каже: «Ось, Я з вами». Більше того, Він каже: «Я з вами завжди». Так, навіть більше того, Він каже: «Я ніколи не залишу тебе і не покину тебе».

Тоді, будь ласка, ніколи більше не думайте, що Бог далеко від вас. Ніхто, крім диявола, не може нав'язати такого. Будь ласка, вірте Господу, а не дияволу. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 20 січня 1898 р.).

Розбите, скрушене серце

Ісус помер від розбитого серця. «Моє серце зламала наруга» (Псал. 69:20). Це дуже важливо. Саме невдячність і докори тих, заради кого він переніс жорстокі страждання на хресті, розбили Його серце.

І коли в той великий і страшний день, що гряде, всі ті, хто таїть в собі невдячність чи докір, побачать, що вони насправді зробили і що вони втратили, **докір також розіб'є їхні серця**, хоча в їхньому випадку це буде самодокір. Хто може це винести! Тому, будь ласка, не будьте більше невдячними та докірливими перед Хрестом Христовим.

Глибша істина, ніж ця, полягає в тому, що з цими людьми було б те саме, якби вони перебували не в «пеклі», а на небесах. **Для них рай був би тим самим, що й «пекло»; адже причиняти біль буде не те, що зовні, а те, що всередині.**

І ще глибша істина полягає в тому, що **навіть якби їхні невдячність і докори не повернулися до них, і їх помістили б на небеса, однаково вони померли б від розбитого серця. Бо якщо взяти цих людей, які абсолютно не знали істинної і тривалої радості, і помістити їх у незрівнянне і вічне блаженство небес з запевненням, що це все навіки належить їм, приголомшливе усвідомлення цього факту розірве серце.**

Хіба ви не знаєте, що серце може бути розбите від радості точно так само, як і від горя! Хіба ви не знаєте, що подібне траплялося, хоча, звісно, у цьому світі лиха й печалей серце, розбите радістю, трапляється набагато рідше, ніж серце, розбите горем!

У всьому цьому є одне важливе зауваження: не весь рай – в раю, і не все «пекло» – в «пеклі». Уся суть того чи іншого місця полягає в тому, щоб бути придатним для нього.

Бути придатним для раю – ось що зробить рай повним раєм. І – жахлива істина! – бути придатним для «пекла» – це те, що зробить «пекло» цілковитим «пеклом». Ніхто не може виявити ні те, ні інше місце, не будучи придатним для цього; і іншого місця не існує.

Тож, дорогий друже, не треба нагромаджувати проти Хреста Христового невдячність і докори, які годяться для пекла і які, звісно, розіб'ють серце. Прийми Його, віддайся Йому, щоб тепер познайомитися і насолодитися істинною і вічною небесною радістю, що годиться для раю, щоб, коли сам рай з усією його славою, з усім його незрівнянним блаженством, з його повнотою вічної радості буде покладено на серця викуплених, твоє серце не було б розбите цим.

Усе, що відбувалося в земному житті Христа, наповнене сенсом. А найжахливіша з усіх подій, наділена найстрашнішим змістом, – це розбите серце Спасителя! Подумайте про це уважно, дослідіть це з благоговінням. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 27 січня 1898 р.).

Проповідь Слова

«А Пилип відкрив уста свої, і, зачавши від цього Писання, благовістив про Ісуса йому» (Дії 8:35). У нас немає подробиць цієї проповіді; ми знаємо тільки її результати, і це найкращий тест для будь-якої проповіді: Пилип проповідував про Ісуса, ця проповідь була адресована одній людині, і його слухач знайшов Ісуса.

Але було б помилкою називати цю проповідь Пилипа «проповіддю». Словники кажуть нам, що проповідь – це промова, яку виголошує публічно зазвичай священнослужитель з метою релігійної настанови і яка ґрунтується на якомусь тексті або уривку з Писання. Ми можемо бути впевнені, що Пилип не стояв у колісниці і не «виголошував» промову. Відчуття відповідності речей достатньо, щоб зрозуміти, що **він не займався ораторським мистецтвом. Він просто сидів у колісниці і розмовляв з євнухом, поки вони їхали.**

Більше того, проповідь Пилипа не «ґрунтувалася на якомусь тексті або уривку з Писання». **У його дні люди проповідували саме Слово. Обґрунтування проповіді на тексті Писання було встановлено для людей, які прийшли після і розбестили церкву мудрістю людською.** Апостол Павло розповідає, як чинили люди, які проповідували не себе, а Христа Ісуса Господа. Він каже: «І слово моє й моя проповідь не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій... А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного» (1 Кор. 2:4, 5, 12, 13).

Відповідно до цієї практики, коли апостол вирушив у Салоніки, він «говорив із ними з Писань» (Дії 17:2). У цьому вірші говориться, що це було «за його звичаєм». Про те, як Христос проповідував, свідчить вигук двох учнів, з якими Він розмовляв дорогою до Еммаусу: «І говорили вони один одному: Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли виясняв нам Писання?» (Лк. 24:32). **Це не було повчання, це була проповідь слова.**

Зауважте також, що в тому самому розділі, де розповідається про проповідь Пилипа євнухові, говориться про церкву, що була в Єрусалимі, що «всі, крім апостолів, розпорошилися по краях юдейських та самарійських», і що «ходили тоді розпорошенці, та Боже Слово благовістили» (Дії 8:1, 4). Є різні слова, перекладені як «проповідувати», але це те саме слово, яке використовується в інших місцях цього розділу і яке використовував Христос, коли сказав, що Він помазаний проповідувати Євангеліє вбогим. Грецькі вчені кажуть нам, що це слово означає «базікати» або розмовляти. Так, Ісус розмовляв із жінкою біля колодязя і з двома учнями по дорозі, відкриваючи їм Писання. Павло міркував

з Писання, порівнюючи духовне з духовним, а Пилип проповідував євнуху. **Так і учні в Єрусалимі, ніхто з них не був проповідником у звичайному розумінні цього слова, коли були розсіяні світом, ходили всюди, говорячи слово всім, кого зустрічали.**

Таким чином, виходить, що справжнє проповідування, в Біблійному сенсі цього слова, а це єдиний сенс, у якому ми маємо право використовувати це слово, є не більше і не менше, ніж те, що зазвичай називають читанням Біблії. І це не мало. Щоб бути здатним виконувати роботу читача Біблії, потрібне знання Біблії, рівне тому, що вимагається від того, хто проповідує перед натовпом. Немає жодної реальної різниці в роботі цих двох людей. Чому слід вважати, що для проповіді Слова одній людині потрібне менше знання Слова, ніж для проповіді його ста людям? Найчудовіша і найблагодатніша промова Ісуса, яка записана в книзі, була проповідувана одній людині вночі. Той, хто проповідує ста людям, має тільки сто тих, кому потрібно проповідувати.

Перевіркою спроможності будь-якого проповідника проповідувати Євангеліє є його здатність проповідувати Ісуса одній людині. І це просто його здатність розповісти цій людині те, що він сам знає про Господа Ісуса та Його Слово, щоб і вона теж могла дізнатися про це. Щоправда, Бог не покликав кожного, хто може проповідувати одній людині, проповідувати натовпу; але знання Бога і Його Слова, що дає змогу людині проповідувати одному, дало б їй змогу проповідувати сотні, якби її покликали це робити. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

Не зовні, а всередині

Не те, що зовні, а те, що всередині, робить нас християнами і зберігає нас такими.

Якщо ви думаєте, що могли б бути кращими християнами, якби в церкві були кращі брати і сестри, ви сильно помиляєтеся. Все якраз навпаки: якби ви були найкращим християнином, ви б знайшли в церкві найкращих братів і сестер.

Якщо ви думаєте, що могли б робити все краще, якби у вас були кращі сусіди, ви сильно помиляєтеся. Істина полягає в тому, що, якби ви робили все краще, у вас були б кращі сусіди. І якби ви були кращим християнином, ви б чинили краще. Ви повинні бути кращими, перш ніж зможете робити краще.

Християнство не походить від нас самих, ні від когось і ні від чогось, що нас оточує. Воно сходить прямо з небес у кожному душі, яка прийме його. І, маючи своє джерело на небі, воно не залежить і не може залежати ні від чого земного.

Таким чином, християнин має радість у горі, мир у збентеженні, багатство в бідності, товариство на самоті, дружбу серед чужих і навіть ворогів. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 3 лютого 1898 р.).

Зростаюча небезпека

Один служитель сказав: «Біблія – це зірка, за якою мудреці слідували, поки вона не з'явилася над немовлям. Така її місія, і коли вона досягла цієї мети для душі, її робота здебільшого закінчена».

Інша заява, зроблена служителем: «Замість того, щоб стверджувати, що Буття, Притчі та Малахія мають рівний авторитет зі словами нашого Господа, «Нова критика» говорить, що вони істинні або неістинні тільки в тій мірі, в якій вони свідчать про Христа». «Будь-який текст Писання має авторитет лише тоді, коли він свідчить про Ісуса, тобто тільки якщо він дихає духом Господнім».

Помилка в цих твердженнях полягає в тому, що вони відокремлюють Христа від Слова. **Писання ведуть душу до Христа** не як дорожній дороговказ, що вказує шлях до міста, але який потрібно залишити, щоб досягти міста. **Натомість Писання відкривають Христа в собі.** Той, хто тримає в руках Біблію і не бачить у ній Христа, не приходять до Христа, хто б він не був за фахом. **Христос є Словом Божим, тому що в Ньому відкрита воля Бога щодо людини; і ця воля відома в Біблії, бо Дух Христа був у людях, які писали її, «а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим».**

Але найгірше те, що «Нова критика», за словами її захисника, наважується судити Біблію, а отже і Самого Господа. Вони кажуть: «Люди повинні відкидати все, що в Біблії не узгоджується з духом Христа!». Але звідки вони знають, що перебуває в гармонії з Ним? На підставі чого вони приймають рішення? Звичайно ж, за своїми власними уявленнями. Вони керуються своїми власними судженнями і почуттями, вирішують, яким має бути Христос, а потім відкидають усе в Біблії, що не узгоджується з їхніми уявленнями. Подібно до давнього Оригена, вони намагаються знайти сенс «гідний Бога».

Що ж насправді роблять люди, які дотримуються цього курсу? Насправді вони ставлять себе на місце Христа. Оскільки вони тлумачать Біблію відповідно до своїх уявлень про те, хто такий Христос, вони фактично кажуть, що Христос такий самий, як і вони. А це рівносильно тому, щоб сказати, що вони рівні Христу. Звичайно, люди, які так чинять, були б шоковані такою постановкою справи, тим не менш, це правда. Багато людей з добрими намірами захоплені спекулятивністю «Нової критики» та ідеєю, що в Біблії є ступені натхненності, і що **вони самі повинні вирішувати, яка частина Біблії натхненна, а яка ні;** і необхідно пояснити їм у найясніших і найрішучіших виразах те, що вони роблять.

Характерна риса папства – людини гріха, полягає в тому, що він «протривить та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Сол. 2:4). Але в чому різниця між цим

і «Новою критикою», яка ставить себе суддею Христа і Його Слова? Немає жодної різниці. В обох випадках це людина гріха.

Люди можуть бити на сполох з приводу зазіхань Риму, але небезпека полягає не в політичних діях романізму, ані в тому, що священнослужителі приймають папські обряди замість інших, менш тісно пов'язаних з Римом. **Небезпека полягає в ставленні так званих протестантів до Біблії. Вони самі готують шлях до того, щоб Рим отримав церковне панування у світі. Коли так звані протестанти виносять свій вирок Біблії, вони мають усі основні характеристики папства.** Кожна окрема душа, яка таким чином судить Біблію, є папою, наскільки простягається її влада. Така людина нічим суттєвим не відрізняється від папи, який засідає у Ватикані, крім рівня свого впливу.

«Людина гріха», про яку йдеться в Біблії, це опис багатьох людей гріха. Дух антихриста повинен бути в серцях окремих людей, перш ніж він зможе проявитися в цілому. Це піднесення самого себе, і це проявляється найбільш помітним чином у прийнятті або відкиданні Біблії залежно від того, подобається вона чи не подобається людській уяві. Нехай усі ті, хто бачить небезпеку у впевнених зазіханнях Риму, спрямують усі свої сили на проповідь Слова в його простоті й силі як живого Слова живого Бога, і вони виявлять, що поставили найдієвішу перепону Риму в серцях усіх, хто приймає таке вчення. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 6 жовтня 1892 р.).

Один впливає на тисячі

«Один женеться за тисячею». Якщо ви християнин, Господь має намір, щоб ви мали більше впливу на добро, ніж тисячі інших людей можуть мати на зло. Він хоче, щоб ви мали більший вплив на тисячу світських людей і грішників, ніж тисяча таких може мати на вас.

Яке розчарування для Господа, яка прикрість для ангелів і яке задоволення для сатани, коли людина, яка сповідує християнство, носить ім'я Господнє і стоїть під прапором Сильного Ізраєлевого, піддається впливу світських людей та грішників, тому що їх багато, а він один!

А коли таке відбувається, це показує, що серце не віддане Господу. Що в ньому справді є любов до світу і готовність брати участь у гріху; і ім'я Господа зневажається, і Той, хто несе прапор, ганьбиться християнським сповіданням таких людей. **І якщо ви виправдовуєте себе, не маючи справжньої християнської вірності, тим, що ви один, а навколо багато грішників, то ось у чому річ: у глибині душі ви не віддані Господу і співчуваєте ворогові.**

Відкиньте все це. Встаньте як істинний і вірний воїн. Присвятіть своє серце Господу, щоб бути вірним Йому, хоча жодна душа на землі не є такою. Тоді, хоча ви всього лише один, ви матимете більший вплив на тисячі, ніж тисячі можуть мати на вас. Пам'ятайте, що «не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот». «Подяка Богові, Який завжди приводить нас до перемоги у Христі та виявляє пахощі Його пізнання через нас на всякому місці» (*пер. з англ.*). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 17 лютого 1898 р.).

Нерозумна обережність

Є така річ, як зайва обережність. Це той випадок, коли люди не наважуються діяти за словом Господнім. Як часто трапляється, що люди визнають ясність Слова Божого, але все одно не наважуються спиратися на нього. **«Я знаю, що так сказано в Біблії, але я вважаю, що потрібно бути обережним. Я не вірю в те, що потрібно діяти занадто поспішно».** Така обережність – гріх. Це просто невіра. Зовсім по-іншому вчинила Марія, коли ангел сповістив їй про народження сина: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм». І Святий Дух вустами Єлисавети виголосив благословення на неї за її готову віру (див. Лк. 1:45). Зверніть увагу також на готовність пастухів повірити, коли їм було оголошено про народження Ісуса. Тільки-но ангели відійшли, вони сказали один одному: **«Ходім до Віфлеєму й побачмо, що сталося там, про що сповістив нас Господь»** (Лк. 2:15). Люди, які надто мудрі, щоб ухвалювати поспішні рішення, сказали б: «Ходімо до Віфлеєму і подивимося, чи так це». Але ці пастухи були досить прості, щоб повірити слову Господа без жодних сумнівів. **Саме такою вірою задоволений Господь.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892р.).

Таємне і відкрите життя

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно».

Зверніть увагу, тут не сказано, що Він відплатить вам таємно. **Ні, Він бачить вас таємно, Він чує вас таємно, але Він винагороджує вас, Він відповідає вам відкрито.**

Таким чином, Він навчає нас, що ми повинні дбати про таємне життя, а Він дбатиме про життя відкрите. **І як ми стежимо за своїм таємним життям і тримасмо його в порядку з Богом, так і Він буде стежити за нашим відкритим життям і тримати його в порядку з людьми.**

Однак шлях людини протилежний цьому: вона схильна постійно стежити за своїм відкритим життям, намагаючись виправити хибне враження тут, напростати викривлений вплив там, весь час нехтуючи таємним життям, відображенням якого є все зовнішнє.

Чи може крива палиця кидати пряму тінь? Не може також таємне «криве» життя бути прямим у явному вигляді. Коли крива палиця відкидає свою криву тінь, чи розумно возитися з тінню, щоб зробити її прямою? Ні, виправте палицю, зробіть її прямою, тоді з тінню не буде ніяких труднощів, всі, хто дивитиметься на неї, побачать, що вона рівна. Немає більше сенсу підправляти своє зовнішнє життя, щоб воно було правильним, виправте таємне життя, і Бог гарантує, що ваше явне життя буде прямим. Тоді приділіть свій час і увагу вашому таємному життю, проводьте багато часу з Тим, Хто бачить таємне, а Він приділить Свій час і увагу вашому відкритому життю. Він проводитиме багато часу з вами відкрито й перед тими, хто бачить тільки відкрите, і потурбується про те, щоб ваше відкрите життя говорило лише про добре, чисте та правдиве, щоб воно говорило тільки про Бога. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 24 лютого 1898 р.).

Бачити і вірити

Дуже часто кажуть, що «бачити – значить вірити». Але, як і багато інших людських приказок, вона не відповідає дійсності. Річ у тім, що в багато речей, які можна ясно побачити, люди не вірять. У Божому розумінні віра – це бачення. Речі невидимі для ока, чітко видно вірою. Не тому, що віруючий уявляє, що бачить їх, а тому, що вони реально існують, і віра лише відкриває їх. Ті, хто каже, що потрібно побачити річ, перш ніж повірити в неї, повинні винести урок із випадку з Хомою. Він не хотів вірити, що Христос воскрес. Він сказав: «Якщо не побачу на руках Його відбитка цвяхів, і не вкладу пальця мого у відбиток цвяхів, і не вкладу руки моєї в ребра Його, я не повірю» (*пер. з англ.*). Через кілька днів після цього йому пощастило зробити все це, і він вигукнув: «Господь мій і Бог мій». Тоді Ісус сказав йому: «Фомо, ти бачив Мене і увірував; блаженні ті, що не бачили, і увірували» (*пер. з англ.*). **Він повірив, але його віра не принесла з собою благословення.** Давайте не будемо позбавляти себе благословення, вимагаючи демонстрації замість простого доказу. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892р.).

«Як на небі, так і на землі»

Ми часто молимося, деякі з нас щодня: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі». Але чи багато хто з нас коли-небудь знаходив час, щоб дізнатися, як виконується Його воля на небі? І який сенс може бути в нашій молитві «нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі», якщо ми не знаємо, як виконується Його воля на небі?

Така молитва напевно буде розпливчастою і невизначеною, просто узагальненням, якщо ми не знаємо, як Його воля виконується на небі. Але коли ми це знаємо, наша молитва може бути чітко визначеною, точною і сповненою віри, і, отже, ми можемо бути впевнені, що, наскільки це стосується нас, воля Божа буде виконана на землі точно так само, як і на небі.

Господь не представляє людям марних речей. Так задумано і це може бути так, щоб слово виповнилося так само точно, як воно сказано в молитві. Але ми знову говоримо: «Як це може бути, якщо ми не знаємо, як це робиться на небесах, щоб наша молитва була чітко визначеною, позитивною і повною віри?

Хто перебуває на небі, щоб виконувати там волю Божу? Звичайно, ангели. Тоді, коли ми дізнаємося, як воля Божа виконується ними на небі і що вони роблять, щоб вона виконувалася в них на небі, ми зможемо знати, як молитися цією молитвою, щоб вона означала для нас саме те, про що в ній йдеться. Ми тоді точно знатимемо, як воля Божа виконуватиметься на землі, як на небі.

А що ж ангели?

По-перше: «Ангели повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі» (Мт. 18:10).

По-друге, Його ангели прислухаються до голосу Його слова. І вони «виконують слово Його», «прислухаючись до голосу Його слова» (Псал. 103:20, *пер. з англ.*).

По-третє, воля Божа в Його Слові, «як вона є на небі», передається Духом Божим: «Куди дух хотів іти, туди йшли і вони» (Єз. 1:20, *пер. з англ.*).

По-четверте, коли Дух Божий у такий спосіб доносить до їхньої свідомості волю Божу, як її викладено в Його Слові, до якого «дослухаються» ангели, **їхній дух негайно відгукується, і в такий спосіб Його воля одразу ж стає і їхньою волею:** «Куди дух хотів йти, туди йшли і вони, хоч би куди пішов дух». «І тварини швидко рухалися туди й сюди, як блискавка блискає» (вірші 20, 14).

Так виконується воля Божа на небесах. І саме так вона має виконуватися на землі. Саме про це йдеться в молитві: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі». І саме таким чином Його воля виконуватиметься на землі в кожному, хто, знаючи, як Його воля виконується на небесах, ставить себе в таке саме становище, як і небесні жителі, і молиться з обізнаною вірою.

Це ставлення ангелів на небі є саме таким, яке ми повинні займати на землі. Отже, читаємо про себе.

Перше: **ми завжди повинні споглядати обличчя Бога в особі Ісуса Христа**, «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій». «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимосся всі на славу Господню, і змінємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 4:6; 3:18). «Свої очі я зводжу до Тебе, що на небесах пробуваєш! Ото бо, як очі рабів до руки їх панів, як очі невільниці до руки її пані, отак наші очі до Господа, нашого Бога, аж поки не змилується Він над нами» (Псал. 123:1, 2).

Друге: ми повинні прислухатися до голосу Його Слова. «Ти відкрив мені вуха» (Псал. 40:6). «Господь Бог відкрив вухо Мені, й Я не став неслухняним, назад не відступив». «Він щоранку пробуджує, збуджує вухо Мені, щоб слухати, мов учні» (Іс. 50: 5, 4).

Третє: воля Божа в Його Слові має бути доведена до нашого розуміння Духом Божим. У цьому ми повинні постійно залежати від Духа Божого. «Розумій, що я говорю. А Господь нехай дасть тобі розум у всьому» (2 Тим. 2:7). «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:26). «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам» (Ів. 16:13).

Четверте: **коли Дух Божий доносить до нашого розуміння волю Божу, як її викладено в Його Слові, то наш дух негайно повинен відгукнутися і підкоритися Його Духу, щоб Його воля стала нашою волею.** «Усі, керовані Духом Господнім, є синами Божими». «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі» (Рим. 8:16). «Бо думка тілесна то смерть, а думка духовна життя та мир» (Рим. 8:6).

П'яте: **коли ми прислухаємося до Його Слова й отримуємо через Його Дух розуміння Його волі, як вона викладена в Його Слові – «як на небі», – і наш дух відповідає на Його Дух, так що Його воля стає нашою волею, тоді справа зроблена.** Його Слово сповнюється, Його воля виконується в нас на землі, як у тих, хто на небі. Вона звершується у нашому найпотаємнішому житті так швидко «як спалах блискавки», і сяє в усі часи перед усіма відкрито. Бо «Слово Моє... виконає те, що Мені завгодно» (Іс. 55:11, *пер. англ.*). І Слово Боже завжди діє миттєво: «бо сказав Він і сталося» (Псал. 33:9). «І приходять до Нього прокажені, благає Його, і на коліна впадає та й каже Йому: Коли хочеш, Ти можеш очистити мене! І змилосердився Він, простяг руку Свою, і доторкнувся до нього, та й каже йому: Хочу, будь чистий! І проказа зійшла з нього хвилі тієї, і чистим він став» (Мр. 1:40-42).

Чи бачите ви тепер ясніше, чи розумієте ви краще, як воля Божа виконується на небі і як вона повинна виконуватися на землі? Чи не можете ви тепер молитися більш обізнано: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі»? Чи молитесь ви тепер прямо, ствердно і з повною вірою: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі»? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 3 березня 1898 р.).

Як звільнитися від потреби

Хто б не був радий, якби він міг бути впевнений, що може мати все, що він хоче? Як багато серед нас людей, які сповнені незадоволених бажань! Це світ злиднів і горя. Не тільки ті, у кого немає грошей, відчувають нужду. **Часто від незадоволених бажань найбільше страждають ті, чії гроші обчислюються мільйонами.** Вони хочуть ще більше. Але є вірний спосіб, за допомогою якого кожна людина може мати все, чого вона хоче, може задовольнити всі свої бажання. Ось він: «Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй! Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання» (Псал. 37:3, 4). Це безсумнівно. Той, хто уповає на Господа, матиме все, що забажає. «Добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить», або широко; і ті, хто тішиться Господу, не багатимуть нічого, крім того, що добре. Сам Христос є гарантом виконання цієї обітниць. Він каже: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просить, чого хочете, і станеться вам» (Ів. 15:7). Він має необмежений запас, бо апостол запевняє нас: «А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своім багатством у Славі, у Христі Ісусі» (Фил. 4:19). Його багатства незбагненні. Чому люди залишаються в нужді, коли б могли мати достаток? (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Мудрість Духа

Архідиякон Фаррар добре сказав, що «необхідна велич і правдивість інтелекту, дарованого Небом, щоб повернути багатьом найглибшим істинам Писання їх яскравість і первісну силу». **Тому саме з цією метою дається Святий Дух.** Він «навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив», «візьме з Мого та й вам сповістить». «А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам». Однак тисячі людей зазнають нескінченних втрат, покладаючись на людський інтелект у розкритті цих істин, замість того, щоб покладатися винятково на Духа Святого, Котрому дано це зробити і Який тільки і може це зробити. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 21 квітня 1898 р.).

Зір для сліпих

Чудеса Ісуса записані для того, щоб ми повірили, що Він Христос, Син Божий, і щоб, увірувавши, ми мали життя через Його ім'я. Серед багатьох чудес, які Він здійснив, дуже поширеним було прозріння сліпих. Один із найдивовижніших випадків записано в Євангелії від Луки 18:35-43, який ми прочитаємо, щоб освіжити всі деталі в пам'яті: «І сталося, як Він наближався був до Єрихону, один невидючий сидів при дорозі й просив. А коли він почув, що проходить народ, то спитався: Що це таке? А йому відказали, що проходить Ісус Назарянин. І став він кричати й казати: Ісусе, Сину Давидів, змилуйся надо мною! А ті, що попереду йшли, сварились на нього, щоб він замовк, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною! І спинився Ісус, і привести його до Себе звелів. А коли той наблизивсь до Нього, то Він запитався його: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? А той відповів: Господи, нехай стану видющим! Ісус же до нього сказав. Стань видющий! Твоя віра спасла тебе! І зараз видющим той став, і пішов вслід за Ним, прославляючи Бога. А всі люди, бачивши це, віддали хвалу Богові».

Це чудова ілюстрація сили віри. Було абсолютно неможливо, щоб ця людина щось зробила сама. Але він дуже сильно бажав побачити. Ісус мав владу зробити його зрячим, і сліпий повірив у Нього. Цього було достатньо. Ісус сказав йому: «Віра твоя врятувала тебе». Була здійснена реальна робота, і саме віра здійснила її.

Чоловік був не тільки сліпим, а й бідним. Він був жебраком. Його бідність природним чином впливала з його сліпоти. Відновлення його зору забезпечило б усі його потреби, тому що із зором він міг би заробляти на життя без жодних складнощів.

Ще один момент, на який слід звернути увагу, – це те, що **люди намагалися тримати його подалі від Ісуса. Вони дуже берегли Спасителя. Вони не хотіли, щоб Його хтось турбував.** Безсумнівно, вони чинили так, як багато хто чинить зараз, а саме, судили про Ісуса по собі. Вони думали, що Він не захоче, щоб Його турбував бідний, сліпий жебрак. Вони не знали, що Той, Хто створив світи і підтримує їх словом Своєї сили, звертає увагу на найдрібніші деталі, і вони не приносять Йому занепокоєння. **Він не тільки здатний звертати увагу на найдрібніші деталі, але Його радість полягає в тому, щоб допомагати бідним і нужденним. Ісус прийшов на цю землю з єдиною метою – творити добро, і в цьому Він виявляв характер Отця.**

Зауважте також, що сліпий не став зволікати, коли йому повідомили, що Ісус покликав його. Марк каже, що «він, скинувши одяг свій, підвівся і прийшов до Ісуса». **Замість того щоб шукати кращий одяг, у якому він міг би постати**

перед Спасителем, він залишив навіть той одяг, який у нього був. У будь-якому разі він, безсумнівно, був обірваний і нічого не вартий. Ісус збирався дати сліпому зір, а це означало дар усього.

Не може бути кращого запевнення, ніж це чудо, готовності і сили Ісуса здійснити те, що Він обіцяє в 3-му розділі книги Об'явлення. Спочатку Він описує людей, які кажуть: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого» і не знають, що вони «жалюгідні, і вбогі, і жебраки, і сліпі, і голі». **Саме в такому стані перебував Вартимей, за винятком того, що він усвідомлював своє положення. Христос закликає людей усвідомити свій стан, і, коли вони це роблять, то опиняються в такому ж положенні, в якому був бідний сліпий, що волав про милість.**

Таким людям Ісус каже: «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об'явл. 3:18).

За що ми маємо купити ці речі? Очевидно, не за те, що в нас є, бо ми бідні. Усе це має бути продано нам «без срібля і без платні»; ми викуплені не тлінними речами, як срібло і золото, «але дорогоцінною кров'ю Христа» (1 Петр. 1:18, 19).

Христос прийшов у світ, щоб дати зір сліпим. У Своїй першій записаній промові Він сказав: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених» (Лк. 4:18).

Сліпота, від якої Ісус прийшов звільнити нас, – це сліпота гріха. Апостол Петро перелічує християнські якості: віра, чеснота, пізнання, стриманість, терпеливість, благочестя, братерство та любов. Це складові повноцінного християнина. «А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів» (2 Петр. 1:5-9). Тому Ісус прийшов саме для того, щоб ми не мали недостатку в цих речах. Тобто, оскільки Він прийшов дати зір сліпим, а ті, кому не вистачає цих християнських якостей, сліпі, Він прийшов, щоб дати їх нам.

Зауважте також, що зір приходить разом із прощенням гріхів. «А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів». **Це говорить про тих, хто пізнав прощення гріхів, але відійшов від віри.** Така людина сліпа, як і той, хто ніколи не пізнав прощення. Але з прощенням гріхів приходить усе інше, а також зір.

Як можна отримати ці милості? **Лише життям Христа. Саме відокремлення від Його життя є сліпотою.** Тому ми читаємо про язичників, що «вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неучтвом, що в них, за стверділість їхніх сердець» (Еф. 4:18). Це стає ще очевиднішим, коли ми памятаємо, що життя Христа – це світло для людей (Ів. 1:4).

Саме через прийняття життя Христа ми отримуємо прощення гріхів, «в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів» (Кол. 1:14). Кров – це життя, і тому саме

кров здійснює відкуплення душі (Лев. 17:11). Коли Христос пролив Свою кров, Він віддав Своє життя. **Але Він дає Своє життя і нам, якщо ми приймаємо Його, бо ми розіп'яті з Ним і воскресли разом з Ним, щоб ми жили в Ньому, а Він у нас.** Його життя займає місце старого гріховного життя, і таким чином ми очищаємося від наших старих гріхів. Також ми отримуємо всі християнські якості, бо всі вони в Його житті.

Отже, ми коротко простежили природний стан сліпих людей, побачили, що таке зір і де його можна знайти, що дає можливість нам усвідомити важливість уроку, який ми отримали від зцілення сліпого Вартимія. Пам'ятайте, що ці чудеса записані для того, щоб ми знали, що Ісус є Христос, Син Божий, і щоб, віруючи в Нього, ми могли мати життя через Його ім'я. Отже, **Ісус дав Вартимію зір не лише заради нього самого, а й заради всіх нас.** Бо все, що було написано раніше, як у Старому, так і в Новому Завіті, написано для нашого навчання, щоб ми, терплячи і втішаючись Писаннями, мали надію.

Ісус дав Вартимію зір його природних очей, щоб ми знали, як нам здобути духовний зір, а саме: чесноту, терпіння, стриманість, благочестя, милосердя тощо. Що дало Вартимію зір? Ісус сказав йому: «Стань видющий! Твоя віра спасла тебе». Таким же чином ми повинні отримати всі якості Христа. **Не почуттями і не емоціями, але живою вірою.** Що це таке, ми побачимо в іншій статті. Єдиний урок, який ми хочемо винести з цього, полягає в тому, що так само, як сліпий прозрів, ми можемо отримати очищення від усіх гріхів. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Знання Отця

Написано: «Ніхто не знає Отця, крім Сина, і того, кому Син відкриє Його» (пер. з англ.).

Бог пізнається тільки у Христі, тільки так, як Він відкривається через Христа. Бо «Бог був у Христі, примиривши з Собою світ». Він є «Бог, явлений у плоті». Він – «Бог із нами».

Написано також: «Святить суботи Мої, і вони будуть знаменням між Мною і вами, щоб ви знали, що Я – Господь, Бог ваш» (пер. з англ.).

Бог пізнається у святкуванні суботи: **мета суботи в тому, щоб той, хто святкує її, знав, що Господь є його Богом.**

Оскільки Бог пізнається у святкуванні суботи і тільки в одкровенні Ісуса Христа, то, звісно, істинним є те, що справжнє святкування суботи пізнається тільки у Христі, а істинне пізнання Христа відоме лише у святкуванні суботи.

Оскільки Бог пізнається тільки тими, кому Його відкриває Христос, а субота є знаком, за яким вірянин може дізнатися, що Господь є його Богом, то, безсумнівно, **субота є знаком**, за допомогою якого той, хто святкує її, може знати, **що Господь є його Бог, як Христос відкриває Його.**

Написано: «День сьомий – субота для Господа, Бога твого», а, оскільки, субота є знаком, за яким, святкуючи її, «ви можете знати, що Я – Господь, Бог ваш», то, безсумнівно, що **сьомий день є знаком**, за яким той, хто святкує його, може знати, **що Господь є Бог, як відкриває Його Христос.**

Те, що багато людей, і навіть християн, не вірять у це, не впливає на істинність цього твердження. Це є істина, навіть якщо ніхто на землі ніколи в неї не вірив. **І, будучи істиною, люди, навіть християни, не вірячи в неї, просто позбавляють себе її гідності та сили.**

«Ніхто не знає Отця, крім Сина, і того, кому Син відкриє Його». «Святить суботи Мої, і вони будуть знаменням між Мною і вами, щоб ви знали, що Я – Господь, Бог ваш». «День сьомий – субота для Господа, Бога твого». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 12 травня 1898 р.).

Приходячи до Вчителя

Цей випадок описаний в Євангелії від Луки 7:36-50. Ісус їв у домі одного фарисея. Одна жінка з міста, грішниця, підійшла до Ісуса, коли Він сидів за столом, і, плачучи, омила Його ноги своїми слізьми, обтерла їх своїм волоссям і помазала дорогоцінним миром.

Фарисей, з яким вечеряв Ісус, обурився цим і сказав сам у собі: «Якби Він був пророком, то знав би, хто і яка жінка торкається до Нього, бо вона грішниця». Ісус викрив фарисея за його недобру думку як про цю жінку, так і про Нього, а потім сказав жінці: «Прощаються гріхи твої». Тоді ті, хто сидів за столом, почали нарікати, що Ісус так сказав, думаючи, що Він не має права і влади прощати гріхи. «І сказав Він жінці: «Віра твоя спасла тебе; іди з миром».

Це та ж сама мова, яку Ісус використовував по відношенню до сліпого, коли дарував йому зір. Як він отримав зір по вірі, так і вона отримала прощення гріхів по вірі. Один випадок був призначений для ілюстрації іншого. Ми можемо зрозуміти той факт, що людина була сліпою і прозріла, тому що це перебуває в межах наших органів чуття. Тому цей приклад наведено як наочний урок, щоб допомогти нам осягнути ті речі, які не підвладні нашим фізичним відчуттям.

Зверніть увагу, що в обох цих випадках була спроба відвести їх подалі від Спасителя. У випадку зі сліпим, чим більше вони намагалися змусити його замовкнути, тим більше він кричав. Так і з жінкою; суворі погляди фарисея не відштовхнули її від Спасителя. Це також було записано для нашого навчання.

Щоразу, коли хтось відчуває потребу в Спасителі, диявол готовий розхолоджувати таких. Він навіть намагатиметься використовувати Писання, щоб утримати людей від Господа. Він нагадає грішнику, що очі Бога занадто чисті, щоб дивитися на беззаконня, і що зло не може жити з Ним. Він шепоче: «Ти занадто грішний, щоб прийти до Господа; Йому до тебе немає ніякого діла». Як часто засуджений чує цей шепіт від диявола і не знає, що це від нього, але думає, що це всього лише правильне почуття власної нікчемності. Він впевнений, що йому слід виправитися, перш ніж постати перед Господом, а оскільки він не може знайти жодного способу зробити це, то часто буває, що це тримає його взагалі подалі від Бога.

Тепер давайте візьмемо урок з історій про сліпого і про грішницю. Що більше їх відмовляли йти до Господа, то наполегливіше вони йшли до Нього. І в цьому вони обоє знайшли своє спасіння. Фарисей думав, що грішник не повинен наближатися до Ісуса. Але саме наблизившись до Спасителя, жінка отримала помилування. **Тому, коли диявол задумає відлякати нас від Господа, цитуючи Писання і кажучи нам, що зло не може жити з Господом, ми повинні радіти цьому і приходити тим охочіше; адже якщо зло не може жити з Господом, а ми приходимо до Нього, то зло буде вигнане, а це якраз те, чого ми хочемо.** Так нехай же кожна хвора на гріх душа приходить до Господа, знаючи, що Він кличе її, бо Він сказав: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Як нам бути?

«Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім?» Як? Чи можете ви сказати?

Чи може людина жити в тому, від чого помирає? **Коли хтось помирає від якоїсь хвороби, чи може він жити в ній?** Ні, тому він помер або вмирає, бо не в змозі більше жити в ній.

Якби померлого від хвороби повернули з мертвих у ту саму хворобу, чи міг би він жити в ній далі? Ні, він неодмінно й негайно помер би знову. Людина просто не може більше жити в тому, від чого вона померла. Це абсолютно очевидно для всіх.

Ну добре, а ви померли для гріха? Чи настільки ви втомилися від гріха, що померли від нього? Чи набрид він вам настільки, що ви більше не можете в ньому жити, і ви померли для нього?

Якщо так, то не бійтеся: ви не можете більше в ньому жити. Якби ви навіть повернулися з цієї смерті і знову опинилися в присутності гріха, ви б неодмінно і негайно померли знову. **Ви не могли більше жити в ньому, коли були там раніше, тому і померли, і якби вас знову повернули в нього, ви змогли б прожити в ньому не більше, ніж раніше.**

Пам'ятайте, що йдеться про хворобу гріхом до смерті; мова не про хворобу кількома чи навіть багатьма конкретними гріхами, в той час як ви обираєте інші, бо вони вам приємні, та жирієте й процвітаєте в них. Так можна жити в гріху вічно, а потім померти в ньому і померти другою смертю через нього.

Ні, в Писанні розглядаються не гріхи, коли ми можемо померти для одного і жити для іншого, а гріх – гріх по своїй суті, тож коли ви помрете для нього, то це справді смерть для гріха в усіх його проявах і видах. І тоді, будучи мертвим для гріха, ви просто не можете більше жити в ньому. **Сама його присутність, саме припущення про нього – смерть для вас.**

І, таким чином, будучи мертвими для гріха, Господній намір щодо нас, щоб ми більше не жили в ньому. Натомість, Його бажання, щоб ми жили і більше не грішили. В Ісусі Христі є сила, що утримує віруючого від гріха. У благодаті Божій є сила, яка утримує того, хто вірує в Ісуса, від служіння гріховним нахилам і пристрастям, що живуть у людській плоті. Слава Його святому імені на віки віків!

«Де гріх ряснів, там більше ряснила благодать, щоб, як гріх царював до смерті, так і благодать царювала праведністю до життя вічного через Ісуса Христа, Господа нашого» (*пер. з англ.*).

Чи ви мертві для гріха? Тоді як же ви будете жити в ньому? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 12 травня 1898 р.).

ЖОВТЕНЬ

Бути виправданим

«Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1). Що це означає? Що означає бути виправданим? Як професори, так і не професори часто плутають значення цього виразу. **Багато хто вважає, що це якийсь напів шлях до досконалої прихильності Бога, а інші переконані, що це заміна справжньої праведності.** Вони думають, що ідея виправдання вірою полягає в тому, що якщо людина тільки повірить у те, що говорить Біблія, то її вважатимуть праведною, хоча це не так. Усе це велика помилка.

Виправдання стосується закону. Цей термін означає «зробити праведним». У Посланні до римлян 2:13 пояснюється, хто такі праведники: «Бо не слухачі закону праведні перед Богом, а виконавці закону виправдані будуть». Таким чином, праведна людина – це той, хто виконує закон. Тому, оскільки праведник – це той, хто виконує закон, впливає, що **виправдати людину, тобто зробити її праведною, означає зробити її виконавцем закону.**

Таким чином, виправдатися вірою – значить просто стати виконавцем закону по вірі. «Бо жадне тіло ділами закону не виправдається перед Ним» (Рим. 3:20). Причина цього вказана в попередніх віршах. Це тому, що немає того, хто робить добро. «Усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного» (вірш 12). Не тільки всі згрішили, але «думка (розум) бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Рим. 8:7). Таким чином, існує подвійна причина, через яку людина не може бути виправдана законом. **По-перше, оскільки вона згрішила, неможливо, щоб будь-який подальший послух міг заглидити цей гріх.** Той факт, що людина нічого не вкрала сьогодні, анітрохи не скасовує того факту, що вона вкрала щось учора; це також не зменшує її провини. Закон засудить людину за крадіжку, скоєну торік, навіть якщо відтоді вона утримувалася від крадіжки. Це настільки очевидно, що не потребує подальшої ілюстрації чи аргументації.

Але далі, людина не тільки згрішила, тож вона не може бути виправдана жодним подальшим послухом, навіть якби вона його проявила, але, як ми вже читали, **жодна людина за своєю природою не може бути підпорядкована закону Божому.** Вона не може робити те, що вимагає закон. Прислухайтеся до слів апостола Павла, коли він описує стан людини, яка хоче підкоритися закону: «Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх. Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавижду, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу» (Рим. 7:14-18). Тому досить ясно, чому людина не може бути

виправдана законом. Вина не в законі, а в людині. Закон добрий, і саме з цієї причини він не виправдає нечестиву людину.

Але те, що не може зробити закон, робить Божа благодать. Вона виправдовує людину. Яких людей вона виправдовує? Грішників, звичайно, тому що тільки вони потребують виправдання. Отже, ми читаємо: «А заплата виконавцеві не рахується з милости, але з обов'язку. А тому, хто не виконує, але вірує в Того, Хто виправдує нечестивого, віра його порохується в праведність» (Рим. 4:4, 5). Бог виправдовує нечестивців. Хіба це не так? Звичайно, так. Це не означає, що Він замовчує провину людини, так що вона вважається праведною, хоча насправді вона нечестива; але це означає, що Він робить цю людину виконавцем закону. **Щойно Бог оголошує нечестивця праведним, одразу ж ця людина стає виконавцем закону.** Звичайно, це добра справа, справедлива справа, а також справа милосердя.

Як людина виправдовується, або стає праведною? «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі» (Рим. 3:24). Згадайте, що виправдати – означає зробити людину виконавцем закону, а потім знову прочитайте цей уривок: «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі». Відкуплення, **яке у Христі Ісусі, – це придатність або купівельна спроможність Христа.** Він віддає Себе грішнику; Його праведність дається тому, хто згрішив і хто вірує. **Це не означає, що праведність Христа, яку Він здійснив вісімнадцять століть тому, відкладена для грішника, щоб бути просто зарахованою на його рахунок, але це означає, що Його справжня, діюча праведність дана цій людині.** Христос приходить жити в того, хто вірить, бо Він оселяється в серці по вірі. Отже, людина, яка була грішником, перетворюється на нову людину, яка має саму Божу праведність.

Таким чином, стає ясно, що не може бути вищого стану, ніж стан виправдання. Воно робить усе, що Бог може зробити для людини, окрім того, щоб зробити її безсмертною, що відбувається тільки при воскресінні. Але це не означає, що, будучи виправданою, людина більше не наражається на небезпеку гріхопадіння. Ні, «праведний житиме вірою». **Віра і покірність Богові повинні проявлятися постійно, щоб зберегти праведність, щоб залишитися виконавцем закону.**

Це дає змогу ясно побачити силу цих слів: «Тож чи не нищимо ми Закона вірою? Зовсім ні, але зміцнюємо Закона» (Рим. 3:31). Тобто замість того, щоб порушити закон і зробити його недійсним у нашому житті, ми утверджуємо його в наших серцях вірою. **Це відбувається тому, що віра приводить Христа в серце, а закон Божий у серці Христа.** І тому «як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними». **Той Один, хто проявив послух, є Господь Ісус Христос, і Його послух звершується в серці кожного вірянина. І оскільки лише завдяки Його послуху люди стають виконавцями закону, то Йому і буде слава на віки віків.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Свобода від служіння гріху

«Знаючи те, що старий наш чоловік розп'ятий з Ним, щоб скасовано було тіло гріховне, щоб нам не бути вже рабами гріха». Таким чином, очевидно, що Господь бажає, щоб ми не служили гріху, і, відповідно, передбачив, щоб цей намір було виконано.

«Тіло гріховне» має бути «скасоване», щоб відтепер ми не «були вже рабами гріха». Якщо тіло гріха не буде знищено, якщо гріх не буде вирвано з корінням, то ми, звісно ж, служитимемо гріху, незалежно від нашої професії чи бажання.

Справді, якщо я не хочу служити гріху, якщо я не хочу жити й грішити, але водночас не бажаю цього настільки, щоб тіло гріха було знищене, щоб гріх було повністю вирвано з корінням, хоч би чого це коштувало і хоч би як болісно це було, то моє бажання не є щирим і не може бути здійснене. Таким чином **я просто подразною своєю уяву міражем.**

Ні, тіло гріха має бути знищене – не що інше, як знищення, – щоб ми не служили гріху. Подивіться також, що означає слово «зруйнувати»: «зносити; будувати; скидати; завалювати; плюндрувати; розоряти; робити пустельним; вбивати; винищувати; зводити нанівець; покласти край; знищувати; повністю стирати; примусити припинитися або перестати бути».

Господь цілковито передбачив це знищення тіла гріха; воно повинно бути здійснене через розп'яття: «Знаючи те, що старий наш чоловік розп'ятий з Ним, щоб скасовано було тіло гріховне, щоб нам не бути вже рабами гріха». **Це прямий, вірний шлях до свободи від служіння гріху.**

Але, слава Господу, нам не доводиться йти цим шляхом поодиночі. «Старий наш чоловік розп'ятий з Ним». Він був створений «за подобою гріховної плоті» для нас. Він «у всьому уподібнився братам Своім». Він «був спокушений у всьому, як і ми». «Господь поклав на Нього беззаконня всіх нас». І Він був розп'ятий. Він був розп'ятий за нас. **Він був розп'ятий як ми. Він був «останнім Адамом». Він був людством. І в Ньому був розп'ятий старий Адам – старе, гріховне людство.** І «старий наш чоловік розп'ятий з Ним, щоб скасовано було тіло гріховне, щоб нам не бути вже рабами гріха».

Чи справді ви розп'яті з Ним? Чи віддасте ви себе на розп'яття, чи віддасте ви себе на загибель, щоб звільнитися від служіння гріху? Чи є ваше бажання звільнитися від гріха настільки щирим, що ви добровільно віддасте себе на розп'яття, віддасте себе на смерть? Якщо це так, то ви легко зможете пізнати те торжество, яке дарує усвідомлення того, що тіло гріха знищене і що відтепер ви не служитимете гріху.

Навіщо написаний цей вірш Писання, якщо не для того, щоб показати, що ви не будете служити гріху? **І якщо він написаний для того, щоб показати вам цей намір Господа, то яка користь від цього для вас, якщо цей намір не здійсниться у вас і ви не будете утримані від служіння гріху?** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 2 червня 1898 р.).

Віра як учитель

Віра – це основа всіх знань. Без принципу віри ніхто ніколи не зможе нічого навчитися. Є люди, які багато займаються оригінальними дослідженнями; але всі їхні досягнення залежать від певних фундаментальних істин, які вони засвоїли в дитинстві точно так само, як засвоює ті ж самі речі торговий чиновник. Спочатку вони навчилися читати. Для цього вони мали вивчити літери алфавіту. Знання алфавіту залежало від слів іншої людини. Їхні вчителі вказували на певні літери та слова, які вимовляли в іменах, і майбутній вчений повторював їх, доки вони не закріплювалися в пам'яті.

Вивчення алфавіту – це виключно питання віри. Дитина не просить вчителя довести їй, що літери носять ті імена, про які йдеться, і вчитель не зміг би цього зробити, якби його попросили. Учитель сам вивчив їх, вірячи в чесь слово. З плином часу люди завжди виявляли, що їх правильно вчили, якщо тільки вони приймали це вчення, бо букви ніколи не підводили їх. Немає нічого, у чому люди були б більш упевнені, ніж у своїх буквах «А», «Б», «В», але немає нічого, що було б менш можливо абстрактно продемонструвати. Але ж вони відкривають усі скарби людської мудрості та знання.

І немає жодної різниці між людьми в тому, як вони навчаються. Найзапекліший скептик мав навчатися так само, як і християнський теолог. **Мало того, вивчення алфавіту доводить, що принцип віри є спільним і однаковим для всіх людей.** Деяким людям важче сприйняти якусь річ, ніж іншим; деяким людям потрібно набагато більше часу, щоб запам'ятати якийсь факт, ніж іншим; але коли справа доходить до віри, для однієї людини вірити так само природно, як і для іншої. Оскільки люди повинні спасатися вірою, **Бог наділив усіх людей від природи однаковим принципом віри, так що ніхто не матиме більшої перешкоди на шляху спасіння, ніж інший.**

Щоб показати, що це так, нам достатньо скористатися ілюстрацією вивчення алфавіту. Для дитини людини невіруючої так само легко повірити, що «А» – це «А», як і для дитини християнина. Можливо, одному буде важче запам'ятати цей факт, ніж іншому (хоча труднощі можуть бути як з боку віруючої дитини, так і з боку дитини скептика); але один може повірити в це твердження так само легко, як і інший. **Так що в питанні віри всі люди за своєю природою рівні.**

Тепер, щоб вірити в Христа і знати напевно всі істини Його Слова, потрібен лише той самий принцип віри, що й у вченні алфавіту. **Ісус Христос є Альфа і Омега. Тобто Він – алфавіт Бога, Який є Джерелом усякого знання.** Як алфавіт утворює слова, так і Христос є Слово Боже. Як з різних комбінацій букв і слів зберігаються всі скарби людської мудрості та знання, так і в Христі укладені всі скарби мудрості та знання Божого. Він є мудрість Божа. Скептики

можуть насміхатися над християнською вірою в Христа і в Його Слово, але він так само впевнений у своєму знанні, як у буквах алфавіту.

Віра дає знання тільки про те, що є насправді. Насправді ніхто ніколи не може дізнатися про річ, яка не є такою, так само як і побачити річ, яка не існує. Тому людина не може вірити в те, що не є істиною. Віра стосується лише абсолютних істин. **Віра, у те, що не є фактом, – це забобон або спекуляція, але не віра.** Люди насправді не знають цих речей, як би впевнено вони не стверджували про них. У їхньому власному розумі завжди присутній сумнів, і часто сама їхня впевненість виникає з бажання подавити або приглушити цей сумнів.

Це також видно в нетерпінні до протиріччя, яке виявляють ті, хто перебуває в омані, в той час як той, хто володіє істиною, може бути абсолютно спокійний, поки ця істина піддається глузуванням. Істина ніколи не переслідує. Переслідування – це протест омани проти протиріччя, яке намагається порушити її впевненість у собі. Істина, що спочиває на вічній скелі й усвідомлює, що жодні суперечності й аргументи ніколи не зможуть похитнути її, абсолютно спокійна посеред опозиції. Єдине її почуття в розпал гонінь – це печаль і жалість до тих, хто у своєму божевіллі б'ється об скелю.

Слово Боже говорить нам, що світи були створені Словом Божим; що вони були проголошені на початку. Тобто де не було нічого, крім порожнього простору, там за словом Божим виникли світи. У Писанні також говориться, що земля була створена з усім корисним і прекрасним за шість днів. Слово Боже – це істина, і, приймаючи твердження про творіння, ми знаємо, що вони є фактами. Дитина, яка читає Біблію з побожною вірою, має набагато більше знань про те, як і коли була створена земля, ніж скептично налаштований філософ.

Але для чого була записана розповідь про творіння? Чи тільки для того, щоб задовольнити нашу цікавість? Зверніть увагу: «А все, що давніше написано, написано нам на науку, щоб терпінням і потіхою з Писання ми мали надію» (Рим. 15:4). Давайте подивимося, чи зможемо ми засвоїти урок надії, який несе нам історія творіння. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 20 жовтня 1892 р.).

Ви померли?

«Бо померлий звільнився від гріха». Чи звільнилися ви від гріха? Якщо ні, то чи не бачите ви, де саме криються труднощі?

Є істина Божа, що «померлий звільнився від гріха». Отже, якщо ви не звільнилися від гріха, то причина цього тільки в тому, що ви не померли.

Ісус каже: «Якщо пшеничне зерно не впаде в землю і не помре, то залишиться одне, а якщо помре, то принесе багато плоду» (Ів. 12:24, пер. з англ.).

І знову Він каже: «Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої» (Ів. 15:8).

Оскільки Отець прославляється в тому, що ви приносите багато плоду, а зерно тільки «якщо помре, то принесе багато плоду», то звідси, звичайно, випливає, що Отець прославляється в тому, що ви вмираєте.

Ви померли? Чи звільнилися ви від гріха? Чи прославите ви Господа, принісши багато плоду? Чи помрете ви?

«Якщо пшеничне зерно не впаде в землю і не помре, то залишиться одне».

Чи хочете ви вічно перебувати на самоті? «Без Мене не можете робити нічого».

Без Нього ви нічого не можете зробити; без Нього ви знаходитесь на самоті; «якщо не помре, то залишиться одне»; **якщо ви не помрете, то нічого не зможете зробити.**

Але, благослови Господь, «якщо воно помре, то принесе багато плоду».

Отже, у померлих для гріха є свобода від нього, є перебування з Господом, є принесення багатьох плодів на славу Божу, а в кінці – життя вічне.

Не будучи мертвою, людина є в рабстві гріха; вона перебуває на самоті; і кінець її – вічна смерть.

Отже, хто хоче зберегти життя своє, той втратить його; а хто втратить життя своє заради Христа, той збереже його в життя вічне.

Чи втрапиш ти життя своє і збережеш його? Чи збережеш життя своє і втрапиш його?

«Людям належить одного разу померти». А в Євангелії Бог встановив так, що кожна людина може померти «одного разу», щоб жити вічно.

Якщо не помре, то залишиться один; але, коли ми вирішуємо померти, щоб принести багато плоду, Він не залишає нас у спокої і не просить нас померти на самоті. Він лише просить нас померти разом із Ним. Благословіть ім'я Його!

Отже, «якщо ж ми померли з Христом, то віримо, що і жити будемо з Ним». Він не живе в гріху. І ми, будучи з Ним, не будемо жити в гріху.

Чи звільнилися ви від гріха? Чи померли ви? Чи померли ви з Христом, щоб жити з Христом? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 червня 1898 р.).

Творче слово

Прояв сили Божого слова найкраще можна побачити при розгляді Його роботи під час творіння. У Псал. 33:6-9 ми читаємо: «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо. Воду морську збирає Він, мов би до міху, безодні складає в коморах. Буде боятися Господа ціла земля, всі мешканці всесвіту будуть лякатись Його, бо сказав Він і сталося, наказав і з'явилося».

Звідси ясно видно, що весь матеріал землі і все, що в ній знаходиться, виникло зі слова Божого. Ми не можемо осягнути силу Божества, але ми можемо бачити з того, що ясно проголошено, що слово Господнє – не порожнє повітря, але реальна субстанція. **Це так, як ніби світ існував у слові, перш ніж він набув форми, в якій перебуває зараз.** Коли слово Боже було вимовлено, тоді почали існувати земля і небеса.

Коли слово Боже називає річ, тоді ця названа річ формується. **Усе, що описане словом, існує в цьому слові.** Тому Бог не може брехати, бо Його слово робить річ такою. Тому ми читаємо в Рим. 4:17, що Бог «називає те, чого немає, так, наче б воно було» (*пер. з англ.*). Це те, що може зробити тільки Бог. Щоправда, іноді люди теж беруться за це, але їхні слова не роблять річ такою. Коли людина говорить про те, чого немає, начебто воно є, є лише одне слово, яким можна описати такі дії. Це брехня. **Але Бог не може брехати, хоча й Він говорить про ті речі, яких немає, ніби вони є. Наприклад, Бог говорить про річ, яка не існує. Він називає її по імені, ніби це щось добре відоме. Коли Його слово виходить, в той самий момент існує і річ.**

Вдумайтеся у висловлювання псалмоспівця: «бо сказав Він і сталося». Не те, що Він прорік і після цього все було виконано, як можна подумати при поверхневому читанні текстів. Ця думка не виникла б, якби перекладачі не вставили слово «сталося». Це правда, що тоді це сталося, але це було слово Господа, яке зробило це. Ідея краще передається, якщо перекласти уривок буквально: «Він сказав – і було». Щойно Він заговорив, усе стало на свої місця. Усе, що говорить Боже Слово, так і є, тому що Його Слово передає це.

Ось чому в пророцтвах часто говориться про події, як ті, що вже відбулися. Бог говорить про ті речі, яких ще немає, наче вони вже зроблені, не тому, як іноді кажуть, що вони існують у Його задумі, а тому, що вони існують у Його слові, хоча ще не явлені людському зору.

Саме з цієї причини слово Господнє є силою і втіхою для тих, хто вірить у нього; бо слово, записане в Біблії, є словом Божим, тим самим, що створило небо і землю. «Усе Писання Богом надхнене». Тобто в нього «вдихнув Бог». Згадайте, що «Словом Господнім створені небеса, і все воїнство їхнє диханням

вуст Його» (*пер. з англ.*). Дихання Боже, в якому є творча енергія, – це те, що дає нам настанови й обітниці Біблії.

Це творче слово є силою Євангелія. Бо Євангеліє – це сила Бога на спасіння кожному віруючому; а сила Бога відкривається у створених речах (див. Рим. 1:16, 20). **Сила викуплення – це сила творіння, бо викуплення – це творіння.** Так, псаломспівець молився: «Серце чисте створи мені, Боже» (Псал. 51:10). Апостол Павло каже, що «коли хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17).

Що ж це за нове творіння в Євангелії? Це праведність, бо той самий апостол вмовляв нас «зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:24). Праведність означає добрі справи, і тому апостол каже, що «ми – Його творіння, створені у Христі Ісусі на добрі справи, які Бог передбачив (або приготував), щоб ми в них ходили» (Еф. 2:10, *пер. з англ.*).

Слово Господа вірне. Він говорить праведно. **І як Він говорив з пороженчею, і там виникла земля, так Він говорить з душею, позбавленою праведності, і якщо це слово приймається, то праведність цього слова лягає на цю людину.** «Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити (*ред. оголосити – пер. з англ.*) Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим. 3:23-25). **Оголошувати – значить говорити; і коли Бог оголошує Свою праведність у Христі для прощення гріхів, праведність промовляється в людину і на неї, щоб зайняти місце її гріхів, які знімаються. І це не просто пасивна праведність, яка таким чином оголошується людині, але реальна, активна праведність, бо слово Господнє живе, і праведність Бога реальна й активна.**

Ось коротко, що означає історія творіння для тих, хто в неї вірить. Сатана хотів би, щоб люди думали, що це всього лише поема (наче поема не може бути правдивою) або вигадка, придумана для розваги людей. Це засіб, який він використовує в наші дні, щоб підірвати авторитет Євангелія. Якщо людина хоч раз легковажно подивиться на творіння, сила Євангелія для неї ослабне. Сатані навіть подобається, що люди називають викуплення більш великою справою, ніж творіння, тому що тим самим вони анітрохи не підносять справу викуплення, але знецінюють її. Викуплення і творіння – це одна й та сама робота, і викуплення підноситься тільки тоді, коли творіння високо цінується. Комуś може здатися, що якщо так, то те, що святкується на честь викуплення, має святкуватися і на честь творіння. І це правда. (Е. Дж. Вагонер. *The Present Truth*. 20 жовтня 1892 р.).

Завдаток спадщини

Обіцяний Святий Дух «є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!»

Завдаток – це частина, сплачена заздалегідь за договором, в забезпечення цілого. Бог у Христі уклав договір про надання нам вічної спадщини в «кращій країні», ніж ця, «тобто небесній», що має своєю столицею славне місто, «будівничий і творець якого – Бог».

Ця спадщина вже куплена й оплачена для нас. Але ще не настав час для повного викупу купленого володіння.

Але Той, Хто зобов'язався віддати його нам, коли воно буде повністю викуплене, заздалегідь виплачує нам частину, дає нам завдаток на забезпечення всього вічного володіння.

Цей завдаток, сплачений наперед за договором, – Дух Святий. Заставою вічного володіння є вічний Дух.

Якщо у вас є цей вічний Дух і поки Він у вас є, ви впевнені у вічній спадщині. Якщо ж у вас немає цього Духа, то ви зовсім не впевнені у спадщині.

Але спадщина – це вільний дар для всіх; вільний також і завдаток, порука, бо це вільний дар для всіх. І ця гарантія – «Дух Святий обітований».

«Просіть і буде вам дано». «Прийміть Духа Святого». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 9 червня 1898 р.).

Навернення світу

Пророцтва ясно показують, що в останні дні світ буде жахливо розбещений і водночас він буде дуже релігійним. Біблія не дає жодних підстав для думки, що всі жителі світу колись навернуться і весь світ чекатиме на прихід Господа. Вона справді представляє нам час, коли на землі не буде гріха і вона наповниться пізнанням Господа, як хвилі вкривають море; але це буде після того, як Господь прийде визволити Свій народ і покарає нечестивих вічною погибеллю.

Однак Біблія також ясно вчить, що, незважаючи на зростаюче нечестя світу, більшість людей на землі, коли прийде Господь, думатимуть, що настало тисячоліття миру. Раптове руйнування спіткає людей у той час, коли вони казатимуть: «Мир і безпека». Якраз у той час, коли вони вітатимуть себе з тим, що весь світ християнізований, що більше ніколи не буде війни і що Христос справді розпочав Своє царювання миру на землі, язви Божого гніву обрушаться на голови нечестивих.

Думати, що Біблія вчить, що світ має бути навернений до пришествя Господа, – це велика помилка. Це призводить до найкатастрофічніших результатів. Ось як це працює. Люди виявляють, що, незважаючи на проповідь Євангелія, світ загалом не стає кращим. Щороку народжується більше язичників, ніж навертається. І навіть у так званих християнських країнах кількість християн перебуває в жалюгідній меншості. Це сказано не в приниження проповіді Євангелія, а як простий факт. Але люди одержимі ідеєю, що весь світ має бути навернений, усі мають бути в церкві, але робота йде занадто повільно, якщо просто проповідувати Євангеліє. **Коли воно проповідується, люди навертаються, але тільки як окремі особистості, тут один і там один, тоді як необхідно, щоб вони наверталися масово, по одному народу за раз, якщо ми хочемо навернути весь світ.** Отже, ті, хто має таку ідею, спонукаються нею вдаватися до інших засобів навернення світу, крім простої та зрозумілої проповіді Євангелія. **Але ніщо, крім проповіді Ісуса Христа як особистого Спасителя кожного окремого грішника, ніколи не може по-справжньому навернути людей, і результатом цих оптових методів навернення світу є те, що він номінально навернений, але фактично розбещений.**

Вдумливі люди будуть напготові й розрізнятимуть знаки часу. Але вже досягнуто достатніх успіхів, щоб показати, що навернення світу насправді буде не чимось іншим, як наверненням або, скоріше, збоченням церкви. Церква не може навернути світ світськими методами. Вона не може відвоювати людей у світу, переймаючи його практику. Людей не можна утримати від гральних будинків, якщо сама церква надає їм розваги. З таким самим успіхом можна відучити язичників від ідолопоклонства, встановлюючи зображення в церквах

і запрошуючи їх прийти і поклонитися їм. Ідолопоклонство в сповідуваній християнській церкві так само погано, як і в язичницькому храмі. Жодна форма нечестя не стає кращою від того, що вона відбувається в церкві. Навпаки, церква тим самим розбещується і втрачає свою силу протестувати проти нечестя, здійснюваного під покровом християнства.

Робота Церкви Христової полягає в тому, щоб євангелізувати всі народи, але це відрізняється від їхньої християнізації. У євангельському дорученні ясно сказано, що не всі увірують. Служителі Слова повинні проголошувати його незалежно від того, чи почують люди, чи ухиляться. Повеління говорить: «І казав Він до них: Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує засуджений буде» (Мр. 16:15, 16). **Але Євангеліє не має нічого спільного зі світом, і воно не має ніякої іншої сили, крім Божої.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Служителі праведності

«А звільнившись від гріха, стали рабами праведности».

Ми можемо звільнитися від гріха. Слово Боже говорить: «що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха».

Але наше блаженство не обмежується звільненням від гріха: «Звільнившись від гріха, стали рабами праведности».

Ми не можемо бути одночасно і рабами гріха, і рабами праведності, «Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности».

Перш ніж стати рабами праведності, ми повинні звільнитися від гріха. «Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности».

Ми повинні бути «мертві з Христом», перш ніж зможемо «жити з Ним». «Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе».

«Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім». **І як Христос живе для Бога після Своєї смерті для гріха, так і ми живемо для Бога, будучи мертвими разом із Ним.** Коли ми «мертві з Ним» «для гріха», ми «живемо з Ним» «для Бога».

Чи звільнилися ви від гріха? Якщо ні, то чому? Чи стали ви слугою праведності? Якщо ні, то це тому, що ви не звільнилися від гріха.

Чи намагалися ви стати слугою праведності, але не змогли? Чи засмучувалися ви через невдачі, поки не стали майже, якщо не повністю, готові думати, що в цьому світі немає такого поняття, як слуга праведності?

О, тружденна, пригнічена душа, «будьте відважні: Я світ переміг!» Дійсно, у цьому світі, в Ньому, є служіння праведності. Але воно приходить тільки через «звільнення від гріха»; і тільки «померлий звільнився від гріха».

Чи зазнали ви «хрест» Христовий разом із Христом? Чи розп'яті ви разом із Ним? Чи віддали ви на погибель тіло гріха, щоб відтепер не служити гріху? Чи померли ви разом із Ним і, таким чином, звільнилися від гріха?

Переконайтеся, що все це сталося з вами: тоді й ви, «звільнившись від гріха», станете служителем праведності, як вірно сказав Господь цю славному обітницю. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 23 червня 1898 р.).

Велике змагання в боротьбі

«Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12). Хто може сподіватися на перемогу в такому змаганні? Звичайно, ніхто сам по собі не може, тому що кожна людина перебуває в жахливо неvigідному становищі, коли вона не бачить свого ворога, коли цей ворог володіє переважаючою силою і коли його чисельність становить легіон проти одного. Тому апостол продовжує: «Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого». Але тільки Бог може використовувати всеозброєння Боже. Тому апостол Яків каже: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7). **Отже, наше завдання – підкоритися Богу і дозволити Йому захистити нас від лукавого.** Як переконливо у зв'язку з цими текстами звучить молитва, яку виголосив псаломспівець: «Нога пишних нехай не наступить на мене, і безбожна рука нехай не викидає мене» (Псал. 36:11). **Люди борються руками і ногами, але Бог захистить нас від ноги (англ.: підніжжя) гордості та руки зла.** Слова «підніжжя гордості» (пер. з англ.) дуже доречні, бо саме гордість змушує людей падати. Той, хто **смирено підкоряється Богові, обов'язково переможе;** бо, як сказав Буньян:

Той, хто опустився, не повинен боятися падіння;

Хто низький, той не пишається;

Той, хто смиренний, Бог завжди буде його провідником» (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 20 жовтня 1892 р.).

Вірити Слову Божому

Єдина можлива причина, через яку будь-яка книга або будь-який уривок з Біблії може когось спантеличити, це не вірити їм. І навіть за межами Біблії є багато речей, які спантеличують тих, хто в них не вірить. Так, наприклад, літери «А», «Б», «В», «Г» надзвичайно загадкові для тих, хто в них не вірить. І ні Біблія, ні будь-яка книга чи уривок із Біблії не є більш загадковими для того, хто вірить у них, ніж вірить у літери «А», «Б», «В», «Г».

Але в тому-то й біда всіх «критиків», що вони не вірять Біблії, не приймають її як Слово Боже. Вони – критики Слова Божого, а не ті, хто вірує в нього. Вони не приймають Слово Боже за те, «що воно є по істині Слово Боже». Вони тримають його осторонь, критикують його, ламають над ним голову, і тому воно не може діяти в них ефективно, бо вони не вірять йому.

Те, що вони не приймають його як Слово Боже, навіть якщо вірять у його істинність, зрозуміло з наступного. Описуючи події з 677 р. до н. е., у Біблії йдеться про те, що «воєначальники царя Ассирійського взяли Манасію на повід, і зв'язали його кайданами, і повели до Вавилону». Один із критиків сказав, що до останнього часу «цей уривок завжди був каменем спотикання для критиків». І єдина причина, через яку він завжди був таким для них, полягала в тому, що вони не вірили в нього.

Каменем спотикання, який вони знайшли в цьому уривку, було те, що там говориться, що ассирійці привели Манасію до Вавилону, тоді як відомо, що Ніневія була столицею Ассирійського царства. На думку критиків, слід було б сказати, що вони привели Манасію до Ніневії; а оскільки в уривку сказано не те, що вони думають, то він є каменем спотикання.

Але що ж змусило цей уривок перестати бути таким? А те, що було виявлено записи Есар-Хаддона, який був тоді царем Ассирії, і вони розповідали, що Вавилон був підкорений і захоплений Ассирією і що він був резиденцією царя в ті роки.

Але тепер про суть: раніше критики не вірили, що цей уривок говорить правду, і, звісно, не вважали його Словом Божим. Тепер, однак, вони визнають, що цей уривок говорить і завжди говорив точну правду. Але чому вони вірять у це зараз? **Не тому, що це Слово Боже, а тільки через те, що сказав Есар-Хаддон. Якби вони не знайшли цих його слів або інших подібних доказів, вони б ще довго не вірили, що цей уривок говорить правду; він все ще залишався б для них каменем спотикання. Але оскільки вони повірили в це лише на підставі авторитетних слів Есар-Хаддона, а не на авторитеті Бога, цілком очевидно, що хоча вони тепер і вірять в те, що це правда, то роблять**

це не тому, що це Слово Боже. Авторитет, на який вони спираються в питанні істинності цього уривка, – це авторитет людини, а не Бога.

І кожен, хто приймає Слово Боже за авторитетом людини, має тільки слово людини. Для такого Слово Боже є лише словом людини, адже слово людини ставиться вище за Слово Боже, а сама людина ставиться на місце Бога.

Для людини, яка приймає Біблію як Слово Боже, цей уривок ніколи не був і не міг бути каменем спотикання. Це істина, тому що це Слово Боже. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 25 серпня 1898 р.).

Праведність і Святий Дух

Перед тим як Ісус мав повернутися з землі на небо, Він обіцяв послати Утішителя – Святого Духа, Який перебуватиме з Його народом вічно, як Його представник. Оскільки саме помазанням Духа Він здійснив усі Свої діла на землі (див. Іс. 61:1-3), очевидно, що присутність Духа – це те ж саме, що й присутність Господа. Ті самі настанови, поради та діла любові, які виходили від Христа, продовжуються і від Духа.

Обіцяючи Утішителя, Ісус сказав: «А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:8). «Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20). Але «Закон духовний» (Рим. 7:14). Він має природу Духа, бо праведність закону – плід Духа. **Тому в жодній душі на землі немає переконання в гріху, яке не було б дією Духа Божого.**

Але поки Дух переконує в гріху, Він завжди є Утішителем. Саме як Утішитель Він переконує. Мало хто замислюється про це. **Пам'ятайте, що ніде не сказано, що Дух засуджує за гріх. Є різниця між переконанням і осудом. Переконання – це виявлення гріха.** Але від того, як поведеться людина після переконання в гріху, залежить, чи буде вона засуджена, чи ні. Бо «в тому-то й полягає осуд (ред.: «суд», у синод. пер.), що світло прийшло у світ, і люди полюбили темряву, а не світло, бо діла їхні були злі» (Ів. 3:19, пер. з англ.). **Проста вказівка людині на те, що вона є грішником, не є осудом; осуд походить від того, що людина продовжує грішити після того, як про гріх стало відомо.**

Нехай розум засвоїть думку про те, що той самий Дух, Який переконує в гріху, переконує і в праведності. Це завжди Утішитель. Дух не відкладає одну справу, поки виконує іншу. Він не полишає осторонь виявлення праведності, коли переконує в гріху, як і не перестає бути тим, хто переконує в гріху, коли відкриває праведність. Він робить і те й інше одночасно, і в цьому втіха для всіх, хто це приймає. **Він переконує в гріху, тому що переконує в праведності.** Але давайте трохи розглянемо це питання, а потім помірковано над ним.

Дух Святий є Дух Божий – Дух Отця і Сина. Тому праведність, що відкривається Ним, є праведність Божа. Тільки дивлячись на праведність, ми можемо пізнати гріх і його гріховність. Закон, через який пізнається гріх, не є гріхом, але виражає Божу праведність. **Людина може дивитися на гріх, і якщо вона ніколи не бачила нічого іншого, то думатиме, що це нормально. Навіть той, хто знає, що є правильним, може втратити це знання, дивлячись на гріх, настільки велика оманливість гріха.** Тому Дух повинен відкрити праведність Бога в Його Законі, перш ніж грішник зможе пізнати гріх як гріх. Апостол каже: «Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон» (Рим. 7:7). Тому саме як відкривач досконалої Божої праведності Дух переконує в гріху.

Тому очевидно, що чим ближче людина наближається до Бога, отримуючи більш досконале уявлення про Нього, тим сильніше вона відчуває свою власну недосконалість. Вона приходиться до цього розуміння гріха, не вивчаючи себе, а споглядаючи Бога. Як ілюстрацію візьмемо людину по відношенню до творинь Бога. Коли ще людина так сильно відчуває свою нікчемність, як перебуваючи посеред океану або на його березі? Його неосяжність змушує її відчути свою малість. Так само, як і хтось стоїть серед високих гір. У такій ситуації людині не потрібно дивитися на себе, щоб зрозуміти, наскільки вона мала. Саме дивлячись угору, на могутні діла Божі, вона розуміє, що порівняно з ними вона нікчемна. Псаломспівець каже: «Коли бачу Твої небеса діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш?» (Псал. 8:3, 4).

Якщо це результат контакту з діяннями Бога і споглядання їх, то яким має бути результат розгляду характеру Самого Бога. «Бо сонце та щит Господь, Бог» (Псал. 84:11). Він перевершує всі небеса. «Твоя справедливість немов гори Божі, Твої суди безодня велика» (Псал. 36:6). Як при спогляданні видимих творинь Божих рук людина відчуває свою фізичну нікчемність, так і при спогляданні Божої праведності вона усвідомлює свою духовну нікчемність. Втішна звістка, яку Бог посилав Своєму народові, особливо в дні, що безпосередньо передують Його приходу, звучить так: «Ось Бог твій!» (див. Іс. 11:1-9). **Це означає, що як необхідну підготовку до Свого пришествя, Він хоче, щоб ми пізнали нашу власну неправедності, споглядаючи Його праведність.**

Зауважте, яку розраду несе в собі переконання в гріху. **Пам'ятайте, що відчуття нашої потреби праведності викликається одкровенням Божої праведності.** Також пам'ятайте, що **Дух, який переконує як у гріху, так і в праведності, даний людям.** Христос сказав: «І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він» (Ів. 14:16, 17).

Що з цього випливає? **Тільки те, що кожен, хто приймає Духа, Який своїм об'явленням Божої праведності переконує душу в гріху, і хто дозволяє собі перебувати з Ним, отримує тим самим праведність, яку цей Дух приносить.** Почуття потреби саме по собі обіцяє, що вона буде задоволена. **Саме Бог дає відчуття нестачі праведності, яке є засудженням за гріх.** Але Він робить це не для того, щоб насміятися над грішником і приводити його у відчай. **А для того, щоб дати грішнику зрозуміти, що в Ньому є те, що з надлишком поповнить усе, чого йому бракує.** Насправді саме завдяки привнесенню праведності душа усвідомлює свою потребу. **Тож той, хто повірить Богові на слово, не буде піддаватися осуду ні на хвилину, хоча знову і знову усвідомлюватиме свою недосконалість.** Коли йому вказують на кожен новий недолік, він може вигукнути: «Господи, я дякую Тобі за те, що Ти маєш цю нову річ, щоб дати мені, я приймаю її так само вільно, як Ти даєш це». Це і є справжня радість у Господі. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 23 березня 1893 р.).

Справжня віра

Одного разу до Ісуса прийшов сотник і сказав Йому: «Господи, мій слуга лежить удома розслаблений, і тяжко страждає. Він говорить йому: Я прийду й уздоровлю його. А сотник Йому відповів: Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово, і видужає мій слуга! Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди то йде він, а тому: прийди і приходять, або рабові своєму: зроби те і він зробить. Почувши таке, Ісус здивувався, і промовив до тих, хто йшов услід за Ним: Поправді кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри» (Мт. 8:6-10).

Є дещо, що Ісус проголошує вірою. Коли ми зрозуміємо, що це таке, ми знайшли віру. Бо знати, що це таке означає знати, що таке віра. У цьому не може бути жодних сумнівів, бо Христос – «Автор... віри», і Він каже, що те, що проявив сотник, було «вірою», ба навіть «великою вірою».

Де ж тут віра? Сотник хотів, щоб певна річ була зроблена. Він хотів, щоб це зробив Господь. Але коли Господь сказав: «Я прийду і зроблю це», сотник зупинив Його, кажучи: «Скажи тільки слово, і буде зроблено».

Отже, від чого сотник очікував зцілення? Тільки від слова. Від чого, як він бачив, залежало зцілення його слуги? Тільки від «слова».

І Господь Ісус каже, що це і є віра.

Це був римлянин, якого Ізраїль зневажав і цурався як язичника, вважаючи його ненависним Богові, який провів своє життя під впливом язичництва, не маючи ніяких Біблійних переваг, але який відкрив, що коли Господь промовляє, в самому слові є сила, щоб виконати те, що слово каже, і який залежав від цього слова, яке виконує те, що воно говорить.

І був народ Ізраїлю, який все своє життя був у щоденному зв'язку зі словом Господнім, який пишався тим, що він «народ Книги», і хвалився своїм знанням Слова Божого, але так і не дізнався, що в слові є сила, щоб виконати те, що воно говорить.

І всі ці недоліки Ізраїлю переважали й тоді, коли те саме Слово, яким вони хвалилися, ясно говорило їм і показувало знову і знову, що тільки таким є характер Слова Божого; і це Слово читалося в їхніх синагогах кожного суботнього дня.

Це слово все їхнє життя ясно говорило їм: «Бо як дощ чи то сніг сходять з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові, так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поведження в тому, на що Я його посилав!» (Іс. 55:10, 11)

Сама природа постійно давала їм зрозуміти, що земля сама по собі нічого не може виробити; що тільки волога дощу і снігу з неба змушує все проростати, розпускатися і приносити плоди.

І сказав Господь: «Так буде за словом Моїм». Як земля сама по собі нічого не може зробити, так і ви самі по собі нічого не можете зробити. І як волога дощу і снігу з неба змушує рослини проростати, розпускатися і приносити плоди, **так і слово Моє змусить вас приносити плоди праведності на славу Божу.** «Слово Моє... зробить, що Я пожадав».

Багато-багато разів Ізраїль читав це місце Писання. І з року в рік вони читали Слово Боже і говорили: «Я зроблю те, що говорить Слово; я зроблю те, що угодно Йому».

І щоб вони були більш впевнені в тому, що вони повинні робити саме те, що говорить Слово, це Слово було розділене на частини, і кожна частина мала безліч тонких відмінностей. Тоді вони взялися старанно виконувати кожне слово, ретельно і конкретно, уточнюючи, як воно було викладено.

Щоправда, ніде в усьому цьому вони не знайшли ні спокою, ні тим більше радості. При всіх своїх справах вони ніколи не знаходили їх виконаними. Вони завжди виявлялися далеко не в змозі зробити те, про що говорило слово, настільки далеко, що Ізраїль у розпачі волав: «Коли б хоч одна людина могла хоча б один день дотримуватися всього закону і не порушувати в жодному пункті, або, коли б хоч одна людина могла дотримуватися того єдиного пункту закону, що стосувався належного дотримання суботи, то лихо Ізраїлю було б припинене, і Месія нарешті прийшов би». **І все ж вони продовжували до знемоги бігати по колу у своїх безплідних ділах – все від діл, а не від віри; все від себе, а не від Бога; все від своїх власних діл, які насправді зовсім не були ділами, і нічого від самого Слова, яке є єдиним справжнім ділом Слова Божого.**

Як освіжаюче було для духу Ісуса посеред пустелі Ізраїлю зустріти людину, ким би вона не була, яка справді знайшла слово Боже; яка знала, що коли слово промовляється, то саме слово виконує сказане; і яка покладалася «тільки на слово». Це і була віра. **Вона відкривала життя для сили Божої.** І, як наслідок, у житті відбувається те, що угодно Богові.

«Слово Моє... воно (а не ви) зробить те, що Мені завгодно». «Слово Боже... діє і в вас, віруючих» (1 Сол. 2:13). **Покладатися на те, що Слово зробить у вас те, що завгодно Його очам, – це і є віра. Виховувати цю залежність від Слова – значить виховувати віру.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 12 січня 1899 р.).

Чудове відродження

«І побачили його всі, що живуть у Лідді та Сароні, і навернулися до Господа» (Дії 9:35, *пер. з англ.*). Кого вони побачили? Вони побачили Енея, який вісім років пролежав на ліжку, хворий на параліч, і був зцілений. Петро побачив його і сказав: «Енею, тебе вздоровляє Ісус Христос. Уставай, і постели собі сам». І він негайно встав. Який був результат? Усі, що живуть у Лідді та Сароні, побачили його і навернулися до Господа. Найприкметніше тут не те, що навернулася велика кількість людей, а те, що вони навернулися до Господа, а не до Петра. **Не завжди є привід для радості, коли повідомляється про багато навернень у результаті виконаної роботи.** Питання в тому, навернулися вони до Господа чи до служителя? Як зробити так, щоб люди наvertsалися до Господа, а не до служителя? **Роблячи, як Петро, роблячи Христа помітним.** Він сказав: «тебе вздоровляє Ісус Христос». Петро не брав участі в цій справі зцілення. Христос зробив роботу, і Йому була дана слава, і люди навернулися до Нього.

В історії про зцілення Енея є великий урок для всіх служителів і вчителів Слова. **Якщо вони наvertsають людей до себе, то краще б вони нічого не робили.** Не завжди ті, хто наvertsає людей до себе, а не до Господа, роблять це навмисно. **Вони щирі й хочуть, щоб справу було зроблено, але дуже часто буває так, що їхнє завзяття не відповідає знанням.** Люди часто у своїй ревності до роботи надають їй свого відбитку, а не Господнього. Як цього можна уникнути? Тільки дозволивши Слову Божому робити свою роботу. **Коли релігійний учитель намагається додати до сили Слова, він забирає від неї.** Цілком природно думати, що простий виклад слова сам по собі не справить достатнього враження. Вчителі вважають за потрібне «розворушити» народ. Бажання бачити людей збудженими похвальне, але вони повинні пам'ятати, що «слово Боже швидке і сильне і гостріше за всякий меч обосічний, пронизує аж до поділу душі й духу, і суглобів, і м'язів, і розрізняє помисли та наміри серця» (*пер. з англ.*). Відкрийте слово, тримайте його, і Христос, Який у слові, приверне людей до Себе. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 17 листопада 1892 р.).

Люди, яких Бог може використовувати

Коли ті, хто сповідує істину Божу, дозволять собі стати настільки мертвими, що тільки Христос проявлятиметься в усьому, що вони роблять, тоді будуть здійснені могутні діла. Тоді тоді можуть сповнитися слова Христа: «Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця» (Ів. 14:12). **Але ці діла неможливо звершити, доки існує хоч якась ймовірність того, що хтось припише собі заслугу.** Ті, хто їх чинить, повинні мати Дух, Який був у Христі: «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (вірш 10). Коли люди дозволяють Духу Христа мешкати в них і керувати ними, бажають і прагнуть, щоб Він один був прославлений; коли, подібно до Самсона, вони можуть розтерзати лева силою, даною їм від Бога, і не скажуть про це ні батькові, ні матері, тоді Царство Боже прийде з силою. **Через таких людей Бог може діяти.**

Виконання роботи Божої – проповідь Євангелія будь-якими засобами – дуже правильно називається роботою Господа. Про людей, які займаються євангельською роботою, кажуть, що вони залучені до Господньої роботи. Як часто ми замислюємося над тим, що це означає? Через те, що сила цього виразу так часто випадає з поля зору, значна частина роботи взагалі не є роботою Господа. **Тільки Сам Господь може виконувати роботу Господа.** Ісус сказав про Себе: «Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Ів. 4:34). Але Він також сказав: «Отець, що живе в Мені», «Він творить діла». І знову: «Я нічого не можу робити Сам від Себе» (Ів. 5:30). Наскільки ж більше, в такому разі, це має бути доречно щодо нас? Припустимо, що людина береться за роботу власними силами і називає те, що вона робить, справою Господа; на що вона насправді претендує? Тільки на те, що вона представляє Бога на землі; що вона сама здатна робити те саме, що й Сам Бог. Це дух папства. Це початок проявів «людини гріха, яка... сидить у храмі Божому, видаючи себе за Бога». **Різниця між ним і папою римським лише в ступені.** Це не означає, що кожен, хто виконує роботу своїми силами, свідомо виконує роль папи. **Вони думають, що виконують роботу Господа. Так було і з папством на самому початку його існування.** Людей обдурили тоді, і той самий обман діє і сьогодні. Ніхто з нас не захищений від можливості бути обдуреним настільки, що нам не потрібно різко нагадувати про цю небезпеку. **Дозвольте Богові робити справи в нас, і нехай Йому дістанеться слава.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

«Тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре»

Ми «знаємо, що тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Чи любите ви Бога? Звичайно, любите. Тоді вирішено, що все сприяє вашому благу; і ви це знаєте. Знаючи це, само собою зрозуміло, що ви ніколи не бурчите і не скаржитесь ні на що, що б не трапилося.

Це має бути так, тому що цілком очевидно, що жодна людина не буде бурчати або скаржитися на те, що, як вона знає, працює на її добро.

Зверніть увагу, що Слово не говорить: «Усе допоможе на добре», нібито це відноситься до якогось майбутнього часу і означає, що «через певний час усе владнається». Ні; це теперішній час: «Усе допомагає на добре». Це «все» робиться просто зараз. «Усе добре» просто зараз; і ми повинні втішати себе цією істиною зараз, не відкладаючи її на майбутнє словами, що «колись усе буде добре», доки ми дуємося або переживаємо через це просто зараз.

Припустимо, що це так, що ви «не бачите цього». Господь говорить це, і це є так. І якщо ви цього не бачите, це тому, що ви не дивитеся правильно. Дивіться на це так, як це робить Господь, і ви побачите це так, як це бачить Господь. Тоді ви дізнаєтесь, бо Він так каже. І знаючи, що це так, ви спочиватимете в Ньому в повному спокої. (А. Т. Джоунс. *The Advent Review and Sabbath Herald*. 28 грудня 1897 р.).

Будьте мужніми

Знеохочена людина ні на що не годиться. Це добре відомо в усіх життєвих справах. Під час виборчих кампаній ми бачимо, як керівник партії розсилає найрадісніші новини і стверджує, що перемога безсумнівна. Навіть якщо існують несприятливі обставини, партії нічого не говорять про них, але підтримують в розумах людей думку про перемогу. **Вони знають, що це їхня єдина надія на успіх. Якщо дозволити людям думати, що питання сумнівне, вони впадуть у зневіру, і тоді вони не докладатимуть жодних зусиль.**

Раніше в історії, перед битвою оркестри грали найзворушливіші мелодії, щоб солдати були сповнені думками про перемогу. Про солдатів Олександра говорили, що вони непереможні; але єдина причина їхніх постійних перемог полягала в тому, що вони постійно вирізнялися хоробрістю. **Вони були не хоробрішими за інших людей, але вони були сповнені думки про те, що їхній командир не може програти битву, і тому вони не боялися поразки. І оскільки вони очікували перемоги, вони й перемагали.**

Так і в християнському житті нас закликають бути мужніми, тому що тільки в цьому полягає наша надія на перемогу. І якщо наша мужність буде справжньою, у перемозі не буде сумнівів. Ми повинні мати не марну впевненість, а ту, що виходить з упевненості в перемозі. **Це впевненість не в собі, а в Бозі.** «Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його!» (Еф. 6:10). «Отож, сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона» (2 Тим. 2:1).

Чому в Ньому? Він Сам називає причину. «Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ перемиг» (Ів. 16:33). Він перемиг світ; тому кожен, хто покладається на Нього, переможе і світ. У Ньому перемога вже здобута: «А оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Ів. 5:4). Христос розтрощив князівства і сили, тож, коли ми зустрічаємося з ними перебуваючи в Його силі, вони не мають проти нас жодної влади. **Тому ми можемо бути мужніми, знаючи, що в Господі немає можливості зазнати поразки. Якщо хтось не мужній, якщо він сумнівається, то це тому, що він не впевнений у силі Вождя, в Якому одному є перемога.**

«Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачайтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі» (1 Кор. 15:58). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Результат уподібнення народам (ч. 1)

Ізраїль збирався заснувати державу і мати царя, щоб бути «як усі народи».

Усі народи були язичниками. Отже, бути «як усі народи» означало тільки бути схожими на язичників.

Усі народи стали язичниками, відкинувши Бога. **Отже, Ізраїль зможе уподібнитися всім язичникам, тільки відкинувши Бога.**

Тому Господь сказав: «Вони відкинули Мене, щоб Я не царював над ними».

Коли Ізраїль заснував державу, він тим самим створив союз релігії та держави. Але щоб створити державу, їм довелося відкинути Бога. Тому вони повинні були відкинути Бога, щоб створити союз релігії та держави.

Звідси ясно випливає, що жоден народ не може створити союз релігії та держави, не відкидаючи Бога.

Та хоч Ізраїль і відкинув Бога, Бог не відкинув його. Він, як і раніше, дбав про них і через Своїх пророків прагнув навчати і направляти їх, роблячи все можливе, щоб вберегти їх від злих наслідків, які були неминучі при обраному ними курсі.

Задовго до днів Самуїла і Саула Ізраїль був навчений тому, до чого призведе утворення держави й обрання царя, бо **створення царства за днів Саула було лише кульмінацією давнього прагнення в цьому напрямку.**

Після великих перемог Гедеона, за сто років до дня Саула, «сказали Ізраїлеві мужі до Гедеона: Пануй над нами і ти, і син твій, і син твого сина, бо ти спас нас від руки Мідіяна» (Суд. 8:22).

Це було не що інше, як пропозиція заснувати в цей час царство, першим царем якого мав стати Гедеон, а царська влада мала передаватися в спадок у його родині. Але Гедеон відмовився від цієї пропозиції «І сказав до них Гедеон: Не буду панувати над вами я, і не буде панувати над вами син мій, Господь пануватиме над вами».

Гедеон знав, що така пропозиція означає відкидання Бога, і він не хотів брати в цьому жодної участі. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 5 жовтня 1899 р.).

Результат уподібнення народам (ч. 2)

Гедон відмовився бути царем. Але бажання все ще таїлося в народі, і через сорок років після смерті Гедеона воно відкрито проявилось в тому, що жителі Сихема зробили Авімелеха, сина Гедеона, своїм царем.

Але Йотам, єдиний син Гедеона, уцілілий після різанини, вчиненої Авімелехом, у притчі ясно пояснив народу, до чого призведе їхня затія. Стоячи на верхів'ї гори Гарізім, він звернувся до жителів Сихема і сказав: «Пішли були раз дерева, щоб помазати царя над собою, і сказали вони до оливки: Царюю ти над нами! А оливка сказала до них: Чи я загубила свій товщ, що Бога й людей ним шанують, і сторожити піду над деревами? І сказали дерева до фіги: Іди ти, та й над нами царюю! І сказала їм фіга: Чи я загубила свої солодощі та свій добрий врожай, і сторожити піду над деревами? І дерева промовили до винограду: Іди ти, та й над нами царюю! І промовив до них виноград: Чи я загубив свого сока, що Бога й людей веселити, і сторожити піду над деревами? Тоді всі дерева сказали тернині: Іди ти, та й над нами царюю! А тернина сказала деревам: якщо справді мене на царя над собою помазуйте, підійдіть, поховайтесь в тіні моїй! А як ні, то ось вийде огонь із тернини, та кедри ливанські поїсть! А тепер, якщо насправду й у невинності зробили ви, що настановили Авімелеха царем, і якщо ви добре зробили з Єруббаалом та з домом його, і якщо ви зробили йому за заслугою рук його, бо мій батько воював за вас, і кинув був життя своє на небезпеку, і врятував вас із руки Мідіяна, а ви сьогодні повстали на дім батька мого, та й повбивали синів його, сімдесят люда, на одному камені, і настановили царем Авімелеха, сина його невірлиці, над сихемськими господарями, бо він брат ваш, і якщо в правді й невинності зробили ви з Єруббаалом та з домом його цього дня, то радійте Авімелехом, і нехай і він радіє вами! А як ні, вийде огонь з Авімелеха, та й поїсть господарів Сихему й Бет-Мілло, і вийде огонь із господарів Сихему й з Бет-Мілло, та й з'їсть Авімелеха» (Суд. 9:8-20).

Так і сталося: за три роки недовіра і розбіжності між учасниками угоди про царювання настільки зросли, що розпочалася відкрита війна, яка закінчилася смертю Авімелеха, а разом з тим і завершенням їхнього експерименту зі створення царства.

Усе це було показано всім наступним ізраїльським поколінням як урочисте попередження і переконливе застереження, до чого неодмінно призведе будь-яка спроба встановити царство. І коли, незважаючи на все це і всупереч відкритому протесту Господа, вони нарешті знову встановили царство, то результат, хоча і з великим запізненням, неминуче настав.

Майже все царювання Саул, їхній перший цар, провів у заздрості та ревнощах до Давида і постійному прагненні вбити його. Царювання Давида

було затьмарене його власним великим гріхом, який він ніколи не зміг би скоїти, якби не був царем; воно було порушене зрадою його головного радника і повстанням його сина Авессалома. Друга половина царювання Соломона була відзначена його великим відступництвом і проклята огидним ідолопоклонством, яке прийшло разом з його язичницькими дружинами – усіма «принцесами», дочками царів, що, в свою чергу, призвело до важкого тягаря й пригноблення народу.

Наприкінці царювання цих трьох царів народ був доведений до такого стану, за якого не можливо було залишатися єдиним, і тому його розділили на дві частини: десять поколінь утворили царство Ізраїльське, а два інших коліна – царство Юдейське.

І відтоді в десяти колінах безперервно відбувалося відступництво, чвари й царевбивства, аж поки нарешті від жахів анархії вони не були змушені вигукнути: «Нема в нас царя» (Ос. 10:3). Тоді Господь знову запропонував їм Себе, сказавши: «Ви втекли від Мене». «Ізраїль, ти згубив себе». «Повернися до Мене». «Я буду Царем твоїм» (Ос. 7:13; 13:9, 10, *пер. з англ.*). Але вони не повернулися і тому були відведені в полон в Ассирію, розсіяні і втрачені назавжди.

Коли це трапилося з Ізраїльським царством, про Юду ще можна було сказати: «Юда держався ще з Богом і з святими був вірний» (Ос. 11:12). Але це було лише на деякий час. Юдея теж неухильно йшла вниз шляхом відступництва, аж поки і про неї не довелося сказати: «Зняти завоя й скинути корону! Це не зостанеться так, піднесеться низьке, а високе понизиться! Руїною, руїною, руїною покладу його! Та цього не станеться, аж поки не прийде Той, Хто має право, і Я Йому дам» (Єз. 21:26, 27).

Так і Юда змушений був сказати: «Немає у нас царя». І довелося Юді піти в полон до Вавилону, його місто і храм були зруйновані, а земля спорожніла. Після цього Господь був змушений керувати Своїм народом під владою язичників, «аж поки не прийде Той». **І навіть коли Він прийшов, вони відмовилися визнати Його, бо Він не став одразу ж підносити Себе до рангу світського царя і санкціонувати їхні політичні стремління.** І коли нарешті навіть Пилат звернувся до них із запитанням: «Чи розіп'яти мені Царя вашого?», вони, як і за часів Самуїла, уперто відкидали Бога й кричали: «Ми не маєм царя, окрім кесаря» (Ів. 19:15).

І це було лише прямим наслідком і неминучою логікою того кроку, який вони зробили за часів Самуїла. Коли вони відкинули Бога й обрали Саула, у цьому полягало відкидання Господа й обрання кесаря. Відкинувши Бога, щоб бути як усі народи, вони стали як усі народи, що відкинули Бога.

І таким був очевидний результат об'єднання Церкви і держави в ізраїльському народі. І все це написано в точних деталях, як воно відбулося, для

повчання і попередження всіх наступних поколінь і для настанови тих, на кого насувається кінець світу.

Чи засвоїть сьогодні народ, що сповідує Бога у церквах, товариствах, лігах, спілках і різновидних асоціаціях – усюди – урок, який дало Слово Боже про досвід стародавнього народу Божого, який хотів мати державу і відкинув Бога? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 5 жовтня 1899 р.).

Христос – Визволитель

«І навчав Він в одній з синагог у суботу. І ось там була одна жінка, що вісімнадцять років мала духа немочі, і була скорчена, і не могла ніяк випростатись. А Ісус, як побачив її, то покликав до Себе. І сказав їй: Жінко, звільнена ти від недуги своєї. І Він руки на неї поклав, і вона зараз випросталась, і стала славити Бога» (Лк. 13:10-13). У наступних віршах ми знаходимо пояснення Христа про те, що жінка всі ці роки була зв'язана сатаною. Тому те, що Христос відпустив її, було прямим доказом Його влади над сатаною.

Це чудо є ілюстрацією звільнення людей від рабства гріха. Гріх зв'язує свої жертви: «Беззаконного вловлюють власні беззаконня його, і в тенетах гріха свого він утримується» (з *синаод. пер.*); «власні провини безбожного схоплять його, і повороззям свого гріха буде зв'язаний він» (Прип. 5:22). «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Ів. 8:34). «Гріх є порушенням закону» (1 Ів. 3:4, *пер. з англ.*); тому це рабство порушника закону, «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може.» (Рим. 8:7).

Так бідна жінка з духом немочі точно ілюструє стан грішника. Вона була зв'язана; такий же і грішник. Вона була зігнута так, що не могла піднятися. Вона була змушена йти, дивлячись вниз, на землю. Так і псалмоспівець, описуючи свій гріховний стан, каже: «беззаконня мої досягли вже мене, так що й бачити не можу» (Псал. 40:12). Жінка хотіла б йти прямо, але не могла випрямити себе. Так і грішник часто з радістю робив би те, що правильно, але не може, «бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17).

Проте справа грішника не безнадійна. «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:15, 16). Христос сказав, що це місце Писання відноситься до Нього: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених» (Лк. 4:18).

Зв'язаній жінці Христос сказав: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї». Так і Своїм словом Він звільняє людей від рабства гріха. «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить» (Ів. 8:31, 32). Юдеї хвалилися, що вони не є рабами, але Ісус показав, що вони знаходяться в рабстві, сказавши: «Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха. І не зостається раб у домі повік, але Син зостається повік. Коли Син

отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (вірші 34-36). Отже, рабство – це рабство гріха, а свобода, яку дає Христос, – це свобода від гріха.

Христос сказав, що саме Духом Він дає свободу. Тому ми читаємо, що «де Дух Господній, там воля» (2 Кор. 3:17). Дух дає свободу, тому що Він – праведність; Він – джерело закону, бо «закон духовний» (Рим. 7:14). Плід Духа – це послух закону. «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких» (Гал. 5:22, 23). Ті, хто мають цей Дух і керуються Ним, вільні, бо дотримуються закону; бо псаломспівець сказав: «Ходитиму вільно, бо я шукаю Твоїх повелінь» (Псал. 119:45, *пер. з англ.*).

Як Христос змінив бідну німечну жінку Своїм словом, так само Він звільняє грішників Своїм словом. **Його слово – закон**; Він говорить слова Отця; а заповідь Божа є життя вічне (Ів. 12:50), тому що це Його власне життя. Слова, які говорить Христос, – це Дух і життя; а оскільки саме Дух робить вільним, очевидно, що прийняття слів Христа зробить грішника вільним. **Оскільки рабство – це рабство гріха, а слова Христа – це слова праведності, то прийняття цих слів саме по собі є звільненням від рабства.** Простої віри в слово Христа достатньо, щоб дати грішникові свободу; але до кожного, хто в такий спосіб став вільним, приходять слова натхнення: «**Тож стійте у свободі, в якій Христос зробив нас вільними.**» (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Серйозна помилка

Існує серйозна і дуже прикра помилка, якої припускаються багато людей. Ця помилка полягає в тому, що вони думають, ніби при наверненні їхня стара гріховна плоть стирається. Іншими словами, вони роблять помилку, думаючи, що позбавлення від плоті полягає в її повному видаленні від них.

Коли ж вони приходять до розуміння, що це не так, що колишня плоть з її нахилами, пристрастями та спокусами все ще існує, вони виявляються неготовими до цього, впадають у відчай і готові думати, що вони взагалі ніколи не були навернені.

І все ж, якби вони трохи подумали, то зрозуміти, що таке мислення помилкове. Хіба після навернення ваше тіло не залишилося точно таким самим, як було раніше? Хіба воно не складалося з точно такого самого матеріалу – тієї ж плоті, кісток, крові, як це було до того? На ці запитання кожен негайно відповість: «Так». І це чиста правда.

А тепер виникають інші запитання. Чи не була ця плоть точно такої самої якості, як і колишня? Хіба це не було все ще людське тіло, точно таке як і раніше? На це також усі дадуть відповідь: «Так».

Тоді ще одне запитання. Оскільки це та сама плоть і тієї ж якості – це все ще людська, природна плоть, то чи не є вона так само безумовно гріховною плоттю, якою була і раніше?

Саме тут і криється помилка багатьох людей. На це останнє запитання, вони схильні думати, що відповідь буде «ні», тоді як вона має бути тільки рішучим «так». І це рішуче «так» має зберігатися доти, доки ми перебуваємо в цьому природному тілі.

І коли є постійне усвідомлення, що плоть наверненої людини – це все ще гріховна плоть, і тільки гріховна, людина стає настільки глибоко переконана, що в її плоті немає нічого доброго, що вона ніколи не допустить і тіні довіри до неї. І тому вона залежить від чогось іншого, ніж плоть, від Святого Духа Божого; її джерело сили і надії знаходиться зовсім поза межами плоті, тільки в Ісусі Христі. І, будучи вічно пильною, підозрілою і абсолютно недовірливою до плоті, така людина ніколи не може очікувати нічого доброго від цього джерела, а тому готова силою Божою відбити й розтрити без ніякого милосердя будь-який імпульс чи навіювання, що може походити з нього, і тому не зазнає невдачі, не впадає у відчай, а йде від перемоги до перемоги і від сили до сили.

Навернення, таким чином, не наділяє старий дух новою плоттю, а новий Дух живе всередині старої плоті. Воно не пропонує привнести нову плоть у старий розум, але новий розум у стару плоть. **Визволення і перемога досягаються не шляхом позбавлення людської природи, а шляхом наділення**

Божественної природи для підкорення і панування над людською, не через позбавлення гріховної плоті, а шляхом послання безгрішного Духа для перемоги й осуду гріха в плоті.

Писання не говорить: «Нехай буде у вас та сама плоть, що й у Христа», але воно говорить: «Нехай буде у вас той розум, який був і в Христі Ісусі» (Фил. 2:5, *пер. з англ.*).

Писання не говорить: «Перемініться оновленням плоті вашої», але воно говорить: «Перемініться відновою вашого розуму» (Рим. 12:2). Ми будемо перетворені оновленням плоті, але ми повинні бути перемінені оновленням розуму.

Господь Ісус прийняв ту саму плоть і кров, ту саму людську природу, що й ми, – плоть, подібну до нашої гріховної плоті, **і через гріх, і силою Духа Божого через Божественний розум, який був у Ньому, «осудив гріх у тілі»** (Рим. 8:3). І в цьому наше визволення (Рим. 7:25), у цьому наша перемога. «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі»; «дам вам нове серце, і нового Духа дам у ваше нутро».

Не впадайте у відчай, побачивши гріховність плоті. Тільки у світлі Духа Божого та через проникливість розуму Христового ви можете побачити стільки гріховності у своїй плоті; **і чим більше гріховності ви бачите у своїй плоті, тим більше у вас Духа Божого. Це вірний тест. Тому, коли ви бачите, що гріховності у вас вдосталь, дякуйте Господу за те, що у вас так багато Духа Божого, що ви можете бачити так багато гріховності; і знайте напевно, що, коли гріховність примножується, благодать примножується ще більше, щоб «як гріх панував через смерть, так само і благодать запанувала через праведність для життя вічного Ісусом Христом, Господом нашим».** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 31 травня 1900 р.).

Регулювання совісті законом

Релігія – це не форма. Вона не полягає у формах. Це також не теорія. Це життя. Звісно, форми з’являються під час здійснення релігійної практики, бо все існуюче обов’язково має якусь форму; але не обов’язково в усіх людей однакові форми. **Але ці форми, якими б вони не були, не є релігією.** Тобто вони не є християнською релігією. Усі інші релігії, крім християнської, складаються виключно з форм. **Цим християнство можна відрізнити від усіх хибних релігій. Вони – мертві форми, а християнство – жива істота.**

Будь-яка інша релігія, крім християнської, може бути змінена за бажанням можновладців. Вона може регулюватися актом парламенту, так само як і податок на тютюн. Людям може не подобатися змінювати свої релігійні форми за велінням держави; але, коли їхня релігія складається з форм, а право уряду втручатися в питання релігії надано, вони мають не більше підстав скаржитися на будь-яку зміну, що її можна зробити, ніж на будь-яку іншу політичну дію. Вони повинні змиритися з цим, поки не зможуть спонукати законодавців внести інші зміни.

Але з християнською релігією справа йде зовсім інакше. Жодна людина не може прийняти або відкинути її за бажанням або велінням іншого. Це саме життя людини. Людина не може змінити колір своєї шкіри або стан свого здоров’я за рішенням суду. Парламентський акт не може видалити отруту з крові, а людина, що згорає від лихоманки, не може охолодити свою кров і зменшити швидкість її течії за наказом навіть короля. **Так і справжня релігія Ісуса Христа не може бути змінена з волі іншого.**

Перед Богом усі люди рівні. Жебрак у лахмітті, що живе в тимчасовому курені, має в Його очах таку саму цінність, як і принц в оксамиті й золоті, що живе в палаці. У них один господар, Христос. «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос» (1 Кор. 11:3). Чи багата людина, чи бідна, «Він для пана свого стоїть або падає; але він устоїть, бо має Бог силу поставити його». Тому: «А ти нащо осуджуєш брата свого? Чи чого ти погорджуєш братом своїм? Бо всі станемо перед судним престолом Божим» (Рим. 14:4, 10).

З того, що було сказано про християнську релігію, на відміну від інших релігій, які полягають у формах, у декого може виникнути думка, що **релігія, яка регулюється законом, не є християнською релігією.** Це саме та ідея, яка має бути передана. **Релігія, регульована цивільним правом, – примусова релігія – є самою суттю язичництва.** На щастя, є дуже багато людей, пов’язаних із правовою релігією, які були рухомі духом християнства. Це ті, про кого Ісус сказав: «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир» (Ів. 10:16). Нехай цей час скоро настане. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Як розуміти Біблію

Біблію неважко зрозуміти, якщо сприймати її так, як вона написана. Хто допускає, що Біблія означає те, що вона говорить, той ніколи не буде відчувати труднощів у розумінні того, про що вона оповідає.

І той, хто припустить, що Автор Біблії знає, що Він хоче сказати, і що Він володіє достатньою ясністю розуму, щоб сказати саме так, як Він хоче, не матиме жодних труднощів у тому, щоб прийняти Біблію такою, якою вона є, а отже не матиме жодних труднощів у її розумінні.

Біблія приходиться до нас як Слово Боже. Сама по собі вона претендує на те, щоб бути Словом Божим. Вона і є Словом Божим. І той, хто прийме її як Слово Боже, переконається, що воно таким і є. Потрібно лише припустити, що Автор Біблії володів достатнім розумом, щоб точно знати, що Він хотів сказати, і мав здатність сказати так, як Він того хотів. Іншими словами, потрібно лише припустити, що Бог, даючи Своє Слово, знав, що Він мав на увазі, і мав на увазі те, що сказав.

Якщо Біблію сприймати і ставитися до неї подібним чином, то ні в кого не виникне труднощів у її розумінні. А якщо будь-хто не сприймає її так і не поводить з нею таким чином, тобто **якщо будь-хто каже, що Біблія не означає того, що в ній написано, і що людина сама повинна сказати, що вона означає, це є лише твердженням того, що така людина краще за Бога знає, як мало бути сказано й що мається на увазі.** Іншими словами, вона ставить себе замість Бога.

Але коли Біблію сприймають саме так, як у ній написано, і припускають, що все, що в ній написано, має значення, бо її Автор досить добре знав, що Він хотів сказати, щоб бути в змозі сказати саме те, що Він мав на увазі, все стає досить ясным. Навіть дитина може зрозуміти це, бо написано: «Хто не прийме Царства Божого, як мале дитя, той не увійде в нього» (*пер. з англ.*). Отже, **Слово Боже – це Слово Царства. Через це Слово ми входимо в Царство.** І оскільки той, хто не приймає це Царство, як мале дитя, не може мати його, то цілком зрозуміло, що Слово має на увазі, що і мале дитя може і повинно розуміти це Слово. Навіть дорослі люди повинні приймати його як малі діти, вони повинні стати як малі діти, щоб сприйняти його.

Тому будь-яка система, будь-яке писання, будь-який шлях, який робиться будь-ким, хто б то не був, який має тенденцію містифікувати вислови Біблії, перетворювати їх на важкі проблеми, або робити їх важкими для розуміння, ніколи не може йти правильним шляхом. І все, що пропонується як виклад будь-якої доктрини, що являє собою важку для розуміння проблему, не може бути істиною. Тому, знову ж таки, написано: «Та боюсь я, як змії звів був Єву

лукавством своїм, щоб так не попусувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі»...

Слово Христа просте. Його Слово є ясным. Воно просте, як літери А, Б, В. І все, що прагне зробити його іншим, ніж простим і зрозумілим, не може бути правильним шляхом. Простота, яка є у Христі, – це досконалість простоти. Коли Він був на землі, Він навчав усі класи людей одразу. **Прості люди слухали Його з радістю, тому що Він говорив такою простою мовою і з такою прямою сенсу, що вони могли Його зрозуміти. І тільки хитрість змія в книжниках і фарисеях робила вигляд, що вони не можуть Його зрозуміти.**

Так було на самому початку. Коли Бог поселив у саду першу пару людей, Він сказав їм прямо: «з дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш». **Але тут прийшов змії зі своєю хитрістю і запропонував думку, що Господь не мав на увазі те, що сказав, що це потрібно пояснити і що саме він здатний пояснити це і донести до них істинний сенс.** Тому він сказав: «Умерти не вмерете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло»

Таким чином, сатана запропонував, що Бог сказав не зовсім те, що мав на увазі, приховав істинний зміст і залишив Свої слова темними і проблематичними. Це перше пояснення, яке коли-небудь пропонувалося; **перший коментар, який коли-небудь був зроблений до Слова Божого.** І все наступне, що коли-небудь намагалось зробити Слово Боже проблематичним, змусити його означати не те, про що воно говорить, слідувало тим же самим шляхом. Це тонка гра, яка веде від простоти, що є у Христі.

Про Мойсея добре сказано, що «він віддав Богові належне за мудрість, щоб знати, що Він має на увазі, і за твердість наміру, щоб мати на увазі те, що Він сказав, і тому Мойсей діяв, як той, хто бачить невидимого». І саме «вірою Мойсей перетерпів, як той, хто бачить невидиме». **Тому віра полягає в тому, щоб віддати Богові належне за мудрість, щоб знати, що Він має на увазі, і за твердість намірів, щоб мати на увазі те, що Він говорить.** А «без віри догодити Богові неможливо». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 28 червня 1900 р.).

Досконалість мудрості

«А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали. А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Як. 1:4, 5). На перший погляд може здатися, що ці два твердження ніяк не пов'язані одне з одним, але, розглянувши інший текст, ми виявимо, що друге залежить від першого.

Мудрість, про яку тут ідеться, – це мудрість, що приходить згори, бо її дає Бог. В Як.3:17 ми дізнаємося, що таке мудрість, яка приходить згори: «А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава». **Отже, терпіння – це мудрість, яку дає Бог і яку можна отримати, якщо просити з вірою.** Тому ми можемо без шкоди для тексту перефразувати його таким чином: «Якщо ж у когось із вас бракує терпіння, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде воно йому дано».

Але чи не сильно це звужує текст? Якщо ми повинні отримувати тільки терпіння, просячи Бога, то чи не позбавляємося ми дуже великої втіхи, яку ми звикли приймати, думаючи, що можемо отримати допомогу в розумінні Писання і в тому, як вести свої справи? Ні, терпіння знаменує досконалість. **Той, хто має терпіння досконало, – досконала людина, якій нічого не бракує.** Тому далі ми можемо прочитати текст: «А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана». Бо «усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світл, що в Нього нема переміни чи тіні відміни».

У Псалмах ми читаємо: «Страх Господній – початок премудрості; добрий розум мають усі, хто виконує заповіді Його» (пер. з англ.). І в книзі Йова: «Страх Господній це мудрість, а відступ від злого це розум». **Терпіння – це мудрість, виконання заповідей Божих – це мудрість. Тому терпіння – це дотримання заповідей Божих.** Про це також ясно говорить і в інших місцях Писання. Апостол Павло пише: «Любов не чинить зла ближньому, тож, любов виконання закону» (Рим. 13:10). А в 1 Кор. 13:4, 5 ми читаємо, що таке любов, або виконання закону: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого». Це і є терпіння, це і є виконання заповідей, це і є єдина справжня мудрість.

В Об'явл. 14:12 ми читаємо короткий опис тих, хто готовий прийняти Господа, коли Він прийде. «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру». **Тут ясно показано, що терпіння – це дотримання**

заповідей Божих. Але терпіння – це досконалість; коли йому дано завершити свою роботу, це робить людину готовою до приходу Господа. І це лише свідчить про те, що виконання заповідей Божих є досконалістю. Це те, що робить людину готовою до приходу Господа.

Виконання заповідей Господніх можна знайти лише в житті Христа. Він єдиний з усіх, хто ходив по цій землі, повністю виконав закон. Але Він віддав Себе за нас, щоб і ми могли мати в собі досконале виконання закону, якщо тільки зможемо сказати по істині: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). **Отже, у Христі знайдено терпіння, і досконалість, і повноту премудрості, бо в Ньому приховані всі скарби премудрості та знання.** Ба більше, Христос є сила Божа і премудрість Божа. **Саме тому виконання заповідей Божих є досконалою мудрістю.** Виконання заповідей Божих – це володіння життям Бога, а оскільки Він – джерело всякої мудрості, то той, хто володіє цим життям, перебуває у зв'язку з джерелом мудрості. «Бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо світло».

Пілбадьюрющая думка полягає в тому, що, якщо комусь бракує мудрості, він може попросити її в Бога й отримати безоплатно, не зазнаючи осуду за її відсутність. **Якщо комусь не вистачає терпіння, якщо йому не вистачає праведності, він може отримати її від Господа. Їм не потрібно боятися приходити до Нього і просити, навіть якщо в них було багато невдач. Він не дорікає.** Він дав нам благословення і можливості, а ми ними не скористалися. Він відкрив нам шлях праведності, а ми не пішли ним. Він дав нам благословення, а ми їм не навчилися. Він дав нам таланти, а ми зарили їх у землю або розтратили. **І ось тепер ми усвідомлюємо свою потребу і хочемо того, чим раніше нехтували або нехтуємо. Що ж нам робити? Прийти і попросити більшого.** Чи прийдемо ми в страху, що нам відмовлять? Чи очікувати, що Він скаже: «Що ти зробив із тим, що Я дав тобі раніше? Якби ти правильно розпорядився цим, тобі не потрібно було б просити більше». Так вчинила б людина, але Бог – не людина. Ні, Він каже нам сміливо приходити до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для допомоги у важку хвилину. **Приходити сміливо, а не зі страхом.** І Він не буде дорікати. Ми не повинні приходити, до Нього як до Того, хто тримає в руці жезл, а ми при цьому згинаємося, немов у страху перед ударом. **Він не буде дорікати нам нашими минулими невдачами, і не змушуватиме нас відчувати, ніби ми не маємо права нічого просити, бо були такими пустопорожніми й невдячними.** Він «дає всім даром і не докоряє». Тож приходіть і «скуштуйте й побачте, який добрий Господь... бо ті, що бояться Його, недостатку не мають». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Біблія і субота

Зараз існує безліч дискусій з питання про суботу. Багато людей, мабуть, відчувають великі труднощі в розумінні того, який день є суботнім, однак Слово Боже ясно говорить: «Сьомий день – субота». Будь-яка людина, яка просто прийме це твердження в тому вигляді, як воно є, не відчуватиме жодних труднощів у тому, щоб точно знати, який день є суботнім. І Біблія у всіх своїх висловлюваннях щодо суботи говорить так само ясно і зрозуміло, як і в цьому процитованому реченні.

Люди, які приймають Біблію в тому вигляді, як вона викладена в цьому питанні, ніколи не відчувають жодних труднощів у розумінні того, який день є суботнім. Але ті, хто не приймає цього, зазнають нескінченної плутанини і труднощів, і, фактично, ніколи не вирішують це питання так, щоб вони були цілком задоволені.

Той, хто знає більше за всіх, завжди може найбільш ясно і просто викласти те, що він хоче сказати, якою б глибокою не була тема, яку він обговорює. Бог, знаючи все і будучи втіленням усієї мудрості, здатний викласти вічно глибокі теми так просто, що їх може сприйняти і зрозуміти маленька дитина. **Але коли будь-хто, чи то диявол, чи то людина, яка не вірить тому, що Господь говорить, береться тлумачити це і за допомогою тонких відмінностей розповісти, що Господь має на увазі, він породжує лише нескінченну і вічну плутанину.** І всі, хто дозволяє відвести себе від простоти, яка є у Христі, неминуче переконуються в цьому.

Коли читається Писання, в якому ясно сказано: «День сьомий субота для Господа, Бога твого», **ті, хто не вірить і не сприймає його як Божу істину, не припускають, що Він знав, що хотів сказати, і сказав саме те, що мав на увазі, накидають на себе вигляд дитячої невинності та запитують: «Сьомий день чого?» або: «Який сьомий день є суботою?»**

У найпершій главі Біблії Слово Боже говорить, що в шість днів Господь створив небо і землю і все, що в них. Потім у тому ж Слові говориться, що в сьомий день Він відпочивав і що Він благословив сьомий день і освятив його, тому що в цей день Він відпочивав від роботи, яку створив і зробив. І цей особливий сьомий день, день відпочинку, є субота, бо субота є відпочинок.

Ці шість днів творчої роботи, за якими послідував сьомий день відпочинку, склали перший тиждень часу, про який знає цей світ. І з цього запису, як він є, без жодного тлумачення чи пояснення, абсолютно ясно, що сьомий день, який є днем відпочинку Бога; сьомий день, який є суботою Господа, – це сьомий день тижня.

Таким є звіт Самого Господа про Свої творчі дії в перші шість днів існування світу і про Свій відпочинок у сьомий день. Усе це разом становить перший

тиждень існування світу. І кожен, хто повірить запису в тому вигляді, як він є, і так просто, як він говорить, дізнається для себе і до свого повного задоволення, який саме сьомий день мається на увазі в Біблії, коли говориться, що сьомий день – субота Господа Бога твого.

Якщо ж хтось хоче отримати ще одне пояснення, то йому достатньо звернутися до 20-го розділу книги Вихід і прочитати, що сказав Сам Господь Своїм голосом, виступаючи з вершини Синаю. Своєму народу, що зібрався там, і всім людям, які будуть Його народом, Господь сказав: «Шість день працєю і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці... Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його».

Тут Господь каже, що люди повинні працювати шість днів, а сьомого дня відпочивати, тому що при створенні світу Він Сам працював шість днів, а на сьомий відпочивав. Тепер кожен, хто готовий припустити, що Господь говорить правду і міг пригадати на Синаї те, що Він зробив під час створення світу, без зусиль зрозуміє, про який сьомий день йдеться в цій фразі. Бо це ідентичний день Його відпочинку наприкінці шести днів творіння, який не може бути будь-яким іншим, ніж сьомим днем тижня, бо не існувало іншого періоду, в якому цей день міг би бути сьомим.

Народ, що стояв тоді біля основи Синаю і чув цей голос, зберігся через своїх нащадків аж до цього дня, будучи розсіяним по всій землі серед усіх народів. І день, який дав їм Бог, за Своїм власним підрахунком, проголошений Його власним голосом, у зв'язку з фактами, в яких Він Сам був дійовою особою, вони ніколи не втрачали.

Якщо комусь потрібні ще додаткові докази, то загляньте на п'ятнадцять століть вперед (ред.: від часу Синаю). Тоді Той, Хто створив небо і землю, Хто відпочивав того сьомого дня після завершення творіння, Той, Хто вимовив з вершини Синаю слова, які ми щойно процитували, Сам стояв на землі в образі людини як учитель, посланий від Бога. Він дотримувався цього ж сьомого дня як суботи. Він завжди називав його суботою.

І це був той самий день, якого народ Ізраїлю дотримувався як суботи від дня, коли Він Сам промовляв з вершини Синаю. І хоча книжники, фарисеї, законники та рабини постійно критикували всі Його слова та шляхи, проте **ніколи не виникало й тіні питання про те, чи дотримується Він суботи в належний день. Між Ісусом і ними завжди була згода в цьому питанні. Їхні заперечення проти Нього стосувалися виключно того, як Він дотримувався цього дня. І в цьому, як і в усьому іншому, Він був великим зразком правильного шляху для всього людства на всі часи.**

Таким чином, Сам Господь тричі виклав факти, що стосуються походження і заснування суботи, і дав зрозуміти, яким саме сьомим днем вона є. По-перше, в описі первісного творіння в першому та другому розділах книги Буття. По-

друге, повторивши Своїм голосом запис про первісне творіння. По-третє, перебуваючи на землі, Він повторював Своїм голосом і виявляв у Своему власному житті живу правду як приклад для всього людства.

О, якби люди повірили Слову Господа, яке Він так старався донести до їхнього розуміння. Чому ж люди продовжують дозволяти змієві, який спокусив Єву, у той самий спосіб, за допомогою своєї хитрості, відвертати їхній розум від простоти, що є у Христі? (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 5 липня 1900 р.).

Національні молитви

Занепокоєність єпископа Манчестерського (*ред. події XIX століття*) можливим припиненням діяльності церкви полягає в тому, що не буде молитов на відкритті виставок тощо. Він сказав: «Допоки нація залишається релігійною, виникатимуть великі й урочисті випадки, як-от національне визволення або навіть поховання національних героїв, коли нація потребуватиме релігійного органу, за допомогою якого може підносити свої молитви або подяки Богові». Звідси закономірно виникає наступне запитання: якщо в народі є почуття вдячності, то чому він не може висловити їх сам? Звичайно, кожна людина, яка відчуває почуття вдячності, сама може висловити його. Якщо пан А. вдячний, то було б дивно, якби він найняв пана Б., щоб той висловив його вдячність за нього. Тому щоразу, коли нація хоче молитися, ми повинні говорити: «Нехай молиться».

На це, ймовірно, дадуть відповідь, що нація – це не особистість, яка здатна говорити і діяти від свого імені, як людина. **Це так, в цьому і криється хибність ідеї національної релігії. Що таке нація? Це сукупність людей.** Не може бути нації без людей, а слово «нація» є синонімом слова «народ». Тоді, звісно, якщо народ коли-небудь буде вдячний, він зможе висловити свою вдячність; якщо він захоче молитися, він зможе це зробити. На це, природно, можна заперечити, що якщо немає встановленої законом форми релігії, то не буде і молитов, і подяк народу, бо значна частина народу не дбає про такі речі. Саме так. **Таким чином, встановлення релігії – це просто форма без факту. Воно передбачає молитву, коли молитва не відчувається, і це – насмішка.** Воно передбачає висловлення вдячності, коли вдячності немає. **Коротше кажучи, це просто організоване і примусове лицемірство.**

Якщо будь-яка кількість членів нації, незалежно від того, наскільки велика чи мала, відчуває бажання молитися і підносити подячні молитви, в жодному разі не перешкоджайте їм; але якщо хтось не відчуває такого бажання, в жодному разі не примушуйте його діяти так, начебто він це відчуває; і не думайте, що хтось інший принесе користь, якщо буде замість нього виражати подяку, яку той не відчуває. Думка про те, що націю можна зробити релігійною за допомогою правових актів, впливає із забуття особливостей людської природи та істинної релігії. (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 17 листопада 1892 р.).

Дотримання заповідей Божих

Усе, що Господь коли-небудь робив для людства після гріха Адама, було зроблено виключно для того, щоб повернути людину в гармонію з Його Законом.

Встановлення постанов, надання Закону, посилення пророків, посилення Святого Сина, «того Пророка», Який більший за всіх, дарування Святого Духа і дарів Духа – все, що було дано, встановлено або використано Господом, щоб привести людей до послуху Його Закону.

Приводячи людей до Свого закону, Він приводить їх до Себе, бо написано: «І свідчив Ти проти них, щоб навести їх до Закону Твого» і: «пророків Твоїх, що свідчили між ними, щоб навести їх до Тебе» (Неем. 9:29, 26). Уважно прочитайте цей розділ і зрозумійте мету всього, що Він робив. **Привести людей до Свого закону – значить навести їх до Себе**, адже «Бог є любов», а «в тому-то й любов Божа, що ми дотримуємося заповідей Його».

Вищого досягнення, ніж любов до Бога, не може досягти жодна душа у всьому Всесвіті. А оскільки ми дотримуємося Його заповідей тільки з любові до Бога, то з цілковитою впевненістю можна стверджувати, що жодна душа в усьому всесвіті не може досягти вищого досягнення, ніж дотримання заповідей Божих.

Ісус сказав: «Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові Його» і: «Я і Отець Мій – одне». **Не може бути більш високого і кращого досягнення, ніж єдність з Богом, ніж уподібнення до Христа, Який є єдиний з Богом.** І як Він дотримувався заповідей Отця і перебував у Його любові, дотримуючись Його заповідей, так немає нічого вищого і кращого, ніж дотримання заповідей Божих.

Найбільший дар Бога людям – це дар Його Єдинородного Сина, Ісуса Христа. Але і за цього чудесного дару людям навіть у Христі ніщо не допомагає, «але віра, що чинна любов'ю». Віра – це дар Божий, і вона діє тільки з любові Божої. А любов Божа в тому й полягає, що ми дотримуємося заповідей Його. **Тому безсумнівно, що одна велика мета самого дару Христа і віри в Нього – привести людей до виконання заповідей Божих, до вірного послуху Його закону.**

Найбільший дар, який Бог може дати людям через Ісуса Христа, єдиний засіб Його дарів людині – це Його Святий Дух. **Але в цьому дарі все, що Він робить, усе, що Він може робити, – це спонукати людей пізнавати любов Божу**, бо «бо любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Рим. 5:5). А оскільки «любов Божа полягає в тому, щоб ми дотримувалися заповідей Його», а «любов є виконання закону», то цілком очевидно, що єдиною метою цього

найбільшого дару Божого через Христа є дотримання заповідей Божих, вірність Його закону.

Уся робота Духа Божого з усього різноманіття Його дій спрямована на те, щоб привести душі до милосердя, яке є досконалою любов'ю, любов'ю Бога. А любов Бога в тому й полягає, щоб ми дотримувалися заповідей Його. **Тому вся робота Духа Божого через Його численні дари і дії спрямована виключно на те, щоб привести людей до виконання заповідей Божих.**

З усього цього випливає, що дотримання заповідей Божих – це найбільше благословення, найвища честь і найбагатший дар, який Бог може дарувати будь-якій душі. Всі інші благословення, почесні й дари підпорядковані цьому; вони дані тільки для того, щоб сприяти цьому; вони потрібні тільки як засоби для досягнення цього.

Якщо хтось використовує будь-який з дарів Божих для будь-якої іншої мети, окрім як для того, щоб зробити себе справжнім охоронцем заповідей Божих, то це означає, що він не виконує волі Божої і порушує мету того самого дару, який Він хотів би використати. Бажання використати слово Боже, використати дар Божий – Його дорогого Сина, використати дар Святого Духа або будь-який з дарів Святого Духа з будь-якою іншою метою, окрім досконалого виконання Божих заповідей, – це упущення волі Божої та перекирчування мети цього слова або цього дару. Тільки в цьому, і тільки в цьому полягає справжнє християнство.

Ось що означає християнський патріотизм. Шанувати закон Божий – ось що означає бути справжнім громадянином Ізраїлю. Саме це означає вірність уряду Бога і відданість конституції, вищому закону Всевишнього.

Чи є ви тепер християнським патріотом? Чи є дотримання заповідей Божих вашою єдиною метою? Чи вважаєте ви всі дари і благословення Божі лише внеском у досягнення цієї мети? Ці питання дуже важливі. Вся ця тема, представлена тут, має життєво важливе значення. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 19 липня 1900 р.).

День усіх святих

Прочитаємо наступний абзац з однієї християнської газети: «Свято Дня всіх святих, хоча і повністю відповідає змісту Євангелія, має язичницьке коріння, будучи адаптацією однієї з найбільш піднесених концепцій ідолопоклонства. Якийсь широко мислячий язичник задумав створити храм для всіх богів, внаслідок чого виникла чудова римська споруда, відома як Пантеон, над якою трудився геній архітектора і в якій були втілені всі відомі божества в такій пишності, яку тільки могли забезпечити мистецтво й кошти. Але з ініціативи папи Боніфация III у VII столітті цей храм було присвячено пам'яті всіх мучеників; для свята було виділено 1 травня. Згодом дату було перенесено на 1 листопада, а святкування перейшло в ширше русло як «День усіх святих».

У Посланні до Ефесян ми читаємо такий припис: «Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих» (Еф. 6:17, 18). Але це в жодному разі не повинно розглядатися як авторитет, щоб молитися за померлих святих, так само, як ми не повинні думати, що коли Павло сказав коринтянам: «Усі святі вітають вас», він мав на увазі, що ті, хто помер, приєдналися до привітання.

Чому не слід молитися за померлих святих? Тому що це не принесе їм користі. Вони не в тому стані, щоб молитви приносили їм користь. Ось що говорить Писання про померлих: «Не надійтесь на князів, на людського сина, бо в ньому спасіння нема: вийде дух його і він до своєї землі повертається, того дня його задуми гинуть» (Псал. 146:3, 4).

«Не мертві хвалитимуть Господа, ані ті всі, хто сходить у місце мовчання,» (Псал. 115:17). Дієві молитви завжди приносять благословення, а за отримані благословення святі завжди дякують Богові; тож, оскільки мертві не славлять Господа, очевидно, що молитви за них марні.

«бо не буде ж шеол прославляти Тебе, смерть не буде Тебе вихваляти... Не мають надії на правду Твою ті, хто сходить до гробу» (Іс. 38:18). Чому вони не можуть сподіватися на істину Божу? Відповідь на це запитання міститься в наступному тексті Писання: «Все, що всилі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости» (Еккл. 9:10). «Хто знаходиться поміж живих, той має надію, бо краще собаці живому, ніж левові мертвому! Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, бо забута і пам'ять про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздросці їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється» (вірші 4-6).

Такими є деякі з прямих заяв Писання про стан мертвих. Вони показують, що їм не допоможуть ніякі молитви, піднесені за них, і що, отже, молитися за них є марним повторенням. Ба більше, з Писання ми дізнаємося, що має відбутися воскресіння мертвих, і цей факт сам по собі показує, що мертві не в змозі насолоджуватися щастям або відчувати біль. Якби це було так, то не було б необхідності у воскресінні. Апостол Павло, борючись із думкою декого про те, що воскресіння не буде, говорив: «Бо якщо мертві не воскресають, то і Христос не воскрес; а якщо Христос не воскрес, то марна віра ваша; ви ще в гріхах ваших. Тоді й ті, хто заснув у Христі, загинули» (1 Кор. 15:16-18, *пер. з англ.*).

Подумайте ось про що. Якби не було воскресіння мертвих, то святі, які померли, загинули б. Припустимо, що воскресіння не буде; чи змінить це стан померлих? Звісно, ні. Вони залишаться такими ж, як зараз. Але в цьому разі вони загинули б. **Тому зараз вони перебувають у тому самому стані, в якому були б, якби назавжди зникли з життя. Усе, що стоїть між ними і цією долею, – це воскресіння.** Але воно безсумнівне. **Вони сплять в Ісусі, і їхнє воскресіння так само гарантоване, як і Його.** Їхнє життя було віддане Господу, поки вони жили, і Він все ще зберігає його для них, щоб одягнути їх у нього при воскресінні. Коли прийде Господь, пролунає сурма, і живі зміняться, то тлінне зодягнеться в нетління, а смертне – в безсмертя. **І тоді, як за життя вони мали життя Христа, явлене в їхніх смертних тілах, вони мають те саме життя, явлене в їхніх безсмертних тілах.**

Усе це є достатньою підставою для того, щоб не було Дня всіх святих, в який підносяться молитви за померлих.

Свято справді, як сказано в цитованому абзаці, має язичницьке походження. Цього вже достатньо, щоб засудити його. З язичництва ніколи не виходило нічого доброго. Серед язичників були люди, з якими боровся Дух Божий, і в кожному столітті були люди, які навіть посеред темряви язичництва слідували Світлу, яке опромінює кожну людину, що приходить у світ, і підносилися над своїми побратимами; **але з язичництва ніколи не виходило нічого доброго.** І навіть ті люди, про яких ми говорили, нічого не додали до суми релігійних знань. Євангеліє Ісуса Христа не зобов'язане нікому. Воно дано згори. А язичництво – від лукавого.

Поза Євангелієм ніколи не було знання про безсмертя і майбутнє життя. Христос «Євангелієм відкрив життя і безсмертя» (2 Тим. 1:10, *пер. з англ.*). **Язичництво говорило про безсмертя, жадало його, але нічого не знало про нього.** Філософи вводили людей в оману, думаючи, що вони вже мають його; але це було лише оманною, бо вони нічого не знали про Христа, а якщо й знали, то відкидали Його, **а без Христа немає життя.** **Язичницька доктрина безсмертя полягала в тому, що люди за своєю природою є богами.** Щоб мати безсмертя за природою, потрібно було бути богами, бо життя і безсмертя – це атрибути тільки Бога. Він дарує їх тим, хто приймає Його. Тому зведення храму всім богам

було цілком у дусі язичництва; але для тих, хто сповідує християнство, замінювати імена мучеників іменами богів і увічнювати поклоніння всім богам у вигляді молитов за і до всіх святих – значить продовжувати язичництво під іменем християнства.

Не буде злісним звинуваченням сказати, що в сповідане християнство проникло дуже багато язичництва, бо це вільно визнається всіма. Запитання: якщо за часів апостолів була необхідність у реформації від язичництва, то хіба зараз немає такої самої необхідності в реформації від язичництва, що проникло в Церкву? (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Прощення гріхів і зцілення хвороб

У наші дні публіці представлено безліч засобів зцілення. Крім страшних лікарських препаратів, існують удавані зцілення вірою, магнітні зцілення, гіпноз, зцілення християнською наукою і багато іншого.

Сьогодні тисячі людей страждають від хвороб і так хочуть їх позбутися, що залюбки застосовують усе, що обіцяє позбавити їх хвороби, не ставлячи жодних запитань про наслідки. Єдине питання, яке їх цікавить: як позбутися цього якомога швидше. Існують тисячі людей, які страждають на різні захворювання, людей, які самі накликали на себе хворобу й підтримують її своїм неправильним способом життя; які радше візьмуть і віддадуться всьому, що позбавить їх страждань, аніж почнуть раціонально й сумлінно виправляти свій спосіб життя, щоб хвороба пішла. Таким людям не доводиться очікувати нічого іншого, окрім того, що вони потраплять під оманливу владу ворога, який, зцілюючи або вдавано зцілюючи їхні тіла, опановує душу і тіло, і ніщо, окрім сили Самого Бога, не може зруйнувати її. **Чому ж тоді Бог не визволить їх з першого разу? Та просто тому, що шлях Господній не є для них справою першочергової важливості.**

Коли ви звертаєтеся до Бога по зцілення від хвороби, не просіть і не очікуйте, що Він позбавить вас від хвороби, поки ви продовжуєте залишатися її причиною. Запам'ятайте назавжди, що хвороба не приходить без причини. Кожна хвороба має свою причину. Шукайте і сумлінно виправляйте її, і Бог буде незмінно співпрацювати з вами.

Просити Господа зцілити вас від хвороби, поки ви зберігаєте її причину, – означає просити Господа налаштувати Його проти Себе, діяти всупереч Своїм вічним законам і встановленим принципам, і все це заради вас. Бо якщо людина не бажає усунути причину хвороби, тобто якщо вона не бажає старанно шукати й сумлінно вивчати її, щоб чесно й рішуче усунути її, то очевидно, що її головною метою в проханні до Господа зцілити її є власне задоволення, а не слава Божа. І очевидно, що, просячи Господа про це, вона робить це не заради Господа, а заради себе самої.

Можна з цілковитою впевненістю стверджувати, що якщо людина зробила все можливе, щоб знайти й усунути причини своєї хвороби, і врешті-решт з'ясувалося, що причина не піддається жодним людським зусиллям, то, якщо єдиною метою її зцілення є слава Божа й дотримання заповідей Божих, вона може з цілковитою впевненістю й цілковитою довірою просити Господа зцілити її.

І під час пошуку пам'ятайте, що гріх – перша з усіх причин хвороби, бо якби не було гріха, то не могло б бути й хвороби. Відповідно, у Біблії прощення гріха пов'язане зі зціленням хвороби. «Благослови, душе моя, Господа... всі

провини твої Він, всі недуги твої вздоровляє». «Молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться». «щоб ви знали, що Син Людський має владу прощати гріхи на землі, каже розслабленому: Тобі Я наказую: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім».

Тому, оскільки гріх є першою з усіх причин хвороби, всі плани або засоби позбавлення від недуги абсолютно не працюють, якщо вони не враховують звільнення від гріха, і звільнення від гріха як головне.

Бо оскільки гріх є основою всіх причин хвороби, то, звісно, повне позбавлення від хвороби можливе тільки за повного позбавлення від гріха. Тому про тих, хто населятиме ту славу землю, сказано: «Не скаже мешканець: «**я хворий**»; **а чому? Бо «людям, що живуть там, будуть відпущені їхні гріхи**» (Іс. 33:24, *пер. з англ.*).

І знову, оскільки гріх є першою з усіх причин хвороби, звільнення від гріха має бути головним в усуненні причин хвороби. А оскільки гріх – це порушення закону Божого, Десяти заповідей, то звільнення від гріха, як головне в **позбавленні причин хвороби, неминуче ставить кожну душу перед необхідністю дотримання заповідей як головного, що слід мати на увазі в усіх зусиллях, спрямованих на позбавлення від хвороби. Відповідно, всі зусилля з позбавлення від хвороб повинні робитися відповідно до заповідей Божих. І вірність заповідям Божим буде повністю заперечувати й відкидати все, чи то чудеса, чи щось інше, що пропонується як засіб позбавлення від хвороб, якщо це якимось чином відволікає від виконання заповідей Божих.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 26 липня 1900 р.).

Секрет Реформації

Коли Вікліф перекладав або збирався перекласти Біблію на англійську мову, він написав такі слова: «Оскільки віра Церкви міститься в Писаннях, то що більше вони відомі в їхньому істинному значенні, то краще; і оскільки світські люди мають упевнено розуміти віру, яку вони сповідують, то цю віру потрібно викладати тією мовою, що їм найкраще відома. Оскільки догмати нашої віри ясніше й точніше викладені у Святому Письмі, ніж це можуть зробити священники, враховуючи, якщо можна так висловитися, що багато прелатів не знають Священного Писання, а інші приховують багато його частин, і оскільки усні повчання священників мають багато інших вад, висновок очевидний: вірні **мають самі з'ясувати істинні питання своєї віри, маючи Святе Письмо мовою, яку вони цілковито розуміють**. Бо закони, які видають прелати, не повинні сприйматися як питання віри, і ми не повинні довіряти ні їхнім публічним повчанням, ні будь-яким їхнім словам, але так, як вони ґрунтуються на Святому Письмі, адже Писання містить усю істину. Тому переклад їх на англійську мову має принести принаймні таку користь, а саме поставити священників і єпископів поза підозрами щодо тих частин Писання, які вони сповідують для пояснення. Інші засоби, такі як ченці, прелати, папа, можуть виявитися неефективними; і щоб запобігти цьому, Христос і Його апостоли евангелізували більшу частину світу, доносячи Писання до людей їхньою рідною мовою. **Для цього Дух Святий наділив їх знанням мов**. Чому ж живі учні Христа не повинні чинити в цьому відношенні так само, як вони?»

Роботу з перекладу Писання на мову народу до теперішнього часу практично завершено. З часів Тиндаля кожен охочий може легко отримати примірник Біблії практично будь-якою мовою, та й саму Книгу перекладено майже всіма мовами світу. Однак робота Реформації ще не завершена. Мало того, що Біблія має бути перекладена мовою народу, вона має бути прочитана і вивчена народом. **Мало користі мати Біблію, якщо про її зміст судити за людськими словами, а не за власним читанням**. У наші дні, як і за часів Христа, коли люди мали Біблію своєю мовою, **страх Божий надто великою мірою прищеплюється заповідями людей, а не Словом Божим**. Тому робота істинного вчителя полягає в тому, щоб взяти Біблію, яку людина тримає в руках, і спрямувати її погляд на неї.

Бути послідовником реформаторів – не означає вірити тільки в те, у що вірили вони, і нічого більше. Бути гідним послідовником реформаторів – значить бути приведеним у дію тим самим духом, який рухав ними. Це була вірність Слову Божому. Їхній принцип полягав у тому, що Біблія має розв'язувати всі питання, що вона, і тільки вона є істиною. Вони не знали всього, чого вчить Біблія. Жодна людина ще не знає всього. Іноді вони також

помилялися у своїх поглядах на Писання і робили поширену помилку, навчаючи тому, що думали, а не тому, що знали. **Незалежно від того, права людина чи ні, якщо ми слідуємо за нею, то обов'язково помиляємося, бо в найкращому разі отримуємо лише часткову істину; якщо ж ми слідуємо за Писанням у тому вигляді, в якому воно написано, то не можемо помилитися. Тільки ті є істинними послідовниками реформаторів, які мають ту саму вірність слову, що й вони, незалежно від того, що вони думали з тих чи інших питань.**

Нехай добре подумають над питанням, яке поставив Вікліф: чому б живим учням Христа не чинити так, як чинили стародавні учні: нести Біблію людям, щоб вони могли читати її без тлумачення людей? Коли це буде зроблено так, як повинно, відбудеться більша Реформація, ніж будь-коли відома. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Повернення євреїв (ч. 1)

«Бо нема різниці поміж юдеєм та гелленом».

Цікаво буде звернути увагу на місця Писання, в яких обговорюється велика істина про те, що немає різниці між юдеєм і язичником. Ось один з уривків Божественного аргументу щодо істинного становища юдеїв і язичників: «Ось ти звешся юдеєм, і спираєшся на Закона, і хвалишся Богом, і знаєш волю Його, і розумієш, що краще, навчившись із Закону, і маєш певність, що ти провідник для сліпих, світло для тих, хто знаходиться в темряві, виховник нерозумним, учитель дітям, що ти маєш зразок знання й правди в Законі. Отож, ти, що іншого навчаєш, себе самого не вчиш! Проповідуєш не красти, а сам крадеш! Наказуючи не чинити перелюбу, чиниш перелюб! Гидуючи ідолами, чиниш святюкрадство! Ти, що хвалишся Законом, зневажаєш Бога переступом Закону! Бо через вас зневажається Боже Ймення в поган, як написано.

Обрізання корисне, коли виконуєш Закона; а коли ти переступник Закону, то обрізання твоє стало необрізанням. Отож, коли необрізаний зберігає постанови Закону, то чи не порухується його необрізання за обрізання?...

Бо не той юдей, що є ним назовні, і не то обрізання, що назовні на тілі, але той, що є юдей потаємно, духово, і обрізання серця духом, а не за буквою; і йому похвала не від людей, а від Бога» (Рим. 2:17-29).

Як найпереконливіше показати, що немає і не може бути жодної відмінності між юдеєм і язичником, бо **все питання про ставлення того й іншого до Бога залежить від характеру? «Не дивиться Бог на обличчя», але має повагу до характеру.** І єдиним стандартом характеру є праведність Бога, виражена в Його Законі. І коли юдей нехтує Законом Божим, то за характером він язичник, і за особистістю (сутністю) він такий самий язичник. А коли язичник дотримується праведності Закону і тим самим виконує Закон, він стає за характером істинним юдеєм, і за особистістю – юдеєм. Це відбувається тому, що питання істинності юдея полягає в характері, в істинному обрізанні «серця духом», «скинувши людське тіло гріховне», в любові Божій, пролитій в серці, що проявляється у виконанні Його заповідей.

Отже, коли юдей по плоті відпадає від Бога і, переступивши закон Божий, його обрізання стає необрізанням, він стає язичником за характером; а коли язичник приходять до Бога і його необрізання стає обрізанням, він стає за характером істинним юдеєм, що ж це таке, як не істинне повернення юдея?

І навіть так говорить Писання в іншому місці: «не всі діти Авраамові, хто від насіння його, але: в Ісаку буде насіння тобі. Цебто, не тілесні діти то діти Божі, але діти обітниць признаються за насіння» (Рим. 9:7, 8). І: «А ви, браття, діти обітниць за Ісаком! Але як і тоді, хто родився за тілом, переслідував тих, хто родився за духом, так само й тепер. Та що каже Писання? Прожени рабиню й сина

її, бо не буде спадкувати син рабині разом із сином вільної» (Гал. 4:28-30). І якщо син рабині не може бути спадкоємцем разом з сином вільної жінки, то тим паче він не може бути спадкоємцем вищим за сина вільної, як його представляє теорія «повернення євреїв»!

І все це лише для того, щоб ще раз сказати, що єдиний шлях повернення для євреїв – це шлях віри Ісуса Христа, шлях істини єдиного Євангелія Христа, шлях повернення всіх грішників є однаковим: як це неодноразово показано в посланнях до галатів, римлян і євреїв, в інших книгах Нового Заповіту, а також у самій суті всього плану Євангелія. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 16 серпня 1900 р.).

Повернення євреїв (ч. 2)

У Єр. 11:16 написано: «Оливка зелена, гарна плодом хорошим, так кликнув Господь твоє ймення. Але з шумом великого вітру огонь запалився круг неї, і галузки її поламаються».

Це дерево Ізраїлю. По слову, даному пророку Єремії, дерево залишається, тільки його гілки зламані. В 11 розділі Послання до римлян натхнення підхоплює цю тему і доводить її до кінця. Там показано, що, коли природні гілки прирученої маслини – юдеїв – було відламано, на їхнє місце прищепили гілки від «дикої маслини» – язичників.

У Рим. 11 також показано, що ці природні гілки прирученої маслини були відламані «через невір'я», а гілки дикої маслини були прищеплені та залишилися «через віру». Також показано, що якщо євреї, природні гілки, «не перебуватимуть у невір'ї», то й вони будуть прищеплені, «бо Бог сильний прищепити їх знову».

Таким чином, остаточно вирішується питання про те, що **жоден юдей ніколи не повернеться і не буде зарахований до дітей Божих інакше, як по вірі: точно так само, як будь-який язичник приходять до Бога і зараховується до дітей Божих**. Це ще раз доводить істину, що «немає різниці між юдеєм і греком» (*пер. з англ.*).

Прищеплений язичник із дикої маслини попереджається, щоб він не звеличувався своїми заслугами і щоб він не починав хвалитися проти відсічених гілок. І застереження для всіх таких людей звучить таким чином: «Добре. Вони відломилась невірством, а ти тримаєшся вірою; не величайся, але бійся. Бо коли Бог природних галузок не пожалував, то Він і тебе не пожалує! Отже, бач добрість і суворість Божу, на відпалих суворість, а на тебе добрість Божа, коли перебунеш у доброті, коли ж ні, то й ти будеш відтятий. Та й вони, коли не зостануться в невірстві, прищепляться, бо має Бог силу їх знов прищепити. Бо коли ти відтятий з оливки, дикої з природи, і проти природи защеплений до доброї оливки, то скільки ж більше ті, що природні, прищепляться до своєї власної оливки» (Рим. 11:20-24).

Тут викладено всю історію, до того ж так, що ніхто з тих, хто вдумався в її сенс, не зможе не побачити, що між юдеєм і греком (ред.: так називали язичників) дійсно немає ніякої різниці; але, коли юдеї через своє невір'я відкинули Бога і, наче мертві й засохлі гілки маслини, були відтяті, з дикої маслини язичників було взято гілки та прищеплено до доброї маслини на їхнє місце. Отже, в Божій економіці й плані Його дерева Ізраїлю віруючий язичник посідає місце невіруючого юдея. Як Він сказав в іншому місці: «Щебто, не тілесні діти то діти Божі, але діти обітниць признаються за насіння» (Рим. 9:8). Ті, хто від плоті, не мають жодних домагань до Господа, бо розум плоті ворожий до Бога

і не підкоряється Закону Божому, та й не може бути підпорядкований. А ті, які від віри, ті тільки суть діти Авраама і діти Божі.

У плані Божому є дерево Ізраїлю. Як написано, через невір'я його гілки засохли, померли і відламалися. У результаті дерево залишилося неповним. Але Він посилає Своїх мужів до дикої оливки, і від неї збираються гілки і прищеплюються до доброї оливки – Його власного дерева Ізраїлю. **І ця робота триватиме доти, поки гілки, зібрані з дикої оливки та прищеплені до доброї, не заповнять усі місця відламаних гілок;** доки вони, будучи прищепленими та живлячись від кореня і м'якоти доброї оливки, не стануть живими, плодовитими гілками цього доброго дерева. І таким чином добра маслина стане повною і завершеною у своїй симетрії, як і було задумано Богом.

Таким чином, пишність зламанної маслини заповнюється гілками з дикої маслини – язичників. У цьому й полягає сенс виразу: «Доки не прийде повнота язичників» (*пер. з англ.*). «Повнота язичників» – це пишність тієї зламанної доброї маслини, яка створюється з язичників – дикої маслини. Ця добра маслина з обламаними гілками, зіпсована і неповна, ніяк не відображає Божої ідеї щодо неї. Але коли всі зламані гілки замінюються з дикої маслини, і дерево стоїть, пишне і квітуче, як і було задумано Богом, тоді є «повнота» дерева, як і було сплановано від самого початку: це є повне дерево. І ця «повнота» дерева – те, що робить його повним деревом після того, як воно було все зіпсоване і зламане, – приходиться від язичників, від дикої маслини. Це і є «повнота язичників», і ось як ця «повнота» приходиться.

І на закінчення всього цього написано: «і так увесь Ізраїль спасеться». «Так» означає «таким чином», «таким шляхом». Там написано: «Таким чином, таким шляхом, врятується весь Ізраїль». **І це єдине повернення євреїв і єдине спасіння Ізраїлю.**

Щоправда, як уже зазначалося, первісні гілки не відрізаються довільно: вони з радістю будуть щеплені знову, «коли не зостануться в невірстві» (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 23 серпня 1900 р.).

ЛИСТОПАД

Не боявся заразитися

Коли прокажений підійшов до Ісуса і сказав: «Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене», Ісус простягнув руку і доторкнувся до нього. Прокажений був нечистим, отже існував великий страх заразитися. Однак Ісус не побоявся доторкнутися до хворого, і Він не постраждав від цього дотику. **Це схоже на зв'язок Христа з гріхом.** Він «тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на древо» (1 Петр. 2:24). «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас» (Іс. 53:6). І хоча Він став гріхом за нас, Він «не знав гріха». Він «не вчинив жодного гріха, і не було лукавства в устах Його». **Він міг вступити в найтісніший контакт із гріхом і не осквернитися ним.** Він приймав грішників, був їхнім другом, вільно спілкувався з найгіршими з них, але водночас був «святий, незлобивий, невиний, відлучений від грішників, що вищий над небеса» (Євр. 7:26). **Так може бути і з нами, якщо Христос живе в нас.** Ми можемо працювати для принижених, стикатися з ними, співчувати їм, як це робив Він, і не осквернятися. **Ми можемо бути «незаплямованими від світу», але при цьому наближатися до нього, як це робив Христос. Можливо, ми не будемо користуватися великим авторитетом у світі, але це не суттєво, якщо ми маємо розум, який був у Христі, що «зробив Себе безславним».**

«Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, що Він, хоч і був багатий, але заради вас став убогим, щоб ви через убогість Його збагатилися» (пер. з англ.). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Тисячоліття

Слово «тисячоліття» складається з двох латинських слів: *mille* – «тисяча» і *annus* – «рік» і означає «тисяча років». Будь-який період у тисячу років є тисячоліттям. Але той період у тисячу років, який позначається і розуміється всіма як «тисячоліття», – це певна тисяча років, згадана і відміряна в Писанні.

Конкретне місце Писання, в якому дається визначення тисячі років – тисячоліття, – це Об'яв. 20:1-7. Із контексту віршів, в яких згадується ця тисяча років, можна з упевненістю дізнатися не про дату її початку, а про подію, яка знаменує цей початок. Крім того, з цього ж контексту можна також з упевненістю дізнатися, яким буде характер вказаного тисячоліття.

У цьому місці Писання говориться, що сатана буде зв'язаний і замкнений на тисячу років, а святі житимуть і царюватимуть із Христом тисячу років. «А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років. Це перше воскресіння. Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років».

Із цих слів ми знаємо, що подія, яка знаменує початок тисячоліття, – це «перше воскресіння», воскресіння «блаженних і святих», воскресіння «страчених за свідчення Ісуса й за Боже слово, які не вклонилися звірині, ані образу її, і не прийняли знамена на чола свої та на руку свою». І це воскресіння святих, це «перше воскресіння», відбудеться в пришестя Господне на хмарах небесних із силою і славою великою, бо написано: «Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:15-17).

І ще: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось» (1 Кор. 15:51, 52).

І ще: «Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу» (1 Кор. 15:22, 23).

Є ще багато інших місць Писання, але цих достатньо, щоб утвердити як істину Божу, що Другий прихід Христа знаменує початок тисячоліття, бо Другий прихід Христа принесе воскресіння праведних, блаженних і святих. І це воскресіння перше знаменує початок тисячі років – тисячоліття.

Отже, на початку тисячоліття відбувається воскресіння всіх померлих праведників, переселення всіх живих праведників, і всі вони йдуть із землі. Праведники зустрічаються з Господом не на землі, а «в повітрі», і, як це робили всі воскреслі й перенесені досі, вони підносяться на небо з Христом, своїм Господом, де царюють із Ним на суддівських престолах тисячу років. Таким чином, це відбувається з праведниками.

Що ж буде з нечестивими на початку тисячі років і впродовж тисячі років? Що станеться з ними в пришестя Господа? Прочитайте: «а вам, хто утиски терпить, відпочинок із нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з Анголами сили Своєї, в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса» (2 Сол. 1:7, 8). Вони закликають гори та скелі впасти на них і приховати їх «від лица Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця, бо настав великий день гніву Його, і хто встоїть?» (Об'яв. 6:14-17, пер. з англ.). Їх винищують «воїнства, що були на небі», які слідує за «Ним на білих конях», і «меч Того, Хто сидить на коні, який виходив з уст Його; і всі птахи наситилися плоттю їхньою» (Об'яв. 19:11-21, пер. з англ.). В іншому місці написано наступне: «А ти пророкувати їм будеш усі ці слова, й до них скажеш: Господь загримить з височини, і з мешкання святого Свого Свій голос подасть! Загримить на оселю Свою, кликне Він, мов чавильники ті винограду, відповідь усім мешканцям земним! Дійде гомін до краю землі, бо в Господа прямих із народами, Він буде судити кожне тіло і несправедливих віддасть їхньому мечеві, говорить Господь. Так говорить Господь Саваот: Ось лихо виходить від люду до люду, і буря велика пробудиться з кінців землі, і будуть побиті від Господа в день той лежати від краю землі й аж до краю землі: не будуть оплакувані, і не будуть позбирані, і не будуть поховані, гноєм стануть вони на поверхні землі» (Єр. 25:30-33).

Отже, оскільки Слово Боже істинне в тому, що воскресіння праведників – перше воскресіння – знаменує початок тисячоліття; оскільки це воскресіння спричинене Другим приходом Господа, і оскільки в Його прихід усі праведники, мертві й живі, будуть узяті з землі, а всіх нечестивих на землі вб'ють, то безсумнівно, що земля в цей момент залишиться безлюдною. А оскільки святі не повернуться на землю протягом тисячі років, а померлі нечестивці не оживуть до кінця тисячі років, то можна з упевненістю сказати, що впродовж цієї тисячі років земля залишиться безлюдною. І це означає, що під час тисячоліття земля буде абсолютно пустельною. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 серпня 1900 р.)

Він піклується про вас

«Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами» (1 Петр. 5:7).

Неважливо, хто ви, Біблія каже, що Бог піклується про вас. Бог, Який у Христі створив небо і землю словом Своїм і підтримує їх словом сили Своєї, Той, Хто помістив сонце, місяць і зірки на небосхилі, Хто вкриває землю зеленню і дає життя всякій живій тварині, «Він дбає про вас». Чи здається вам світ холодним і недружнім? Ваші друзі безсилі допомогти, вони пішли або залишили вас? Не сумуйте. Дружба, любов і допомога ще є. «Є й приятель, більше від брата прив'язаний», «Він дбає про вас».

Чи належите ви до зневажуваної раси, чи нації, чи сім'ї? Чи бідні ви в земних благах, чи не маєте дому, який могли б назвати своїм, чи одягу, який міг би зігріти вас? Ви не змогли здобути освіту? Неважливо, який у вас колір шкіри, національність і походження, багатство чи освіта. Подивіться вгору і наберіться мужності. «Не дивіться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду». І «чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?» Ось Друг, Який не поставиться до вас із презирством або насмішкою. Якщо ви прийдете до Нього щиро, Він прийме вас милостиво. Він зацікавлений у вас. Він здатний на все і жадає допомогти вам. Він навіть не очікує, коли ви прийдете до Нього, а довгі дні, тижні, місяці й роки чекає і стукає у двері вашого серця. Чому Він так довго чекав і так часто стукав? Чому Він так прагне стати вашим Другом і Помічником? Ось чому: «Він опікується вами».

Чи обтяжені ви вантажем гріха? Може, світ натягує на себе фарисейські шати і, вказуючи на вас, каже: «Він грішник. Для нього немає надії. Ми зробили все, що могли, але не змогли його врятувати». Можливо, світ зробив для вас усе, що міг, але Бог не вичерпав Своєї сили. Він, як і раніше, «опікується вами». «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками». «Так полюбив Бог світ [грішний], що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». «Вірним і гідним усякого сприйняття є слово, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників». «Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись». «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої». **І як би не було сповнене гріховної темряви ваше серце, у вас є один Друг, Який принесе вам світло, радість, праведність і мир, якщо ви тільки впустите Його.**

Ваше ім'я невідоме у світі? Ви всього лише скромний трудівник, якого не помічають на людних вулицях великого міста, в глухому селі або на далекому

острівці океану? Не дозволяйте цьому збентежити вас. **На небесах вас знають, думають, про вас і люблять. Він піклується про вас.**

Одного разу один чоловік, ефіоп, їхав у своїй колісниці дорогою між Єрусалимом і Газою. Він усім серцем бажав дізнатися про Ісуса і тому уважно читав свою Біблію, сидячи в колісниці. Але він не міг зрозуміти прочитаного. Бог весь час бачив його і знав, що він щиро шукає світла. Господь так піклувався про нього, що звелів одному учневі, який проповідував перед великою аудиторією в місті Самарії, залишити свою роботу й піти за п'ятдесят чи шістдесят миль дорогою з Єрусалима до Гази та пояснити цьому ефіопу прочитане (Дії 8:26-39).

У 10-му розділі книги Дії святих Апостолів ми читаємо про якусь людину з Кесарії на ім'я Корнилій, що любила Бога і чинила так, як розуміла. Але він не знав, що Ісус, який навчав і творив чудеса в Юдеї, справді Месія, Той, через Кого він повинен отримати прощення гріхів. Бог знав його ім'я, знав, як він щодня молився і подавав милостиню. Господь дбав про нього і послав ангела з неба, щоб сказати, куди послати за людиною, яка навчить його більше про Спасителя. Ангел сказав: «Молитви твої й твоя милостиня перед Богом згадалися. Тепер же пошли до Йопії людей, та й приклич Симона, що зветься Петром. Він гостює в одного гарбарника Симона, що дім має при морі. Він скаже тобі, що ти маєш робити». Зверніть увагу на ці вказівки: Бог назвав Корнилію ім'я Петра та ім'я людини, в домі якої він жив. Він також сказав, яку професію мала ця людина, в якому місті і в якій його частині знаходився її будинок.

Цей випадок не є винятком. У багатьох інших місцях Біблії ми бачимо настільки ж докладні описи людей. **«Небеса добре знайомі з історією і справами людей у всіх сферах життя. Бог знає, чим зайнятий скромний трудівник, як і цар на своєму троні».** Тому ви можете бути впевнені, що Бог знає вас. Він знає, як вас звати, де ви живете, на якій вулиці і під яким номером знаходиться ваш будинок або житло. Він знає ваші повсякденні заняття, ваші щоденні турботи, випробування, серцеві болі та спокуси. Але найголовніше: Він піклується про вас. Він каже: «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пораховано. Отож, не лякайтесь, бо вартіші ви за багатьох горобців».

Вам ніколи не потрібно боятися, якщо ви впустите в себе цього доброго, могутнього, вірного, люблячого Друга і дозволите Йому перебувати з вами щодня. Не дивно, що ставиться запитання: «Коли за нас Бог, то хто проти нас?» Він сильніший за сатану і всі його спокуси, мудріший за Соломона і всіх його помічників. Він не падає духом і ніколи не втомлюється. Темрява і світло для Нього однакові. І якщо ми тільки дозволимо Йому, Він приліпиться до нас ближче, ніж брат; і Він Сам каже: «Я ніколи не залишу тебе і не покину тебе». «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку». Хіба ми не потребуємо такого друга? Хіба можна знайти іншого такого, безкорисливого і вірного? (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.)

Останнє зіткнення

«Коли ж скінчиться тисяча років, сатана буде випущений із в'язниці своєї» (Об'яв. 20:7). Це тому, що після закінчення тисячі років інші померлі ожили, і це звільняє його. Саме те, що на початку тисячі років усі люди пішли з землі через воскресіння і переселення праведників, а всіх нечестивих було вбито, наклало на сатану кайдани, бо він залишився зовсім без засобів для своєї діяльності. Таким чином, не лишалося нікого, на кого він міг би спрямувати всі свої підступності та здібності. Ця земля, де він ув'язнений, в її абсолютно спустошеному, занедбаному, зруйнованому, темному і похмурому стані являє собою жахливу і похмуру в'язницю.

Але коли тисяча років мине і всі інші мертві оживуть, при воскресінні неправедних, у другому воскресінні, тоді сатана буде звільнений. Тепер йому є чим зайнятися: у нього є люди, над якими він може працювати, він знову може проявити всю свою сатанинську винахідливість.

Тому про нього написано, що одразу після визволення він іде «зводити народи, що вони на чотирьох краях землі, Гога й Магога, щоб зібрати їх до бою, а число їхнє як морський пісок» (Об'яв. 20:8). Битва, в яку він своїм обманом втягує безліч людей, – це битва проти табору святих і улюбленого міста, бо вони «вийшли на ширину землі, і оточили табір святих та улюблене місто».

Вони отримали таку можливість тому, що в книзі пророка Захарії, розділі 14, оголошено, що коли Господь Ісус прийде наприкінці тисячі років, «І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зо сходу, а Оливна гора на свої половини роздвоїться, на схід і на захід, на дуже велику долину. І на північ осунеться половина гори, а половина її на південь. І втікати ви будете в долину Моїх гір, бо долина гірська сягатиме по Ацал. І втікати ви будете, як утікали перед землетрусом за днів Уззійї, царя Юдиного. І прийде Господь, Бог мій, і з Ним усі святі» (вірші 4, 5). Таким чином, святе місто, небесний Єрусалим, стан святих, спускається на землю в Його пришестя для суду над нечестивими. І ось як сатана може зібрати всі народи нечестивих, воскреслих із мертвих, проти цього табору святих і улюбленого міста.

І як легко буде йому звабити їх усіх у цьому, скільки би він не обманював їх раніше! Яка велика кількість нечестивих мерців у всіх віках загинула в битвах! І навіть коли Ісус приходить, щоб зібрати до Себе Своїх святих на початку тисячі років, царі земні та їхні війська збираються разом, щоб воювати проти Того, Хто сидить «на коні», і Його війська, і в цьому войовничому розумі й дусі вони гинуть від яскравості Його пришестя. **І коли всі ці люди пробуджуються з мертвих, для них це так само, як якщо б вони прокинулися в розпал битви і метушні, в якій вони впали. У їхній свідомості це справді буде майже продовженням**

тих сцен, у яких вони гинули напочатку. І тепер сатана і його війська – там, з його духом, що панує над ними, щоб оволодіти їхніми розумами в цьому зламові та в цьому дусі війни й покликати їх на битву проти табору святих і улюбленого міста. І ось «вони пішли по всій землі, і обступили стан святих і місто улюблене».

І ось у цей час Син Людський сидить на престолі слави Своєї, і перед Ним «зібрані всі народи», і вони відокремлені один від одного, як пастир відокремлює овець своїх від цапів: вівці – праведники – праворуч від Нього в місті, а цапи – нечестивці – ліворуч від Нього поза містом (Мт. 25:31-33).

«І я бачив престола великого білого, і Того, Хто на ньому сидів, що від лица Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлося. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ад дали мертвих, що в них, і суджено їх згідно з їхніми вчинками» (Об'яв. 20:11-13).

Це все нечестиві мерці, бо праведні мерці жили за тисячу років до цього. І зауважте: вони судяться за тим, що «написано в книгах», а не за тим, що написано в книзі. **Ці книги – записи їхнього життя. Книга життя є свідченням того, що вони могли б посісти своє місце в цій книзі, і тоді всі записи в «книгах» були б стерті, і вони жили б на початку тисячі років і царювали б зараз із Христом.** Але вони не отримали свого місця в «книзі життя», і тому тепер вони повинні відповідати запису в «книгах», саме такому запису, який він є, – «за ділами їхніми».

І ось тепер усі книжки відкриті, і кожна душа цього величезного престолу, що стоїть навколо «табору святих і міста улюбленого», бачить своє життя саме таким, яким воно було прожите. Людина бачить усе блаженство і радість, які вона могла б мати. Вона бачить «книгу життя», в якій вона могла б записати своє ім'я. Але, на жаль, уже занадто пізно. Вони судяться за написаним у книгах, «за ділами своїми».

Там усяка плоть одразу постає перед Господом, і від Його слова залежить доля вічності. Кожна душа, бачачи все це у світлі суду справедливого Судді, бачачи, що все це справедливо, схиляється перед Христом, і кожен язик сповідує Богові, що Ісус Христос є Господь, на славу Бога Отця (Рим. 14:11; Фип. 2:11). Таким чином, усі, хто «підє в прах, схиляться перед Ним»; але оскільки кожен обрав свій шлях, незважаючи на все, що міг зробити Господь, то «ніхто не може зберегти душу свою» (Псал. 22:29, *пер. з англ.*). Потім до тих, хто перебуває по ліву руку від Нього, звернені страшні слова: «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідїть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволу та його посланцям приготований», «і ці підуть на вічну муку, а праведники – на вічне життя» (Мт. 25:41, 46).

«Бо це буде день помсти Господньої, рік заплати за заколот проти Сїону! І переміняться в смолу потоки його, його ж порох у сірку, і смолою пальною

стане їхній край» «запалить його дух Господній, немов би потоку сірчаного». «І зійшов вогонь від Бога з неба, і пожрав їх».

«А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне». «А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане». «Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, озеро огняне». І «останній ворог, який буде винищений, є смерть» (*пер. з англ.*). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 вересня 1900 р.).

Любов Бога до людей

З Біблії ми дізналися, що Бог не упереджений до людей. Він піклується про нас, незалежно від того, хто ми і де живемо. Він піклується про нас у всі часи, при будь-яких змінах життя. Хоча ми нічого не заслуговуємо, **Він піклується про нас, коли інші не хочуть або не можуть. І, навіть коли ми не можемо або не хочемо подбати про себе.** Він «багатий для всіх, хто кличе Його. Бо всякий, хто покличе ім'я Господнє, спасеться» (*пер. з англ.*). «Він довготерпеливий до нас, не бажаючи, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння» (*пер. з англ.*). «Бо не жадаю Я смерти помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» «Ісус Христос вчора, і сьогодні, і навіки Той самий». Він однаково прагнув і бажав врятувати і тих, хто жив до потопу, і тих, хто живе після нього; Він так само готовий був пробачити ніневитян, як і нас із вами. Озираючись на історію світу і відзначаючи, як Бог чинив з людьми, ми ясно бачимо Його, зображеного пером Натхнення: «Господь, Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий, що дотримує милість для тисяч, що вибачає провину й переступ та гріх».

Наскільки ж різні люди за своєю природою! Якщо до зібрання увійде людина із золотою каблучкою і в гарному одязі, і ввійде також бідняк у кепському одязі, то як природно проявити повагу до того, хто має гарний одяг, і сказати йому: сядь тут на гарне місце, а бідному сказати: стань тут, сядь тут, під моїм підніжжям. **Як природно для вчителя проявляти упередженість до учнів, заохочувати і допомагати найбільше тим, хто найменше цього потребує. Як природно, що ми хочемо більше допомогти тим, хто належить до нашого класу чи національності.** Як мимоволі ми відсторонюємося від тих, хто неосвічений і деградує; як важко насправді піклуватися про них і любити їх так, як любив Учитель.

По за тим навіть людина може долучитися до цієї Божественної природи і переживати такі ж богоподібні почуття до оточуючих її людей. У Посланні до галатів ми читаємо, що ця любов – один із плодів Духа Божого. Жоден інший Дух не може принести такий плід. Але завдяки неупередженому Отцю всіх ми читаємо, що кожен, хто забажає, може вільно прийти і пити з джерела життя. **Ми також читаємо, що Ісус є джерелом життя, а Святий Дух – водою життя** (Псал. 36:9; Ів. 7:37-39). Отже, ми з вами можемо вільно пити Дух Божий! Ми з вами можемо приносити плоди Духа! Як? Ісус каже нам: «Без Мене не можете робити нічого». «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду». Усе, що нам потрібно зробити, – це відчинити двері. Інакше кажучи, ми повинні дати Ісусу зрозуміти, що Він бажаний гість, **що ми готові відмовитися від своїх шляхів і своєї природи і прийняти Його**

шляхи і Його природу. Тоді ми можемо бути впевнені, що Він увійде в нас зі Своїм Святим Духом і перебуватиме з нами. **Його Дух у нас принесе ті ж плоди, що й у Ньому.** Тоді, і ніколи доти, ми зможемо «ходити так, як Він ходив», і любити так, як Він любив, «любов Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам». Любов Божа незмінна, і тому вона діятиме в наших серцях так само, як і в Його серці. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 17 листопада 1892 р.).

Після тисячоліття

Після знищення нечестивих, як показано в Об'яв. 20 і в попередньому дослідженні на цю тему, «І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось нове все творю... Сталося!».

«І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було»; а про новий Єрусалим, святе місто, яке вже зійшло від Бога з неба і перебуває на землі, сказано таке: «І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, 4 і Бог кожному сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об'яв. 21:3, 4).

Таким чином, виповнюється обіцянка, дана в давнину: «Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце! Тож навіки радійте та тіштеся тим, що творю Я, бо ось Я створю Єрусалима на радість, а народа його на веселість! І буду Я Єрусалимом радіти, і втішатися буду народом Своїм, і не почувся в ньому вже голос плачу й голос зойку!» (Іс. 65:17-19).

«І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, слава бо Божа його освітила, а світильник для нього Агнець. І народи ходитимуть у світлі його, а земські царі принесуть свою славу до нього. А брами його зачиняться не будуть удень, бо там ночі не буде» (Об'яв. 21:23-25).

І там пустеля буде, «як Едем», а пустеля – як «сад Господній», «пробуватимуть в ньому утіха та радість, хвала й піснопіви» (Іс. 51:3).

Там «світло місяця стане, немов світло сонця, світло ж сонця усемеро буде ясніше, як сімох днів». І навіть «місяць тоді засоромиться та застидається сонце, бо Господь Саваот зацарював на Сіонській горі та в Єрусалимі» (Іс. 30:26; 24:23).

Там «не скаже мешканець Я хворий! І прощені будуть провини народу, що в ньому живе» (Іс. 33:24).

Там народ «усі справедливі вони» (Іс. 60:21), і «звеселиться пустиня та пуща, і радітиме степ, і зацвіте, мов троянда, розцвітаючи, буде цвісти та радіти» (Іс. 35:1, 2).

Там розплющатся очі сліпих і відкриються вуха глухих. Там кульгавий «вскочить, немов олень, і буде співати безмовний язик, бо води в пустині заб'ють джерелом, і потоки в степу», «і Господні викупленці вернуться та до Сіону зо співом увійдуть, і радість довічна на їхній голові! Веселість та радість досягнуть вони, а журба та зідхання втечуть!» (Іс. 35:5, 6, 10).

Там усе буде так спокійно і так надійно, що люди зможуть спокійно жити в пустелі і спати в лісі. І люди, і самі місця навколо, будуть благословенням; так, «будуть зливи благословення» (Єз. 34:25, 26, пер. з англ.).

Там сама земля буде радіти, радіти та співати; і там від радості «гори й холми будуть тішитися перед вами співанням, і всі польові дерева будуть плескати в долоні» (Іс. 55:12).

Там ми завжди відчуватимемо свіжість ранку і ніколи не будемо далекі від його закінчення.

«І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки!» (Об'яв. 5:13).

«І жадного прокляття більше не буде. І буде в ньому Престол Бога та Агнца, а раби Його будуть служити Йому, і побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах. А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об'яв. 22:3-5).

«Співай, дочко Сіону! Втішайся, Ізраїлю! Радій та втішайся всім серцем, дочко Єрусалиму! Відкинув Господь твої присуди, усунув у кут твого ворога! Серед тебе Господь, цар Ізраїлів, уже ти не будеш боятися зла! Того дня буде сказане Єрусалимові: Не бійся! Сіонові: Нехай не опустяться руки твої! Господь, Бог твій, серед тебе, Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, оновить любов Свою, зо співом втішатися буде тобою!» (Соф. 3:14-17).

«Благослови Господа, душа моя, і все, що в мені, благослови святе ім'я Його» (пер. англ.). «І нехай увесь народ скаже: «Амінь» і «Амінь». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 13 вересня 1900 р.).

Вчителі та слово

«Якщо кожен, хто читає, може зрозуміти Слово, лише вдумавшись в нього то навіщо потрібні вчителі?» Якщо вчителі ставлять себе між учнем і Словом Господнім і беруть на себе роль хранителів цього Слова, так що ніхто не може розраховувати отримати його інакше, ніж через їхнє «тлумачення», то в них немає потреби. Чим більше у світі таких учителів, тим гірше для світу. Але Бог поставив учителів у церкві, і це показує, що для них є місце, і вони повинні знати, що це за місце, і дотримуватися його. **Це місце полягає в тому, щоб відкривати Слово і звертати на нього увагу людей. Воно полягає в тому, щоб підносити Христа перед людьми через Його Слово. Воно має нести слово життя.** Говорити «не тими словами, яких вчить людська мудрість, але якими вчить Дух Святий». Найбільша робота, яку може виконати будь-яка людина в цьому світі, – це скерувати розуми людей до ясного Слова Божого, спрямувати їхній погляд, щоб вони побачили обличчя Ісуса Христа і таким чином перетворилися на той самий образ. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Боржник повинен виконувати весь закон

«І свідкую я знову всякому чоловікові, який обрізується, що повинен він виконати весь Закон.» (Гал. 5:3). «Боржник повинен виконувати весь закон» (*пер. з англ.*). Цікаво, що багато хто, розглядаючи цей вислів, робить із нього відмінність між двома законами і виключає Закон Божий із теми, що розглядається, надаючи слову «боржник» тільки сенс «зобов'язання».

Вони знають з Писання, що весь обов'язок людини – боятися Бога і виконувати Його заповіді. Вони знають, що не може бути іншого Писання, яке б суперечило цьому. Вони знають, що кожна людина зобов'язана дотримуватися всього закону Божого, незалежно від того, обрізана вона чи необрізана. І, припускаючи, що цей термін має на увазі тільки обов'язок – якщо людина обрізана, то вона зобов'язана виконувати весь закон, – вони роблять висновок, що це повинно виключати закон Божий, вони роблять висновок, що це повинен бути якийсь закон, який ніхто не зобов'язаний виконувати, якщо він не обрізаний; і тому «весь закон», який тут розглядається, має бути тільки церемоніальним законом про жертви і приношення.

З іншого боку, є ті, хто не вважає себе зобов'язаним дотримуватися Закону Божого, і вони наводять цей текст, щоб підтримати себе у своєму непослуху і протистоянні. Вважаючи що тільки обрізані зобов'язані дотримуватися Закону Божого і що тільки після обрізання виникає такий обов'язок; при цьому вони впевнені, що не має обов'язку дотримуватися Десяти заповідей. Але і ті й інші помиляються, і ті й інші не бачать думки, закладеної в цьому вірші. І причина цієї нездатності в тому, що вони надають слову «боржник» тільки сенс «зобов'язання».

Справді, це слово означає «зобов'язання». Але в даному місці та в усіх інших місцях, пов'язаних із моральними зобов'язаннями людей, це слово має значення настільки ширше й глибше, ніж просто зобов'язання, що сенс простого зобов'язання стає справді вторинним.

Слово «боржник» у цьому вірші Гал. 5:3 означає не тільки те, що людина перебуває в боргу і зобов'язана платити, а й те, що, крім цього, вона перебуває в непомірному боргу, не маючи нічого, чим можна було б розплатитися. Якщо людина є боржником і зобов'язана заплатити тисячу фунтів стерлінгів, але при цьому у неї є надлишок або навіть тільки можливість заплатити цю тисячу фунтів, то це досить просто. **Але якщо людина є боржником і зобов'язана виплатити мільйони фунтів стерлінгів, але не має жодного пенні, щоб заплатити, і, окрім того, перебуває у в'язниці та не має жодної можливості заробити жодного пенні, щоб заплатити свій борг, то для такої людини слово «боржник» означає значно більше, ніж просто «обов'язок платити».**

І в даному випадку справа саме така. **Саме ця думка міститься у вірші.** Саме такий сенс закладений у слові «боржник». Тому що слово «боржник», коли воно вживається у зв'язку з мораллю, має на увазі і може мати на увазі тільки гріх: що людина грішна.

Це слово використовується в молитві Господній (Мт. 6:12): «Прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим»; і у версії молитви Євангелія від Луки воно ясно виражає думку про гріх у словах: «І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому» (Лк. 11:4).

Це ж слово вживає і Спаситель у Євангелії від Луки 7:41, 42: «Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий п'ятдесят. Як вони ж не могли заплатити, простив він обом».

З цих текстів Писання уважний читач може зрозуміти, що в словах Гал. 5:3: «Він боржник за всім законом» мається на увазі набагато більше, ніж просто обов'язок приймати вимоги закону і робити все можливе для їхнього задоволення. **Усе це говорить про те, що він не тільки повинен визнати обов'язкові вимоги Закону Божого, а й фактично має виконати всі вимоги Закону, які той висуває до нього. А з цього випливає, що сам по собі він повинен бути вічним боржником, адже йому абсолютно нічим платити, і в нього немає жодних коштів, щоб придбати що-небудь, чим можна було б заплатити.**

І обов'язок цей полягає не тільки в тому, що він зобов'язаний виконувати закон відтепер; він полягає також у тому, що необхідно віддати борг за все минуле, за всі накопичення минулого, аж до теперішнього часу.

Таким чином, кожна людина сама по собі є вічним боржником у всьому, що мається на увазі під цією думкою в Гал. 5:3 і подібних текстах, які ми тут наводили; тому що «всі згрішили і позбавлені слави Божої». **І той, хто хоче обрізатися, щоб врятуватися, і намагається врятуватися справами самоправедності, тим самим бере на себе зобов'язання виплатити закону Божому весь свій борг, від початку свого життя і до його кінця. І в цьому випадку він також бере на себе зобов'язання спокутувати всі борги, пов'язані з його провинами, що накопичилися за цей час.**

Ось що означає бути «боржником виконати весь закон». Саме про це йдеться у словах: «І свідкую я знову всякому чоловікові, який обрізується, що повинен він виконати весь Закон». **Він не тільки боржник, а й сам добровільно бере на себе виконання всього, що пов'язано з його заборгованістю.**

Вірно, що кожна людина у світі сама по собі є таким боржником. Вірно й те, що будь-яка людина, яка сьогодні шукає виправдання своїми справами, навіть у виконанні Десяти заповідей або будь-чого іншого, заповіданого Господом, тим самим приймає на себе і зобов'язується виплатити все, що пов'язано з цим боргом. Але вона не може платити. У ній самій немає ані найменшої можливості сплатити цей борг. Вона розбита і втрачена.

Але, слава Богу, хто має праведність Божу, яка від віри в Ісуса Христа, хто покладається тільки на Господа Ісуса і на те, що Ісус зробив, той, **хоч і є сам по собі боржником**, як і будь-яка інша людина, **однак у Христі має, з надлишком чим заплатити всі борги. Христос спокутував Своєю смертю всю провину кожної душі; і праведністю Божою, яку Він приносить, Христос забезпечує достаток праведності, щоб оплатити всі вимоги, які закон може колись пред'явити в житті того, хто вірує в Ісуса.**

Подяка Богу за Його невимовний дар – незбагненне багатство Христа. О, вірте в це! Прийміть його! Бідний, пригнічений, загублений «боржник», «раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися». «Так, прийдіть, купіть... без грошей і без ціни». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 27 вересня 1900 р.).

Вивчення Біблії

Мало хто знає, як по-справжньому вивчати Біблію. Іноді це відбувається тому, що люди взагалі не вміють вчитися, але часто навіть ті, хто добре вчиться в інших галузях, погано вивчають Біблію, хоча й хочуть її зрозуміти. У Прип. 2:1-5 йдеться про те, як потрібно вивчати Біблію, щоб зрозуміти її. Давайте прочитаємо цей уривок: «Сину мій, якщо приймеш слова мої ти, а накази мої при собі заховаєш, щоб слухало мудрости вухо твоє, своє серце прихилиш до розуму, якщо до розсудку ти кликати будеш, до розуму кликатимеш своїм голосом, якщо будеш шукати його, немов срібла, і будеш його ти пошукувати, як тих схованих скарбів, тоді зрозумієш страх Господній, і знайдеш ти Богопізнання».

Коли людина переконується, що в якомусь місці є багата срібна чи золота руда, що вона робить? Вона йде туди і копає в цьому самому місці. **А як зазвичай чинять люди з Біблією? Щойно їм трапляється ділянка, де є особливі скарби, а це означає місце, де є особливі труднощі, вони одразу ж вирушають копати в інше місце.** Якби вони попрямували в іншу частину Біблії, це було б не так погано, бо скарби є скрізь у цій книзі, і той, хто знайшов їх в одному місці, зможе знайти і в іншому; **але зазвичай вони йдуть до бібліотеки й починають копатися серед коментарів або запитують свого пастора чи друга, що, на їхню думку, це означає.** Це все одно, як якби людина знайшла ознаки золота в певному місці й одразу ж вирушила за сотню миль і почала копати. У світських справах люди не такі дурні.

Ще один момент: Коли людина копає срібло або золото, вона ретельно оглядає кожну ділянку землі, де працює. Той, хто бачив, як люди промивають золото, знає, що кожна частинка ґрунту ретельно досліджується. Незалежно від способу видобутку, все так чи інакше піддається ретельному вивченню.

Отже, перед нами прості вказівки щодо вивчення Біблії. Спочатку зверніться до самої Біблії, до конкретного уривку, який ви хочете зрозуміти, а потім приділіть найпильнішу й найтерплячішу увагу кожному реченню й кожному слову. Нехай ваш розум затримається на кожному слові і кожній фразі, відзначаючи їхній зв'язок із попередніми і наступними, поки ви не зрозумієте, про що в них ідеться. **Не сідайте за стіл, щоб запам'ятати уривок і повторювати його як папуга. Це не вивчення. Але ставте запитання тексту, ставте запитання і дозволяйте словам тексту дати відповідь, поки ви не зможете думати про це, не думаючи про самі слова.**

Часто люди, які багато читають Біблію, не знають, що в ній написано, тому що вони читають її недбало, не дозволяючи самій Біблії сформувані їхні уявлення. Ніхто не може сподіватися на розуміння будь-якої частини Біблії,

якщо він не знає напевно, про що в ній йдеться. Це само собою зрозуміло, бо стосується всього.

Коли учень знає, про що йдеться в тексті, що робити далі? Ось інструкція: «Розумій, що я говорю. А Господь нехай дасть тобі розум у всьому» (2 Тим. 2:7). **Як Він дасть нам розуміння? Через наші роздуми над тим, що Він говорить. Тобто, поки ми старанно розмірковуємо над текстом, розуміння тексту буде виходити з самого тексту.** Звідки ж ще ми можемо очікувати, що воно прийде? «бо Господь дає мудрість, з Його уст знання й розум!» (Прип. 2:6). **Сенс того, що говорить Господь, укладений саме в тих словах, які Він вимовляє.**

Як довго людина має розмірковувати над словами, перш ніж зрозуміти їх? Це залежить від кількох речей. Ми повинні бути готові, якщо знадобиться, розглядати їх протягом десяти років, не відчуваючи нетерпіння. Ми повинні бути настільки впевнені в тому, що мудрість і знання виходять із самих слів Господа, щоб бути впевненими в тому, що вони справді є і ніде більше їх немає. **Але багато що залежить від того, з яким настроєм ми підходимо до вивчення.** Дух Божий – це джерело, з якого виходить Біблія; Дух – це життя, сила і мудрість Слова. Коли ми приходимо з серцями, покірними Духу, нам не доведеться чекати так довго, як яби це було навпаки.

Пам'ятайте, що праведність Божа відкривається вірі, а не розуму. Це анітрохи не применшує значення інтелекту, але просто підносить віру. Бог дав людині інтелектуальні таланти й очікує, що вона буде їх використовувати, але не без віри. Дуже слабкий інтелект з вірою зрозуміє Біблію набагато легше і досконаліше, ніж гігантський інтелект без віри.

Одночасно з вивченням одного конкретного уривка не нехуйте читанням і вивченням інших частин Біблії. Біблія – це єдине ціле, у ній один Дух і одна істина, і кожна частина безпосередньо пов'язана з кожною іншою частиною. Якщо уривок, який ми розглядаємо, розташований у середині розділу, то учень повинен уважно вивчати з початку розділу і навіть з початку книги, бо **жодна книга Біблії, за винятком книги Приповісті і Псалми, не складається з окремих думок.** Через кожен з них проходить лінія думки, і кожен текст слід розглядати у всьому його зв'язку. Тоді під час вивчення будь-якого спеціального предмета він не буде застосований неправильно.

Коли розум звикне замислюватися над Писанням, це дивовижно, яке приходить світло. Практично все може послужити тому, щоб світло засяяло від Слова. Під час читання іншої частини Біблії, почувши чиясь бесіду, у розмові навіть на іншу тему, – словом, тисячею різних способів, – розум може бути спрямований на текст, що вивчається, і світло сяятиме. **Ніхто не може сказати, яким чином Дух діятиме і якими засобами він вестиме душу до істини, але треба пам'ятати, що в будь-якому разі Дух спрямовує, і що отримане знання приходить із самого Слова, а не з якогось іншого джерела.**

«Бо Господь дає мудрість, з Його уст знання й розум!» (Прип. 2:6). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 23 березня 1893 р.).

Справжня істина

У Другому посланні Петра 1:12 ми читаємо: «Для того я ніколи не перестану нагадувати вам про це, хоча ви це і знаєте, і утвержені в справжній істині». Що таке справжня істина? Це істина, яка з нами; і перекладачі дали точну передачу оригіналу в цих словах (*пер. з англ.*): «Тому то ніколи я не занедбую про це вам нагадувати, хоч ви й знаєте, і впевнені в теперішній правді». Кому це адресовано? «Тим, хто прийняв із нами однаково дорогоцінну віру по правді Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа». Тобто до всіх християн у всі віки. Що ж це за нинішня істина, або істина, яка з нами? Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя». (Ів. 14:6). Ба більше, Він завжди з нами, бо Він каже: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:20). І Він завжди один і Той самий, бо ми знову читаємо: «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той самий» (Євр. 13:8). Отже, це – справжня істина, істина, яка завжди присутня з нами. Хто зростає в пізнанні Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, той зростає в пізнанні істини. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Бог, закон і молитва

Яку жажливу помилку роблять люди, що вважають буцімто всім керує «закон», абсолютний закон (ред.: ідеться про закони природи), «і що через це немає місця для молитви, бо молитва була б спробою втрутитися в «закон» і обов'язково має бути марною».

Навіть визнавши, що «закон, абсолютний закон» тримає все у своїх лещатах, з цього не випливає, що не може бути місця для молитви, оскільки сама молитва буде включена у сферу і царювання «закону, абсолютного закону». Молитва була б такою ж безумовною частиною цієї системи абсолютного закону, як і все інше.

Виключити молитву з такого царства і правління «закону, абсолютного закону» можна було б тільки шляхом виключення самої людини. Саме так це і відбувається. Людина відгороджується від усього суцього. Вона стоїть, егоцентрична, самотня і верховна, і виносить свій вищий і критичний вирок усім речам, стверджуючи, що усім управляє «закон, абсолютний, неблаганний закон», що це «не залишає місця для молитви», і, відповідно, вона не буде молитися; і, звільнивши себе від усякої відповідальності, вона переходить до відповідальності суворішої, ніж у всіх інших людей.

Але вся ця концепція – самообман. Усім не керує «закон, абсолютний закон». Усім керує Бог, люблячий, вірний, милосердний. Усе не тримається в рамках неблаганного закону, як у лещатах? Усе тримається в руці Бога, у тій руці, що у Своїй любові була пронизана на хресті за людей.

Його правління здійснюється не за законом, ніби над Ним існував закон; воно є вираженням принципу, закладеного в Ньому. Так звані «закони природи» – це всього лише «звички Бога». **Це просто звичні для Нього способи дій.** І це відбувається з милості Божої, щоб Його творіння, які мають кінець, знали, на що можна покластися. **А коли це необхідно для блага Його творінь, Він може вчинити інакше, на Свій розсуд, не порушуючи жодного закону.**

І все це дає найбільше місце для молитви. **Молитва – це просто відповідь у згоді з боку розумних істот на бажання Бога керувати ними через принцип, який є лише вираженням Його Самого.** Таким чином, принцип молитви – це принцип гармонії розумного всесвіту. Вона є засобом знаходження й утримання співзвуч вселенського інтелекту. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 4 жовтня 1900 р.).

Христос не сумує

Христос не сумує: «Оце Отрок Мій, що Я підпираю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього, і Він правосуддя народам подасть. Він не буде кричати, і кликати не буде, і на вулицях чути не дасть Свого голосу. Він очеретини надломленої не доломить, і гнота тліючого не погасить, буде суд видавати за правдою. Не втомиться Він, і не знеможеться, поки присуду не покладе на землі, і будуть чекати Закона Його острови» (Іс. 42:1-4). Це і є робота Христа. Як багато втішного і підбадьорливого міститься в цьому твердженні, особливо в останньому вірші. **Його робота полягає в тому, щоб встановити суд, або праведність, на землі. Праведність можна встановити на землі, тільки вклавши її в серця людей. Робота Христа полягає в тому, щоб узяти бідних, слабких, грішних людей і зробити з них праведників; зодягнути їх у праведність Божу. Йому доводиться працювати з дуже бідним матеріалом, і ніхто не знає цього краще, ніж Він. Але Він не зазнає поразки і не сумує в цій роботі.** Він знає, наскільки важке це завдання; але, знаючи гріховність і черствість серця людини, Він не сумує. Тоді який привід для нашої зневіри? **Якщо Він не сумує у Своїй роботі, то чи повинні сумувати ми? Хіба ми не повинні черпати мужність у Його мужності?** Ми можемо бути мужніми, бо Він переміг світ, і в Ньому ми будемо мужньо діяти. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Що таке гріх?

Подумайте трохи про те, що таке гріх насправді; що він являє собою по суті. Ви знаєте Божественне визначення: «Гріх то беззаконня». Тепер я хочу, щоб ви задумалися над тим, що таке порушення закону. Хіба це тільки навмисне вчинення чогось злого? **Ні; це гріх, коли вчиняють щось із того, що багате добром.** Хіба не написано, що «хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає»?

Іншими словами, гріх – це невиконання праведності Божої. Брак праведності Божої – це порушення закону. Тоді, яку б праведність я не уявляв, які б справи не робив, підкоряючись закону Божому, як він викладений у Його Слові, якщо в якомусь сенсі або якоюсь мірою я не досягаю праведності Божої, то це гріх, це справді порушення закону. Це підкреслюється тим фактом, що і в єврейській, і в грецькій мовах слово, яке Бог вибрав для донесення до свідомості людей докорінної думки про те, що таке гріх як порушення закону, означає «промахнутися»; промахнутися, не досягнувши мети.

Це слово було вибрано в ті часи, коли використовувалися луки і стріли. Людина з луком і стрілами, старанно цілилася і робила все можливе, щоб влучити в ціль, усі її наміри були хорошими; її мета і її старання були найкращими; та все ж вона не могла влучити в ціль. Він не досяг мети, не дотягнув до неї. Він не був достатньо сильний, щоб надати стрілі того імпульсу, який поніс би її так, щоб вона влучила в ціль. Запам'ятайте, він промахнувся не тому, що перегнув палицю, а тому, що стріла не долетіла до цілі. Саме ця думка лежить в основі слова, яке Бог обрав як у єврейській, так і в грецькій мовах, щоб передати людству ідею про те, що таке гріх.

Жодна людина у світі не в змозі, докладаючи всіх зусиль, досягти позначки закону Божого, яка є тільки праведність Божа, бо «всі згрішили і не досягли». Ця позначка надто висока і надто далека, щоб ми могли її досягти. Але благословенний Господь, «коли ми були ще без сил, свого часу Христос помер за нечестивих». **І тільки в Христі ми знаходимо можливість влучити в ціль,** «тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:13, 14). Тільки у Христі ми знаходимо праведність Божу, яка є дотримання Закону Божого. Тільки у Христі ми знаходимо виконання закону Божого. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 15 листопада 1900 р.).

Звільнення від влади смерті

Отже, подивіться разом зі мною на цей закон. **Через нього пізнається гріх. Він охоплює все. Усе, що є в гріху, охоплюється законом.** Припустимо, ми з вами подивимося на Закон Божий і отримаємо найяскравіше, найясніше уявлення про нього, яке тільки може бути в людини. Припустимо, що ми бачимо його вимоги в найширшому обсязі, на який тільки здатна людина, і що ми дійсно виконуємо до досконалості все, що бачимо, чи виконуємо ми його насправді? Подумайте про це. А ви? **Чи виконали ви закон так, як виконує його Бог? Як виконав би його Бог, якби був на вашому місці? О, ні. Ми виконали тільки те, що могли побачити. Але чи бачили ми його цілком, у всій повноті праведності? Ми не бачили.** Ніхто, крім Бога, не може, бо це тільки закон Божий.

Цей закон – закон Божий, і тільки Божа праведність дійсно проявляється в ньому; **тому він є відображенням того, що є Бог за своїм характером.** А раз так, то ніхто, крім Бога, не може побачити справжню міру праведності, закладеної в Десяти заповідях. І тут криється хибна думка, коли ми припускаємо, що можемо досягти істинної праведності, дотримуючись Десяти заповідей. **Ми не можемо досягнути праведність Десяти заповідей. Якби ми могли її досягнути, ми могли б її виконати.** Але для цього потрібно, щоб ми були безмежні в розумінні. Але ніхто не безкрайній, крім Бога. Тому ніхто, крім Бога, не може досягнути нескінченність Закону Божого.

Є й інша фаза цього. Я дивлюся на цей закон і бачу в найбільшій висоті й широті, на яку здатний; і я роблю досконало все, що бачу, – чиє це роблення? Тільки моє. **Я зробив це досконало, згідно з моїм розумінням.** Я зробив усе, що можу побачити. Але бачення – тільки моє, а не Боже; і діяння – тільки моє, а не Боже; тому вся праведність такого діяння – тільки моя, а не Божа. Тепер прикладіть до цього наступне. **Єдина праведність, яку людина може побачити в законі Божому, – це її власна праведність.** А Бог може бачити в цьому законі Свою власну праведність.

Тому я викладаю цей принцип у ширшому сенсі: Єдина праведність, яку будь-хто, Бог чи людина, може побачити в законі Божому, – це його власна праведність. **Але коли Бог бачить у законі Божому Свою власну праведність, то все гаразд, бо це праведність Божа, це святість, це справжність.** Але коли ми бачимо в законі Божому свою власну праведність, то це всього лише «брудне лахміття», це всього лише самоправедність, це всього лише гріх.

Тому написано: «Бо коли набувається правда Законом, то надармо Христос був умер» (Гал. 2:21). **Ні до кого у всьому всесвіті праведність не приходиться за законом.** Праведність приходиться як до ангелів, так і до людей, як дар Божий,

через Господа Ісуса Христа, Який є Глава всесвіту разом із Богом. Отже, ні до кого не приходять праведність інакше, як через віру в Ісуса Христа. **І коли на Голгофі було споруджено хрест, він став центром всесвіту. Хрест Христа містить у собі всю філософію плану спасіння, він є печаткою спасіння для ангелів, які ніколи не грішили; він є знаком і печаткою спасіння для людей, які згрішили. Для ангелів, які ніколи не грішили, хрест Христа є печаткою впевненості в тому, що їхня праведність перебуватиме вічно, що вони ніколи не згрішать; для грішних людей він є знаком і печаткою того, що вони будуть врятовані до кінця від усякого гріха та утримуватимуться у праведності на віки вічні.**

Отже, праведність приходять у світ тільки як дар Господа Ісуса. «Нині з'явилася праведність Божа без закону... навіть праведність Божа, яка від віри в Ісуса Христа». Він – Той, через Кого вона приходять; Він – Той, Хто заплатив за неї ціну, Хто взяв на Себе роботу годувальниці дітей; Той, Хто поніс покарання і оплатив усі вимоги гріха і смерті, пред'явлені кожній душі. **І Йому належать слава, честь і велич за всю праведність людей, які згрішили, і за безпеку в праведності ангелів, які ніколи не грішили...**

Таким є Євангеліє і таким є спасіння, яке приніс Господь Ісус. І це дає уявлення про те, яким могутнім є гріх, і про те, на яку страшну глибину занурив він нас, вкинувши в смерть, тоді як для позбавлення від неї потрібен був такий дар і така ціна. **Але, слава Господу, порятунок у праведності та життя настільки ж високий, наскільки глибока втрата в гріху і смерті.** І тому написано: «Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має».

І зверніть увагу на силу, яка закладена в Ньому, щоб перемогти смерть, і на силу, яка проявилася в Ньому під час перемоги над смертю. Він віддав Себе тілесно і повністю у владу смерті. Він увійшов у в'язницю ворога; Він дозволив поглянути на Себе там, у путах смерті, і до гирла могили був присунутий великий камінь, і гроб було запечатано печаткою Римської імперії. Таким чином, як з боку начальника духовних сил, так і з боку начальника тимчасових сил світу, Господь Ісус був ув'язнений у владу смерті. Але, будучи мертвим, Він зруйнував владу смерті! (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 15 листопада 1900 р.).

Христос – хліб життя (ч. 1)

Ісус ішов зі Своїми учнями вздовж Галілейського моря, і за Ним йшов великий натовп народу, тому що вони бачили Його силу в зціленні хвороб. Закінчивши настанови цього дня, Ісус подивився на велику кількість народу, що зібрався, і сказав Пилипу: «Де ми купимо хліба, щоб вони поживились?» Цим Він хотів показати Пилипу, що «Він Сам знав, що буде робити». Після того як учні показали, що вони не знають, що робити, Ісус велів народу сісти на траву. Серед них був отрок, який мав при собі п'ять ячмінних хлібів і дві риби – кількість їжі, настільки недостатня для потреб народу, що ми не дивуємося зауваженню Петра: «Що це для такої безлічі?» Якби все було поділено порівну між п'ятьма тисячами людей, то на кожного з них не вистачило б і крихти. Але прочитайте, що за цим послідувало: «Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони. І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позostalі, щоб ніщо не загинуло. І збрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишилися їдцям із п'яти ячних хлібів» (Ів. 6:11-13).

Яке це було чудове диво. Безсумнівно, що п'ять хлібів, з якими вони почали, не змогли б заповнити дванадцять кошиків; тому ми бачимо, що після насичення п'яти тисяч залишилося набагато більше, ніж було на початку. Таким чином, насправді початкова кількість хліба взагалі не була взята. **Був здійснений акт творіння Христом, Який є Творцем усього суцього.** «У Ньому все створено». **Творча сила перебуває у Христі. Коли Він узяв хліб у руки, він примножився.** Тому хліб, який їли люди того дня, походив від Христа.

Усі чудеса Христа відбувалися для того, щоб ми увірували, що Він справді Христос, Син Божий, і щоб, увірувавши, мали життя через Його ім'я. І жодне чудо, яке коли-небудь відбувалося, не показує ясніше, ніж це, як ми можемо харчуватися від Нього і отримувати життя. Ми побачимо, що Ісус хотів, щоб ми винесли з нього саме цей урок.

Наступного дня народ пішов за Ісусом до Капернаума, і там Він умовляв їх: «Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть нам Син Людський, бо відзначив Його Бог Отець» (Ів. 6:27). Вони правильно зрозуміли, що ця їжа, яка триватиме вічно, складається з діл праведності, і тому запитали Його, що їм робити, щоб творити справи Божі: «Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав». **Віра в Христа означає Його прийняття.** Тож, оскільки їжею, що зберігається на вічне життя, є праведність, яка здобувається вірою або привласненням Христа, Ісус фактично сказав їм, що Він Сам є цією їжею.

Дивно забувши про чудо, яке Ісус здійснив напередодні, люди сказали: «На це сказали Йому: «Яке ж знамено Ти чиниш, щоб побачили ми й поняли Тобі віри?»

Що Ти робиш? Наші отці їли манну в пустині, як написано: Хліб із неба їм дав на поживу» (вірші 30, 31). Потім Ісус став доводити їм, що хліб, який їли їхні батьки в пустелі, був хлібом, який дав їм Сам Бог і що Він Сам був цим хлібом (див. вірші 32-35). Таким чином, диво, яким вони були нагородовані напередодні, було лише повторенням дива дарування манни.

«Бо хліб Божий є той, що сходить із небес і дає життя світові». І потім, щоб не залишалось жодних сумнівів у тому, що Він мав на увазі, Ісус додав: «Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнутиме». І знову: «Хто вірує в Мене, життя вічне той має. Я хліб життя! Отці ваші в пустині їли манну, і померли. То є хліб, Який сходить із неба, щоб не вмер, хто Його споживає. Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам» (вірші 47-51).

Тут було ясно сказано, що як до цього їхні батьки їли манну в пустелі, завдяки якій зберігалось фізичне життя, так і вони повинні їсти від Христа – живого хліба, який дасть їм духовне життя навіки. Але вони не могли повірити в це. «Юдеї ж сперечалися між собою, кажучи: як може цей Чоловік дати нам плоть Свою?» (*пер. з англ.*) Те саме запитання ставиться і в наші дні. Як це можливо, що ми можемо отримати праведність і життя, навіть праведність Божу і життя вічне, просто повіривши в Христа? Ісус відповів, що це відбувається через «поїдання» Його. Але тим, хто не вірить, це здається тільки ще більш абсурдним. Якби юдеї не були так засліплені невір'ям, вони б подумали, як напередодні їли хліб від Христа, і це дало б відповідь на їхні запитання. І сьогодні **той, хто сумнівається, що можна їсти від Ісуса і тим самим отримати Його життя вічної праведності, показує, що він не вірить історії про насичення п'яти тисяч людей.** (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 1 грудня 1892 р.).

Христос – хліб життя (ч. 2)

Ісус сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресу Я останнього дня. Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому. Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною. То є хліб, що з неба зійшов. Не як ваші отці їли манну й померли, хто цей хліб споживає, той жити буде повік!» (Ів. 6:53-58).

Юдеї їли манну в пустелі, і якби вони дивились вірою, то одночасно їли б Христа, Якого уособлювала ця манна. Таким чином, вони отримали б вічне життя. Але, оскільки вони не мали віри, вони були мертві. Тепер же Хліб життя постав перед ними на власні очі. Він зійшов з небес, щоб віддати Себе за життя світу. Хто буде їсти від Нього, той матиме життя вічне. Але якщо люди могли їсти манну і природний хліб, який дає їм Бог, не маючи жодної віри, **то ніхто не може їсти Хліб життя без віри, бо лише вірою ми їмо Христа.**

У цьому є урок для всіх, хто приходить до столу Господнього. Апостол Павло каже: «Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового?» (1 Кор. 10:16). **Людина може їсти хліб Вечері Господньої без жодної віри, але в цьому випадку вона не їсть Христа. Його можна прийняти тільки по вірі. І Його можна їсти в будь-який час і постійно, бо куштування хліба причастя лише символізує постійне куштування Христа.**

Але Ісус не залишив сумнівів у цьому питанні. Він Сам пояснив, який образ Він використовував. Христос сказав: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). «Плоть нічого не набуває». **Не фізична їжа** (примітка – буквально тіло Христа), **зберігає життя вічним. Це життя духовне, і тільки духовна їжа може забезпечити його.**

Христос є Слово. Писання походять від Нього, і вони – життя. Їхнє життя – це життя Бога у Христі. Тому той, хто їсть їх, їсть Христа. Ми харчуємося ними, вірячи їм і дозволяючи їм творити свою праведність у нашому житті. «Знайшов я слова Твої, і їв їх, і слово Твоє було для мене радістю і веселістю серця мого, тому що я названий іменем Твоїм, Господи Боже Саваофе» (Єр. 15:16, пер. з англ.).

Виникає запитання: «Як це можливо, що ми можемо, повіривши словам Христа, отримати праведність і життя?» Саме це питання ставили юдеї. Ніхто не може відповісти. Ми можемо тільки знати факт. Ми не можемо сказати, як хліб, який ми їмо за столом, може стати частиною нашого життя. Ми знаємо, що це так,

і це нас задовольняє. Ще жодна людина не була настільки нерозумна, щоб відмовитися від сніданку, бо не могла сказати, як він може дати їй нове життя. Він довів, що це так, і цього достатньо. Ця щоденна їжа походить безпосередньо від Христа. Саме Він дає нам усе, чим ми можемо насолоджуватися. І як люди їдять хліб, що походить від Нього, і оновлюються, так Він хоче, щоб вони їли і від Його власного Тіла за допомогою Його Слова хліб вічного життя, щоб таким чином оновлювалися їхні душі. Це слово звернене до всіх нас: «Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Нехай ніхто не обманює вас (ч. 1)

«І вийшов Ісус і від храму пішов. І підійшли Його учні, щоб Йому показати будинки храмові. Він же промовив у відповідь їм: Чи бачите ви все оце? Поправді кажу вам: Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!... Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку? Ісус же промовив у відповідь їм ...»

Він відповів повністю. Його відповідь охоплює весь час від того моменту до Його пришестя і кінця світу. Перше з усього сказаного у відповіді Господа на запитання учнів були слова: «Стережіться, щоб вас хто не звів». Це, таким чином, найважливіше з усіх міркувань, пов'язаних з приходом Господа і кінцем світу.

Цю думку повторює й підкреслює Павло, коли пише на ту саму тему: «Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жахались ані через духа, ані через слово, ані через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибіль» (2 Сол. 2:1-3).

Обманюватися щодо пришестя Господа і кінця світу – це найстрашніша брехня, бо обманюватися – значить бути непідготовленим до цієї чудесної й вирішальної події, а отже, бути заскоченим зненацька і бути знищеним. Бо «прийде день Господній так, як злодій вночі». І «Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них» (1 Сол. 5:3); «бо він прийде на всіх, що живуть на поверхні всієї землі» (Лк. 21:35).

Бути введеним в оману, думаючи, що Господь не прийде, коли Він прийде, значить бути непідготовленим, а отже, заскоченим зненацька і знищеним. Входить в оману, думаючи, що Він прийде, коли пришестя не буде, значить тільки розчаровуватися, тобто, через обман і розчарування не вірити в Його прихід, коли Він справді прийде, а значить, бути неготовим, захопленим зненацька і, як наслідок, знищеним. І саме тому, що обман тягне за собою найфатальніші наслідки, Ісус починає Свою настанову з цього важливого питання з найважливішого з усіх міркувань. «Бережіться, щоб хто не обдурив вас».

Далі, це найважливіше з усіх повчань з цього питання, тому що саме в цьому питанні робиться більше спроб обдурити, ніж у будь-якому іншому. Сам Ісус каже, що «багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох» (Мт. 24:5). І ще: «І повстануть багато фальшивих пророків, і багатьох спокусять» (вірш 11, *пер. з англ.*). «Бо постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки,

і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав» (вірші 24, 25).

Вживши таких запобіжних заходів і проявивши таку турботу про те, щоб уберегти всіх від обману, Він повинен був зробити все настільки ясным, щоб усі могли уникнути обману. Це Він і зробив. Він зробив це настільки ретельно, що будь-хто, хто повірить Його слову, може цілковито уникнути будь-якого обману щодо Його приходу, чи то особи, чи то часу, чи то способу Його приходу.

По-перше, про особу і спосіб Його пришестя. Зверніть увагу на Його слова у вірші 5: «Бо багато хто прийде під Ім'ям Моїм, і казатимуть: «Я Христос», і багатьох спокусять». Тому цілком зрозуміло, що будь-хто, хто приходить будь-куди, у будь-який час і будь-яким чином, кажучи: «Я Христос», – ошуканець; і ніхто ніколи не повинен вірити подібним твердженням.

І знову Він каже: «Якщо хто скаже вам: «ось, тут Христос», або «там», – не вірте» (вірш 23). Звідси цілком зрозуміло, що коли б або де б одна людина не говорила іншій: «Христос прийшов сюди, або прийшов туди, іди й побачиш Його», ця людина – ошуканець, і якщо вона сама вірить у це, то сама обманюється. І жодна людина у світі ніколи не повинна вірити, що щось подібне є пришестям Господа. Ісус ще раз підкреслює це: «Отож, якщо скажуть вам: «ось, Він у пустелі»; не ходіть; «ось, Він у таємних чертогах», – не вірте» (вірш 26, *пер. англ.*).

Звичайно, ніхто не повинен бути обманутий жодним із цих способів щодо пришестя Господа; і дуже легко уникнути обману будь-яким із цих способів. Шлях абсолютно ясний; всі випробування прості й легко застосовні; а слово про них коротке й легко запам'ятовується. Усе, що потрібно зробити будь-якій людині, це просто повірити цьому простому слову Ісуса. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 6 грудня 1900 р.).

Нехай ніхто не обманює вас (ч. 2)

Але Ісус іде далі й викладає справу настільки ясно, що абсолютно унеможливорює обман щодо Його приходу з боку будь-кого, хто хоч скільки-небудь уважно поставиться до Його слова. Він не тільки говорить, що будь-яка людина, яка приходить і каже: «Я Христос», або каже: «Ось, Він тут, у таємній кімнаті», або: «Ось, Він там, у пустелі», є ошуканцем, але Він пояснює, чому всі подібні ідеї є обманом.

І ось причина: «Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:27). Як сказано в іншому місці: «Бо як блискавка, блиснувши, світить із одного краю під небом до другого краю під небом, так буде Свого дня й Син Людський» (Лк. 17:24).

Ця причина настільки проста, настільки легко запам'ятовується і водночас настільки переконлива, що знищує будь-яку можливість обману щодо Його приходу з боку будь-кого, хто хоч скільки-небудь схильний вірити Слову Ісуса про Його прихід у світ. Немає жодної можливості підробити Його прихід, і коли цей прихід буде у своїй яскравості, як блискавка, що опромінює все небо і землю, не буде ані можливості, ані потреби для однієї людини казати іншим: «Ось, Він тут, або там». Хіба не написано: «Ось Він іде з хмарами, і всяке око побачить Його» (Об'яв. 1:7, *пер. з англ.*). Як же можна підробити його? І як можна обдурити щодо нього будь-кого, хто тільки повірить Слову?

І ще кілька слів про небесне сьайво, в якому проявляється пришестя Господа; причина цього не в якомусь особливому прояві, що робиться для того, щоб прикрасити цю подію; **це просто в природі самого Його пришестя**. Бо Він Сам, приходить у Своїй власній славі; Він також приходить у славі Отця і зі святими ангелами.

Про Самого Ісуса у славі Його написано: «А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй» (Об'яв. 1:14-16).

Про Отця сказано, що Він мешкає у «світлі, до якого ніхто не може наблизитися», світлі, яке настільки перевершує яскравість сонця, що того дня сонце буде соромитися (Іс. 24:23), а місто Боже не потребує, щоб сонце світило в ньому, тому що слава Божа висвітлює його, а Агнець – це світло його.

Це слава Отця і Христа, в якій Ісус з'явиться під час Свого другого пришестя.

Але і це ще не все. З Ним ідуть святі ангели. Про одного з них сказано, що «постать була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг» (Мт. 28:3). Це тільки про одного; але коли Ісус приходить, з Ним приходить «десять тисяч

разів по десять тисяч і тисячі тисяч» (*пер. з англ.*), «незліченна безліч» – таке могутнє воїнство, що небеса настільки заповнені ними та їхньою славою, що все це здається величезними хмарами. Усе небо абсолютно «оповите сяйвом безмежної слави».

Саме таким і є пришествя Господа. Це, і тільки це спосіб Його пришествия. І ще про супровід цього пришествия.

По-перше, руйнування небес із великим шумом, коли небо відійде, як сувій, що згортають (2 Петр. 3:10; Об'яв. 6:14).

По-друге, голос, що вимовляється з небесного храму, від престолу, який стрясає землю і небо, так що вони повністю руйнуються і віддаляються (Євр. 12:26; Об'яв. 16:17-20).

По-третє, воскресіння мертвих і переселення живих праведників, «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завжди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16, 17).

Пришествя Господа – то все це, і ні на йоту менше; так, воно навіть набагато більше. І у світлі всього цього, або у світлі тільки тієї частини, яку ми змогли тут викласти, чи, можливо, тепер будь-кому обманутися щодо Його приходу? Неможливо, якщо тільки люди відмовляються вірити Його Слову.

«Бережіться, щоб хто не обдурив вас». «Нехай не спокусить вас ніхто ніяким чином» (*пер. з англ.*). І це тільки для того, щоб сказати іншими словами: **вірте Слову, приймайте Слово, дотримуйтеся Слова, як воно сказано Ісусом і як воно є в Ісусі.** Так ви будете захищені від усякого обману і так ви будете спасенні. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 6 грудня 1900 р.).

Державні методи обігу

Перш за все, служителі державної релігії повинні бути впевнені в тому, що їхня форма релігії є єдино вірною, перш ніж вони зможуть проводити її в життя за допомогою закону. Якщо визнати, що державна релігія є єдино істинною і що людей можна зробити релігійними за допомогою закону, то з цього неминуче випливає, що держава, яка не примушує до релігії всіх, хто перебуває під її юрисдикцією, не виконує свій обов'язок щодо них. Якби цивільний уряд мав на меті зробити людей релігійними і це можна було б зробити за допомогою закону, то, безсумнівно, держава була б зобов'язана забезпечити порятунок усіх людей, які перебувають у її межах. Але, безсумнівно, багато людей виявляться настільки впертими й нерозумними, що заперечуватимуть проти порятунку, подібно до того, як розпещена дитина, захворівши, відмовляється вживати засоби, які допоможуть їй одужати. **Як у цьому випадку батько зобов'язаний застосувати ліки навіть проти волі дитини, так і у випадку з державою, що володіє єдино вірним способом порятунку людей, її обов'язок – врятувати їх, навіть якщо вони проти цього заперечують.** Таким чином, застосування сили невіддільне від досконалого союзу релігії та держави. **Але сила в питаннях релігії – це гоніння, і що більш свідомі правителі, то більш запеклими будуть гоніння.** Причина гонінь не в тому, що люди, які переслідують, за природою своєю гірші або жорсткіші за інших, а в хибному уявленні про те, що цивільний уряд має якийсь стосунок до релігії і що люди можуть бути спасенні законом. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Віра Ісуса

«Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі... Він умалив Самого Себе!» (ред. Перек. І. Огієнко). «Нехай буде у вас розум цей, який був і в Христі Ісусі, Який... принизив Себе Самого» (Фил. 2:5, 7, пер. з англ.).

Він настільки спустошив Себе, що, ставши Спасителем світу, Він не виставив Себе таким чином, щоб виділитися або привернути до Себе увагу. «Бо всякий первосвященник, узятий з-поміж людей, поставлений для людей у справах Божих, щоб приносити дари і жертви за гріхи... І ніхто не приймає на себе цієї честі, а тільки покликаний від Бога, як Аарон. Так і Христос прославив не Себе, щоб бути первосвященником, але Того, Хто сказав Йому: Ти – Син Мій, Я нині породив Тебе. Як Він говорить і в іншому місці: Ти священник навіки за чином Мелхиседековим» (Євр. 5:1, 4-6, пер. з англ.).

Він спустошив Себе настільки, що, прийшовши у світ, Він вчинив це не для того, щоб зробити Себе помітним або привернути до Себе увагу, а для того, щоб Він міг сказати воістину: «Я не прийшов Сам від Себе; правдивий же Той, Хто послав Мене...» (Ів. 7:28, 29).

Він настільки спустошив Себе, що, навіть коли Він прийшов не від Себе, але був посланий, Він прийшов не від Свого імені, не для того, щоб представляти Себе, не для того, щоб виявити Себе, а в ім'я Свого Отця, щоб представляти Свого Отця, щоб явити тільки Свого Отця (Ів. 5:43). Це тому, що «Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той правдивий, і в Ньому неправди нема» (Ів. 7:18).

Він спустошив Себе настільки, що, коли Він прийшов, міг сказати про Себе: «Я нічого не можу робити Сам від Себе» (Ів. 5:30). Людям Він каже: «Без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:5). А про Себе Він сказав: «Я нічого не можу творити Сам від Себе». **Це показує, що Він настільки повністю спустошив Себе, що в цьому світі Він Сам по Собі був так само безпорадний творити праведність, як і людина, яка не має Бога.** І, відповідно, Він справді міг сказати: «Син нічого не може творити Сам від Себе» (Ів. 5:19) і: «Сам Я від Себе нічого не дію» (Ів. 8:28).

Він спустошив Себе настільки, що міг щиро сказати: «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе» (Ів. 14:10), «А слово, що чуєте ви, не Моє» (Ів. 14:24).

Він спустошив Себе настільки, що від Нього не виходило жодного впливу, який міг би привернути будь-кого до Нього, і тому Він справді міг сказати: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його» (Ів. 6:44).

Він настільки спустошив Себе, що міг істинно сказати: «Сина не знає ніхто [буквально], крім Отця» (Мт. 11:27).

Це і є «віра Ісуса». Це шлях Христа. Тільки це і є християнство. Тому «нехай буде у вас той розум, який був і в Христі Ісусі». **Нехай це буде вашим розумом завжди і тільки: що ви покликані Богом; що ви послані Богом; що ви йдете не в своє ім'я, а тільки в ім'я Того, Хто послав вас; що ви шукаєте не своєї слави, а тільки слави Того, Хто послав вас; що самі по собі ви нічого не можете робити, навіть говорити; що від вас самих не виходить жодного впливу, який міг би повернути когось до вас; що ніхто не може прийти до вас, якщо не поверне його Отець, Котрий послав вас; що ніхто не може знати вас, окрім Бога, і що все, що буде відомо про вас, буде від Бога.**

Ось що означає дозволити розуму, який у Христі, бути у вас. І це можливо, тільки якщо дозволити розуму Христа бути у вас. Бо це не від природної людини, не від себе, щоб робити це. Бо природний розум, тілесний розум, «є ворожнеча проти Бога, бо закону Божому не підкоряється, та й не може підкорятися» (*пер. з англ.*). Тому, чи то у Христі, чи у вас, тільки розум, який був у Христі, може очистити вас від вашого гріховного «Я». Тому «нехай буде у вас той розум, який був і в Христі Ісусі, Який... віддав Себе».

Коли Христос спустошив Себе, Він одразу ж сповнився Богом; так що «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19); так що хоча Сам по Собі Він нічого не міг зробити й не робив, але Бог, Який у Ньому мешкав, створив могутні діла (Ів. 14:10); так що, хоча Він не міг говорити про Себе, слова, які Він говорив, вони були істинно від «Отця», Який послав Його (Ів. 14:24; 12:49, 50); **одним словом, Він у цьому світі був Богом, явленим у плоті** (1 Тим. 3:16).

«Нехай буде у вас такий спосіб думок, який був і в Христі Ісусі, Який... віддав Себе» (*пер. з англ.*). **Це робитиме у вас те саме, що і в Ньому – спустошуватиме вас. І коли ви, таким чином, спустошите себе, ви негайно наповнитесь Богом, навіть усією повнотою Божою; тож, хоча самі собою ви нічого не можете робити, Бог, який живе у вас, зробить у вас угодне Йому через Ісуса Христа** (Євр. 13:21; 2 Кор. 6:16); так що **Бог буде викликати у вас і хотіння, і чин за доброю волею Своїм** (Фил. 2:13); **так що ви говоритимете не свої слова, а слова Того, Хто послав вас** (1 Кор. 2:12, 13; Ів. 3:33, 34); **так що, одним словом, Бог буде у вас, явлений у плоті.**

О, «нехай буде у вас розум цей, який був і в Христі Ісусі, Який... віддав Себе». **Бо такою є віра Ісуса.** І «ось ті, які зберігають... віру Ісуса». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 10 січня 1901 р.).

«Свята» католицька церква

Схоже, що між Римською церквою і сповідуючими протестантами, зростає почуття, яке можна назвати ревнощами за право володіння назвою «католицька». Знову і знову стверджується, що перша не має виключного права на цю назву і що, застосовуючи її до себе, вона чинить несправедливість стосовно до інших сповідуваних християн. Комусь може здатися дивним, що назва, за яку так завзято борються, начебто в ній є якась гідність, взагалі не зустрічається в Біблії; але це факт.

Слово «католицький» утворене з двох грецьких слів, що означають буквально «через весь», або універсальний. Згідно зі старим канонам, католицьким є те, що *quod semper, quod ubique, quod ab omnibus creditum est*, тобто те, «у що вірили завжди, скрізь і всі». Достатньо трохи подумати, щоб зрозуміти, що ніколи не було і не може бути такого поняття, як католицька церква, і тим більше християнська католицька церква.

У світі немає нічого такого, у що завжди й в усі часи вірили б усі люди. І через саму природу людини такого часу ніколи не може бути. Бували часи, коли переважна більшість людей дотримувалася певних поглядів, настільки загальних, що, грубо кажучи, віра в них була загальною. Але, тим не менш, незгодні завжди були. Так буде і надалі. **Тому, згідно з визначенням, не існує такого поняття, як католицька церква.**

Але наближення до католицької церкви було, є і буде. Однак навіть це не є настільки бажаною річчю, щоб люди могли хвалитися приналежністю до неї. Давайте подивимося, що Святе Письмо говорить про віру більшості. Христос каже: «Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її» (Мт. 7:13, 14). **Тому ми можемо знати, що там, де перебуває переважна більшість це шлях смерті.** Той, хто хоче довести, що на шляху життя може існувати така річ, як католицька церква, мусить спочатку довести, що слова Спасителя не відповідають дійсності. Але якби це було зроблено, тоді взагалі не було б істини, в якій могла б ходити так звана католицька церква, бо Сам Христос є вся істина. **Таким чином, претензія на християнську католицьку церкву є запереченням Христа.**

Христос сказав, що ви знайдете дорогу життя не тому, що Він хотів, щоб так було, а тому, що **Він знав людей і бачив, що вони будуть робити. Люди за природою своєю – діти гніву. Об'єднання їх в одне тіло, чи то за законом, чи за їхнім власним сповіданням, не робить їх дітьми Божими.** «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14). Але як це було завжди, так буде й надалі, що більшість людей продовжуватиме противитися Святому Духу. Так

було за часів Ноя. **Коли стався потоп, в усьому світі було всього вісім осіб, які боялися Господа. Так буде до кінця світу,** бо «як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчегу» (Мт. 24:37, 38).

Апостол Іван через Духа каже: «Ми знаємо, що ми від Бога і що весь світ лежить у злі» (1 Ів. 5:19). Апостол Павло писав наступне: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані. А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злomu, зводячи й зведені бувши» (2 Тим. 3:12, 13). **Але цього не могло б бути, якби існувала вселенська церква, яка б йшла праведним шляхом.** Однак весь цей час існуватиме сповідувана Церква Христова, і вона буде майже всесвітньою. «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:1-5).

Таким буде стан «католицької церкви» останніх днів. Не всі, хто сповідує приналежність до католицької церкви в наші дні, мають описаний тут характер. У Бога є люди всюди, і Він знає їх. Його заклик до них: вийти зі світу і відокремитися. **Небезпека полягає в тому, що багато хто настільки захопиться ідеєю про обов'язкове існування «католицької» церкви, що підуть на компроміс з оманю, думаючи, що, хоча більшість сповідувачів помиляються, з часом вони мають стати правими.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Святий Дух

Святий Дух нині дається без міри, і Господь закликає всіх прийняти Святого Духа. Святий Дух, після того, як був даний, повинен наділяти дарами «кожну людину окремо, як Він хоче». **Мета цих дарів – вдосконалення святих.** І ця мета буде досягнута в тому, щоб привести всіх «в єдність віри та пізнання Сина Божого, в чоловіка досконалого, в міру зростання повноти Христової» (*пер. з англ.*).

Тому «прийміть Духа Святого» і «широ бажайте кращих дарів», щоб у такий спосіб привести себе до досконалості й здобути **Божу печатку в словах, у дусі й у характері.** (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 14 лютого 1901 р.).

Мета суботи (ч. 1)

«Субота постала для чоловіка, а не чоловік для суботи» (Мр. 2:27). Фарисеї встановили жорсткі правила дотримання суботи. При цьому **не враховувалися відмінності в обставинах**, але ці правила повинні були виконуватися всіма і завжди. Являючись лише людськими правилами, вони не могли бути адаптовані до умов життя людей. Для них субота їхнього власного виготовлення, а не субота Господня, була всім, а людина – нічим. В їхніх очах було набагато краще дати людині померти, ніж зробити щось для її полегшення в суботній день. Таким чином, вони зробили суботу тягарем, тоді як Бог дав її людині для благословення.

Вислів Спасителя про те, що субота створена для людини, зовсім не означає, що вона є іграшкою для людини, що людина може робити з нею все, що їй заманеться; але він показує, що вона призначена для добробуту людини. Добра доля людини – це головне міркування. Бог піклується саме про людину. **Він не створював процедур і не наказував людині дотримуватися їх, наче Йому байдуже, що може постраждати сама людина, аби тільки процедуру було збережено в цілості.** Бог не тиран. **Він дійсно дав постанови, зокрема й суботу, і хоче, щоб їх дотримувалися, але тільки тому, що їх дотримання корисне для людини.** Бог у Своїй мудрості задумав такі постанови, що дотримання їх, як Він повелів, є єдиним способом, за допомогою якого людина може досягти найвищого блага і відчувати його найбагатші благословення.

Осмыслимо фразу «субота для людини». Зверніть увагу на те, що це висловлювання Спасителя не вводить новий порядок речей. Він не сказав, що субота, яку Бог дав спочатку, була тяжким ярмом, але що Він прийшов змінити її, щоб люди могли чинити з нею на свій розсуд, дотримуючись її, якщо їм зручно, і відмовляючись від неї, якщо вони вважають за потрібне. Ні; «субота створена для людини» (*пер. з англ.*). Коли Бог дав її людині в Едемі, а також коли виголошував четверту заповідь на горі Синай, вона була задумана як благословення для людства. Бог, який створив людину, знав, чого вона потребує, і в суботі дав їй те, що піднесе її до початкового стану.

Щоправда, Христос зняв із суботи безглузді й обтяжливі обмеження, накладені на неї юдеями, внаслідок чого субота порушувалася, а не дотримувалася; але тим самим Він просто дозволив цій постанові сяяти так, як її дав Бог. Він жодною мірою не скасував жодної з заборон, накладених на неї Господом, бо Христос «прийшов не зруйнувати». Люди не можуть створити настільки широке і всеосяжне правило, щоб воно охоплювало всі можливі випадки; у будь-якому людському законі мають бути винятки, інакше хтось повинен постраждати. **Але не так із Божим законом; Він знав, як створити такі закони й постановлення, які були б застосовні в усіх випадках і при цьому не**

привели б до несправедливості. Не може бути обставин, за яких дотримання суботи не було б обов'язком людини, але при цьому дотримання суботи в жодному разі не завдає нікому шкоди. Навпаки, тільки дотримання суботи приносить людині найбільші благословення.

«І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:3). Бог не просить людину зробити цей день святим; Він зробив це Сам. Бог благословив сьомий день. **Постає питання, як міг Бог благословити день, щоб він був більш святим, ніж інший день? Ми не можемо цього сказати.** З таким же успіхом можна запитати, як Бог міг створити світ. Ми нічого не знаємо про те, як це було зроблено; ми знаємо тільки факт. У цьому ми абсолютно впевнені, тому що про це говорить Біблія. Сьомий день – не просто встановлення суботи, він благословенний. **Він і тільки він один з усіх днів тижня має благословення.** Він відрізняється від усіх інших днів тижня. Тому в дотриманні суботи можна знайти благословення.

Ми не маємо на увазі, що люди не можуть бути благословенні в інші дні тижня, бо не тільки християнин, а навіть нечестивець отримає благословення від Бога в будь-який день тижня. Християнин може і часто отримує більшу міру Духа в будь-який робочий день; але все це не забирає благословення суботи. **В сьомий день, який дотримується за Божим задумом, можна отримати благословення, яке неможливо отримати в жоден інший день.** (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Мета суботи (ч. 2)

Досить поширеною є думка, що якщо людина дотримуватиметься не сьомого, а іншого дня, то вона отримає те саме благословення. На підтвердження цього суворі шанувальники першого дня тижня кажуть нам, що цього дня вони мають усі благословення, які могли б мати в сьомий день. Але вони не можуть цього знати, оскільки ніколи не дотримувалися сьомого дня. **Те, що вони відчують благословення у своєму поклонінні, заперечувати не доводиться, але те, що вони не відчують благословення суботи, так само безсумнівно, як і Біблія.**

Причина цього дуже проста. Річ ніколи не може бути знайдена там, де її немає. Не можна знайти людину в Лондоні, якщо вона перебуває в Ліверпулі. Можна вирушити до мису Доброї Надії в пошуках Північного мису, але ви ніколи його там не знайдете. Ви знайдете мис, але це буде не Північний мис. Господь благословив день суботній, сьомий день. Він ніколи не благословляв жодного іншого дня. **Благословення, яке Він поклав на сьомий день на самому початку, ніколи не було знято.** Воно не може бути зняте за жодних обставин. Тому, якщо хтось хоче знайти благословення суботнього дня, він повинен знайти його в дотриманні, згідно із заповіддю, сьомого дня. **Багато хто не повірить цьому; вони вважають, що нерозумно вважати, ніби між днями є якась різниця. Але хто спробує не за формою, а за духом, справді дотримуватися суботи Господньої, той зрозуміє, що це так.**

Саме Христос благословив і освятив сьомий день. Оскільки саме Ним було створено все суще, очевидно, що саме Він мав відпочивати наприкінці шести днів творіння. Він створив, Він спочив, Він благословив і освятив. Тому благословення суботнього дня – це благословення Христа. Благословення Христа полягає в тому, щоб відвернути людину від беззаконня (Дії 3:26). **Таким чином, субота призначена для того, щоб відвернути людину від гріхів, не тільки від гріха порушення суботи, а й від усіх гріхів.** Як це можливо? Кілька слів підкажуть відповідь, яку буде розглянуто далі.

Субота – це пам'ять про творіння. Субота була створена з тієї причини, що «шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них» (Вих. 20:11). А оскільки щодня людина може бачити щось із творінь Творця, то субота дана для того, щоб пам'ятати про Бога як про великого Творця. **Якби не суботній спокій, люди забули б Бога. А забувши Бога, вони не можуть скористатися Його силою в перемозі над гріхом.** Тому ми маємо слова Господа про те, чому була дана субота: «І також дав Я їм Свої суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх» (Єз. 20:12). Бог освятив суботу для людини, щоб людина знала, що Він – Той, Хто освячує від гріха.

Саме Христос благословив суботу й освятив її, так що сьомий день став днем Господнім. Благословення суботи – це благословення Христа, а воно полягає в освяченні, бо Христос «став нам мудрістю від Бога, праведністю ж, і освяченням, і відкупленням» (1 Кор. 1:30). Тут ми знову бачимо, що субота означає освячення.

Субота – це пам'ять про творіння, а викуплення – це творіння. Давид молився: «Серце чисте створи мені» (Псал. 51:10). «коли хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17). Євангеліє «сила Божа на спасіння» (Рим. 1:16), а силу Божу видно тільки в тому, що Він створив (вірш 29). Таким чином, сила Євангелія – це сила, що створила світи. Тому субота в пам'ять про створення світу відкриває людині силу Божу, що рятує від гріха. Згадуючи про силу Бога, що виявляється в ділах Його рук, вона нагадує нам слова апостола: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10).

Це, і тільки це є метою суботи. Ця мета може бути досягнута тільки шляхом дотримання суботи саме так, як Бог від самого початку призначив її дотримуватися. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.)

Чи чує Він молитви та прокляття

Чи думали ви коли-небудь, що Господь не почув вас, коли ви молилися?

Якщо так, то чи думаєте ви тепер, що Він почув би вас, якби ви Його проклинали?

А якщо ви думаєте, що він почув би ваше прокляття, але не почув би вашої молитви, то, напевно, ви думаєте, що він вважав за краще б почути прокляття, ніж почути молитву; інакше чому ви думаєте, що він почує прокляття, а не почує молитви?

Але ви знаєте, що така ідея не пройде. Ви знаєте, що Він волів би чути молитви, ніж чути прокляття. Тоді, будь ласка, ніколи більше не думайте, що Бог не чує ваших молитов.

Він каже вам, що почує ваші молитви; і навіть коли ви говорите, Він почує. Він каже вам, що Він чує, тобто слухає, щоб почути вас. Так, на додаток; Він не тільки слухає, але якщо ваша віра настільки слабка, що ви ледве можете висловити словами вашу серцеву потребу, тоді Він схиляє своє вухо, Він нахилиється, щоб почути й уловити вашу молитву: «прислухавсь Господь, і почув, і перед обличчям Його була писана пам'ятна книга» (Мал. 3:16). «Люблю я Господа, бо Він почув голос мій у благаннях моїх» (Псал. 116:1) (*пер. І. Огієнко.*), «Я люблю Господа, бо Він почув голос мій і прохання мої» (*пер. з англ.*), «бо Він нахилив Своє ухо до мене, і я кликатиму в свої дні» (вірш 2).

Будь ласка, ніколи більше не ганьбіть Господа і не раньте свою власну душу, думаючи, що Він не чує вас, коли ви молитесь. Ходіть з Ним. Але ви не можете ходити з Ним, якщо ви не згодні з Ним.

Але коли ви згодні з Ним, ви будете ходити з Ним, так само безумовно, як ви ходите взагалі. Немає такої сили у всесвіті, яка могла б утримати вас від ходіння з Богом, коли ви згодні з Ним.

Але це не зовсім ходіння з Богом, якщо ходити з Ним якийсь час, а потім на певний час відокремитися від Нього. По-справжньому ходити з Ним – це ходити з Ним весь час; це перебувати з Ним і ходити. А для того, щоб ходити з Ним весь час, потрібно тільки постійно погоджуватися з Ним.

То чи згодні ви з Ним весь час? Чи згодні ви з Ним у всьому? Він сказав вам усе, що потрібно знати, щоб постійно ходити з Ним. У Своєму Слові Він повідомив вам усі поради, щоб ви були досконалыми, «ретельно приготованими до всякого доброго діла», щоб ви могли знати й мати «все, що стосується до життя і благочестя».

Чи згодні ви з ним у всьому, що він сказав у цьому Слові? Якщо так, то немає нічого у всесвіті, що могло б перешкодити вам завжди ходити з Ним.

Але як ви погодитесь з Ним, якщо не знаєте, що Він говорить? Тому, звичайно ж, ви повинні старанно читати Його Слово, щоб знати, що Він говорить, і тоді ви зможете розумно погодитися з Ним. А коли ви читаєте Його Слово, чи погоджуєтесь ви з ним у всьому, що прочитали? Чи згодні ви?

Коли ви читаєте те, що він говорить, чи приймаєте ви це одразу як встановлену істину і говорите: «Це так»? Чи ви вагаєтесь, сумніваєтесь і говорите: «Як це може бути? Я цього не бачу, я цього не розумію»? Якщо ви чините саме так, а ви знаєте, що більшу частину часу ви чините саме так, то чи назвете ви це згодою з Господом?

Коли Він говорить вам щось, а ви відповідаєте: «Як це може бути?», чи думаєте ви, що це згода з Ним? Коли ви читаєте Його просте Слово, сказане вам вашою ж простою, повсякденною мовою, а ви відповідаєте: «Я не можу цього побачити, я не розумію цього», чи скажете ви, що це згода з Ним? У такому разі ви, звичайно ж, не погоджуєтесь з Ним; і поки ви на цьому стоїте, ви не можете йти з Ним.

Але ви скажете: «Як я можу погодитися з Ним, якщо не зрозумію, що Він говорить?» У цьому-то і криється весь секрет: замість того щоб погоджуватися з Ним, ви хочете, щоб Він погоджувався з вами. Замість того, щоб поступитися своїм ідеям і беззаперечно прийняти те, що Він говорить, що б це не означало, ви наполягаєте на тому, щоб те, що Він говорить, відповідало вашому розумінню; і якщо це узгоджується з вашим розумінням, ви приймете це і погодитесь з Ним; в іншому разі ви не погодитесь. Але це зовсім не згода з Ним; це наполягання на тому, щоб Він погодився з вами».

Усе, що вам потрібно знати, щоб погодитися з Богом, – це знати, що Він говорить. А коли ви знаєте, що Він говорить, якщо ви довіряєте Йому більше, ніж собі, якщо ви припускаєте, що Він знає про це більше, ніж ви, ви погодитесь з Ним незалежно від того, розумієте ви це чи ні. Тому Господь каже: «Розумій, що я кажу. Нехай дасть тобі Господь розуміння в усьому. “Розумій, що я говорю. А Господь нехай дасть тобі розум у всьому» (2 Тим. 2:7).

Хіба ви не бачите, що розуміння Писань походить від Бога так само безумовно, як і самі Писання? Хіба ви не знаєте, що ви повинні залишити своє розуміння, як і все інше в собі? «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5, 6). Не просіть, щоб те, що говорить Господь, було підпорядковане вашому розумінню. Ні; але підпорядкуйте своє розуміння тому, що говорить Господь. «і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:5).

Пізнайте те, що говорить Господь; це легко, тому що все сказано простою мовою. Потім прийміть це як встановлену істину, без усяких «якщо», «кі», «але», «як», або будь-яких питань будь-якого роду. Погодьтесь з цим як зі встановленою істиною, сказавши: «Це так». Так чиніть з усім, що говориться в Біблії. Щойно ви

прочитасте або почуєте це, скажіть без жодних вагань: «Це так». Це, і тільки це і є згода з Богом. І так, погоджуючись із Ним завжди та в усьому, ви будете так само вірно ходити з Ним завжди.

«Єнох ходив із Богом триста років». Єнох був згоден з Богом, між ними не було жодних розбіжностей протягом трьохсот років. Єнох ходив з Богом тільки тому, що був згодний з Ним. Погоджуючись із Богом, неможливо було не ходити з Ним.

Так було, і так буде з вами. Погоджуйтеся з Ним завжди, і ви будете ходити з Ним завжди. Погоджуючись із Ним, ви не можете йти окремо від Нього. Саме Його Слово, в якому ви погоджуєтесь з Ним, триматиме вас на шляху з Ним.

Тому ми молимося, «щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол. 1:9, 10). (А. Т. Джоунс. *The Advent Review and Sabbath Herald*. 30 листопада 1897 р.).

Як правильно розуміти Біблію (ч. 1)

Ми читаємо, що «усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16, 17). Псалмоспівець каже: «Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї» (Псал. 119:105). Усі ці тексти показують необхідність розуміння Слова Божого.

Заклик до вивчення Слова і вказівка на те, що можна отримати в результаті цього, міститься в Прип. 6:20-23: «Стережи, сину мій, заповідь батька свого, і не відкидай науки матері своєї! Прив'язи їх на серці своєму назавжди, повісь їх на шиї своїй! Вона буде провадити тебе у ході, стерегтиме тебе, коли будеш лежати, а пробудишся мовити буде до тебе! Бо заповідь Божа світильник, а наука то світло, дорога ж життя то навчальні картання». І все це за умови, що Слово вивчається. Неможливо отримати користь із путівника, до якого не звертаються. **Над Писанням потрібно розмірковувати, але ніхто не може розмірковувати над тим, чого немає в його свідомості.**

Але хто ж ті, від кого очікують, що Писання зберігатиметься в їхній пам'яті? Нам сказано, що «не хлібом одним житиме людина, але кожним словом, що виходить з уст Божих». Не одна людина, не один клас людей має жити словом Божим, а всі люди. Вони повинні жити за словом. **Це означає не просто невелику частину часу, а весь час. Життя людини – це все, що вона собою являє, все, що вона думає, говорить і робить. Тому Слово Боже, що живе в серці, має бути керівництвом у всіх життєвих справах.** Воно ретельно готує людину до всіх добрих справ. **Немає жодної життєвої ситуації, жодного збігу обставин, у яких Біблія не підказала б нам, що робити, якщо ми тільки навчимося розуміти й слухати її.**

Коли Христос був на землі, Він говорив з людьми всіх класів, і написано, що «простий народ слухав Його з радістю». Серед ознак того, що Його місія була Божественною і що Він справді був Сином Божим, було й те, що «вбогим проповідувано Євангеліє» (Лк. 7:22, пер. з англ.). **Жебраки – це ті, у кого найменше можливостей здобути шкільну освіту, тому Євангеліє було проповідувано саме неосвіченим людям.** І вони розуміли його, бо стікалися послухати Його вчення. **Але Писання загалом – це всього лише слова Христа, і тому вони можуть бути зрозумілі, так само як і слова, що Він говорив, коли був на землі. Візьмемо, наприклад, послання. Вони були написані в основному для церков. У цих церквах було не так багато вчених людей.** «Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні» (1 Кор. 1:26). Тому в церквах були робітники, і хлібороби, і ремісники. Усі вони повинні були працювати, щоб

заробити собі на життя. **Вони були з тих, хто в наш час каже, що в них «немає часу на вивчення Біблії».** Однак той факт, що послання були написані саме їм, говорить про те, що від них очікували розуміння. Послання були просто листами, написаними для їхньої настанови, виправлення і розради. Якщо прості люди, які жили в ті часи, коли були написані послання, могли їх зрозуміти, то, безсумнівно, люди, які живуть у наші дні, також можуть їх зрозуміти.

Але як же прості люди мають зрозуміти Біблію? Самим читати чи щоб хтось прочитав за них і пояснив сенс? Очевидно, перше; адже якби прості люди не розуміли слів Христа, Він не говорив би з ними, а апостоли не писали б їм. Якщо хтось скаже, що прості люди не можуть зрозуміти Писання без тлумача, який пояснить їм його значення, це означає, **що Христос лицемірний до людей або що Він не може говорити досить просто, щоб бути зрозумілим невченими. Це означає, що Бог залежить від людей, щоб дати їм зрозуміти Себе. Це те ж саме, що сказати, що деякі люди перевершують Бога, оскільки вони можуть робити те, що Бог не в змозі. Коротко кажучи, ця ідея підносить певний клас людей над Богом. Це характерно для папства, яке виникло саме завдяки цій ідеї.**

«Тоді поприносили діток до Нього, щоб Він доторкнувся до них, учні ж їм докоряли. А коли спостеріг це Ісус, то обурився, та й промовив до них: Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже! Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде» (Мр. 10:13-15). «Того часу, навчаючи, промовив Ісус: Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби» (Мт. 11:25, 26). **Таким чином, виходить, що для розуміння Біблії людині не потрібно бути обізнаною в мудрості цього світу, а необхідно опуститися до рівня малої дитини.** Мудрець, який сподівається на свою мудрість і думає зрозуміти Писання з її допомогою, не має таких шансів, як дитина. Таким чином, фактично вирішується питання про те, чи можуть бідні й неосвічені люди розуміти Біблію.

У чому полягає мудрість дитинства? **Це проста віра.** Дитина, поки її не обдурили батьки або інші люди, не знає сумнівів. **Вона просто вірить усьому, що їй кажуть.** І це її єдина надія на навчання. **Якби в дитини чотирьох років були сумніви, якими інколи хизуються люди старшого віку, вона б ніколи нічому не навчилася.** На жаль, цією впевненістю занадто часто зловживають, і дитина дізнається, що люди не завжди мають на увазі те, що говорять. **І все ж потрібно дуже сильно обдурити дитину, щоб повністю вигнати з її серця Дух віри.** Але Бог ніколи не обманює. Він «не може брехати». Тому кожна людина може покладатися на Його слово так само беззастережно, як дитина покладається на слово матері. І тільки так можна пізнати істину Божу. Саме це мав на увазі Господь, коли говорив, що хто не прийме Царства Божого, як мале дитя, той не може увійти в нього.

У цьому й полягає секрет розуміння Біблії. Сприймайте її так, як вона написана, і вірте, що вона означає саме те, що в ній написано. Коли Біблія робить ясну заяву, приймайте її саме так, як вона сказана, і не звертайтеся до іншої книги або людини, щоб дізнатися, що це означає. Коли автор був хлопчиком, він часто читав Новий Заповіт вголос літнім людям. Цілком природно, що він запитував, що означають ті чи інші тексти. Тоді текст «пояснювався». Але іноді відповідь звучала так: «Це означає те, що написано». Таким чином, до нього доходила думка, що іноді Біблія означає те, що в ній написано, але найчастіше вона означає щось інше. Знадобилося багато часу, щоб оговтатися від наслідків такого навчання і зрозуміти, що, коли Господь говорить, Він завжди має на увазі те, що говорить. Щоправда, у кожному тексті завжди є набагато більше сенсу, ніж ми можемо зрозуміти, бо Слово Господнє нескінченне, і іноді ми не можемо спочатку зрозуміти жодного сенсу, але він є в словах, які Бог зволив написати, і цей сенс не можна знайти в іншому місці. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Як правильно розуміти Біблію (ч. 2)

Є дві основні причини, через які люди відчувають труднощі під час читання Біблії, навіть після того, як вони погоджуються з тим, що вона означає те, що в ній написано, і думають, що вірять у неї. **Перша – це сила упередженої думки.** Вони приходять до вивчення Біблії з певними усталеними ідеями і думають, що повинні знайти ці ідеї в ній. Коли вони читають якийсь уривок, який тією чи іншою мірою суперечить їхнім уявленням, вони змінюють висловлювання, щоб воно відповідало їхнім ідеям. **Це відбувається несвідомо. Вони не мають на меті поставити свої ідеї на місце біблійних тверджень, але вони настільки твердо переконані, що їхні ідеї відповідають Святому Письму, що вони вважають, що відповідний уривок потрібно трохи пом'якшити, щоб узгодити його з іншим текстом.** З цього випливає принцип, який необхідно засвоїти та твердо дотримуватися, перш ніж сподіватися отримати реальну користь від Біблії, а саме: **слова в Біблії означають саме те, про що йдеться в кожному тексті.** Жоден текст не може змінити інший, щоб зробити його менш значущим або відмінним від його простого прочитання. **Щоправда, жоден текст не говорить про все, що можна сказати з того чи іншого питання, інакше не було б іншого, написаного на ту саму тему; але кожен текст має залишатися таким, яким він написаний.** «Кожне Боже слово очищене, щит Він для тих, хто в Нім пристановище має. До слів Його не додавай, щоб тебе не скартав Він, і щоб неправдомовцем не став ти» (Прип. 30:5, 6).

Інша причина – **нетерплячість читача.** Він не може чекати розуміння тексту. Він повинен знати все одразу. Тому він кидається до коментатора або до людини, якій довіряє, і запитує про сенс. Отримавши відповідь, він думає, що знає сенс, але це не так. Навіть якщо йому скажуть точну істину, він її не дізнається. Час від часу інший коментатор або друг дає йому інше пояснення того ж самого тексту, і тоді його сумніви стають ще більшими, ніж раніше. Бідолаха бачить, що вчені люди розходяться в думках, і задає собі питання: «Як же я дізнаюся, хто з них правий?» Якби ми поклалися на свідчення людей, він не міг би цього знати, бо не знав би, на яку людину покладатися. Але він може знати напевно, якщо дозволить Господу сказати йому про це.

«Бо Господь дає мудрість; з уст Його – знання і розум» (Прип. 2:6). Знання про Бога знаходиться в Його Слові, і тільки Він один може дати розуміння. **Ми не отримуємо світло від Слова Божого, але отримуємо світло в цьому слові. Слово саме по собі є світлом.** Якщо спочатку ми не сприймаємо світло, це не свідчить про те, що його немає. Воно відкриється нам, якщо ми будемо довго шукати. Дух Святий дається всім, хто просить про Нього, і Він відкриває те, що вільно дано нам Господом. І ось правило, яке Дух дав вустами апостола Павла:

«Розумій, що я говорю. А Господь нехай дасть тобі розум у всьому» (2 Тим. 2:7). Хто з молитовним терпінням віддасть себе цілком роздумуванню над словами Господа й отримає ту мудрість, що буде його дороговказом у цьому житті й запорукою в житті майбутньому? (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Брати і сестри

Чи дав Бог вам братів і сестер? Якщо так, то подякуйте Йому за такий дорогоцінний дар. Якою допомогою ви й вони можуть бути у вашому домі! Якими б юними вони не були, ви можете принести в дім сонячне світло і радість.

Причина того, що багато будинків такі похмурі й нещасливі, полягає в тому, що брати й сестри не проливають навколо себе сонячне світло любові. Вони поведуться чудово, коли перебувають вдома у однокласника або в компанії інших братів чи сестер. Вони ввічливі, дбають про комфорт інших людей і не вважають нічого надто важким, якщо тільки можуть подружитися з братами та сестрами цієї іншої людини. Вони пам'ятають, що «той, хто має друзів, має показати себе доброзичливим».

Але подивіться на них вдома, як вони брудними ногами біжать сходами будинку й зачиняють двері з гуркотом, що будить дитину й лякає всіх у домі. Подивіться, як вони жбурляють свої речі на стілець або в куток, ловлять погляд брата чи сестри й з недобрими словами, кажуть: «Як би я хотів, щоб ти коли-небудь навчився не чіпати мої речі». Ах, вони не замислюються, який морок і душевний біль вони принесли у свій дім, інакше вони не змогли б так легко це зробити. Якщо людина хоче мати друзів, вона повинна показати себе доброзичливою, – усе це було забуто дорогою додому. Насправді їм і на думку не спало, що в них мають бути друзі або що в них можуть бути друзі вдома. Вони завжди звикли шукати їх в іншому місці. Яка сумна помилка!

Якби вони тільки зупинилися на мить і подумали, то, можливо, побачили б, що їхні найкращі друзі на землі можуть бути знайдені прямо в їхньому власному домі, якби вони тільки доклали тих самих зусиль, щоб завоювати їх, як вони роблять це для завоювання інших друзів. Але яскраві, ніжні рослини дружби й любові не виростуть і не розквітнуть у їхньому домі, якщо вони не піклуватимуться про них так само віддано, як у домі свого сусіда. Це рослини, які потрібно поливати й за якими потрібно доглядати щодня. Якби вони були такими ж безкорисливими, забудькуватими, уважними, добрими, ніжними, терплячими, чуйними, якби вони були такими ж доброзичливими та люблячими до своїх власних братів та сестер, як до братів та сестер інших людей, вони б невдовзі виявили, що найдоброзичливіше, найщасливіше та найліпше місце у світі для них – це їхній рідний дім. Кімнати більше не здаватимуться голими, похмурими та самотніми. Любов наповнить їх яскравим сонячним світлом, а люди – найдорожчими друзями.

Спробуйте. Впустіть любов Ісуса у своє власне серце, а потім нехай вона осяє ваших батька і матір, братів і сестер. Слідкуйте за можливостями робити добро. Остерігайтеся того, що може поранити або заподіяти біль. Забудьте про себе і живіть для інших і подивіться, чи не скуштуєте ви чистіших радощів і досконалішого щастя, ніж будь-коли у вашому житті. (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 1 грудня 1892 р.).

Викликаний із Єгипту

Коли Господь відвідав і відкупив Свій народ, щоб узяти його в землю обітовану, в землю, яку Він клявся дати Аврамові, Ісакові та Якову; коли Він взяв його до Себе, щоб він підкорявся тільки Йому в дотриманні Його святого закону, Він насамперед сказав: «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною...» (Вих. 20:2, 3).

Ізраїль пропустив Божий заклик, вони не повірили Йому і тому не змогли увійти в Його спокій. Вони впали в пустелі. І те покоління, яке увійшло в землю Ханаанську, не ввійшло в «землю» і «спокій», у які Господь мав узяти народ, коли вони тільки-но вийшли з Єгипту, коли б вони тільки-но увірували. **Вони все далі й далі віддалялися від Бога, поки не відкинули Його, щоб бути подібними до інших народів.**

І вони стали як усі народи. Вони зазнали поразки, як і їхні батьки до них. Адже ще за часів Давида Господь сказав: «не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань, за дня випробовування на пустині, де Мене випробовували отці ваші, Мене випробовували, і бачили працю Мою сорок років. Через це Я розгнівався був на той рід і сказав: Постійно вони блудять серцем, вони не пізнали доріг Моїх, тому Я присягнув був у гніві Своїм, що вони до Мого відпочинку не ввійдуть» (Євр. 3:8-11; 4:7, 8).

Але все ж вони озлобили свої серця і все далі йшли від Господа, аж поки не потрапили в таку темряву, що це була сама темрява «смертної тіні», «до темного краю, як морок, до тьмяного краю, в якому порядків нема, і де світло, як темрява». І ось люди сиділи там, коли для них засяяло «світло велике», світло Боже, в якому сама темрява є світло (Іс. 9:2; Йов. 10:21, 22; Мт. 4:16).

Христос прийшов. Бог знову відвідав Свій народ, щоб викупити його, зробити його не просто рабами, а синами Божими, щоб ми «служили Йому без страху, у святості та праведності перед Ним, в усі дні життя нашого». І в цей час Бог знову сказав: «З Єгипту покликав Я сина Свого».

Чому необхідно було взяти немовля Ісуса в Єгипет у той час, коли Ірод винищував невинних? **Ісус був узятий до Єгипту не тільки для того, щоб уникнути указу Ірода, бо цього указу можна було легко уникнути набагато коротшим шляхом. Це було зроблено для того, щоб назавжди дати всім людям глибокий духовний урок істинного визволення з Єгипту.**

Ісус прийшов у світ, щоб зайняти місце людини, стати нашим заступником і поручителем. Людство занурене в темряву і рабство гріха – темряву єгипетську, темряву, яку можна відчутти. Він став гріхом; на Ньому лежало беззаконня всіх нас; Він був зарахований до злочинців; Він став у всьому подібним до тих, ким замінив Себе.

Тому Він був узятий до Єгипту і виведений звідти, «нехай збудеться промовлене про Господа через пророка: З Єгипту покликав Я сина Свого», і щоб цим наочним уроком знову й назавжди підкреслити великий урок, здавна даний усім людям, велику істину, що люди стають синами Божими лише через те, що їх покликано з Єгипту.

Десять заповідей виражають весь обов'язок людини. Усе, що людина може зробити в праведності ділом, словом або думкою, охоплюється Десятьма заповідями. Усе служіння людини Богу полягає в дотриманні цього Закону. І коли про Христа було написано і це здійснилося в Христі як Прикладі всього людства, що «З Єгипту покликав Я сина Свого», то це було просто повторенням для всього людства слів, які того великого дня Бог вимовив з небес як преамбулу до всіх Десяти заповідей та їхнього виконання: «Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з землі єгипетської, з дому рабства».

Це універсальний урок: ніхто не може служити Богові, не може виконати жодної з Десяти заповідей, доки не буде визволений силою Божою з темряви єгипетської, з темряви смертної тіні, з царства і рабства гріха.

Цьому вчить уся Біблія. Подивіться, наприклад, Еф. 2:1-10, де написано, що люди мертві в переступах і гріхах, у темряві світу цього; ходять за законами світу цього, за намовлянням князя, що панує в повітрі, начальника темряви світу цього, духу, що діє в дітях непослуху (див. також Еф. 6:12). Але Бог, багатий на милосердя, воскресив нас разом із Христом і поставив разом із Ним, щоб ми жили та ходили з Ним. І це Він зробив не завдяки нашим заслугам, не через наші справи, а через Свою милість і благодать: «Бо ми – Його створіння, створені у Христі Ісусі на добрі діла, які Бог перед тим поклав нам робити» (*пер. з англ.*). **Таким чином, викладається урок, що жодна людина не може творити добрі справи, якщо вона не створена для цього силою Божою.**

Після того, як люди визволені з цього злого світу в славу свободу дітей Божих і твердо стоять у свободі, яку Христос дав нам, свободі любові служити один одному, сповнені Духа, так що всі плоди Духа сяють у житті, відбиваючи сонячне світло праведності, тільки тоді пропонуються загальноприйнятні практичні справи християнського життя.

Чому так? Це той самий універсальний Божественний урок, що ніхто не може творити добрі справи, практичні діла християнського життя, якщо не має насамперед самого християнського життя як практичної справи. І, отже, цілком зрозуміло, що визволення від темряви й рабства гріха, набуття синівства Божого, здатність твердо стояти у свободі, в якій нас визволив Христос, здобуття повноти Духа Божого в житті – це все є практичними ділами християнства, так само як і інші. **Більше того, в якомусь сенсі це більш практичні речі, бо вони настільки неодмінно мають передувати решті, що без них інші практичні речі християнського життя взагалі не видно.**

Тому, коли з гори Синай Бог говорив голосом, що сколихнув землю, про практичне життя людини, Він говорив насамперед про цю первісну практичну річ – про звільнення від царства і рабства гріха.

«Я Господь, Бог твій, Який вивів тебе із землі єгипетської, з дому рабства» (Вих. 20:2). Однак це преамбула не тільки першої заповіді, а й усього Закону. І оскільки, коли Він послав Свого Єдинородного Сина, щоб відкупити нас, Він оновив і наголосив на цій попередній думці у словах: «З Єгипту покликав Я сина Свого», то це немов би преамбула і всього Закону. І все це – преамбула і весь закон – виражено у великій думці послання третього ангела: «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру» (Об'яв. 14:12). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 13 лютого 1902 р.).

Проповідь Христа

«Бо ми не себе проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа». Існує велика різниця між проповіддю Христа і проповіддю про Христа. Безсумнівно, **на тисячі проповідей про Христа припадає одна проповідь, у якій проповідується Сам Христос**. Людина проповідує про Христа, коли вона розповідає про те, де народився Христос, про стан уряду, народу тощо, розповідає, що Ісус робив у різні періоди Свого життя. Це набагато краще, ніж та проповідь про Христа, яка задовольняється лише згадкою про Нього і занурюється в міркування про сенс Його вчення. **Але проповідувати Христа – це означає проповідувати так, щоб Сам Христос з'явився людям і був ними прийнятий**. Павло проповідував галатам так, що вони побачили серед них розп'ятого Ісуса (Гал. 3:1). **Ніхто не може сказати іншому, як це робиться, і ніхто не може цього зробити, поки Христос не відкриється в ньому**. Коли вчитель знає Христа як особистого друга, тоді він може проповідувати Його. Але навіть у цьому випадку нам заповідано проповідувати Слово, а не проповідувати про Слово. **Євангеліє потрібно проповідувати, а не розповідати про нього**. І це може робити тільки той, у кому Слово Христове живе багато й у всій мудрості. Коли така людина говорить, то це буде як пророк Божий. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

ГРУДЕНЬ

Перша заповідь. Позбавлення від бога цього світу

«Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною» (Вих. 20:2, 3).

Що означає мати інших богів перед Господом? Оскільки по-справжньому мати Його одного – значить любити Його всім серцем, усією душею, усім розумом і всіма силами, то, досить ясно з цього випливає, що якщо будь-яка частина серця, чи будь-яка частина душі, або будь-яка частина розуму та будь-яка частина сил відвертається від Бога та віддається чомусь іншому, окрім Бога, – це вже само собою означає мати іншого бога, а не Господа. І все це заборонено в першій заповіді: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною».

Тому важливо звернути увагу на богів, на яких Господь вказує як на головних, яких природно мати людям перед Господом.

Одним із таких, якщо не найголовнішим, є «світ». Бо написано: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли хто любить світ, у тому немає любові Отця» (1 Ів. 2:15, пер. з англ.). І «чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Причина цього в тому, що сам «світ» має свого бога. **А «бог світу цього» – це «дух, що діє нині в дітях непослуху», тобто, по суті, сам сатана.** Тому дружба зі світом – це дружба з духом світу, це спілкування з духом сатани. І саме тому світ «ворогує з Богом». Варто зауважити, що Слово не говорить, що дружба зі світом ворогує з Богом, але що вона сама по собі є «ворожнеча супроти Бога». І це тому, що вона від самого духу того, хто є богом цього світу.

Це ясно видно і з іншого тексту: «Весь світ лежить у злі» (1 Ів. 5:19). І думка, виражена тут словом «лежить», означає «постійно лежить у спокої». Таким чином, людина, яка має дружбу і спілкування з тим, хто лежить у цілковитій невимушеності, і постійно задовольняється тим, що «лежить» у лукавому, має той самий дух, а це може бути лише дух лукавого, а відтак само собою це «ворожнеча супроти Бога». **І той, хто перебуває в дружбі з лукавим, який є постійним і невинним ворогом Бога, тим самим робить себе «ворогом Бога».**

Цей дух ворожнечі описується і в іншому місці: «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Рим. 8:7). Він не може бути підвладний закону Божому, тому що він належить розуму і духу сатани, який є явним ворогом Бога.

Але, слава Богу, є позбавлення від цієї ворожнечі, є позбавлення від цього нинішнього злого світу. Бо Христос Ісус «є мир наш, що зробив обох [Бога і людину] одним [розділених цією ворожнечею] і зруйнував між нами стіну

поділу, скасувавши плоттю Своєю ворожнечу, щоб із двох [Бога і людини] зробити одну нову людину, улаштовуючи мир» (Еф. 2:14, 15, *пер. з англ.*).

Тому, хоча ця ворожнеча і не може бути підпорядкована закону Божому, у Христі кожна душа може знайти її повністю скасованою. І хоча такий дух ворогує з Богом, у Христі кожна душа може мати цей дух цілковито вигнаним, а себе – примиреним із Богом, таким, що має не дух світу, а Дух Божий, щоб знати не те, що є у світі, але «те, що даром дається нам від Бога». Тому для людини любити світ або мати дружбу зі світом означає мати світ своїм богом. А насправді це означає, що бог цього світу є її богом і що служіння лукавому є її богом також.

І коли бог світу цього, лукавий, показав Христу «всі царства світу цього і славу їхню» і запропонував їх Йому, Христос міг отримати їх тільки за умови, що «впаде ниць і поклониться» лукавому. **І це єдині умови, за яких будь-хто у світі може отримати царства світу цього і їхню славу, або речі світу цього і їхню славу.** «бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу».

Відповідь Христа на цю пропозицію, стосується Його Самого і всіх тих, хто навки належить Йому, є такою: «Відійди, сатано! Бож написано: Господеві Богіві своєму вклоняйся, і служи Одному Йому» (Мт. 4:10).

І коли Ісус виступив проти всього світу, проти всього, що від світу, проти всього світського, проти всього духу світського, залишившись на Божому боці, «Тоді позоставив диявол Його. І ось Анголи приступили, і служили Йому» (вірш 11). **І так буде завжди з кожним, хто у вірі Христовій стоятиме так, як стояв Христос.**

Таким чином, повне відокремлення від світу і від усього, що від світу, є виконанням першої заповіді. «Ви не від світу, але Я обрав вас від світу». «Вони не від світу, як і Я не від світу».

Позбавлення від світу – ось шлях до виконання заповідей Божих. І Христос «віддав Себе за гріхи наші, щоб позбавити нас від злого світу цього, з волі Божої» (*пер. з англ.*).

Позбавлення від гріха – це позбавлення від світу. Позбавлення від світу – це позбавлення від гріха. Це шлях до дотримання заповідей Божих і віри Ісуса. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 20 лютого 1902 р.).

Призначення Божі

У Біблії є кілька текстів, в яких ідеться про те, що Бог призначив для Свого народу, які, якщо їх часто розглядати, дадуть невимовну розраду, бо Божі призначення не можуть не здійснитися. Наведемо їх як приклади, які не потребують коментарів. «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу, та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі, щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одежу хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь» (Іс. 61:1-3).

«Бо Бог нас не призначив на гнів, але щоб спасіння одержали Господом нашим Ісусом Христом, що помер був за нас, щоб, чи пильнуємо ми чи спимо, укупі з Ним ми жили» (1Сол. 5:9, 10), «і Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів» (Лк. 22:29). «І встановив Я місце для народу Мого, для Ізраїля, і він пробуватиме на своєму місці, і не буде вже непокоєний, і кривдники не будуть більше гнобити його, як перед тим» (2 Сам. 7:10).

«Того дня заспівають у Юдинім краї пісню таку: У нас сильне місто! Він чинить спасіння за мури й примурки. Відчиняйте ворота, і хай увійде люд праведний, хто вірність хоронить» (Іс. 26:1, 2). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Перша заповідь. Тілесна пожадливість

«Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:2, 3).

Ми побачили, що для будь-якої людини мати цей світ або будь-що з цього світу означає мати іншого бога перед Господом. І цей інший бог, «бог світу цього», «дух, що діє нині в дітях непослуху», є сатаною.

Але Христос прийшов, щоб «привести нас до Бога». І в цьому полягає вся робота проповіді Євангелія, бо написано: «Позбавляючи тебе від народу юдейського та від язичників, до яких Я посилаю тебе, щоб ти відкрив їм очі, щоб вони звернулися від темряви до світла, та від сатанинської влади до Бога, і вірою в Мене здобули прощення гріхів, і жереб з освяченими» (Дії 26:17, 18).

Отже, «світ» ділиться на три частини: «пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва». **І в кожній із них проявляється ідолопоклонство.** Ми розглянемо їх по порядку, як вони написані.

Перше: «пожадливість тілесна» це апетит, або нестриманість. Це визначено як бог, бо написано: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведяться, як вороги хреста Христового. Їхній кінець то загибель, шлунок їхній бог, а слава в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне!» (Фил. 3:18, 19).

Стримання – це самоконтроль, контроль не просто над певною окремою частиною людини, самоконтроль у чомусь одному, – це контроль над собою, над самим собою, над усією людиною. Але цього людина ніколи не може зробити самотужки, бо вона вже перебуває під контролем «бога світу цього», лукавого. Цей контроль був отриманий лукавим в саду через апетит, цю саму «пожадливість тілесну». Оскільки людина стала підвладною «богу світу цього», рабом, «проданим гріху», вона не може сама себе очистити від влади, якій себе віддала.

Але є звільнення силою Бога, істинного Бога, Бога живого, законного Бога людини. Бог може звільнити кожного від влади «бога світу цього», і тільки в такий спосіб будь-хто може отримати контроль над собою. Тільки так людина може досягти істинного самоконтролю, істинної стриманості.

Серце людини – це місце перебування Бога, бо «Боже Царство всередині вас». Царство серця і життя людини належить Богові, воно під Його володою. Яке через обман воно було узурповане «богом світу цього». Це був вибір людини. І за його ж вибором Бог, Істинний, повернеться у Своє Царство, посяде в ньому місце на Своему престолі й буде там правити й царювати в праведності, «праведності Божій, через віру в Ісуса Христа у всіх, і на всіх, що вірять, бо немає різниці» (Рим. 3:22, *пер. з англ.*).

Тому питання лиш в тому, чи є в людини інші боги чи лише істинний Бог, і все зводиться до одного питання: кому належить серце? Тому й написано: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23).

Так як, тільки силою Божою людина може по-справжньому володіти собою, бути господарем сама собі, то неминуче випливає, що використання всього, що має тенденцію взяти людину під контроль, позбавляючи її можливості керувати собою; все, що створює звичку, яку потрібно задовольняти та яка вимагає, щоб їй служили, – це і є набуття іншого бога. Людина, яка піддалась ї, таким чином, стала підконтрольною, належить до тих, про кого говориться в Писанні: «Чий бог – черево їхнє».

Цей принцип виражений у Святому Письмі: «Все корисно; все мені дозволено, але ніщо не повинно володіти мною» (*Синод. пер.*). «Все мені дозволено... але я не підпаду ні під яку владу» (*пер. з англ.*) (1 Кор. 6:12). Тому все, що має тенденцію підпорядкувати людину своїй владі, є потуранням ідолопоклонству: це означає мати іншого бога перед Господом.

Усі стимулятори і наркотики мають не лише схильність, а й позитивний ефект, який полягає в тому, щоб оволодіти людиною, яка їх вживає. Єдиний ефект будь-якого з цих засобів це викликати апетит, який треба задовольнити за будь-яку ціну, і, таким чином, позбавити людину будь-якого контролю над собою. Крім того, це робить її не лише рабом конкретної звички, а й настільки послаблює її, що в інших справах вона не може себе контролювати. І «від сльози до гашишу, через хміль, алкоголь, тютюн та опіум ми маємо свого роду градуйовану шкалу інтоксикантів, які стимулюють у малих дозах і наркотизують у великих. Фізіологічна дія всіх цих засобів поступово переходить з одного в інший; усі вони викликають або здатні викликати послідовний параліч різних відділів нервової системи» (Британська енциклопедія, «Пияцтво»).

Таким чином, перша заповідь є основою всякої істинної стриманості, а дотримання цієї заповіді та віра в Ісуса – єдиний шлях до істинної стриманості. (А. Т. Джоунс. *The Present Truth*. 27 лютого 1902 р.).

Хрест і розп'яття

Якби вчення про хрест розумілося так, як повинно і як цього вчить Біблія, то ніколи не було б потреби в розміщенні розп'яття в церкві, в тому, щоби носити його на собі, або деінде ще. Християнська віра і поклоніння не вимагають жодних зовнішніх символів такого роду. Той, хто розуміє вчення про хрест Христа і живе згідно з ним, побачить, що це абсолютно марна річ. **Для християнина розп'яття Христа це постійна реальність; не символ на грудях або споглядання в церкві, а щоденний досвід у його житті.** Ось слова апостола Павла: «Я розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19); і ще: «У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені. Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову, щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове» (2 Кор. 4:8-10). І до церкви він писав: «О, нерозумні галати, хто зачарував вас, що ви не слухаетесь істини, вас, перед очима яких ясно зображений Ісус Христос, розп'ятий між вами?» (Гал. 3:1, *пер. з англ.*). І те, що було зроблено для галатійської церкви, було зроблено для всіх церков. **За часів Павла в його проповідях церкви бачили Ісуса Христа, розп'ятого серед них, і віряни переживали Його розп'яття у своїх серцях.** Для них це була реальність; а там, де є реальність, символи зовсім не потрібні й недоречні.

Символи необхідні тільки там, де немає реальності. Зображення розп'ятого Христа, яке носить на тілі, не відповідає Христу, Який живе у серці. Христос на образах в церкві не узгоджується з Його фактичною присутністю там через Святого Духа. Там, де є такі зображення, то це є єдиним доказом зв'язку людини або церкви із Христом, **в той час як мати Христа у серці – це стан, який говорить сам за себе, показуючи всім людям Христа розп'ятого і Його життя в людській плоті.**

За допомогою зображень Христа і Його розп'яття диявол змусив багатьох людей повірити, що вони є послідовниками Христа, так само як він змусив фарисеїв повірити, що вони дуже побожні, бо носили закон на своїх філактеріях і були дуже ревними щодо його зовнішніх форм виконання. Так само він змушує багатьох сьогодні повірити, що вони є доволі хорошими християнами, якщо вони мають вдома Біблію чи дві, або носять одну з собою до церкви та з церкви, хоча мало читають та ще менше розуміють її. **Необхідно засвоїти велику істину, що місце для Христа, Його Слова і Його Закону – в серці, людині нічого не принесе користі те, якщо вони будуть деінде.** (Е. Дж. Ваггонер. *The Present Truth*. 28 вересня 1893 р.).

Перша заповідь. Жадоба очей

Друга з трьох форм, у яких проявляється «мир» та ідолопоклонство, – «жадоба очей».

Про жадобу очей можна сказати одним словом – марнославство, а марнославство буквально означає любов до показухи. Щось одягаємо на себе або демонструємо щось з того, що у нас є, аби лиш привернути увагу й розпалити жадобу очей інших людей і змусити їх заздрити нашому становищу.

Крім того, ідолопоклонство з нашого боку полягає в тому, що ми бачимо щось, що має хтось інший, і не можемо задовольнитись, допоки не наслідуюмо його, отримавши для себе подібну річ .

Те, що ми бачимо в інших, може бути цілком доречним і відповідним для них, але по відношенню до нас це може бути зовсім неналежним і негідним саме по собі, до того ж для нас це потурання ідолопоклонству, використовуючи його. Адже якби наші очі не бачили цієї речі, то жодна наша думка чи жодна наша життєва потреба ніколи б не припустили, що ми повинні її мати. Єдина причина чому ми захотіли цю річ полягає в тому, що наші очі побачили її в когось іншого, і володіння нею для нас – чисте ідолопоклонство у жадобі очей.

Цей принцип ідолопоклонства виражається одним мирським словом: «мода». Світ витрачає час на те, щоб придумати особливий стиль одягу або щось ще, що може бути частиною життя. Від світу очікують, що він буде слідувати моді, ним встановленій, і очікують, що він буде слідувати їй.

Бог не створив двох однакових людей. Він створив кожную людину з рисами, які відрізняють її від усіх інших у Всесвіті. Це зроблено з певною метою. **Ми створені для слави Божої, тобто мета нашого створення полягає в тому, щоб кожен із нас з певними якостями, які відрізняють нас з-поміж усіх інших у Всесвіті, став засобом прояву Бога, віддзеркаленням променя Божого світла так, як не може зробити це ніхто інший; щоб через кожного з нас Бог проявлявся так, як не проявляється ні через кого іншого.** А для цього необхідно, щоб кожен був з'єднаний тільки з Богом, і до того усім серцем, і всією душею, і всім розумом, і всією силою – усім єством своїм.

Цей принцип виражений у притчі про таланти в 25-му розділі Євангелія від Матвія. Коли господар вирушив у далеку країну і роздав рабам своїм майно: одному п'ять талантів, іншому два, третьому один, він дав «кожному за його здібностями [індивідуальними, не загальними для двох або більше; окремими, особливими]». І від пана при Його поверненні та відплаті кожен отримує в міру того, як він використав дар Божий за цією «здатністю».

Ніхто не повинен, та й не може використовувати цей дар Божий для наслідування інших. Намагатися використовувати його для наслідування інших – означає відокремлюватися від Бога і ставити на Його місце інших; це означає мати інших богів перед Господом, це – ідолопоклонство.

Існують бажання плоті, які не є пожадливістю плоті в неправильному сенсі цього слова. Поки ми живемо в цьому світі, нам необхідно їсти і пити – не для того, щоб догодити богові живота, не для задоволення апетиту, не для пожадливості плоті, але для слави Божої. Ті, хто служать Богові, виконуючи першу заповідь, їдять і п'ють те, що з дає їм змогу найкраще розрізнати волю Божу і служити Йому відповідно до цієї волі.

Поки ми перебуваємо в цьому світі, нам необхідно одягатися не для того, щоб догодити світові, не для того, щоб відповідати якомусь безглуздому стилю, який який бачимо своїми очима, який повністю належить світові, і про який ми самі ніколи не подумали б, якби наші очі не бачили його в тому вигляді, в якому він представлений у світі, ні, не для цього, але для слави Божої.

Для прославлення Бога насправді дуже важливо, щоб ми одягалися охайно; щоб ми носили настільки гарний одяг, наскільки це можливо; щоб він підходив нам за розміром, тобто строго відповідав нашій індивідуальності; щоб він був правильним вираженням нашої власної сутності, якими нас створив Бог. Але наслідувати одяг інших, одягати на себе щось тільки тому, що ми бачили це на інших, приймати для себе стиль, який ми бачили в інших, все це від похоті очей, все це не від Отця, а від світу; це ідолопоклонство.

Отже, все це наслідування іншим, все слідування моді є пожадливість очей, є мир, є ідолопоклонство.

Запитайте Бога, що Він хоче від вас. Для вас ніколи не буде важливим питання, чи робить це хтось інший у всьому Всесвіті. Ви повинні прославляти Бога, а не інших.

Вивчайте в страху Божому себе як творіння Боже; вивчайте в страху Божому, запитуючи Його тільки про те, що вам носити, що вам їсти, що пити, що вам робити, щоб якнайповніше прославити Його, щоб як найкраще представити талант, який Він дав вам, щоб ви використали його тільки для Нього згідно з вашими здібностями. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 6 березня 1902 р.).

Христос – вода життя

Ісус, стомлений подорожжю з Єрусалиму, сидів опівдні біля колодязя Якова, поблизу міста Сіхар у Самарії, а учні Його перебували в місті в пошуках їжі. Коли Він сидів там, прийшла жінка з міста, щоб набрати води, і Ісус сказав їй: «Дай Мені пити». «Жінка Самарянська каже Йому: «Тоді каже Йому самарянка: Як же Ти, юдеєнин будши, та просиш напиться від мене, самарянки? Бо юдеї не сходяться із самарянами. Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напиться Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води. Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу? Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його? Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Ів. 4:9-14).

Воістину не дивно, що жінка сказала Ісусу: «Дай мені, Пане, цієї води, щоб я пити не хотіла, і сюди не приходила брати». Поки що вона ще не розуміла природи води, яку обіцяв Ісус. Але потім, коли вона дізналася, що Він мав на увазі, вона так само охоче прийняла її. Що це за вода, яку дає Ісус, стає зрозуміло з Його слів, сказаних в останній день юдейського свята. «А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його» (Ів. 7:37, 38).

Тут ми маємо обітницю живої води, ту саму, яку Він обіцяв самарянці. І тут, і там, вода має бути прийнята всередину того, хто її отримує. В цьому місці нам сказано, що **ця вода життя є Дух Божий, Який дається кожному, хто вірує у Христа.**

Тепер прочитаємо ще одне твердження. Дух Божий через апостола Павла сказав: «І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові. А ви не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його. А коли Христос у вас, то хоч тіло мертве через гріх, але дух живий через праведність. А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Рим. 8:8-11).

Тут ми маємо паралель із твердженням, що вода, яку дає Христос, буде для віруючого колодязем, що тече у життя вічне. **Це саме життя, тому що це праведність.** Апостол сказав, що мати духовні думки – це життя у мирі (Рим. 8:6). **І ми також прочитали, що Дух є життям через праведність. Отже, це і є те**

народження від Духа, яке робить людину абсолютно новою людиною; воно робить грішника праведником, хранителем закону Божого.

«Бо ми знаємо, що закон духовний» (Рим. 7:14). Тобто закон має природу Духу Божого. Це підтверджується тим, що ті речі, які перебувають у гармонії із законом Божим, є плодом Духу (див. Гал. 5:22, 23). Таким чином, прийняття Духа Божого робить грішника іншою людиною, з іншою природою. Він починає жити іншим життям. І його праведність – це праведність Бога, яка виражена в Десяти заповідях. Дух Божий передає цю праведність людині і живе в ній. Її характер – це характер Бога, тому що вона єдина з Богом, вона стала новим творінням, створеним у Христі Ісусі на добрі справи. Він зодягнувся «в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:24).

Це початок вічного життя, бо життя Духа Божого вічне, і саме цим життям живе людина. Це життя Ісуса, явлене в смертній плоті (2 Кор. 4:11). Саме про це говорить у своєму Посланні улюблений учень, стверджуючи, що той, хто сповідує, що Ісус Христос прийшов у плоті, народжений від Бога (1 Ів. 4:2). Бог живе в цій людині так само істинно, як воно було явлене в Ісусі з Назарету. **Не тому, що в самій людині є щось, що можна порівняти з Ісусом із Назарету, а тому, що в ній живе Ісус, Який був повнотою Бога.** «Звідси знаємо, що ми в Ньому живемо, і Він у нас, бо Він дав нам Духа Свого» (1 Ів. 4:13, *пер. з англ.*).

Це життя отримане по вірі і має бути збережене по вірі. Поки людина зберігає віру, вона живе життям, бо «праведний вірою жити буде». Людина може зійти в могилу, але ніщо не може вплинути на її вічне життя. Воно «заховане з Христом у Бозі». Як неможливо було, щоб могила утримала Ісуса, так неможливо, щоб могила утримала будь-кого (див. Дії 2:24). Коли людина видихне останній подих, то буде так само впевнена у вічному житті, як і раніше. Адже Ісус сказав: «Вода, яку Я дам йому, буде в ньому джерелом води, що дарує життя вічне». І ще: «Якщо Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, живе у вас, то Той, Хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла Духом Своїм, що живе у вас». **Сила життя, яка дається людині під час навернення, воскрешає її з мертвих, якщо вона вмирає з вірою.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Перша заповідь. Пиха життєва

Ще один етап поклоніння «богу світу цього», який належить до «пихи життєвої», це поклоніння мамоні, або багатству. І це аж ніяк не останнє, хоча й заключне у списку. Бо чи не написано: «Любов до грошей – корінь усього зла»? (пер. з англ.).

Ніщо не дає світської слави так швидко, так легко і так рясно, як гроші; і ніщо не дає влади так швидко і так легко, як гроші. І все це тільки тому, що Мамона – таке знайоме людству божество, якому людям властиво поклонятися природньо. І все ж таки це ідолопоклонство, це заперечення істинного Бога, це порушення першої заповіді, яка говорить: «Нехай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм». Бо Ісус говорить: «Але не можете» – не «не повинні», не «не зобов'язані», а «не можете служити Богу і мамоні».

Оскільки істинне поклоніння Богові полягає в тому, щоб любити Бога всім серцем, всією душею, усім розумом і всіма силами, а все, що відволікає від Нього серце, душу, розум або сили і встає між людиною й істинним поклонінням Богові, є іншим богом, то дозволити грошам, бажанню грошей, любові до грошей встати між людиною та її істинним служінням Богові – це поклоніння мамоні. Дозволити цьому всьому відділити людину від істинної християнської уважності та піклування про людство тимчасово й вічно – це поклоніння мамоні; це значить мати іншого бога, крім Господа; це значить порушувати першу заповідь.

Різницю можна чітко провести, сказавши, що дотримання першої заповіді – це бути правильним і чинити правильно, не замислюючись ні на хвилину про те, чого це коштуватиме. Жодна **сума грошей не може мати ніякого значення в питанні служіння Богові, в питанні любові до Бога всім серцем або до ближнього, як до самого себе.** І все ж усім відомо, що питання «скільки це коштуватиме?» у переважній більшості, навіть серед тих, хто сповідує християнство, справляє певний вплив щодо прояву любові до Бога всім серцем і до ближнього, як до самого себе.

Але допускати, щоб це питання мало якесь значення, – це світський шлях. Це не від Отця, а від світу. Бо у світі перше питання завжди звучить так: «Скільки це коштуватиме?» або: «Скільки я можу заробити?» У всіх угодах, у всьому русі ділових відносин у світі є один запит: «Скільки я можу заробити?» І якщо можна заробити більше, утискаючи ближнього, то утиск бере гору над любов'ю до ближнього, і ближнього свідомо обкрадають.

Якщо ближній починає справу в тій самій сфері, де вже почав інший, то його навмисно занижують, недоговорюють, щоб, якщо можливо, зовсім витіснити з бізнесу, залишивши першого без конкурента, отримавши все, щоб лише йому одному бути багатим і мати мирську славу в своєму маленькому царстві. І ті, хто

в цьому найбільше досягнули успіху, утворюють велетенські корпорації, щоб придушити або поглинути менших, аж доки не залишиться тільки одна величезна корпорація, що збирає данину з усіх людей у країнах і навіть у всьому світі.

Але Бог написав про все це, що «це людина горда», «І що ж, як зрадливе вино, так горда людина спокою не знає: він роззявлює пащу свою, як шеол, і не насичується, як та смерть, і всіх людей він до себе збирає, і всі народи до себе згромаджує. Чи ж усі вони не складуть приповістки на нього та загадки насмішливої йому не покажуть: Горе тому, хто для себе розмножує те, що не його! Аж доки це буде? Горе тому, хто чинить тяжкою заставу на себе! Хіба нагло не встануть оті, хто тебе буде гризти, і збудяться ті, хто тебе попихає, і за здобич ти станеш для них? За те, що ти грабував був багато народів, вся решта народів тебе пограбує за ту людську кров, і за насильство над краєм, над містом та над усіма, хто мешкає в ньому. Горе тому, хто неправедний зиск побирає для дому свого, щоб покласти гніздо своє на висоті, і тим із рук злого врятованим бути!» (Ав. 2:5-9).

Це все «пиха життєва», яка не від Отця, а від світу. Це все поклоніння мамоні. А оскільки буквально первісне значення слова «мамона» – «те, на що людина покладається», то особливо доречно назвати «покладаннями» всі різні комбінації, що пригнічують будь-яку індивідуальність і вимагають данини від усіх народів.

Однак найвеличезніший із трастів – це лише крайній ступінь тієї торговельної хитрості, якої дотримується індивідуум, коли, щоб отримати товар, він занижує ціну і витісняє конкурента.

Найгігантніший «траст» – це лише крайній ступінь тієї торговельної хитрості, за допомогою якої приватна особа, невелике товариство або корпорація за відсутності конкуренції просять за річ більше, ніж просили б за наявності конкуренції. Той, хто без конкуренції вимагає більшу ціну, ніж він знає, якою вона була б за наявності конкуренції, є вимагачем неправедної вигоди. А «той, хто «примножує масток свій зростанням і лихвою збере його для благодійника бідних» (Прип. 28:8).

Найбільший «траст» – це лише крайній ступінь тієї торговельної хитрості людини, за допомогою якої вона, вибиваючи або «прикрашаючи», намагається отримати річ дешевше, ніж знає, що вона коштує. «Зле, зле! каже той, хто купує, а як піде собі, тоді хвалиться купном» (Прип. 20:14).

Організатор або президент трасту, який хизується своїми величезними здобутками, не більший ідолопоклонник і грішник у цій справі, ніж той, хто в міру своїх сил і можливостей робить те ж саме. Якби він мав здібності або владу такі, які є у організатора чи президента трасту, то чинив би точно так само, як чинить зараз, тільки ще в більшій мірі, згідно його положення як голови могутньої корпорації. І тому, безумовно, вірно те, що написано: «У світі бог торгівлі – це бог шахрайства».

Усе це не що інше, як поклоніння мамоні, це ідолопоклонство, це і є мати іншого бога перед Господом; це не від Отця, а від світу; і означає не любити Бога всім серцем і ближнього, як самого себе. «Чи я золото клав за надію собі, чи до щирого золота я говорив: Ти, безпека моя? Чи тішився я, що велике багатство моє, й що рука моя стільки надбала? Коли бачив я сонце, як сяє воно, а місяць велично пливе, то коли б потаємно повабилось серце моє, і цілунки рукою я їм посилав, це так само провина підсудна була б, бо *відрікся б я* Бога Всевишнього! Чи я тішивсь упадком свого ненависника, чи порушувавсь я, коли зло спотикало його?» (Йов. 31:24-29).

Є кращий шлях: це шлях виконання заповідей Божих: «Нехай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм». Це шлях християнства: «І як хочете, щоб із вами чинили люди, так і ви чиніть із ними». Ви знаєте, що вам не подобається, коли людина використовує схему, за якою вона вимагає від вас заплатити за річ більше, ніж вона взяла б за неї за наявності конкуренції. Ви знаєте, що вам не подобається, коли люди змушують вас брати за річ менше, ніж скільки вона коштує. Поставте себе на місце іншої людини і залишайтеся там. Дивіться на речі її очима і робіть це постійно. «Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших». Ось, що є християнством, виконанням першої заповіді. Так, це виконання всього «закону і пророків».

Це не важко зробити. Найлегше це для того, хто має на серці так робити. І Бог дає почуття для цього, як написано: «І дам вам серце нове, і дух новий вкладу в вас». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 13 березня 1902 р.).

Освячення

Хибне освячення набуло нової фази. Знаходячи в Діях апостолів 26 розділі, 18 вірші, коли Ісус говорив: «Вірою в Мене отримали прощення гріхів і жереб з освяченими» (*синаод. пер.*); «**Освячених вірою, що в Мені**» (*пер. з англ.*), є ті, хто стверджує, що освячення відбувається тільки вірою. Тільки віруй у Христа – і ви вже освячені. Є й ті, хто стверджує, що освячення відбувається тільки Святим Духом. **Будь-хто з них однаково близькі до істини, і обидва однаково помиляються.** І якби освячення стверджувалося і вірою, і Духом, все одно це було б хибним твердженням – всі три твердження однаково хибні.

Це правда, як ми бачили, що Ісус послав Павла до язичників, «щоб відкрити їм очі, щоб повернути їх від темряви до світла, і від сатанинської влади до Бога, щоб вони отримали прощення гріхів і спадок поміж **освячених вірою, що в Мені**» (*пер. з англ.*). Вірно й те, що Павло писав, що «Бог від початку обрав вас до спасіння через освячення Духом» (2 Сол. 2:13, *пер. з англ.*). І також вірно, що Сам Христос молився до Отця за Своїх учнів: «Освятити їх істиною Твою; слово Твоє є істина» (Ів. 17:17). **Усі ці три вирази істинні. І коли вони приймаються разом і виконуються відповідно до Божої мети, тоді істинне, справжнє освячення буде неминучим результатом. Але коли робиться спроба взяти одне з них або два, благодать освячення перекручується, і підроблене освячення, жахливий обман, є неодмінним результатом.**

Якщо ці три уривки Писання, розуміються в правильному порядку, то це і є справжньою доктриною освячення. І ми бачимо, що вони наведені вище в належному порядку. Тепер вивчимо.

1. «Освячений вірою». «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходять, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6). Яків, коли пише нам про те, як просити в Господа, каже: «Але нехай просить із вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як. 1:6, 7). **Віра – це фундамент, на якому будується християнський характер. Віра – це початок, і до неї додаються всі інші милості** (2 Петр. 1:5-7). Тільки вірою ми повинні бути виправдані. Тільки через віру в Христа ми можемо отримати прощення гріхів: «І я свідчив юдеям та гелленам, щоб вони перед Богом покаялись, та ввірували в Господа нашого Ісуса Христа» (Дії 20:21). На раді в Єрусалимі з приводу ставлення язичників до Євангелія Петро сказав, що Бог «між нами та ними різниці Він жадної не вчинив, очистивши вірою їхні серця» (Дії 15:9). **Тому очевидно, що перше в освяченні – це віра в Христа.** Коли вона здійснена, тоді отримано прощення гріхів, тоді дано Святий Дух.

2. «Освячення Духом». Павло говорить про Христа: «У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітницею» (Еф. 1:13). Як обрізання зовнішнє, тілеснє, за буквою, зроблене руками, було печаткою праведності віри, яку мав Авраам; так обрізання внутрішнє, серця, у Дусі, зроблене без втручання рук, є печаткою праведності віри, яку ми маємо мати у Христі (Рим. 4:11; Еф. 1:13; Рим. 2:28, 29; Кол. 1:11). Тепер ми перелічимо деякі служіння Святого Духа.

(а) Свідчення про прощення гріхів і про те, що ми – діти Божі (Євр. 10:15-17). «Свідкує ж і Дух Святий нам», бо після того, як Він сказав спершу: «Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, Закони мої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх», потім Він сказав: «¹⁷ А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю». «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі» (Рим. 8:16).

(б) Запорука нашої спадщини. «Запечатані стали Святим Духом обітницею, Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави» (Еф. 1:13, 14). Завдаток – це «частина, внесена заздалегідь за угодою, на забезпечення всього». Бог вступає в угоду з людьми, і тим, хто прийме Його Сина, Він обіцяє спадок. Але ще не настав час, коли ця спадщина може бути дана; вона ще не викуплена. **Тому до настання цього часу, поки вона не буде викуплена, Він дає Своєму народові Святого Духа як запоруку, гарантію спадщини.** Інше визначення говорить: «Застава дає впевненість у тому, що гряде ще щось подібне». **Приймаючи Святого Духа, ми стаємо причасниками Божественної природи, і цим «вірним свідоцтвом» Бог дає впевненість у тому, що на нас очікує щось більше, навіть настільки більше, що, «коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, яким Він є»** (*пер. з англ.*).

(с) Наш путівник до істини. «Утішитель же, що є Дух Святий, Якого пошле Отець в ім'я Мое, навчить вас усього, і приведе на пам'ять усе, що Я говорив вам» (Ів. 14:26, *пер. з англ.*). Дух Святий повинен навчити нас того, що сказав Христос. А оскільки Дух Христа говорив як у Старому, так і в Новому Завіті (1 Петр. 1:10-12), то це означає, що Дух Святий повинен навчати нас Слово Божому. Це підтверджує Ів. 16:13. «Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставить вас на всяку істину» (*пер. з англ.*). І оскільки Ісус сказав: «Слово Твоє є істина», ясно, що Дух повинен вести нас до Слова Божого. І знову: «Він візьме з Мого та й вам сповістить» (вірш 15). Отже, Святий Дух, як учитель Слова Божого, як провідник до Слова Божого, повинен узяти ці істини Божі й показати нам широту їхнього значення, щоб ми знали, як застосувати їх у нашому житті й привести наші шляхи у відповідність із ними. Порівняйте: Псал. 119:18; Еф. 1:17, 18 і Дії 26:18.

Саме тут зазнають невдачі ті, хто претендує на освячення. Навіть якщо припустити заради аргументу (і тільки з цієї причини), що вони отримали Святого Духа замість того, щоб дозволити Йому виконувати Свій обов'язок вчителя Слова Божого; замість того, щоб дозволити Йому брати речі зі Слова Божого

й показувати їм; замість того, щоб дозволити Йому вести їх до Слова Божого; вони намагаються зробити Його провідником незалежно від Слова Божого; і не лише це, а й у багатьох випадках всупереч чітко написаному слову, яке Він Сам вимовив. Такий дух не є Дух Божий; це не його посада; він не розділений проти самого себе. **Знову ж таки, це робить його метою, а не засобом, а це перекручує шлях Господній. У жодному випадку в цьому зв'язку він не є метою; але в кожному випадку він представлений як засіб, за допомогою якого ми можемо досягти мети, яку Бог задумав для нас.** І знову ж таки, зробити його провідником, незалежним від слова, означає змусити його говорити про себе (від себе). Але Христос ясно заявляє, що Дух Святий «не буде казати Сам від Себе». (А. Т. Джоунс. The Signs of the Times. 21 травня 1885 р.).

Друга заповідь. Гора Синай

«Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства... Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог задрісний, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей» (Вих. 20:2, 4-6).

Перша заповідь забороняє мати іншого бога, окрім Господа, і закликає всіх мати лише Бога, і Його Одного всім серцем, і всією душею, і всім розумінням, і всією силою своєю.

Таким чином, перша заповідь вимагає від усіх істот поклонятися тільки істинному Богу, а друга заповідь забороняє поклонятися Йому будь-яким іншим способом, крім істинного.

Перша заповідь забороняє мати будь-яких лжебогів, друга заповідь забороняє поклонятися істинному Богові хибним чином.

Отже, забороняється поклонятися Богові або думати про Нього в неналежній формі чи за своєю уявою. Про це ясно говорить Господь у четвертому розділі книги Повторення Закону. Після опису того, як Бог зійшов на гору Синай і говорив із народом з середини вогню, проголошуючи Десять заповідей, особливо наголошується: «Ви чули голос слів, але не бачили подоби».

Не мається на увазі, що там не було образів. Безліч воїнств небесних ангелів, чотирикрилі й чотирикрилі херувими, шестикрилі яскраві серафими, Христос був там, і слава Божа, схожа на пожираючий вогонь також була там.

Але вся ця слава і образи були повністю сховані від людських очей «чорнотою, і мороком, і бурею, що огортали всю гору». Бо «гора Синай була вся в диму», і «дим від неї здіймався, як дим з печі», який утворив «густу хмару на горі», хмару «густої темряви»; і голос Бога було чутно «із середини темряви».

Чому ж ця дивовижна сцена слави, навіть сама її яскравість, була повністю прихована від людських очей? Ось відповідь: «І будете ви сильно стерегти свої душі, бо не бачили ви того дня жодної постаті, коли говорив Господь до вас на Хориві з середини огню, щоб ви не зіпсулися, і не зробили собі ідола на подобу якогось боввана, зображення самця чи самиці, зображення всякої худобини, що на землі, зображення всякого крилатого птаха, що літає під небом, зображення всякого плазуючого по землі, зображення всякої риби, що в воді під землею, і щоб ти, звівши очі свої до неба, і побачивши сонце, і місяць, і зорі, усе військо небесне, щоб не був ти зведений і не вклонявся їм, і не служив їм; бо Господь, Бог твій, приділив їх усім народам під усім небом.» (Повт. 4:15-19).

Якби народу було дозволено того дня побачити на Синаї будь-яке зображення або будь-яку постать, то він неминуче створив би їхню подобу як засіб для поклоніння Богові. Якби вони побачили хоча б крила херувимів або серафимів, то використали б крилатих істот чи їхню подобу як засіб для поклоніння Богові. І навіть якби вони не бачили жодного образу або подоби, але побачили б лише яскравість слави, то використали б світло сонця, або місяця, чи зірок, як символи, зображення, за допомогою яких поклонялися б істинному Богові.

Вони також не сприймали ці зображення, які робили, як богів, для поклоніння, самим образом чи зображенням, але використовували їх як видимі символи для зосередження уваги на Бозі, щоб краще і точніше поклонятися Йому. І вони весь час стверджували, що таким чином вони поклоняються істинному Богові і що це є істинне поклоніння Богові.

Але всяка думка про це, навіть усяка можливість такої думки була повністю виключена Самим Господом, Котрий огорнув усю цю грандіозну і славну сцену непроникною темрявою. І потім, пояснивши їм, чому Він так вчинив, Він дав Своє власне ясне тлумачення другій заповіді і найпростішу вказівку людям, як її дотримуватися. Так, Сам Господь найпростішим і найпереконливішим чином вказав усім людям, що в поклонінні Богові в жодному разі не можна використовувати ніяких форм або образів. Отже, на Синаї було проголошено саме те, що Ісус сказав жінці біля колодязя, ні більше, ні менше: «Бог є Дух, і ті, хто поклоняються Йому, повинні поклонятися Йому в душі та істині».

Бог є Дух, і може бути пізнаний тільки духовно, і, отже, поклонятися Йому можна тільки в душі та істині.

Йому можна поклонятися тільки в істині, як і в душі, бо тільки через Його Слово, яке є істиною, люди можуть дізнатися, що є істинне і прийнятне поклоніння. Ніхто не може пізнати Бога інакше, як через одкровення; і Богові потрібно поклонятися строго відповідно до Його власного одкровення, інакше це взагалі не поклоніння Богові. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 20 березня 1902 р.).

Життя і закон

«Бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо світло!» (Псал. 36:9). «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Ів. 1:4). Ці два тексти дуже ясно показують, що Христос є життям для всіх, хто приймає Його. Його життя – це життя Бога. Ми бачимо, що це життя є праведність, а це означає, що воно має саму природу закону Божого, бо воно проголошене як праведність Бога.

Фонтан – це місце, з якого вільно і постійно тече вода. Тому життя можна отримати від Бога так само, як хтось п'є з джерела, щоб освіжитись. Священне письмо чітко показує, що саме таким чином має бути здобута праведність. Давайте простежимо цей процес.

«Не хочу я, браття, щоб ви не знали, що під хмарою всі отці наші були, і всі перейшли через море, і всі охрестилися в хмарі та в морі в Мойсея, і всі їли ту саму поживу духовну, і пили всі той самий духовний напій, бо пили від духовної скелі, що йшла вслід за ними, а та скеля був Христос!» (1 Кор. 10:1-4).

Тут недвозначно йдеться про те, як ізраїльтяни отримали воду зі скелі в пустелі, щоб пити. Давайте звернемося до цього. Ми знаходимо запис у 17-му розділі книги Вихід. Народ перебував у пустелі, і там не було води. Сам Господь привів їх туди, але вони не згадали про це, а вирішили, що їм загрожує загибель. «Але їх багатьох не вподобав був Бог, бо понищив Він їх у пустині. А це були приклади нам, щоб ми пожадливі на зле не були, як були пожадливі й вони» (вірші 5, 6).

Зверніть увагу, що ця скеля, з якої текла вода, знаходилася в Хориві. Хорив і Синай – одне й те саме місце, оскільки в книзі Вихід говориться, що закон був виголошений на Синаї, а у Повторенні Закону сказано, що він був виголошений на Хориві; і в Мал. 4:4 ми читаємо: «Згадайте Закона Мойсея, Мого раба, що йому наказав на Хориві устами й права щодо всього Ізраїля». **Таким чином, вода прийшла з тієї ж гори, з якої згодом був проголошений закон.**

Більше того, вода текла тоді, коли проголошувався закон. Адже в тому місці не було води, окрім тієї, що текла зі скелі, бо якби вона перестала текти після того, як люди вгамували спрагу, то незабаром їм було б так само погано, як і раніше. Тепер зверніть увагу на те, звідки взялася вода. Мойсей вдарив по скелі, але не дав води людям. Христос стояв на скелі, і в Посланні до Коринтян ми читаємо, що люди пили зі Скелі, якою є Христос. **Вода дивовижним чином прийшла від Самого Христа.** Це було те саме чудо, яке згодом сталося, коли народу був даний хліб, про що ми читали в попередній статті.

Про манну ми читаємо, що вона була дана для того, щоб вони знали, що не хлібом єдиним жива людина, а всяким словом, що виходить з уст Божих (див. Повт. 8:3). Так мало бути і з водою. Це повинно було навчити людей сподіватися на Господа не тільки для отримання тимчасових благословень,

а й для духовного життя. Згадавши, що Ісус сказав, що Він дає воду життя всім, хто вірує в Нього, і що ця вода – Святий Дух, який слугує праведності Закону Божого, ми повинні зрозуміти, що, давши ізраїльтянам воду в такий дивовижний спосіб, Він хотів навчити їх, що, як вони п'ють цю воду, щоб освіжити своє фізичне життя, так, повіривши Йому, можуть пити Його праведність. На те, що це так, вказують слова Ісуса в Нагірній проповіді: «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть» (Мт. 5:6).

Синай виступає як уособлення закону. Але ніхто не виправдається ділами закону. На це вказувало саме дарування закону. **Він був даний серед грому, блискавок і землетрусу. Дотик до гори означав смерть. Відповідно, ніхто не міг наблизитися до святого закону, виголошеного звідти, щоб здобути праведність.** «Бо Закон чинить гнів» (Рим. 4:15). **Він несе грішникові тільки смерть. Однак ніхто не міг мати життя, якщо не володів праведністю того ж закону.** Яка ж надія була в людей? Ось урок, який вони повинні були винести з даної ситуації і який ми повинні винести з її опису: **Хоча праведність не може бути здобута із закону, так само як люди не могли доторкнутися до гори, з якої це було сказано, але стояти вдалині та пити воду, яка текла з гори, так вони могли пити праведність закону, приймаючи Христа, що дає цю воду.** Щастя було б для них, якби вони засвоїли цей урок.

Таким чином, ми бачимо, що при самому даруванні Закону людям було ясно сказано, що праведність можна здобути не через Закон, а тільки через Христа. Закон був даний у руки Посередника (Гал. 3:19), а Христос є єдиним Посередником між Богом і людиною (1 Тим. 2:5). **Він не є Посередником у тому сенсі, що захищає нас від гніву Божого, бо Бог не ненавидить нас. Він любить грішників. Але Христос – Посередник у тому розумінні, що через Нього нам передається праведність Бога, щоб ми могли примиритися з Ним.** Вода, що текла зі скелі, коли виголошувався закон, вказувала на те, що вони можуть через Христа так само вільно пити праведність, якої вимагав закон, і таким чином мати вічне життя.

Із серця виходить життя (Прип. 4:23), і закон Божий був у серці Господа Ісуса (Псал. 40:8). **Тому життя, яке виходить від Нього до нас, є праведністю закону.** Тепер подивіться, як небесні явища були зображені перед обличчям синів Ізраїлю, так і перед нашим обличчям теж, якщо ми приймаємо біблійні записи як живе Слово Боже.

Закон Божий – основа престолу Божого (див. Псал. 89:14). Бог сидить між херувимами (Псал. 80:2). У святині, яке побудував Мойсей, стояв ковчег, на кришці якого були два херувими, а всередині, під херувимами, знаходився Закон Божий, Десять заповідей. Саме між цими двома херувимами, над законом, з'явилася слава Божа, і звідти Він говорив із народом (див. Вих. 25:10-22). Таким чином, ковчег був символом престолу Божого, показуючи, що закон є його буквальною основою, адже земна скинія була зразком небесного (Євр. 9:23, 24).

Тепер прочитаємо Об'яв. 22:1: «І показав він мені чисту ріку живої води, ясну, мов кришталь, що випливала з престолу Бога й Агнця». **Ця річка – справжня, буквальна річка, але пити з неї ми повинні вже зараз.** Бо заклик звучить так: «Той, хто спраглий, нехай прийде. І хто хоче, нехай бере воду життя задарма» (Об'яв. 22:17, *пер. з англ.*). Ісус каже: «Хто прагне, тому дармо Я дам від джерела живої води» (Об'яв. 21:6). Ця річка води життя тече прямо від престолу Божого, і на цьому престолі знаходиться закон. З нього ми можемо пити вільно. **Але оскільки вона походить від престолу Божого, вона ніби заряджена праведністю цього закону, тож, коли ми п'ємо її, ми п'ємо праведність Бога. І оскільки ця вода – наше життя, бо так само земна вода оживляє наші слабкі тіла, тому наше життя – це праведність.**

Саме для того, щоб закарбувати цей урок у розумі дітей Ізраїлю в пустелі, і відбувалися події, пов'язані з Синаєм. І саме для того, щоб донести цей урок до нашої свідомості, був написаний літопис цих подій. **Гора була втіленням закону; закон не навіював їм нічого, окрім жаху, але вода текла із цієї ж гори; проте вона походила від Христа, від Якого прийшов і закон.** Усе це повинно навчити нас того, що закон, виголошений на Синаю, є стандартом праведності, але, хоча він є смертю для нас, коли ми самі приходимо до нього, він стає життям для нас, коли ми п'ємо з нього, тому що Христос служить нам. І таким чином можна дізнатися, що Його заповідь – це життя вічне, і що кожен, хто хоче, може вільно пити з джерела життя і тим самим насичуватися праведністю. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Друга заповідь. Поклоніння образам

Ми побачили, що на Синаї, коли Бог виголошував Свій закон, не було явлено ніякого образу чи подоби, хоча там було багато образів і подібностей. Для того, щоб «ви не розбестилися і не зробили собі ідола» чи зображення. І таким чином, у другій заповіді забороняється під час поклоніння Богові використовувати будь-яку подобу або схожість у будь-якому вигляді.

Проте є багато сповідуючих християнство, які удосталь використовують образи, подоби та подібності у своєму вдавненому поклонінні Богові. У цьому варто розібратися.

«Це перше введення символічного поклоніння було в шануванні хреста і реліквій» (Гіббонс).

А вперше хрест як видимий символ запровадив Костянтин, причому в розпал того потоку зла, який породило папство. Щоправда, хресне знамення вживалося ще за часів Тертуліана, але це був тільки знак, що наносився рухом руки по чолю чи грудях (ред.: Тертуліан писав: «Подорожуючи, і пересуваючись, входячи до приміщення та виходячи з нього, взуваючись, приймаючи ванну, за столом, запалюючи свічки, лягаючи, сідаючи, за всього, що ми робимо, – ми маємо осяяти своє чоло хрестом»). Через століття після Тертуліана Іоанн Златоуст писав таке: «Ніколи не виходьте з дому, не перехрестившись»; у релігійне життя Російської православної церкви увійшло тільки в XVII столітті, під час відомих реформ патріарха Никона. У стародавній церкві хрестом осіявся тільки лоб. Описуючи літургійне життя римської церкви в III столітті, Іполит Римський пише: «Завжди старайся смиренно осіяти своє чоло хресним знаменням». Приблизно до IV століття християни стали осіяти хрестом усе своє тіло, тобто з'явився відомий усім «широкий хрест». Однак накладення хресного знамення в цей час усе ще зберігалось єдиноперстне. Та більше того, до IV століття християни почали осіяти хрестом не тільки себе, а й навколишні предмети. У IX столітті єдиноперстя поступово стало замінюватися двоперстям, що було зумовлено широким розповсюдженням на Близькому Сході і в Єгипті ересі монофізитства. Коли з'явилася ересь монофізитів, то вона скористалася формою перстоскладання, що досі вживалася, – єдиноперстям для пропаганди свого вчення, бо вбачала в єдиноперстії символічне вираження свого вчення про єдину природу у Христі. Тоді православні всупереч монофізитам стали вживати в хресному знаменні двоперстя як символічний вираз православного вчення про дві природи у Христі. Так сталося, що одноперстя у хресному знаменні стало служити зовнішньою, наочною ознакою монофізитства, а двоперстя – православ'я. Більш раннє і дуже важливе свідчення про вживання греками двоперстя належить несторіанському митрополиту Іллі Гевері, який жив

наприкінці IX-X століття. Бажаючи примирити монофізитів із православними і з несторіанами, він писав про те, що останні незгодні з монофізитами в зображенні хреста. Саме, одні знамення хреста зображують одним перстом, ведучи руку зліва направо, інші двома перстами, ведучи, навпаки, справа наліво. Монофізити, осіняючи себе одним перстом зліва направо, підкреслюють цим, що вірять у єдиного Христа. Несторіани і православні, зображуючи хрест у знаменні двома перстами – справа наліво, сповідують тим своє вірування, що на хресті людство і Божество були разом з'єднані, що це було причиною нашого спасіння. Приблизно в XII столітті в грекомовних в помісних православних церквах (Константинопольській, Олександрійській, Антіохійській, Єрусалимській та Кіпрській) двоперстя було замінено триперстям. Причина тому вбачалася в такому. Оскільки до XII століття боротьба з монофізитами вже закінчилася, то двоперстя втратило свій демонстративний і полемічний характер. Однак двоперстя ріднило православних християн з несторіанами, які також вживали двоперстя. Бажаючи внести зміну в зовнішню форму свого богошанування, православні греки почали осіняти себе триперстним хресним знаменням, тим самим підкреслюючи своє шанування Трійці).

Костянтин удосконалив це, представивши видимий хрест у *Labarum* (Лабарум). Він спорудив у Римі свою власну статую, «тримаючи в правій руці хрест із написом, який пов'язував перемогу своєї армії та визволення Риму з цим рятівним знаком, істинним символом сили і мужності».

«Цим же символом освячувалась зброя воїнів Костянтина; хрест виблискував на їхніх шоломах, був вигравіруваний на їхніх щитах, вплетений у їхні прапори; а освячені емблеми, що прикрашали особу самого імператора, вирізнялися лише багатшими матеріалами та витонченішою роботою».

Лабарум являв собою «довгу піку, пересічену поперечною балкою», утворюючи хрест. «Шовкова вуаль, що звисала з балки, була дивовижно прикрашена зображеннями правлячого монарха та його дітей. На вершині піки була золота корона, в якій був укладений таємничий вензель, який водночас виражав фігуру хреста і початкові літери імені Христа».

В основі всього цього лежала вигадка та обман «бачення хреста» Костянтином. І з цього «католицька церква як на Сході, так і на Заході прийняла блуд, який сприяє або здається сприятливим для народного поклоніння хресту».

Під заступництвом Костянтина в Римі імператором було споруджено «чудові церкви, прикрашені образами і картинами, де єпископ сидів на піднесеному троні, оточений нижчими по сану священниками, і здійснював обряди, запозичені з пишного церемоніалу язичницького храму» (Лоуренс).

Спочатку використовувалися зображення. Картинки вводили мотивуючи тим, що вони корисні для навчання невігласів, пробудження від холодності й для задоволення забобонів язичників-прозелітів. На стіні або на вікні малювалося те, що якась людина уявляла собі зображенням Христа, і люди, дивлячись на це,

відпливали в море своєї уяви. При цьому вони думали, що споглядають Христа, шанують Його і навіть поклоняються Йому. Але це було справжнісіньке ідолопоклонство. Вони поклонялися тільки самим собі у своїх власних фантазіях. Ніколи ще не було створено зображення Христа. Все, що коли-небудь видавалося за таке, було лише ідолопоклонницькими фантазіями.

Незабаром разом із зображеннями стали встановлювати й образи, і в такий спосіб «повільно, хоча й неминуче, честь оригіналу переносилася на копію; благочестивий християнин молився перед зображенням святого, і язичницькі обряди генуфлексії, люмінаріїв і ладану знову проникли в католицьку церкву. Докори сумління і благочестя були заглушені переконливими доказами видіння і чудес; зображення, що розмовляють, рухаються і кровоточать, повинні бути наділені Божественною енергією і могли розглядатися як гідні об'єкти релігійного поклоніння».

Отже, «використання і навіть поклоніння зображенням міцно утвердилося ще до кінця VI століття [до 600 р. н. е.]; їх ніжно плекала гаряча уява греків і азіатів; пантеон і Ватикан були емблемами нового марновірства... Стиль і почуття візантійського гімну показують, наскільки далеко їхнє поклоніння було від найбрутальнішого ідолопоклонства: «Як можемо ми смертними очима споглядати цей образ, чия небесна пишність не сміє споглядати воїнство небесне? Той, хто живе на небі, зглянувся нині відвідати нас Своїм високоповажним образом. Той, хто сидить на херувимах, відвідує нас цього дня зображенням, яке Отець написав Своєю непорочною рукою, яке Він сформував невимовним чином і яке ми освячуємо, поклоняючись йому зі страхом і любов'ю» (Гіббон). (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 27 березня 1902 р.).

Досягнення мас

Про Христа написано, що простий народ слухав Його з радістю. Його вороги, священники, говорили: «Весь світ іде за Ним». Навіть коли Він пішов у пустелю, щоб трохи відпочити, люди тисячами стікалися за Ним. **Але Він не домагався жодного закону, який змусив би людей відпочити, щоб мати можливість проповідувати їм. Він не використовував жодної з тих схем, які застосовуються в наші дні для «залучення» натовпу.** Благодатні слова, які Він говорив, були достатніми для залучення народу. Навіть воєначальники, послані затримати Його, забули про своє завдання під впливом Його чудових слів про життя. Ці ж слова передані нам у Біблії. Це живі слова, і тому вони володіють тією самою силою і чарівністю, що й тоді, коли вони сходили з Його вуст. І тому ми не можемо не думати про те, що, коли ці слова будуть сказані людям у Дусі Христа, тими, в кому живе Христос, так, що вони будуть виходити від Нього, то вони матимуть таку ж привабливу силу, як і тоді, коли були сказані вперше. «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну» (Ів. 12:32). Зараз багато хто, як і в колишні часи, говорить або відчуває: «Ми хочемо, пане, побачити Ісуса». Нехай **Христос буде піднесений перед людьми, і тоді не потрібно буде турбуватися про слухачів.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Поклоніння мамоні в даванні

Ще один спосіб прояву ідолопоклонства в поклонінні мамоні, який не часто розглядають, – це роздавання отриманих таким чином грошей. У роздачі грошей, отриманих ідолопоклонством, є стільки ж ідолопоклонства, скільки і в отриманні їх ідолопоклонством. Не всі шанувальники мамони – скнари: їх дуже мало. Багато хто з них – щедрі дарувальники; і вони отримують таке саме задоволення від роздачі грошей, як і від їхнього одержання, тому що це ще більше потурання тому самому ідолопоклонству.

Робітника гноблять і обкрадають у заробітній платі; бідняка гноблять і обкрадають у підвищенні цін; дрібних торговців гноблять і обкрадають або зовсім витісняють із бізнесу, щоб кілька людей у великих корпораціях могли притягнути до себе данину всього народу. А коли це буде зроблено, вони зроблять мільйонні пожертви коледжам та університетам, віддадуть тисячі – церквам, сотні тисяч – лікарням тощо, а потім пишатимуться тим, що світ поклоняється їхній «великій добродієчності». Але в жодному з таких дарів немає ані найменшої частки доброзичливості: це чисте ідолопоклонство.

Господь, за досконалою справедливістю і праведністю, всі наші дари вимірює й оцінює за тим, на якій підставі ми отримуємо гроші.

Ми повторюємо це ще раз, тому що це стосується людей, які не є мільонерами, так само, як і тих, хто ними є: Уся цінність наших пожертвувань, вимірюваних Господом у досконалій справедливості та праведності, повністю залежить від того, на якій підставі ми заробляємо гроші. **Якщо мої гроші зроблені нечесно, то жодна копійка, яку я віддав, не піде мені в залік; це неможливо по праведності, це неможливо по справедливості.** Я пограбував іншу людину, щоб отримати ці гроші; це її гроші, і коли я їх віддаю, це її гроші, які я віддаю.

І це ще одна причина, з якої дві лепти бідної вдови були більшими, ніж усе, що багаті поклали від свого достатку. Ми знаємо, що шанувальники мамони за часів Христа були схожі на їхніх сучасників: вони збивали ціну, коли люди продавали їм, і піднімали ціну, коли люди хотіли купити в них, і таким чином в обох випадках збільшували свій прибуток. «Саме цей дух проявляли священники і служителі храму, збираючись на свято Пасхи. Худобу купували сановники, багатії, які утискали тих, у кого вони купували. Власникам худоби, овець і голубів, які жили за містом, і тим, у кого ці тварини були для продажу, навіювали, що вони мають бути принесені в жертву Богові на Пасху, і таким чином закликали їх продавати все за дешевою ціною. Потім ці підступні люди приносили свої покупки до храму – покупки, які означали подвійний грабіж, – грабіж тих, у кого їх купили, і грабіж тих, хто хотів принести їх у жертву, кому все перепродувалося за непомірними цінами» (ред. Е. Вайт, РН146 28.2).

А потім вони клали великі пожертви в скарбницю храму Господнього і приписували собі за заслугу, що вони так багато дали на «справу». Але бідна вдова, яка зубожіла через цих людей, що спустошували домівки вдів і для виду здійснювали довгі молитви, віддаючи з любові до Господа те небагато, що в неї залишилося після того, як вона пройшла крізь руки цих зажерливих людей, **віддала більше, ніж усі інші разом узяті. Кожна копійка була чесною. Кожна частинка її дару була отримана чесною працею. І це був дар, який вимірювався праведністю в очах Бога.** Існує таке поняття, як чесна справа, і її можна практикувати в цьому світі. **І будь-які кошти, отримані не таким шляхом, скільки б їх не давали, не можуть вважатися даром того, хто їх дає.** Це буде зараховано тим вдовам і бідним, кого принизили, щоб отримати більше грошей, тим робітникам, чия зарплата була утримана, щоб... збільшити або оволодіти ще більшими надбаннями.

Ось чому Бог говорить тим, хто трудиться: «Будьте терплячі до приходу Господнього. Землероб чекає дорогоцінних плодів землі і довго терпить, чекаючи їх. Будьте і ви терплячі; праця ваша не марна. Бог знає, яку справедливу плату ви отримуете і скільки у вас забрали. І в день розплати Він відплатить вам за повною справедливістю і праведністю».

Будьте терплячими. Служіть Богові. «Раби, слухайтеся в усьому тілесних панів, і не працюйте тільки про людське око, немов підлещуючись, але в простоті серця, боячися Бога! І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям! Знайте, що від Господа приймете в нагороду спадщину, бо служите ви Господеві Христові».

Того дня Бог справедливо розподілить усі нагороди за працю. Він – праведний Бог. Християнин може спокійно переносити приниження, грабунки та утиски; він може чекати дня великої розплати по справедливості, бо він знає, що того дня він отримає все, що заробив своєю чесною працею, і матиме від цього вічну славу. Навіть якщо в цьому світі якийсь служитель мамони пограбував його, зробивши з того великий дар, і отримавши за те світську швидкоплинну славу, то, оскільки від самого початку це належало по правді тому, кого обдурили, воно разом з усіма його плодами буде повернуто тому, кому належало по правді від самого початку.

Це слово і послання Боже до пограбованих, пригноблених і обдурених робітників, які сьогодні всюди вимагають справедливого розподілу плодів своєї праці: «Бійтеся Бога і виконуйте Його заповіді». Жодного справедливого розподілу не можна здійснити силою та насильством. У такий спосіб несправедливий і поганий стан може лише стати ще несправедливішим і гіршим. «Господа Саваота Його свято шануйте, і Його вам бояться, Його вам лякаться!» Будьте терплячі й тверді серцем, бо наближається пришествя Господне. Тоді кожен отримає нагороду свою за трудами своїми. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 17 липня 1902 р.).

Істинне дотримання суботи

«І були скінчені небо й земля, і все воїнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив.³ І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:1-3). Відповідно, ми читаємо: «а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і приходько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:10, 11).

«І промовив Господь до Мойсея, говорячи: А ти промовляй Ізраїлевим синам, говорячи: Тільки суботи Мої будете пильнувати, бо це знак поміж Мною та поміж вами для ваших поколінь, щоб ви poznали, що Я Господь, що освячує вас» (Вих. 31:12, 13). І ще: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш ... тоді в Господі розкошувати ти будеш» (Іс. 58:13, 14).

Мета цитування цих текстів – показати, що субота, яку нам заповідано дотримуватися, – це субота Господня. Це не субота якоїсь людини або групи людей. Це не субота якоїсь нації чи народу. Це субота Господа. Тільки Він створив її, і тільки Він має право наказувати її дотримання. Той, хто не дотримується суботи, відповідає тільки перед Богом. Люди, які дотримуються суботи на свій розсуд, дуже ображаються, якщо всі інші не надають їй такої ж поваги, як вони. Вони дбають не стільки про день, скільки про те, щоб не постраждали їхні власні почуття. Але тим, хто дійсно дотримується суботи Господньої, не спадає на думку намагатися змусити інших робити те саме. Скоро ми побачимо, чому. Вони дбають про те, щоб люди не ослушалися Бога, але їхнє знання того, що таке справжнє дотримання суботи, вчить їх, що примусити людину дотримуватися суботи так само неможливо, як і примусити її любити Господа.

Слово «субота» означає «спокій». У сьомий день Бог відпочивав, тому це субота Господня. Субота – це Божий спокій. Дотримуватися суботи Господньої – значить дотримуватися спокою Господа. Це спокій із Господом.

Субота була дана людині в Едемі. Гріх ще не увійшов у світ, і прокляття було невідомим. Людині була дана робота, але це не була виснажлива праця. Робота не є частиною прокляття, але втома від роботи – так. Якби людина не впала, їй би довелося працювати всю вічність, але вона ніколи б не дізналася, що таке втома. Однак у неї була б субота Господня, і вона б її дотримувалася. Але

після того, як Адам згрішив, Господь сказав йому: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороку вернешся» (Бут. 3:17-19).

З цього факту зрозуміло, що субота не призначена для простого фізичного відпочинку. Вона була дана людині тоді, коли не передбачалося, що вона коли-небудь втомиться фізично. Щоправда, у своєму занепалому стані людина може отримати фізичний відпочинок від припинення роботи в сьомий день, але мета суботи – дещо значно вище, ніж це.

І знову давайте згадаємо, що субота, якої ми повинні дотримуватися, – це субота Господня. Це спокій Господа. Бог відпочивав після шести днів творіння, і ми повинні відпочивати разом із Ним. Але створення неба і землі не втомило Господа. «Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється?» (Іс. 40:28). Оскільки ми повинні дотримуватися спокою Господнього, то очевидно, що субота призначена не тільки для тілесного відпочинку, а й для чогось іншого, бо Бог не використовував її для цього.

І ще: «Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:24). **Не слід думати, що, оскільки Бог є Дух, то Він не є реальною істотою. Духовне не означає нематеріальне. Бог – духовна Істота, але Христос – «сяйво слави і образ істоти Його» (Євр. 1:3). Тіло Христа після Його воскресіння було, звичайно, духовним, але Він був реальною Істотою, з Ним можна було спілкуватися. Це настільки так, що ні в кого не виникне думки про те, що Бог не є реальною Особистістю. Духовне і нематеріальне – аж ніяк не синоніми.**

Тепер, коли ми ясно бачимо, що Бог – духовна Істота, давайте ще раз розглянемо природу Його спокою, або суботи. Це мав бути духовний спокій. І саме такий характер має той спокій, яким ми повинні насолоджуватися в день суботній. А що таке духовний спокій? Це спокій, який дає Дух Господній. А що це таке? **Це відпочинок від гріха.** Просте прочитання двох чи трьох текстів робить це очевидним.

«Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в задрощах, бридкими були, ненавиділи один одного. А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим, Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого» (Тит. 3:3-6). «Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов, і ревно від широкого серця любіть один одного» (1 Петр. 1:22).

Христос сказав: «Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). І ще: «Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті» (Ів. 15:3). Саме слово Христа, Який, як ми добре знаємо, є Творцем, очищає нас від гріха. Це слово здатне творити нас і давати нам спадщину серед усіх освячених (див. Дії 26:32).

Цим же Словом були створені небо і земля. Слово, що створило і підтримує все суще, – це слово, яке проповідується нам у Євангелії. Коли Бог перестав говорити і небо і земля постали у всій своїй досконалості, **Він відпочив, але Його слово продовжувало діяти. Саме тому, що Його слово ніколи не припиняє свого існування, все зберігається. Можна сказати, що коли Бог відпочивав, то відпочивав у Своєму власному слові. Так і ми, дотримуємося Його суботи чи ні, але ми спочиваємо в Його Слові, яке створило всі речі й підтримує їх.** Ми знаємо, що це ж Слово здатне підтримати нас і не дати нам упасти. Ми спочиваємо в цілковитій упевненості, що нас зробить і збереже праведними та сама сила, яка створила небеса і землю.

Звідси легко зрозуміти, як той, хто дійсно дотримується суботи Господньої, буде насолоджуватися Господом. Він пізнає і розділяє той спокій, до якого Бог, Творець, закликає всіх: «Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою» (Мт. 11:28). Щоправда, дотримання суботи передбачає відпочинок від своїх справ у сьомий день, але той, хто робить не більше за це, не дотримується суботи Господньої. Як субота була печаткою досконалого творіння, так вона є і печаткою досконалого нового творіння у Христі Ісусі. Але про це ми поговоримо в іншій статті. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Пізнання вірою

Віра – це не спекуляція. Це не здогадки. Це не прийняття на віру того, у чому немає і не може бути жодної впевненості. **Віра – це засіб досягнення знання, яке не може бути досягнуте жодним іншим шляхом.** І це також абсолютне знання. Замість того щоб вірити в те, що ми приймаємо на віру те, у чому немає ніякої впевненості, віра вводить нас у саму впевненість Всесвіту.

Якби світ міг бачити Бога або речі Божі світськими очима і міг би пізнати Бога або речі Божі світським знанням, то це звело б Бога і всі речі Божі до рівня цього світу і речей цього світу. І це було б тільки для того, щоб за згодою Божою утвердити цей світ навіки в його власних шляхах, якими вони є. Але Бог хоче піднести світ до Себе і Своїх шляхів, замість того, щоб світ опустив Його до свого рівня і підтвердив своє власне нечестя. **А для того щоб підняти світ до Бога і Його шляхів, він повинен бачити не світськими очима і знати не світським знанням. Він має бачити очима Божими і знати Божим знанням. А для цього Бог дав усьому світу дар віри.**

Вірою бачимо те, що без неї не видно, і вірою пізнаємо те, що без неї не може бути відомо. Вірою ми бачимо Того, Хто невидимий (Євр. 11:27), і те, що вічне (2 Кор. 4:18). Вірою пізнаємо Того, Хто є Автором і Джерелом знання, і те, що перевершує всяке знання (Еф. 3:19). Отже, якщо світ не може прийняти Духа Божого, бо не бачить Його і не знає, то віруючі можуть прийняти Його. А прийнявши Його, вони бачать Його, хоча Він і невидимий, і знають Його. Їм Він каже: «Ви знаєте Його, бо Він з вами перебуває і в вас буде». І: «Ви бачите Мене». І: «Я явлю Себе йому». (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 23 жовтня 1902 р.).

Хмари і зливи благодаті

Як багато людей лякаються, побачивши на небі хмари, так і багато хто марно непокоїться з приводу хмар, що виникають перед їхнім уявним поглядом. Як часто ми чули від людей, що вони пізнали благословення Господнє і раділи йому, але останнім часом з'явилися хмари, і їм немає спокою. Можна по-різному ставитися до хмар.

Можна сказати, що хмари – це щось несуттєве. Сонце може їх розігнати, а оскільки Сонце Праведності завжди сяє, нам немає потреби жити під хмарами сумнівів. Є такий вислів: піднятися над хмарами, і ті, хто мав такий досвід, можуть підтвердити, що це дуже славне місце. Я ніколи не міг уявити собі більш дивовижної сцени, ніж та, що відкрилася мені одного вечора після довгого підйому східним схилом гори. Ми досягли вершини перед самим заходом сонця, а долина з іншого боку була заповнена хмарами, освітленими блиском призахідного сонця. Це було не тільки чудове видовище для очей, а й урок, який неможливо забути.

Але ще краще ми повинні пам'ятати, коли з'являються хмари. Бог мешкає серед них. «Царює Господь: хай радіє земля, нехай веселяться численні острови! Хмара та морок круг Нього, справедливість та право підстава престолу Його» (Псал. 97:1, 2). Саме з хмари було дано Божий закон у любові, і ми знаємо, що «заповідь Його є життя вічне» (Ів. 12:50). **Так, навіть якщо хмари будуть густими й темними, ми однаково радітимемо, тому що Бог усе ще там.** «Поклав темряву Він як заслону Свою, довкілля Його то темрява вод, а мешкання Його густі хмари» (Псал. 18:11). **Хмара, що закриває Бога від наших очей, – це всього лише запевнення для нас у Його присутності.**

Із хмар іде дощ, і це символ вільної та рясної благодаті Божої. Коли Бог закликає нас купити в Нього вина й молока без грошей і ціни, – прийти й знайти достаток прощення, – Він дає нам таке запевнення: «Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові, так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав» (Іс. 55:10, 11).

Як вода, скута густими хмарами, нагадує нам про могутню силу Бога, так і Євангеліє благодаті нагадує нам про силу Божу для спасіння. **Євангеліє – це блага звістка про спасіння від гріха, і все, що говорить про силу Божу, говорить нам про силу, якою Він володіє, щоб дарувати нам праведність.** «Спустіть росу згори, небеса, а із хмар хай спливе справедливість! Хай земля відкривається, і хай породить спасіння та правду, хай разом ростуть! Я, Господь, це вчинив» (Іс. 45:8). І, втілюючи ту саму думку, пророк Осія каже: «Сійте собі

на справедливість, за милістю жніть, оріте собі переліг, бо час навернутись до Господа, ще поки Він прийде і правду лине вам дощем» (Ос. 10:12).

Так із сили, що проявляється в хмарах, які дають дощ на землю, ми можемо пізнати силу тієї благодаті, яка відвідає тих, хто її прийме, і принесе «зливи благословень». (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 15 грудня 1892 р.).

Поділ на вірші та пунктуація Писання

Маргінальні посилання в Біблії, пунктуація, поділ на вірші та розділи – все це справа рук людей. Не людей, які зібралися разом для цієї мети, як під час перекладу Писання, а кількох людей у різний час, і кожен із них робив це незалежно від інших.

Першим був поділ на розділи. Це було зроблено Гуго де Санкто Каролем, який народився в Сен-Шер, Дофіні, Франція, близько 1200 р. н.е., був висвячений на кардинала папою Інокентієм IV у 1245 р. і помер у 1263 році. Готуючись скласти конкорданс до латинського Вульгатного перекладу Писання, він розділив Старий і Новий Заповіт на розділи, і цей поділ дотепер зберігається в усіх наших Бібліях у тому вигляді, в якому він був зроблений.

Наступним був поділ на вірші. Перший прямий крок до цього був зроблений знаменитим єврейським учителем раббі Мордехаєм Натаном у «Конкордансі до єврейських писань», укладеному в 1438-1445 рр. У цьому конкордансі він зробив поділ на вірші й позначив кожен п'ятий вірш єврейською цифровою літерою. Потім в 1661 році амстердамський єврей Атіас надрукував видання єврейської Біблії, в якому прийняв вірші раббі Натана і позначив кожен вірш загальноприйнятими цифрами 1, 2, 3, 4 тощо, за винятком віршів, раніше позначених єврейськими цифрами раббі Натаном. Відмовившись від цих єврейських цифр і поставивши замість них відповідні цифри, вірші та номери Натана й Атіаса збереглися в усіх копіях Біблії іншими мовами. Але зауважте, це стосується тільки єврейської Біблії, тобто Старого Заповіту. Вірші Нового Заповіту, які використовуються нині, є винаходом друкаря Роберта Стівенса, що наслідує вірші Старого Заповіту раббі Натана. Уперше вони були введені в 1551 р. у виданні Нового Заповіту, надрукованому Стівенсом.

Щодо розділових знаків, то, за винятком крапки, вони не були відомі ні під час написання Нового Заповіту, ні впродовж тривалого часу після нього, тому що в найдавніших рукописах усе написано великими літерами без будь-яких підкреслень чи знаків, навіть без пробілів між словами. Ось переклад копії перших рядків Євангелія від Іоанна, як воно було написано (*ред.: наводимо англ. мовою*): «INTHEBEGINNINGWASTHE WORDANDTHEWORDWAS WITHGOD. ANDGODWASTHE WORD. HEWASINTHEBEGINNING WITHGOD ALLWEREMADEBYHIMANDWITH OUTHIMWASMADENOTONETHING THATWASMADEINHIMLIFEWAS».

Близько 400 р. н. е. Ієронім та інші після нього використовували крапки, відповідні до наших коми та двокрапки, але вони не увійшли в загальний вжиток. У VIII столітті було отримано штрих, який зараз називається комою, і за наказом Карла Великого знову було використано крапки Ієроніма, а в IX столітті вперше

було використано грецьку питальну ноту, яка зараз є нашою крапкою з комою. Але жодна з цих крапок не увійшла у вжиток до винаходу книгодрукування. Так, двокрапку і крапку почали використовувати близько 1485 року, кома набула досконалішої форми, знак «крапка з комою» з'явився близько 1521 року, а в «Аркадії» сера Філіпа Сіднея (1587 р.) всі вони, а також питальна нота, зірочка і дужка з'являються на світ.

Крім того, не існувало загально визнаних правил, якими редактори та друкарі могли б керуватися під час використання крапок, тож вони розставляли їх на власний розсуд, причому дуже часто довільно. Але це тема вже іншого вивчення. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 30 жовтня 1902 р.).

Христос – податель життя

Єдина мета, заради якої Господь Ісус прийшов на цю землю, – принести життя людству, що гине. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне», «Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові» (Ів. 6:33). І ще Ісус сказав: «Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

«Чому, – скаже хтось, – я думав, що Він прийшов, щоб врятувати людей від гріха». Так воно й було. Ангел сказав: «ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21). «Вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних, із яких перший то я» (1 Тим. 1:15). І все ж вірно, що єдина мета, заради якої Він прийшов, – це врятувати людей від смерті.

Як це так? Апостол говорить нам: «Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили» (Рим. 5:12). **Гріх привів у світ смерть. Справа не тільки в тому, що смерть послідувала за гріхом, а й у тому, що гріх сам по собі є смертю.** «Жало ж смерти то гріх» (1 Кор. 15:56). «Бо думка (розум) тілесна то смерть» (Рим. 8:6, пер. з англ.). Гріх прийшов разом зі смертю, тому що **гріх завжди несе з собою смерть. Сам гріх є не що інше, як «тіло смерті».**

Тому Христос дає життя, очищаючи від гріха. Він рятує від смерті, даруючи життя, і також Він спасає від гріха, даруючи праведність. І те й інше – одна й та сама дія. Бо як гріх є смертю, так і праведність є життям, «помисли духовні – життя і мир» (Рим. 8:6, пер. з англ.). **Христос прийшов дати життя не просто як наслідок праведності, якої можуть досягти люди, але Він прийшов дати життя в праведності.** «Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його» (Рим. 5:10). «Ось тому, як через переступ одного на всіх людей прийшов осуд, так і через праведність Одного прийшло виправдання для життя на всіх людей» (вірш 18).

У Христі – життя (Ів. 1:4). Він – «життя наше» (Кол. 3:4). Поза Ним немає життя. «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:12). Більше того, «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). Здається дивним, що той, хто сповідує шанування Господа Ісуса Христа, стверджуючи, що люди мають життя в самих собі, перешкоджає благодаті Божій, що віддала Сина Свого, щоб вони мали життя.

Витоки вчення про те, що люди мають життя в собі, лежать в ідеї, що вони самі можуть робити праведні вчинки. Про це свідчить Біблія. Фарисеї «сподівалися на себе, що вони праведні, і зневажали інших». Сама їхня назва означала, що вони відокремлені від решти народу, оскільки вважали себе більш святими. І з усіх юдеїв саме вони ґрунтувалися на законі. Саме їм Ісус сказав: «Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене! Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:39, 40). А чому вони не прийшли до Христа за життям? Чи тому, що вони не хотіли життя? Ні в якому разі, **тому що вони думали, що мають його самі.** Вони думали, що самі виконують усі заповіді Божі, і, звісно, якщо це так, то їм нічого не потрібно від когось іншого.

Зараз майже всі, хто сповідує віру в Христа, визнають, що праведність може виходити тільки від Нього. Це правда. А чому? Та просто тому, що життя Христа – єдине життя, коли-небудь прожите на цій землі, вільне від гріха. **Ніяке інше праведне життя ніколи не з'являлося на землі, і ніхто, крім Нього, ніколи не міг жити праведним життям. Більше того, у всесвіті немає ніякої праведності, крім праведності Бога у Христі.** Серед усього сонму викуплених буде тільки одна праведність. Саме праведність одного, а не багатьох, буде явлена на небесах. «Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними» (Рим. 5:19).

Про що це говорить? Про те, що життя Христа буде проявлятися в кожному спасеному. Життя Ісуса, явлене у смертній плоті, – це таємниця Божа. **Хто має це життя, той має праведність; а хто має праведність, той має життя.** Так і ті, хто не має Христа, не мають життя. У них є жало смерті, і якщо вони помруть у своїх гріхах, то для них немає надії на життя. Вічна смерть буде їхньою долею.

Павло представляє Христа, який «смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією» (2 Тим. 1:10). **Той, хто шукає життя деінде, крім Євангелія, не знайде його.** Як ми побачили, це життя проявляється в смертній плоті. Це таємниця, яку ми можемо знати, але не можемо зрозуміти. Це життя Христа, те саме життя, яким Він жив в Юдеї та Галілеї, і те саме життя, яким Він живе зараз на небесах. Це те життя, яке перемогло смерть і могилу. Це те життя, яке Він міг віддати і зберегти. Коли Він лежав у могилі, неможливо було, щоб Його утримала смерть (Дії 2:24), тому що в Ньому не було неправди. Це життя належить нам за вірою. Хто помирає, зберігши віру, той помирає у володінні цим життям, і могила не може утримати його, як не могла утримати Христа. Це життя «сховане в Бозі з Христом» (Кол. 3:3), і тому сатана не може його торкнутися. Тому, коли Христос, Який є наше життя, з'явиться, тоді і святі з'являться з Ним у славі.

В цей час буде даровано безсмертя. «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!... Мусить бо тлінне оце

зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою» (1 Кор. 15:51-54). Тоді життя Христа проявиться в безсмертній плоті. Але ця таємниця є лише продовженням теперішньої таємниці Євангелія – життя Христа, явленого у смертній плоті, як життя праведного. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

Рай в домі

Небо належить землі, і з усіх місць на землі, звісно, їх найбільше в домі.

Господь Ісус прийшов на цю землю, щоб принести людям небо, так само як і для того, щоб взяти людей на небо. Справді, у певному розумінні Він прийшов для того, щоб принести небо людям; **адже небо має бути принесене людям на землі, і вони повинні познайомитися з ним, забажати його і стати придатними для нього, перш ніж їх можна буде взяти туди.** І навіть коли щасливий натовп усіх колін, язиків, народів і націй досягне небес, вони з радісним передчуттям вигукнуть: «Ми будемо царювати на землі» (Об'яв. 5:10). Це станеться тоді, коли «нове небо і нова земля» посядуть місце старої, і великий голос з неба сповістить: «І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерти. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося» (Об'яв. 21:3, 4). Таким чином, по істині небо належить землі.

Але тільки Христос приніс небо на землю, і тільки в Ньому його можна знайти на землі. Тому написано: «дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світлі, що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина» (Кол. 1:12,13); і це Царство – Царство Небесне.

Слово Боже є «слово Царства» (Мт. 13:11-19), і **мета Слова Божого – зробити так, щоб дні людей на землі були як дні неба на землі.** Бо так написано: «Отже, складайте слова Мої в серці вашому і в душі вашій... і навчіть їх дітей ваших, щоб помножилися дні ваші й дні дітей ваших... як дні неба на землі» (Повт. 11:18-21, *пер. з англ.*).

Слово Боже, покладене в серці й у душі та старанно викладене дітям, робить дні батьків і дітей, як дні неба на землі. І Слово Боже, і істина, як вона є в Ісусі, якщо дозволити їй панувати в домі, створює рай в домі.

Бог хоче цього, і Бог запланував це так, що всі, хто піде на небо, матимуть небо всередині. А оскільки дім – це єдине місце на землі, де зосереджене все життя, Бог встановив так, що з усіх місць на землі найбільше раю буде в домі. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 11 грудня 1902 р.).

Сила воскресіння

З наведених раніше стислих положень Писання видно, що сила, за допомогою якої мертві будуть воскресені нетлінними в пришествя Христа, ідентична силі, за допомогою якої вони навертаються від гріха. **Тому кожен, хто приймає життя Боже у Христі як спасіння від гріха, відчуває на собі силу воскресіння** (див. Фил. 3:10). Про це також йдеться в Посланні до Ефесян. Апостол молиться, «щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе» (Еф. 1:17-20). Ми повинні знати, як діє та сама сила, яка воскресила Христа з мертвих. Як це відбувається, ми дізнаємося з відкриття наступного розділу: «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Еф. 2:1-6). Те ж саме сказано в Кол. 2:10-14: «І ви маєте в Нім повноту (ред.: досконалі в Ньому (англ. пер.)), а Він Голова всякої влади й начальства. Ви в Ньому були й обрізані нерукотворним обрізанням, скинувши людське тіло гріховне в Христовім обрізанні. Ви були з Ним поховані у хрищенні, у Ньому ви й разом воскресли через віру в силу Бога, що Він з мертвих Його воскресив. І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибав його на хресті».

Сила, яка таким чином воскрешає мертвих до життя, є словом Божим, як у воскресінні мертвих у гріхах, так і у воскресінні мертвих у пришествя Господа. Слово Господнє живе (Євр. 4:12), воно саме є життя (Ів. 6:63), і воно має силу давати життя. Давид сказав: «Ще розрада моя в моїм горі, як слово Твоє оживляє мене» (Псал. 119:50). Христос сказав: «Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять...» (Ів. 5:28, 29). А незадовго до цього Він сказав: «Настає час, і настав уже, коли мертві почують голос Сина Божого, і ті, хто почув, оживуть» (*пер. з англ.*).

Зверніть увагу на дивовижну силу цього слова. Мертві почують його і будуть жити. **Його дія настільки миттєва, що перший же його звук оживляє мертвих, і вони чують голос, який пробуджує їх із мертвих.** І це «слово життя» – те, яке сказано кожному, хто увірував, і яке він повинен виконувати у своєму житті.

Воскресіння сина вдови з Наїна і дочки Яіра – приклади життєдайної сили слова Христового. Першому Ісус сказав: «Юначе, кажу тобі: встань!» (Лк. 7:14). Іншому Він сказав: «Дівчатко, вставай» (Лк. 8:54). В обох випадках життя прийшло миттєво. Знамення були здійснені для того, щоб ми увірували, що Ісус є Христос, Син Божий, і щоб, увірувавши, мали життя через Його ім'я (Ів. 20:31). **Вони відбувалися для того, щоб ми побачили, як легко Ісус може воскресити нас із мертвості гріха в життя праведності.**

Але дехто скаже, що їхній випадок не зовсім звичайний. Вони гірші за інших, і, хоча вони можуть повірити, що Ісус може врятувати інших, не настільки грішних, вони вважають, що Він не може врятувати їх. Вони забувають, що гріх – це смерть, велика чи мала, і що воскресити одну померлу людину – те ж саме, що воскресити іншу. **У кожному випадку це відбувається шляхом віддачі власного життя.** Господу не складніше віддати Своє життя дуже злісній людині, ніж тій, яка не так сильно грішить. Але Він дав нам доказ і цього.

Ми бачили, як легко Ісус воскресив доньку правителя і сина вдови з Наїна. Вони були мертві зовсім недовго. Дочка правителя померла, коли Ісус йшов до неї, щоб цілювати її, і могла бути мертва лише кілька хвилин, коли Він прийшов. Дихання тільки-тільки покинуло тіло. А тепер подивіться на випадок із Лазарем. Він був мертвий уже кілька днів і почав розкладатися. **Але для того, щоб вивести його з гробу, Господу знадобилося не більше слів, ніж для воскресіння інших.** Ісус сказав: «Лазарю, вийди!», і негайно Лазар ожив. Тому немає жодної можливості сказати, що Бог не може врятувати жодного грішника.

Він здатний повністю спасти тих, хто приходить до Бога через Нього, тому що Він завжди живий, щоб клопотати за них (Євр. 7:25). Його життя вічне і безмежне. Це світло, яке не слабшає сяючи. **Він може дати життя всьому світу, і все одно в Нього залишиться стільки ж, скільки було спочатку.**

Знання і реальне використання цього – надія на воскресіння. Того дня ті, хто були мертві тисячі років, почують голос Сина Божого і воскреснуть. **Але сила, яка їх воскресить, – це та ж сама сила, яка сьогодні рятує людей від гріховного розкладання.** Таким чином, Його Божественна сила дала нам усе, що стосується життя і благочестя. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

Утримувані Словом

У християнському житті все залежить від Слова Божого. Це правда, що Бог може і бажає вберегти нас від гріха, але це має бути зроблено через Його Слово. Так написано: «За словом уст Твоїх, я стерігся гнобителя». «Я в серці своїм заховав Твоє Слово, щоб мені не грішити проти Тебе». Це шлях, який призначив Бог, і немає іншого способу, щоб ця річ була виконана.

Цей шлях не призначений тільки тому, що Бог довільно так вирішив, що це є єдиний Його шлях, а потім поклав на людей відповідальність за те, щоб вони йшли по ньому. **Його Слово – це шлях спасіння і шлях освячення (християнського життя), тому що саме так чинить Господь; тому що саме так Він проявляє Себе.** Саме Своїм Словом Він створив все на початку; саме Своїм Словом Він творить людей наново; і саме Своїм Словом Він знову створить цей світ і все, що до нього належить. «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо», «бо сказав Він і сталося, наказав і з'явилося». «Народжені ви... Словом Божим». «І сказав Той, Хто сидить на престолі: ось, Я творю все нове... І сказав Мені: сталося» (*пер. з англ.*).

Світи не тільки були створені Словом Божим, а й підтримуються тим же Словом. «Небо було напочатку, а земля із води та водою складена словом Божим, тому тодішній світ, водою потоплений, згинув. А теперішні небо й земля захищені тим самим словом, і зберігаються для огню...». **Так і християнин не тільки створений Словом Божим, але цим же Словом він підтримується, живиться і росте.** Бог тримає «все» Своїм могутнім Словом. І християнин входить в це поняття «все» не менше, ніж будь-який інший або всі світи.

Не може бути жодних сумнівів в тому, що всі світи утримуються і тримаються на своїх місцях Господом. Але це не тільки всі світи, а й всі речі утримуються і тримаються на своїх місцях Господом. **І це так само стосується християнина, як і будь-якої зірки на небосхилі або будь-якого світу на небесах.** Також не може бути жодних сумнівів у тому, що зірки і світ тримаються й утримуються на своїх місцях Словом Господа. І ще більше безсумнівно, що християнин утримується і тримається на своєму правильному шляху Словом Господнім.

У це повинен вірити і на це повинен покладатися кожен, хто сповідує ім'я Христа. **Ми з вами не більше можемо втримати себе на вірному шляху, ніж сонце чи земля. І як світ залежить від Його Слова, так і християнин має залежати від нього. І коли це так, християнин утримується на шляху Господньому так само впевнено і легко, як і будь-яка планета у всесвіті.** Написано, що Він «може вас зберегти від упадку». І Він каже: «правицею правди Своєї тебе Я підтримаю». «Він устоїть, бо має Бог силу поставити його».

О християни, що боретесь і зазнаєте невдач, хіба слово, яке підтримує великі світи, не здатне підтримати і вас? Довіртеся йому. Покладіться на нього. Покладіться на нього цілком, і ви знайдете в ньому спокій. Довіртеся Господу, щоб Він підтримував вас, так само як ви довіряєте Йому, що Він утримає сонце. Його слово підтримує сонце, і Його слово знову і знову говорить вам: «Не бійся, бо Я з тобою». «тебе Я підтримаю». Я збережу тебе, ти Мій. «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе». Я ніколи не залишу тебе, поки не зроблю того, про що говорив тобі.

«Бо Боже Слово живе та діяльне (потужне – в англ. перекладі)». «Потужне» означає «повне сили». Слово Боже живе і сповнене сили, щоб зробити для вас, з вами і в вас усе, що Воно говорить. **Вірте цьому слову, довіряйте йому, бо це слово живого Бога.** Це слово співчутливого Спасителя. «Прийміть із лагідністю всіяне слово, що може спасти ваші душі». «Віддаю вас Богові та слову благодаті Його, що може збудувати вас» (*пер. з англ.*). Ви «бережені силою Божою через віру». Сила Бога проявляється через Його Слово, і тому це Його могутнє Слово. **Віра приходить через слухання Слова Божого; тому це вірне Слово, Слово, сповнене віри.** Тому, коли Він каже, що ви «бережені силою Божою через віру», іншими словами це означає, що ви зберігаєтесь Словом Божим «на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу». Вірте цьому слову, довіряйте йому і знайдіть його силу, що зберігає. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 22 січня 1903 р.).

Пізнання істини

Благословення релігії Христа полягає в точності знання, яке вона дає. Тут немає ні припущень, ні невизначеності, але є повна впевненість. «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить» (Ів. 8:31, 32). **Деякі люди вважають, що говорити, що вони знають істину, – це самовпевненість.** Вони можуть допустити це твердження в загальному вигляді, але коли йдеться про щось конкретне, то, на їхню думку, найбільше, що можна з упевненістю сказати, – це те, що вони думають, що вони знають. **Але Господь не залишив нас у такій невизначеності. Він хоче, щоб людина знала істину і знала, що вона її знає.**

Хто знає? Ті, хто смиренний і покірний Його волі. Ісус сказав: «Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я» (Ів. 7:17). «Вірою ми розуміємо» (Євр. 11:3). Саме Дух Божий дає впевненість у знанні. Ісус сказав: «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам» (Ів. 16:13).

І ще: «А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам» (1 Кор. 2:12). Божому народові дана обіцянка: «І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього» (Єр. 31:34). А те, що це знання має бути отримано в цьому житті, видно зі слів апостола: «А ви маєте помазання від Святого, і знаєте все» (1 Ів. 2:20). «А помазання, яке прийняли ви від Нього, воно в вас залишається, і ви не потребуєте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, воно бо правдиве й нехибне, то як вас навчило воно, у тім пробувайте» (1 Ів. 2:27).

Усі християни повинні бути світлом для світу. І не тільки своїм життям, а й словом, бо, хоча багатьом не дано навчати публічно, вони повинні бути готові з лагідністю та страхом дати відповідь усякому, хто запитує їх, про причину надії, яка в них є (1 Петр. 3:15). Вірне знання є абсолютною необхідністю для кожного, хто вчить. **Той, хто не знає, не має права намагатися вчити. Недостатньо думати, що він знає; він повинен знати, що він знає, або мовчати.** Припустімо, я зустрічаю на дорозі людину, і вона запитує в мене дорогу до сусіднього села. Я не впевнений в дорозі, але не хочу здатися невігласом, і тому вказую на схід. Чоловік починає йти в тому напрямку, але виявляється, що село розташоване на заході. Я направив його не тією дорогою. Якби я не знав, то зобов'язаний був сказати йому про це, а він міг би запитати в іншої людини.

Легко зрозуміти, що в цьому випадку необхідне правильне знання. Наскільки більше це потрібно, коли це стосується вічного життя чи смерті? Якщо так званий християнин не знає точно, у що вірить, це гріх. Якщо ж він знає, що являється хибним світлом, то веде людей до погібелі, куди і сам потрапить. Якщо сліпий веде сліпого, то вони обидва впадуть у яму.

Але вірне знання речей, що були вивчені, – це ще не все, що входить у пізнання істини. **Той, хто справді знає істину, має Дух істини, і тому він розпізнає істину, коли бачить її, хоча це може бути момент, який ніколи раніше не привертав його уваги. Ісус каже: «Мої вівці знають голос Мій». Істина – це голос Христа. Той, хто знає істину, не буде довго вагатися, сумніватися і сперечатися, перш ніж вирішить, вірити чи не вірити тому, що йому видасться вперше.** Він знає істину, і тому, щойно вона представлена, він знає, істина це чи омана. Він може не одразу вловити все, що в ній є істинного чи помилкового, але коли це істина, він це знає.

Впевненість – це не особливий привілей лиш декого, але він даний усім, хто знає Господа, бо Він є істина. Той, хто не має її, може знати, що йому багато чого бракує. Але він не повинен перебувати в цій невпевненості, бо обітниця говорить: «А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Як. 1:5). (Е. Дж. Вагонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

Шлях до істинної величі

Один із провідних письменників визначив життя як «прагнення до влади». У цьому визначенні багато правди, про що свідчить вся історія світу. Але прагнення світу до влади є марними, про що теж свідчить вся історія людства. **Однак прагнення до влади, навіть до необмеженої, – це абсолютно правильне прагнення, істинно євангельське прагнення.** І Бог у Христі через Євангеліє встановив істинний і єдиний спосіб задоволення цього бажання. Тому написано: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бож вона сила Божа на спасіння кожному, хто вірує» (Рим. 1:16). «Не перестаю молитися за вас і бажати, щоб ви... зміцнювалися всіма силами за славною силою Його» (*пер. з англ.*). «Просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих...».

Це єдино правильний шлях до влади. Це шлях до влади, яка справді є владою, що ідеально задовольняє завжди і в усьому, за будь-яких обставин; владою необмеженою і всемогутньою, бо вона є сама сила Божа у «всій повноті Божій». Але замість того, щоб іти цим шляхом до влади, яка задовольняє в усьому й назавжди, люди йдуть шляхом винищення своїх побратимів, винищення народів, пробираються через море крові, щоб досягти влади, яка є абсолютно хиткою та цілковито незадовільною, та, в кращому разі, лише «на мить». Бажання влади – це абсолютно правильне бажання; люди, які йдуть неправильним шляхом для досягнення цієї правильної мети, повністю її втрачають. Шлях «Христа – сили Божої» – єдиний шлях до влади.

Абсолютно так само і з величчю. Бажання бути великим – це абсолютно правильно. Бажання бути великим – це істинно євангельське бажання. У Слові Євангелія воно представлено як стимул: «Той стане великим у Царстві Небеснім». Прочитайте: «Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім».

Дотримуватися заповідей Божих і вчити цьому людей – це абсолютно правильно. Немає більш праведної справи, ніж це. Дійсно, немає нічого більш великого, ніж це. За природою речей людина має бути великою, щоб робити великі справи. Тому людина повинна бути великою, щоб бути в змозі здійснювати велику справу – дотримуватися заповідей Божих і вчити людей цьому. **Бути великим і робити таку велику справу, щоб його називали великим, – це просто назвати його тим, ким він вже є.** А оскільки найвищою мірою і вічно правильно бажати дотримуватися заповідей Божих і навчати людей цьому, і оскільки для цього ми повинні бути великими, то з цього випливає, що вічно правильно бажати бути великим. Так, про Івана Хрестителя, предтечу зразкової

Людини, ангел Господній сказав: «Він буде великий у Господа». І про самого Христа, зразкову Людину, ангел Господній також сказав: «Він же буде Великий». І правильно, щоб кожна людина бажала бути схожою на Нього, взірцеву Людину. Тому кожна людина має право бажати бути великою.

Цю істину яскраво виражено і проілюстровано на прикладі життя дванадцяти учнів і спілкування з ними Христа. Ці учні майже постійно ставили собі запитання: «Хто буде більшим?» або: «Хто буде названий більшим?» у Царстві, яке, як вони очікували, встановить Христос. Раз у раз ці питання виливалися в дискусії і навіть суперечки між ними. Не раз їхнє занепокоєння з цього приводу призводило до того, що вони навіть відкрито ставили це питання Ісусові. Одного разу двоє з них настільки утвердилися у своїй думці, що вони двоє – найвидатніші, що висунули себе і відкрито попросили, щоб їм було дано два головних почесних місця, одне по праву, а інше по ліву руку від Нього, в тому Царстві, яке вони мали на увазі. **І все ж, хоча Ісус постійно говорив з ними на цю тему, Він жодного разу навіть натяком не засудив їхнє бажання бути великими або навіть найвеличнішими; жодного разу Він не сказав їм, що велич – це абсолютно неприйнятна тема для них, Його учнів, щоб навіть думати про те, щоб прагнути до неї.** Однак, незважаючи на це, Він ніколи не упускав можливості і використовував будь-яку нагоду, щоб показати їм, що вони абсолютно неправильно уявляють собі шлях до величі, і вказати їм на істинний шлях до неї.

Що ж це за шлях? «У той самий час приступили учні до Ісуса і сказали: хто більший у Царстві Небесному? Ісус же, покликавши до Себе мале дитя, поставив його посеред них і сказав: Істинно кажу вам: якщо не навернетесь і не будете як малі діти, не ввійдете в Царство Небесне» (*пер. з англ.*). Отже, хто впокорить себе, як мале дитя, той і буде більшим у Царстві Небесному. **Отже, навернення – життя, що змінилося, і смирення – є необхідною умовою величі.** Це справді початок шляху до істинної величі.

Подальший шлях пояснюється так: «А Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба. Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» і: «Я серед вас, як службовець».

Світський, людський і хибний шлях до величі полягає в тому, щоб людина, утвердивши свою владу, панування або авторитет, піднеслась до становища господаря і змусила якомога більше людей служити їй і підкорятися її велінню та кивку. Але на істинному шляху величі це не так; тут смирення доходить до спустошення себе і перетворення себе на слугу всіх, «на поклик кожного».

Отже, служіння ближнім, вільно обране вільною людиною, – ось істинний шлях до величі. Той, хто, будучи вільним від усіх, вільно обирає бути

слугою для всіх і на поклик кожного, перебуває на шляху істинної величі. І той, хто в такий спосіб служить більшості людей, хто відгукується на поклик більшості людей, той і є найвидатніший; подібно до того, як Син Людський, взірцева Людина, прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоб служити; не для того, щоб усі люди віддали все на Його поклик, а щоб віддати Себе на поклик усіх людей, присвятити Своє життя і віддати його за людство.

Вільне служіння людству і його потребам, відповідь на його заклики, готовність завжди зробити йому добро будь-яким можливим способом, прагнення діяти і бути здатним до виконання – все це в найефективніший спосіб, щоб зробити якнайбільше добра в служінні якомога більшої кількості людей – ось істинний шлях величі. Тому абсолютно правильно бажати бути великим і навіть найвеличнішим на цьому правильному й істинному шляху. **Він зовсім не схожий на світський шлях; в ньому неможливо, щоб хтось пишався досягнутою величчю.**

Оце та велич, завдяки якій здійснюється та воістину велика справа, коли людина виконує заповіді Божі й навчає цьому людей. Бо написано: «Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному! Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе». Отже, оскільки любляче служіння вільних людей іншим є виконанням усього закону свободи, закону Божого, і оскільки ті, хто звершує цю велику справу, названі великими просто тому, що за природою речей вони мали б бути такими і такими є, то з цього випливає, що любляче служіння іншим тими, хто вільний у Христі, є справжньою величчю. (А. Т. Джоунс. The Present Truth. 19 березня 1903 р.).

Перешкоди на шляху Євангелія

Є дуже багато добрих людей, які дбають про прогрес Євангелія і виявляють свою зацікавленість, намагаючись усунути «перешкоди, що стоять на шляху його розвитку». **Однією з таких перешкод є нестриманість, і тому ці добрі люди використовують усі можливі засоби для того, щоб зробити людей стриманими, щоб у Євангелія було більше шансів.** Безсумнівно, нестриманість – це величезне зло, але не єдине зло у світі. Вірно, що п'яниця не ввійде до Царства Небесного, але також вірно, що ані зажерливий, ані богохульник, ані брехун, ані нечиста людина, ані заздрісник, ані той, хто мислить зло, не матимуть у ньому спадщини. **Нетерплячість закриває людині доступ до раю так само, як і нестриманість, і цілком певно, що нетерплячих людей набагато більше, ніж п'яниць.** Гордість – гідота в очах Господа, вона так само, як і нестриманість, закриває доступ до неба, і якщо п'яниць багато, то гордих набагато більше. Це такі ж перешкоди для поширення Євангелія, як і нестриманість.

Але легше позбутися цих речей, ніж нестриманості. Чому ж тоді вони не зменшуються? Дуже часто доводиться чути про безрезультатні спроби п'яниці побороти потяг до спиртного. Порушених обіцянок про утримання настільки багато, що деякі люди навіть починають сумніватися щодо сили обіцянки врятувати людину. У суспільстві побутує думка, що п'яниці не варто довіряти. Вважається, що його слово не таке надійне, як слово інших людей. Припустимо, що це можна перевірити. Нехай стане настільки ж популярним давати обіцянки утримуватися від нетерплячих промов, від розмов про ближніх, від поганих думок, і стане зрозумілим, що обіцянки інших людей, окрім п'яниць, мало що значать. Буде така безліч невиконаних обіцянок, про яку п'яниці навіть не мріяли дати у всіх своїх спробах виправитися.

Нерідко говорять і про рабство пияцтва. **П'яницю жаліють або зневажають, як раба, ті, хто ніколи в житті не мав бажання вживати міцні напої, але хто був зв'язаний сталевими кайданами гордості, егоїзму, похоті, нетерплячості, жадібності, лукавства, заздрощів, лихослів'я чи зловмисництва.** Ці люди виправдовуватимуть себе тим самим, чим виправдується п'яниця. Вони багато разів намагалися подолати свої погані звички, але марно. Вони ніколи не давали обіцянок на папері, але багато разів обіцяли собі та іншим, що виправляться. Але так і не виправилися. І тоді вони знову вдаються до старої відмовки, що потрібно зробити поправку на їхні особливості. Ні, не всі раби перебувають в трактирах.

Ми в жодному разі не прагнемо принизити зло нестриманості. Але ми намагаємося допомогти комусь поглянути на речі з кращим почуттям міри. Здається, що кожен, хто замислиться над цим питанням, переконається в тому, що п'яниці так само легко кинути пити, як жадібній людині побороти свою

любов до грошей або нетерплячому впоратися зі своєю вдачею. Тому ці та інші речі, про які вже йшлося, є такими ж перешкодами на шляху до Євангелія, як і нестриманість.

Біда в тому, що деякі речі виставляються напоказ більше, ніж інші, і виглядають гірше. **Мода, яка в таких питаннях називається «суспільними настроями», вважає одні види гріха набагато гіршими за інші.** Людина не може бути прийнята в «найкраще суспільство», якщо вона звичайний п'яниця, в той час як нетерплячість вдома та у стосунках зі своїми службовцями; любов до грошей, що змушує вибивати останні копійки у вдови; амбіції, похоть і гордість – усе це анітрохи не вплине на її становище. **Більше того, гординю взагалі вважають чеснотою, хоча немає іншого гріха, який би так палко засуджувався в Біблії.** Людина може бути навіть членом церкви «в доброму і постійному становищі», і бути нетерплячою, жадібною, хтивою, заздрісною, схильною до пліток і дуже злих думок, але тільки не п'яницею, бо п'янство «ганьбить церкву». Ми говоримо це не для того, щоб вибачити п'яницю, а для того, щоб різко показати читачеві нерівнозначність поглядів людей на речі.

Що ж робити? Як усунути всі ці перешкоди на шляху Євангелія? **Дайте Євангелію шанс, і воно саме покаже вам, як усунути перешкоди. Перестаньте намагатися усунути перешкоди на шляху Євангелія і зверніть свою увагу на саме Євангеліє. Проповідуйте Слово без вибачень чи компромісів і подивіться, що воно може зробити. Єдине, для чого існує Євангеліє в цьому світі, – це усунення перешкод.** Пияцтво – це гріх, такий самий, як і багато інших, і Євангеліє призначене для того, щоб рятувати людей від гріха. Більше того, воно є силою Божою до спасіння. І воно ґрунтовно діє на людину. Воно рятує її від нестриманості, але насправді робить набагато більше. **Воно робить її абсолютно новою людиною. Воно не позбавляє її від пристрасі до алкоголю, щоб дозволити їй піти на погибель через гординю. Воно робить її досконалою, за образом і подобою Того, Хто її створив.**

Христос може врятувати до кінця тих, хто приходить до Бога через Нього. Немає душі, щоб впала так низько, до якої б не доторкнувся Христос. Він здатний воскресити кожного, кого Він досягне. **Так нехай же Він діє. Піднесіть Його перед світом. Не думайте здійснювати людськими силами те, що може бути здійснено тільки силою Божою.** Пам'ятайте, що зброя нашої війни не тілесна, а духовна, і що вона «зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:4, 5).

Тому нехай ніхто з тих, хто любить своїх ближніх і хоче зробити їм добро, не витрачає свого часу ні на що інше, як на те, щоб відкрити їм «багатство слави цієї таємниці», яка є «Христос у вас, надія слави», і нехай ми проповідуємо Його, «попереджуючи кожну людину та навчаючи її в усякій мудрості, щоб зробити кожну людину досконалою в Христі Ісусі» (Кол. 1:27, 28, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

Смерть Адама

Нам ставлять запитання про смерть Адама. Людина, цитуючи слова Бога: «Бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш», вважає, що є певна частка правди в запереченні, що ці слова не справдилися і що диявол сказав правду: «Умерти не вмрете».

Річ у тім, що Адам справді помер, бо в записі йдеться про те, що «А всіх Адамових днів було, які жив, дев'ять сотень літ і тридцять літ. Та й помер він» (Бут. 5:5). Таким чином, це спростовує припущення про те, що сатана сказав правду.

А як щодо слів Господа? Адам не помер того дня, але прожив дев'ятсот тридцять років. Відповідь ми знаходимо в словах Христа: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Сказати, що Бог повинен був віддати Адама на смерть того самого дня, рівнозначно тому, щоб сказати, що Бог не мав права надавати план спасіння для занепакої людини. Усі повинні визнати, що Бог не заперечує Себе, пропонуючи грішникам спасіння. Бог справедливий, але водночас Він виправдовує того, хто вірує в Ісуса.

Хоча Бог оголосив конкретне покарання за проступок, Він, звісно ж, міг з досконалою справедливістю скасувати це покарання. Більше того, якщо Бог передбачив такий план, то він обов'язково мав для дотримання суворой і рівной справедливості включати всіх людей, не виключаючи Адама. І, оскільки такий план був передбачений, виконання покарання обов'язково повинно було бути відкладено, щоб дати людині можливість прийняти запропонований порятунок, якщо вона того забажає; бо було б просто глузуванням розробити такий план і все ж таки виконати покарання, не давши грішній людині жодного шансу прийняти його.

У Адама був другий випробувальний термін, і, якщо, як ми віримо, він розкаявся у своєму гріху і проявив віру в Христа, він отримає вічне життя, коли Христос прийде, щоб дарувати безсмертя. Але оскільки він був лише порохом і був віддалений від джерела життя, він неминуче з часом повернувся до пороху, як і сказав Бог. І всі його нащадки, будучи такими ж земними, також повернулися в землю. Зараз люди вмирають просто тому, що народжуються смертними; Адам помер як пряий наслідок свого гріха.

Однак покарання, виконання якого було відкладено, все ще висить над грішною расою, і коли Христос перестане заступатися за людину, воно обрушиться на всіх, хто не сховався в Ньому. Тоді виявиться глупість тих, чий серця повністю налаштовані творити зло, тому що вирок не виконується швидко, і стане зрозумілим, що всяке слово Боже вірне. Господь «довготерпеливий до нас, не бажаючи, щоб хто загинув, але щоб усі прийшли до покаяння». Щасливі ті, хто вірить, що «довготерпіння Бога нашого є спасіння», і хто приймає це спасіння. (Е. Дж. Ваггонер. The Signs of the Times. 8 червня 1888 р.).

Наповнений знанням

Молитва апостола Павла за Колосян, та й за нас теж, полягала в тому, щоб для пізнання волі Його були вони наповнені всякою мудрістю й розумом духовним (Кол. 1:9). Це чудова молитва, але вона написана під натхненням, а отже, може позбавити нас багатьох помилок. Як ми можемо отримати це знання? Одна з перших умов – терпіння. **Зазвичай ми надто поспішаємо вчитися від Господа.** Потрібно трохи часу, щоб звернутися до Господа з проханням про мудрість, а якщо ми вже звернулися, то іноді потрібно трохи часу, щоб отримати її. **Господь не завжди говорить нам про щось за хвилину.** Але ми хочемо вирішити все одразу, наче ми не чекаємо мудрості, яка приходить згори, щоб скерувати нас правильно, а мчимо вперед, діючи, як ми говоримо, «відповідно до найкращого світла, яке ми маємо». **Але оскільки це «світло» є те, що ми самі витягли з себе, то це всього лише темрява.** Бог обіцяв мудрість усім, хто просить Його. **Якщо ми потрапляємо у скрутну ситуацію, і справа здається нагальною, і ми просимо в Господа мудрості, але не бачимо відповіді одразу, це має бути ознакою того, що Господь не так поспішає, як ми.** Він бачить, що для нас буде краще почекати деякий час. Якби ми тільки навчилися «чекати Господа», ми б набагато більше знали про Його волю.

Хоча ми можемо бути наповнені знанням волі Божої, це не означає, що коли-небудь настане час, коли ми не зможемо дізнатися більше. У наступному вірші, де апостол молиться про те, щоб «пізнання волі Його були ми наповнені всякою мудрістю й розумом духовним», він також молиться про те, щоб ми чинили «належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол. 1:9, 10). Як ми можемо бути сповнені знання і водночас зростати в ньому? Ми не можемо, якщо наповнюємося власною мудрістю. Коли людина наповнюється власною мудрістю, це фактично закриває їй можливість вчитися далі. Але мудрість Божа, як і Його любов, «перевершує міру розуму людського». Хоча людина може бути наповнена цією мудрістю, вона ніколи не вичерпає її міру. Вона може не знати нічого, крім премудрості Божої, але при цьому існуватиме нескінченна глибина Божественної мудрості, про яку вона не знає. **Коли Бог дав Соломону мудрість і розуміння, Він також дав йому широту серця.** У міру отримання мудрості, що виходить від Бога, розум розширюватиметься, і він зможе зростати в пізнанні. **Це не дає людині, яку наставляє Бог, стати марнославною і гордовитою. Рівновага постійно зберігається. Той, хто пізнав Бога, знає, що на віки віків він буде нескінченно нижчим від Богів, і тому пізнання Бога породжує смирення.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

«Бо наш Бог то палаючий огонь»

Якби в Слові Божому існували будь-які ступені досконалості, то цей уривок був би одним із найвеличніших і найславетніших у всій Біблії.

Бог – вогонь, що з'являється тільки для гріха. І Він є палаючим вогнем для гріха тільки через могутність і глибину досконалості Його святості. У присутності Його святості гріх не може перебувати; він миттєво знищується.

О, тоді широко відкрийте Йому серце, душу і дух – усе своє єство – і запросіть Його прийти з усією досконалістю Його святості й перебувати у вас, щоб увесь гріх було знищено всередині й навколо вас і ви стали спільниками Його святості.

Написано: «Будьте святі, Я бо святий». І: «Пильнуйте... про святість, без якої ніхто не побачить Господа». Але благословіть Його святе ім'я, Він каже: «Я буду мешкати в них і ходитиму в них». «Присутність Моя перебуватиме з тобою». Його присутність йде з нами; Він перебуває в нас; і Він Своєю святістю, будучи вогнем, що пожирає гріх, зробить нас святими. Зустрічайте Його в Його святості та перебувайте в ній.

Але, якщо ми не будемо Його зустрічати і залишимося осторонь від Нього зі своїм гріхом, то настане день, коли ми з усім гріхом станемо в палаючій славі Його присутності, і гріх буде поглинений; і ми, що приліпились до гріха, ототожнилися з ним, також будемо поглинені.

Отже, якби в словах Божих існували якісь ступені досконалості, то цей уривок був би одним із найславетніших у Біблії, але водночас він був би й одним із найстрашніших. Тому давайте в благочестивому страху «боятися того славного й страшного Ймення ГОСПОДА, БОГА ТВОГО» (Повт. 28:58). (А. Т. Джоунс. The Advent Review and Sabbath Herald. 26 жовтня 1897 р.).

За обставинами

Однією з найпомітніших речей у зв'язку з працею для спасіння душ є страх відступити від прецеденту. Люди чують про когось, кого Господь використав для звершення великої справи, і одразу ж хочуть дізнатися в нього, як він це зробила. Вони хочуть знати, що він говорив, як трудився, якими методами користувався. Тоді вони робитимуть, наскільки можуть, те саме, що робив він, і дивуватимуться, чому вони не досягають такого ж успіху. Вони забувають про одну річ, яка є необхідною, і намагаються замінити методом силу та настанови Святого Духа. Таким людям слід винести урок з настанови Самуїла Саулу: «І злине на тебе Дух Господній, і ти будеш з ними пророкувати, і станеш іншою людиною. І станеться, коли збудуться тобі ці ознаки, роби собі, що знайде рука твоя, бо Бог з тобою» (1 Сам. 10:6, 7). Коли людина вчиться у Духа Господнього, їй не потрібно питати когось, як їй представляти Євангеліє і що говорити в різних випадках. Одні і ті самі обставини ніколи не повторюються, і тому, як би уважно вона не вивчала чужий метод роботи, це не принесе їй успіху. Робота зі спасіння людей – це робота Господа, і ніхто не може успішно займатися нею, крім тих, хто навчився від Ісуса. (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 12 січня 1893 р.).

Молитва Господня

Вірші 9-13 в 6 розділі Євангелія від Матвія містять зразкову молитву. Представляючи її, Спаситель сказав: «Ви ж моліться отак». Це говорить не про те, що наступна молитва має бути незмінною, хоча дуже часто вона доречна, а про те, що вона має слугувати зразком для наших прохань. Оскільки це взірцеве прохання, складене за Божественною мудрістю, воно обов'язково має охоплювати все, чого потребує людина, як у світському, так і в духовному. Саме завдяки цій повноті молитва «Отче наш» може повторюватися всіма людьми, і молодими, і старими, в усі часи. Вона ніколи не застаріває. Це єдина молитва, коли-небудь написана, яка гідна того, щоб її повторювали не тільки ті, хто її склав. Це тому, що це єдина молитва, коли-небудь написана для людини Божественною істотою. **Молитва, в якій використовуються прохання, складені людьми, обов'язково є механічною в багатьох речах, а значить, вона позбавлена справжньої суті молитви, яка полягає в щирому бажанні людини в даний момент.** Коли людина перебуває у скрутному становищі, їй неважко скласти власне прохання, і їй не стане в пригоді прохання, складене кимось іншим. Петру, який тонув у Галілейському морі, молитовник був не дуже потрібен.

Із цієї молитви ми дізнаємося, що маємо приходити до Бога не як до судді чи правителя, якого треба вблагати, а як до батька, який весь – співчуття та любов. У багатьох людей склалося хибне уявлення про притчу про несправедного суддю, наведену в Євангелії від Луки 18:1-7. Неправедний суддя спочатку відмовився задовольнити прохання бідної вдови, але врешті-решт задовольнив його завдяки її наполегливості. **З цієї притчі можна зробити висновок, що якщо ми будемо наполегливо молитися, то Бог відступить і відповідь на наші прохання; але притча не призначена для порівняння Бога з несправедливим суддею, а для контрасту.** Якщо несправедливий суддя, який не боявся Бога і не зважав на людей, задовольнив прохання вдови через її наполегливість, то, безсумнівно, Бог помститься за Своїх обранців, які щиро волають до Нього. Ця притча і перші два слова молитви «Отче наш» самі по собі достатні, щоб вселити в християн досконалу впевненість у тому, про що вони моляться. Якщо до цього додати, що ми маємо милосердного і вірного Первосвященника, Який доторкнувся до наших немочей і «був випробовуваний в усьому, як і ми», то ми можемо «приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать».

Існує твердження, що вираз «Отче наш» має на увазі, що всі люди – брати, оскільки є дітьми одного Отця. Але це помилка. Усі люди не є дітьми одного й того самого батька. Павло каже, що всі ми за природою своєю – діти гніву, «бо ми – діти непослуху» (Еф. 2:2, 3; 5:6). А оскільки диявол є автором гріха, Христос

прямо звинуватив неслухняних юдеїв, з якими Він розмовляв, у тому, що вони – діти диявола (Ів. 8:44); а в Мт. 13:38-42 Він прямо говорить, що ті, хто чинить беззаконня, «сини лукавого». Апостол Іван також говорить про тих, хто дотримується заповідей, і про тих, хто їх порушує, і стверджує, що «цим пізнаються діти Божі та діти дияволові» (1 Ів. 3:10), показуючи тим самим прямий контраст між тими, хто має Бога своїм Отцем, і тими, чий батько – сатана. Більше того, з Рим. 8:14-17 і Гал. 4:4-7 ми дізнаємося, що **люди стають дітьми Божими через усиновлення, а знаком або печаткою усиновлення є Святий Дух**; якби вони за природою були дітьми Божими, то їм не потрібно було б всиновлюватися. Павло також заявляє, що, «А коли хто не має Христового Духа, той не Його».

«Нехай прийде Царство Твоє». Це не що інше, як молитва про Другий прихід Христа, оскільки Його прихід і Царство пов'язані між собою (2 Тим. 4:1). Коли Христос був на землі, Він сказав Своїм учням, які думали, що Його царство має з'явитися негайно, що Він подібний до чоловіка, роду славного, що пішов «в далеку країну, щоб царство прийняти й вернутись» (Лк. 19:11, 12), тим самим вказуючи на Своє повернення на небеса, щоб здобути Своє царство, і на Своє Друге пришестя, щоб зібрати Своїх підданих. У гармонії з цим ми знаходимо в Дан. 7:13, 14 пророчий опис того, як Христос постане перед Отцем і «Йому було дане панування й слава та царство, і всі народи, племена та язика будуть служити Йому». І Сам Христос сказав, що коли Він прийде у славі Своєї з усіма святими Ангелами, тоді Він сяде на престолі слави Своєї і скаже праведникам: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу» (Мт. 25:31-34). Це Царство абсолютно відмінне від Царства благодаті, на престолі якого сидить Бог Отець і перед яким Христос служить як священник. Це Царство вже настало, і якби в молитві «Отче наш» йшлося про це Царство, то було б недоречно використовувати це прохання. Але Царство, про яке там ідеться, – це те, спадкоємцями якого нині є вірні послідовники Бога, які очікують на обіцяне володіння.

«Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». **Воля Божа – це просто закон Божий**, (див. Псал. 40:8 і Рим. 2:17-20), де ми дізнаємося, що ті, хто знає волю Божу, – це ті, хто наставлений із закону. Про те, як виконується воля Божа на небесах, йдеться в Псалмі 103:20: «Благословіть Господа, Його Анголи, велетні сильні, що виконуете Його слово, щоб слухати голосу слів Його». **Коли воля Божа буде виконана на землі, як на небі, тоді будуть знищені всі діла диявола і дане нове небо і нова земля, на яких буде жити праведність**. Тоді здійсняться слова пророка: «А народ твій усі справедливі вони, землю впадкують навіки, парость Моїх саджанців, чин Моїх рук на прославлення» (Іс. 60:21). Тому проголошення цієї частини молитви «Отче наш», якщо той, хто просить, щирий, свідчить про повне підпорядкування волі Божій і щире бажання дотримуватися кожної з Десяти заповідей.

«І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Тут мається на увазі те, що ясно сказано в Євангелії від Матвія 6:14, 15: «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших». Тому абсолютно марно використовувати цю молитву або очікувати, що Бог пробачить гріхи людини, якщо вона сама не пробачить усіх, хто згрішив проти неї. Павло каже: «Будьте один до одного добрі, м'якосерді, прощайте один одного, як і Бог заради Христа пробачив вас» (Еф. 4:32, *пер. з англ.*). (Е. Дж. Ваггонер. The Signs of the Times. 17 листопада 1887 р.).

Плекаючи сумніви

У світі немає нічого більш плідного, ніж сумніви. Один сумнів може розмножуватися нескінченно, він живе і поширюється в повітрі. Нехай людина висловлює свої сумніви за кожної зручної нагоди, і вони процвітатимуть. Сумніви **ніколи не зменшуються, якщо їх висловлювати словами. Якщо у вас є сумніви, тримайте їх при собі, заради інших, якщо не заради себе. А ще краще – вбийте їх. Протиотрута від отруйного зародка сумніву – віра.** Затвердіть у своєму серці раз і назавжди, що слово Бога істинне, бо Він Сам є істина. І пам'ятайте, що як Бог – від віку до віку, так і істина Його незмінна. Те, що було істиною вчора, істинне сьогодні і буде істиною вічно. **Сумнів – це всього лише тінь брехні, і ніяка брехня не може скасувати істину. Сумніви приходять до кожної людини, але той, у чьому серці живе любов до істини і пізнання Бога, не дозволить їм вплинути на нього так само, як соломинка не може завадити течії величній річці.** (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 26 січня 1893 р.).

Чи щасливі ви?

Настав ще один прекрасний новий рік. Брати і сестри, однокласники і друзі вітають вас із Новим роком. Але я хочу, щоб ви зупинилися на хвилинку і подумали, як я поставлю вам запитання: «Чи щасливі ви повною мірою?» Можливо, ви краще зрозумієте, що я маю на увазі, якщо я розповім вам про вісьмох джентльменів, яким колись поставили це саме запитання.

Вони були старими друзями, які подорожували разом. Раптом вони запитали одне одного: «Чи повністю ти щасливий?»

Першим відповів банкір. Він сказав: «Я нажив великі статки. У мене є всі гроші, які можуть знадобитися мені протягом усього мого життя. У мене чарівна сім'я. Дружина і діти роблять усе можливе, щоб мені було добре вдома. І все ж я нещасливий. Є одна річ, яка так сильно турбує мене, що отруює всю мою радість; ця річ – думка, що всі ці блага, ці багатства, дорога сім'я недовговічні і що дуже скоро я втрачу їх назавжди».

Тоді полковник, який був командиром багатьох солдатів, сказав: «Я пізнав радості солдата і перемоги війни. Як я пишався, коли на чолі своїх солдатів перемагав ворога або коли після перемоги бачив, як моє ім'я з почестями згадував головнокомандувач. Але одного разу, побачивши на полі бою вмираючого офіцера, я спробував підняти його. «Спасибі, – сказав помираючий, – але вже пізно! Ми всі повинні померти: подумай про це! І на останньому подиху він повторив: «Ми всі повинні померти!». «Я ніколи, ніколи не зможу забути цього. Ці жакливі слова переслідують мене день і ніч. У мене бувають хвилини радості, але, на жаль, друзі мої, я не цілком щасливий».

Наступним джентльменом, який відповів на це запитання, була дуже вчена людина, яка вела справи своєї країни серед інших народів. Він сказав: «Мене обсипали почестями. Суспільна вдячність зустрічала мене на кожному кроці. Але мені хочеться чогось, чого я не знаю, серце моє порожнє. Усі мої почесті не вилікують таємних бажань мого серця».

Поет сказав: «Ще в юності я мав дивовижний дар писати вірші. Вони були прийняті з всесвітньою похвалою. Дуже багато хто говорив мені, що слава моя безсмертна. Але що таке безсмертя? Лестощі людей мене не задовольняють. Я хочу кращого безсмертя. А оскільки в мене немає впевненості, що я його коли-небудь отримаю, то я не цілком щасливий».

Світська людина сказала: «У мене немає таких гірких скарг. Щоправда, іноді я почуваюся досить втомленим, але що з того? Я намагаюся бути веселим. Ходжу в театр, на бали, на концерти, на всілякі розваги». «Але, – сказав один із його друзів, – коли настане старість, хвороба і злидні, що буде з твоїми розвагами?» «Тоді, – відповів світський чоловік, – я вважаю, мені доведеться відмовитися від

них». «Але, – продовжував його друг, – коли ти думаєш про те, що іноді можеш позбутися своїх задовольень, ти повністю щасливий?» «Ні, – тихо відповів чоловік, – я не щасливий по-справжньому».

Старий адвокат сказав: «Мені вже сімдесят років. У мене є здоров'я, статки, добре ім'я, приємний будинок. Раніше я з тривогою і нетерпінням чекав цього часу дозвілля і відпочинку. Але тепер, коли він у мене є, години здаються занадто довгими. Я втомився від газет і книг і не знаю, чим себе зайняти. Я не цілком щасливий».

Потім джентльмен, який вважав себе християнином, але насправді таким не був, сказав: «Я вірю в Бога. Щодня я читаю Біблію і молюся. У суботу моє місце в домі Божому ніколи не пустує. Але совість моя нелегка, немає в ній спокою і щастя. Смерть, яка наближається, вселяє в мене страх. Я завжди бачу в Божові суворого і гнівного Суддю, і думка про те, що я постану перед Ним зі своїми численними гріхами, вселяє в мене жах. Ні, я зовсім не щасливий».

Восьмий джентльмен був справжнім лікарем-християнином. Він сказав: «Дорогі мої друзі, я не здивований, що ви говорите те, що робите. Біблія вчить, і ми довели це на практиці, що ні гроші, ні слава, ні почесні, ні знання, ні будь-що інше в цьому світі не може зробити нас повністю щасливими. **Бог створив нас для Себе, і поки ми не віддаємо себе Йому, ми сповнені занепокоєння і туги.** У молодості я не знав, як бути християнином, і, хоча справи мої йшли добре, щастя я не скуштував. Але, по милості Божій, мені було відкрито кращий шлях. Читання Біблії показало мені, що я грішник і що якщо я не отримаю допомоги, то неодмінно загину. Потім я прочитав про те, як Христос прийшов, страждав і помер, щоб стати моїм Спасителем. Відтоді я звернув свій погляд до Нього, сумуючи про гріхи, через які Він постраждав. Я повірив, що Він пробачив, тому що Він так сказав. І Він змив усі мої гріхи, подарувавши мені мир і радість, які не передати словами. Я довіряю Ісусу, приймаю Його за свого найкращого Друга і з силою, яку Він мені дає, намагаюся щодня жити так, як жив би Він на моєму місці». – «Отже, ви повністю щасливі?» – запитав один із компанії. – «Так, друже мій, я покладаюся на Того, Хто віддав Сина Свого, щоб я був щасливий у цьому світі і в світі прийдешньому».

Отже, моє дороге дитя, чи щасливий ти повною мірою? Тільки Біблія вказує шлях до істинного щастя. Чи читаєш ти свою Біблію? Чи віддав ти себе Ісусові? Чи намагаєшся ти щодня бути схожими на Нього? Чи просиш ти Його про допомогу і чи віриш, що Він допомагає тобі? Якщо так, то ти маєш щастя, яке людина не може дати і не може забрати. Воно починається на цій землі, а вдосконалюється на новій, де буде повнота радості та насолода на віки віків.

Будь ласка, вивчіть цей вірш і повторюйте його щодня в новому році: «Блаженний, кому його поміч Бог Яковів, що надія його на Господа, Бога його» (Псал. 146:5). (Е. Дж. Ваггонер. The Present Truth. 29 грудня 1892 р.).

ЗАХОПЛЕНИЙ ВІЧНИМ ЄВАНГЕЛІЄМ

Формат 70x100/16. Ум. друк. арк. 54,6. Наклад 100 прим.

Контактні дані та інформація:
Адреса ел. пошти: an.bokertov@gmail.com
Сайт: <https://zhazhda-cerkov.com>